

Giới thiệu Hàn Huyết Lệnh

Các bạn đang được thưởng thức tác phẩm Hàn Huyết Lệnh của tác giả Nhất Giang, một trong những bộ truyện kiếm hiệp tiêu biểu của ông. Với những tình tiết gay cấn, hồi hộp và đặc biệt là nổi xây dựng nhân vật cực kỳ hợp lý nó đem lại nguồn cảm hứng mới cho người đọc.

Trên dòng Bà Tử, sóng nước cuộn cuộn, có một chiếc thuyền nan xuôi dòng. Trên chiếc thuyền là một cậu thiếu niên anh tuấn. Đôi mắt của thiếu niên chăm chỉ nhìn vào be thuyền. Mặt nước rung rinh lay động, thiếu niên kéo ngay tấm lưới ở dưới sông lên, nước sủi bọt ùng ục....

Mời các quý độc giả cùng đọc truyện online vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Hồi 1

Trên dòng Bà Tử, sóng nước cuộn cuộn, có một chiếc thuyền nan xuôi dòng. Trên chiếc thuyền là một cậu thiếu niên anh tuấn. Đôi mắt của thiếu niên chăm chỉ nhìn vào be thuyền. Mặt nước rung rinh lay động, thiếu niên kéo ngay tấm lưới ở dưới sông lên, nước sủi bọt ùng ục....

Thiếu niên cười giòn, nói thầm: “Ái chà, lưới nặng quá, mình trúng mẻ lưới này rồi...”

Gương mặt của cậu vô cùng hoan hỉ. Cậu ra sức kéo nhanh mảnh lưới, chợt cậu giật nảy mình, hai tay run rẩy, mảnh lưới sắp sửa tuột ra khỏi tay.

– Trời... xác chết.

Lột thỏm trong mảnh lưới của cậu, không phải cá mà là một thân người, với nhiều vết thương kinh khiếp, trên tấm áo dạ hành của xác chết loáng những vết máu đã xẫm màu.

Tiểu Phong, tên của cậu thiếu niên, chần chừ giây lát. Một tiếng “khì” vang lên từ đáy lưới khiến chàng giật mình:

– Trời! Kẻ nằm trong lưới còn sống chăng?

Tiểu Phong liền nhanh tay kéo ngay tấm lưới lên thuyền. Chàng gỡ lưới và nhận ra xác chết là một lão già kỳ dị. Khuôn mặt của lão ẩn một sự sâu độc và tàn nhẫn.

Một tiếng “khì” nữa lại vang lên, Tiểu Phong vội lùi lại một bước chàng lăm lăm:

– Người ở dưới nước... Quái nhân... Quái nhân...

(Thiếu 4 trang 7, 8, 9, 10)

Phong vô cùng mừng rỡ.

Quái nhân chỉ nhìn lướt qua khuôn mặt của chàng. Lão khẽ mỉm cười nói:

– Muốn học võ công của ta, ngươi phải thực hiện một điều tâm nguyện.

Tiểu Phong vội vã nói:

– Xin tiên bối cứ nói.

– Nội trong vòng mười năm, phải đoạt cho được ngôi báu của võ lâm thập lục phái liên hiệp giáo.

Tiểu Phong suy nghĩ rồi hỏi lại:

– Võ lâm thập lục phái liên hiệp Giáo chủ là cái gì?

Quái nhân bước đến gần bên Tiểu Phong:

– Đó là một tôn giáo cách đây mười năm, do các môn phái lớn của võ lâm sáng tạo ra. Liên hiệp giáo là một tổ chức chặt chẽ có đến hơn một trăm cao thủ giỏi nhứt hợp lại. Mục đích của giáo là dưỡng cấp cho từng nhân vật giang hồ, và ngôi vị độc tôn thiên hạ cho Giáo chủ.

Quái nhân lấy trong tấm áo dạ hành một quyển sách mỏng được bao bọc bằng một bao da không thấm nước. Lão nói tiếp:

– Liên hiệp giáo mỗi năm đều có tổ chức một ngày bình chọn người lên ngôi Giáo chủ. Trước đây mười năm ta bị bại dưới tay Hồ Du Khách, nay người học võ công của ta rồi phải đi đến đó.

Tiểu Phong nói :

– Tiểu bối lúc nào cũng có hùng tâm, nhưng chức ấy...

Quái nhân cười nói :

– Nếu vậy ta mang hết võ công của ta chép lại trong quyển sách này truyền cho ngươi. Ngươi theo đó mà luyện, sau đó thay ta đến phó hội chiếm ngôi Giáo chủ.

Quái nhân nhìn chàng rồi đột nhiên nắm mạch môn của Tiểu Phong. Hai mắt lại chom chớp hai luồng tinh quang rợn người.

Tiểu Phong rún động thân vì hành động quái gở của quái nhân.

Quái nhân buông Tiểu Phong ra :

– Trời cho người một căn cơ võ học hơn người. Căn cơ ấy nếu ngươi chịu trui rèn thì chẳng mấy hồi mà không leo lên tới nấc chót của võ công. Tiếng tăm sẽ lẫy lừng trong thiên hạ.

Tiểu Phong đưa tay đón lấy cuốn sách ướt đầm đìa nước.

Quái nhân nói tiếp :

– Võ công của ta cực kỳ quái dị nguy hiểm.

Quái nhân nói tới đó chợt ngưng hẳn. Thần sắc của lão khẩn trương vô cùng.

Tiểu Phong thoáng trông thần thái bất thường của quái nhân khiến chàng cũng phải hoang mang. Tiểu Phong hỏi :

– Có chuyện gì vậy?

– Có kẻ giết người.

Tiểu Phong vô cùng hồi hộp hỏi luôn :

– Giết người ở đâu?

Quái nhân ấy lắng tai nghe cuối cùng đưa ngón tay chỉ phía trước mặt nói :

– Đường thẳng trong cụm rừng trước mặt chúng ta đây!

Tiểu Phong trông theo ngón tay của hắn chỉ thấy đúng chỗ mình ở, lập tức mặt chàng biến sắc, sợ hãi nói :

– Phía đó là nhà của ta!

Trong con mắt của quái nhân này là thứ ánh sáng hết sức khủng bố. Hắn hạ giọng, nói nhỏ tiếp :

– Mau về đi, chắc chắn có kẻ thù tìm đến giết cha mẹ mi đó!

Quái nhân nói dứt câu quên cả mình đang bị thương, tay mặt nắm Tiểu Phong hồng lên thoáng người một cái nhanh như chớp nhoáng nhắm phía đó chạy một mạch.

Quái nhân ấy tuy đang bị thương rất nặng, thân mình đầm đìa máu, nhưng tốc độ của hắn mau lẹ cực kỳ, ai thấy cũng phải kinh khiếp rợn rợn. Quái nhân xách Tiểu Phong đến trước cửa nhà của chàng thì dừng lại. Cảnh tượng đang diễn ra làm Tiểu Phong biến sắc mặt xanh lè.

Chợt có tiếng quát lớn :

– Ngươi còn chưa mau ra chịu chết hay sao?

– Còn nói làm gì, mau nổi lửa thiêu rụi căn nhà đó cho rồi.

Ngay khi lão già đen quắt tháo bộ thuộc hạ âm ỉ, thì cánh cửa bỗng dưng bật mở. Một người đàn bà trông có vẻ bệnh hoạn từ từ lộ mặt ra.

Lập tức có ba lão già mặc áo đen, mặt mày hung ác bắn vút mình tới chặn ngang mặt người đàn bà ấy.

Một lão cát tiếng, nói the thé :

– Tần Thiện Anh có lẽ nguoi không ngờ đến ngày này. Hào ha, mi trốn chui trốn nhui tưởng là thoát chết được sao?

Tiểu Phong đột nhiên vùng ra khỏi tay lão quái nhân, vung chưởng đánh ngay đầu lão già áo đen, quát lớn :

– Bọn bây dám đụng đến một sợi lông của mẹ ta thì ta quyết liều chết với bọn bây.

Tiểu Phong lúc này không khác người điên, vung tay đánh luôn vào đầu ba lão già nọ một cái.

Ba lão già bị bất ngờ không biết có người xuất thủ. Thất kinh, cả ba vội lách mình sang bên để tránh.

Thừa thế Tiểu Phong bay đến đứng sát bên mẹ.

Bà ta đưa bàn tay kéo lui Tiểu Phong lại ra phía sau lưng mình, mắt quét nhìn khắp nơi, bỗng bật một chuỗi cười dài. Tiếng cười của bà ta lạnh lốt không khác tiếng quỷ gào trong địa ngục, nghe rùng rợn kinh người. Giọng cười lạnh như băng giá. Tần Thiện Anh cất tiếng nói to :

– Ta tự biết hôm nay không thoát khỏi bàn tay hung bạo của lũ bây. Nhưng dầu ta chẳng mong gì hơn là chết đi, thì ta nguyện sao hóa quỷ sứ bắt hồn những kẻ thù hung ác của mình đền tội cho xứng đáng.

Một lão già mặc áo đen, tay cầm thiết quang quát to :

– Chết đến nơi mà miệng còn xác láo.

Miệng nói, tay hất vung chiếc thiết quang về phía Tần Thiện Anh.

Lúc ấy, mình đang đau nặng, Tần Thiện Anh vẫn là một người có bản lĩnh nên trước tình hình này nguy cấp, đành phải liều mình đối phó. Bà ta nghiêng răng, nạt lớn một tiếng nói :

– Ta quyết cùng lũ ác tặc tại đây sống thác phen này.

Tần Thiện Anh mím môi để chịu đựng vết thương, lách mình ra khỏi ngọn thiết quang của lão già áo đen. Bàn tay mặt của bà ta nhanh như chớp đánh với một chưởng mạnh mẽ.

Chưởng lực phóng ra, Tần Thiện Anh mưa xối một ngụm máu tươi bất vọt như tên mưa. Toàn thân lão đảo muốn té.

Tiểu Phong kêu lên một tiếng thất kinh :

– Mẹ!

Tiếng kêu thảm thiết của chàng khiến một vùng đầy sát khí ấy càng thêm rùng rợn.

Lão già áo đen tránh khỏi một chưởng của Tần Thiện Anh liền phóng người nhảy bỏ tới.

Tiểu Phong quát to :

– Vì có nào lũ bây quyết giết mẹ ta?

Tần Thiện Anh gắng gượng chịu đau, vết thương nặng cũ hành hạ, tay trái vùng ra, miệng bảo :

– Phong con mau chạy thoát thôi. Việc này hãy để cho mẹ đối phó. Con ghi nhớ kỹ, kẻ thù đã giết cha con là lũ người này. Mà tên thủ lĩnh của bọn người này là “Lãnh Diện Vong Hồn”, chủ nhân “Địa bảo” v... v...

Câu nói của Tần Thiện Anh vừa dứt, bà ho luôn mấy tiếng, máu tươi trong miệng vọt tưới vung vãi...

Tiểu Phong kêu lên thảm thiết :

– Mẹ! Con không chạy. Con quyết sống thác với bọn này!

Tiểu Phong không còn biết nguy hiểm là chi. Lúc gần lỵ ngập tràn chàng chỉ biết liều lĩnh cứu mẹ. Chàng nhắm ngay vào ba lão già áo đen đang uy hiếp mẹ chàng nhảy bỏ tới.

Tần Thiện Anh thấy con liều lĩnh quá đổi, chẳng xem mạng sống ra chi, liền kêu lớn tiếng bảo :

– Phong, con! Con không nghĩ đến việc báo thù cho cha con sao?

Bà ta đưa thẳng bàn tay chụp Tiểu Phong kéo lui trở lại.

Bị mẹ núu cứng, chàng kêu thét lên như điên như khùng :

– Mẹ đẻ con liều chết với lũ hung ác sát nhân này!

Lão già mặc áo đen cầm thiết quải hét to lên, nói :

– Tần Thiện Anh! Hãy xem chiêu này.

Tiếng hét vang lên đang lúc Tần Thiện Anh đẩy Tiểu Phong ra sau lưng bà ta, thì bóng ngọn thiết quải đã đánh xuống.

Nguy cơ trong nháy mắt...

Một tiếng quát xé mây từ không trung vang dậy tứ bề. Một bóng người lẹ tợ cánh chim bay xẹt một cái rơi vào giữa đám người mặc áo đen ấy nhanh không thể thấy kịp.

Hai bàn tay của bóng người ấy bắn vút đường lên.

Quái nhân xuất thủ đột ngột đó chính là quái nhon được Tiểu Phong vãi lưới kéo lên. “Tinh Nhân Nhiếp Hồn” vừa rơi xuống thì một tiếng rú thảm thiết thốt ra.

Một người bay vọt khỏi chỗ đứng gần một trượng, “Bịch” người ấy nằm một đồng trên mặt đất chẳng khác thầy ma chưa chôn.

Mấy mươi tên áo đen tại trận kinh hồn, mắt vía mở rộng hai mắt nhìn xem lão già áo đen vùng thiết quải tấn công Tần Thiện Anh đó nằm sóng sượt đã chết không kịp ngáp.

Biến cố bất ngờ ấy chẳng những bọn người mặc áo đen hung ác không còn chút máu mặt mà đến Tần Thiện Anh cùng Tiểu Phong cũng khiếp thảm trong bụng.

Cặp mắt Tinh Nhân Nhiếp Hồn tròn lên một cái, từ hai con ngươi rục rục bắn ra một màn sáng lạnh băng.

Ngó khắp bọn người áo đen nọ một cái, quái nhân này quát vang như sấm nổ :

– Lũ mi có phải là bọn dưới tay của Địa bảo không? Nói mau!

Một tên áo đen khoảng bốn mươi tuổi đứng phía bên mặt lạnh lùng nói tiếp :

– Không sai! Bọn ta là người của Địa bảo. Các hạ là cao thủ ở phương nào, chừng như vừa ở dưới nước mới lên?

Tinh Nhân Nhiếp Hồn nghĩ thầm trong bụng :

– “Trong thiên hạ có ba giáo phái lớn là Thiên cốc, Địa bảo, Nhân môn. Cả ba đều lưng lấy oai danh trên chốn giang hồ. Địa bảo đã tìm đến nhà Tiểu Phong để trả thù thì nó cũng khó mà thoát chết. Phải chi không bị thương nặng khắp mình, thà gì mấy chục tên khốn kiếp này cũng chẳng thềm đếm xỉa vào đâu. Khổ một nỗi trong mình ta thương thể trầm trọng, lại còn bị đắm người dưới nước nửa ngày. Một chương ta vừa đánh đó là đã dùng hết công lực toàn bộ trong người của ta...”

Tinh Nhân Nhiếp Hồn còn đang nghĩ ngợi thì tên mặc đồ đen độ bốn mươi tuổi đó quát to tiếng nói :

– Các hạ là cao nhon ở phương nào hãy cho biết tên hiệu. Theo thiên kiến thì tốt hơn các hạ chẳng nên nhúng tay vào việc thị phi này.

Tinh Nhân Nhiếp Hồn bật một chuỗi cười dài lạnh nhạt, cất giọng oai nghiêm nói :

– Bọn mi chắc đã nghe người nào có danh hiệu là Tinh Nhân Nhiếp Hồn rồi chứ?

Từ miệng xưng ra tên hiệu, Tinh Nhân Nhiếp Hồn làm cho bọn môn hạ của Địa bảo khiếp hãi, đến bật lên tiếng kêu thất kinh. Cả bọn thối lùi ra sau một bước cùng nhìn nhau lăm lét cất tiếng run nói :

– Các hạ... đúng... đúng là Tinh Nhân Nhiếp Hồn thật đấy sao?

– Không sai. Nếu bọn chúng bay dám hành động lần thứ hai. Ta quyết giết cả bọn bỏ mạng tại chỗ, không tha một thằng nào sống sót trở về.

Oai danh và tánh khí của Tinh Nhân Nhiếp Hồn rung động võ lâm thiên hạ.

Nhân vật giang hồ nghe đến đều vỡ mặt, kinh hồn. Hắn là một trong số đại ma đầu cùng với “Bắc Yêu” và “Nam Tinh”, khét tiếng trong giới Hắc đạo. Cả ba chia nhau hùng cứ ba nơi làm thành cái thế chân vạc. Con người rừng rợn ấy đột nhiên ra mặt làm sao bọn thủ hạ của “Địa bảo” chẳng hoảng sợ đến rụng rời?

Chương 2: Hồi 2

Ngay lúc mây tên giặc áo đen ấy còn khiếp sợ, bất thần Tinh Nhân Nhiếp Hồn day lại hỏi Tàn Thiện Anh :

– Bà họ Tần?

Từ trong sự kinh khủng, Tàn Thiện Anh kéo lui từ từ trở về với thực tế trước mặt. Bà ta vái Tinh Nhân Nhiếp Hồn một cái nói :

– Phải! Thân già này được ngài cứu giúp cho, không bao giờ quên ơn!

– Thưa bà! Sự thể trước mắt gấp rút hơn bao giờ hết. Tôi bị thương trầm trọng sợ e một mình khó địch đông người. Thiết tưởng giờ đây không còn cách nào hay hơn là bà để tôi được phép bảo hộ cho hai mẹ con bà trốn chạy khỏi chốn này. May ra còn có thể cứu vãn nguy cơ.

Bỗng nhiên Tiểu Phong vụt hỏi :

– Mẹ ơi! Mẹ kể lại cho con nghe vì sao cha con bị lũ người hung ác này giết chết?

Gương mặt xanh xao của Tàn Thiện Anh thoáng qua một bóng hình đau khổ.

Hai mắt đượm tràn ngấm lệ. Tiểu Phong nhìn chăm chú vào vẻ mặt đau buồn của mẹ mà cõi lòng tê tái xót xa.

Mặt Tàn Thiện Anh trắng mét, chẳng còn tí máu. Trong tâm tình xúc cảm bà ta nghiêng răng kể lại việc xưa :

– Con không hỏi thì trước khi mẹ nhắm mắt theo về dưới âm phủ để gặp cha con thì mẹ cũng phải nói cho con nghe. Con nhứt định phải báo cho được thù nhà mới là đứa con có hiếu đạo.

– Đúng lắm. Thưa mẹ! Con cương quyết báo thù! Không trả được thù cho cha mẹ, con thề không sống làm người trên thế gian!

– Kẻ thù giết cha con là Lãnh Diện Vong Hồn chủ nhân của Địa bảo. Năm ấy cha con là Lê Bình, chính là chủ nhân của Nhân môn.

Nói tới đoạn này Tàn Thiện Anh khóc òa lên nghẹn ngào trong cổ.

– Vì sao? Thưa mẹ, vì sao mẹ nói mau con nghe đi. Con nóng ruột quá!

– Vì cha mẹ với Lãnh Diện Vong Hồn là sư huynh sư muội cùng học một thầy. Lãnh Diện Vong Hồn tha thiết yêu mẹ bằng mối tình thâm kín chôn chặt đáy lòng. Dè dặt mẹ lại kết hôn với cha con. Từ trước ba giáo phái lớn là Thiên cốc, Địa bảo, Nhân môn hợp chung lại một môn giáo, tên gọi là Vũ Trụ bang. Môn giáo này do Thông Thiên Đạo Nhân làm Bang chủ. Vũ Trụ bang chia làm ba phái, có ba người cầm đầu. Thiên Linh Nhứt Kiếm làm chủ Thiên cốc, Lãnh Diện Vong Hồn làm chủ Địa bảo, Lê Bình làm chủ Nhân môn. Sau khi Thông Thiên Đạo Nhơn qua đời. Vũ Trụ bang không còn nữa vì ba phái hợp nhứt đó tách rời hẳn nhau, mỗi người chiếm độc quyền một phái chẳng ai chịu phục ai. Một hôm họ Lãnh Diện Vong Hồn mời cha con sang bên Địa bảo. Theo lời đồn đại thì hẳn bí mật giết hại cha con. Sau khi mẹ nghe được tin dữ ấy thì đại đội người ngựa của Địa bảo đã kéo tới bao vây Nhân môn chặt chẽ, một con kiến bò ra cũng không lọt. Mẹ hốt hoảng ôm con phá vòng máu đoạn thoát thân, không may bị cao thủ của Địa bảo đánh trúng mấy chưởng. Phỏng như lúc ấy rui rỏ không có Xích Cước Đại Tiên, vị thần cái vang danh lừng lẫy thời nay, đi đường ngang qua trông thấy mà cứu mạng của mẹ chắc chắn mười phần mẹ chẳng còn sống đến hôm nay với con.

Thuật tới giai đoạn bi đát này, Tàn Thiện Anh khóc không còn ra tiếng nữa.

Tiểu Phong nghe lời mẹ chàng kể lể, nhướng đôi hàng kiểng mi một cái, ngược lên, miệng nói rang rang như chuông đồng :

– Tiểu Phong này mà không lấy máu rửa sạch Địa bảo thề không làm người!

Liền tay, Tàn Thiện Anh móc túi lấy một lá “Cầm kỳ” bằng gấm giao cho Tiểu Phong, bảo chàng :

– Nay Phong con, như con mà sống được con nhất định hãy nói chí cha con làm chủ Nhân môn.

Tàn Thiện Anh chưa nói hết câu thì tên mặc áo đen tuổi khoảng bốn mươi đã lạnh lùng nạt to một tiếng, nói :

– Tinh Nhân Nhiếp Hồn! Nghe nói lão với bà này giao thiệp với nhau không đến nỗi lợi hại.

– Không sai! Đó là ngày hôm qua. Giờ nếu các người còn chần chờ không đi khỏi chốn này thì đừng lấy làm lạ sao ta xuống tay không để chút nhon tình!

Tên mặc áo đen độ bốn mươi tuổi ấy vẩy cây thiết quải (quạt bằng sắt) một cái, phóng mất quét qua đồng bọn ra hiệu, miệng nói to một câu :

– Bọn chúng ta phụng mạng của chủ bảo đến đây, dầu với giá nào đi nữa, cũng phải bắt người dẫn về! Các vị còn đợi chi mà chưa chịu ra tay bắt hai mẹ con mụ ta?

Lời hấn vừa dứt mấy mươi tên mặc áo đen cùng lúc xông đại vào cửa căn nhà lá. Đứa nào đứa nấy vung đao múa kiếm chờ xuống tay.

Một nơi vắng vẻ giữa cụm rừng xanh phút chốc đã hiện ra cái quang cảnh sát nhon rừng rợn.

Tĩnh Nhân Nhiếp Hồn đảo mắt nhìn khắp nơi, mặt bỗng nhiên biến sắc.

Tần Thiện Anh thấy rõ tình thế trước mắt hết sức bất lợi cho mẹ con bà. Nếu không có con người rừng rợn Tĩnh Nhân Nhiếp Hồn này xuất hiện bất ngờ thì mạng sống của mẹ con bà được Ngọc Hoàng dù sở từ hồi nào rồi. Bà cũng biết nếu con mình không vãi lưới cứu Tĩnh Nhân Nhiếp Hồn thì lão đâu có liều chết để ủng hộ mẹ con bà ta giữa lúc chính lão cũng bị thương tích trầm trọng khắp mình đến thế? Hơn nữa, Tần Thiện Anh biết rõ là với thương tích của Tĩnh Nhân Nhiếp Hồn dầu võ công lão cao cường đi nữa cũng không dễ chi bảo vệ được hai mẹ con bà ta thoát khỏi vòng vây.

Với ý nghĩ ấy, Tần Thiện Anh vãi chào Tĩnh Nhân Nhiếp Hồn một cái mở lời :

– Già này xin tiền bồi đem thằng con của mụ ra khỏi nơi đây, đừng nghĩ đến mụ cho bận tâm. Phòng sau này thằng con của mụ có ngày báo đặng thù sâu.

Đức lớn lão tiền bồi ví tay trời biển. Mụ cảm kích vô cùng!

Tiểu Phong kêu lên :

– Mẹ! Mẹ phải cùng đi với con... Không thể...

– Con đi đi, đừng nghĩ đến mẹ nữa. Bệnh mẹ đã nhập vào nội tạng, dầu ráng lắm cũng chỉ còn sống thêm vài ngày nữa là cùng, chẳng qua lại kéo dài thêm sự đau đớn. Con đi đi. Con nhớ là phải trả món nợ máu cho cha con, đặng ra hồn người chín tuổi. Ngoài ra, còn việc này nữa, con nên tìm đến chú con ở “Vạn Hoa trang” trên đỉnh “Cửu Lãnh Phong” ở “Cửu Hoa sơn”, con hãy kể hết sự tình cho chú con nghe!

Tiếng sau cùng của câu nói vừa lọt khỏi miệng, thân hình Tần Thiện Anh vung nhoáng một cái bay bỏ tới bọn người mặc áo đen lạnh lẽo bất ngờ.

Chợt nghe một tiếng quát to :

– Tần Thiện Anh! Mụ đi tìm cái chết hả?

Giờ đây Tần Thiện Anh chỉ quyết tâm chết. Vì bà không chết thì cũng không thể nào Tĩnh Nhân Nhiếp Hồn bảo hộ nổi cho cả hai mẹ con bà thoát khỏi vòng vây của mấy chục môn nhân “Địa bảo”. Kết cuộc chết hết cả hai mà còn để lụy thêm Tĩnh Nhân Nhiếp Hồn là khác.

Chợt nghe một tiếng rú thảm thiết...

Liên theo đó tiếng kêu chát chúa của Tiểu Phong vang lên :

– Mẹ!

Chàng không biết tiếc đến mạng sống của mình là chi, vung người nhảy bỏ tới trước.

Bỗng nhiên mắt thấy thân hình Tần Thiện Anh từ trong tiếng rú thảm thiết ấy bật nhào xuống đất chết tươi, đầu óc máu me văng bắn tứ tung. Cảnh trạng quá đổi bi đát không ai nỡ nhìn.

Ngay giữa lúc Tiểu Phong bắn người bỏ tới đó, Tĩnh Nhân Nhiếp Hồn cất tiếng gọi khẽ một câu :

– Bộ mi muốn đi tìm cái chết hả?

Đưa nhanh cánh tay tới, lão kéo Tiểu Phong trở về.

Tiểu Phong quát to như một con hổ con :

– Bọn bây mau đền mạng mẹ ta, đền mạng cha ta mau.

Tiếng hét của chàng rừng rợn khiếp người.

Tĩnh Nhân Nhiếp Hồn vừa kéo lui Tiểu Phong một cái thì tên mặc áo đen trạc bốn mươi tuổi ấy cũng vừa điều khiển đồng bọn tấn công ào ạt ngay. Cánh tay mặt của hấn vung một chiêu “Thiên lý tổng khách” đánh thẳng một thiết quải vào ngực Tĩnh Nhân Nhiếp Hồn. Chiêu ấy của hấn nhanh, mạnh dường như điện chớp. Tĩnh Nhân Nhiếp Hồn tay trái giắt Tiểu Phong tung người thối lui.

Tuy hành động chớp nhoáng như thế, lão vẫn bị đối phương đánh trúng.

Tinh Nhân Nhiếp Hồn gắng gượng thối lui, mà hai con mắt đã nổ đom đóm, máu trong tim dội lên. Lão tự biết không thể đối phó nổi. Nếu không bỏ chạy thì lão cũng chẳng còn.

Từ trong hai luồng nhân quang của Tinh Nhân Nhiếp Hồn bắn ra những tia sát khí lạnh người. Lão cấp Tiểu Phong vào nách, hét to một tiếng tợ sấm vang, vọt mình bắn ra. Hai ngọn chưởng rít lên vù vù.

Tuy mình trọng thương, hai chưởng ấy Tinh Nhân Nhiếp Hồn đã vận toàn lực mà đánh tới nên có một sức mạnh phi thường. Hai cánh tay của lão đầy tới thì liền có tiếng rú thảm thiết thét vang. Một tử thi ngã nằm sóng sượt trên mặt đất!

Thế nhưng sau khi tập trung công lực toàn thân vào hai chưởng ấy, Tinh Nhân Nhiếp Hồn chịu không nổi với thương tích trầm trọng, mưa xối ra ba búng máu tươi. Thân hình lão xoay tròn hai vòng mới gượng đứng vững.

Mấy mươi tên môn hạ của “Địa bảo” quát tháo ầm ĩ, kẻ dao người kiếm múa ào ào bao vây Tinh Nhân Nhiếp Hồn vào giữa thế kẹt.

Tinh Nhân Nhiếp Hồn giật người. Nếu lão không bị nội thương quá đỗi trầm trọng thì mấy mươi tên mặc đồ đen ấy chắc chắn không sống sót một mống nào dưới độc thủ của lão.

Đương khi mấy chục tên áo đen như vậy, Tinh Nhân Nhiếp Hồn vùng liền ba chưởng giết luôn mấy đứa, nhưng bọn người của “Địa bảo” vẫn không thối lui, cứ tràn tới như ong.

Lão bụng bảo dạ rằng :

– “Thật không ngờ Tinh Nhân Nhiếp Hồn ta lại có ngày hôm nay.”

Quá đỗi khích động, hai giọt lệ anh hùng rơi theo hai bên gò má của lão.

Trong hoàn cảnh ấy. Bọn người của “Địa bảo” la hét vang dội cả khu rừng, cùng ra tay một lượt nhào vô tấn công.

Tuy Tinh Nhân Nhiếp Hồn vùng chưởng đánh chết thêm mấy đứa nữa nhưng miệng lão lại mưa luôn mấy búng máu tươi, cơ thể không còn đứng vững.

Chợt đâu. Lão nghe trong chỗ mờ mờ, lờ lờ trắng trời của Tàn Thiện Anh phớt nhẹ vào hai lỗ tai. Tinh thần của Tinh Nhân Nhiếp Hồn tự nhiên phấn chấn lạ lùng bất kể với giá nào lão cũng cứu Tiểu Phong khỏi tay bọn “Địa bảo”. Với ý nghĩ ấy Tinh Nhân Nhiếp Hồn nghiêng chặt hai hàm răng, tay mặt tổng ra liền tiếp hai chưởng. Toàn thân lão phớt nhẹ một cái bay vút lên, nhắm phía ngoài rừng thoát mau như gió.

Dùng hết sức lực cuối cùng ấy, Tinh Nhân Nhiếp Hồn quả nhiên thoát khỏi vòng vây, lúc thân hình lơ lửng giữa không gian đầu óc choáng váng, máu tươi trong miệng lão bắn xối ra như mưa tên.

Lão và Tiểu Phong khác nào hai con điều giấy bị đứt dây rơi nhào xuống đất.

“Bịch” một tiếng tuyệt vắng trắng xóa. Tên mặc áo đen khoảng bốn mươi tuổi ấy quát một tiếng dữ dội, vùng cây thiết quải bắn người bay vút theo. Mắt hần trông thấy Tinh Nhân Nhiếp Hồn và Tiểu Phong đã lọt vào chỗ chết lập tức.

Một Luồng linh quang phớt nhẹ qua đầu óc Tinh Nhân Nhiếp Hồn. Đúng lúc tên mặc áo đen độ bốn mươi tuổi ấy đưa thẳng cây thiết quải (quạt sắt) đánh bổ tới, lão lách mình đứng phắt dậy gọn gàng.

Hắn đánh đòn ấy ra ngoài không khí.

Tinh Nhân Nhiếp Hồn cấp Tiểu Phong nhảy ra ngoài vài trượng, chạy thẳng vào cụm rừng xanh.

Tên mặc đồ đen bốn mươi tuổi nạt vang như trâu rống :

– Đố mi chạy đâu.

Hai chân nhún một cái toàn thân như một con chim én liệng bốc theo sau bèn gót.

Mấy chục tên mặc đồ đen reo hò vang dậy, cũng bùng bả đuổi theo.

Tinh Nhân Nhiếp Hồn nín thở ăm Tiểu Phong chạy hơn ba mươi trượng.

Thần hồn trí não của lão mơ mơ màng màng, miệng vọt máu tươi không ngớt. Lão đảo mấy cái lão lại té sấp xuống đất.

Tiểu Phong thất kinh gọi to :

– Lão tiền bối..

Tiếng gọi của chàng bị tiếng hét la inh ỏi mé sau khóa lấp, xa xa mấy chục tên mặc đồ đen ấy đã chạy tới.

Tiểu Phong cảm động nói lên :

– Ngờ đâu tôi vô ý cứu người... người vì mẹ con tôi mà bỏ mạng. Tiểu Phong không trả được mối thù này thì chẳng làm người.

Tiếng la hét vang tới. Người của “Địa bảo” chỉ cách chừng một trượng. Tên mặc đồ đen độ bốn mươi ấy vừa chạy tới liền vùng thiết quai quát nói :

– Nạp mạng cho ta!

Cây thiết quai múa lẹ tợ chớp. Từ trong tiếng gió vun vút người hấn bay bổ tới nhắm thẳng đầu Tinh Nhân Nhiếp Hồn đánh xuống.

Thét to một tiếng, lão đảo :

– Mi muốn chết!

Thân hình Tinh Nhân Nhiếp Hồn vùng dậy.

Cây thiết quai của đôi phương giáng tới.

Lão hét một cái, vận dụng toàn lực vào cánh tay mặt quạt liên. Một luồng cuồng phong không kém sức đồ núi xô non đẩy ra.

Tên mặc đồ đen độ bốn mươi tuổi ấy không sao ngờ được Tinh Nhân Nhiếp Hồn đang hôn mê lại có thể phóng cuồng quá đổi mãnh liệt, lẹ làng. Hấn chưa tránh thì cuồng phong đã đến, “ầm” một tiếng ngân vang. Cả người hấn bị tung bay lên giữa chừng không gian. Máu me óc thịt văng nát như tương, chết một cách rùng rợn trước khi rớt xuống đất.

Trong đầu óc của Tinh Nhân Nhiếp Hồn chỉ có một ấn tượng không bao giờ xóa nhòa là gờ găm Tiểu Phong trước khi liều chết với kẻ thù cho lão rảnh tay.

Bất luận bằng cách nào, lão cũng nhứt định cứu sống Tiểu Phong.

Bọn người của “Địa bảo” cũng không ngờ cái chết quá đổi thê thảm của tên mặc đồ đen tuổi độ bốn mươi ấy mà ngừng cuộc truy kích. Trái lại, chúng lại còn nhào tới giống một bầy chó điên.

Giết tên mặc đồ đen tuổi độ bốn mươi ấy xong, Tinh Nhân Nhiếp Hồn không màng đến bọn người của “Địa bảo” lão cứ ẵm Tiểu Phong chạy qua cụm rừng đến bờ sông. Không còn chịu đựng được nổi, máu trong miệng lão cứ tuôn ra như xối. Lão lại té sấp xuống.

Tiếng quát tháo của bọn mặc áo đen rượt theo đã kè sát.

Tinh Nhân Nhiếp Hồn nói với Tiểu Phong trong hơi thở hỗn hển của người sắp chết :

– Tiểu Phong mi trốn chạy cho mau... Ta không đi nổi!

Tiểu Phong vừa khóc vừa nói :

– Không! Lão tiền bối ơi! Tôi không chạy trốn. Tôi không nỡ để lão tiền bối chết! Tôi làm sao...

Trợn to đôi mắt, Tinh Nhân Nhiếp Hồn nói ngập ngừng đứt nối :

– Không lý... mi định... chết?

Giọng nói của lão hết sức bi ai thống thiết khiến chàng cảm động vô cùng. Tiểu Phong khóc òa lên nói :

– Vì Tiểu Phong này mà lão tiền bối bỏ mạng... lòng tôi không nỡ...

– Đáng nam tử... há dễ... khóc lóc thế à? Trốn mau đi! Ta không còn sức...

mau lên... Mi đã quên lời ta nói rồi... Ta truyền cho mi võ công... giờ đây ta lấy lại... Câu nói...

Lúc ấy mấy chục tên mặc áo đen đã đến cách chừng một trượng. Một lão già trong bọn cất tiếng nói lạnh lùng :

– Thử xem hai đứa mi chạy trốn ngà nào!

Tinh Nhân Nhiếp Hồn nghiêng chặt hai hàm răng, nhịn đau đứng dậy. Lão choáng váng cả người, lão đảo gằn té. Miệng lão quát to bảo :

– Lũ bây có giỏi thì nhào vô xem?

Lại day sang, lão nói với Tiểu Phong.

– Chạy mau đi! Việc này để mặc ta...

Ngay lúc ấy. Lão già mặc áo đen hét lên một tiếng, thân pháp nhanh như điện chớp, tổng vào người Tinh Nhân Nhiếp Hồn một chưởng.

Tinh Nhân Nhiếp Hồn không thềm né tránh, cổ sức còn lại đẩy ra một chưởng quyết chống trả lại mãnh liệt. Thảm hại thay, xuất chiêu và lão mới biết mình không còn sức nữa!

“Bình” một tiếng vang dội toàn thân, Tinh Nhân Nhiếp Hồn bị đánh văng xa một trượng. Miệng trào mửa xối những búng máu tươi nhuộm đỏ vũng lớn. Thân thể lão giờ đây thành một cái xác không hồn.

Tiểu Phong kêu lên hãi hùng :

– Lão tiên bối!

Tinh Nhân Nhiếp Hồn có còn biết chi nữa đâu. Thi thể của lão nằm im lìm một đồng!

Chính mắt đã chứng kiến cái chết thảm thiết của mẹ mình, giờ đây lại mục kích cái chết bi đát của Tinh Nhân Nhiếp Hồn chàng xót xa, đau đớn gần xui người chết giấc! Mắt Tiểu Phong bắn tủa hai luồng sát quang dữ tợn. Chàng ngó lờm lờm vào mặt lão già đã đánh chết Tinh Nhân Nhiếp Hồn, miệng thét vang như cộp rống :

– Lũ ma quỷ hung ác kia, ta quyết liều sống chết với quân bây một trận!

Lúc tràn ngập đau buồn, oán giận, chàng quên nghĩ đến cha mẹ với người ơn của chàng đương chờ chàng trả thù cho họ. Với tánh nóng vũ phu, chàng lẫn xả vào bọn người của “Địa bảo”!

Tiểu Phong đâm đánh lung tung tuy chẳng đúng chiêu thức vào đâu cả, nhưng quá liều mạng thành thử có một nghị lực mạnh mẽ lạ kỳ.

Lão già mặc áo đen ấy lách mình tránh khỏi một đâm của Tiểu Phong đánh tới, liền quát chân mặt đá ngay vào bụng dưới của chàng một đòn.

Tội nghiệp Tiểu Phong, trong người chẳng có một tí võ công nào cả, thử nghĩ làm sao chịu nổi một đá của đối phương.

Chỉ nghe “bịch” một tiếng, chàng đã bị trúng cái đá của lão già mặc áo đen ấy vào bụng.

Tiểu Phong kêu “ô” một tiếng thảm thiết, máu hộc chàng trào tuông.

Toàn thân chàng không khác một mũi tên bị bắn cây cung, văng tuốt xuống sông.

“Ùm” một tiếng nước tung trắng xóa. Người của Tiểu Phong chìm sâu xuống đáy. Nước chảy âm âm!

Thân thể của Tiểu Phong vẫn không nổi lên.

Mấy mươi tên môn hạ của “Địa bảo” nhìn theo dòng nước chảy xiết, mặt nở nụ cười. Một tên cao lớn trong bọn chúng chạy tới trước mặt lão già áo đen vái chào một cái nói :

– Bẩm Phó đàn chủ, theo lệnh của Bảo chủ truyền bảo chúng ta là phải bắt sống hai mẹ con nó. Hiện thời cả hai đều chết ráo biết về phục mạng sao đây?

Lão già mặc áo đen ấy cười một giọng nham hiểm đáp :

– Thì có sao cứ trình thuật lên thế ấy. Thôi bọn ta về ngay còn chờ đợi gì nữa?

Mấy chục tên mặc áo đen vâng vâng dạ dạ hề nhau rút về.

Tuyết vẫn rơi phay pháy xuống như cũ. Gió bắc vẫn thổi lạnh buốt không ngừng.

Trên mặt tuyết, Tinh Nhân Nhiếp Hồn, một nhân vật từng làm vỡ mặt các giới giang hồ, vì chánh nghĩa mà bỏ mạng vẫn còn ngủ yên một giấc ngàn thu.

Một đời giết người vô số kẻ, lúc chết lại khiến nhiều người cảm động vô cùng, chánh nghĩa của lão còn mãi trên miệng dân gian, bạo khí của lão ngàn thu chói rạng.

Tuyết mỗi lúc càng phủ lên thi hài Tinh Nhân Nhiếp Hồn càng dày. Những dòng máu vì chánh nghĩa của lão lại thật nhiều, mặc tuôn chảy khắp mình lão...

Vì sanh mạng của vô lâm mà tạo thành. Sau khi lão chết sẽ nhuộm đỏ vô lâm...

để chinh đòn lại giang hồ, trừ gian, vực đạo.

Máu ấy giống như nước dưới sông âm âm chảy mãi không ngừng. Do đó những dòng máu của Tinh Nhân Nhiếp Hồn là đầu mối của một trường thảm kịch vô lâm.

Tiểu Phong không chết đuối dưới đáy sông.

Sau độ nửa thời thần, chàng nổi mình trên mặt nước. Sống với nghề lưới cá, chàng sống với nước không kém với người sống trên bờ. Sau khi nổi lên Tiểu Phong cương quyết tự nguyện với mình: “Này Tiểu Phong, mi không thể chết, mối thù của cha mẹ mi, mối thù của người on mi cần dùng đến máu mới rửa sạch...”

Nếu lúc bình thường, Tiểu Phong chỉ cần dùng sức là lội được vào bờ. Khốn nỗi trong mình đang bị trọng thương phỏng như không vì hai chữ “báo thù” khiến chàng tràn trề dục vọng “cần phải sống” thì chàng đã bị chìm sâu dưới đáy sông.

Dòng nước đen ngòm trôi chảy mãi không thôi, nó mang theo thân mình Tiểu Phong dập dềnh trôi nổi.

Bỗng dung tay chàng vớ được một thân cây. Hy vọng rửa hờn cho mẹ, chàng cố sức ngoi lên, bơi thật nhanh vào bờ.

Nhưng, đường vào bờ xa xôi vạn dặm, trước mắt cậu là một màn đen u tối.

Cơ thể rã rời, chàng ôm cứng thân cây, thả người trôi nổi bồng bềnh, thiếp vào một giấc mơ hiệp hành đầy lý thú.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hồi 3

Thân hình Tiểu Phong bị dòng nước cuốn trôi đến bãi đá còn cách ba thước, hai thước, một thước.

Dòng nước tách chàng sang phía “Thần Hồ” trôi luôn...

Thình lình một đợt sóng nổi lên đẩy chàng sang phía “Quý cốc” trôi mau như tên bắn.

Đời chàng chấm dứt?

Chàng bảo thầm trong bụng :

– “Tiểu Phong! Tiểu Phong ơi! Mi không thể chết, nợ máu như biên sâu, mi phải dùng máu để lấp cho bằng mối thù của người on cần mi đi trả!”

Dục vọng được sống vào báo thù giải cứu sinh mạng của chàng lại. Chàng phải dùng máu rửa sạch vớ lăm.

Thế ấy, sau khi vận mạng đã đưa chàng vào “Quý cốc” chàng có thể trở ra nữa chăng?

Tiểu Phong cố sức trườn lên thân cây, hai tay ôm chặt cứng vào nó. Thình lình một dòng nước đổ mạnh tới ào ào.

Thân hình chàng đang ôm chặt đầu cây bị tổng đội ra.

“Ầm” một tiếng! Thân cây va vào bãi đá lởm chởm như rừng. Tiểu Phong mơ hồ bị bật văng lộn nhào xuống giữa dòng sông.

Nước chảy re re. Hang núi vắng vẻ. Một cảnh sắc hãi hùng hiện ra trước mắt. Hai hòn núi lởm chởm loi cuốn dòng nước chảy vòng quanh. Tiếng nước chảy vang dội. Ngoài tiếng nước chảy giao động với nhau dật thành một thế giới đầy khủng bố. Còn nghe một thứ tiếng khác nữa không rõ là tiếng gì ở đâu phát ra! Trên hang núi hơn vài chục con chim ưng ăn thịt người quá lớn, bay lượn qua ngang đầu Tiểu Phong.

“Quý cốc” - thật đúng với cái tên ấy, dầu cho không bị vũng nước xoáy nhận chìm xuống đáy sâu, mạng sống cũng khó trốn thoát khỏi cái miệng loại chim ưng dữ tợn này.

Lúc ấy Tiểu Phong bị nước chảy xiết lôi vào vùng nước xoáy chẳng bao xa, phỏng như vận mạng chàng còn đó không bị cuốn vào đó thì không chừng chẳng thoát được một lần chút.

Thân cây mà Tiểu Phong ôm bám vào đó lần lần trôi sát đến một bên cái vũng nước xoáy. Nguy hiểm hơn nữa là nước càng chảy càng mạnh.

Vũng nước xoáy này rộng chừng vài trượng, sức nước cuộn của nó dữ dội kinh hồn. Lúc thân cây ấy trôi đến gần vũng nước xoáy còn độ một trượng..

Một sức hút cực kỳ mạnh mẽ kéo thân cây và Tiểu Phong vang lên một tiếng “ột” rút thẳng vào trong.

Giữa vùng nước xoáy ấy, thân cây xoay dạt hết sức kịch liệt. Cuối cùng một tiếng “ột” vang lên, thân cây bị cuốn lọt chính giữa vũng.

Trên không trung, bầy chim ưng ăn thịt người cực kỳ to lớn ấy bỗng nhiên kêu lên mấy tiếng “qua qua” rùng rợn, kinh hồn, rồi cất mình bay bổng lên cao.

* * * * *

Sau khi Tiểu Phong bị hút vào trong vũng nước xoáy, bỗng nhiên hai tay chàng buông hẳn thân cây, cái đục vọng còn sống lại nổi lên sôi nổi lòng chàng.

Bị bứt vào vũng nước xoáy chẳng hiểu bao lâu, bị uống bao nhiêu nước vào bụng, chỉ biết sau đó thỉnh thoảng tay chàng chạm trúng một sợi dây lòi tói sắt. Lấy hết sức mình chàng chống chọi với sức hút của nước. Liều mạng nắm chặt sợi dây lòi tói sắt, chàng mò lần đi theo.

Thế được nửa thời thần, chàng thấy đầu mình trôi khỏi mặt nước, kiệt quệ tinh thần, Tiểu Phong mê man bất tỉnh trên sợi dây lòi tói sắt.

Chẳng hiểu thời gian qua bao lâu, chàng tỉnh dậy. Chàng ngửa mình ngó lên mới hay là sợi dây sắt ấy ở trong một cái son động.

Tiểu Phong phăng lần sợi dây sắt bước lên. Không ngờ nó là chỗ tận cùng của sợi dây ấy. Trước mắt chàng hiện ra một cánh cửa đá.

Tiểu Phong toan bước chân đi vào bên trong cánh cửa đá, mắt chàng chợt chạm nhằm hai chữ rất lớn viết trên cánh cửa: “Quý môn”.

Hoảng kinh hồn vía chàng thụt lại sau một bước. Chàng nhón môi lạnh lùng cười miệng nói một mình :

– Ta là một kẻ từ trong chỗ chết ra chỗ sống, ta há sợ chết sao?

Tiếng nói dứt, Tiểu Phong mạnh cất bước đi vào trong cửa đá. Lách ra khỏi cửa, chàng nhận thấy bên trong gian nhà đá ấy tối tăm dị thường, xoè bàn tay không thấy năm ngón.

Chàng dò lần từ bước nhấm gian nhà đá đi thẳng vào trong. Liếc mắt nhìn khắp mọi nơi. Gian nhà ấy rộng lớn hết sức. Bốn bề âm u vắng lạnh khiến người rợn ớn cùng mình.

Xuyên qua mé trái của gian nhà đá ấy có một khúc quanh, Tiểu Phong vừa đạp chân bước qua, bỗng nhiên thét to một tiếng hãi hùng.

Chàng đạp lên một thân người chết!

Lui lại một bước, Tiểu Phong đưa mắt nhìn xuống. Chàng không lạnh mà run rẩy cả người. Không phải chỉ có một. Trên mặt đất sấp lóp cả vài chục cái thân ma. Cái thì còn y nguyên, cái thì thịt da rã mục, còn lại là một đồng xương trắng phều phồng ngang, rùng rợn điếng hồn.

Lấy làm hết sức kỳ quái, chàng nghĩ thâm trong bụng :

– “Đây là nơi nào? Sao xác chết cả gian nhà đá này? Sao có nhiều người chết thế kia?”

Tiểu Phong nghĩ suy như vậy, chàng bèn dừng chân đứng lại không dám mạo hiểm bước tới. Bao nhiêu người chết sấp lóp một chỗ hẳn phải có nguyên nhân.

Chàng quay lưng đi trở lại. Đến chỗ cửa “Quý môn”, Tiểu Phong ra ngoài nơi mà lúc nãy chàng tới.

Chàng cắn răng mím môi, lại quỳ quả trở lại. Giờ đây, tốt nhất chàng cố tìm cho được ngã ra, không nên liều lĩnh vượt qua cái nơi chất chứa bao nhiêu người chết.

Thình lình...

Chàng đi đến giữa khúc gian nhà đá kia, trông thấy còn có một cánh cửa khác nữa. Cánh cửa này nếu không tìm kiếm cho kỹ chắc chắn khó mà thấy được.

Tiểu Phong dùng sức đẩy mạnh cánh cửa, động cửa mở vô trong, một mùi hôi tanh của thân ma chết xông ra vô cùng khó chịu. Chàng thụt lùi lại một bước, trở mắt nhìn vào bên trong, chàng lại bay hồn, mắt vía lần nữa.

Bên trong gian nhà đá ấy, xương trắng ngập tràn, chồng chất lên từng đồng.

Giữa những gò xương trắng ấy sừng sững một cỗ quan tài màu đen.

Bỗng một trận gió rào rào nổi dậy khắp bốn phương tám hướng. Tiếng gió ngân vọng vòng quanh như tai tán mật.

Rào rào rào... tiếng vang mỗi lúc một gần, Càng vang tiếng vọng càng mau, khiến người nghe không biết từ phía nào phát ra ở đâu mà có.

Tiểu Phong bỗng vụt miệng thét to :

– Người nào đó?

Sau tiếng thét của chàng, tiếng vọng ngân vang,

... Người nào đó...

... Người nào đó...

Tiếng ngân khắp mọi chỗ nghe ong óng mãi bên tai. Đã vậy còn thêm gió thổi rào thê lương ảm đạm. Chàng cảm giác như chính mình đã lọt vào một khu vực của quỷ ma.

Cả người Tiểu Phong rợn da gà không khác cái máy tự động, hai chân chàng không cần có sự sai khiến của bộ óc vẫn thụt lui ra sau từng bước.

Chàng vừa hít xong hai hơi thanh khí lồng nghe mát mẻ thì tiếng rì rào lại nổi lên, tiếng vọng lại ngân vang cùng khắp bốn phương tám hướng.

Tiểu Phong không khác bị bao vây giữa những tiếng rào rào và tiếng vọng quái gở ấy, chàng chợt nghe có tiếng nói :

– Kẻ vào “Quý môn” khó trốn thân chết!

Nghe giọng rõ ràng, Tiểu Phong biết chắc trong gian nhà đá vẫn có người ở.

Tiếng rào rào đó không chừng là tiếng người đi.

Hai luồng nhân quang trong mắt Tiểu Phong chạm vào cổ quan tài màu đen giữa mấy gò xương khô. Một mùi tanh hôi nồng nặc bỗng nhiên bao vây chung quanh mình chàng.

Tiểu Phong nói lầm bầm trong miệng :

– Hôm nay mà mình chết ở chốn này thì mối thù sâu của cha nhệ mình của người ơn mình, ai là người đi trả?

Với ý nghĩ ấy sát cơ hiện ra trong cặp mắt chàng.

Tiểu Phong cắn دندان lấy mình :

– Ta không thể chết. Trăm lần không thể chết. Ta cần sống để báo thù!

Giọng nói của chàng hết sức khích động lại còn chứa sát cơ ngạt tràn. Trên vẻ mặt chàng hiện sắc cứng cỏi, quả quyết như định không nao núng bất cứ trước một thế lực nguy hiểm khó khăn nào.

Tiếng rào rào ngân vọng từng bận, từng bận dồn tới. Tiểu Phong liền phát giác tiếng quái gở ấy từ gian trái phía sau lưng chàng nổi lên. Tiểu Phong giật mình kinh sợ, quay người lại. Ngay chỗ khúc quanh một bóng tròn đen thui từ giữa chỗ xông ra, mùi hôi tanh nồng ối phóng đến.

Chàng “à” một tiếng hoảng kinh, hai chân mềm nhũn ngã vấp vào giữa những gò xương trắng kia. Tiếng rào rào ấy nhắm phía cửa đá chạy qua.

Tiểu Phong chẳng hiểu rõ giống gì. Có điều chàng nhận xét được cái bóng đen thui nọ đã làm chàng mất vía.

Nhớ tới việc báo thù và cần sống. Từ trong những gò xương trắng ấy, chàng lấy hết sức lực bò ra.

Không khí căng thẳng đầy khủng bố.

Bò lần lượt ra phía trước, bàn tay chàng ướt đầm mồ hôi. Chàng bám vào mặt đất mượn sức để bò.

Thình lình...

Tiểu Phong vớ trúng một vật chi chi. Ngóc đầu nhìn chính là cái nắp quan tài.

Cả người Tiểu Phong không còn chút sức lực. Chàng day mình ngó lại. Cái bóng tròn đen thui đã đứng chặn ngay giữa.

Tiểu Phong trong tình trạng ấy thật là hồn bay phách tán, rã rệu mười phương, trong đời chưa có cái sợ nào bằng. Bụng bảo dạ rằng :

– “Thôi trời giết ta rồi.”

Tay trái chàng bỗng nhiên vớ nhằm một vật tọ sợi dây mà không phải dây.

Âm thầm nắm cái vật ấy, chàng bò lần ra phía trước.

Đương lúc chàng dùng sức đó, thoát đâu một tiếng “rắc rắc” bỗng nhiên ngân dậy.

Tiểu Phong khiếp sợ quá đỗi, ngó về phía có tiếng ấy phát ra. Nắp cổ quan tài màu đen từ từ bật lên.

Lọt vào vùng ma quỷ, mắt nhìn thấy bao nhiêu tình cảnh rùng rợn ghê hồn, mặt chàng muốn vỡ.

Sau lưng tiếng rào rào nhắm phía chàng sấn tới, càng nghe càng gần.

Nắp cổ quan tài màu đen ấy mở bật hết liền ngưng. Tiểu Phong đánh bạo quyết dòm vào bên trong xem thử có thấy người chết không.

Vùng mình một cái chàng nhăm ngay cổ quan tài nhảy tới.

Lúc sợ hãi cực kỳ chàng dùng sức quá mạnh nên khi cả người đánh phóc một cái nhảy bổ vào trong cổ quan tài.

“Bốp” một tiếng dội lên đầu chàng, vòng mắt đỏ hào quang, người chàng rơi nhằm một chỗ dường thể là cái thềm đá.

Chẳng biết trải qua bao lâu chàng mới tỉnh thần định trí bắt đầu bò nữa.

Ngước mắt lên xem đúng là một cái thềm đá, cửa ra thềm đá đúng là cổ quan tài tài.

Tiểu Phong không ngờ trong gian nhà đá này lại có mấy cái nữa. Chỗ ra ngoài cổ quan tài có cái vật tròn đen thui cứ chậm chậm bước tới.

Tiểu Phong bảo thầm trong bụng :

– “Đời ta thể là chấm câu. Âm hồn không tan.”

Chàng chậm chậm thối lùi lại sau. Cái bóng đen thui từng bước từng bước đi xuống bậc thềm đá, nơi phát ra tiếng rào rào.

Tiểu Phong thối lui ra sau bỗng đụng nhằm một vật. Chàng quay người lại nhìn. Rõ ràng là một bộ xương ngồi chễm chệ trên giường đá. Trước mắt có ba món đồ: một cuốn sách, một thanh gươm, một cái bình. Trong bình dường thể có đựng đồ như viên thuốc.

Thình lình...

Sau lưng Tiểu Phong không nghe tiếng rào đó nữa, chợt quay lại buột miệng kêu thất thanh.

“Bịch” chàng sụm xuống.

Cái chàng thấy đó không phải là người mà là một đười ươi hết sức to lớn.

Con đười ươi thấy Tiểu Phong sụm chân, kêu lên một tiếng “khệt” quái gở.

Bàn tay kỳ dị lông lá xồm xoàm của con đười ươi nhăm ngay sọ của Tiểu Phong chụp xuống.

Trước mắt tánh mạng chàng tưởng chắc đã không qua được bàn tay của con quái vật.

Thình lình một giọng nói rần ròi thê lên :

– Sư huynh. Ngừng tay lại. Tuyệt học của “Quý môn” phải truyền cho người này đây?

Con đười ươi to ấy dường thể biết nghe tiếng người, nó vội rút cánh tay quái dị xồm xoàm lông lá sắp chọc trúng óc sọ Tiểu Phong trở về.

Theo sau giọng nói ấy, từ cửa thềm đá có một vật phất phới rớt ngay lên vai con đười ươi to lớn kia. Chính giọng nói ấy từ miệng con chim Anh Vũ này thốt ra.

Chợt thấy con đười ươi to lớn gục đầu quỳ gối lấy bộ xương khô trên cái giường đá trước mặt một cách hết sức cung kính. Miệng nó kêu “khệt khệt” rất quái gở.

Khoảnh khắc sau Tiểu Phong hoàn toàn tỉnh trí lại, con chim Anh Vũ này bay đến đậu trên vai chàng, miệng nói :

– Ngươi vào được tới đây yết kiến di cốt của sư phụ ta, ấy là người được sư phụ ta chân truyền võ học. Hãy cúi lạy ba lạy.

Lúc ấy Tiểu Phong động tâm linh, lập tức nghe theo lời dạy biểu của con chim Anh Vũ, liền lạy ba lạy vào bộ xương khô và nói :

– Tại hạ là Tiểu Phong bái kiến sư phụ.

Tuy chàng không biết người ngồi tham thiền hóa xác trong bộ xương khô ấy là người nào, nhưng cứ xem qua con chim Anh Vũ nói, con đười ươi biết nghe thì cũng nhận được không phải hạng tầm thường, mà chắc chắn là một nhân vật phi thường.

Tiểu Phong vì mang nặng trong mình một mối thù sâu như biển máu mà sau biến thành một Ma Vương sát nhân đều do việc gặp gỡ lạ lùng của ngày hôm nay.

“Thiên Huyền Tôn Giả” một đại ma đầu oai danh rung động khắp chốn giang hồ vô lâm cách vài trăm năm trước để lại. Vài trăm năm trước Thiên Huyền Tôn Giả sáng lập ra “Huyền Huyền giáo”.

Oai danh của ông ta lừng lẫy một thời. Lúc chết, Huyền Thiên Tôn Giả giết chết tất cả các cao thủ của “Huyền Huyền giáo” không để sót một

mạng.

Mục đích ông ta làm chuyện tàn nhẫn khiếp người thế ấy là để tránh cho người đời những nguy hại xảy đến khi những kẻ ấy tìm đến chỗ cất giấu những bảo vật của “Huyền Huyền giáo” tàng trữ.

Tiểu Phong bắt gặp dưới chỗ Thiên Huyền Tôn Giả một tờ giấy. Trên mặt giấy có viết mấy chữ lớn :

“Lời dặn dò đồ đệ của ta.

Kẻ vào được trong quan tài thấy được di cốt của ta tức là đồ đệ của ta. Ta sáng lập “Huyền Huyền giáo”. Sau khi ta chết, không chịu để người đương thời với ta kẻ vị. Ta sáng lập thì ta tiêu diệt.

Sau khi ta chết, cuốn sách của ta ghi lại võ học của đời ta, cả món vũ khí Độc Long kiếm là hai vật đã làm cho ta vang danh cùng với thuốc “Thiên Huyền hoàn” do ta bào chế, chỉ để lại cho kẻ có duyên phận.

Trong quyển sách chứa đủ võ công tuyệt luân của ta nghiên cứu trọn đời, nội công, kinh công, điểm huyết, chưởng thức, luôn cả “Thiên Huyền dương công”.

Trong bình đựng thuốc “Thiên Huyền hoàn”, uống một viên bằng luyện ba năm công lực, có đến cả thầy ba mươi lăm viên. Uống ba chục viên cũng đã đủ rồi. Còn dư năm viên để dành sau khi ra chốn giang hồ dùng đặng chữa thương tích trầm trọng.

Nhưng chịu học võ công của ta, phải uống mỗi ngày một viên “Thiên Huyền hoàn”. Sau ba mươi ngày bắt đầu luyện “Thiên Huyền dương công” thế là đầy đủ, cứ mạnh dạn ra ngoài chốn giang hồ, chẳng còn sợ ai lấn lướt.

Con đười ươi và con Anh Vũ ta nuôi, chúng giữ gìn kho tàng châu báu của ta đừng khỏi bị lũ vô loại, bất lương lấy trộm. Hai giống vật này đều có linh tính. Đười ươi và con Anh Vũ không khác chi người, chúng biết nghe biết nói được mọi câu dầu không tới nghĩa.

“Thiên Huyền dương công” lấy tuyệt dương chân nguyên làm gốc, uống đủ ba chục viên “Thiên Huyền hoàn” tức là tạo lửa tuyệt dương. Một khi đánh ra thì sức chưởng nóng rần rần như lửa cháy. Kẻ bị đánh trúng không khác bị lửa thiêu, toàn thân xám đen mà chết.

“Độc Long kiếm” có chất thuốc cực kỳ độc ở thân kiếm. Hễ chảy máu là sôi dầm. Trừ những kẻ quá đồi ác độc phải giết để trừ hại cho giang hồ, võ lâm, cấm tuyệt không được dùng kiếm. Nếu không cẩn thận, rui trúng nhảm những kẻ chưa đáng tội chết thì không còn cách nào cứu sống lại nổi.

Phải vâng theo lời dạy, nhớ kỹ vào lòng. Không đặng làm những việc thương luân, bại lý, chỉ được bảo vệ cho công đạo, trừ diệt ác gian.

Nhớ kỹ... Nhớ kỹ...

Thiên Huyền Tôn Giả”.

Sau khi Tiểu Phong đọc hết những lời di ngôn Thiên Huyền Tôn Giả viết trên tờ giấy, chàng uống ngay một viên “Thiên Huyền hoàn”.

Thuốc vào đến miệng cả người chàng nóng ran. Chàng nghe trong châu thân sáng khoái nhẹ nhàng hết sức. Không còn nghe đói khát chi cả, thương tích, bệnh tật chi trong mình chàng đều khỏi cả.

Vì vậy chàng khởi sự học võ công theo lời chỉ dạy trong sách từ ngày thứ hai lạc vào Quý cốc.

Ý trời định tạo cho võ lâm một đóa kỳ hoa nên bắt đầu từ đó về sau giang hồ trải qua những sự chém giết rùng rợn. Điều đáng để ý là máu chảy, đầu rơi rẩy dấy khắp chốn nhưng toàn là những kẻ tội ác đầy trời, chẳng phải là những cuộc đổ máu bừa bãi.

Thời gian nuốt lần đủ ba chục viên “Thiên Huyền hoàn” vào bụng Tiểu Phong. Thời gian đào tào một đại ma vương trong võ lâm.

“Thiên Huyền hoàn” cho Tiểu Phong nội công, chưởng thức, kinh công, kiếm thuật.

Ba chục viên “Thiên Huyền hoàn” thêm cho Tiểu Phong đến chín chục năm nội lực. Đúng ba mươi ngày sau, chàng chính thức luyện tập “Thiên Huyền dương công”.

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

Năm ngày...

Lúc Tiểu Phong luyện “Thiên Huyền dương công” đến ngày thứ năm, bỗng trong gian nhà đã phát hiện một tiếng quái dị truyền đến. Tiếng ấy dường thế tiếng chân bước lại giống như một tiếng dưới đất.

Tiểu Phong nghe tiếng ấy giật mình sợ hãi. Chàng quả quyết không phải là tiếng của con đười ươi. Thế thì từ đâu lại có tiếng ấy một cách bất ngờ trong

“Quý cốc”?

Nghĩ suy như vậy nên Tiểu Phong bắn mình một cái bay vọt ra khỏi gian nhà bí mật dưới đất. Quét mắt nhìn khắp mọi nơi thật kỹ nhưng chẳng thấy bóng hình một ai trong gian nhà đá.

Chàng phóng mắt ngó vào động xương khô, trí tâm sáng suốt khiến Tiểu Phong nghĩ ngay đến kẻ vào gian nhà đá. Đã vào đây tức là kẻ đi tìm thù. Với ý nghĩ ấy, mặt chàng hiện lên vẻ cực kỳ quan trọng.

Tiểu Phong mở cánh cửa gian nhà bí mật bước lần ra phía nhà chái.

Trong tâm linh của chàng bỗng nảy sinh một ý nghĩ lạ lùng. Tổng luôn một lúc cả song chương, chàng nghiêng tai lắng nghe tiếng quái lạ ấy từ đâu phát ra.

Không lâu... Tiếng “rào rào” như tiếng chân bước lại truyền đến. Tiếng ấy phát ra từ con đường “Quý môn”.

Tiểu Phong nghe ớn ớn xương sống. Mắt lộ những tia sát quang, chàng chăm chú ngó khắp mọi nơi ở “Quý môn”. Một bước, một bước, cứ lần tới.

“Rào” tiếng quái gở ấy chập lâu mới lại dội lên một tiếng.

Ở một cánh cửa phía sau gian nhà đá đầy ma yêu quỷ khí rùng rợn ấy, bỗng nhiên lại còn căng thẳng thêm một thứ không khí khủng bố khác.

Tiểu Phong đang cất chân bước đi, những tiếng “rào rào” từ sau lưng vang tới. Quay người lại, rào mắt kiếm tìm, chàng chậm lại thờ “phờ” một tiếng nhẹ nhõm.

Vật đến phía sau lưng chàng là một chàng đười ươi. Đến bên mình Tiểu Phong, tên đười ươi dừng lại.

Con Anh Vũ cất tiếng nói :

– Này Đại sư huynh! Bên trong tòa nhà đá dường như có người.

Tiếng “ngươi” vừa thốt, tiếng “rào” quái gở đó lại từ phía ngoài con đường “Quý môn” vọng tới.

Con đười ươi gật đầu lia lịa, Tiểu Phong day qua nói với con Anh Vũ đang đậu trên vai chàng :

– Nhị sư huynh đi xem thử có cả thấy mấy người?

Con Anh Vũ chấp cánh bay đi. Trong nháy mắt nó quay trở về báo cáo :

– Chỉ có một người.

Tiểu Phong hỏi lại :

– Chỉ một người thôi à?

– Đúng vậy.

Tiểu Phong day qua nói với con đười ươi và con Anh Vũ.

– Đại sư huynh cùng với Nhị sư huynh hãy trở về chỗ cũ. Chỉ một người tôi đủ sức đối phó.

Dứt lời chàng nhắm thẳng phía “Quý môn” bắn mình đi nhanh như chớp.

Thình lình...

Ngay lúc Tiểu Phong vừa đặt chân đến “Quý môn” thì một bóng đen nhanh như cắt, vút vào bên trong. Thắt kinh hồn vía, chàng quét ngang một chương vào cái bóng đen ấy. Nhưng chàng chưa kịp ra tay thì, “bịch” một tiếng, cái bóng đen ấy đã té nhào xuống đất.

Cả sợ, Tiểu Phong rút tay trở về, thối lui ra sau một bước. Sự kiện phát sinh quá đột ngột khiến chàng không khỏi kinh ngạc.

Liếc mắt nhìn qua, thấy người ấy ướt mềm những nước, úp mặt xuống đất.

Tiểu Phong ngăn người sững sờ.

Chợt đâu. Cái bóng đen té xuống đất ấy rục rịch một cái, Tiểu Phong thối lui ba bước nữa đề phòng đối phương ra tay tấn công đột ngột. Chàng quát hỏi :

– Người nào đó? Nói mau!

Bóng đen ấy cố lấy sức đứng dậy nhưng lại quỵ xuống, máu tươi và nước sông trong miệng cứ ứa lênh láng. Hắn cố gắng gượng đứng lên. Nhưng vừa

mới đứng lên hẳn lại té xuống.

Vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên, Tiểu Phong lui thêm một bước nữa. Chàng nhìn người này vào đây không phải với ý định đi tìm kẻ thù để giết. Biết đâu hẳn không đồng cảnh ngộ như chàng là bị đánh rơi xuống “Thần quỷ hà”, bị nước cuốn trôi vào “Quỷ cốc” rồi đến “Quỷ môn”?

Với ý nghĩ ấy, Tiểu Phong lấy chân đá nhẹ vào thân hình người nọ lật ngửa hẳn lên. Đó là một chàng thanh niên tuổi chừng mười chín, mặt mày thật khôi ngô, tuấn tú. Sắc diện hẳn xanh không còn tí máu. Hơi thở mỏng manh, thoi thóp như đường tơ. Tiểu Phong thấy tình trạng của chàng thanh niên, lòng đâm ra cảm khái.

Chẳng chút nghĩ ngợi, chàng dứt vào miệng hẳn một viên “Thiên Huyền hoàn”.

Chưa rõ thanh niên tuấn mỹ đó là ai, nhưng vì nhớ đến thân phận mình lúc bị đá rơi xuống sông “Thần Quỷ hà”, chàng vội động lòng thương hại.

Sau khi dứt viên “Thiên Huyền hoàn” vào miệng hẳn, Tiểu Phong vội vàng ấn tay vào mấy chỗ đại huyệt trong châu thân của chàng thanh niên tuấn mỹ này.

Cuối cùng chàng lại dùng phương pháp xỏ hết nước sông trong bụng hẳn mửa ra.

Độ nửa thời gian mà đối phương vẫn mê man như chết chưa tỉnh lại. Tiểu Phong nói thầm trong bụng :

– “Sao người bị thương quá đỗi trầm trọng như thế này cả?”

Chàng lại lấy thêm một viên “Thiên Huyền hoàn” nữa vận dụng công lực vào bàn tay ấn vào hai yếu huyệt “Bách Huyệt” và “Khí Hấp” của chàng thanh niên tuấn mỹ nọ. Tiểu Phong đem chân nguyên của mình điều trị thương tích cho chàng.

Sau hai thời thần, chàng thanh niên tuấn mỹ ấy lần lần tỉnh dậy. Hắn ngược mắt nhìn đâm chiều vào Tiểu Phong còn đang ngồi dưới đất điều chữa nội thương trầm trọng cho hẳn. Chàng thanh niên tuấn mỹ cất giọng nghi ngờ hỏi :

– Tôi chưa chết sao?

Tiểu Phong gật đầu, nói :

– Không sai! Hiện giờ chưa chết. Ta cứu người? Dám hỏi huynh đài là ai?

Có phải bị người đánh văng xuống “Thần Quỷ hà” chăng?

Chàng thanh niên vừa toang trả lời thì một búng máu từ trong miệng hẳn tuôn ra như xối xả. Sắc mặt hẳn trắng như một mảnh tuyết. Hắn chỉ gật đầu để thay lời nói.

Tiểu Phong than thầm trong bụng. Chàng tự biết mình đã phải mất hai viên “Thiên Huyền hoàn” của sư phụ. Nhưng với nội thương cực kỳ trầm trọng của chàng thanh niên, mình vẫn không đủ khả năng cứu nổi mạng sống của hẳn?

Thở ra một tiếng, chàng hỏi :

– Người bị kẻ thù đánh lọt xuống “Thần Quỷ hà”?

Hắn lắc đầu đáp :

– Không... không... chỉ vì một phong thơ... tất cả các cao thủ... những nhóm hào hùng ở hai miền Nam Bắc sông Trường Giang hợp sức liên thủ giết chết tôi...

– Vì vậy mà người bị đá lọt xuống sông?

– Đúng! Tôi bị người đá lọt xuống sông.

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng, bụng bảo dạ rằng :

– “Chỉ vì một phong thơ mà người ta xem mạng người rẻ hơn cả một món đồ chơi của trẻ con. Tất cả lũ người tàn ác ấy cần phải giết chết hết, không để sống sót một nòng nào.”

Nghĩ đến đó, bỗng nhiên Tiểu Phong đương thể hối hận về sự nhận định nông nổi của mình. “Chỉ có một phong thơ mà tất cả cao thủ, tất cả anh hùng của hai vùng Nam Bắc sông Trường Giang phải huy động toàn lực. Phong thơ ấy thế nào? Có mãnh lực chỉ khiến cho bao nhiêu cao thủ vô lâm có hành động điên rồ?”

Tiểu Phong hỏi :

– Họ của huynh đài là chi? Lẽ nào chỉ vì một phong thơ mà bị người âm mưu giết chết?

– Tôi là Thiết Thoại.

Tiểu Phong giựt nẩy cả người. Chàng vội hỏi :

– Người họ La?

Thanh niên tuổi trẻ ấy đưa cặp mắt hoài nghi nhìn Tiểu Phong chỉ gật đầu nhẹ.

Tiểu Phong hỏi nữa :

– Lời huynh đài nói thật khó làm cho người khác tin. Chỉ vì một phong thơ mà làm cho tất cả võ lâm, quần hào Nam Bắc đại giang phải động viên toàn lực?

– Đúng vậy! Đó là một phong thơ hết sức thần bí... kỳ quái. Chỉ vì một phong thơ ấy mà cha tôi suýt bỏ mạng. Trong phong thơ ấy có hai mươi mốt đồng tiền. Nghe nói trên mỗi đồng tiền có khắc một chữ.

– Chữ gì?

La Thiết Thoại lắc đầu lia lịa nói :

– Tôi không được biết. Tôi không hề thấy. Chỉ có cha tôi được đọc hai mươi mốt chữ ấy. Trừ cha tôi ra tất cả các nhân vật giang hồ không một ai đã được thấy qua. Chẳng qua ai nấy đều biết trong hai mươi mốt chữ ấy có chôn giấu một điều: bạo kiếp võ lâm, những trường ác chiến trong giới võ lâm luôn cả mạng sống của mấy người...

Theo lời lẽ của La Thiết Thoại kể Tiểu Phong đã hiểu rõ câu chuyện hai mươi mốt chữ chứa đựng trong phong thơ ấy hẳn là vật gây nên điên cuồng võ lâm. Liền đó, chàng hỏi tiếp :

– Hai mươi mốt chữ ấy có phải chăng là “Tàn trận đồ” cũng không phải là “Bí kiếp” ắt cũng không phải là “kỳ thơ” trong thiên hạ thì...

– Nhưng cha tôi lại bảo... hai mươi mốt chữ ấy... đem so sánh với các môn kể trên lại có phần lợi hại hơn nhiều.

Tiểu Phong nói :

– Ta rất muốn được xem như thế nào mà khiến võ lâm lại làm chuyện điên cuồng xáo động giang hồ? Hai mươi mốt chữ thần kỳ, bí mật ấy là gì? Tại sao...

La Thiết Thoại vừa muốn cất tiếng trả lời thì máu tươi lại trào ra đầy miệng.

Hắn hết sức chịu đau, cuối cùng thờ dãi một tiếng nói :

– Các hạ ơi! Tôi nhờ các hạ giúp đỡ tôi một việc, chẳng hay các hạ sẵn sàng nhận lời không?

Tiểu Phong nói :

– Huynh đài cần tôi đem việc hai mươi mốt chữ thần kỳ, bí mật trong phong thơ đến tận nhà báo lại cho cha mẹ huynh chớ chỉ?

– Không phải... việc ấy... các hạ đem thi hài của tôi giao giùm cho cha tôi chôn cất. Tôi sắp chết đến nơi rồi.

Tiểu Phong sực nhớ đến cái chết của mẹ mình, bỗng nhiên thương xót đến ngẩn người. Chàng sẵn sàng nhận lời :

– Được! Tôi bằng lòng giúp huynh đài việc đó. Cha người ở chỗ nào?

– Tại “Vạn Hoa trang”... Trên đỉnh “Cửu Lãnh Phong”... trong dãy núi “Cửu Hoa sơn”.

Ba tiếng “Vạn Hoa trang”, “Cửu Lãnh Phong”, “Cửu Hoa sơn” vừa thoát ra khỏi miệng La Thiết Thoại thì trước mắt Tiểu Phong cũng vừa tối tăm mịt mịt.

Thân hình của chàng lão đảo dọi ngã. Nơi ấy chính là địa điểm mẹ chàng trước khi chết trong tay bọn người của “Địa bảo” đã cận kề dận Tiểu Phong làm sao cũng phải đi tới đó tìm chú ruột của chàng nói rõ mọi tình tiết cho chú nghe. Biết đâu vì hai mươi mốt chữ thần kỳ bí mật trong phong thơ mà chú chàng bị kẻ thù giết chết? Chàng vội miệng hỏi luôn :

– Cha người có phải là La Trung?

Thanh niên tuổi trẻ mừng rỡ mà ngó chàng, gật đầu đáp :

– Chính phải!

Môi hắn mấp máy gục xuống, vĩnh biệt cõi trần.

Cả người Tiểu Phong run như thăn lãn đứt đuôi. Chàng gọi to :

– Em Thiết... Em Thiết...

Quả thật không lầm. Hắn là là con trai của chú ruột chàng, chỉ vì một pho thơ có hai mươi mốt chữ mà hắn bỏ mạng.

Tiểu Phong nhìn từ thi của La Thiết Thoại, hai mắt ứa tràn ngấn lệ. Chàng lăm bắm trong miệng :

– Chữ khắc trên hai mươi mốt đồng tiền... làm điên cuồng toàn thể nhân vật võ lâm... Cả nhà chú La Trung của ta chỉ vì hai mươi mốt chữ thần kỳ bí mật ấy mà chết chẳng còn một mạng. Ta cần lấy hai mươi mốt đồng tiền ấy trong phong thơ xem cho rõ ràng. Kẻ nào đã giết em ta.

Tiểu Phong ôm từ thi của La Thiết Thoại vào gian nhà đá.

Bỗng nhiên chàng nhớ lại thời hạn ba mươi lăm ngày rèn luyện võ công của mình đã đầy đủ. Chàng cần trở ra vùng vẫy trên chốn giang hồ, làm xong mấy điều tâm nguyện.

Tiểu Phong ứa nước mắt lạy trước di cốt “Thiên Huyền Tôn Giả”. Giắt thanh “Độc Long kiếm” vào hông do con đười ươi đen thui dẫn đường, chàng ra khỏi động quý, hang ma ngập tràn không khí khủng bố này.

Lòng dạn lòng, chàng nói trong bụng :

– “Tiểu Phong lúc xuất hiện giang hồ phải dùng kiếm giết sạch thiên hạ, dùng chưởng áp đảo võ lâm, tàn sát hung ác!”

Ra khỏi con đường khúc khuỷu của một hang núi nhỏ. Ánh thái dương phơi bày cảnh sắc tươi vui, Tiểu Phong nhìn con đười ươi dưới đất, con chim Anh Vũ trên vai thốt lời giả từ, bịn rịn :

– Tiểu đệ rất đổi cảm tạ tấm chân tình của Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh đặc biệt chiếu cố tiểu đệ. Ba mươi lăm ngày sống bên di hài của sư phụ. Lần này tiểu đệ ra ngoài đời với nhiệm vụ thiêng liêng là trả mối thù sâu, nợ máu cho cha mẹ. Lúc rảnh rang tiểu đệ sẽ trở về đây thăm hai vị sư huynh. Đưa đến chốn này thế cũng đã vừa rồi. Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh hãy trở về để canh giữ kho tàng của sư phụ là hơn.

Con đười ươi và con Anh Vũ gật đầu quay mình trở lại.

Trông theo bóng cả hai khuất hẳn trong con đường động sơn, xong mới đặt thi hài La Thiết Thoại xuống, đào đất chôn ngoài cửa động, chàng vái lăm bắm :

– Em Thiết ơi! Em hãy an nghỉ nhé! Anh quyết vì em lấy lại hai mươi mốt đồng tiền thần kỳ bí kíp đó! Anh sẽ báo thù!

Dứt tiếng, Tiểu Phong sử dụng khinh công bay nhanh trong gió.

Từ khu rừng xanh biếc xa xa những tiếng quát tháo om sòm vang đến. Tiểu Phong bụng bảo dạ rằng :

– “Chắc có người tranh nhau cướp đoạt hai mươi mốt đồng tiền thần kỳ?”

Mặt chàng hăm hăm sát khí nhắm thẳng hướng có tiếng quát tháo om sòm đó bay tới.

Thình lình...

Đương lúc Tiểu Phong mở hết tốc lực khinh công, chợt từ khu rừng xanh có vài mươi người chạy nhanh như bay biến về phía đối mặt với chàng. Một khoảnh khắc là cả bọn người ấy đã đến trước mặt Tiểu Phong.

Chàng phóng hai luồng nhãn quang quét nhìn một cái phát mình bay luôn.

Bỗng đâu trong trí Tiểu Phong chợt thoáng qua hình bóng một người. Chàng “à” một tiếng dừng chân đứng hẳn lại. Trong con mắt chàng lộ ra một kiếp sát.

Con rừng rậm chưa từng thấy bao giờ. Những tia lửa rực bắn thẳng vào mặt lão già áo đen. Lão già ấy rào bước rọi nhãn quang vào mặt chàng.

Tiểu Phong buộc miệng “à” một tiếng, lão già thối lui một bước. Bật một chuỗi cười dài như điên như cuồng, Tiểu Phong quát vang :

– Mấy người này đã nhận được Tiểu Phong này chưa?

Tiểu Phong đã nhớ rõ ràng chính lão già áo đen này là kẻ cầm đầu bọn môn hạ của “Địa bảo” giết mẹ chàng. Hắn cũng chính là kẻ đã đá chàng văng xuống sông “Thần Quỷ hà”.

Lúc này mặt chàng ngập đầy những sát cơ, chậm rãi từng bước một, Tiểu Phong tiến sát đến trước mặt lão già mặc áo đen.

Hắn nằm mộng cũng không tin được Tiểu Phong bị hấn quất một đá văng đầu xuống sông mà không chết. Một tháng sau hắn lại gặp trở lại trên chốn

giang hồ thế này. Lão già mặc áo đen ấy đã cực kỳ kinh khủng về chuyện lạ, lại còn nhìn thấy sát cơ hằm hằm hiện ra vô bờ bến trên gương mặt hoài nghi của Tiểu Phong, cả người hân lạnh toát mồ hôi hột. Hân hoảng hốt thối lui.

Tiểu Phong cười vang ha hả. Tiếng cười của chàng không khác tiếng quỷ khóc, thần gào, nghe đến kinh tâm, táng đờm.

Trong khu rừng này lại diễn thêm thảm kịch đẫm máu. Giọng cười dường thể lưỡi dao bén nhọn, như trận giông tố góm ghê để đưa hồn kẻ thù xuống âm ty địa phủ.

Hơn ba mươi mấy tên môn hạ của “Địa bảo” bị giọng cười ròn tóc hợp cùng vẻ mặt rợn hồn của Tiểu Phong làm cho toàn thân đờnào đờnấy sồn da gà.

Chúng không hện nhau mà cũng thối lui lại tất cả.

Lão già mặc áo đen chợt dừng gót lại nghĩ thầm :

– “Thằng bé này chỉ mới ra ngoài chốn giang hồ đâu hơn một tháng thôi. Với một quãng quá ngắn ngủi đó, dẫu có là bậc Đại la thần tiên đi nữa cũng chưa chắc đã có tài phép rèn luyện cho nó có được một người tuyệt đỉnh võ công.”

Nghĩ như vậy hân vững tâm lạnh lùng nói :

– Không ngờ đá mi văng xuống sông Thần Quỷ hà mà mi chưa chết! Việc này thật là ở ngoài ý tưởng của ta!

Tiểu Phong cười “khà” một tiếng hỏi :

– Mi nên biết rằng trước khi ta chưa lấy máu rửa sạch “Địa bảo” thì ta đây đâu chịu chết quá đối dễ dàng!

Dứt câu, chàng lại cười ha hả như điên như cuồng.

Lão già mặc áo đen cười nhạt một tiếng, thét to, nói :

– Hồn mi sắp theo lưỡi kiếm của ta đưa về châu Diêm Vương mà còn dám rộng họng lớn lối! Trước một tháng chưa chết thì sau một tháng cũng chết. Mi đừng mong sống sót mà leo lên cái mồ!

Nở nụ cười gay gắt, Tiểu Phong hỏi :

– Một tháng trước đây, mi văng lệnh đờnào tìm đến giết mạng mẹ ta?

– Thì còn ai khác hơn “Lãnh Diện Vong Hồn”. Nói cho mi biết để xuống địa ngục trình lại với mẹ mi, tưởng cũng không hại gì.

– Tốt lắm! Đại khái chắc mi chưa quên là mẹ ta và người on của ta đều chết trong tay lũ mi chứ?

Vừa nói, Tiểu Phong vừa bước từng bước một sấn lần đến phía lão già mặc áo đen.

Nhìn vào gương mặt đầy sát khí của chàng cũng đoán ngay được là chàng quyết hạ hân rồi.

Lão già mặc áo đen cười một tiếng, bảo :

– Hôm nay ta sẽ cho mi được đoàn tụ với mẹ mi luôn.

Tiểu Phong cười gằn một tiếng :

– Tốt! Này nhé! Mi nhớ là mi đá văng ta xuống sông chứ?

– Đúng rồi! Cái chân ta làm chứng cho ta! Ta nhớ kỹ cái đá ấy, tiếc một chút là còn hơi nhẹ.

– Đố mi xem giờ đây, ta định đối mi bằng cách nào?

Lão già áo đen cười ha hả, nói :

– Thật một thằng ranh con điên khùng ngạo nghễ hết cỡ. Mi có thù đoạn nào mà dám vuốt râu cọp?

Mặt ngáp đầy sát cơ Tiểu Phong đằng hắng :

– Cho mi hay là mi dùng chân đá thì ta cũng dùng chân đá lại mi, có điều khác một chút là mi đá ta văng xuống nước, còn ta đá mi văng bổng lên trời.

Lão già áo đen mỉm cười lại :

– Sợ mi đá không nổi!

– Khó khăn chi mà không nổi? Tất cả ba mươi đứa già trẻ, ta tha cho một đứa về báo với “Lãnh Diệm Vong Hồn” biết nội trong mười ngày trở lại, Tiểu Phong sẽ lấy máu của lũ ma quái “Địa bảo” rửa sạch “Địa bảo”. Còn thì có bao nhiêu ta làm cô hết bấy nhiêu không bỏ sót một móng!

– Đâu mi thử làm xem!

Lão già áo đen miệng nói mà âm thầm vận công vào hai tay chờ đợi đối phó.

Tiểu Phong với cặp mắt rực rực những tia lửa giết người, đảo mắt nhìn khắp qua hơn ba mươi tên áo đen có mặt tại chỗ một lượt. Sau chót chàng nhìn thẳng vào mặt lão già quát bảo :

– Mi chuẩn bị đón tiếp nắm tay của ta trước.

Lão già mặc áo đen cười khẩy một cái, nói giọng khàn khàn :

– Mời “ngài” ra tay.

Tiếng lão chưa dứt, thân hình chàng xoay tròn, một chưởng tổng tới lẹ tựa chớp giăng.

Lão già mặc áo đen thấy bàn tay Tiểu Phong đánh ra, trong lòng cả sợ. Hắn nhìn lối xoay người phóng chưởng của chàng thì đã nhận rõ tuyệt thế võ công của đối phương chẳng còn phải nghi ngờ chi cả. Lập tức hắn múa cánh tay mặt lên sử dụng chiêu “Kim quan muộn” tung lên một trận gió lốc ào ào nhắm ngay mình Tiểu Phong đẩy bỏ tới.

Ngay khi ấy. Tiếng la hét dậy lên, hơn ba mươi tên áo đen đã cùng ào tới một lúc, hợp sức tấn công Tiểu Phong.

Chờ cho ba mươi người của “Địa bảo” đồng loạt xông đến, Tiểu Phong tông tới một chưởng. Chưởng ấy chàng chỉ dọn chứ chưa phải đánh thực sự (hư chiêu).

Lão già áo đen vừa chiếu nhãn quang chợt hét lên :

– Mi chết!

Thân hình Tiểu Phong như hòn mạ bóng quế lạnh lẽo phi thường chàng tung vọt người lên tránh được chưởng lực của đối phương. Bàn tay nhanh không kịp thấy của chàng đã chộp vào hắn.

Lão già mặc áo đen muốn tránh cũng không kịp. Nghe cánh tay mặt đau buốt thấu xương.

Công lực toàn thân của hắn vận dụng vào tay mặt để đánh ra một chưởng ấy tiêu tan mất hết.

Hơn ba mươi tên mặc áo đen của “Địa bảo” hợp sức lại với nhau khác nào mang to đẩy núi, xô đồi.

Tiểu Phong quát to vang dậy, cánh tay của chàng vận mười thành công lực quét nhanh qua một chưởng. Còn tay trái nắm lão già áo đen nhắm ngoài chỗ trống nhảy vọt ra.

“Ầm”, tiếng vang dậy lở đất long trời hợp với tiếng của đá bay cát chạy dật thành một bản nhạc khóc quỷ, kinh thần, mưa sa, gió táp, khiến người nghe đến nhức óc, váng đầu.

Trên ba mươi luồng chưởng lực cuốn sôi thành một đợt sóng vững chắc hơn cả vách sắt tường đồng. Nhưng Tiểu Phong đã thối lui ra ngoài ba trượng. Tay trái của chàng nắm chặt cánh tay mặt của lão già mặc áo đen không buông.

Hơn ba mươi tên môn hạ của “Địa bảo” thấy đánh không trúng đối phương la hét ầm ĩ lại xông tới nữa.

Tiểu Phong nghiêng răng, nạt lớn một tiếng bảo :

– Không sợ chết thì nhào vô xem.

Trên ba mươi đứa mặc áo đen của “Địa bảo” bị tiếng quát của chàng rùng rùng thối lui.

Mất hẳn những tia sáng sát quan rực rực, Tiểu Phong nói một cách lạnh lùng như băng như tuyết :

– Bọn bay mà rực rạch sơ một cái, ta giết con quỷ già này liền tay!

Bọn môn hạ của “Địa bảo” không dè đối phương quá sức lợi hại, chỉ ra một cái đã bắt sống Phó đường chủ của mình dễ như điều xốt một con gà.

Ngó lờm lờm vào mặt lão già áo đen, Tiểu Phong hỏi :

– Trước khi chết, mi có lời chi trăng trối cứ nói.

– Giết tha cách nào, tùy các hạ! Ta chẳng có lời chỉ!

Tiểu Phong nghiêng rặng, trợn mắt nói :

– Không ngờ mi cũng là một tên có máu hạo hán trong người, ta chẳng để mi chết dễ dàng đâu.

Nét mặt lão già áo đen xanh lét, hỏi gặng :

– Mi sẽ xử trí thế nào?

– Lấy răng trả răng.

Sát khí hầm hầm trên mặt, chàng cười thành tiếng bảo tiếp :

– Nói cho mi biết. Tội ác của mi đầy trời. Tiểu Phong này không thể tử tế với mi chút nào đặng!

Chàng buông ra một chuỗi cười ha hả như điên.

Lão già mặc áo đen nạt lớn nói :

– Mi cười giống gì? Ta không giết mi đặng thì sẽ có hàng trăm ngàn cao thủ của bốn bảo tìm đến giết mi!

Tiểu Phong ngửa mặt lên trời, cười ha hả một hồi cất tiếng bảo :

– Cái ngày Tiểu Phong ta lấy máu rửa hết “Địa bảo” chẳng còn bao xa. Ta quyết giết cho tận tuyệt cả ngàn tên cao thủ của “Địa bảo” mi. Toàn bộ lũ tà ma ác quái trong “Địa bảo” phải bỏ ra chết dưới tay ta...

Ngừng giây lát chàng lại nói tiếp. Tiếng của Tiểu Phong bén nhọn như mũi gươm :

– Lấy thân xác kẻ ấy rửa nhục hờn. Giờ đây ta sẽ cho mi sống giờ chết giờ, để trả mối thù của mi đã dắt đồng bọn đến giết mẹ ta và người on của ta.

– Các hạ cứ xuống tay!

Tiểu Phong nói lạnh lùng vồn vện chỉ một tiếng :

– Được!

Chữ “được” vừa ra khỏi miệng, bàn chân mặt chàng đã nhắm thẳng vào bụng dưới của lão già mặc áo đen quát tới một đá.

“Bình” một tiếng!

Hắn rú lên thảm thiết. Thân hình của lão già mặc áo đen không khác quả cầu bắn bóng lên không trung quay tròn như con vù. Máu mồm bắn vó xuống như mưa.

Cảnh tượng của lão già áo đen hôm nay còn đau khổ gấp trăm lần Tiểu Phong. Thủ đoạn của Tiểu Phong đối xử với kẻ thù thật đúng với bốn chữ “lòng đen cay độc”.

Hơn ba mươi tên mặc áo đen trong “Địa bảo” mắt thấy thảm kịch diễn ra đứa nào đứa nấy lạnh buốt xương sống. Quá đối khiếp sợ thủ đoạn của Tiểu Phong, cả bọn ngẩn người không khác những hình cây quên cả ra tay cứu giúp lão già mặc áo đen ấy nữa.

– Ta nghĩ kỹ lại là ta không đá chết mi không được.

Chờ cho thân hình của lão già mặc áo đen rơi xuống bàn chân mặt của chàng lại bay ra lần thứ hai.

“Bùng” một tiếng! Thân hình của hắn lại bắn bóng lên trên không trung.

Mắt thấy tình hình ấy, bọn người “Địa bảo” cùng kêu lên một tiếng hãi hùng cực điểm. Trên ba mươi đứa mặc áo đen, mặt không còn tí máu rùng rùng thối lui ra sau.

Sức đá của Tiểu Phong đừng nói là con người bằng máu thịt làm chi, dầu da đồng xương sắt đi nữa cũng bị nát gãy rã mảnh vụn. Sở dĩ chàng dùng đến thủ đoạn tàn nhẫn như vậy là vì mẹ chàng cùng với người on của chàng là Tinh Nhân Nhiếp Hồn đều chết dưới bàn tay của người ấy. Chàng cần báo thù, nên giờ đây cương quyết lấy răng trả răng, đúng với câu tục ngữ: “Lấy mắt trả mắt, lấy răng trả răng!”

Tiểu Phong đá lão già mặc áo đen bay lên không trung đến lần thứ hai. Lửa thù vẫn chưa tắt. Chờ hắn rớt xuống, chàng lại đá cái thứ ba.

Lại “Bùng” một tiếng! Nhưng lần này tiếp theo bàn chân hạ xuống bụng của lão già mặc áo đen đã bẻ tung. Gan, ruột, phèo phổi đều đổ nù với máu tươi đầy khắp mặt đất. Thi thể hắn rơi xuống chỉ còn có lớp da dính vào bộ xương nát như.

Nhìn xác chết của kẻ thù trên mặt đất Tiểu Phong buột tiếng cười to. Tiếng cười bị ai oán hận nghe náo ruột, nát lòng.

Tiếng cười ấy cũng gọi tỉnh trên ba mươi đứa mặc đồ đen của “Địa bảo” đứng sững sốt hãi hùng. Cùng thét to một tiếng, bọn người ấy nói :

– Thủ đoạn thật tàn nhẫn.

Tiểu Phong cười hà hà bảo :

– Tàn nhẫn thật à? Bọn mi giết người hằng bao nhiêu mạng không tàn nhẫn sao?

Trên ba mươi tên áo đen của “Địa bảo” ấy cùng nói một lượt :

– Trả mạng Phó đường chủ cho bọn ta!

Liền theo đó, cả bọn nhảy xóc tới.

Tiểu Phong nạt bảo :

– Bọn bay muốn chết, ta sẵn sàng cho cả thầy được toại nguyện!

Vì cái chết của tên Phó đường chủ, bọn người “Địa bảo” quyết chí trả thù xong nhào vô chẳng khác một bầy chó điên, miệng la óm tới :

– Trả mạng Phó đường chủ cho ta!

Tiểu Phong thét to lên bảo :

– Vay máu phải trả nợ máu. Cứ xông vào nạp mạng, càng nhiều càng tốt.

Một chường với công lực toàn thân, đánh tới.

Một tiếng “ùm” dữ dội vang lên. Cát đá như bị cuồng phong thổi bay tứ tung.

Năm thầy người vắng bóng lộn ra sau, nằm im bất động. Năm kẻ đó đã về với cõi diêm phủ.

Hơn hai chục tên áo đen còn lại, thấy đều hồn phi phách tán. Chúng chưa kịp tỉnh trí hoàn hồn, bỗng giữa con cây bay đá đỏ, nhiều tiếng rú khiếp đảm lại tiếp vang lên, thấy người lại ngã xuống.

Tiểu Phong lúc này chẳng khác một ma vương, thân chết đến lấy mạng người như chẻ tre trong chớp mắt.

“Thiên Huyền dương công” quả có oai lực sát nhân khủng bố, một chường kinh của chàng phát ra, lại kéo theo biết bao thầy người đổ xuống. Dòng nước “Thần Quỷ hà” đã nhuộm máu, hình ảnh người mẹ đã bị thảm sát khiến Tiểu Phong càng lúc càng ngất cao sát khí.

Máu đỏ thịt rơi, thầy chết thành đồng, đến lúc Tiểu Phong ngừng tay, trước mặt chàng chỉ còn hai gã áo đen đứng run rẩy chẳng khác hai cây sậy đang bị gió đùa.

Chúng lắp bắp :

– Xin... Xin tha mạng..

Tiểu Phong quắc mắt ánh mắt lạnh người, nói :

– Về báo lại chủ nhân “Địa bảo”, ta sẽ đến quét sạch không chừa một móng nào.

Hai gã áo đen nghe chàng nói như được sinh lại lần thứ hai, cả hai vội quay lưng ù chạy, vấp ngã liên hồi vì sợ hãi.

Bọn áo đen không còn ai nữa, Tiểu Phong tiếp tục tiến về phía quần hào đang tranh chấp.

Giữa đám quần hào lúc này là một thiếu nữ có dung nhan vô cùng kiều diễm, dáng nàng uyển chuyển trông rất khêu gợi, nhất là đôi mắt phượng trông thật lẳng lơ đa tình. Thiếu nữ uyển chuyển đứng chắn ngang đường một lão già, trầm giọng :

– Thiết Hoàn Thần Quân, lão không thể đến nơi đó đâu.

Thiết Hoàn Thần Quân nhướng mày, hai ông tay áo dài rủ xuống, nổi tràng cười ngạo nghễ, nói :

– Ai cản được lão phu?

Thiếu nữ nhoèn nụ cười thật tươi như có ma lực hấp hồn lão già :

– Ta không cho người đưng đến bức thư ấy!

Thiết Hoàn Thần Quân tràn đầy uất khí, trợn mắt quát to :

– Ngươi có tài cán gì mà can đợc lão phu?

Chẳng nói chẳng rằng tay thiếu nữ bỗng dưng uyển chuyển như múa, và không biết bằng một thủ pháp gì trên tay nàng đã có một ngọn Liễu điệp phi đao :

– Ngươi có tránh đợc ngọn phi đao này chẳng?

Sau câu hỏi, ánh mắt long lanh gọi tình của nàng đã toát ra sát khí rờn rợn.

Thiết Hoàn Thần Quân chột lùi lại một bước. Gương mặt của lão trầm trọng, chăm chăm nhìn vào ngọn Liễu điệp phi đao.

Cục trường lúc này đã nặng nề từ khí.

Thiết Hoàn Thần Quân trầm giọng nói :

– Ngọn tiểu đao ấy làm gì đợc lão phu?

Lời vừa dứt cặp thiết hoàn sáng mới, loang loáng tạo màn quang che chắn khó có gì lọt qua.

Thiếu nữ gằn giọng :

– Thử coi ngươi có tránh đợc ngọn đao này không?

Thiếu nữ khẽ xoay mình, không thấy đôi tay cử động, nàng như một nàng tiên múa điệu vũ nghệ thường hơn là xuất chiêu sát thủ.

Mọi người trở mắt ra nhìn. Lúc nàng dừng lại, ngọn phi đao đã không còn nằm trong tay. Ai cũng đổ mắt về hướng Thiết Hoàn Thần Quân thấy lão đang quay như một con vù, đôi thiết hoàn dày đặc bao phủ. Lúc lão dừng lại, mặt lấm tẩm vài giọt mồ hôi.

Thiết Hoàn Thần Quân gằn giọng :

– Phi đao của ngươi chẳng làm gì nổi lão phu.

Gương mặt đỏ hồng như gòì phấn của thiếu nữ thoáng hiện những nét lạnh lùng đanh ác :

– Vừa rồi ngươi tránh đợc một ngọn phi đao. Nhưng ta vẫn chưa tin vào sức của ngươi. Nếu ngươi dám ném thử ba ngọn phi đao, ta bằng lòng cho ngươi biết danh hiệu.

Múa hai chiếc thiết hoàn, Thiết Hoàn Thần Quân cao giọng thản nhiên nói :

– Đầu nàng cứ nói thử xem, lão phu sẵn sàng tiếp đón ba ngọn phi đao của nàng.

Thiếu nữ cười gằn, gật đầu nói :

– Đợc lắm, nếu lão muốn chết thì lắng tai nghe ta xưng danh hiệu của ta đây! Ta chính là “Bắc Yêu”!

Lúc ấy tại chỗ đã có mặt trên vài mươi anh hùng, hào kiệt tứ phương tựu lại để tranh nhau một phong thơ. Tất cả vừa nghe thiếu nữ xưng hô danh hiệu đồng hét vang một tiếng thất kinh cùng thối lui ba bước đứng không vững. Chẳng một ai có thể ngờ thiếu nữ diễm lệ, mặt đầy đặn tà dâm đó lại chính là “Bắc Yêu”.

Một trong hai tên đại ma đầu mà giang hồ nghe đến đều vỡ mặt. “Nam Tinh” và “Bắc Yêu”!

Quả đúng như lời Bắc Yêu đã nói trước với Thiết Hoàn Thần Quân không quá đáng một chút nào. Bắc Yêu xưng danh hiệu xong, bao nhiêu cao thủ tên tuổi vang lừng một thời, lúc ấy sợ hãi đến xanh mặt.

Hung danh, bạo khí của “Nam Tinh” “Bắc Yêu” quá dữ dằn, người đời rất dỗi ghê sợ. Thiếu nữ kiêu diễm tuyệt luân đó lại là “Bắc Yêu” ma vương sát nhân không góm tay.

Cười “sặc sặc” một hồi, Bắc Yêu thò vào túi áo lấy ra ba ngọn phi đao lạnh lùng bảo :

– Thiết Hoàn Thần Quân ngươi đã nghe danh hiệu ta rồi hãy tiếp ta ba ngọn phi đao.

Tiếng nói lãnh lốt vừa thốt ra khỏi hai vành môi đỏ thắm như hai cánh hoa anh đào, vẻ mặt trắng hồng của thiếu nữ diễm lệ tuyệt luân ấy đợm đầy sát khí.

Hai mắt nàng nhìn thẳng vào mặt Thiết Hoàn Thần Quân.

Bị hai chữ “Bác Yêu” làm kinh khiếp, Thiết Hoàn Thần Quân mặt tái mét thụt lùi hai bước.

Bác Yêu cười nhạt một tiếng nói :

– Ngươi không ra tay. Ta ra tay trước đây!

Ba ngón phi đao mỏng như chiếc lá liễu nằm trong lòng bàn tay mặt của nàng múa nhẹ nhẹ.

Không khí căng thẳng đè nặng lên đầu những ai có mặt tại chỗ. Mọi người lăm lét thối lui.

Thiết Hoàn Thần Quân cười ra rả một tiếng, bỗng nhiên tiến tới một bước nói :

– Lúc sống lão phu được lãnh giáo luôn tuyệt học phi đao dầu có chết với phi đao cũng chẳng chi đáng làm lo ngại kia mà?

Lão cười một tiếng, nghinh mặt đi thẳng tới. Còn cách Bác Yêu độ ba thước, Thiết Hoàn Thần Quân đứng lại, cất tiếng cười ngạo nghễ, miệng nói :

– Cô nương cho lão phu nếm thử phi đao đi.

Bác Yêu cười một tiếng bảo :

– Không ngờ cái chết đã đến trước mắt, Thiết Hoàn Thần Quân còn giữ được khí độ hào hiệp phần nào khiến người phải nể phục.

Nàng cười lãnh lút một chuỗi dài. Nhưng tiếng cười vừa dứt, vẻ mặt nàng liền biến đổi hiểm ác lạnh lùng :

– Thiết Hoàn Thần Quân ta ra tay đây.

Lão thông thả đáp :

– Cô nương cứ việc.

Thiết Hoàn Thần Quân dứt tiếng lại nghe tiếng cười lãnh lút của Bác Yêu ngẩn lên. Theo tiếng cười nhạt đó, liễu điệp phi đao trong tay của nàng đã phóng tới.

Phi đao bắn ra nhanh không thể tả. Với cặp mắt thịt người phàm không sao thấy được. Trước mắt Thiết Hoàn Thần Quân phải bỏ mạng dưới phi đao của Bác Yêu.

Chợt đâu...

Một chưởng phong từ đâu đột nhiên bắn ra. Thân hình của Thiết Hoàn Thần Quân bị nguồn chưởng lực ấy đẩy trở sang bên trái ba bộ. Tránh ngọn phi đao của Bác Yêu một cách dễ dàng.

Phát chưởng phát ra thật bất ngờ. Mấy chục cao thủ có mặt tại trận đồng kêu lên một tiếng thất thanh.

Bác Yêu cũng không khỏi giật mình sững sốt. Đôi mắt nàng sáng tỏ sao băng rảo nhìn khắp nơi đầu trường qua một lần, bỗng chia thẳng vào mặt Tiểu Phong không chớp.

Tiểu Phong bật cười một tiếng ngạo nghễ nói :

– Nàng ngó ta cái chi?

Bác Yêu hé hai hàm răng trong như ngọc mỉm cười. Nụ cười tươi như hoa hàm tiếu. Chỉ nghe tiếng nàng nói réo rắt như đòn :

– Ngó chàng đẹp trai quá.

Tiểu Phong không tưởng nổi một giai nhân diễm lệ tuyệt sắc dường thế thiên tiên như thế lại có thể dâm loạn đầy người cỡ đó. Thấy tư cách quá trơ trẽn của nàng thật bất buồn nôn. Phùng phùng lửa giận, Tiểu Phong nói :

– Ta không cần nàng ngó ta đẹp trai hay không đẹp trai.

Câu nói gây gổ của chàng khiến những cao thủ có mặt tại chỗ biến sắc.

Chàng dám đụng độ với Bác Yêu đó là điều bọn họ không sao dám nghĩ đến. Bộ chàng không tiếc mạng sống sao?

Phong như bất cứ thiếu nữ nào bị Tiểu Phong nói câu bỉ mặt ấy thì đều phải mắc cỡ đến đỏ mặt tía tai. Còn Bác Yêu thì chẳng chút chi tỏ ra thẹn thùng, gờm. Nhưng thật ra chàng cũng biết từ lúc xuất hiện trên chón giang hồ đến nay chưa lần nào Bác Yêu phóng phi đao mà không lấy mạng người.

Đương lúc Bắc Yêu nắm mười hai ngọn liễu điệp dao chậm rãi đi về phía Tiểu Phong, bỗng Thiết Hoàn Thần Quân cười to lên một tiếng lạnh lùng. Bàn tay mặt của lão đưa lên chiếc thiết hoàn chuyển sang màu xanh biếc bay nổi thành tiếng rào rào nhắm thẳng lưng Bắc Yêu phóng tới với một tốc độ kinh hồn.

Ngày nay Thiết Hoàn Thần Quân nổi danh trên chốn giang hồ cũng nhờ hai chiếc thiết hoàn này. Bởi vậy chiếc thiết hoàn bên tay mặt phóng rồi, lão nắm chặt thiết hoàn bên tay trái chờ phóng tiếp.

Bắc Yêu cười lên một tiếng lạnh lùng, toàn thân hất tung lên né khỏi chiếc thiết hoàn bên tay mặt của Thiết Hoàn Thần Quân bắn tới.

Chiếc thiết hoàn thứ nhất của Thiết Hoàn Thần Quân bắn trật Bắc Yêu thẳng trốn bay vút tới như một tia điện xẹt bay vào Tiểu Phong.

Lách nhẹ một cái chàng vừa ngó lại thì “rắc” một tiếng, chiếc thiết hoàn đã đánh trúng vào đầu một khối đá nát vụn từng mảnh vỡ văng tứ tung, xẹt lửa nháng như sao xẹt.

Thiết Hoàn Thần Quân dộm thấy Bắc Yêu nhảy cao tránh khỏi chiếc thiết hoàn như nhút, lão phóng bồi chiếc thứ hai bên tay trái bắn vút liền theo.

Thời gian mà Thiết Hoàn Thần Quân phóng chiếc thứ hai chính là chiếc thiết hoàn thứ nhất của lão bắn trúng đầu đá, nháng lửa như sao xẹt.

Chỉ nghe tiếng quát the thé của Bắc Yêu :

– Thiết Hoàn Thần Quân phải chết!

Lời vừa dứt, bàn tay nhẹ nhàng vung khê. Sáu ngọn liễu điệp phi đao bay nhanh đi như lần chớp xanh ròn.

Thiết Hoàn Thần Quân hét to một tiếng, thân hình lão bay bổng lên cao, rồi rớt về sau hơn sáu trượng.

Tiểu Phong biến sắc khi nhìn thấy thương tích trên thi thể của Thiết Hoàn Thần Quân. Lão bị thương tích cả ba lưỡi liễu điệp đao, hai lưỡi ngang mắt và một lưỡi ngang trước bụng.

Tất cả quần hùng mục kích cái lối giết người tàn ác của Bắc Yêu đều thất kinh hồn vía.

Tiểu Phong nạt vang :

– Bắc Yêu, mi thật là tàn ác.

Mặt chàng bao đầy sát khí. Tiểu Phong quyết ra tay giao đấu cùng con ma nữ này một trận.

Bắc Yêu cười mát, giọng cợt nhả :

– Giờ thì chàng tin là mình không đủ sức cứu cho lão già vô dụng ấy rồi chứ?

Bị Bắc Yêu nói đâm hòng, lửa giận phùng cháy đỏ mặt, Tiểu Phong buông một chuỗi cười ròn rợn. Bỗng chàng thoát người một cái, cả thân hình chàng rơi xuống trước mặt Bắc Yêu một cách bất ngờ :

– Ta muốn thử xem tuyệt học về liễu điệp phi đao của mi, có chi hơn người chứ?

Chỉ một cái lắc mình tuyệt kỹ của chàng đã khiến tất cả cao thủ có mặt tại đấu trường tin tưởng vào Tiểu Phong có thể chống lại con ma đầu hung ác đó.

Nhưng, đó chỉ là một niềm tin quá dối hồ đồ.

Còn ai không biết cái danh “Bắc Yêu” bao phủ cả thiên hạ. Một trăm hai mươi ngọn liễu điệp phi đao tầm bằng một chất kịch độc như trăn gan. Đã vậy cái tài phóng phi đao của Bắc Yêu lại trăm phát không sai chạy một. Tên tuổi Tiểu Phong chưa từng nghe thấy trên chốn giang hồ bao giờ, có thể địch nổi Bắc Yêu không? Vấn đề ấy còn phải chờ được sự chứng minh mới quyết định nổi.

Bắc Yêu nhếch mép cười tình. Nụ cười hết sức dâm loạn, có ma lực hấp hồn những kẻ nịnh ái đa tình. Nàng nói :

– Thế à? Đâu chàng thử tiếp chơi vài ngọn cho biết mùi.

– Vâng, tại hạ vẫn có ý định xem thử đấy.

Vô tình hay hữu ý chẳng hiểu mà chỉ thấy Bắc Yêu uốn chiếc lưng cong, nảy bộ ngực sừng sững hai quả tuyết lê đến trước mặt Tiểu Phong với một dáng điệu là loi khêu gợi làm cho chàng cũng phải động tình.

Tiểu Phong giật mình ón sợ cái sắc đẹp ma quái hấp hồn của nàng nên thối lui một bước.

Bắc Yêu cười lãnh lút như tiếng chuông vàng, cất tiếng oanh thoả thê :

– Có chi mà chàng phải làm như thế?

– Làm gì? Mi sợ ta chăng?

Bác Yêu cười sặc sụa đáp :

– Lăn lóc trên chốn giang hồ năm năm nay. Bác Yêu chả sợ một ai.

– Thế thì ra tay đi.

Bác Yêu nói :

– Ví dụ mà ta có ý giết chàng thì cũng chẳng phải dùng đến liễu điệp phi đao.

Tiểu Phong chịu không được, nạt vang như sấm :

– Mi không chịu ra tay thì ta cho biết trước.

Chàng vung chưởng đánh vỗ vào nũ ma đầu.

Cười nhạt một tiếng, tấm thân nõn nà trông tựa đoá hoa, Bác Yêu nương theo chưởng lực của Tiểu Phong phát phơ bay ra ngoài.

Võ công của Bác Yêu cao thâm tuyệt diệu khó nơi nào lường.

Tiểu Phong hết sức kinh hãi, thụt lui một bước. Chàng không sao ngờ được Bác Yêu có thân pháp xuất thần nhập quỷ đến mức độ thượng thừa ấy.

Bác Yêu cười mỉm chỉ một cái, nói :

– Các hạ này! Ta đã nương chàng một chưởng rồi đó. Lẽ nào hai đứa mình thật tình đánh nhau cho chàng chết thiếp sống hay sao?

Giọng nói của nàng không khác tiếng chân khua rèm ngọc nghe êm lổ tai vô cùng.

Tiểu Phong là một thanh niên hết sức kiêu ngạo, trước mắt chàng bao nhiêu cao thủ mà lại để Bác Yêu tránh khỏi một chưởng, thẹn đỏ mặt mày. Chàng nói :

– Còn như ta với mi không đánh nhau, thiếp chết chàng sống thì mi có chịu đi nơi nào khác không?

– Ấy chà! Chàng bảo ta đi ngả nào?

– Đi trốn như một con chó ấy mà.

Chàng chút chi gọi là giận dữ lộ ra trên nét mặt, trái lại đằng khác, Bác Yêu hé nụ cười duyên hết sức dâm dăng, nói :

– Nói giả tỷ mà nghe. Nếu ta đi khỏi nơi đây, liệu chàng có trốn thoát nổi không?

Tiểu Phong nghe Bác Yêu nói trong lòng đâm ra lo nghĩ. Liền đó, chàng bụng bảo dạ rằng :

– “Không sai! Hiện thời tại đây có đến mấy trăm cao thủ đông như kiến cỏ. Phòng như ta lấy dạng hai mươi mốt chữ khắc trên đồng tiền đó, chắc gì ta ra khỏi một cách an toàn không! Đã vậy mà lại có vấn đề...”

Mặc dầu có ý nghĩ như vậy, chỉ vì Tiểu Phong bốn tánh kiêu ngạo hơn người, chàng vẫn trả lời quả quyết :

– Tự nhiên là ta thoát khỏi, chẳng cần phải trốn tránh.

– Chàng căn cứ vào đâu?

– Mi tính chắc như đinh đóng vào cột là trên đời này chẳng một ai tiếp nổi môn tuyệt học về phi đao của mi à? Ta là Tiểu Phong không cần dùng đến võ khí, chỉ lấy hai bàn tay thịt chơi với mi cho biết phi đao lợi hại ra sao.

Bác Yêu cười nhạt một tiếng đáp :

– Ta cũng cần xem thử hai bàn tay thịt của chàng có chỗ nào tuyệt kỹ kinh người?

Lời nói chưa dứt, mặt phấn của nàng đặng đặng sát khí, sáu ngọn liễu điệp phi đao lo le trong tay.

Cười một tiếng ngạo nghễ, Tiểu Phong bước thẳng tới.

Thái độ cực kỳ kiêu ngạo và hào lệ của Tiểu Phong khiến mấy trăm anh hùng hảo hán có mặt tại chỗ hết sức thán phục chàng. Ai nấy nghĩ thầm trong bụng :

– “Chàng trai xinh đẹp này nếu mà không chết dưới bàn tay Bắc Yêu thì thanh danh chàng chẳng khó chi mà không lẫy lừng khắp thiên hạ.”

Mọi người còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe tiếng Tiểu Phong nói la rang rang vang động khắp nơi :

– Bắc Yêu hãy ra tay xem nào!

Hai mươi ngọn phi đao trong tay Bắc Yêu lập lòe ánh sáng bỗng nghe tiếng nàng than thở nhỏ nhỏ :

– Ta không thể giết chàng.

Lời than thở của Bắc Yêu làm cho hết thảy cao thủ đều kinh hãi thán. Con nữ ma vương giết người không chớp mắt này có sao lại than thở mới lạ?

Tiểu Phong quát to :

– Đừng phách lối. Bộ mi tưởng phi đao trong tay mi phóng ra là giết chết được ta à? Mi tin chắc thế là mi nhầm rồi.

– Vậy chớ sao? Nếu lòng ta mà tàn nhẫn thì chàng không thể sống sót trên đời.

Hai mắt của Tiểu Phong đỏ lòm lửa giận. Tiếng chàng nạt to :

– Mi bảo rằng mi giết được ta. Chớ sao mi lại chần chờ mà không ra tay?

Cặp mắt rạng ngời như hai vì sao của Bắc Yêu quét nhìn một cây táo lớn độ một người ôm không giáp tay ở phía sau nhà ba trượng. Nàng đưa một ngón tay búp măng trở vào cây to đó hỏi Tiểu Phong :

– Này các hạ. Chàng xem cây táo lớn cả vòng ôm cách ngoài ba trượng kia, trên một nhánh cao hơn hết của nó cả thảy mấy lá?

Tiểu Phong không hiểu ý Bắc Yêu hỏi mình như vậy với mục đích chi.

Chàng đoán chừng là nàng muốn thí nghiệm nhãn lực mình đến mức độ nào nên bụng bảo dạ rằng lá cây đó chỉ bằng lòng tay con nít mới sanh, nếu không có nhãn lực kinh người, thật cũng khó đếm nổi. Nghĩ thế chàng liền miệng đáp ngay :

– Ba mươi sáu lá.

– Đúng lắm, ba mươi sáu lá.

– Mi hỏi ta với dụng ý gì?

– Ta định nhắm cứng hai mí mắt bắn một lượt ba mươi sáu lá đó. Nhưng không đựng đến mấy may da cây một chỗ nào. Phỏng như chàng chưa thật tin bằng lời thì sau khi ba mươi sáu lá đó rơi xuống chàng cứ xem xét lại cho thật kỹ.

Đám cao thủ đang có mặt le lưỡi lắc đầu. Khi nghe thấy Bắc Yêu nhắm mắt mà bắn rơi ba mươi sáu lá cây cách ra ngoài ba trượng mà không đựng đến một chỗ nào trong cây, bọn họ làm sao mà chẳng hãi kinh kia chớ?

Đến Tiểu Phong cũng phải khiếp đảm. Thật ra nếu Bắc Yêu bắn rơi ba mươi sáu lá cây đó đúng như lời nàng nói thì tưởng chừng nàng muốn giết chàng vẫn không lấy chi làm khó khăn cho lắm.

Tất cả các cao thủ nơi đấu trường ai nấy đều chăm chú muốn chứng kiến một cuộc trở tài.

Tiểu Phong cười nói :

– Ta cũng mong được mở rộng tầm mắt một phen.

Bắc Yêu miệng vừa cười tươi tay vừa thò vào túi lấy thêm hai mươi bốn ngọn phi đao nữa. Nàng nhắm hai mí mắt lại, hét to một tiếng, ba mươi sáu ngọn phi đao trong lòng bàn tay nàng cùng bắn ra một lượt.

Tiểu Phong đóng đinh hai con ngươi vào cây táo không nháy. Chỉ thấy phi đao xẹt tới là ba mươi sáu lá trên cành cây chót vót rơi xuống phấp phới. Cái mà chàng thất kinh hồn vía hơn hết là sau khi bị bắn rơi ba mươi sáu lá cây ấy cũng rơi đều nhau phẳng phắc một hàng, chẳng lệch nhau một gang tấc nào hết.

Tuyệt chiêu “Đao xạ phi diệp” (đao bắn lá cây) ấy chứng tỏ nội lực của Bắc Yêu đã luyện đến mức thượng thừa. Chàng chưa địch nổi.

Tiểu Phong đang còn kinh khủng trong lòng thì Bắc Yêu đã cười lạnh lớt nói :

– Này các hạ! Ta có thể lấy mạng chàng thật chẳng cần phí sức chút nào.

Tánh kiêu ngạo của Tiểu Phong vẫn không vì tuyệt chiêu Bắc Yêu mà giảm bớt phần nào. Chàng lạnh lùng đáp :

– Không sai! Có điều ta muốn lấy tính mạng mi thì cũng dễ như trở bàn tay.

Bác Yêu đã thu lại đầy đủ ba mươi sáu ngọn liễu điệp phi đao, xông chạy đến trước mặt Tiểu Phong nói :

– Ta cũng muốn mở rộng tầm mắt xem cho biết hai bàn tay bằng thịt của chàng có cái gì kinh người không?

Tiểu Phong cười nhạt, vận dụng toàn bộ “Thiên Huyền dương công” vào hai lòng bàn tay, nhắm vào thân cây táo đỏ đánh vào một chưởng. Chàng sử dụng thức chỉ nhu nên hai bàn tay của chàng chỉ đưa lên một cách nhẹ nhàng, uyển chuyển, nhưng bên trong thì chứa đựng một tiềm lực mãnh liệt vô cùng, chỉ thấy chưởng lực bao khắp mọi nơi bao nhiêu lá cây rụng rơi xuống gốc.

Lạnh như nhaoáng, Tiểu Phong đã lùi ra sau.

Đám cao thủ ngẩn ngơ, bụng bảo dạ rằng :

– “Chưởng lực như thế, đã có chi là kinh người đâu?”

Trí nghĩ mà mắt thì nhìn vào thân cây. Một khi đã nhìn, mấy trăm cao thủ có mặt cả Bắc Yêu nữa đều hãi hùng biến sắc. Những đồng lá cây bị chưởng lực của Tiểu Phong không sót một lá nào, chúng bị như lửa đốt, màu sắc vàng khô rơi xuống rã rã, thân cây táo chết khô trụi lủi.

Oai lực của một chưởng ấy khiến mặt mày tất cả mọi người đều không còn tí máu. Ai nấy rùng rùng lui ra sau liền ba bước nhìn nhau tự hỏi thâm trong bụng :

“Trời đất ơi! Công phu quý quái ấy là của môn phái nào?”

Tiểu Phong cười ngạo nghễ nói :

– Bác Yêu, ta muốn lấy tánh mạng mi tưởng chẳng thành vấn đề phải không?

Bác Yêu biến sắc định mở miệng trả lời.

Thình lình...

Một tiếng kêu quạ quái gở của một con chim ưng vang dậy khắp không gian.

Tiếng kêu hết sức khó chịu khiến đám cao thủ có mặt tại trận nghe lọt vào tai, trái tim đập mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hồi 4

Con chim ưng có hai đầu đỏ hiện đến. Đám cao thủ đều không có cảm giác chi cả. Nhưng Bác Yêu hơi tái mặt.

Một hình bóng giết tróc âm u lướt qua mặt trắng hồng của nàng lệ tợ chớp giăng, Bác Yêu đưa bàn tay mặt tới nắm mười ngọn phi đao.

Cử chỉ hết sức đột ngột của Bác Yêu làm cho mọi người thất kinh.

Chợt nghe nàng cười một tiếng the thé rờn ốc, miệng gọi to rang rang :

– Nam Tinh! Còn đợi chi mà chưa ra mặt?

Hai tiếng “Nam Tinh” lọt ra khỏi miệng Bác Yêu lại khiến đám võ lâm hào kiệt hai vùng Nam Bắc sông Trường Giang đều phập phồng cùng lùi lại ra sau, bụng bảo dạ rằng :

– “Trời ơi! Cả hai tên Đại ma đầu mà cũng có mặt thì mong chi sống sót?”

Tiếng của Bác Yêu vừa ngưng thì từ khu rừng xa xa bỗng mang đến một giọng cười quái gở. Tiếng cười ấy ai nghe cũng phải mọc ốc cùng mình.

Giọng cười lạnh lùng của Bác Yêu hòa lẫn giọng cười quái gở ấy dệt thành một bầu không khí khủng bố hết sức căng thẳng.

Tiếng cười của Bắc Yêu vừa ngừng hai con mắt chói ngời như đèn của nàng cũng vừa nhìn quanh một cái khắp mặt đám cao thủ tại chỗ. Cười nhạt một tiếng nàng nói :

– Phong thơ thần bí này lẽ ra là về ta, chẳng qua giờ đây ta với Nam Tinh đã hẹn ước không thể ở đây lâu hơn nữa. Ta tạm rời khỏi đây ngay. Máy người chắc ý toan cướp đoạt thử đi. Hừ hừ, ta cho các ngươi ném thử liễu điệp phi đao.

Ai cả gan rồi sẽ biết.

Bắc Yêu ra đi một cách quá đổi bất ngờ. Bầu không khí tại chỗ lần lần giảm bớt căng thẳng.

Tiểu Phong quét mắt nhìn về phong thơ. Cái chết của Lê Thiết Thoại bỗng hiện ra trong đầu óc. Cặp mắt chàng cháy rực lên những tia sát quang, chàng cất tiếng lạnh lùng quát hỏi :

– Kẻ nào đã cướp đoạt “phong thơ” bằng da này trước nhất của một chàng thanh niên trẻ tuổi, vậy đã lọt xuống “Thần Quỷ hà” xin mời kẻ ấy bước tới!

Nhìn thấy gương mặt đầy sát khí của Tiểu Phong, biết chàng là một nhân vật lợi hại không vừa, tất cả đám cao thủ có mặt tại chỗ riu riu thối lui một bước.

Trời không rét mà lòng cảm thấy ón lạnh phát run. Chẳng một tiếng trả lời.

Tiểu Phong cả giận nói :

– Bọn bây không chịu lên tiếng thì ta tàn sát tất cả không chừa một mạng quền.

Liền khi ấy một lão già tay cầm thiết trượng gậy sắt, bước ra, miệng cất tiếng lạnh lùng hỏi :

– Phải chăng kẻ ấy là một thiếu niên mặc quần áo Trung Hoa?

Tiểu Phong suy nghĩ một chập đáp :

– Đúng chàng ta mặc y phục Trung Hoa.

Lão già ấy bơ thờ nói :

– Chính lão phu đây đã nó văng xuống “Thần Quỷ hà” đó!

Nghe qua vẻ mặt của Tiểu Phong hầm hầm sát khí, hai con mắt long lanh như điện. Chợt chàng ngó lờm lờm vào ngay mặt lão già ấy, nghiêng răng trợn nói :

– Ta phải giết mi!

Vung cây thiết trượng trên tay một cái, lão già ấy lạnh lùng nói :

– Có lẽ mi chưa biết “Ngũ Chiêu Truy Hồn” ta tuy bắt tài cũng sẵn sàng hầu người ít chập.

Nói dứt lời lão buông tràng cười sắc súa.

Tiểu Phong cũng cất tiếng cười ha hả :

– Tốt lắm! Mi làm cho chàng thiếu niên ấy rơi xuống “Thần Quỷ hà” phải chăng mi dùng chân đá hay mi dùng chưởng đánh, hay mi dùng thiết trượng vít?

“Ngũ Chiêu Truy Hồn” - tức lão già cầm thiết trượng cười nhạt trả lời :

– Dùng trượng!

– Được rồi! Ta “lấy răng trả răng”. Ta dùng thiết bång của mi đập mi mưa máu miệng giống y như mi đã đánh chàng thiếu niên ấy!

Lời vừa thốt khỏi miệng, Tiểu Phong nạt to một tiếng đánh ra một chưởng.

Ngũ Chiêu Truy Hồn rống lên một tiếng quái gở. Hắn không né tránh, ngược lại còn tiến lên, từ bàn tay đẩy bật trượng nghiêng nghiêng.

Chiêu ấy là một thế đánh liều mạng chết sống. Phỏng như Tiểu Phong không né tránh, đầu cho Ngũ Chiêu Truy Hồn có bỏ xác dưới chưởng lực của chàng đi nữa thì chàng vẫn không khỏi bị hắn đánh trúng.

Tiểu Phong nạt lớn :

– Mi tìm cái chết!

Chàng sử dụng cấp kỳ thân pháp tuyệt kỹ lách mình nhanh tợ chớp giật, né khỏi ngọn thiết trượng của Ngũ Chiêu Truy Hồn. Bàn tay trái chàng chop liền lão già mau không thấy kịp.

Thế chop của Tiểu Phong đã mau lại kỳ dị tuyệt luân.

Ngũ Chiêu Truy Hồn kêu thảm trong bụng một tiếng: “Khô!”

Không đầy chớp mắt chàng đã chop trúng cây thiết trượng của Ngũ Chiêu Truy Hồn dùng sức giật mạnh một cái. Sức kéo ấy quá mạnh, Ngũ Chiêu Truy Hồn đứng không vững ngã nhào đầu tới. Tay mặt vịn sơ một cái đã đoạt cây thiết trượng của lão già, rồi từ từ tiến tới quay người lại đập trên lưng Ngũ Chiêu Truy Hồn một trượng.

“Bốp” một tiếng lớn. Chỉ thấy toàn thân lão già văng ra một trượng, miệng mửa xối máu tươi, chết gắc dưới đất.

Tiểu Phong bẻ gãy cây thiết trượng làm đôi, liệng xuống miệng lạnh lùng nói :

– Minh chỉ đánh nó bị thương, ta cũng chẳng thèm giết mi làm quái gì.

Thủ đoạn hung hăng của Tiểu Phong khiến đám võ lâm cao thủ có mặt tại chỗ phải thối lui.

Nói dứt lời, chàng đưa mắt ngó “phong thơ” bằng da chứa đựng hai mươi một đồng tiền có khắc chữ thần bí một cái. Tiểu Phong ngược lên rào xem khắp mặt đám anh hùng, hào kiệt đang bao bọc khắp một khoảnh đất trống của chiến trường miệng lạnh lùng, bảo :

– Có người nào định bước ra cướp “phong thơ” này không cứ cho biết?

Đám cao thủ biết rõ sự lợi hại nên đến bây giờ vẫn chưa có một người nào dám cả gan làm cái công việc cực kỳ nguy hiểm đến mạng sống đó. Nghe Tiểu Phong hỏi chẳng một ai rục rịch, cứ lặng lẽ đứng im.

Tiểu Phong cười ngao nghể nói :

– Ta biết rõ các vị chẳng ai là không sợ cái chết.

Miệng nói, chân chậm rãi bước đến chỗ phong thơ thần bí, Tiểu Phong nói :

– Các vị đã sợ liễu diệp phi đao giết người của Bắc Yêu cũng như hai bàn tay thịt của ta, thôi thì cút êm đi, còn đứng đó làm chi?

Thân hình chàng vun vút lướt đến trước bàn tay trái đã chop “phong thơ” thần bí nhanh không thể tưởng tượng.

Đương lúc ấy, mấy luồng kinh lực bỗng nhiên cuộn tới. Thân hình Tiểu Phong chao liệng tránh xa thêm mấy trượng.

Bóng người nhấp nhোáng, thêm chín cao thủ nữa bay mình rơi xuống.

Dòm qua một lượt, thấy trong số này có một lão già râu tóc bạc phều như tơ, tuổi thì chừng dưới bảy mươi, tay cầm cây Long Đầu Thiết Quỷ (cây có móc đầu rồng). Từ trong đám chín người vừa mới đến, lão già ấy chậm rãi bước tới.

Lão già ấy vừa có mặt, bao nhiêu cao thủ tại chỗ đều hoảng vía thất kinh.

Lão chính là kẻ cầm đầu nhóm “Võ Lâm Long Quân”. Cái danh hiệu “Đông Hải Long Quân” của lão đã lừng lẫy giang hồ.

Dưới ngọn “Long Đầu Thiết Quỷ” nổi tiếng đó, Đông Hải Long Quân miệng cười nói :

– Các vị không lấy. Lão phu định bụng lấy thử “Phong thơ” thần bí, chẳng hay các vị nghĩ sao?

Đông Hải Long Quân vừa mở miệng thì bốn người trong tám người đứng phía sau lưng lão lẹ như nhোáng bắn người tới chia nhau đứng hầu chung quanh.

Còn bốn người kia thì chuẩn bị ra tay.

Sự có mặt bất ngờ của Đông Hải Long Quân làm cho không khí giết người căng thẳng. Ai ai cũng nghĩ thảm trong bụng :

– “Đông Hải Long Quân chưa biết rõ sự lợi hại, xem qua chừng như lão đi tìm cái chết thay cho bọn mình.”

Mặt Tiểu Phong bao đầy một vùng sát khí. Chàng quát to :

– Bọn mi mà cả gan ra tay, ta giết không còn một con mống.

Một tên cầm đầu trong bốn tên đứng sau Đông Hải Long Quân cười nhạt một tiếng nói :

– Chính bọn ta muốn thí nghiệm lời nói của mi đó.

Cả bốn đứa cùng liên thủ tấn công một chương, Tiểu Phong dẫn tiếng, nạt :

– Bọn mi phải chết!

Rùng mình một cái. Chỉ trong nháy mắt, Tiểu Phong đã vận dụng “Thiên Huyền dương công” tổng liên năm chương.

Bốn tiếng rú cực kỳ thảm thiết ngân vang. Bốn bóng người bị bắn văng ra.

Đó là bốn tên đã liên chương tấn công chàng. Năm chết cháy trên mặt đất, đứa nào da thịt cũng nám đen, máu tươi trong miệng trào ra như suối.

Liên lúc ấy còn bốn đứa nữa thấy Tiểu Phong đánh chết một lúc bốn người phe mình cùng rống to một tiếng múa chương như mưa, hợp sức tấn công Tiểu Phong.

Tiểu Phong nạt vang lên bảo :

– Bọn bây lại muốn chết sớm sao?

Cả bốn đứa cùng quát to :

– Ranh con hãy nạp mạng.

Chương lực của chúng liên tay đánh tới không khác sóng vỗ vào bờ.

Tiểu Phong đồng đặc nạt vang :

– Bọn bây đã quyết tìm cái chết, đừng trách ta!

Người chàng lại nhoáng một cái, năm chương tổng tới.

“Ùm” bốn tên cháy sạm.

Quần hào mọc ốc cùng mình. Vì bốn tên sau cũng chết một cách rùng rợn giống hệt bốn đứa đồng bọn trước.

Tiểu Phong đánh chết thủ hạ của Đông Hải Long Quân quá mau lẹ. Thủ đoạn này tàn sát ấy khiến đám cao thủ có mặt tại trận sợ hãi khiếp hồn.

Đông Hải Long Quân dự kiến cái chết vô cùng bi thảm của tám đứa đệ tử, miệng rống to một tiếng máu rơi bắn xối ra ngoài, ngã xuống.

Tiểu Phong liếc nhìn lạnh lùng hỏi :

– Còn ai muốn lấy “phong thơ” thần bí nữa cứ nhào tới đây.

Đám quần hào tại trận mắt đã trông thấy rõ bao thủ đoạn lợi hại đã diễn ra, còn ai mà chẳng tiếc mạng. Thử nghĩ tám tay cao thủ môn hạ của Đông Hải Long Quân mà còn bị chết dưới tay Tiểu Phong nội trong nháy mắt thì mạng sống của mình chắc chỉ đã bảo vệ nổi mà mong cướp đoạt “phong thơ” thần bí kia?

Hai chương giết chết tám cao thủ giang hồ, oai danh rúng động hào kiệt võ lâm, mọi người đã đều vỡ mặt.

Thấy không một ai dám hó hé, Tiểu Phong bỏ “phong thơ” thần bí vào túi áo dễ dàng như cất một món đồ chơi.

Quét mắt nhìn khắp chiến trường một lần, chàng lạnh lùng nói :

– Các vị sao còn chưa rút đi?

Đám cao thủ có mặt lăm lét ngó nhau. Đồng loạt bắn mình chạy vắt giò lên cổ. Trong khoảng khắc tất cả những người đã chứng kiến tám thảm kịch rùng rợn đều theo gương người đầu tiên rầm rộ thoát thân rời khỏi mảnh đất đầy máu tanh.

Cục trường trở lại vắng vẻ lạnh lùng. Tiểu Phong rào mắt ngó qua các tứ thi, chàng cất tiếng cười dài nhắm mé tả bay người ra đi.

Thình lình...

Chàng móc túi xem lại phong thơ thần bí, bụng bảo da ?

– “Ta đã lấy được phong thơ thì ta cũng nên xem thử trên mặt hai mươi một đồng tiền khắc những chữ gì cho biết mới được. Những chữ ấy chứa đựng ý nghĩa thế nào kỳ lạ đến nỗi kích động toàn thể nhân vật võ lâm? Vì những chữ ấy mà bao nhiêu cao thủ thượng thặng trong giới hắc bạch giang hồ đều lần xả vào nhau liều mạng sống chết?”

Với ý nghĩa rạo rực ấy Tiểu Phong thò tay vào túi áo lấy “phong thơ” thần bí bằng da trâu ấy ra. Chàng lật sơ đồng tiền ngang mặt, có tiếng kêu “reng reng”.

Tiếng kêu ấy dường thể có ẩn tàng âm điệu chi khủng bố. Tiểu Phong mở phong thơ thần bí bằng da trâu ấy lấy đồng tiền xem thử. Chính giữa mặt mỗi đồng tiền đều có bốn lỗ ở bốn cạnh.

Tiểu Phong thấy đúng con số là hai mươi một đồng tiền cả thảy. Đồng nào cũng giống với đồng nào bằng in như nhau, chỉ có khác là những chữ khắc trên đồng tiền cộng chung có ba màu. Màu đỏ, màu đen, màu lục.

Tiểu Phong cười nhạt nói một mình :

– Hai mươi một đồng tiền này đều có khắc những chữ không hiểu chi cả?

Đang còn suy nghĩ chợt nghe có tiếng con chim ưng quái gờ kêu lên giữa không gian, Tiểu Phong ngược đầu lên ngó. Mặt chàng biến sắc.

“Bắc Yêu” cùng đi với “Nam Tinh”.

Tiểu Phong nhớ đến những chữ khắc trên mặt hai mươi một đồng tiền.

Chàng nghĩ rằng :

– “Xem xong những chữ đó rồi ta sẽ đi chứng kiến cuộc giao thủ của “Nam Tinh”, “Bắc Yêu” tương cũng hay”.

Nghĩ như vậy nên chàng lựa đồng tiền có khắc chữ màu đỏ ra đếm. Tiểu Phong thấy mỗi đồng có chữ là “Đương”, “Lý”, “Sổ”, “Vạn”, “Hải”, “Trung”, “Thiên”.

Tiểu Phong ngần ngại, tự nghĩ thầm trong trí :

– “Cái này mới thật là ly kỳ hiếm có đa”.

Nghĩ ngợi vẩn vơ một hồi chàng lại lấy đồng tiền màu đen đặt trên lòng bàn tay. Đếm đi đếm lại đúng số bảy đồng cả thảy. Tiểu Phong nhìn xem kỹ lưỡng thấy trên mặt mỗi đồng tiền đều có khắc một chữ là: “Thiên”, “Như”, “Thanh”, “Tợ”, “Duyên”, “Tinh”, “Hận”.

Nhấn hai hàng lông mày bén, chàng nói lầm bầm :

– Thế này nghĩa là gì?

Sau đó, Tiểu Phong lấy bảy đồng tiền màu xanh đậm và mỗi đồng tiền cũng khắc một chữ là: “Son”, “Giã”, “Hoa”, “Mãn”, “Thập”, “Lạc”, “Thạnh”.

Sau khi đọc hết những chữ khắc trên mặt hai mươi một đồng tiền, Tiểu Phong nghĩ mãi không khám phá được điều thần bí ly kỳ. Sờ sờ giấy lát, chàng nói lầm bầm trong miệng một mình :

– Hai mươi một chữ, hai mươi một đồng tiền theo lời La Thiết Thoại nói thì tiền ấy ẩn tàng bạo kiếp của võ lâm. Mạng sống của một người nào đó cũng đã ghi sẵn vào trong.

Tiểu Phong nào đâu có phải một thằng ngốc. Hai mươi một chữ mà điên cuồng võ lâm đâu phải chẳng có một nguyên nhân hệ trọng? Chàng không thể xem nó là một việc tầm thường.

Tiểu Phong nhìn chữ trên đồng tiền trong “phong thơ” thần bí bằng đôi mắt chăm chú. Hai con ngươi rạng ngời của chàng không nháy trên mặt đồng tiền...

Chàng nghiêm trọng như đã khám ra những chuyện kỳ lạ trên mặt đồng tiền.

Nhưng sự thật là thừa. Chàng thất vọng, chàng chưa tìm thấy một tí dấu vết chi để làm đầu dây mối nhợ cho chàng phăng lần tới.

Tiểu Phong thờ ra một hơi nhẹ nhẹ, thò tay lấy một đồng tiền có chữ màu đỏ lật qua mé bên kia xem đi xem lại một hồi lâu. Bỗng nhiên chàng “ý” một tiếng. Tinh thần chàng phấn khởi ngay lên.

Tiểu Phong nhận thấy trên mé sau lưng đồng tiền ấy cũng có vạch một chữ.

Nhưng chữ này lại không tô màu. Phỏng như chàng không hết sức xem xét thật kỹ thì với cặp con mắt tinh anh của chàng cũng vẫn không thể trông thấy. Chỉ vì chữ này không khắc sâu vào đồng tiền, mà lại dùng một thứ kim nhỏ xúu thật bén nhọn châm thành nét li ti lọt lạt. Đã vậy mà thứ đồng dùng để đúc những đồng tiền này là thứ đồng xứng bóng sáng nhấp nháy nên không thể nhìn ra.

Cái chữ châm bằng kim nhọn trên mặt sau đồng tiền là chữ “Tam”.

Phát hiện được cái chữ này trong sự bất ngờ, Tiểu Phong không còn bi quan như trước nữa. Chàng lật ngược bề mặt đồng tiền thứ hai lên đó là chữ “Hải”.

Xem lại mãi một chập lâu chàng lại cảm thấy mù mịt.

Bỗng nhiên chàng sức tỉnh, bụng bảo dạ rằng :

– “Chùng như một chữ trên mỗi đồng tiền là một con số thứ tự thì phải.”

Ngẫm nghĩ như vậy Tiểu Phong thử nghiệm các chữ châm bằng kim nhọn sau lưng đồng tiền là chữ “Tạc”.

Thế là rõ ràng như ban ngày, Tiểu Phong muốn chắc ý hơn lấy hết nắm đồng tiền có chữ màu đỏ trong “phong thơ” thần bí ra xem qua một lần. Chàng thấy bề lưng đồng tiền có chữ “Vạn” là chữ “Nhất”, chữ “Thiên” là chữ “Ngũ”, chữ “Đương” là chữ “Tứ”, Chữ “Ly” là chữ “Nhị”, chữ “Son” là chữ “Thất”.

Chẳng còn nghi ngờ chút xíu nào nữa. Những chữ nhứt, nhị, tam, tứ, ngũ, lục, thất, sau lưng mỗi đồng tiền chính là những con số thứ tự để xếp những đồng tiền cho đúng cách trên dưới hoặc trước sau.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Hồi 5

Thình lình...

Tiếng kêu “quạt quạt” của con chim ưng hai đầu vọng lại. Con vật đã quái gở, tiếng kêu càng quái gở hơn khiến người nghe lọt vào tai không lạnh mà ón xương sống.

Chỉ tung mình, Tiểu Phong đã sử dụng khinh công tuyệt kỹ bắn người đến gần chỗ con chim ưng quái dị hai đầu ấy.

Chợt nghe con chim ấy kêu lên một tiếng “quắc” bén nhọn như gươm, chàng không khỏi kinh tâm vỡ mật.

Ngước mắt nhìn lên chàng chợt thấy con chim quái gở hai đầu ấy đã bật cánh bay lên ngàn mây cao thẳm. Dưới chân của nó có kẹp một người, khoảng cách xa quá, chàng không nhận dạng người ấy là ai. Không do dự, Tiểu Phong phóng mình như tên đến chỗ con chim ưng quái gở hai đầu.

Liếc mắt trông vào cục trường, Tiểu Phong kêu lên một tiếng thất kinh.

Chàng thấy Bắc Yêu miệng trào máu tươi như xối té nần mê man tại đó. Tiểu Phong vội phóng người đến bên cạnh Bắc Yêu. Chàng nhận ra hơi thở Bắc Yêu thoi thóp, có lẽ bị thương khá nặng.

Mặc dù Bắc Yêu là một đại ma đầu có tiếng trong võ lâm nhưng đối với Tiểu Phong thì không có oán thù gì. Giờ đây nhìn thấy Bắc Yêu bị nạn, Tiểu Phong chợt nghĩ đến hôm gặp nàng chính chàng cũng rơi vào tình huống như nàng. Tiểu Phong thở dài một tiếng, liền thò tay vào túi lấy ngọc bình, trút ra một viên “Huyền Thiên Hoàn” nhét vào miệng Bắc Yêu.

Cho nàng dùng thuốc xong, Tiểu Phong còn xoa bóp một loạt huyết đạo trên người nàng để dẫn thuốc đi mau lẹ. Một khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, Bắc Yêu mở mắt nhìn chàng.

Bắc Yêu chợt ngồi nhồm dậy :

– Ngươi đã làm gì ta?

Tiểu Phong quay phắt người :

– Ta chỉ cứu ngươi thôi.

Nói xong chàng bỏ đi thẳng.

Bắc Yêu nói vọng theo chàng :

– Ngươi là giống người gì mà cay độc như vậy?

Tiểu Phong hơi chững bước nói :

– Mi làm giống gì?

Bắc Yêu bay vút qua trước mặt Tiểu Phong buông người đứng yên, miệng cất tiếng cười, lạnh lùng nói :

– Nếu ta xuống tay mà không lưu tình thì chàng đã bỏ mạng dưới mười hai ngọn phi đao của ta rồi, đừng nói cả thấy mười hai ngọn liễu điệp phi phóng tới yêu ghim hết vào áo sau của chàng mà không một mũi phi đao nào đụng xém tới da thịt của chàng.

Tiểu Phong nghe Bắc Yêu nói liền đưa mắt ngoái lại sau lưng, bỗng kinh hãi thất sắc nạt to tiếng nói :

– Bắc Yêu, mi thật hiểm ác.

Dứt lời, chàng tổng liền một chương nghiêng nghiêng bàn tay vào Bắc Yêu.

Chợt thấy Tiểu Phong tấn công tới một chương, Bàn tay ngọc của nàng vung bay phát phối như cánh bướm vờn hoa.

Tiểu Phong nhìn thấy cả kinh vì Bắc Yêu múa bàn tay thì chương lực của Tiểu Phong bị tiêu tan mất hết vào chỗ vô hình. Võ công của nàng thật chưa biết vượt hơn võ công của chàng đến bao nhiêu xa.

Bắc Yêu thối lui ra sau một bước, Tiểu Phong ngó nàng sừng sốt, mặt đầy kinh hãi. Bắc Yêu cười nhạt một tiếng nói :

– Nếu đúng như lời nói, ta thật lòng dạ hiểm ác thì mạng chàng có còn sống được như thế này không?

Tiểu Phong lạnh lùng cười, nói :

– Thừa lúc người ta không đề phòng ra tay thì đâu phải là nhon vật có tên tuổi!

Bắc Yêu mỉm cười một cách đau khổ nói :

– Đúng lắm, ra tay sau lưng đúng thật là không phải thủ đoạn anh hùng. Nói cùng mà nghe, hai người chân chính giao đấu ngay mặt nhau chàng cũng chưa phải là địch thủ của ta.

Tiểu Phong cười khinh một tiếng kiêu ngạo, nói :

– Đâu thử thí nghiệm xem

Bắc Yêu cười mon một tiếng nói :

– Cả hai cùng quyết tình ăn thua đủ nghĩa là chết sống với nhau à?

– Phải vậy chứ sao?

– Cần chi như thế?

– Ta biết chắc chàng chẳng có ác ý với ta. Chàng phải vậy thì chàng đâu có ý cứu ta?

Tiểu Phong lạnh lùng nói :

– Hồi nãy là hồi nãy. Giờ đây là giờ đây. Quả thật giờ đây mà nàng quyết tình giao đấu với ta thì nàng chết.

Bắc Yêu cười ngắt nga ngắt ngắt, nói :

– Chỉ có như vậy chứ? Ta chết chàng vui chứ? Mà chàng chết ta cũng buồn ngất ngất trong người. Chàng nghĩ vậy có đúng không chứ?

Dứt lời hai vành môi hạnh đào của Bắc Yêu nở một nụ cười mê hồn cướp vía.

Tiểu Phong trừng trừng ngó vào mặt Bắc Yêu coi bộ tức tối lắm. Quay người một cái, chàng bắn vút mình tới luôn.

Bắc Yêu gọi to tiếng :

– Chàng chạy đi làm cái gì?

– Ở đây để làm giống chi?

Bắc Yêu lạnh lùng nói :

– Chàng điên cuồng ngạo nghễ có một.

– Ta lại cần phải mềm mỏng, tử tế với mi à?

Bắc Yêu nhoen một nụ cười đau khổ nói lảm nhảm một mình :

– Bắc Yêu ta phải chịu nhận chàng làm một kinh địch. Tốt lắm, ta phục chàng. Nội bấy nhiêu đó kể như đầy đủ tất cả.

Tiểu Phong chạy chậm chân lại, nói :

- Chẳng qua bức mình vì mi nói nhiều quá.
- Này nhé, chàng phải trả lại mười hai ngọn phi đao trên áo cho ta đã chứ.

Bắc Yêu nói dứt nhún người một cái đã đến ngay sau lưng Tiểu Phong.

Nàng đưa tay gỡ hết mười hai ngọn liễu điệp phi đao, cất trong túi da.

Nàng ngó Tiểu Phong, hỏi chàng :

- Chàng cứu ta có nghĩ đến sự báo đáp không?
- Ta không cần nghe tiếng xấu của nàng là ổn rồi.
- Thế thì chàng cần gì?
- Tất cả đều không cần.

Bắc Yêu lại cười sặc sặc, nói :

– Khổ nỗi Bắc yêu ta không thích chịu kẻ khác giúp đỡ. Cái ơn cứu mạng của chàng ta cứ ách náy mãi trong lòng. Chàng tánh khí cuồng ngạo, tâm địa cứng cỏi, vẻ mặt lạnh nhạt, lăm lè, xem chừng như chàng đang bị điều chi cực kỳ kích động trong lòng, nếu không thì là đang mang nặng ở người một mối u sầu tựa biển.

Tiểu Phong hoảng sợ thẳm, mắt nhìn Bắc Yêu, miệng đáp :

- Không sai, cái điều nàng vừa nói, thật soi thấu tận ruột gan ta. Người của ta đang mang nặng một mối huyết thù chưa trả đặng.
- Chàng có thể nói cho tôi biết kẻ thù của chàng là ai không?
- Chủ giáo phái “Địa bảo” là “Lãnh Diện Vong Hồn”.
- Cái gì?

Bắc Yêu vọt miệng hỏi một câu, rồi lại hỏi tiếp :

- Kẻ thù của chàng là Lãnh Diện Vong Hồn à?

Trông thấy thần sắc kinh hãi trên nét mặt của Bắc Yêu, Tiểu Phong giật mình hoảng hốt hỏi :

- Sao đó?

Nàng nhú đôi lông mày nói :

- Chàng quyết báo thù, chỉ sợ chẳng phải là một việc dễ dàng đâu nhé.
- Tại làm sao?

Bắc yêu không trả lời câu hỏi của Tiểu Phong trái lại hỏi chàng :

- Chàng có biết đệ nhị ma là ai chưa?
- Phải Nam Tinh không?

– Đúng rồi. Đó là Nam Tinh. Nếu lấy võ công mà bàn thì tôi cùng Nam Tinh chỉ xít soát ngang nhau, bên nửa lượng bên tám cân (1 lượng là mười cân). Hay đứng ra tôi nhỉnh hơn hẳn một chút. Vừa rồi nếu Nam Tinh mà không được con chim ưng quái gở hai đầu của hắc nãi liễu mình đớp xuống cứu hắc ta thì mạng hắc ta đã chết trong tay tôi rồi. Mấy tháng trước đây, Nam Tinh đã gia nhập vào làm môn hạ của “Địa bảo”.

- Thật vậy à?

Tiểu Phong nghe Bắc Yêu nói không khỏi sợ hãi thẳm.

- Thật vậy, chứ tôi nói dối chàng làm chi. Nam Tinh lợi hại lắm. Ngoài võ công tuyệt luân của hắc ra, hắc còn có hai môn cực kỳ lợi hại khác nữa. Một là phi hoàn phiêu. Hai là con chim ưng vô cùng mạnh mẽ.

Tiểu Phong có ý khiếp thảm trong bụng hỏi :

– Phi hoàn phiêu lợi hại như thế nào?

Bắc Yêu nói :

– Hai chữ “Phi Hoàn” đã nói rõ cái ấy là một miếng sắt. Cái miếng sắt ấy lớn bằng một cái chén do một thứ gang nguyên chất từ đời thượng cổ để lại kêu là “Vạn Niên Cương Mẫu” chế tạo ra. Miếng sắt ấy lấp lóe sáng ngời. Một khi đánh ra khiến người cảm thấy kim quang rực rỡ, chói mắt nở hoa. Nếu cùng đánh ra một lần luôn ba miếng thì chẳng không tài nào phân biệt nổi ở mé nào, chỉ thấy chói lòa tối mắt, không biết phải ứng phó làm sao? Hẳn lại còn tẩm lên miếng sắt ấy một lớp chất độc mê hồn. Hit phải thì đầu óc choáng váng xây xẩm mặt mày.

Câu chuyện của Bắc Yêu kể khiến Tiểu Phong càng nghe càng kinh hãi thảm trong bụng. Chẳng lại hỏi :

– Nam Tinh là đàn ông hay đàn bà?

– Con trai, tuổi rất trẻ, Lãnh Diện Vong Hồn, ngoại trừ Nam Tinh ra, lại còn một nhân vật cực kỳ lợi hại khác nữa.

– Ai?

– Người ấy thì những nhân vật trên chốn giang hồ rất ít người được biết.

Nàng là “Mông Diện Thần Nữ”, giữ chức Đường chủ Hắc Thiên đường. Nàng ta mặt mũi thế nào sợ người giang hồ không một ai thấy rõ. Theo lời đồn đãi, võ công của nàng đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, cực kỳ lợi hại. Nàng có dưới tay ba mươi kẻ môn hạ. Ba mươi sáu đệ tử này của nàng cũng đều có sắc đẹp diễm lệ tuyệt luân. Võ công của ba mươi sáu ả cũng hết sức cao cường. Mông Diện Thần Nữ dùng ba mươi sáu môn hạ lập thành một “Tam thập lục thiên cương tinh trận”. Dầu cho ai có võ công cao đến đâu đi nữa mà lọt vào trong trận cũng đừng hòng thoát chết, một trận pháp lợi hại vô tả.

Tiểu Phong hỏi tiếp :

– Mông Diện Thần Nữ ước chừng bao nhiêu tuổi?

– Chẳng mấy ai biết được. Chừng như lớn tuổi. Mông Diện Thần Nữ dám đăng hết chỗ chê, ông nào mà lọt vào cặp mắt của mụ...

Nói tới đó, Bắc Yêu vụt ngưng ngang, hai gò má nàng đỏ hồng liếc Tiểu Phong một cái không nói.

Tiểu Phong đoán hiểu ý Bắc Yêu muốn nói điều chi nên bật cười bảo :

– Quả thật con người đàn bà ấy dám đăng đến mức ấy sao?

– Chẳng không tin à?

Tiểu Phong gật đầu.

Về mặt Bắc Yêu liền biến sắc nói :

– Giả như chàng bị mụ ta bắt, tin hay không tin thì biết.

Tiểu Phong cảm thấy trong người ớn lạnh một cái buộc miệng nói liền :

– Mụ ta thấy ta? À, người đàn bà ấy vì cơ nào lại ở dưới cờ của “Địa bảo” làm kẻ dưới tay của Lãnh Diện Vong Hồn?

– Cái đó thì tôi chịu, thật không được biết.

Tiểu Phong cười lạnh lùng một tiếng nói :

– Lãnh Diện Vong Hồn có rước bát tiên trên trời xuống giúp hấn đi nữa, tôi cũng quyết giao đấu với hấn một trận.

Nhìn qua Tiểu Phong Bắc Yêu nói :

– Tôi nói chuyện với chàng tưởng cũng đã nhiều lắm rồi.

– Phải! Câu chuyện cũng đã kéo dài khá lâu!

Bắc Yêu nhích môi cười duyên nói :

– Tôi và chàng có một mối duyên lành đầu kiếp trước. Chàng cứu tôi mạng sống. Tôi cung cấp cho chàng một số tài liệu quý giá. Vậy ra tôi cũng chẳng thiếu nợ chàng đó nghe!

– Nàng không cho tôi biết những chi tiết đó nữa thì nàng cũng không thiếu tôi tý nào mà bảo là nợ.

– Tôi chẳng thiếu ai một món cảm tình. Giờ đây chỉ có chàng là người duy nhất. Nhưng tôi nguyện sau này làm sao phải đền đáp!

Bỗng nhiên, Tiểu Phong sực tỉnh ngộ hỏi Bắc Yêu :

– Hồi nãy nàng nói võ công của Nam Tinh có phần kém sút nàng đó chỉ?

– Đúng vậy!

– Thế sao nàng bị hấn đánh trọng thương?

– Đó là vì chàng chưa thấy rõ tình hình. Tôi rủi bị thuốc mê hồn của hấn nên bị hấn đánh trúng mấy chưởng. Tuy vậy sau cùng, nếu không nhờ con chim ưng quai gờ hai đầu cứu hấn cũng đã bỏ mạng dưới tay tôi!

Tiểu Phong lại hỏi tiếp :

– Vì có nào nàng giết người không gớm tay?

– Cũng giống chàng y hệt. Tôi có một quá khứ hết sức bất hạnh!

– Nàng có thể vui lòng nói cho tôi nghe được không?

Bắc Yêu ngưng một chút bèn lắc đầu. Nàng nói :

– Tôi với chàng mới gặp gỡ nhau. Sau này cũng có thể cho chàng biết đặng, giờ đây thì chưa. À phải rồi, “phong thơ” thần bí...

– Tôi bộc sấn trong người đây! Nàng cũng có ý lấy nó?

Bắc Yêu cười nhạt một tiếng, nói :

– Không sai. Tôi đã có lời thề phải lấy cho được hai mươi một chữ đó.

Chàng cứu mạng tôi là một việc. Tôi cần hai mươi một chữ đó là một việc khác.

Nói chi thì nói, tôi cũng quyết phải lấy cho được mới nghe!

Dứt lời, gương mặt đẹp như hoa của nàng thoáng qua một vẻ ghê lạnh như sương khuya, khiến người trông thấy phải khiếp sợ.

Tiểu Phong không ngờ người con gái ấy thay đổi một cách quá đổi nhanh chóng như vậy. Chàng biến sắc, thối lui ra sau một bước, thất kinh nói :

– Nàng quyết giao thủ thật tình với tôi sao?

– Tôi không cần giao đấu thật tình với chàng. Chỉ vì tôi đã trót thề một câu là phải lấy cho được hai mươi một chữ đó. Tôi không thể nuốt lời thề. Còn cái ơn cứu mạng của chàng Bắc Yêu này còn sống còn báo đáp!

Tiểu Phong nhìn mặt lạnh tanh đầy đau khổ của nàng, cất tiếng nói :

– Đã quyết như vậy thì nàng cứ ra tay đi!

Chàng vận dụng công lực vào hai tay, thủ thế chờ đợi.

Bắc Yêu cười lãnh lút, nói :

– Thì đã đành rồi. Chỉ vì chàng cứu sống một mạng của tôi, lương tâm tôi bắt buộc không sao xuống tay đối phó thật tình với chàng cho đặng. Tôi thiết nghĩ hai đứa chúng ta tìm một biện pháp nào toàn vẹn để không hại đến mối cảm tình với nhau thì hay hơn!

Tiểu Phong nói :

– Chúng ta cảm tình chỉ với nhau đâu mà sợ tổn thương?

Bắc Yêu nghe nói, mặt biến sắc, bảo :

– Đúng rồi! Chúng ta chẳng có cảm tình chỉ với nhau cả. Vậy càng tốt. Nói giả tỷ nếu chàng thua tôi chàng tính trao cho tôi mấy đồng tiền?

– Mười bốn đồng!

– Chàng tự giữ bảy đồng, cộng chung là đủ số?

– Đúng vậy. Mười bốn với bảy là hai mươi một.

– Chàng nói phải nhớ lời đa!

– Kê đại trượng phu, há chịu thất tín sao?

Bắc Yêu cất tiếng cười vang, toàn thân bay bổng lên, nhắm phía Tiểu Phong xẹt tới nhanh tợ sao băng. Tay nàng tổng ra một chưởng.

Tiểu Phong vội vã phớt mình thối lui về phía sau. Chân chàng vừa dậm đứng, Bắc Yêu đã bồi thêm chưởng thứ nhì.

Lối ra tay của nàng khiến ai xem thấy cũng phải lắc đầu le lưỡi. Bị Bắc Yêu tổng liền hai chưởng quá đổi lệ làng, Tiểu Phong không tài nào đánh chưởng chống trả lại kịp.

Những cao thủ thượng thừa chỉ thất sơ một ly đã rơi vào thế hạ phong.

Tiểu Phong nạt to một tiếng, xuất thủ chống lại bóng chưởng của Bắc Yêu, chàng liễu mạng phản công liền một chưởng Dương Liệt. Chưởng lực của chàng chưa đến đã nghe Bắc Yêu quát vang lên :

– Hãy coi chừng.

Bắc Yêu xoay tròn như một bông vụ, chưởng phong của Tiểu Phong tan biến vào cõi vô hình. Đang lúc ấy có tiếng xé không, nàng lắc người phiêu phiêu thoát ra khỏi đầu trường.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hồi 6

Trong khi thân hình còn bay bổng, nàng nói :

– Tiểu Phong chàng đã thua rồi!

Liền theo đó, thân hình Bắc Yêu nhẹ như nhụy hoa phớt nhanh một vòng tới.

Tiểu Phong chột dạ trong lòng, cũng thân người lại thối lui. Chàng đưa mắt ngó xuống trước ngực mình, bất giác toàn thân ớn lạnh. Ngay trước ngực Tiểu Phong đã bị Bắc Yêu dùng năm ngón tay đâm lủng năm lỗ. Nếu Bắc Yêu muốn giết, phỏng chàng có còn giữ được mạng sống không?

Tiểu Phong không ngờ võ công của Bắc Yêu cao thâm đến mức ấy. Hạ tay giao đấu với nàng chưa quá hai chiêu mà chàng đã thua một cách mau lẹ dễ dàng.

Sự thật võ công của Tiểu Phong không đến nỗi kém xa Bắc Yêu. Chỉ vì chàng thiếu kinh nghiệm chiến đấu nên không tìm được cách thi triển “Thiên Huyền dương công” đó thôi.

Bắc Yêu vừa cười vừa nói :

– Tiểu Phong, chàng nghe rõ chưa? Chàng thua rồi đó!

Đương kinh hãi ngẩn người Tiểu Phong tỉnh hồn ngó lên. Mắt chàng biến sắc thò tay vào túi áo. Tiểu Phong lựa lấy mười bốn đồng tiền thuộc loại chữ đỏ và chữ đen, liệng qua cho Bắc Yêu, miệng bảo :

– Giờ đây ta tạm thời đưa cho nàng. Cũng có một ngày ta lấy lại trong tay nàng.

Sau khi lấy mười bốn đồng tiền, Bắc Yêu nói :

– Được rồi! Tôi sẽ chờ chàng ngày đó.

Tiểu Phong tức giận cảnh hông mà không biết phải làm gì, cứ ngó lờm lờm vào mặt Bắc Yêu. Chàng chợt quay ngoai, chạy vút đi. Được một khoảng Tiểu Phong chợt dừng gót lại cất tiếng hỏi Bắc Yêu :

– Ta còn có một việc muốn hỏi nàng.

– Cứ hỏi.

- “Địa bảo” ở đâu vậy?
- Trong dãy núi Võ Di Sơn!
- Võ Di Sơn ở chỗ nào?
- Hướng Đông Bắc tỉnh Giang Tây.
- Từ đây đi Giang Tây độ bao xa?
- Ở tại chỗ này cứ theo hướng Nam, nếu dùng kinh công thì độ ba ngày trở lại. Giờ đây chàng đi tìm Lãnh Diện Vong Hồn chẳng?

Tiểu Phong đáp :

- Không sai. Ta định đi ngay bây giờ.

Dứt tiếng, không chờ Bắc Yêu trả lời, Tiểu Phong quay người chạy bay như điện chớp.

Nhìn theo sau lưng Tiểu Phong Bắc Yêu thấy chàng quá khôi ngô tuấn tú, vừa khảng khái, kiêu ngạo, bất giác nàng thờ dài một tiếng. Sau đó, nàng cũng nhoáng mình phát người đi lướt theo.

Tiểu Phong theo bờ sông Thần Quý hà về đến chỗ cũ của chàng ở trước kia, thấy thi hài của Tinh Nhân Nhiếp Hồn và của mẹ được chôn cất xong xuôi.

Chàng sững sờ, không biết ai đã làm công việc đó?

Cứ suy đi nghĩ lại mãi mà chàng không sao tìm được con người ấy là ai.

Mộ phần của mẹ chàng chỉ cách mộ phần của Tinh Nhân Nhiếp Hồn không đầy ba thước, trước mộ của mẹ chàng có tấm bia viết hàng chữ: “Tân Thiện Anh chi mộ”

Nhìn vào ngôi mộ mẹ, Tiểu Phong đau lòng xót dạ, nước mắt tuôn xối như mưa. Chàng khóc òa một tiếng, kêu rống lên :

- Mẹ!

Ngã lăn mình trên nắm đất, chàng vừa ôm vừa khóc kể :

- Mẹ ơi... Con trở về đây! Con ở bên mẹ! Mẹ ạ! Con quyết vì mẹ trả cho sạch món nợ máu này... Mẹ! con quyết báo thù cho mẹ bằng cách san bằng “Địa bảo”!

Tiểu Phong không biết thời gian trôi qua bao lâu, chàng nhìn nắm mộ của mẹ, hai hàng lệ thấm lại tuôn rơi. Lắm bữa, chàng khấn vái trước mộ mẹ :

- Mẹ! Mẹ cứ yên nghỉ. Con quyết bắt choặng Lãnh Diện Vong Hồn đem đến trước mộ mẹ. Vì mẹ, con phan thây hấn làm muôn đoạn!

Tiểu Phong quay người chạy đến trước nắm mộ của Tinh Nhân Nhiếp Hồn, nói :

- Ân nhân! Tôi đi đây! Tôi thề trả thù cho ân nhân!

Chàng quỳ trước mộ bia của Tinh Nhân Nhiếp Hồn lạy ba lạy. Cuối cùng bản mình rời khỏi cụm rừng xanh, Tiểu Phong nhắm theo hướng “Địa bảo” đi thẳng một mạch.

Tiểu Phong - nhân vật đã mang sẵn một sát nghiệp, vì oán cừu chứa chất đầy mình - ngày thứ nhứt xuất hiện trong chốn giang hồ, đã làm kinh khiếp võ lâm. Chính đồ đệ của Đông Hải Long Vương bỏ mạng, hơn ba mươi thủ hạ của “Địa bảo” bị giết. Tin tức ấy đã đẩy động giang hồ.

Những người chưa thấy mặt Tiểu Phong đều tự hỏi, nhân vật ấy mặt mũi làm sao, chỉ trong vòng một buổi đã đánh chết trên bốn chục nhân mạng?

Do đó chàng bị xem như một “Sát nhân ma vương”.

Cùng lúc ấy “Địa bảo” đã phái cao thủ đi tìm giết Tiểu Phong.

Ngày thứ nhì, trời sắp tối...

Tiểu Phong đến thành Nam Dương, chàng đã cảm thấy đói. Tiểu Phong tìm một tú lều dừng lại. Dạo quanh thành chàng thấy một bảng hiệu “Thương Mân Tú lều” liền bước vào.

Vừa bước vào trong, Tiểu Phong đảo mắt một vòng tìm một chiếc bàn trống.

Lúc ấy, chợt một gã vận áo vàng đi lảo đảo như người quá chén. Gã sừng sỏ bước thẳng đến Tiểu Phong. Chàng định lách sang bên, gã say lại đảo

người té vào chàng. Gã lè nhè ngược cặp mắt lưng :

– Xin lỗi... Xin lỗi tôn giá...

Gã lại lao đảo đi thẳng ra ngoài “Thượng Mân Từ Lầu”.

Tiểu Phong nhìn theo gã, lắc đầu rồi ngồi xuống bàn. Lúc ấy lại có tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài. Thoáng chốc tiếng vó ngựa đã dừng hẳn bên ngoài tửu điếm.

Tiểu Phong ngồi xuống ghé ngẫm nghĩ một hồi. Chàng thò tay vào túi định kiểm lại số bạc đang có trong mình. Tiểu Phong giật mình, số bạc đã không còn và phong thơ thần bí cùng bảy đồng tiền cũng không cánh mà bay. Chàng ngẩn ngơ người. Chàng vội rời khỏi tửu điếm ra ngoài. Vừa đi vừa suy nghĩ, ánh sáng chợt lóe lên trong đầu, chẳng lẽ gã say rượu đã móc túi của chàng sao? Tiểu Phong nghĩ lại lúc gã té hình như đầu có chạm vào người.

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ, suy nghĩ mông lung mà không biết lúc ấy mười mấy cao thủ vận áo đen do Lãnh Diện Vong Hồn sai đi giết chàng đã rầm rập ở sau lưng. Tiểu Phong chân cứ bước trí cứ nghĩ.

Bọn mười mấy tên cao thủ áo đen đã bao vây. Một đứa trong bọn lấy mắt ra dấu cho đồng bọn chúng được lệnh phải giết, chẳng còn chút nghi ngờ nào cả!

Bận nghĩ ngợi vẫn vơ, Tiểu Phong quên xung quanh có người muốn giết chàng. Chàng đang đi bỗng có mười mấy đứa cản đường lại. Mặt tên nào cũng ngập tràn sát khí. Tiểu Phong gằn giọng :

– Các người là người của “Địa bảo”?

Một lão già mắt lờn quắc mắt nói :

– Không sai!

Lão già ấy đứng sau lưng Tiểu Phong. Tiếng lão chưa dứt thì đã đẩy đến chàng một chưởng. Chưởng của lão già ấy nổi gió rào rào ập đến nhanh hơn chớp mắt.

Tiểu Phong không ngờ có người tấn công mình sau lưng lại bất ngờ. Vì mắc lo suy nghĩ về vụ mất bảy đồng tiền, chàng không đề phòng kịp lúc nghe tiếng nạt to, tiếp theo thì bạch một cái, chàng đã bị lão già áo đen ấy đánh trúng ngay lưng. Tiểu Phong học máu tươi, thân hình xoay lộn mấy vòng. Mặt biến sắc hai mắt mở to hung quang rọi thẳng vào mặt lão già ấy quát hỏi :

– Đánh lén sau lưng ta không thể tha chết cho mi được!

Tiểu Phong đưa bàn tay quệt sơ dấu máu bên khóe mép, chân dần từng bước đến sát mặt lão già ấy.

Lão già mặc áo đen cười nhạt một tiếng nói :

– Các hạ đã giết hơn ba mươi môn hạ của “Địa bảo”, nhưng giờ đây nợ máu phải trả bằng máu.

Lão già mặc áo đen này nói dứt, hai mươi mấy lão già mặc áo đen cùng bọn sử dụng thân pháp hết sức lanh lẹ bao vây Tiểu Phong.

– Các người là môn hạ của “Địa bảo”?

– Đúng lắm! Chẳng sai mấy may!

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng treo treo.

Máu hận thù bị sôi sục trong đầu chàng, Tiểu Phong buông tiếng cười dài như điên như cuồng.

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

– “Ta không ra tay giết mi về cái thuật đánh lén sau lưng, ta thề chẳng làm người.”

Bụng đã tính trước, một chưởng từ tay chàng đã đánh vào lão già mặc áo đen.

Lão già mặc áo đen ấy cười nhạt một tiếng, người hắn sàng qua, bắn vọt tới.

Chỉ trong nháy mắt mười mấy tên mặt đồ đen đều bổ vào mình Tiểu Phong cùng một lượt.

Chưởng lực của chúng đánh tới, miệng chàng quát to :

– Nè, thằng già hèn hãy trả lại một chưởng đây chứ.

Tiểu Phong chẳng kể bị nội thương một chưởng đánh tới nổi gió. Một chưởng ấy do tức giận đánh ra nên sức vô cùng mạnh mẽ và mau lẹ.

“Bùng!” Lão già áo đen ấy bị bắn văng ra máu roi tứ tung, bể đầu chết tươi.

Trong chớp nhoáng ấy mười mấy chưởng lực cùng loạt cuộn tới như sóng trào biển động. Tiểu Phong rùng mình né tránh nhắm thẳng mé trước bay mình chạy thoát. Chàng bắn mình vọt ra, máu tươi từ miệng tuôn trào như suối!

Trên hai mươi tên cao thủ áo đen quát to một tiếng, mỗi đứa tổng theo Tiểu Phong một chưởng.

Tiểu Phong dừng bước đứng lại tròn mắt nói :

– Ta sẽ liều mạng với lũ này.

Chàng vung mạnh thân hình, rút thanh “Độc Long kiếm” khỏi vỏ. Chợt thấy một chuỗi ánh sáng đen huyền nhưng chói sáng ngời, hợp với một chuỗi tiếng gió rít trong trẻo lên vào chỗ nơi bọn mặc áo đen đang đứng. Lúc ấy Tiểu Phong bị dồn vào một tình thế nguy ngập lửa giận cháy bốc lên trong tâm can không sao chịu nổi. Thanh “Độc Long kiếm” trên tay chàng biến thành một luồng ánh sáng đen huyền chém liên mười bốn nhát. Ánh kiếm lập lòe, tiếng gió kiếm rít kinh khiếp theo những tiếng rú thê thảm thét vang. Đã có ba tên áo đen nhào xuống.

“Độc Long kiếm” là thứ khí giới thần vật của đời thượng cổ lưu truyền, đừng nói là bị kiếm trúng mà cả gió kiếm hơi chạm vào mình cũng đã táng mạng ngay.

Tiểu Phong cầm kiếm đưa ngang, nghiêng răng quát bảo :

– Bọn này không sợ chết, thì cứ việc xông vào mà chơi!

Hai con người chói ngời của chàng rực rực hung quang quyết ý lấy mạng mười mấy tên mặc áo đen đang ở trước mặt mới hả hơi tức giận.

Chàng cũng đã hiểu rõ sức lực của mình đã hao mòn, ráng nữa không nổi.

Chàng đã bị lão già áo đen đâm vào ngang lưng một chưởng thêm vào đó mấy lần ra tay đối với kẻ thù, chân nguyên trong người đã khô cạn. Nếu không điều trị chỗ nội thương trầm trọng ấy cho kịp thời thì sợ e khó...

Tiểu Phong còn đang suy nghĩ, tên mặc quần áo đen đứng trước mặt chàng đã lớn tiếng nạt bảo om sòm :

– Hôm nay mi không chết thì bọn ta đây chẳng sống. Nè tiểu tử! nạp mạng mau!

Hàng loạt chưởng lực ào ào tràn tới thể dữ dằn dồn núi sang non.

Tiểu Phong bụng bảo dạ rằng :

– “Núi xanh còn đỏ thì lửa đỏ còn. Ta sẽ lấy máu rửa thù “Địa bảo”. Ta lại sẽ đến đây trả mối hận đánh lén ta hôm nay vẫn chưa trễ.”

Với ý nghĩ ấy chàng đâm liên tới hai nhát “Độc Long kiếm” đẩy mười mấy cao thủ áo đen lui xa ra. Sau đó chàng tung mình chạy thẳng.

Tiểu Phong biết mình bị nội thương trầm trọng cần phải gấp rút điều trị. Nếu còn kéo dài thời gian thì dầu cho không táng mạng dưới độc thủ của bọn người quần áo đen này đi nữa thì cũng không tránh khỏi bị tàn tật suốt đời, thành kẻ phế nhân. Tuy thương thế quá đỗi nặng nề, nhưng cái bản người bay vút tới của chàng vẫn lẹ như một ngôi sao xẹt.

Mười mấy tên mặc quần áo đen tại trận không ngờ Tiểu Phong bỗng nhiên thoát thân bỏ chạy liên quát to lên một tiếng, rượt theo sau lưng chàng.

Thình lình, một giọng nói lạnh lùng nạt to như sấm nổ :

– Bọn này quả chẳng biết xấu hổ là chi hết kia mà!

Mười mấy tên mặc quần áo đen của “Địa bảo” đang lúc rượt Tiểu Phong thoát nghe một tiếng cười sang sảng, chúng chưa kịp ngó lại thì một luồng chưởng lực oai dũng bỗng nhiên dội ngay vào bọn hăn, chặn đứng bọn chúng lại. Mười mấy tên áo đen sững sờ, trước mặt chúng là một thiếu nữ độ mười mấy tuổi.

Nàng bận áo xanh trông rất nhu mì. Mười mấy tên cất giọng lạnh lùng hỏi :

– Cô nương là người nào?

– Bọn mi hỏi ta là người nào à?

Liền lúc ấy lão già mặc áo đen biến sắc, sát khí bao trùm. Hăn chậm chậm sấn tới trước thiếu nữ ấy.

Tiểu Phong tung mình bắn vọt ra ngoài, bỗng chàng dừng gót đứng lại. Chỉ vì trong đám đông người qua lại chàng chợt nhìn được một người! Người ấy chính là anh chàng suýt tông vào bụng chàng lúc hăn ngã xiêu té từ cầu thang quán cơm Thượng môn từ lâu! Hai con người sáng ngời hung quang của chàng đồng đình vào chàng say ấy.

Anh chàng say có cặp mắt lơ đãng ấy, dường như đã phát giác, sợ hãi liếc nhìn Tiểu Phong một cái quay người vọt chạy.

Tiểu Phong nạt vang một tiếng bảo :

– Đứng lại...

Chàng bắn vọt người tới rượt theo bên gót anh chàng say ấy.

Mặc dầu bị trọng thương, cái bắn người của Tiểu Phong lệ tợ điện chớp. Anh chàng ấy lui lại một bước, lỗ cặp mắt kinh khủng nạt hỏi :

– Mi làm cái gì?

Gương mặt Tiểu Phong bao dày một màu sắc khí. Chàng lạnh lùng nói :

– Làm cái gì hà? Mi chớ khá bịp bợm! Nếu thật tình mi không trả món ấy lại cho ta nhứt định sẽ giết mi dưới lưới kiếm này!

Tiểu Phong vung thanh “Độc Long kiếm” sắp sửa ra tay.

Mặt chàng say ấy biến sắc kinh hãi. Hắn lăm bằm :

– Mi nói cái gì cái món gì?

Tiểu Phong giận nạt to :

– Mi thật không trả món ấy lại cho ta ngay à?

– Ta... ta nào có rõ cái món ấy là chi đâu?

Tiểu Phong nghiêng rặng trèo treo múa thanh “Độc Long kiếm” chói lòa ánh sáng đen huyền đâm thẳng vào ngực hắn. Tiểu Phong trông thấy tình cảnh ấy, biết rõ chàng say này mù tịt võ công, chẳng hiểu né tránh, đỡ gạt chi cả. Cái chết thê thảm đến trước mắt mà vẫn đứng yên không khác bị trời tròng. Liên khi ấy Tiểu Phong vội thâu kiếm trở về. Chàng nạt một tiếng lạnh lùng, nói :

– Mi thật không lấy sao?

– Không có!

Tiểu Phong buông kiếm xuống hàm hừ nói :

– Này! Mi hãy trả lại ta. Bằng không ta đánh mi chớ có trách!

Chàng say ấy liền miệng đáp một tiếng :

– Đúng.

Hắn quay người chạy như tên bắn. Sau cùng hắn mất dạng trong biển người.

Tiểu Phong quét hai luồng nhân quang về phía đã diễn cuộc lưu huyết.

Mười mấy tên mặc quần áo đen của “Địa bảo” đang bao vây bốn phía thiếu nữ mặc áo xanh.

Tiểu Phong nghiêng rặng, tự bảo thầm trong bụng :

– “Thủ đoạn của lũ này thật là ác độc, ta cần phải đối xử với lũ này ác độc gấp mười lần”.

Đương khi Tiểu Phong còn nghĩ ngợi, một người cất tiếng nói lạnh lùng :

– Nhỏ kia! Mi bị anh chàng say ấy qua mặt cái vù rồi đó bậu ơi!

Tiểu Phong nghe nói đầu óc rối beng, choáng váng, ngó theo chàng ngược mắt kiếm tìm. Thoạt nhìn thấy trong đám người ồn ào như buổi chợ mai ấy có một cụ già đầu bạc trắng phau. Lão già ấy đang ngó chàng lắc mình một cái. Tiểu Phong chạy tới trước mặt cụ già :

– Cụ muốn nói gì?

Cụ già phất nhẹ cây phát trần trên tay, nói :

– Cậu bị lừa gạt!

Tiểu Phong lỗ cặp mắt kính hải, cất to tiếng hỏi :

– Thằng say ấy là ai?

Cặp mắt chàng rực rực hung quang ngó thẳng vào cụ già râu bạc ấy không nháy. Chàng làm như thể tìm ra một cái chi đó trên vế mặt cụ già.

Bỗng nhiên, gương mặt tươi tỉnh của cụ già đầu bạc ấy thoáng qua một vẻ giận dữ. Cụ già ấy nói :

– Ta không nói, ngươi làm đặng gì được ta?

Tiểu Phong gằn giọng :

– Tôi không cho ông yên dưới thanh “Độc Long kiếm” này đâu!

Lão cười lạt :

– Đâu thử xem, “Độc Long kiếm” lợi hại như thế nào?

Tiểu Phong hét lên một tiếng lớn :

– Hãy coi đây.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Hồi 7

Đương khi Tiểu Phong la lớn lên đó thì cụ già đầu tóc bạc phơ ấy cũng vừa bắn hai ngón tay vào thân kiếm bèn rút về. Cụ già ấy lạnh lùng hỏi :

– Cái gì mà không đặng?

Mặc dầu Tiểu Phong khiếp sợ võ công của cụ già đầu tóc bạc phơ nhưng tánh khí của chàng vốn kiêu ngạo nên không chịu để đối phương uy hiếp. Chàng nói sang sảng một câu, gằn mạnh từng tiếng :

– Ông mà bắn gãy thanh “Độc Long kiếm” của tôi thì tôi cũng không để cho ông sống!

– Ngươi có thể giết gì ta đặng?

– Song chương của tôi!

Cụ già đầu tóc bạc phơ ấy cười ha hả, nói :

– Ta hỏi có phải mi giết chết tám tên môn hạ của Đông Hải Long Vương không?

– Đúng!

– Cả Ngũ Chiêu Truy Hồn nữa cũng bị mi giết chết?

– Trật! Tôi chỉ trả lại cho hắn một quả thủy lôi!

– Hai mươi mấy người của “Địa bảo” lại cũng bị mi đánh chết?

– Không sai!

– Mi hạ sát toàn những kẻ có oai lực cả. Mi không sợ...

Tiểu Phong cất giọng cười ngạo nghễ nói tiếp :

– Đã là bậc nam tử, trọng phụ trên đời một mình làm, một mình chịu, sợ cái gì?

Cụ già gằn giọng :

– Ngươi là kẻ ngông cuồng, hiếu sát, chẳng biết trời cao đất rộng là gì?

Nghe những lời nhục mạ của cụ già, lửa hận bốc lên trong lòng Tiểu Phong.

Chàng cố dằn cơn nóng giận hỏi :

– Lão cho tôi hỏi tên say ấy là ai?

– Ta không muốn nói với ngươi!

Chàng nheo đôi mày lưỡi kiếm :

– Ông biết mà không nói, tôi không nhìn ông nữa.

Cụ già cười nhạt nói :

– Cốc ngồi đấy giềng coi trời bằng vung. Võ công của ngươi thế nào mà dám nói với ta những lời như thế?

Lửa giận bốc lên ngàn ngọn vì chàng nhận thấy vì thái độ kiêu căng khinh miệt của lão già. Chàng hét to một tiếng lòng đã quyết liều mạng một phen, “ào” một chương từ tay chàng tung luôn tới.

Đâu phải là Tiểu Phong chẳng biết võ công của mình chưa địch nổi cụ già đầu bạc phơ ấy! Có điều là chàng không chịu để bị kẻ khác coi rẻ mình.

Chương lực của chàng vừa đánh ra, bỗng thấy trước mắt bóng người thấp nhoáng tứ giăng. “Bốp bốp” liên hai tiếng, mặt chàng nóng rần như lửa đốt. Máu tươi từ trong miệng tuôn trào như mưa. Toàn thân chàng lao đảo bị đẩy lui hai ba bước.

Cụ già đầu bạc phơ ấy cười lạnh lùng nói :

– Hai cái tát tay nầy lửa ấy là để thay mặt sư phụ mi Huyền Thiên Tôn Giả răn dạy mi đó! Cảnh cáo cho mi biết là từ nay về sau chớ khá điên, dám coi thiên hạ không ai bằng mình.

Tiểu Phong nghe nói sợ bay hồn mất vía.

Cụ già đầu bạc phơ ấy cất tiếng cười ra rả, bảo :

– Thanh kiếm ta trả lại mi nè!

Cụ già liệng thanh “Độc Long kiếm” trả cho Tiểu Phong quay đi nhanh như gió.

Tiểu Phong đưa tay bắt lấy thanh kiếm, ngẩn người một cái, cũng quay người bắn vọt tới lẹ như sao, miệng kêu to :

– Khoan! Ông còn chưa được đi!

Cụ già đầu bạc phơ ấy quay mình lại lạnh lùng hỏi :

– Rõ mi còn cần ném thêm vài cái tát nầy lửa nữa sao chớ?

Tiểu Phong nói :

– Vừa rồi người mà ông nói đó là ai?

Cụ già tóc bạc phơ ấy nhướng to đôi mắt sáng quắc như sao, trầm giọng xuống nói :

– Ta bảo mi rõ là ta đã nói không nói, mi hiểu chớ?

Dứt tiếng cụ già ấy lại quay người đi nhanh.

Tiểu Phong cười lạnh lùng nói :

– Vì ông không bằng lòng nói cho tôi nghe đi nữa thì tôi cũng biết tìm kiếm khắp thành Nam Xương, bắt chàng say đã ăn cắp của tôi như thường!

Nói xong chàng đi trở vào chỗ cũ, ngược mắt nhìn khắp nơi. Mắt chàng lộ đầy sát khí khi thấy thiếu nữ mặc áo xanh nõn ngọc ọc máu, thương tích hết sức trầm trọng. Nàng còn gắng gượng đấu với mấy tên mặc quần áo đen. Chàng nghiêng răng trèo tẻo, quát to một tiếng, nói :

– Ta quyết lấy răng chọi răng tàn sát tận tuyệt những tên chó săn của “Địa bảo”.

Tiếng quát vang như sấm dậy, Tiểu Phong nhảy bổ vào cuộc đấu. Thanh “Độc Long kiếm” trên tay chàng chém liên ba nhát. Tiểu Phong bắn người nhảy vào cũng đúng lúc thiếu nữ áo xanh miêng bắn xô ra một đường tên máu tươi như mưa rơi khắp đất. Tầm thân mảnh mai kiêu diễm của nàng ngã nằm trên mặt đất.

Vài tiếng thê thảm rú lên. Vài tên mặc áo đen bị lưỡi “Độc Long kiếm” chém té nhào xuống chết trong biển máu của đồng bọn.

Bàn tay mặt của Tiểu Phong lẹ như chớp đưa xuống kéo thiếu nữ áo xanh đứng lên.

Thanh “Độc Long kiếm” bên tay trái của chàng lại vung tới. Chàng quát :

– Ta cho lũ này phải đổ máu đáng trả nợ máu!

Trong chín tên “Địa bảo” còn sót sáu tên, lại thêm ba tên nữa đứt đầu dưới lưỡi “Độc Long kiếm” của chàng. Ba tên này như chuột trước cặp mắt mèo, co đầu rút cổ lăm lét cùng thối lui liền mấy bước, tính kế tìm đường tẩu thoát.

Cặp mắt sáng ngời của Tiểu Phong bắn tỏa ra những tia lửa giết người rùng rợn. Chàng nạt to tiếng bảo :

– Còn đứa nào không sợ chết thì cứ nhào vô ném thử lưỡi “Độc Long kiếm” của ta!

Năm tên mặc quần áo đen này, mình mẩy run rẩy như thần lẩn đứt đuôi, cứ thối lui mãi ra sau, không dám hò hé một hơi thở.

Tiểu Phong cười nhạt một tiếng nghiêm giọng, nói :

– Được rồi! Lũ này đã sợ quá thì giờ đây ta tạm tha cho lũ này mau chạy về báo trước với Lãnh Diện Vong Hồn là nội trong ba ngày trở lại đây. Ta sẽ đến lấy huyết cừu.

Nói xong, chàng ôm thiếu nữ áo xanh vào hông, dùng tuyệt kỹ khinh công bay vút thân hình như một làn mây mỏng giữa nền trời xanh biếc mênh mông.

Tiểu Phong ôm thiếu nữ áo xanh vào giữa một rừng đào, bèn nhẹ đặt tấm thân mềm mại nõn nà của nàng trên mặt đất.

Đời Tiểu Phong sớm mang ơn Tinh Nhân Nhiếp Hồn là người thứ nhứt đã cứu sống tánh mạng của chàng, còn hôm nay thiếu nữ áo xanh bị trọng thương vì ra tay cứu nguy cho chàng, lẽ tất nhiên là chàng có bổn phận săn sóc đến nàng.

Tiểu Phong nhìn vào mặt thiếu nữ áo xanh, thấy chiếc miệng anh đào của nàng còn ứa máu tươi, hai gò má xanh mét, đôi mắt bồ câu nhắm híp.

Chàng lặng lẽ thò ra một tiếng, thò tay vào lọ ngọc vên vên có hai viên “Thiên Huyền hoàn” trút lấy một viên bỏ vào miệng thiếu nữ áo xanh. Liền kề đó, chàng xoa bóp mấy yếu huyết trong châu thân của nàng.

Đêm! Mãn đêm lặng lẽ, êm êm...

Những trận gió rì rào, chốc chốc làm tung bay những sợi tóc đẹp óng ả của thiếu nữ áo xanh. Mái tóc buông xõa phát tán loạn lên gương mặt đẹp của nàng.

Sau một thời gian, thiếu nữ áo xanh lần hồi tỉnh lại. Nàng vươn mình ngồi dậy, bàn tay mặt nhẹ nhàng đưa lên vuốt mái tóc bị gió thổi phát phơ.

Lúc thiếu nữ áo xanh đưa bàn tay vuốt nhẹ mớ tóc, Tiểu Phong chợt thấy hai chiếc hoa tai đeo hai bên lỗ tai của nàng. Đôi hoa tai này chạm trở một cách phi thường. Giữa mỗi chiếc hoa tai bằng hồng ngọc ấy có chạm hình một thiếu nữ.

Vật áo xanh của thiếu nữ trong đôi hoa tai bay phát phơ nhẹ nhẹ. Công trình chạm trở tinh xảo cực kỳ đáng gọi là xuất thần nhập hóa đoạt cả công trình của tạo hóa. Tuy trong đêm tối mà hai chiếc hoa tai bằng hồng ngọc chói tỏa sáng ngời nên thiếu nữ mặc áo xanh trông hết sức rõ ràng linh động?

Thình lình thiếu nữ áo xanh mỉm cười nói :

– Anh cứu tôi đấy à?

Tiểu Phong ngược đầu ngó lên. Hai mắt chàng nhìn vào mắt nàng. Chàng thấy hai bên khóe miệng của nàng ướm nở nụ cười hàm tiếu hết sức chân thành tự nhiên.

Hai con ngươi xanh biếc của nàng man mác ánh sáng dịu dàng, thần sắc tươi tỉnh trên gương mặt hồn nhiên khiến Tiểu Phong động tình.

Màu xanh biếc của hai con ngươi bắn ra bản tính thuần lương thanh khiết làm cho Tiểu Phong cảm giác nàng chẳng có một giọt máu tanh hôi nào và trong trắng tuyệt vời đáng yêu biết mấy.

Thiếu nữ ấy mỉm môi cười nói :

– Anh nhìn tôi lâu thế để làm gì? Tôi hỏi anh cứu tôi phải không?

Tiểu Phong lặng lẽ bàng hoàng :

– À! Tôi... Cô định hỏi gì tôi?

Nàng cười một cách hồn nhiên, nhỏ nhẹ nói :

– Người ta đã hỏi anh rõ ràng mà anh chẳng nghe chi cả. Tôi hỏi có phải anh cứu tôi không?

– Đúng! Cô cứu tôi. Làm sao tôi không cứu cô? Tôi rất đổi cảm tạ tấm lòng quý hóa của cô!

– Có vậy à! Ờ này, anh tên gọi là chi?

Nàng ngó vào mặt Tiểu Phong. Trong hai con người thuần lương thanh khiết của thiếu nữ áo xanh ấy chứa đựng muôn hy vọng và khẩn cầu.

Nhìn vào cặp mắt thuần khiết của nàng, Tiểu Phong không nỡ dối trá nên trả lời ngay thật :

– Tên tôi là Tiểu Phong.

Nàng cười. Dường thế lời nói của Tiểu Phong đem vào lòng nàng một niềm vui thỏa thích, yêu mến. Nàng nói :

– Làm như tôi có nhớ cái tên đó. Còn tôi là Bạch Cơ!

– Bạch Cơ?

Nàng ngó xuống mỉm cười, gật đầu. Bỗng nhiên, nàng lại hỏi :

– Anh bao nhiêu tuổi?

– Mười bảy.

– Tôi mười sáu. Tôi kêu anh bằng tiểu ca ca nhé?

Vành môi anh đào mấp máy, vẻ mặt tươi cười trong trắng. Tiểu Phong bèn nảy sanh một dự vọng là chiếm quả tim cô gái ấy. Chàng nhìn nàng nói :

– Nếu thế thì cô hãy kêu tôi là anh Phong hay Tiểu ca ca.

Nàng cười một vẻ ngọt ngào hết sức đáng yêu, rồi cất tiếng gọi khẽ :

– Anh Phong.

Chàng đáp lại một tiếng nho nhỏ :

– Vâng.

Quả tim Tiểu Phong rung động trước lượn sóng tình mới bắt đầu sôi nổi của một thanh niên vừa lớn lên trong cảnh lẻ loi, mất hết những tình thương thâm thúy đậm đà nhất ở một con người.

Tiếng gọi “anh Phong” từ vành môi đỏ thắm của Bạch Cơ thốt ra rất êm tai và mê hồn người được nghe!

Nàng hỏi Tiểu Phong :

– Anh! Em có dễ xem không anh?

Tiểu Phong bị câu hỏi của Bạch Cơ làm chàng ngẩn người. Cái đẹp của Bạch Cơ khắp trong thiên hạ không có giai nhân nào bằng. Đem so sánh với Bắc Yêu thì có những nét trội hẳn không một điểm nào kém sút. Có điều, đẹp gần như nhau. Một đàng trong trắng thủy mị. Còn một người đẹp lẳng lơ sắc sảo.

Tiểu Phong gật đầu đáp :

– Em đẹp lắm!

Nàng nhẹ nhàng cúi đầu ngó xuống nhoèn cười. Bỗng nhiên nàng hỏi :

– So với Bắc Yêu thì thế nào?

Tiểu Phong hoảng kinh thẳm. Chàng ngó Bạch Cơ với ánh mắt hoảng sợ.

Bạch Cơ nhìn thấy chàng ngó mình trân trối tái xanh. Màu sắc trong đôi con ngươi nàng hiện lên một thần sắc lo sợ. Nàng hỏi với giọng hỏi run run :

– Anh Phong! Em nói sai rồi sao?

Tiểu Phong hỏi :

– Làm sao em lại quen biết Bắc Yêu?

Cặp con ngươi của chàng gắn thẳng vào mắt Bạch Cơ, như đang cố tìm cho ra cái gì rắc rối trong câu ấy.

Nàng hơi lo lắng đáp :

– Anh Phong! Thật tình em không quen biết Bắc Yêu đâu.

– Thế sao em lại gọi đến hai tiếng Bắc Yêu một cách bất ngờ? Em không quen biết nàng ta, mà em lại biết nàng ta đẹp?

– Em có thấy mặt Bắc Yêu.

Tiểu Phong đứng phắt dậy, hỏi to tiếng :

– Thấy ở đâu?

Giác quan thứ sáu của Tiểu Phong dường thế đánh thức chàng hồi tỉnh, cho chàng biết cô gái này cũng không phải là thiếu nữ chân chánh, trong sạch dường thế cảnh giác chàng cái vẻ đẹp thuần khiết ấy để đánh lừa mình lầm lạc về hạng gái hư hèn.

Bạch Cơ nghe tiếng nạt to của Tiểu Phong thì mặt đầy vẻ kinh khủng, miệng lắp bắp nói :

– Em... em gặp ngoài hang “Quý cốc”. Há không phải anh tỷ thí với nàng ta tại đó sao? Nàng ta không xưng danh hiệu nàng là Bắc Yêu sao?

Nàng thút thít, hai con ngươi xanh biếc bỗng nhiên tràn đầy ngấn lệ.

Tiểu Phong trông thấy không nỡ, bèn dịu giọng hỏi :

– Lúc đó, em có mặt tại nơi ấy à?

Bạch Cơ gật đầu. Cặp mắt ướt đầm lệ nóng, nàng ngó chùng Tiểu Phong.

Tiểu Phong chậm rãi thở ra một hơi nói :

– Anh nghĩ lầm em.

– Anh nghĩ em giống như nàng ta?

Bạch Cơ nhìn Tiểu Phong một cái. Thình lình hai bàn tay bùm kín lên mặt.

Nàng khóc rống ồ ồ. Nghe nàng khóc đột ngột như vậy Tiểu Phong chẳng hiểu chi là chi ráo.

Chàng sợ hãi, cất tiếng êm ái hỏi :

– Em, tại sao em khóc?

Nàng nghẹn ngào nói :

– Anh không xem rõ được em... hu hu... bảo em cũng một thứ gái đốn mạt như hạng Bắc Yêu... Em không dám ngó anh... Em trốn... Em trốn...

Tiểu Phong vội chụp lấy tay của Bạch Cơ. Chàng có cảm giác bàn tay Bạch Cơ quá mềm mại và dễ vỡ. Tiểu Phong ngập ngừng :

– Đừng trốn anh. Anh yêu em.

Tấm thân kiều diễm, trong trắng của nàng, nhẹ nhẹ ngã vào lòng Tiểu Phong. Đôi mắt xanh biếc còn ngấn lệ ngược nhìn vào mắt chàng.

– Bạch Cơ cũng yêu anh.

Tiếng của nàng trong veo, tiếng nàng thánh thiện khiến trái tim của Tiểu Phong đập rộn trong lồng ngực.

– Bạch Cơ yêu anh... Anh có yêu Bạch Cơ không?

Giọng nói của nàng như xa xôi huyền ảo. Từ đôi môi hạnh đào phát ra là giọng nói mơ màng dưới cung ma, dẫn dắt lòng người đi lầm vào tội lỗi. Tiểu Phong hết còn chống trả nổi. Chàng vùng người một cái nhảy bỏ tới.

Nàng sợ hãi kêu lên :

– Kia... Anh Phong...

Tiếng kêu kinh hoàng của nàng chỉ là một ánh mờ giữa màn đêm lặng lẽ.

Tiểu Phong như điên cuồng, nói đứt nối trong hơi thở hỗn hển :

– Em Bạch... Em Bạch yêu mến... Anh yêu em tha thiết quá rồi. Em Bạch!

Anh...

Cảm tình bộc phát quá đổi bất ngờ không tài phép chi kìm chế nổi. Hai cườm tay trắng tợn ngọc bạch hết sức đẩy nhẹ lồng ngực của Tiểu Phong nói ra.

Trong mưa gió Vu Sơn sắp đưa hồn người vào mộng, Bạch Cơ hỗn hển trong hơi thở, miệng nói mãi :

– Anh Phong... đừng... không được làm như vậy... Anh Phong...

Những đóa hoa anh đào đẹp xinh dẹt thành cho cả hai người một tương lai rất xinh đẹp.

Ngon lửa nóng trong người Tiểu Phong dường như bị ngọn gió bắc lạnh lùng lạnh buốt của ban đêm lần lần thổi tắt...

Cả hai bừng tỉnh con say.

Hai khúc mắt của Bạch Cơ bỗng nhiên rơi dài hai dòng lệ. Tại sao? Sung sướng chăng? Đau khổ chăng? Hay còn có ân tình nào khác? Điều ấy sợ chính Bạch Cơ tự mình cũng không trả lời được.

Tiểu Phong hỏi ri bên tai nàng :

– Em Bạch! Em yêu anh không?

– Yêu!

– Em xa rồi anh không?

– Không!

Tiểu Phong nói :

– Anh cũng không muốn rời xa em.

Tiểu Phong giật mình vì có tiếng động lạ. Một bóng người thoáng qua rồi mất hút. Một bóng người nữa. Hình như chiếc bóng ấy muốn giỡn với chàng.

Tiểu Phong liền bốc mình theo rượt theo chiếc bóng. Khi bóng chàng vừa khuất Bạch Cơ đã lướt người đi nhanh như ánh sao xẹt.

Tiểu Phong lướt theo bóng người nọ, nhưng nó đã mất hút.

Chàng ngần ngừ nhìn quanh, vừa tính quay trở lại chỗ Bạch Cơ thì một giọng nói vi vu theo cách truyền âm :

– Rồ dại... Đa tình thì gây nghiệp chướng!

Tiểu Phong quay phắt lại. Chàng thấy chiếc bóng ở xa, Tiểu Phong lắc mình, phiêu phiêu trên không xẹt xuống nơi chiếc bóng. Nhưng nó lại biến mất như bóng ma.

Tiểu Phong quát lớn :

– Người là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hồi 8

Tiếng quát hỏi của Tiểu Phong vang rền khắp rừng. Ngoài tiếng gió thổi hắc hiu, chẳng nghe một tiếng của người nào trả lời.

Chàng không khỏi giựt mình sùng sốt. Mặt biến sắc bụng bảo dạ rằng :

– “Người ấy là ai, mà trêu ghẹo mình thế kia? Giọng nói nghe rất giống cụ già đầu bạc tay cầm cây phát trần lúc chiều đã gặp quá!”

Nhớ tới đó, chàng lại nói to tiếng hơn :

– Lén lén, lút lút, phải chăng không dám thấy mặt người?

Tiếng nói của chàng chìm ngấm trong bóng đêm vắng lạnh của năm canh.

Tiểu Phong tức giận cảnh hồng, đành phải quay về chỗ cũ. Chàng tìm kiếm nằng chẳng thấy Bạch Cơ ở đâu, ngọn lửa oán hờn vụt cháy lên trong đầu!

Chàng bảo thầm :

– “Sao nàng lại bỏ đi thành linh? Sao không chờ ta trở về?”

Chàng nhớ đến gương mặt của nàng. Nhờ đó chàng tự an ủi lấy mình. Bạch Cơ hẳn có một nguyên nhân nên không thể từ giả rồi mới ra đi đằng chắng?

Tiểu Phong nghĩ đến hạnh phúc, nở một nụ cười tươi vui.

Thình lình chàng lại nhớ đến người say rượu đã ăn cắp các đồng tiền có bảy chữ bí ẩn của mình. Chàng nói lầm bầm trong miệng :

– Làm sao thì làm, ta cũng quyết lấy cho được.

Chàng nghĩ đến gã say rồi nghĩ tới Bắc Yêu. Hai người phải hợp lại mới có thể tìm được bí mật của hai mươi mốt đồng tiền thần bí, còn chàng thì ngược lại, mặc dù không giữ một đồng tiền nào nhưng lại thuộc nằm lòng những chữ ghi trên các đồng tiền.

Chàng suy nghĩ khi nào lấy được các đồng tiền của cả Bắc Yêu mới tìm đến gã say rượu. Chàng nghĩ tới “Địa bảo”, tới cái chết của mẫu thân và người ân, máu huyết thù lại sôi lên sùng sục.

Tiểu Phong nhắm hướng “Địa bảo” bằng mình đi.

Bóng đêm lù lù dần để bình minh ló dạng, Tiểu Phong dừng bước ngoài thành “Địa bảo”.

“Địa bảo” do Thông Thiên đạo nhân xây dựng nên. Khi người qua đời, Lãnh Diện Vong Hồn lên nắm quyền Chương môn. Lãnh Diện Vong Hồn cho môn hạ xây bảy tường thành bao quanh, nên muốn đến Tổng đàn phải đi qua bảy cửa ải.

Bảy cửa ải ấy được xếp theo Nhật, Nguyệt, Kim Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Muốn vào tổng đàn phải đi qua những cửa ải đã trấn giữ bởi những cao thủ, qua ải không phải là điều dễ dàng.

Báo thù “Địa bảo” là việc tâm huyết của Tiểu Phong nên chàng nào coi ải quan ra gì. Ý nghĩ báo thù nung nấu, Tiểu Phong rút “Độc Long kiếm” bằng mình vào địa phận “Địa bảo”, sau khi chàng chỉ cười nhạt một tiếng rợn người.

Chàng như một ánh sao băng, mặt đặng đặng sát khí. Chợt có một tiếng thét lạnh lóť vang lên :

– Tiểu tử, mi tìm chết à?

Tiếng nói ấy khiến chàng giựt mình dừng bước, nhưng tuyệt nhiên không thấy một bóng người. Tiểu Phong liếc mắt nhìn quanh. Chàng cảm thấy ớn lạnh vì cả một vùng rộng lớn mà không thấy bóng người.

Tiểu Phong cười khanh khách, gần giọng nói :

– Tiểu Phong này đã quyết tâm san bằng “Địa bảo”, cái chết đã đề ra ngoài, không phải bận tâm đến.

Tiếng nói vừa dứt, chàng đã vút mình bay thẳng qua vòng thành thứ hai.

Chàng lạnh lùng lớn tiếng quát :

– Người của “Địa bảo” hãy nghe cho kỹ, Tiểu Phong hôm nay sẽ san bằng “Địa bảo” thành bình địa.

Chẳng có tiếng trả lời chàng. Hào khí bốc lên ngùn ngụt, Tiểu Phong lại bằng mình lướt tới. Một mình một kiếm chàng đi vào chốn tử thần mà không hay.

Băng qua hai cửa ải nữa, trước mặt chàng là hai mươi lão già đã đón sẵn.

Ánh mắt của họ lóe ra những luồng hung quang chiếu thẳng vào chàng đón đợi.

Tiểu Phong đứng sững lại, máu hận thù sôi lên trong huyết quản của chàng.

Tiểu Phong đảo mắt về phía sau. Mọi cửa ải sau lưng chàng đã bị bít chặt bởi những cao thủ “Địa bảo”.

Từ hai mươi lão già có bốn lão bước ra, theo sau là mấy chục cao thủ nữa.

Người nào người nấy đều cầm sẵn vũ khí hừng trên tay.

Tiểu Phong nghiêng răng trèo treo, từ đôi mắt của chàng bắn ra hai luồng sát khí rùng rợn. Tiểu Phong chìa mũi kiếm về phía trước :

– Các ngươi mau tránh ra, nếu không đừng trách ta không nương tay.

Giọng nói của chàng đầy vẻ khủng bố.

Lão già cầm kiếm nghe cũng phải ớn lạnh xương sống. Tuy vậy lão vẫn lấy hết can đảm nói chậm rãi :

– Ngươi đã vào “Địa bảo” là vào đến đất chết rồi!

Lão vừa nói đến đây chỉ thấy thân hình Tiểu Phong nhấp nháy không biết chàng sử dụng thân pháp gì mà đã tiến sát đến bốn người. Tiếp theo đấy lão cảm nhận một luồng kinh lực âm nhu có hơi nóng ập đến.

Máu hận đã sục sôi, Tiểu Phong đã vận tất cả “Thiên Huyền dương công” đẩy ra một chưởng về phía bốn lão già. Đồng thời ngay lúc ấy chàng như con giao long hùng hổ từ trên lao thẳng vào đám môn hạ “Địa bảo”.

Bốn lão già kỳ dị ấy vừa trông thấy không kịp đối phó. Hai lão già đi trước bị chưởng lực của Tiểu Phong, chỉ kêu rú lên một tiếng thảm thê, ngã nhào chết tốt.

Tiểu Phong bắn người vào giữa đám đông như một con thú dữ.

Bốn mươi cao thủ của “Địa bảo” bị giết chết thêm mười đứa nữa!

Liền khi ấy...

Một tiếng quát rền trời nổi lên, Tiểu Phong giống như hồn ma bóng quế, bay qua khỏi cửa ải “Kim Quan” vào đến cửa ải “Thổ Quan”.

Một tiếng riu rít bén nhọn từ bên trong ải, ở mé Tổng đàn của “Địa bảo” ngân vút lên.

Tiếng cười xáo động như sóng vỗ gành khắp khỏi cả bốn phương tám hướng.

Trong cửa ải “Thổ Quan” tuôn ra một đợt trên hai trăm tên mặc áo đen.

Tiểu Phong mặt biến sắc.

Sau tiếng riu rít từ bốn cửa ải Nhựt, Nguyệt, Hỏa, Thủy, có đến ba bốn trăm cao thủ, khác nào một bầy trâu cò, rần rộ kéo đến cửa ải “Thổ Quan”.

Lúc ấy ở bên ngoài cửa ải “Thổ Quan” đã có mặt hơn trăm cao thủ bao vây chặt chẽ thành một tấm thành trì bằng thịt, nhốt cứng Tiểu Phong vào trong.

Rảo mắt xem qua một vòng Tiểu Phong buông ra một chuỗi cười ngạo nghễ.

Chàng nói to bằng một giọng rang rang hết sức oai nghiêm :

– Bọn bây ý vào số đông người như kiến, tưởng chừng giết chết được Tiểu Phong ta sao?

Mặt hầm hầm sát khí Tiểu Phong nhắm thẳng mé cửa ải “Thổ Quan” đi sấn tới.

Phong như vượt qua khỏi cửa ải cuối cùng này thì chàng vào tận Tổng đàn của “Địa bảo”.

Liền lúc ấy, một lão già hình thù góm ghềnh như quỷ nhập tràng tay cầm cây Bạch Cốt Ngai (cái chĩa ba bằng xương trắng) cất tiếng cười the thé hết sức quái gở, tiếng nói ô ề :

– Các hạ qua khỏi mấy cửa ải, giết chết hơn ba mươi môn hạ của “Địa bảo” chúng tôi, võ công ấy khiến mọi người phải khiếp phục. Chẳng qua, đến đây là đường cùng của các hạ. Tốt hơn các hạ nên bỏ tay chịu chết. Nếu chẳng vậy thì mấy trăm đệ tử của “Địa bảo” chúng tôi có mặt tại đây sẽ dậm nát thịt xương của các hạ.

Câu nói ấy chẳng phải là quá đáng. Nếu tất cả các cao thủ ấy mà liên chưởng hợp lực thì chàng dẫu mình đồng xương sắt cũng khó giữ vẹn được toàn thân. Sát cơ trên mặt chàng không còn.

Nhưng lửa thù bốc cháy trong đầu. Lý trí bị đè nén. Chàng xem cái chết nhẹ tựa lông hồng. Tiểu Phong cất tiếng rồn rảng quát to tiếng, bảo :

– Khỏi cần mi phải lên giọng oang oang hăm dọa, bọn bây giỏi thí nghiệm xem ai chết, ai sống rồi mới biết!

Lão già ấy vùng ngọn Bạch cốt ngai cười ha hả, nói :

– Đã đành rằng vậy thì Thất Chi Ma Quân này sẽ lãnh giáo các hạ vài chiêu tuyệt truyền bí mật!

Dứt câu, lão già Thất Chi Ma Quân ấy chậm chậm tiến mình bước tới.

Liền khi ấy từ trong bốn đội người ngựa “Địa bảo” bỗng phóng ra như chớp.

Mỗi đôi mươi người áng theo bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc bao vây chung quanh Tiểu Phong!

Tiểu Phong cười khinh một tiếng nói :

– Thế thì hay quá! Ta sẽ đưa hồn lũ bây xuống Địa Phủ chịu tội với Diêm Vương đặng rồi có sung vào binh ma quỷ.

Nói đoạn chàng vùng thanh “Độc Long kiếm” chóa là một màu ánh sáng đen huyền, cuốn theo những tiếng trong ngần lạnh lót quét nhanh một lảng như điện chớp.

Thất Chi Ma Quân lạnh toát mồ hôi. Hấn nạt to một tiếng thừa thế múa ngọn bạch cốt ngai phản công một chiêu.

Tiểu Phong biến mình theo thế kiếm, công liền năm phát tợ sấm sét búa giăng. Năm thế kiếm ấy của chàng không những nhanh nhẹn tuyệt luân mà còn được vận dụng đủ mười thành công lực quyết lấy mạng Thất Chi Ma Quân trong một nháy mắt.

Hấn không dám liều lĩnh bèn vội vã tháo lui ba bốn bước.

Đương lúc Thất Chi Ma Quân, quỳnh tay quỳnh chân, Tiểu Phong nạt to bảo :

– Thất Chi Ma Quân mau tiếp kiếm của ta.

Tiếng nói vừa thoát khỏi miệng thì thanh “Độc Long kiếm” cũng vừa thoát khỏi tay chàng bắn tới ngay ngực Thất Chi Ma Quân.

Tiếp theo một tiếng rú thét lên thảm thiết, cả người Thất Chi Ma Quân đã ngã nhào trên mặt đất.

Không khác một tia sáng rọi tới, Tiểu Phong bắn người vọt lên đến bên tử thi của hắn lấy nhanh “Độc Long kiếm” trở về trong tay!

Cùng lúc ấy mười tên mặc áo đen ở hướng Đông cũng đã xuất chưởng tấn công toàn thể một lượt.

Tiểu Phong bắn vút người một cái tung cao lên. Tuy chàng tránh khỏi mười chưởng hợp sức của đội bên Đông, nhưng khi chàng bắn mình bay lên cao đó thì mười tên mặc áo đen ở đội hướng Tây lại đã tổng liền mười chưởng tấn công tới một lượt!

Mặc dầu võ công cao cường, đương lúc lơ lửng giữa không gian chàng làm sao tránh khỏi chưởng thế của mười tên mặc áo đen ở đội hướng Tây đã cuộn cuộn dồn tới!

Tiểu Phong mím môi, cắn răng đánh bật xuống một chưởng!

Chưởng lực đánh xong chàng ói ra một búng máu tươi, thân hình lão đảo xuống vào phía mười tên mặc áo đen ở hướng Nam!

Một tiếng quát vang dậy tứ bề :

– Tiểu tử! Nạp mạng!

Đội mười tên mặc áo đen ở hướng Nam cùng đánh xuống mười chưởng một lượt.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hồi 9

Liền theo mười luồng chưởng lực đánh xuống, tiếng rú thét thảm thiết vang dậy thấu đến mây xanh. Vô số bóng người bay rơi như lá rụng!

Quyết không phải là Tiểu Phong. Trái lại là người của “Địa bảo”!

Biến cố ấy xảy đến quá đột ngột khiến tất cả những môn hạ của “Địa bảo” có mặt tại trận đều sợ hãi xám ngắt như tro. Bọn chúng lỗ mắt nhìn thấy trước ngực đồng thấy ma nằm ngổn ngang trên vũng máu, đứa nào cũng có một ngọn liễu liễu phi đao đâm sâu xuống hơn phân nửa lưỡi!

Tiểu Phong cũng biến sắc nói thào trong miệng một câu :

– Thì ra là Bắc Yêu.

Liền khi ấy có tiếng cười lạt hỏi :

– Bạn là người ở phương nào đến? Đã dùng ám khí giết người sao chưa chịu ra mặt?

Một tiếng cười lạnh ló. Một bóng người áo đỏ không khác ma quỷ phốt ra giữa chiến trường.

Nhìn qua một cái, Tiểu Phong thấy quả thật Bắc Yêu. Chàng lập tức móc một viên “Thiên Huyền hoàn” bỏ vào miệng nuốt luôn.

Bắc Yêu cười một tiếng lạnh ló như tiếng đờn, cất giọng oanh vàng thông thả nói :

– “Địa bảo” lừng danh trên giang hồ, mà đi dùng cái thủ đoạn ỷ đông bao vây một người, liên thủ, hợp sức tấn công, đâu phải là anh hùng hảo hán? Việc này phỏng lọt vào tai thiên hạ bên ngoài có phải là bị miệng đòi chê cười mắng nhiếc không?

Gương mặt tươi cười như hoa nở của nàng làm cho năm trăm môn hạ “Địa bảo” đều mê mết say sưa. Giọng nói của nàng lại còn có một sức lôi cuốn tâm hồn của bọn chúng vào trong mộng ảo!

Liền đó có một lão già lạnh lùng nạt lớn :

– Đã dùng được liễu điệp phi đao giết người hẳn cũng là kẻ có tài năng.

Đâu, cứ xưng tên họ ra nghe thử.

– Cái đó tốt hơn đừng hỏi. Chẳng vậy mi có đủ sức tự tin là đỡ nổi ba ngọn phi đao của ta hay không nè!

Sắc mặt oai nghiêm của lão già ấy bỗng nhiên nổi giận :

– Lão phu đang muốn xem thử tài mi đó?

Lúc ấy Bắc Yêu đã chạy đến bên mình Tiểu Phong. Nàng đưa hai tròng mắt long lanh nhìn chàng sơ qua một cái, miệng nói với lão già ấy :

– Được rồi! Mi ao ước được nghe tên họ ta thì ta cũng nói cho mi biết. Mi có nghe đến lai tiếng Bắc Yêu lần nào chưa?

– Á! Bắc Yêu?

Mấy trăm cao thủ của “Địa bảo” biến sắc buột miệng cùng kêu to một tiếng thất thanh. Cả bọn ùn ùn thối lui ra bốn năm bước dài!

Đương lúc bọn cao thủ của “Địa bảo” thần hồn còn đang hoảng hốt ấy, Bắc Yêu nói nhỏ bên tai Tiểu Phong :

– Chàng bằng lòng chạy thoát chứ?

Đầu óc rối ren chàng luôn miệng lặp lại :

– Chạy trốn à?

Bắc Yêu mặt đầy sát khí nói liền :

– Chàng không chạy thì chỉ còn bỏ mạng trong “Địa bảo” này!

Tiểu Phong nói một cách lạnh lùng :

– Tôi vì quyết báo thù mà đến. Chưa giết được Lãnh Diện Vong Hồn thì tôi chưa chạy đâu cả!

Về mặt Bắc Yêu nổi giận, nàng nói :

– Cái dũng của đứa thất phu chẳng làm được việc chi để lại tên tuổi trên đời.

Người trí nên tùy cơ, tùy việc, cố lưu cái thân sống của mìnhặng làm tròn trách nhiệm lớn lao! Tôi có thể bảo hộ chàng thoát khỏi nơi này chẳng khó khăn chi cả.

Trái lại còn như chàng muốn chạy thoát một mình, sợ e mãi mãi không cách nào ra lọt cạm bẫy vòng vây của bọn người này!

Tiểu Phong ngó khắp chung quanh một vòng, ngẫm nghĩ khen thầm lời nói của Bắc Yêu là đúng. Đem cái dũng của kẻ thất phu mà liều mạng với năm bảy trăm người bao vây đông dày như ong bầy, thì sẽ táng mạng mà thôi. Chỉ vì chàng là người cao ngạo, khí khái trên đời, tự nghĩ thù của cha mẹ chưa trả mà lại sợ chết trốn đi thì rất hổ thẹn với lòng mình.

Liền đó, Bắc Yêu lại nói :

– Hà, chàng! Nếu không phải tôi đây đã một lần chịu ơn chàng cứu mạng thì tôi đâu có sá chi đến sự chết sống của chàng? Giờ đây, nếu chàng cương quyết không nghe lời tôi thì tôi cũng đành bỏ mặc chàng vậy. Chỉ vì...

– Chỉ vì sao?

Bắc Yêu nói tiếp :

– Tôi nói cho chàng hay là tôi đã khám phá được những điều bí ẩn trong mười bốn chữ của đồng tiền!

– Thiệt sao?

– Chắc chắn là thiệt, nói dối chàng để làm chi? Bọn ta cần đi tìm cái gì đó.

Nếu chàng không chịu cùng tôi chạy thoát nơi này, tôi không lo lắng đến sự chết sống của chàng nữa!

Tiểu Phong nhìn vào gương mặt Bắc Yêu thấy bao đầy sát khí. Chàng biết nàng đối với mình có ý tốt nên mới nói những lời chân thành đó. Vì vậy, chàng nghiêng chặt hai hàm răng treo treo, tự nghĩ thâm trong bụng :

– “Miền rừng xanh còn đó thì ta không sợ chi chẳng có ngày đốt rụi khu rừng này!”

Còn đang ngẫm nghĩ, lão già ấy đã cười nhạt một chuỗi cười dài miệng nói :

– Thì ra thằng tiểu tử này đã có ý sợ hãi trước nên mới thêm một mạng Bắc Yêu nữa đến đây.

Hắn chưa nói hết câu chợt nghe Bắc Yêu quát to một tiếng hỏi :

– Hãy đón ba ngọn phi đao của ta!

Chỉ nghe một tiếng rú thét vang một cách cực kỳ đau đớn, lão già ấy ngã nhào trên mặt đất. Giữa hai con người và ngay quả tim của hắn, mỗi chỗ có một ngọn phi đao ghim sâu vào!

Trong khi Bắc Yêu phóng phi đao thì Tiểu Phong đã như một làn khói xanh bay ra đường cái chạy thẳng. Đương lúc chàng bắn vút người chạy thoát thì một tên mặc áo đen của “Địa bảo” cùng đánh bổ tới một chưởng.

Bắc Yêu lẹ làng quay người lại, quát to :

– Bọn bây phải chết!

Ba mươi ngọn phi đao trong tay nàng phóng ra.

Những tiếng kêu rú dậy đất, long trời vang lên biến thành một màu sát cơ dầy đặc khủng bố.

Tổng Đàn “Địa bảo” bị Tiểu Phong và Bắc Yêu làm cho máu chảy thành sông. Hơn ba mươi môn hạ của “Địa bảo” ngã chết la liệt trên mặt đất đầm ngập máu tươi!

Tiểu Phong dưới sự ủng hộ của Bắc Yêu đã tung mình thoát khỏi rừng người của “Địa bảo”.

Thình lình lúc ấy. Một tiếng cười lạnh như băng tuyết xé mây đội đến.

Tiểu Phong sợ thâm trong bụng, tung mình một cái, đã thấy những bóng áo xanh phát phơ, trước mắt hơn ba mươi người từ trên không rơi xuống.

Hơn năm trăm cao thủ của Địa bảo cùng lúc ra tay tấn công Bắc Yêu.

Nàng nạt to bảo :

– Đứa nào không thích sống, cứ kéo hết đến thử xem.

Ba mươi ngọn liễu điệp phi đao trong tay Bắc Yêu lại phóng ra.

Bắc Yêu, cô gái đẹp như thiên tiên được xem như ma đầu số một của võ lâm đương thời, ngay trong Tổng Đàn của “Địa bảo” gây thêm một sát nghiệp nữa!

Đứa chết ngã xuống, đứa chưa chết nhào vô, Bắc Yêu cứ một mực như cũ, phóng phi đao không ngớt. Trong chớp mắt, mò lại trong đáy túi da đựng phi đao một cái, nâng thất kinh thần vía. Trong đáy da ấy chỉ còn độ năm sáu mươi ngọn.

Nếu như phóng hết, thật chẳng dễ gì thoát thân.

Nghĩ như vậy xong, nàng liếc mắt ngó Tiểu Phong một cái. Bỗng nhiên vẻ mặt của Bắc Yêu biến sắc thâm đậm, thê lương ngay. Nàng bảo thầm trong bụng :

– “Không xong rồi.”

Bởi vì Tiểu Phong đang bị nguy hiểm trong vòng bao vây ba mươi bảy cô gái, trừ ra người cầm đầu bao mặt bằng vuông khăn đen, ba mươi sáu cô kia đều là những trang giai nhân tuyệt sắc. Đó chính là Đường chủ Hắc Thiên đường tên là Mông Diện Thần Nữ cùng với ba mươi sáu môn hạ của nàng chính là “Tam Thập Lục Vị Thiên Cương Tinh”.

Đương khi Bắc Yêu kinh sợ trong lòng thì mấy trăm cao thủ của “Địa bảo” đã như một bầy ong vô vẽ, ào ào tràn tới. Hãy tạm gác việc Bắc Yêu để nói về chuyện Tiểu Phong trước.

Số là chàng đã nhờ Bắc Yêu phóng liễu diệp phi đao giết chết mười tên môn hạ của “Địa bảo” liên chương tấn công chàng, nên Tiểu Phong bay mình thoát khỏi vòng vây. Nhưng chàng chưa kịp chạy xuống đường thì liền bị ba mươi bảy cô gái mặc áo xanh chặn lại cản trở lối đi. Tiểu Phong ngăn người, dừng hẳn gót lại. Chàng chưa biết đám con gái ấy lợi hại thế nào nên quét mắt nhìn khắp một lượt. Sát cơ nổi dậy chàng lạnh lùng bảo :

– Các cô là người ở đâu sao lại cản đường không cho ta đi?

Câu hỏi của Tiểu Phong vừa dứt chàng liền nghe tiếng Bắc Yêu vang đến bên tai :

– Dừng mắt thì giờ chàng mau chạy thoát đi...

Tiểu Phong nghe nói rồi ren đầu óc. Chàng quát to một tiếng, nhớ lại môn “Thiên Huyền dương công” nên đánh thẳng vào ngực Mông Diện Thần Nữ nạt lên một tiếng lạnh lạnh :

– Ngừng tay...

Tiếng nạt ấy chẳng những lạnh như băng tuyết mà lại còn có ma lực thấu hút hồn người đến hoảng sợ.

Tiểu Phong ngăn người. Chẳng hiểu sao, chàng như một cái máy bị tiếng nạt ấy điều ngoan ngoãn rút tay trở về! Chàng thối lui nửa bước quát bảo :

– Các cô mà không chịu nhường đường tôi bắt buộc ra tay!

Nói xong mặt chàng hầm hầm sát khí ai trông thấy cũng rợn da gà.

Mông Diện Thần Nữ cười hắc hắc mấy tiếng ngọt ngào như sáo thổi, cất giọng lạnh lốt hỏi :

– Người phải là Tiểu Phong không?

Tiểu Phong rung động cả quả tim. Vì giọng nói ấy hết sức vui tai. Chàng liền miệng đáp :

– Không sai! Chính là tôi! Còn cô?

– Mông Diện Thần Nữ.

– Ài!

Tiểu Phong vừa nghe lọt vào tai bốn tiếng “Mông Diện Thần Nữ”, trong lòng cảm thấy ớn sợ. Bắc Yêu há chẳng nói cho chàng nghe rồi sao? Mông Diện Thần Nữ dâm ô phong đăng tuyệt luân trên đời đó sao?

Mông Diện Thần Nữ xem thấy sắc mặt sợ hãi của chàng, cười một tiếng lạnh lốt nói :

– Thế nào? Người sợ hãi chăng?

Câu nói ấy tuy bình thường, chẳng có chi khác lạ, nhưng từ miệng Mông Diện Thần Nữ thốt ra, lại có giọng khêu gợi dị thường.

Tiểu Phong biến sắc. Chàng quát nói một cách nhạt nhẽo :

– Người ta đồn Mông Diện Thần Nữ...

– Mông Diện Thần Nữ thế nào?

– Dám dăng tuyệt luân!

– Kẻ nào đã bảo với người thế ấy?

Đứt câu Mông Diện Thần Nữ uốn éo lưng cong chạy sang phía Tiểu Phong.

Chàng tức giận đỏ mặt. Sát cơ bùng lên. Tay rút thanh “Độc Long kiếm” khỏi vỏ đứng thẳng người, nghiêm giọng quát bảo :

– Nếu mi dám sấn tới gần ta một bước nữa là ta lấy mạng mi ngay!

– Cái đó sợ e người không làm nổi!

– Mi cứ bước tới thử xem!

Mông Diện Thần Nữ cười hắc hắc nói :

– Tiểu Phong này! Tôi nói thật với người là tôi đã chắm người rồi đó!

Tiểu Phong lại nhớ lời Bắc Yêu đã nói. Lòng chàng không khỏi phập phồng chàng sợ sệt hỏi :

– Mi chắm ta vào mắt rồi?

– Đúng thế! Như người đã nói, Mông Diện Thần Nữ dám dăng tuyệt luân. Ta đã chắm người vào mắt rồi là bắt sát không buông.

Lửa giận bùng cháy khắp người, Tiểu Phong nạt to tiếng bảo :

– Mi dám?

– Có gì mà ta chẳng dám? Nói thiệt cho người nghe nhé, người bằng lòng ngoan ngoãn đi, hay đợi cho ta phải ra tay bắt sát nè?

Tiểu Phong không gì tức giận cho bằng. Chàng quát to một tiếng, thanh “Độc Long kiếm” đã vung tới đâm thẳng vào bụng Mông Diện Thần Nữ, miệng chàng vẫn còn quát bảo :

– Giết chết một con đàn bà dám ô như mi là đúng rồi!

Lưỡi kiếm của Tiểu Phong vung tới, Mông Diện Thần Nữ bắn mình một cái, chỉ thấy một cái bóng thoáng bay đẹp đẽ, dịu dàng cực kỳ nhanh nhẹn, Mông Diện Thần Nữ lách tránh khỏi. Liên khi ấy, tiếng nói thánh thót của Mông Diện Thần Nữ quát lên :

– Tiểu muội, các em bắt người mà chị đã chắm vào trong mắt này cho chị!

Ba mươi sáu cô gái tuyệt sắc tợ thiên nga, đứng phía sau lưng Mông Diện Thần Nữ lẹ làng như nháy tán mát ra liền. Vừa tán mát xong, ba mươi sáu cô gái tuyệt sắc ấy đã giàn thành trận thế Thiên Cương Tinh.

Thân hình ba mươi sáu cô gái tuyệt sắc ấy lay động khiến Tiểu Phong kêu thảm trong miệng tiếng thất thanh: “Ôi! Không xong rồi!”

Vì ba mươi sáu cô gái tuyệt sắc ấy đã biến thành từ ba trăm đến ba ngàn cô.

Tiểu Phong chỉ thấy trước mắt những luồng sóng xanh bằng bóng người xao động chói mắt!

Chợt nghe giọng nói trong trẻo như tiếng oanh ca của Mông Diện Thần Nữ quát bảo :

– Tiểu Phong, người định chống đối chẳng? Hãy đành bó tay chịu trôi!

Giọng nói ấy chẳng biết từ phương nào vọng lại, vì không thấy bóng hình Mông Diện Thần Nữ ở đâu cả!

Trước tình trạng ấy, bất giác hai bên gò má của Tiểu Phong rịn ướt những giọt mồ hôi.

Liên khi ấy...

Bắc Yêu đang cùng với bọn người của “Địa bảo” giao thủ. Chỉ một khoảnh khắc thời gian không đầy nháy mắt, đã có hơn một trăm cao thủ của “Địa bảo” bỏ mạng dưới tay của Bắc Yêu! Nàng day lại thoáng trông thấy Tiểu Phong đang bị vây kín trong trận Thiên Cương Tinh. Gương mặt yêu kiều diễm lệ của nàng hiện rõ bị thương thê thảm.

Lửa giận bốc cháy phừng phừng, sát cơ sôi trào cực độ trong lòng nàng.

Không chút do dự, Bắc Yêu cầm ba mươi ngọn liễu điệp phi dao trong tay nhắm thẳng vào đám môn hạ của “Địa bảo” đang bao vây mình tàn sát một lớp nữa.

Thừa dịp ấy, nàng bắn mình phóng vọt tới phía Tiểu Phong.

Liền khi ấy. Một giọng cười lạnh lùng xé bầu không khí vang đến. Tiếp liền một câu nói thét to lên :

– Bắc Yêu, không ngờ chúng ta lại gặp nhau tại đây! Quả đúng có câu :

“Người sanh ra không chốn nào mà chẳng gặp gỡ” (Người sanh hà xứ bất tương phùng)!

Trên bầu trời xanh thẳm, vài tiếng kêu quái gở nhói tai vọng xuống. Ngược đầu ngo lên chỉ thấy chín con chim ưng hết sức to lớn đang bay liệng giữa không gian.

Cũng trong khoảnh khắc thời gian ngắn ngủi ấy, Tiểu Phong hét to một tiếng, vung thanh “Độc Long kiếm” vút tới. Một màu kiếm khí man mác chia ra làm nhiều ngả tấn công.

Tiểu Phong lúc này vẫn chưa biết trận thế Thiên Cương Tinh là lợi hại. Lưỡi kiếm của chàng vút tới mà chỉ thấy vô số bóng người thấp thoáng làm cho chàng điên đầu, tối mắt. Khác nào bị lọt vào giữa đám con gái đông đến hàng vạn người, chàng một không kịp thở!

Máu sôi cuộn trào, quả tim như bị vỡ nát, chàng dứt thanh “Độc Long kiếm” vào vỏ, sử dụng “Thiên Huyền dương công” đánh ra liền liền.

Không ngờ cường lực của Tiểu Phong càng đánh tới mạnh bao nhiêu thì vô số bóng các cô gái tuyệt đẹp mặc áo xanh càng lay động trước mắt chàng thêm nhanh chóng bấy nhiêu. Đã vậy lại còn mường tượng như mỗi cô gái ấy cứ thay phiên nhau đánh trả lại ngay óc chàng một đám. Khối óc của chàng tựa hồ như sắp vỡ tan...

Mồ hôi ở hai bên gò má Tiểu Phong nhều xuống từng giọt to như những hạt đậu xanh. Chàng la lối như điên như ngầy. Chàng đánh tứ tung như rồ, như dại.

Chẳng biết kéo dài cuộc ác đấu quái gở ấy được bao lâu, Tiểu Phong chỉ cảm giác sức lực trong người đã khô cạn hết. Chàng choáng váng mảy mặt ngã té xuống đất mê man bất tỉnh.

Một cô gái tuyệt sắc mặc áo xanh nhanh như chớp, điểm vào huyết ngữ, kẹp chàng vào nách. Cả ba mươi sáu cô gái tuyệt sắc ấy lại thối lui trở về chỗ của đứng phía sau lưng Mông Diện Thần Nữ.

Bắc Yêu phóng mình vọt tới Tiểu Phong đang bị hãm vào trong thế trận Thiên Cương Tinh liền bị một bóng người rơi xuống cản đường chặn lại!

Bắc Yêu chợt thấy chín con chim ưng có hai đầu quái gở vẫn vũ trên trời, liền nghĩ thầm trong bụng :

– “Không xong rồi! Nam Tinh lại đến nữa!”

Rảo mắt nhìn lên đã thấy một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, trên mặc một cái áo cụt dưới vẫn một cái khố giống một cái quần mà không phải quần, trông rất quái gở, hiện đứng trước mặt. Người ấy chính là Nam Tinh đại ma đầu thứ nhì trên chốn giang hồ.

Nam Tinh xuất hiện vào lúc Tiểu Phong bị bất sống.

Hai mắt của Bắc Yêu bắn tỏa ra một thứ ánh sáng tinh anh ngời ngời. Nàng lạnh lùng nói :

– Đúng vậy! Không ngờ Nam Tinh cũng đến tại đây!

Nam Tinh cười khà khà một tiếng, đáp :

– Bắc Yêu có còn nhớ trước đây mấy ngày ta bị nàng đánh trúng một chưởng suất bỏ mạng chớ? Hà hà, hiện nàng đến làm chi?

Bắc Yêu múa men ngon phi đao trong tay, cười nhạt mấy tiếng, nói :

– Cái đó mi không cần hiểu.

Nam Tinh nói :

– Nay Bắc Yêu chúng ta có lời hẹn ước với nhau, sau một tháng sẽ gặp lại ở Tam Nham cốc trên đỉnh Cửu Hóa sơn. Hiện giờ ta không có ý động thủ với nàng để tránh chạm đến lời hứa ấy. Nàng còn chưa đi sao?

Bắc Yêu thấy rõ tình hình diễn biến trước mắt nên cười nhạt một tiếng nói :

– Đành vậy! Có điều ta vì cứu người mà đến.

Mông Diện Thần Nữ lạnh lùng tiếp theo :

– Bắc Yêu, người khác thì sợ chó ta thì chẳng chút chi gọi là ngán mi đâu.

Phóng như mi muốn động thủ thì Mông Diện Thần Nữ ta cũng sẵn sàng đón tiếp mi luôn!

Trong tình thế này, Bắc Yêu vẫn dư biết mình hết sức bất lợi. Chẳng qua nàng còn phải lo lắng cho tánh mạng Tiểu Phong là vì nàng cần tìm biết những bí mật trên bảy đồng tiền mà nàng tin chắc rằng Tiểu Phong hiện có sẵn trong người chàng. Mặc dầu nàng đã phát hiện được những bí mật trên mười bốn đồng tiền có chữ rồi. Nhưng nếu không có bảy chữ trên bảy đồng tiền của Tiểu Phong thì nàng cũng không tài phép nào gỡ rối toàn bộ vấn đề.

Ngó bằng cặp mắt lạnh lùng vào mặt Mông Diện Thần Nữ, Bắc Yêu cất tiếng lạnh lót, hỏi :

– Mi cần chàng đề làm gì?

Mông Diện Thần Nữ cười hắc hắc, đáp :

– Sau khi dùng xong, ta trả chàng lại cho mi!

Bắc Yêu cười nhạt, nói :

– Bắc Yêu ta đây không cần biết mi dùng chàng để làm trò trống gì. Có điều này Mông Diện Thần Nữ, ta thấy mi nên buông chàng ra là tốt hơn hết!

Câu nói ấy chứa đầy sát cơ khủng khiếp. Hai con ngươi sắc bén như gươm của Bắc Yêu bắn vọt ra hai luồng hung quang ngời ngời thẳng vào mặt Mông Diện Thần Nữ.

Mông Diện Thần Nữ vẫn cười lạnh lùng nói :

– Cái đó thì khó làm vừa lòng mi.

Tiếng nói bén nhọn như mũi gươm ấy ngừng lại, Mông Diện Thần Nữ quát bảo lạnh lót một câu :

– Tiểu muội, các em cứ đi ngay. Việc này không dính dáng chi đến các em cả, ở lại chẳng ích gì!

Bắc Yêu đồng dục tiếp lời :

– Đâu các người đi đi thử xem!

Ba mươi ngón liễu điệp phi đao trong tay nàng chực phóng ra!

Mông Diện Thần Nữ cười dài một tiếng, nói :

– Bắc Yêu, mi thật động thủ sao?

– Không sai! Nếu mi cường lý không buông chàng. Ta quyết thử trận Thiên Cương Tinh của mi có chỉ là lợi hại mà dám tự phụ huênh hoang.

Mông Diện Thần nữ cười gay gắt giọng nham hiểm, nói :

– Tốt lắm! Tiểu muội, bắt sống Bắc Yêu cho ta.

Ba mươi sáu cô gái tuyệt sắc mặc áo xanh ấy liền thấp thoáng bóng hình.

Ba mươi ngón liễu điệp phi đao trong tay Bắc Yêu phóng ra tức thời!

Mông Diện Thần Nữ sớm biết phi đao của Bắc Yêu vô cùng lợi hại nên vùng hai bàn tay ngọc tới đánh bật phi đao dội ra.

Cả hai động thủ như chớp nhoáng, mắt người thường không kịp trông thấy.

Mông Diện Thần Nữ mặc dầu lẹ tay vẫn không cứu kịp.

Chỉ nghe hai tiếng rú thảm thiết thét lên, hai thiếu nữ tuyệt sắc mặc áo xanh ngã nhào xuống chết tốt.

Mông Diện Thần Nữ sát khí sôi lên. Cườm tay ngọc vùng tới vù vù đánh liền ba chưởng.

Đã mất hết hai người, oai lực của trận thế Thiên Cương Tinh không còn mãnh liệt nữa. Tuy vậy bị hãm vào trận Bắc Yêu cũng không khỏi bị hoa mắt choáng váng.

Mông Diện Thần Nữ vừa đánh ba chưởng tới, Bắc Yêu bắn bật người lên cao như một cái bóng ma, trở tay đánh trả liền một chưởng.

Cùng trong khoảnh khắc thời gian chớp nhoáng, ba mươi bốn cô gái tuyệt sắc mặc áo xanh cũng đã mở cuộc đại tấn công. Tất cả đều sử dụng thân pháp cực kỳ mau lẹ nhảy bổ vào người Bắc Yêu!

Được mang danh hiệu là đại ma đầu số một trên chốn giang hồ, Bắc Yêu dư biết trận Thiên Cương Tinh oai lực vô cùng nên bụng bảo dạ rằng :

– “Ta đại gì liễu mạng chết kia chó! Tiểu Phong đối với ta chưa có mối tình mật thiết nào để phải hy sinh. Ta vì có lẽ nào lo lắng cho chàng đến nỗi vậy. Chạy đi cho xong!”

Thân hình kiều diễm của nàng bỗng bắn cao hơn ba trượng giống hệt một con chim yến tung mây vô cùng đẹp đẽ. Nàng bay biến theo nẻo đường đã tới!

Mông Diện Thần Nữ không ngờ Bắc Yêu bỏ chạy một cách bất ngờ nên nạt to tiếng lạnh lốt, nói :

– Bắc Yêu, đồ mi chạy ngả nào?

Mông Diện Thần Nữ bắn vút mình rượt theo.

Vừa khi Mông Diện Thần Nữ bắn người vút lên Bắc Yêu quay đầu ngoảnh lại phóng liền ba ngọn liễu điệp phi đao trong tay.

Mông Diện Thần Nữ vùng chường đỡ gạt ba ngọn phi đao rớt xuống thì bóng hình Bắc Yêu đã mất hút dưới ánh sáng rực rỡ của vùng Thái Dương!

Mông Diện Thần Nữ cười nhạt một tiếng, nói :

– Giỏi cho Bắc Yêu thật!

Trở lại việc Tiểu Phong.

Tiểu Phong đuối người hết sức, ngã xuống bất tỉnh, chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, chàng lần lần tỉnh dậy...

Chàng nghiêng chặt hai hàm răng, bụng bảo dạ rằng :

– “Hỡi Mông Diện Thần Nữ! Tiểu Phong này không chết, ắt có một ngày xé thân con dâm phụ này ra thành muôn mảnh.”

Nhơn đó chàng lại nhớ đến mối thù sâu như bể của cha mẹ còn chưa trả, lòng những bức tức ngậm ngùi. Lỡ tay bị bắt sống, giờ này thân lọt vào nơi nào.

Nỗi niềm kia nao nao trong dạ, Tiểu Phong cúi hận Mông Diện Thần Nữ thấu xương!

Chàng mở to cặp mắt nhìn, xem thấy trước mắt nặng nề một màu tối đen như mực. Tiểu Phong đang nằm sấp gượng đứng dậy. Chàng mới chớm được nửa chừng, toàn thân không còn chút sức lực nào cả, lại té sụm nằm sấp xuống.

Thình lình. Chàng nghe văng vẳng bên tai có một giọng nói ngân nga lạnh lốt như rót vào từ tiếng một :

– Chàng tỉnh lại đó à?

Giọng nói lọt vào tai lại giống hệt một tiếng sấm nổ, chừng như nổ tung màng óc của chàng!

Chàng nghe kỹ đúng là giọng nói từ trong miệng Mông Diện Thần Nữ thốt ra.

Cả người chàng run rẩy, vì biết rõ mình đang nằm trên một chiếc giường! Tiểu Phong hơi ngáp ngừng, ngượng ngao :

– Nàng... nàng...

– Tôi là Mông Diện Thần Nữ!

Tiểu Phong tức giận khôn tả. Chàng cố vùng nắm tay lên, nhưng cả người chẳng có tí sức lực nào. Chàng nói ngượng ngao :

– Nàng đã làm cái gì ta rồi?

– Chàng làm!

Người Tiểu Phong toát đầm mồ hôi lạnh. Trong đầu chàng thấp thoáng hình bóng một cô gái. Đó chính là một tiên nữ hết sức thuần lương thanh khiết Bạch Cơ! Cõi lòng của nàng trong sạch không khác một tờ giấy trắng. Nụ cười hồn nhiên của trời dành riêng cho người con gái. Lời nói rất đáng mến yêu của nàng.

Gương mặt đầy đặn thoáng qua rất rõ ràng trong trí não của chàng.

Tiểu Phong hỏi hộp cát tiếng hỏi :

– Nàng thật... bắt ta?

Mông Diện Thần Nữ cười hắc hắc nói :

– Không phải chính miệng chàng đã nói Mông Diện Thần Nữ là dâm đảng tuyệt luân sao?

Tiểu Phong nghiêng răng trèo trẹo nói :

– Ta quyết giết mi...

– Giờ đây thì chàng không làm được việc ấy rồi đa!

Tiểu Phong nói bằng một giọng lạt lẽo khinh thường.

– Nếu ta mà không chết, phải có một ngày nào đó, ta làm được.

Mông Diện Thần Nữ nói :

– Này Tiểu Phong! Chàng cứ vững bụng đi. Nói thì nói chơi vậy, chớ thân thể của chàng vẫn không ai đụng tới. Chàng còn đồng trinh như bao giờ. Tôi với chàng chỉ có ngủ chung trên giường một đêm thôi! Ai nằm riêng phần này! Đối với chàng tôi chưa để lọt được vào mắt xanh đâu.

Tiểu Phong rung động cả đầu óc chàng, nói :

– Nàng thật chẳng mó tới người ta à?

– Đúng thế! Tôi không hề nói dối.

– Thế ấy, vì sao nàng.. nàng cùng ngủ với ta chung giường làm chi? Trên mình... Trên mình không có một mảy...

– Điều đó à?

Mông Diện Thần Nữ nhovn miệng cười nói tiếp :

– Tôi chỉ cần ầm áp cõil lòng một phen!

Nàng đưa bàn tay ngọc sờ mó lên ngực Tiểu Phong, Tiểu Phong quát to tiếng nạt lên :

– Nàng..

Mông Diện Thần Nữ cười phớt qua hai vành môi hạnh, thông thả nói :

– Vai kẻ má dựa còn có thể được, sao lại không thể đụng đến ngoài làn da?

Tiểu Phong nghiêng răng, bảo :

– Ta giận là chưa giết được mi ngay!

– Tôi biết thế. Chỉ vì chàng đã bị điểm vào huyết đạo, toàn thân không đủ sức!

Trong bóng tối ngửa bàn tay không thấy, Tiểu Phong cảm giác Mông Diện Thần Nữ úp mặt mịn màng lên trên ngực mình. Quả tim của Tiểu Phong đập mạnh từng hồi. Chàng khạc một búng nước miếng, nói :

– Mi... dơ... dơ...

– Không! Tôi đã nói tôi cần ầm áp.

Giọng nói của Mông Diện Thần Nữ hết sức êm ái, ngọt ngào... Không khác một giấc mộng xuân ngây ngất mê hồn.

Bóng tối ảm mát sắc xuân...

Mặt Mông Diện Thần Nữ úp lên lồng ngực Tiểu Phong, bỗng nhiên Tiểu Phong sùng sốt, kinh hoàng. Chàng phát giác trên mặt Mông Diện Thần Nữ có một vật chi cứng cứng. Chàng đưa tay sờ vào cái vật cứng cứng ấy. Vừa sờ nhầm, Tiểu Phong thất kinh hồn vía, kêu lên một tiếng bài hải :

– Ấy!

Mông Diện Thần Nữ thỉnh linh hoảng sợ cất tiếng hỏi liền :

– Cái gì thế?

Nếu chẳng phải Tiểu Phong không còn chút sức lực trong người, nếu chàng còn có thể cự quậy được thì khi sờ đến cái vật ấy chắc chắn là chàng đã đứng phắt dậy rồi. Vì Tiểu Phong sờ trúng chiếc bông tai ở bên trái của Mông Diện Thần Nữ. Chàng sức nhớ đến bạch Cờ! Trên hai lỗ tai của Bạch Cờ chẳng có hai chiếc hoa tai ấy sao?

Đầu óc Tiểu Phong như bị đập trúng đòn băng búa tạ. Trời ơi! Lý đầu cô gái trong sạch tuyệt vời ấy lại đúng là con dâm phụ đệ nhất thiên hạ Mông Diện Thần Nữ chăng? Chẳng quá đồi sọ hãi, cả người run rẩy tiếng nói nghẹn ngào :

– Nàng là ai?

Giọng nói run rẩy mang theo một niềm ...

(thiếu 1 đoạn 161, 162)

– Mi chẳng những dâm mà thêm độc nữa!

– Đúng vậy! Tôi đã vì chàng nên mới giữ cho chàng thật trong trắng đối với người yêu của chàng đó.

Tiểu Phong đang định mở miệng nói, bỗng nhiên ngón tay của Mông Diện Thần Nữ điểm tới ngay huyệt ngũ của chàng. Do đó Tiểu Phong lại mê man bất tỉnh trở lại lần nữa.

Lý trí đã bảo với chàng: “Nếu như chàng không chết thì chàng nhất định phải giết con đàn bà đệ nhất dâm ác đang trừ họa cho thiên hạ.”

Khi tỉnh dậy, Tiểu Phong cả người đau đớn vô cùng. Chàng mở to đôi mắt nhìn một cái. Mặt chàng liền biến sắc!

Tiểu Phong thấy thân hình chàng bị trói vào một cây trụ đá. Trước mặt chàng là ngay chính giữa gian nhà lớn. Bên trong có một người ngồi. Người này giống như mang một tiếng nà da người nên chẳng thấy thương, buồn giận, ghét chi cả, không khác một bộ mặt của người chết! Hai bên hán ngồi, ghé trái là Mông Diện Thần Nữ, ghé mặt là Nam Tinh.

Từ trong hai con mắt của Tiểu Phong bắn tới hai tia lửa sát cơ!

Không cần hỏi cũng biết, người ngồi chễm chệ chính giữa là kẻ thù đã giết cha chàng, Lãnh Diện Vong Hồn.

Tiểu Phong trợn mắt lườm lườm Mông Diện Thần Nữ chàng nghiêng hai hàm răng trèo trẹo nói :

– Mông Diện Thần Nữ, Tiểu Phong bị bắt đây là do một tay mi gây nên cả.

Ta mà không chết, ta quyết phanh thây mi muôn mảnh!

Tiểu Phong rảo mắt nhìn hai bên. Gian nhà lớn chính giữa có hơn mười đũa mặc toàn đồ đen, mắt chúng ngồi ngồi. Tất cả đều tập trung vào chàng. Tiểu Phong đoán chắc ngày hôm nay dữ nhiều lành ít!

Lãnh Diện Vong Hồn đương khi thấy Tiểu Phong trợn mắt ngó hán, bèn bật cười lạnh lùng. Hán vụt đứng phắt dậy, miệng cười hắc hắc một cách cực kỳ hiểm độc, nhắm phía Tiểu Phong chạy tới một mạch.

Cặp con ngươi của Tiểu Phong trợn dọc lên giống như hai cái lục lạc đồng đóng đinh vào mặt Lãnh Diện Vong Hồn.

Chạy đến chỗ còn cách Tiểu Phong độ chừng ba thước, Lãnh Diện Vong Hồn vội dừng chân đứng lại. Tay mặt của hán nắm cứng một ngọn chĩa bằng bạc dài độ một thước. Hán cất tiếng cười lạnh lùng, bảo :

– Tiểu Phong, mi còn chưa nhận ra ta là ai sao?

Tiểu Phong nghiêng răng nạt to tiếng, bảo :

– Mi là Lãnh Diện Vong Hồn.

– Phải rồi! Ta là người mà mi cần phải giết đó?

Hán lại cười hắc hắc luôn mấy tiếng nói tiếp :

– Tưởng đâu ta đã chết trong tay mi. Vậy mà mi lại bị ta bắt trước!

Tiểu Phong nghiêng gân muốn nát hai hàm răng. Chàng nạt to tiếng bảo :

– Lãnh Diện Vong Hồn! Mi giết cha mẹ ta, mối thù ấy chẳng thể chung đội một trời! Tiểu Phong ta mà còn được sống một ngày...

Lãnh Diện Vong Hồn đưa nghiêng nghiêng mũi chĩa tới, miệng nói :

– Đừng tưởng chuyện ấy nữa. Mãi mãi mi không còn một cơ hội nào để được sống thêm một ngày.

Tiểu Phong buông dài một chuỗi cười ngạo nghễ, giọng nói của chàng vẫn nghênh ngang như chẳng xem cái chết vào đâu :

– Lãnh Diện Vong Hồn! Trừ ra mi lấy cái chết của ta.

– Không sai! Ta lấy cái chết của mi làm một trò đùa giúp vui cho ta đó.

Tiểu Phong nghiêng răng trọ trọ. Đương lúc tức giận lồng lộn chàng khạc một tiếng phun ngay vào giữa mặt Lãnh Diện Vong Hồn.

Lãnh Diện Vong Hồn không tưởng nổi Tiểu Phong cả gan đến mức ấy. Hắn chẳng chút đề phòng kịp, đến khi biết được những đóm đã dính cứng vào sống mũi của hắn!

Tiểu Phong nạt vang như sấm nổ :

– Lãnh Diện Vong Hồn, ta xem mi đem cái chết của ta làm trò vui làm sao cho biết.

Tiểu Phong chưa nói dứt hết câu thì Lãnh Diện Vong Hồn đã gầm lên như cọp rống :

– Tiểu tử! Mi phải chết.

Ngọn chĩa ba múa vút một đường. Một làn ánh sáng chói mắt nhằm vào bả vai Tiểu Phong ghim tới!

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, Tiểu Phong chịu không thấu rú lên một tiếng nghẹn hơi! Chỉ thấy mũi chĩa bay nhấp nhোáng, vai áo của Tiểu Phong rách một mảnh, máu tươi thấm ướt đầm dề!

Tiểu Phong cố lấy hết can đảm trong người chịu đựng sự đau đớn thấu đến ruột gan. Chàng cười nhạt một tiếng nói :

– Lãnh Diện Vong Hồn, đâm mũi chĩa ấy tài lắm!

Lãnh Diện Vong Hồn thối lui một bước, đưa tay lên gạt cục đóm còn dính trên sống mũi xuống, nói gay gắt lạnh lùng :

– Tiểu Phong, mi nhỏ vào ta một bãi đóm. Ta trả mi một mũi chĩa. Thế cũng vừa đủ vốn lời, không ai thiệt hơn phải không?

Tiểu Phong sang sảng trả lời :

– Đúng vậy. Trả thế cũng vừa.

Lãnh Diện Vong Hồn cười lạnh lạnh một hồi, nói :

– Tiểu Phong phải chăng mi quyết vào trong “Địa bảo” của ta để tìm ta mà trả thù cha mẹ mi không?

– Không sai! Lòng ta quyết có bấy nhiêu thôi.

Lãnh Diện Vong Hồn nhe răng cười một cách hiểm độc :

– Vậy thì mi đã hoàn toàn thất bại rồi!

Tiểu Phong ngạo nghễ nói :

– Lãnh Diện Vong Hồn! Đành rằng ta đã rơi vào trong tay mi, giờ đây khỏi nói hơn nói thua chi ráo, mặc tình mi đánh giết ta bằng cách nào đó thì cứ xuống tay đi.

– Mi đúng là kẻ hạo hớn... chẳng qua mi đã giết chết của ta đến sáu bảy chục đứm môn hạ, làm sao bắt mi trả lại món nợ ấy cho vừa đây.

Tiểu Phong cười hà hà một trận vang động cả núi rừng, chàng bảo :

– Sá chi có mấy chục leo heo đó mà mi kêu nài, Tiểu Phong không chết thì thế quyết một câu lấy hết máu người của “Địa bảo” để rửa sạch hết “Địa bảo” kia mà! Cái ngày ấy ta đã nguyện cầu lâu rồi!

– Mi cần báo thù mà lại giết bọn người ấy à? Chẳng qua giờ đây ta phải tính xong món nợ ấy đã. Không phải mối thù của ta và mi, mà chính là cái chết của những người dưới tay của ta!

Tiểu Phong đáp bằng một giọng cực kỳ bình tĩnh :

– Tùy mi muốn sao cũng được!

– Mi đoán thử ta sẽ xử trí mi bằng cách nào?

– Chỉ một cái chết là cùng!

– Hắn là vậy. Song, ta đâu có cho mi chết một cách quá dễ dàng khỗ khoắn như những người khác trên thế gian này. Ta dành cho mi một con đường về âm phủ khó khăn, đau đớn mà không ai có thể tương tượng được cả! Ta làm cho da thịt lồng ngực trở hoa. Sau đó ta sai một con chim ưng to lớn tha

xác mi ra ngoài biển cả bỏ xuống trên mặt nước. Chất muối mặn trong nước thấm vào những vết thương ấy làm cho cả người mi xót xa đau đớn không sao chịu nổi. Mi sẽ chịu đựng với từ thần cho đến hơi thở cuối cùng. Bây giờ mi mới chịu chết!

Tiểu Phong nghe Lãnh Diện Vong Hồn nói, cả người phát run. Chàng quát to lên :

– Mi dám?

– Ai làm chi ta mà ta chẳng dám kia?

Hắn cất tiếng cười khệt khệt hết sức nham hiểm.

Thủ đoạn giết người ấy thật là độc ác độc hơn tất cả những thủ đoạn độc ác nhứt trên đời. Lãnh Diện Vong Hồn định dùng mũi chĩa đâm ngực Tiểu Phong thành những lỗ đâm máu như những cánh hoa đào. Thân thể chàng đầy thương tích. Kề gió hắn đem ra ngoài biển dầm xuống nước mặn. Thử nghĩ cái lối giết người ấy ghê gớm đến thế nào? Người bị giết đau đớn cho đến chết chẳng một giây phút nào mà không lẫn lộn với hình phạt của vết thương. Đừng nói là da thịt người bị thương tích làm chi. Dầu sắt đồng đi nữa mà tẩm vào nước biển một thời gian cũng phải đến rã mục là khác.

Tiểu Phong cảm thấy hình phạt ấy còn ghê gớm gấp ngàn lần hơn là xẻo da lột thịt.

Chỉ nghe Lãnh Diện Vong Hồn nói dứt tiếng cuối cùng xong, buông ra một chuỗi cười lạnh lùng. Cây chĩa trên tay hắn vung lên, miệng hắn quát :

– Tiểu Phong, ta để cho mi được tận mắt trông thấy thủ đoạn của ta.

Cây chĩa nhấp nhoáng sáng lòa qua một vòng.

Chỉ nghe “rẹt” một tiếng, lồng ngực Tiểu Phong bị xé rách một miếng thịt, Tiểu Phong chịu không thấu, mím môi hừ một tiếng nghệt hơi! Mảnh áo trước ngực chàng teng beng như tàu lá rách. Thân ngực chàng đã khuyết xuống một lỗ sâu ước độ nửa tấc. Máu tươi tuôn như suối trào. Tiểu Phong chịu không thấu sự đau đớn đến ruột gan. Chàng cắn răng nhắm mắt.

Lãnh Diện Vong Hồn cười khệt khệt một hồi cất tiếng bảo :

– Tiểu Phong, mi nếm mùi vị của mũi chĩa ấy ra sao?

– Khá lắm!

Lãnh Diện Vong Hồn lại vung múa cây chĩa trên tay.

“Rẹt” một tiếng, lại một mũi chĩa móc theo một miếng thịt ở nách bên trái của Tiểu Phong. Máu tươi tuôn dầm dề như xối! Thủ đoạn thật là cực kỳ tàn nhẫn dã man! Lãnh Diện Vong Hồn dùng lối ấy cốt làm cho Tiểu Phong thịt da rách không khác lồng ngực trở hoa lại buông tiếng cười dài thích thú.

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng. Chàng nhắm híp hai mắt. Nhưng nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống như những giọt mưa bên thềm.

“Rẹt rẹt rẹt” luôn mấy tiếng vang lên. Liền ba mũi chĩa đâm vào các nơi trên lồng ngực Tiểu Phong. Ba mũi chĩa này đã đâm nát lồng ngực chàng sâu gần cả tấc. Máu đầm ướt mình, trông Tiểu Phong chẳng khác một con người nhuộm bằng máu đỏ! Máu thấm đầy cả trên mặt đất!

Cảnh tượng tại chỗ thảm thiết không dám trông.

Hai mươi tên môn hạ của “Địa bảo” đứng sắp hàng hai bên chái gian nhà chính giữa, cùng với Nam Tinh và Mông Diện Thần Nữ đều cúi đầu ngó xuống.

Chính bọn người hung ác này mà cũng không đủ can đảm chứng kiến tầm thâm kịch cực kỳ tàn bạo, độc ác của Lãnh Diện Vong Hồn!

Sau một trận cười lạnh lùng, Lãnh Diện Vong Hồn bị vung chĩa đâm liền tay năm mũi chĩa nữa khắp trên thân thể Tiểu Phong.

Lúc ấy da thịt chàng thật chẳng khác nở nhụy, trở hoa. Minh mẫy chàng không còn một chỗ nào để lại nguyên vẹn thịt da của cha mẹ đẻ ra!

Liền theo những tiếng “rẹt rẹt rẹt” rùng rợn ghê hồn ấy, Tiểu Phong hết chịu nổi sự đau đớn. Từ trong miệng chàng thoát ra một tiếng “hự”. Đầu chàng gục xuống. Máu trong miệng trào tuôn! Tiểu Phong mê man bất tỉnh!

Lãnh Diện Vong Hồn cười nhạt một tiếng nói :

– Ta tưởng da thịt mi rèn đúc bằng thép bằng gang chi chớ?

Hắn cười một cách đắc ý thỏa thích vô cùng. Chậm chậm hắn lui về ngồi trên chiếc ghế đặt giữa nhà lớn. Mắt rảo qua khắp mọi người một lượt, hắn nạt to tiếng lên truyền lệnh :

– Mở dây lòi tói sắt cột tay chân hắn ra!

Hai tên mặc đồ đen tức thì lên tiếng :

– Tuân lệnh!

Chúng chạy đến mở hết các sợi dây cột Tiểu Phong vào cây trụ đá.

Thân hình Tiểu Phong vang lên một tiếng “kịch” ngã nhào xuống đất! Máu tươi trong miệng của chàng cứ y như cũ tuôn trào như suối.

Liếc mắt nhìn sang qua mé Nam Tinh, hắn nói :

– Dám phiền nhà người giúp sức!

Nam Tinh gật đầu! Ngón tay cái và ngón tay trỏ của Nam Tinh khoanh lại thành một cái vòng tròn để vào khoe miệng thôi ra.

“Huyết, huyết, huyết” liên ba tiếng. Chợt thấy từ trên vòm trời một con chim ưng hai đầu hết sức quái gở bay liệng một vòng đáp xuống. Nam Tinh nói :

– Ưng à! Con tha người kia ra bỏ ngoài biển khơi nhé.

Con vật lạ ấy như biết nghe hiểu tiếng người. Nó gật hai cái đầu quái gở, bay đến bên mình Tiểu Phong. Hai móng nhọn của nó quắp lại tha Tiểu Phong bay ra cửa Tổng đàn của “Địa bảo”!

Trong lúc mê man bất tỉnh, Tiểu Phong nào có biết mình sắp nạp mạng cho tử thần?

Con chim ưng quái gở hai đầu ấy bay với một tốc độ cực nhanh tha chàng đến Đông Hải.

Ánh sáng đỏ lờm của mặt trời rọi trên mặt nước xanh biển ngàn khơi. Bỗng chốc bóng hoàng hôn đã phủ xuống cảnh vật một màu vàng nhạt.

Lúc ấy con chim ưng quái gở đã bay ở giữa khoảng không gian vùng Đông Hải. Nó giương mắt ngó xuống. Sóng biển xanh dòn trải thành một tấm thảm biếc mông mênh vô tận. Những đợt sóng dựng đứng không khác những tấm vách thành. Con chim ưng quái gở hai đầu cất tiếng kêu “qua” một tiếng quái gở!

Móng chân nó buông ra.

Thân hình Tiểu Phong giống như một hòn đá rơi xuống giữa mặt biển khơi.

Cất tiếng kêu hai tiếng “qua qua” quái gở, con chim ưng quái gở hai đầu lại quay mình bay lộn về hướng cũ.

Sức rơi xuống biển của Tiểu Phong nhanh không thể tả.

“Bách!” Nước biển văng vọt lên như những cây mưa tung tóe. Người Tiểu Phong đã rơi trên mặt biển.

Giữa lúc mặt biển đang vang lên một tiếng “bách” ấy, chợt nghe Tiểu Phong kêu lên một tiếng thảm thiết. Nước mặn của biển đã thấm vào các vết thương trong khắp người, khiến chàng đau đớn quá kêu lên.

Toàn thân chàng nổi lằn bèn trên sóng vỗ. Chập sau chìm đắm xuống đáy sâu.

Muôn trùng sóng biếc, biển cuộn như sôi trào. Vài con chim bay liệng giữa nền không, dường thể tiếc thương cho Tiểu Phong.

Ấy mà, Tiểu Phong bị chìm sâu dưới đáy biển một chập lâu thân hình chàng lại nổi lên. Nước biển làm cho miệng các vết thương trên người chàng nhúu mặt lại.

Do đó mà tinh thần chàng lần lần tỉnh lại.

Sau những cơn đau đớn thấu ruột gan, các miệng vết thương đều trở thành tê cứng không còn đau đớn nữa.

Lãnh Diện Vong Hồn tưởng thả chàng giữa biển dằng dưng chất mặn của nước biển, xoi đâm vào các miệng vết thương của chàng cho đau đớn đến chết không ngờ hắn đã lầm to. Tuy là nước biển có làm cho miệng ác vết thương cực kỳ đau đớn đứt ruột nát gan thật. Nhưng đó chỉ là một hình phạt gớm ghê trong một thời gian chốc lát. Sau khi nước biển thấm đầy các miệng vết thương ấy tự nhiên tê tái không còn đau như lúc mới đầu nữa!

Nếu quả thật Tiểu Phong không quen sống trên sóng nước thì chàng cũng đã chết mất mạng rồi.

Đương khi các miệng vết thương nhúu mặt thành tê tái, chàng liền tỉnh lại.

Tiểu Phong nghiêng răng tự bảo với mình: “Tiểu Phong, Tiểu Phong, mi chưa chết được đâu! Mối thù của mi nặng nề còn chưa trả. Mi cần phải sống... Kẻ thù hành hạ mi thế nào, mi nhớ mà trả đủ món nợ ấy... Mi có biết cái luật lấy răng trả lại răng chó! Báo cừu... Rửa hận... giết cho tận tuyệt những đứa hung bạo giết người...”

Nghĩ tới đó ngọn lửa báo thù cháy phừng phừng lên nghi ngút. Sức sống trong người chàng vùng dậy. Chàng tưởng trong mình mạnh mẽ thêm lên!

Phóng mắt nhìn vào bãi cát trắng xa xa trong mé bờ. Tiểu Phong thả nổi thân hình nhắm vào hướng ấy. Khoảng cách giữa chàng và bãi cát ước độ không

quá năm mươi trượng.

Chàng lục lạo trong ký ức nhớ lại các việc đã xảy đến cho mình. Chàng nhớ lần này mình bị bắt để kẻ thù dùng cực hình tàn nhẫn đối với mình đều hoàn toàn do một tay Mông Diện Thần Nữ mà ra hết.

Tiểu Phong nghiêng rặng, tự dặn với lòng: “Mông Diện Thần Nữ! Ta phải giết mi. Giết một con đàn bà cực dâm cực ác trên thế gian.”

Chàng nhón môi cười một cách đau khổ, lạnh lùng! Lấy hết sức lực chàng lội lặn vào mé bãi cát trắng.

Khi lặn vào được bãi cát, Tiểu Phong đã kiệt sức. Không sao chịu đựng nữa, chàng ngã xuống trên mặt cát mê man.

Màn đêm bao trùm cả một vùng vắng lặng như tờ.

Sóng vỗ ì ầm vào bãi, không còn nghe một thứ tiếng gì hơn nữa, nước nhẹ thấm vào mình Tiểu Phong.

Trăng lơ đãng rơi xuống gương mặt xanh xao của chàng, những vết thương trên lồng ngực dường thể chị hằng ôm lấy chàng, một niềm ấm áp êm đềm!

Lúc tỉnh dậy, cả người chàng nghe đau đớn tái tê. Chàng cố gắng ngồi dậy, mở to cặp mắt nhìn lên. Ánh thái dương đã đứng bóng ngay đầu.

Chàng nghiêng rặng ngồi thẳng người lên. Đưa mắt nhìn vào các miệng vết thương trên lồng ngực, dấu chữa còn rành rành rất sâu, da thịt không còn một chỗ nào lành lặn. Một nỗi đau buồn vô hạn tràn ngập lên đầu! Nghĩ nhớ đến mối thù sâu của cha mẹ chưa trả mà mình đã rơi vào cảnh ngộ thế này. Cầm lòng không đậu, bất giác hai hàng lệ nhỏ chảy dài theo hai bên gò má!

Chàng thò tay vào túi áo móc cái bình ngọc nhỏ chỉ thấy còn vòn vẹn có một viên “Thiên Huyền hoàn” vội bỏ vào trong miệng. Tiểu Phong ngồi bệt xuống xếp bằng trên mặt cát vận khí trị thương. Một chập sau quả nhiên chàng cảm giác các vết thương hết đau đớn, trong người khoan khoái, nhẹ nhàng.

Bãi cát ấy chỉ độ vài mươi trượng. Phía bên trái là một hòn núi lớn rất cao.

Tiểu Phong nhắm mé ấy chạy tới một hồi, chợt gặp một triền núi ăn liền ra bờ biển chặn lại, Tiểu Phong thấy triền núi ấy không mấy hiểm hóc nên bò lặn lên.

Mặt trời đã ngã về Tây.

Qua khỏi mấy sườn núi bọc quanh theo viền bãi cát chàng ngược nhìn xem bốn phía một vòng. Thấy trên mặt cát những cột đá mọc san sát như rừng, cỏ hoa man mác bày ra một cảnh sắc đẹp mắt người xem. Tiểu Phong đứng đăm chiêu giây lát. Chàng theo lối ấy chạy qua...

Thình lình...

Chạy được vài ba mươi trượng, chàng vùng dừng chân lại. Mắt chàng trông thấy một vật gì, đó là một người.

Tiểu Phong hơi giựt mình kinh ngạc bụng báo dạ như ở đâu đây có người?

Nghĩ vậy Tiểu Phong nhắm chỗ có đồng quần áo chạy thẳng đến.

Vừa đến nơi, chàng nhìn thấy đó là đồng quần áo đàn bà!

Tiểu Phong lại càng ngạc nhiên kinh hãi hơn. Chàng suy nghĩ: “Nơi này có đàn bà con gái sao? Chẳng vậy chỗ quần áo này sao lại là của con gái đàn bà?”

Với ý nghĩ ấy, tánh háo kỳ lại phát sanh trong đầu óc. Chàng cầm đồng quần áo giũ lên một cái. Mắt chàng chợt nhìn về mé biển...

Trên trời ngoài mấy con le le biển cùng với những lượn sóng bạc nhấp nhô tuyệt nhiên không thấy bóng một người con gái, đàn bà nào cả.

Tiểu Phong nói thầm một tiếng: “Kỳ quá!”

Liền đó chàng sững sờ cát bước chạy đi.

Thình lình...

Vừa khi Tiểu Phong chạy đến một đồng đá bỗng có một bàn tay lẹ như điện chớp chụp ngay đầu chàng giữ đứng lại. Lúc không đề phòng chàng không một phản ứng!

Tiểu Phong bị chụp một cái quá đổi bất ngờ. Chàng thất kinh giựt nảy mình.

Bản năng trong người chàng quay người trở lại. Nhưng thân hình chàng chưa kịp quay thì đã nghe tiếng của một cô gái quát nói :

– Mi mà quay đầu ngoặt lại là ta bóp nát óc mi ngay!

Tiểu Phong nghe ớn lạnh trong lòng. Đầu chàng mới quay lại nửa chừng liền quay trở lại như cũ. Liền đó chàng nghe tiếng người con gái ấy lại nói :

– Mi quả là một đứa lớn mật to gan thật.

Tiểu Phong chẳng hiểu chi cả liền nói :

– Vô lý, ở đây lại có yêu ma nhát người?

– Mi ăn cắp quần áo của ta đó!

Chàng lập tức liếc mắt ngó về phía đồng quần áo ấy lạnh lùng nói :

– Ta ăn cắp áo quần của mi hả?

– Còn rắng gân cổ cãi lý nữa hả? Áo quần còn trên tay mi cả!

Tiểu Phong nói :

– Không biết ở chốn này có người nên thuận tay cầm lên đấy thôi!

– Trả lại ta ngay!

Tiểu Phong quay mình lại. Thiếu nữ ấy vụt hét to :

– Không được quay người ngó lại. Cãi lời ta bóp nát óc mi ngay!

Tiểu Phong vội hỏi :

– Tại sao mi cấm ta quay người lại kia chớ?

– Tại... tại vì...

– Tại cái gì hả?

– Tại vì tất cả áo quần trên người của ta đều ở trong tay mi, hiểu chưa, đồ quý!

Tiểu Phong đã biết rõ ràng vì cơ nào thiếu nữ ấy không cho chàng quay mình ngó lại. Chàng nói thầm trong bụng :

– “Ừ đúng rồi. Có như thế ấy.”

Tức thời chàng cầm bộ quần áo ấy trong tay đưa ngay về phía sau, mặt ngó thẳng tới, không hề quay trở, lảo liên. Vừa đưa miệng Tiểu Phong vừa nói :

– Ta thật tình không biết cô đang lợi tấm dưới biển. Chứ biết thì tôi đâu có lấy áo quần của cô lên xem chi? Tôi rất làm xấu hổ. Cô hãy tha thứ cử chỉ đường đột của tôi!

Thiếu nữ buông bàn tay đang chụp cứng vào đầu Tiểu Phong ra. Như một làn khói nhẹ, nàng lách người tránh ra phía sau một hòn đá trắng cực lớn!

Theo giọng nói ấy, trong lúc mơ màng chàng lại sực nhớ đến một người mà chàng hết sức yêu dấu trên đời: Bạch Cơ!

Mới nếm hương vị ái tình lần thứ nhứt trong đời, Tiểu Phong nghe thấy nó ngọt ngào say sưa như thế nào đâu! Khiến chàng đắm đuối, khiến chàng mê ly.

Tuy chỉ mới yêu trong giây khắc thời gian ngắn ngủi, mà chàng đã đem hết mối tình cảm và sanh mạng mình giao phó hết cho nàng.

Do đó mà sau giây khắc ấy qua rồi chàng lại đắm mồi nghi ngờ bên trong.

Tiểu Phong tự hỏi vì sao lúc mới đầu trong cuộc gặp gỡ Bạch Cơ lại bỏ mình chạy đi, chẳng một lời giả từ? Nàng là hạng đàn bà thuộc loại nào?

Tiểu Phong chẳng hề quay đầu ngó lại thiếu nữ ấy lần thứ hai. Trong lúc đắm sâu trí óc vào những ý nghĩ băn khoăn chàng cất bước đi thẳng.

Chỉ một nháy mắt, chàng đã vượt qua vô số những hòn đá lố nhố ven bờ cát trắng.

Mắt chàng bất ngờ chạm vào một bức đá. Chính bức đá này làm nấc thang đi lên một tòa nhà cát trên một gành đá cao.

Tiểu Phong nói thầm trong miệng :

– “Chừng như phải do bức đá này đi lên mới ra khỏi được bãi cát...”

Suy nghĩ như vậy xong chàng nhấm gành đá cao, theo thêm đá chạy nhanh lên.

Thềm đá này không giống với một bức vách thiên nhiên mà dường tượng như do sức người xây đắp, Tiểu Phong ráng lấy sức chạy nên các miệng vết thương bị động, chàng đau đớn vô cùng!

Sau một thời thần chạy mãi không dám ngừng chân, chàng đã qua hết đoạn thềm đá ấy. Ngược mắt nhìn lên, Tiểu Phong đã thấy chót vót trên gành đá cao có đến vài mươi nóc nhà rải rác.

Tiểu Phong hơi lấy làm ngẩn ngơ một chút. Trên gành đá này sao lại có lăm nhà?

Ngẫm nghĩ giây lát, chàng bưng bả chạy đại lên.

Đến trước căn nhà, rào mắt xem qua vòng tường phía bên ngoài, chàng trông thấy vài mươi người to lớn mình mặc áo ngắn, trông như là những dân đi canh tuần.

Tiểu Phong đoán chắc trong bụng nơi đây là một bang hội nào đó chứ không phải là những căn nhà cửa thường nhân chuyên nghề hạ bạc. Chàng ước đoán như vậy là vì trông thấy ngoài số người mạnh mẽ mặc quần áo gọn ghẽ có dáng điệu đi canh tuần ấy ra, bên trong bờ vách tường bao ngoài lại có một gian nhà kiến trúc một cách hùng vĩ hết sức đặc biệt.

Tiểu Phong cất bước chạy lên, thỉnh thoảng có hai người to lớn vạm vỡ trong số mấy chục người ấy đã trông thấy chàng trước rồi. Chỉ một cái nhoáng mình cả hai đã cản ngang trước mặt. Hai người ấy đứng song song kề vai nhau cùng quát to tiếng nạt hỏi :

– Các hạ là người ở đâu? Sao các hạ dám mạo hiểm đi sâu vào nơi trọng địa của môn phái chúng tôi?

Hai người ấy vừa nói đến đó, bỗng nhiên ngắt câu không nói tiếp. Bốn con mắt của hai người chợt nhìn thấy những vết thương trên lồng ngực của Tiểu Phong. Cả hai cùng hoảng kinh đánh thót người một cái!

Tiểu Phong cười lạnh lùng nói :

– Chừng như nơi này tôi không được đến sao?

Hai người to lớn vạm vỡ nói :

– Đúng như vậy thật! Nơi này trọng địa của bốn đường lễ nào để cho các hạ vô ra một cách dễ dàng thông thả dặng?

Tiểu Phong đang định cất miệng trả lời thì các vết thương ở trong lồng ngực đau nhói lên. Không dẫn được lửa giận phùng cháy trong lòng, chàng lộ mặt đỏ gòm gòm như hai cục lửa. Nhưng tự nghĩ lúc này không làm sao giao thủ được, chàng cố dẫn xuống, ráng cất giọng nhẹ nhàng nói :

– Tôi chỉ vì vô ý mà lỡ đi vào đây, chẳng lẽ lại bắt buộc tôi điều chi sao?

– Đành là vô ý. Nhưng cũng phải mời các hạ theo bọn chúng tôi vào yết kiến Giáo chủ của chúng tôi mới được. Nếu Giáo chủ của chúng tôi tha thứ cho các hạ thì bọn chúng tôi đây có làm khó các hạ chi nào!

Tiểu Phong nói :

– Phỏng như tôi không chịu đến yết kiến Giáo chủ các ngươi thì sao?

– Thì bọn chúng ta đây đã có sẵn biện pháp bắt người phải đi!

Mặt Tiểu Phong biến sắc tức giận. Chàng đang định cho chúng biết tẩy một phen. Nhưng các vết thương trước ngực càng đau đớn dữ dội thêm hơn, không sao chịu thấu!

Chàng là người hết sức kiêu ngạo, thà chịu chết không chịu để ai bắt nạt.

Nếu bọn họ dùng tiếng nhỏ nhẹ có lễ độ mà mời thì chàng cũng sẵn sàng theo họ vào tận nơi ra mắt Giáo chủ của bọn họ được. Đàng này, đối phương lại ý đồ ra vẻ hung hăng bắt buộc chàng phải đi theo bọn họ nên trong lòng Tiểu Phong sôi trào lên tách khí ngạo nghễ cố hữu. Chàng cười một tiếng lạnh lùng bảo :

– Các ngươi dùng biện pháp ấy xem!

Sắc mặt hai người to lớn vạm vỡ ấy nổi giận. Cả hai cùng nói :

– Nhãi con! Rượu mời không uống, chớ uống rượu phạt. Đi hay không đi, nói mau nghe?

– Không đi!

Một tên trong bọn cả giận, quát rùm lên :

– Nhãi con! Mi phải chết!

Đứt tiếng, hắn đánh ngay một chưởng vào ngực Tiểu Phong!

Lúc ấy, trong mình Tiểu Phong đang bị trọng thương mà tánh khí vẫn cứ kiêu ngạo bất khuất. Chàng nạt một tiếng, tay mặt tổng liền một chưởng. Chưởng ấy Tiểu Phong dùng có năm thành công lực. Chàng không có ý muốn giết người ấy dưới chưởng lực của mình. Khi đánh một chưởng như vậy, các vết thương đều bị động nên chàng cảm thấy đau đứt ruột gan, không khác lấy dao nhọn mà đâm.

Mắt chàng đỏ đom đóm, chàng kêu thảm một tiếng: “Nguy!”

Liền theo đó một tiếng “hự” uất hơi vang lên. Tên to lớn vạm vỡ đã tấn công Tiểu Phong một chưởng vừa rồi bị chưởng lực của chàng đánh ngã nhào hộc máu!

Tiểu Phong bị thương tích hành hạ đau quá, cũng tự thôi lui sau hai bước.

Liền khi ấy, chàng nghe có tiếng hét vang lên bảo :

– Các hạ thật là độc ác.

Một luồng chưởng lực theo cùng một lúc với tiếng hét ấy, đập vào lưng Tiểu Phong.

Tiểu Phong ráng chịu đựng với sự đau đớn của vết thương đang trước ngực, vùng mình một cái nhảy tạt ra ngoài xa năm thước, tránh được đòn ấy của đối phương. Mặc dầu như vậy, chàng vẫn nghe máu trong tim trào ngược trở lên. Mặt hầm hầm sát khí, Tiểu Phong nói lớn tiếng lạnh lùng :

– Đánh lên phía sau lưng mà cũng xưng là khách hảo hán trong chốn giang hồ à?

Chàng quay mặt lại, bất ngờ chạm vào đôi mắt ngời như sao của một thiếu nữ có nước da bánh ít. Tiểu Phong chắc cô gái này là thiếu nữ đã tắm biển lúc này.

Cặp mắt rực rỡ tinh quang của thiếu nữ ấy nhìn các vết thương rướm máu trên lồng ngực Tiểu Phong. Nàng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Mặt nàng biến sắc một cách ghê gớm. Nàng loạng choạng thôi lui liền ba bước, cực kỳ kinh hãi, nói bằng giọng đứt nối ngập ngừng :

– Mi là người nào? Mi... là... người... nào?

Cử chỉ đột ngột của thiếu nữ ấy bắt Tiểu Phong phải hoảng kinh! Nhưng thấy cả người nàng run rẩy, tinh thần kích động vô cùng! Đương lúc bối rối Tiểu Phong không biết trả lời thế nào.

Ngay lúc ấy...

Một tiếng quát vang dậy lên. Tên cao lớn vạm vỡ ấy nói :

– Nhãi con giỏi thật! Mi đã cả gan dám đến chốn này mà còn dõ dỏi hung hăng. Nay xem chưởng của ta.

Trong tiếng quát ấy, ào ào một tiếng gió lộng, hắn đã tổng tới một chưởng!

Chưởng lực của tên cao lớn vạm vỡ ấy ra khỏi tay đã nghe tiếng thiếu nữ nạt lên :

– Ngừng tay!

Tiếng nạt ấy chứa đựng một giọng nói vừa khích động lại vừa điên cuồng.

Tiểu Phong nghe ớn lạnh cả xương sống. Quả nhiên tên cao lớn vạm vỡ ấy, đã đánh một chưởng ra vội vã tháo tay trở về liền.

Cặp mắt sáng ngời như sao của thiếu nữ ấy vẫn đóng đinh trên các vết thương nơi ngực Tiểu Phong không nháy. Nàng nhăn mặt nhíu mày, dường như các vết thương nơi trên lồng ngực Tiểu Phong khiến nàng nhớ đến một việc chi đã qua hết sức rùng rợn. Bằng một giọng run run, thiếu nữ ấy nói :

– Mi... mi... là ai? Là ai hãy nói rõ cho ta biết.

Tiểu Phong nhìn thấy trong khóe mắt của nàng có một màu đỏ, dường thể những hạt lệ muốn tuôn rơi. Tiểu Phong bồn chồn trong dạ chẳng hiểu ra làm sao cả, thiếu nữ ấy làm gì vậy? Lẽ nào những vết thương của chàng khiến nàng không yên?

Giữa lúc ấy...

Từ trong tòa nhà hùng vĩ có năm người chạy ra như bay. Tốc lực khinh công cực kỳ mau lẹ, cả năm người nhaoáng cái đã đến tận nơi.

Đi đầu là ông già tay cầm gậy. Mắt ông già ấy quét lẹ vào tên cao lớn vạm vỡ bị Tiểu Phong đánh trúng một chưởng hộc máu còn nằm xui xò trên mặt đất.

Sắc mặt vẻ tức giận, ông già ấy nạt hỏi :

– Các hạ là cao nhon ở phương nào? Cớ sao đến “Bích Hải Nhan” đánh người chết giấc như thế đó? Lão phu đây tự bắt tài cũng sẵn sàng lãnh giáo các hạ mấy chiêu tuyệt học.

Ông già ấy dứt tiếng, mặt hiện đầy sát khí, cất tiếng cười lạnh lùng bước thẳng tới trước Tiểu Phong.

Còn bốn người kia, tay cầm sẵn khí giới, hằm hằm chờ ra tay.

Trong khoảng thời gian ấy, không khí tại chỗ bao trùm một thứ sát cơ đầy khủng bố, Tiểu Phong rảo mắt nhìn khắp mọi người một cái, lạnh lùng nói :

– Chính hần tự mang lấy nhục vào mình, sao trách ngược lại ta?

– Tự mang lấy à? Tiểu tử mi chưa được nghe, được biết phái Đông Hải ở Bích Hải Nhan xưa nay không phải là chỗ hoang vắng, ai muốn làm chi thì làm sao?

Cả người Tiểu Phong rung động. Chàng vọt miệng hỏi :

– Phái Đông Hải?

– Không sai! Các hạ đã có tài dùng chưởng đánh cao thủ của bốn môn trọng thương không phải là kẻ vô danh, vậy xin cho biết danh hiệu?

Mắt xem qua tình thế, chàng bảo thầm trong bụng: “Nguy!”

Bởi vì các vết thương trên ngực của chàng mỗi khắc qua lại càng đau đớn như cắt ruột gan. Nếu mà động thủ lần thứ hai thì không bị trọng thương thì cũng bị bất sống.

Lòng nghĩ ngợi băn khoăn chẳng biết phải đối phó thế nào. Chàng nghe tiếng thiếu nữ ấy nạt lên một câu oai nghiêm không khác truyền ra một mạng lệnh :

– Trần hương chủ, người hãy lui về trước, để đó mặc tôi.

Ông già ấy tức là Trần hương chủ vừa nghe tiếng nạt của thiếu nữ sững sờ, dừng hẳn chân lại, đưa mắt nhìn thiếu nữ, cất tiếng nhỏ nhẹ thưa :

– Lão phu tuân mạng!

Dứt tiếng, thờ lui lại sau năm thước.

Về mặt thiếu nữ ấy vẫn như khích động như cũ. Nàng run rẩy hỏi :

– Hãy tỏ thật cho ta biết, người là ai?

Trong lúc bất ngờ như vậy, Tiểu Phong bối rối vô cùng. Chàng không hiểu vì ý chi mà thiếu nữ ấy cần hỏi mình là ai? Chàng cười một cách khổ sở, trả lời :

– Tôi họ Lê!

– Họ Lê?

Nàng buột miệng lặp lại, dường như tiếng trả lời ấy làm cho nàng thất vọng.

Nàng cười một cách buồn bã, miệng lẩm bẩm :

– Đúng rồi, người chẳng phải chàng. Chàng đã ngủ yên một giấc mãi mãi dưới đáy sâu của lòng biển cả. Chàng mãi mãi không bao giờ trở lại.

Tiếng nói của nàng vừa ngừng, hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi trên gò má.

Nàng cất bước chạy thẳng vào trong tòa nhà tráng lệ.

Nhìn bóng nàng ở phía sau lưng, Tiểu Phong bồn chồn, hồi hộp. Chàng lặng lẽ tự hỏi một mình :

– “Nàng làm cái gì thế? Người đàn ông nào?”

Vừa khi thiếu nữ ấy bỏ chạy, ông già cảm gậy lạnh lùng quát vọi :

– Tiểu tử, mau nói tên cho ta nghe.

Tiểu Phong cười một tiếng khinh miệt nói :

– Bộ bọn các người ham đánh đá lắm sao? Ta đi ngang qua lối này bị người của quý phái chặn lại sanh sự đánh ta trước. Ta chỉ tự vệ đối phó lại chút đỉnh thôi, sao lại cứ trách ta hoài?

Ông già ấy lại càng lộ vẻ giận dữ hơn :

– Giỏi cho tiểu tử thật! Nếu mi quyết cứng đầu không chịu nói rõ tên mi, ta hủy diệt mạng sống của mi liền tại nơi đây!

Bị ông già khiêu khích, lửa giận trong lòng Tiểu Phong lại cháy bùng lên.

Chàng nói thầm :

– “Bọn người này sao vô lý quá, cứ ý mạnh ý đông lên giọng cầu cao bắt nạt kẻ khác. Ta đâu mang đầy thương tích trầm trọng khắp mình nhưng há lại sợ lũ này sao?”

Với ý nghĩ ấy chàng bèn nói :

– Ta là Tiểu Phong, các người muốn biết ta cho biết thử làm chi ta nào?

– Á? Tiểu Phong?

Tiểu Phong nói tên của mình khiến cả năm người khủng khiếp sợ đến giựt nhảy người lên. Chúng thối lui ra sau ba bước, thất sắc kinh hồn!

Danh hiệu của Tiểu Phong lừng lẫy khắp nơi. Chỉ nội trong ba ngày mà khắp giới giang hồ, ai nghe tới cũng hãi hùng, rúng động. Chàng vẫn còn chưa biết tất cả hai giới hắc bạch võ lâm trong thiên hạ đã gán cho chàng một cái huy hiệu là :

“Đệ Tam Ma”!

Vì lối giết người điên cuồng như một tên đồ tể nên các nhân vật giang hồ mới liệt chàng vào hàng ma đầu thứ ba. Chàng cùng với Bắc Yêu và Nam Tinh đứng thành thể chân vạc.

Nào mấy ai đã hiểu rõ tâm sự đau thương chôn chặt dưới đáy lòng thù hận của chàng! Đâu phải chàng hung ác bạo tàn? Chàng giết người không phải khát máu điên cuồng. Chàng giết người có lý do chính đáng. Nhưng nào mấy ai thấu hiểu cho chàng. Họa chăng chỉ có những vong hồn người chết ở dưới suối vàng!

Hai tiếng “Tiểu Phong” vừa thốt ra khỏi miệng thật sự đã làm cho năm người ấy bay hồn, mất vía ông già cảm gậy có làm gan dè nén sự kinh khủng, cất tiếng nói :

– Thì ra đây là “Đệ tam ma”. Lão phu cứ ngỡ là Bồn phái tìm người, không ngờ tự người lại tìm tới. Âu cũng là số trời!

– Tìm ta?

– Đúng vậy! Các hạ hẳn còn nhớ cách vài ngày trước đây đã đánh chết một lượt tám cao thủ của bốn môn?

Tiểu Phong hoảng hốt luôn miệng nói :

– Vậy thì Giáo chủ trong cái nhà này chính là Đông Hải Long Quân à?

– Không sai tí nào.

Tiểu Phong thật một phen kinh sợ rụng rời! Chàng bảo thầm trong bụng :

“Trời khéo xui khiến làm sao oan gia cứ mãi vẩn vương. Đang lúc mình mang thương tích trầm trọng đây mình này làm sao chống cự nổi Đông Hải Long Quân?”

Ngẫm nghĩ thế rồi chàng bèn hỏi :

– Bây giờ các người định làm chi ta đây?

Ông già ấy cười nhạt một tiếng nói :

– Vay máu thì phải trả nợ máu.

Nhìn thấy tình thế trước mắt chàng nghiêng răng bụng bảo dạ rằng :

– “Nói nhiều cũng chẳng ích chi, chỉ còn một nước là liều mạng chết sống với đối phương một chuyến...”

Đã quyết định như vậy rồi, Tiểu Phong quên cả sự đau đớn cực điểm của các vết thương đang hành hạ thể xác, cất tiếng nói to :

– Đâu các người thử làm xem?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hồi 10

Tiểu Phong nói dứt lời, âm thầm vận công vào song chưởng giữ thế đón chờ. Lúc ấy, các vết thương trên ngực chàng đau đớn khôn tả, mồ hôi rịn đầm hai bên gò má.

Chàng lòng những dặn lòng: “Chiến thuật trước mắt chỉ phải đánh mau thắng lẹ. Chẳng vậy, đêm dài, lắm mộng, không khéo rơi lọt vào tay người.”

Ông già ấy nhìn sang một tên môn hạ đứng phía bên mặt bảo :

– Mau trở về trình lên với Giáo chủ là kẻ đã đánh chết tám cao thủ của bốn môn hiện đang có mặt ngoài này!

Tên ấy nói “vâng” một tiếng, quay lưng chạy miết vào trong tòa nhà hùng vĩ.

Không khí tại chỗ, sau khi tên ấy chạy đi căng thẳng vô cùng.

Tiểu Phong quát mắt nhìn xem địa thế, cất tìm một lối chạy thoát thân. Hai mắt chàng bỗng trợn to lên, quát liền một câu :

– Hãy tiếp ta một chưởng nè!

Tiểu Phong đánh chưởng nhanh dường như chớp nhoáng.

Ông già ấy không ngờ chàng ra tay một cách quá sức lẹ làng nên lách người né tránh.

Tiểu Phong cố nén sự đau đớn do các vết thương trầm trọng đang công phạt, nên tay vừa tống tới một chưởng, thân hình đã cong vút như một cây cung bắn vọt theo gành đá phía dưới sườn núi không khác một mũi tên bay.

Ông già ấy nhìn theo sững sốt, nạt to tiếng bảo :

– Đố chạy đằng trời!

Thân hình của lão cũng lẹ như sao băng, bay vút theo không rời. Liền khi ấy tất cả môn nhon của phái Đông Hải có mặt tại chỗ cũng hét vang một tiếng tung người rượt theo!

Bóng hình của Tiểu Phong bay vọt ra vài trượng, các miệng vết thương đều toát ra, khiến người chàng lão đảo, khí lực hoàn toàn mất hết.

Đương lúc cực kỳ nguy cấp ấy, một trận cười vang dậy xé nát không gian nổi lên. Bóng người nhấp nhোáng khắp đủ mọi nơi. Hơn vài mươi người không biết núp sẵn ở đâu từ hồi nào, đã ủa ra bốn phía chặn cứng nẻo thoát thân của chàng.

Tiểu Phong cả kinh, thối lui một bước. Ngược mắt nhìn tới, mặt chàng biến sắc.

Đông Hải Long Quân tay cầm cây Long Đầu Quỷ Trượng, cùng với hai ba mươi người nữa cũng đến nơi.

Đông Hải Long Quân bản mình đứng ngay trước mặt Tiểu Phong. Tay múa cây long đầu quỷ trượng hắn cười lạt một tiếng, nói giọng rền rền như tiếng chuông bể :

– Tiểu Phong mi đã nhận ra lão phu chưa?

Trong thời gian chớp nhoáng không đầy nháy mắt, ba mươi cao thủ của phái Đông Hải đã dùng thân pháp mau lẹ cực kỳ, đứng thành một vòng tròn, bao vây Tiểu Phong chặt chẽ.

Chàng rảo mắt khắp chung quanh, cất giọng cười, hết sức ngạo nghễ, đáp :

– Ngờ đâu đến đây, ta lại gặp được người.

Mặt Đông Hải Long Quân biến sắc, hắn giận dữ hăm hăm quát to tiếng, hỏi :

– Này Tiểu Phong, tiện đây ta hỏi mi một lời. Ta với mi có cừu sâu hận lớn chi mà vừa gặp môn nhân của ta mới lần đầu tiên, mi xuống tay đánh chết liền một lượt cả tám cao thủ của ta?

Tiểu Phong thông thả đáp :

- Đó chẳng qua là một việc bắt đắc dĩ chứ ta không bao giờ nỡ giết những người không oán thù với ta.
- Việc bắt đắc dĩ à?
- Đúng vậy. Nếu ta không đánh người của môn phái người dễ nào người của môn phái người lại dễ cho ta sống sao?
- Giải thích thế ấy chẳng nhằm gì. Chẳng qua lòng mi quá độc, tay mi quá ác nên hạ thủ chẳng chút nương tình.
- Tinh thế lúc bấy giờ cấp bách lắm ta không làm như vậy không đặng!
- Còn giờ đây?

Tiểu Phong vẫn cười một cách ngạo nghễ nói :

- Oan gia đã đặng đầu. Nay Đông Hải Long Quân, Tiểu Phong ta nói thật một câu là mặc dầu giờ đây khắp người ta đang bị trọng thương, nhưng ta vẫn không chịu chết đâu nhé.

Dứt lời, bàn tay mặt thò vào bên hông nhanh như điện giựt. “Soạt” một tiếng, chàng đã rút nhanh thanh “Độc Long kiếm” ra khỏi vỏ. Đôi mắt khôì ngó tuần tú của chàng bắn ra hai luồng tinh quang chói ngời, chuẩn bị đối phó.

Tiểu Phong biết rõ trong mình đang bị thương tích cực kỳ trầm trọng mà giây khắc này lại động thủ giao đấu với một kẻ cường địch, thế tất bỏ mạng như chơi.

Có điều xưa nay vốn cang cường bất khuất, chàng thà lãnh lấy một cái chết trong chiến đấu oai hùng hơn là bó tay để cho người bắt sống.

Nói cùng mà nghe, dầu cho lần này đánh nhau một trận cuối cùng trong đời, thân thể chàng có tiêu tan thành tro tàn, xương mục đi nữa, thì máu rưới Bích Hải Nham cũng đem lại cho chàng một cái chết lẫm liệt oai phong. Tiểu Phong không tiếc thân mà chỉ tiếc là chưa trả thù cho cha mẹ, cho người ơn dưới suối vàng.

Chàng chỉ ân hận có bấy nhiêu đó thôi.

Chàng luôn luôn nở nụ cười lạnh lùng trên vành môi. Thanh “Độc Long kiếm” cầm chặt trên tay.

Đông Hải Long Quân vẩy ngọn Long đầu quỳ trượng, chậm rãi từng bước một tiến tới.

Xa xa vọng lại, tiếng sóng vỗ đầu gành, khiến đấu trường càng tăng thêm bầu không khí căng thẳng, chứa đầy khủng bố. Sát cơ mỗi lúc nặng nề thêm theo tiếng chân bước mỗi lúc mỗi gần hơn.

Trên vài mươi môn hạ của môn phái Đông Hải, mắt rục những tia lửa hung hăng, ghì chặt vào gương mặt lạnh lùng oai nghi của Tiểu Phong.

Thình lình...

Đông Hải Long Quân nạt to một tiếng. Cây Long đầu quỳ trượng trên tay của hắn vung tới. Hiệp cùng một lúc với tiếng nạt, một chiêu “Lãng quyền cô châu” từ đầu ngọn quỳ trượng đánh tới, sức mạnh đến mười thành công lực!

Thế đánh của Đông Hải Long Quân bằng một chiêu độc môn của hắn, có oai lực tuyệt luân. Một luồng quỳ ánh tím lên cuộn cuộn như sấm gầm sét nổ.

Chính ngay cùng lúc, Đông Hải Long Quân đánh tới một quỳ đó, thanh “Độc Long kiếm” trong tay của Tiểu Phong cũng vùng lên, thân hình chàng bắn vút tới, đẩy liền một chiêu “Thiên lý tổng khách”.

Hai người cùng ra tay mau lẹ như đồng một thời gian. Đông Hải Long Quân một quỳ vừa đánh thì Tiểu Phong một kiếm nhanh dường điện xẹt chém ra. Lợi hại vô cùng.

Vì dùng sức tấn công chiêu ấy, các vết thương trên ngực của chàng lại đau thốn lên. Dẫu không nổi, chàng phải kêu lên một tiếng nghệt thờ.

Trong khoảnh khắc thời gian nhanh chóng ấy, Đông Hải Long Quân vung tới chiếc Long đầu quỳ trượng, lại tấn công liền chiêu thứ nhì.

Bị các vết thương công phạt, đau đớn vô ngần. Toàn thân chàng không còn chút sức lực nào nữa. Lần này chàng thấy rõ mình không tránh khỏi cây quỳ trượng của Đông Hải Long Quân. Nó giáng xuống là bể đầu. Chết một cách oan uổng. Ngay cơ như ngàn cân treo sợi tóc.

Tiểu Phong nghiêng răng mua vút thanh “Độc Long kiếm” trong tay vòng một vòng, đưa thẳng thân kiếm đón chịu mũi nhọn của ngọn quỳ trượng của Đông Hải Long Quân.

“Keng” một tiếng, vàng và sắt chạm nhau, Tiểu Phong dùng sức chịu đựng nên các vết thương đều tét miệng, đau đớn không sao chịu thấu. Thanh “Độc Long kiếm” văng bay khỏi tay. Máu tươi trong miệng trào ra. Chàng ngã quỵ trên mặt đất.

Đông Hải Long Quân cũng bị rách hổ khẩu tay. Cây long đầu quấy trượng rớt xuống. Thân hình hắn bị đẩy bay ra sau.

Tức tức. Khi Tiểu Phong vừa ngã nằm xuống, hơn ba mươi môn hạ của phái Đông Hải đều hét lên một tiếng dậy trời. Mỗi đứa nhắm ngay vào người Tiểu Phong đánh xuống một chưởng.

– Ngừng tay!

Lúc ấy giữa không gian, một tiếng quát nạt như sấm nổ dội tới. Hơn ba mươi tên môn hạ của phái Đông Hải rúng động cả đầu óc tim gan, họ vội vã rút tay về không dám đánh tới. Tiếng nạt ấy do chính miệng của thiếu nữ mà Tiểu Phong đã thấy lúc nãy, truyền ra!

Hơn ba mươi môn đệ của phái Đông Hải thấy thầy cùng dồn mắt về gương mặt nàng.

Liền khi ấy, Đông Hải Long Quân đã lượm cây long đầu quấy trượng lên cầm tay. Đôi mắt hắn rực rực những tia lửa sáng ngời cực kỳ ghê gớm. Một tiếng cười nhạt thoát ra khỏi miệng hắn. Lăn cật bước về phía Tiểu Phong. Hắn gấp chàng, đang còn nằm dưới đất. Những miệng vết thương trên ngực Tiểu Phong bị nước mặn teo lại đã tét ra, máu tươi rướm đỏ. Hai mắt chàng nhắm cứng. Gương mặt chàng trắng bệch, không còn tí máu nào.

Sát khí trên mặt Đông Hải Long Quân càng dày đặc hơn. Hắn chậm chậm đưa cao cây Long đầu quấy trượng, mím chặt môi, cắn răng, sắp sửa đập xuống để kết liễu mạng chàng.

Sát khí lại càng dày đặc. Cảnh trí vắng lặng biến thành một cảnh chết chóc.

Thình lình thiếu nữ ấy cất tiếng gọi to :

– Cha!

Đông Hải Long Quân ngược đầu ngó lên. Hắn nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ ấy. Hắn giật mình hãi sợ. Hai giọt lệ từ trong khóe mắt nàng tuôn rơi! Hắn vội ngừng hẳn bước, đứng lại cất tiếng hỏi :

– Tiểu Huệ, sao thế hả con?

Nàng thở một hơi u oán não nề, nói :

– Cha! Cha giết chàng sao?

– Đúng vậy con ạ. Nó đánh chết tám cao thủ của phái mình!

– Thôi mà! Con xin cha tha cho chàng!

Câu nói ấy làm cho hơn ba mươi cao thủ phái Đông Hải, cả Đông Hải Long Quân đều biến sắc sùng sốt!

Đông Hải Long Quân nạt to :

– Tiểu Huệ, con điên hả?

Mục quang của thiếu nữ đóng đinh chặt cứng vào gương mặt hung hăng, ác sát của Đông Hải Long Quân không nháy.

Tiếng nạt ấy bao trùm một màn sát khí. Mặt hắn rực rực một thứ hung quang khiếp người. Hắn trừng mắt nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ.

– Lừa Tiểu Huệ.

Lừa Tiểu Huệ nói bằng một giọng đau buồn :

– Cha! Con không điên. Con xin cha tha cho chàng!

Đông Hải Long Quân nghiến răng, nói :

– Tha cho nó à? Nó đánh chết tám cao thủ của phái ta làm cho oai danh của ta tiêu tán. Ta mà không giết nó, thì mối hận trong lòng ta không tan!

– Cha! Con chỉ xin cha một lần thứ tha!

– Vì cớ nào con lại xin cho nó?

– Con...

Lừa Tiểu Huệ ngó lên gương mặt đầy sát khí của cha, nàng bắt giác thối lui một bước.

Đông Hải Long Quân nghiến răng nạt lớn :

- Con về nhà ngay, nghe rõ chưa?
- Cha, con nghe rõ. Có điều con xin cha chỉ mới một lần!
- Không thể được. Nó là kẻ thù của ta.

Gương mặt Luru Tiểu Huệ biến sắc. Nàng rút thanh kiếm sau lưng cầm sẵn trong tay cất tiếng lạnh lùng nói :

- Cha! Nếu cha nhút nhát giết chàng con nguyện chết trước mặt cha.

Dứt lời, thanh trường kiếm trong tay Luru Tiểu Huệ chìa thẳng mũi nhọn vào ngay quả tim nàng. Vết mặt hồng hào của nàng biến thành màu xanh mét.

Biến chuyển đột ngột ấy khiến cho ba mươi cao thủ phái Đông Hải hoảng sợ điếng người.

Chính Đông Hải Long Quân cũng kinh hồn tái mặt. Hắn thật không ngờ sự việc lại xảy như thế. Hắn cũng yêu Luru Tiểu Huệ còn hơn châu ngọc. Vì lẽ nào con gái hắn lại vừa giúp tên Ma Vương sát nhon Tiểu Phong? Hoảng quá, Đông Hải Long Quân vội thét lên :

- Bỏ kiếm xuống.

Miệng la, chân hắn lẹ như tên bắn, chạy thẳng tới chỗ Luru Tiểu Huệ, tay toan giật kiếm.

- Cha, mau lui về chỗ cũ. Nếu không con đâm liễu một mũi tự sát ngay tại đây.

Đông Hải Long Quân sợ quỳnh cả ruột. Hắn không dám trái lời con gái, vội vàng thôi lui trở lại.

Biến chuyển ấy quá bất ngờ, Đông Hải Long Quân sững sốt như người mất trí. Nhìn Luru Tiểu Huệ với cặp mắt kinh ngạc, hắn nói :

- Tiểu Huệ, sao con có những hành động ngớ ngẩn thế kia? Con há không biết Tiểu Phong chính là kẻ thù sâu như biển đối với môn phái của mình sao? Cớ sao con van xin tha cho nó? Hơn nữa con lại không quen biết chi nó kia mà.

Luru Tiểu Huệ liền đáp :

- Cha nói rất đúng. Con không hề quen biết người đó. Chỉ vì con trông thấy những vết thương trên lồng ngực của chàng.

Đông Hải Long Quân biến sắc, run rẩy, nói :

- Vết thương?

Về mặt Luru Tiểu Huệ xanh dờn như tàu lá. Nàng nói to tiếng :

- Đúng như thế đó! Vết thương của chàng, cha ơi! Cha há chẳng còn nhớ lúc cha giết Lục Hạo?

Nàng hét to như điên, như cuồng :

- Chẳng phải là cha đã dùng mũi chĩa đâm vào khắp lồng ngực chàng cho đến nỗi da thịt tan nát như tro hoa. Lúc máu chàng chảy đầm ướt mình, chàng còn đang chết giấc mà cha lại còn đem ra nhận chìm xuống đáy biển.

Nàng lại cười rống lên như điên cuồng. Giọng cười ấy khiến người nghe phải rợn da gà. Từ trong tiếng cười lại còn nghe cả những lời nàng nói về Lục Hạo, dường như giữa nàng và Lục Hạo có một mối cảm tình hết sức thâm thúy. Tiếng cười điên cuồng của nàng biến thành những tiếng khóc đau thương đứt ruột.

Đông Hải Long Quân mặt mày kinh hãi tái xanh. Hắn loạng choạng thối lui liền mấy bước.

Hơn ba mươi cao thủ môn đệ của phái Đông Hải cũng đều hoảng sợ mất hồn.

Luru Tiểu Huệ ngưng hẳn tiếng cười nghiêng răng nói lớn :

- Cha, ngay lúc ban đầu cha đã biết rõ con yêu Lục Hạo. Vậy mà cha nỡ giết chết hạnh phúc cả đời con. Cha dùng chĩa bén đâm nát ngực chàng. Lúc chàng sắp chết, cha vẫn không nương tay, đem chàng nhận chìm xuống biển làm mồi cho cá.

Đông Hải Long Quân lạnh lùng nói :

- Có điều Lục Hạo chẳng chút nào yêu con.

- Con biết. Nhưng mà cha đã dùng một thứ cực hình tàn bạo biến đổi thân hình chàng, giống hệt người này. Những vết thương trên ngực cũng lũng nát như nhau!

– Nếu Lục Hạo không ăn cắp vật vô giá của môn phái ta là “Thanh Long kinh”, gia nhập Thất Hùng Bang, thì ta đâu có giết nó.

– Nói chi đi nữa thì Lục Hạo cũng đã chết trong tay của cha rồi.

Da mặt của Đông Hải Long Quân run run giựt giựt không dứt. Hắn nghiêng răng nói :

– Có điều cái chết của Lục Hạo có quan hệ gì đến Tiểu Phong kia chứ?

– Những vết thương trên ngực của chàng giống hệt những vết thương trên ngực của Lục Hạo.

– Chỉ có một điều ấy mà con xin cha tha thứ cho nó khỏi chết?

– Đúng vậy!

Đông Hải Long Quân nhướn đôi lông mày rậm lặng lẽ nói :

– Phỏng như cha cứ giết nó không được sao?

– Được. Nhưng không chỉ có một Tiểu Phong chết mà còn có thêm con gái của cha nữa.

Đông Hải Long Quân hăm hăm cả giận quát to bảo :

– Mi dám..

– Thưa cha, con dám lắm. Nếu cha không tin, cha cứ xuống tay thử xem!

Dưới những cơn mưa nhìn trần trụi của bao nhiêu môn hạ, Đông Hải Long Quân bị con gái hắn dồn vào một ngõ bí, không biện pháp thoát ra. Bỗng nhiên hắn chậm chậm giờ cao cây quỳ trượng. Hắn nhắm chỗ Tiểu Phong đang nằm bất tỉnh bước thẳng tới.

Giương mặt Lưu Tiểu Huệ nhột nhột, thanh gươm thẳng mũi nhọn vào sát da ngực. Theo đúng nhịp từng bước chân của Đông Hải Long Quân, nàng đẩy mũi kiếm lần vào trong thịt.

Đông Hải Long Quân xem Lưu Tiểu Huệ còn quý hơn tất cả kho tàng châu báu trong thế gian. Hôm nay nàng quyết liều mình cứu mạng Tiểu Phong chỉ vì có những vết thương trên ngực của chàng. Do đó hắn sực nhớ đến một màn thảm kịch đã qua. Hắn nhận rõ cái màn thảm kịch đã qua ấy in sâu vào tâm não con hắn một vết thương lòng, suốt đời không lúc nào quên.

Tuy biết vậy nhưng Đông Hải Long Quân nếu vì cưng con mà không giết chết Tiểu Phong thì làm sao cho tám cao thủ đã bị chàng đánh chết yên lòng và hả dạ đám môn hạ dưới tay?

Hắn dự biết tánh con rể Lưu Tiểu Huệ đã dám nói là dám làm ngay. Hắn mà giết Tiểu Phong tất nhiên Lưu Tiểu Huệ cũng phôi thân ngay tại chỗ, cùng chết chung với chàng.

Đông Hải Long Quân nghiêng chặt hai hàm răng lại. Nơi da mặt hắn nhăn nheo giống như cái giò chó quay ướt. Đương khi căng thẳng cực độ ấy, thỉnh thoảng một bóng già chạy sấn tới quỳ ngay trước mặt Đông Hải Long Quân, cất giọng run run, nói :

– Bẩm Giáo chủ, kẻ dưới tay này dám cầu mong Giáo chủ bớt cơn giận dữ dung tình cho kẻ dưới tay được bày tỏ chút ý kiến.

Đông Hải Long Quân thối lui lại một bước, hạ cây quỳ trượng trên tay xuống hẳn lỗ mắt ngó ông già ấy. Lão già ấy chính là Đường Nguyên Khâm giữ chức Hình đường Hương chủ (chức coi về hình phạt) của phái Đông Hải. Hắn hơi sững sờ bèn hỏi :

– Đường hương chủ có ý kiến ra sao?

Đường Nguyên Khâm quét mắt nhìn mọi người có mặt tại chỗ, qua một vòng, chậm rãi nói :

– Kính bẩm Lưu giáo chủ, lệnh ái đã năn nỉ cầu xin điều đó mong Giáo chủ cũng nên tha người ấy cho rồi!

Đông Hải Long Quân lẽ nào lại nhẫn tâm giết Tiểu Phong, để cho con gái cưng của mình phải liều mạng sống, mặc dù hắn căm giận chàng thâu mặt, thâu xương. Chẳng qua trước mặt môn hạ, đệ tử, hắn không thể lấy tình riêng bỏ lẽ công làm cho lòng người bất phục nên giết tha khó bề tự ý định đoạt mà thôi. Giờ đây có kẻ gỡ cho hắn, lẽ tự nhiên hắn có cơ hội cứu mạng con gái rồi. Tuy vậy Đông Hải Long Quân vẫn giữ bộ mặt lạnh lẽo sắt đá bên ngoài, cất tiếng oai nghiêm bảo :

– Người ấy là cừu địch của môn phái, có lý nào ta tha cho nó đặng?

– Không lý lại nỡ để cho Giáo chủ lúc tuổi già lại phải đau khổ vì mất một người con gái cưng yêu hơn cả tánh mạng mình?

Đông Hải Long Quân vẫn nhăn mày nghiêng răng, bảo :

– Ta mà không giết Tiểu Phong thì lúc chết còn mặt mũi nào trông thấy bao nhiêu anh em đã bị một tay nó tàn sát dưới suối vàng?

Đường Nguyên Khâm chậm rãi thưa :

– Kính bẩm Giáo chủ! Chúng ta chỉ tạm thời tha cho nó lúc này. Sau đó, chúng ta huy động toàn lực tìm nó thanh toán món nợ máu ấy, tưởng cũng không mất mát đi đâu.

Đông Hải Long Quân gật đầu bằng lòng :

– Có vậy thì đáng! Về sau bọn ta quyết tìm giết nó, chớ không tha.

Tiếng nói như mũi nhọn của hấn vừa dứt, hấn rào mắt nhìn các môn hạ Đông Hải tại chỗ, dẫn giọng bảo :

– Ai nấy đều lui về Tổng đàn hết.

Hơn ba mươi đệ tử phái Đông Hải, rợp nhau: “Tuân lệnh!”, rồi tự rút lui.

Lưu Tiểu Huệ ngó Tiểu Phong còn nằm sổng sọt trên mặt đất, chậm buong nhẹ mũi kiếm xuống khỏi ngực. Hai mắt ướt đầy ngấn lệ, nàng đứng lẳng lẳng nghĩ suy nàng nhớ đến tấn thảm kịch đau lòng của Lục Hạo đã qua. Nó hiện ra trong óc như một cơn ác mộng.

Đông Hải Long Quân thở ra một hơi dài nói :

– Tiểu Huệ bây giờ cha con ta trở vào trong nhà!

– Không! Cha hãy vào một mình trước đi. Con rất đổi cảm ơn cha đã tha cho chàng!

Đông Hải Long Quân biết rõ con gái hấn đang băn khoăn đau khổ nhớ lại việc cũ đã qua. Đối với cái chết của Lục Hạo, mãi mãi con gái hấn không bao giờ nguôi ngoai cho được. Hấn nhìn vợ vắn vào bóng hình thê thảm của con gái, rồi lặng lẽ cất bước quay về phía Tổng đàn của phái Đông Hải.

Nếu như không phải những vết thương trước ngực của Tiểu Phong giống hệt những vết thương trước của Lục Hạo, người yêu bất hạnh của Lưu Tiểu Huệ, thì ngày hôm nay chàng khó thoát khỏi một cái chết nắm chắc trong tay!

Những tiếng sóng vỗ ì ầm vẫn vọng đến từng hồi. Gió lạnh ban đêm hợp cùng hơi lạnh của cõi lòng phất lên gương mặt khổ sầu Lưu Tiểu Huệ!

Từ cơn gió lạnh như cắt vào da mà nàng nào hay biết. Bao nhiêu ý nghĩ đều tập trung vào nỗi thống khổ của con tim.

Lâu lắm, nàng thò tay vào túi áo lấy ra một gói thuốc. Nàng quỳ sát xuống bên mình Tiểu Phong, tự tay rắc thuốc lên những miệng vết thương. Những dòng nước mắt của nàng không ngớt tuôn rơi lã chã. Nàng lẩm bầm trong miệng với mình :

– Anh Hạo yêu dấu của em, nếu anh sống lại em sẽ vì anh mà tự tay săn sóc vết thương trầm trọng trên ngực anh cũng như thế này đây. Em ở mãi bên mình anh săn sóc cho đến lúc nào các vết thương của anh kéo da non lại hết, lành lặn như xưa.

Thảm thương cho Lưu Tiểu Huệ. Sự thật chán chường đã nói với nàng cái người mà nàng săn sóc hiện giờ không phải là chàng thanh niên mà cách vài năm trước nàng đã đem trọn mối tình gởi gắm thiết tha Lục Hạo, chỉ có một chàng trai ấy, được nàng đắm đuối yêu đương. Còn người này, nàng chưa từng quen biết!

Qua mấy thời thần được Lưu Tiểu Huệ rắc thuốc, giữ gìn, Tiểu Phong lần lần hồi tỉnh. Chàng mở mắt nhìn lên, bất giác thất kinh thẳm trong bụng. Mắt chàng chạm phải gương mặt xinh tươi ướt đầm ngấn lệ, như đóa hoa liễu sau cơn tâm tã.

Chàng vụt ngồi dậy, sợ hãi cất tiếng hỏi :

– Cô nương! Tôi chưa chết dưới tay Đông Hải Long Quân sao?

Lưu Tiểu Huệ buồn bã gật đầu.

Tiểu Phong hết sức ngạc nhiên. Chàng là một thanh niên ưu tú cực kỳ thông minh. Ngay lúc ấy chàng đã hiểu rõ những việc chi đã qua nên hỏi liền :

– Cô nương cứu mạng tôi?

Nàng gật đầu, Tiểu Phong hỏi :

– Đông Hải Long Quân là người chi của cô nương? Có nào hấn lại tha chết cho tôi?

– Người là cha ruột của tôi. Còn như tại sao chàng lại được tha thì ban đầu vì người đã làm một việc không hay, không phải đối với tôi.

Nhìn thấy những ngấn lệ trên gò má cùng với giọng nói buồn bã của Lưu Tiểu Huệ, chàng bỗng nhiên hiểu ra được là thân thể của nàng đã trải qua một lần chẳng may.

– Việc ấy cô nương có thể nào bày tỏ cho tôi nghe đáng chăng?

Nàng lắc đầu lia lịa, cười một lúc, buồn bã đáp :

– Không! Tôi không muốn nhắc đến, việc bất hạnh ấy gọi lại làm chi!

Nàng thở ra một hơi nhẹ nhẹ. Ngược mắt nhìn lên những ánh sao mờ nhạt trên bầu trời xanh thẳm mênh mông, Luru Tiểu Huệ nói bằng một giọng ảo não u buồn :

– Các vết thương của chàng chỉ nội trong một ngày là lành lại như xưa.

Chàng có thể đi khỏi chốn này được rồi. Cố nán lại chỉ gặp nhiều nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hồi 11

Tiểu Phong gật đầu đáp :

– Đúng vậy. Tôi nên đi là hơn. Có điều, tôi bỏ đi như thế này, lòng tôi cảm thấy còn thiếu cô nương một món gì như nợ, như tình, như ơn, như nghĩa!

Mắt Luru Tiểu Huệ đầy tràn lệ ngọc, nàng nói :

– Không chàng đừng nên nghĩ ngợi. Lúc tôi cứu chàng không phải vì chàng, mà thật ra là vì một người khác.

– Người yêu cô nương?

– Chắc thế.

– Người ấy đã chết rồi?

– Đúng vậy đã chết rồi.

Nàng nói lẩm bầm :

– Cũng giống hệt như chàng, người bị cha tôi dùng mũi chĩa nhọn đâm vào lồng ngực, cứ một mũi lấy theo một miếng thịt, máu tuôn xối xả!

Giọng nói của nàng biến thành những tiếng thét như điên như ngất :

– Tôi thấy máu từ các miệng vết thương ở lồng ngực trào phun ra lại thấy cả những miếng thịt dính theo mũi chĩa rơi xuống... rơi xuống trên mặt đất. Cha tôi dùng độc hình ấy cho đến lúc chàng chết đi sống lại, rồi còn đem ra ngoài biển khơi...

Kể đến đây, Luru Tiểu Huệ rú lên những tiếng cười rử rượi giống như nàng nhớ đến việc đã qua, cực kỳ kinh hoàng.

Tiểu Phong hỏi :

– Vì sao cha cô nương lại giết người yêu của cô nương?

Nàng cười bằng một giọng gay gắt, nói :

– Chỉ vì một người đàn bà. Người đàn bà ấy nói với cha tôi là tôi yêu chàng trai nọ, chứ thật tình chàng trai nọ chẳng yêu tôi một mảy may! Vì người đàn bà ấy mà chàng trai tôi yêu đó dám cả gan liều lĩnh ăn cắp cuốn “Thanh Long kinh” là vật báu vô giá trấn sơn của phái Đông Hải của cha tôi làm Giáo chủ! Chàng trai ấy bị người bắt được, chiếu theo luật lệ của môn phái mà trị tội!

– Do đó, chàng trai ấy bị đâm nát lồng ngực mà chết?

– Đúng thế!

– Chàng trai ấy chỉ vì một người đàn bà?

– Nó tên là Tăng Thục Linh, ngoại hiệu là Ngọc Phi Diệp, nữ chúa của bang Thất Hùng!

Lòng dạ, đầu óc Tiểu Phong đều rung động. Chàng buộc miệng hỏi :

– Thất Hùng Bang?

Lưu Tiểu Huệ gật đầu, Tiểu Phong sức nhớ lời ân nhân đã qua đời của mình là Tinh Nhân Nhiếp Hồn có một đồ đệ tên là Giang Vân Tông cũng đầu hàng làm môn đệ của Thất Hùng Bang. Chẳng như Giang Vân Tông cố tâm ăn cắp một cuốn sách Tinh Nhân Nhiếp Hồn ghi chép kỷ lưỡng về võ công tuyệt học của trọn đời ông ta vào đó, không khác người yêu của thiếu nữ này đều bị Ngọc Phi Diệp dụ dỗ bằng sắc đẹp mê hồn của nó chẳng?

Nghĩ đến khoản ấy, về mặt Tiểu Phong hiện đầy oán giận. Chàng hỏi :

– Ngọc Phi Diệp người ra làm sao?

– Theo thiên hạ trăm trò thì sắc đẹp dường thế Tiên trời giáng xuống trần gian. Còn tôi thì chưa từng ngó thấy!

Tiểu Phong nói :

– Tiểu Phong tôi nếu quả thật không chết tôi quyết vì nàng trả thù.

– Làm gì nữa! Người yêu tôi đã thành người thiên cổ, vĩnh viễn tôi không mong gì được gặp lại chàng ở kiếp này.

Tiểu Phong nghe Lưu Tiểu Huệ nói, lắng lặng một chập. Chàng thở ra nhẹ nhẹ nói :

– Cô quả thật là một thiếu nữ bất hạnh trên đời! Dầu sao cảm ơn cứu mạng của cô đối với tôi. Mãi mãi tôi ghi chặt vào tim óc. Mong rằng sau này chúng ta còn có phen gặp gỡ.

Nàng cười phơn phớt. Tiếng cười buồn bã làm sao.

Liền đó nàng nói :

– Thôi đi, đi! Chúc chàng mạnh giỏi, khuyên chàng thận trọng giữ mình.

– Cô nương về nhà được vui vẻ. Tôi cũng chúc cô được mạnh khỏe, lấy thời gian làm thang thuốc trị vết thương lòng.

Hai người nói với nhau những lời từ giả, thân mật, quyến luyến không khác một đôi nhân tình. Thật ra cả hai mới biết sơ qua, chỉ trong một lúc tạm thời ngắn ngủi.

Canh cánh bên lòng. Tiểu Phong không thể nào quên người con gái bất hạnh ấy, hơn nữa không thể nào chàng quên người đã cứu sống mạng mình. Chỉ một khắc giây ấy đủ khiến cho nàng ôm ấp mãi mãi vào lòng một kỷ niệm của một đêm!

Chàng lắng lặng ngó nàng, tay cầm thanh “Độc Long kiếm” lên quay mình bước đi. Chàng bòn chòn trong dạ như vừa được một cái chi, lại cũng như mất một cái chi.

Xuống khỏi dốc núi, Tiểu Phong bước đi lững thững. Chàng nghĩ còn nhiều việc. Mối thâm cừu của cha mẹ, mối thù của ân nhân chưa trả đặng. Thế mà suýt nữa chàng đã bị chết trong tay Lãnh Diện Vong Hồn.

Nghĩ đến gió, chàng nghiêng chặt hai hàm răng, mắt rực rực hung quang, bắn tủa ra những tia lửa oán thù rừng rợn. Chàng nhận rõ sở dĩ mình bị bắt là hoàn toàn do một tay Mộng Diện Thần Nữ!

Nhân đó mà chàng lại nghĩ đến Bắc Yêu. Bởi động cơ nào thúc đẩy mà Bắc Yêu liều mạng vào tận “Địa bảo” giúp chàng một tay? Phải chăng không ngoài bảy chữ thần bí trên bảy đồng tiền?

Bỗng nhiên chàng vụt nhớ tới lời của Bắc Yêu đã nói là mình đã tìm ra bí mật mười bốn chữ trên mười bốn đồng tiền.

“Vạn lý hải dương thiên trùng sơn, hận tỵ thanh sơn ái tỵ phong”

Bắc Yêu đến “Địa bảo” là vì bảy chữ trên bảy đồng tiền mà nàng tin còn ở trong mình chàng. Nhưng nàng tìm ra bí mật của mười bốn chữ trên mười bốn đồng tiền kia là nhờ đâu?

Tiểu Phong nghĩ đến đây, bỗng nhiên đầu óc rộn ràng. Lúc nghĩ đến việc kia, chàng lại nhớ đến lời của Lê Thiết Thoại nói với mình là phải lên tận Cửu Hoa sơn! Lê Thiết Thoại căn dặn thế nào cũng cần đi ngay! Thế mà hiện giờ bao mối thù chưa trả, mọi việc nào cũng phải làm xong. Suýt nữa chàng lại bỏ mạng là khác. Nếu như chàng chết rồi, thì làm sao dám thấy mặt cha mẹ chàng cùng với Tinh Nhân Nhiếp Hồn ở nơi chín suối?

Ngẫm nghĩ hồi lâu, chàng quyết định phải lên đường đi Cửu Hoa sơn ngay.

Phỏng như chú chàng đã chết thật, thì chàng thấu liêm thi hải của người, kẻ đó chàng đi tìm kẻ thù đòi các món nợ máu.

Không do dự, chàng vờn mình theo mé trước mặt, chạy thẳng.

Đêm đã tàn. Vầng ô đã sáng tỏ một phương trời!

Chạy suốt một đêm không ngừng nghỉ, chàng nghe trong người đã mệt, lại đói. Tạm dừng giây lát, chàng hái mấy nắm sim rừng ăn đỡ lòng.

Tìm một cây cao rậm rạp có chăng ba, chàng leo lên nằm đánh một giấc nghỉ lưng!

Không biết ngủ chừng bao lâu, thỉnh thoảng chàng vụt nghe tiếng thét lạnh lạnh xé tan bầu không khí êm đềm dội đến đánh thức chàng tỉnh hẳn dậy.

Theo chỗ phát ra tiếng ấy, Tiểu Phong phóng mắt nhìn theo. Chàng trông thấy cách chỗ mình ẩn núp chẳng bao xa có một bóng người, từ trên một đỉnh núi rơi vút xuống như tên, giữa hai sườn núi đầu lưng lại, không khác một đường chệch giữa hai tấm vách đá cheo leo.

Tiểu Phong bảo thầm :

– “Đỉnh núi này cao có trên vài trăm trượng sao lại có người nào đánh nhau trên đó! Người này phải chăng bị đánh rớt xuống hố sâu?”

Nghĩ như thế xong Tiểu Phong tung mình bay vụt theo giữa hai bên sườn núi đầu lưng đó. Chàng có hành động ấy không vì một mục đích nào khác hơn là tánh háo kỳ thúc giục!

Tiểu Phong đến chỗ hai sườn núi ấy ngược mắt nhìn xem. Chàng thấy khoảng trống giữa hai sườn núi ép lưng vào nhau, dựng đứng song song, rộng chừng vài trượng. Chàng dừng chân lại, phóng mắt nhìn vào bên trong khoảng trống đó. Hình thể giống như một cái động!

Trước cửa động có chừng ba chục cây tùng bách, cành lá rậm rạp xanh um.

Tiểu Phong băng mình vào trong cửa động.

Chàng vừa vào bên trong rừng tùng, chợt trông thấy cảnh vật trước mắt biến đổi khác hẳn. Nhìn ra phía trước, chàng thấy cả rừng tùng, mênh mông vô tận, ngó mắt con mắt chẳng biết đâu là cùng.

Tiểu Phong giựt mình cả kinh. Chàng không sao có thể tưởng tượng nổi là chỉ đó vài chục cây tùng bách thế đó mà lại bày thành một trận thế tuyệt vời!

Chàng không dám bước tới nữa, mắt nhìn mãi mà không sao hiểu mấy cây trong khoảng trống đã xếp theo kỳ trận bát quái hay là Cửu Cung?

Tiểu Phong định bụng thối lui ra không ngờ mắt chàng nhìn lại mé sau, con đường hồi nãy chàng lọt vào đã bít lối vì khoảng trống đâu chẳng thấy chỉ thấy một dãy rừng xanh bát ngát không bên không bờ.

Chàng không nghĩ ngờ chút nào nữa cả. Chàng lọt vào một trận lạ, chỉ có điều không sao nghĩ nổi, trong động núi này lại có người bày trận như vậy?

Một ý nghĩ nảy sanh, Tiểu Phong bảo thầm trong bụng :

– “Chắc chắn là giữa khoảng chệch của hai vách núi này có cái chi cực kỳ bí mật bên trong. Chẳng vậy bày trận để làm gì?”

Chàng là một thanh niên cứng đầu chẳng biết sợ là gì, nên chạy ngang qua khoảng trống đó.

Thình lình...

Tiểu Phong kêu “á” một tiếng thất kinh hồn vía. Chàng nhìn thấy một tử thi đã thối nát, nằm sòng sượt trên mặt đất. Chàng tự hỏi :

– “Tại sao trong thế trận này lại có tử thi?”

Nhìn sơ qua một hồi, chàng chạy lại gần xem thử, khi còn cách ba bước, chàng thấy một tử thi nữa.

Tính ra suốt đường, có vài mươi tử thi như vậy. Có cái đã hư mục chỉ còn là đồng xương trắng. Cũng có cái vừa mới chết. Chàng định chắc đây là những người mắc kẹt trong trận không tìm được ngã ra mới chết một cách quái gở thế ấy.

Tiểu Phong chạy gần nửa ngày trời, vẫn không kiếm được miệng động.

Chàng ngạc nhiên kinh hãi, bụng bảo dạ :

– “Thế này rồi ta cũng lại bị bỏ xác một cách oan uổng trong trận này sao?”

Với ý nghĩ ấy, Tiểu Phong quỳnh quáng trong lòng. Chàng bậm môi cố lấy sức chạy, chạy luôn một hồi, may sao lại chạy lọt ra được phía ngoài khu rừng xanh ấy.

Chàng đưa tay lên vuốt những giọt mồ hôi lạnh thấm ướt cả mặt mày, tự nói :

– Hú hồn! Ta trải qua một phen cực kỳ nguy hiểm.

Liền đó chàng ngược mắt nhìn con đường chệch giữa hai sườn núi, bề sâu độ chừng mười trượng, Tiểu Phong liền chạy vào trong đó.

Xuyên qua khối khoảng đường chẹt, chàng nhìn thấy những hòn đá dựng liền nhau như những quân bút, cao đến vài ba trăm trượng. Phía bên trong có một cái hang nhỏ. Trong hang có một cái hồ nhỏ.

Tiểu Phong đang hết sức lấy làm lạ lùng tại sao trong hang lại có hồ. Bỗng nhiên chàng thấy dưới hồ có một người nổi lên.

Chàng không khỏi khiếp sợ trong lòng.

Người này, theo chàng nghĩ có lẽ là người ban nãy bị rơi xuống hồ mà chàng đã trông thấy chẳng sai!

Rảo mắt ngo quanh một vòng, bất giác chàng sợ hãi đến ròn óc cùng mình!

Chung quanh bờ hồ xương khô chất đống thành gò.

Chàng không hiểu tại sao lại có nhiều xương khô quá cỡ như thế!

Ở trên chót gành đá là cái gì? Người nào ở trên đó?

Tiểu Phong bèn phóng mình tới bên hồ, thấy người nổi lên trên mặt nước đó tuổi còn trẻ măng, nhiều lắm là cỡ hai mươi cái xuân trở lại. Dường như hắn đã uống đầy nước hồ nên sinh trưởng mà chết.

Chàng nói thầm trong bụng :

– “Trên gành đá này chắc có giống gì đó. Ta phải lên tận nơi xem thử mới được! Ở đó làm sao lại có người quá đồi tàn bạo đã người rơi xuống hồ, bỏ thây trong hồ như thế này.”

Chợt đâu...

Một giọng cười “khệt khệt khệt” hết sức quái gở vọng vào tai. Tiểu Phong lắng tai nghe kỹ thì tiếng cười phát ra từ trong hang nhỏ...

Cùng lúc với những tiếng cười rùng rợn vọng tới, khiến người nghe đến phải mọc óc cùng mình. Đã có vài mươi bóng người, nhanh như chớp nhoáng nhảy xuống mặt hồ chụp vào cái thây nọ.

Tiểu Phong thất kinh vội lùi lại sau một bước. Chàng vừa ngược mắt nhìn, bất giác càng bay bổng, mắt vía hơn nữa.

Mắt chàng trông thấy mươi mấy người lội xuống mặt hồ chụp cái tử thi nọ, toàn thể là những quái nhân vô cùng kinh khiếp, tóc tai bù xù, quần áo rách nát, hình thù gớm ghê, như yêu tinh!

Tiểu Phong vừa khiếp sợ vừa nghĩ thầm: “Sao bên trong hang này lại có lắm người kỳ quái thế ấy?” thì nghe những tiếng cười “khèn khệt” vang lên. Cặp mắt của Tiểu Phong mở to như hai cái lục lạc, xem mấy chục người ấy chụp cái thây nọ để làm gì?

Chàng chỉ thấy sau khi vớt được tử thi lên rồi, cả bọn giành nhau xé nát từng miếng vụn. Xương còn y nguyên mà thịt thì dồn chung một đống.

Trông thấy tình hình rùng rợn ấy Tiểu Phong chưa ngót nghĩ suy, thì nghe những tiếng khệt khệt ấy lại vang lên. Mấy chục người ấy xúm vào ăn tươi một lúc hết sạch đồng thịt.

“Trời ơi! Đây là một bọn ăn thịt người.”

Tiểu Phong quá sợ suýt nữa ngã sụm xuống chết giấc.

Ăn hết thịt da, bọn người ấy “xơi” luôn bộ đồ lồng. Còn xương thì vùi xuống hồ. Dường như đã no nê, thỏa thích cả bọn người cười lên những tiếng “khệt khệt” dị kỳ.

Thình lình bọn chúng chợt nhìn thấy có mặt Tiểu Phong tại đó nên cũng sững sốt.

Tiểu Phong sợ hãi đến cực điểm, mình toát đầm mồ hôi lạnh, cứ bước thụt lui ra sau mãi không ngừng.

Những trận cười “khệt khệt” lại vang dậy lên, biến cái hang nhỏ ấy thành nơi khủng bố không sao tả hết! Tiếp theo những tiếng cười quái dị, bọn người ấy cứ sấn bước gần vào hướng Tiểu Phong.

Chàng bụng bảo dạ rằng :

– “Hay bọn họ ăn còn chưa no? Bất mình nich luôn cho đủ bữa? Chừng như vậy thật!”

Không dám đứng yên, Tiểu Phong cứ đi thụt lui từng bước một, mắt không dám rời mấy chục người quái gở nọ.

Không khí khủng bố căng thẳng đến cực độ!

Bỗng nhiên...

Tiểu Phong dừng hẳn chân lại. Tay rút thanh “Độc Long kiếm” miệng nạt to :

– Bọn bây bước tới nữa, thử xem!

Thấy ánh sáng đen ngời của thanh “Độc Long kiếm” bọn người quái gở ấy không dám sấn tới nữa!

Vút tít thanh Độc Long kiếm trên tay, Tiểu Phong quát hỏi :

– Bọn mi là người nào?

Không một tiếng đáp. Chúng chỉ có cặp mắt sâu hóm, lờm lờm những tia máu đỏ, ngó chăm chăm vào mặt chàng.

Thình lình...

Năm người quái gở đi trước bật to những tiếng cười “khệt khệt”, rồi tung bay lên như tên bắn, nhảy chụp vào mình Tiểu Phong. Cái thế chụp của năm người này mau lẹ tuyệt luân.

Tiểu Phong cả sợ, nhận biết chúng là những nhân vật có võ công tuyệt thế!

Tiểu Phong vùng liền một nhát kiếm, quát hỏi :

– Bọn mi muốn chết hả?

Ánh kiếm ngời ngời bốc lên hơi lạnh buốt xương, Tiểu Phong không dám khinh thường, sử dụng một chiêu cao diệu nhất của “Huyền Thiên kiếm pháp”.

Thế kiếm chém tới độc hiểm ghê gớm. Như thế mà cả năm người này phớt mình lách qua tránh khỏi, đủ biết thân pháp của bọn chúng cao đến mức nào!

Tiểu Phong sợ hãi cả người. Chàng tự nghĩ võ thuật của bọn quái nhon này cao siêu tột độ nên kiếm pháp của chàng dù lợi hại vô song vẫn cũng không chạm được vào mình bọn chúng. Mặt chàng xanh mét như tàu lá.

Năm người ấy lại cười khệt, nhắm phía Tiểu Phong ép tới.

Chàng thối lui một bước, quát bảo :

– Bọn mi mà sấn tới ta lấy mạng không tha!

Một tay cầm kiếm tay, một vận chưởng đợi chờ. Mặt chàng hằm hằm sát khí.

Những tiếng cười “khệt khệt” quái gở nổi lên. Cả năm người ấy không hẹn nhau mà cùng vọt tới, vừa chụp vừa tấn công vào Tiểu Phong một chưởng!

Tiểu Phong hét to một tiếng, tay mặt chém ngang một kiếm, tay trái đánh luôn một chưởng “Thiên Huyền dương công”!

Ngay lúc ấy người trong bọn năm người quái gở ấy nhảy vọt chẳng khác sao băng, nhắm ngay phía sau lưng chàng chụp tới. Cả năm người này dường như chẳng xem mạng sống là gì cả, cứ chụp tới liên liên mạnh như sấm sét.

Nghe sau lưng có một luồng gió lạnh ào tới, Tiểu Phong chém tạt một ngọn “Độc Long kiếm” ngược lại phía sau lưng.

Không ngờ bả vai chàng đau buốt lên.

Quay người như chớp ngó lại. Chàng chợt thấy người họ đã chụp rách cả áo lẫn thịt, thành một lỗ.

Nhưng cũng chính ngay lúc ấy một tiếng rú thê thảm vang động tứ bề.

Người quái gở đã chụp trúng bả vai chàng cũng bị một nhát kiếm của chàng chém chết té nằm trên vũng máu!

Bọn quái gở nọ vội vàng thối lui lại sau, trở mắt nhìn vào tử thi của người bị Tiểu Phong chém chết đó.

Bả vai đau nhức, máu tươi nhỏ giọt, Tiểu Phong nghiêng răng trợn mắt nạt :

– Ta với bọn mi không oá. Cừu. Có sao bọn mi quyết giết ta? Nếu bọn mi mà không biết phải trái với ta, thì ta nói thiệt một lời là sẽ giết chết không còn mạng đa.

Ngoài tiếng nạt vang như sấm của Tiểu Phong bốn phía đều lặng lẽ như tờ.

Mấy chục người quái gở ấy nhìn chàng giận dữ không mở miệng thốt ra một tiếng.

Chỉ vì Tiểu Phong đã giết hết một mạng nên cả bọn quái nhân ấy càng hung dữ hơn. Bọn chúng không khác nào một lũ quỷ đói, cứ nhìn phía Tiểu Phong

sấn bước ép tới mãi.

Chàng lo lắng thầm :

– “May là có năm người quái này liều mạng mà mình đối phó còn hết sức khó khăn. Nếu như cả mấy chục quái nhân ấy cùng xông vào một lượt, chắc chắn là mình bị chúng giết chết không sai!”

Mồ hôi toát đầm trong mình, tay vung thanh “Độc Long kiếm” miệng chàng vẫn nạt bảo :

– Bọn mi sấn vào liệu xem.

Lẹ không chỉ bằng, cùng một lúc mười quái nhân nọ tung vọt tới chụp mạnh vào mình Tiểu Phong. Cả mười quái nhân cùng ra tay một lượt oai thế dữ dội như núi lở sóng trào.

Tiểu Phong tay kiếm tay chưởng cùng đẩy tới một lúc.

Nếu lấy võ công mà luận thì chàng vẫn đủ sức đối phó với mấy chục quái nhân này, chỉ vì thấy bọn chúng quá đồi hung ác đã mạn nên lòng chàng đâm ra hoang mang, khiếp sợ mới rối loạn thân pháp.

Giờ đây bị mười quái nhân ấy cùng chụp tới một lúc, làm cho Tiểu Phong quỳnh chân tay, những động tác của chàng chẳng còn chiêu thức nào cả.

Mười quái nhân nọ dường thế đã được huấn luyện kỹ càng nên chúng phối hợp với nhau rất có quy củ. Chỉ có ba người tấn công còn bảy người kèm chế Tiểu Phong.

Chàng đầu võ công có cao siêu tới đâu, bị cái lối tấn công phối hợp của một thứ võ công tuyệt học nào đó đã rèn luyện cho đám quái nhân này cứ một người đánh thì một người kèm nên không sao thắng bọn chúng được. Chàng mệt đến nỗi hào hển thở gần hụt hơi.

Chỉ thoáng mắt, mười quái nhân này bỗng nhiên thối lui bao vây Tiểu Phong vào giữa. Liền đó mười quái nhân khác nhảy vào thay thế tấn công lập thành một thế trận. Mười quái nhân sau tấn công còn mãnh liệt hơn quái nhân trước.

Tự nghĩ hôm nay khó thoát đám người quái gở này, Tiểu Phong chỉ cương quyết chết sống với bọn chúng mà thôi. Chàng nghiêng rặng tung vọt người lên cao đánh liền một chưởng. Tiểu Phong dùng chưởng này tới mười thành công lực nên tin chắc sẽ có người ngã lăn chết tươi, không ngờ chưởng phong của chàng ào ào như gió lộng mà chẳng trúng nhằm một người nào cả.

Lần này Tiểu Phong mới kinh sợ đến mất cả tự tin. Chàng nghĩ thầm :

– “Sao bọn người quái gở này lợi hại quá đồi? Trong lúc mau lẹ cực kỳ như thế mà cả mười người đều có thể né tránh không trúng một ai sao?”

Trí óc chàng vụt nhớ đến chiêu cuối cùng của “Huyền Thiên kiếm pháp” là “Phi Kiếm Thương Nhân”. Chàng nhứt định sử dụng ngay chiêu ấy.

Một tiếng rống dội lên, một quái nhân đánh tới một chưởng.

Thừa thế chưởng của đối phương, Tiểu Phong bắn vọt mình lên cao, thanh “Độc Long kiếm” trong tay chàng nháy lên một màu ánh sáng đen huyền chói ngáy vào quái nhân đánh tới chưởng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hồi 12

Tiểu Phong tận dụng toàn lực đánh chưởng ấy tới. Quái nhân lách mình né tránh mau lẹ như nháy. Ngay giữa lúc quái nhân ấy chưa vung người lách mình thì Tiểu Phong đã quát to tiếng bảo :

– Này tiếp thêm một phát nữa!

Theo liền tiếng quát, thanh “Độc Long kiếm” trong tay chàng đã bay vút tới.

Chỉ nghe một tiếng rú thê thảm vang lên. Quái nhân này đã bị “Độc Long kiếm” xuyên thấu ngực ngã xuống chết tươi.

Vừa khi quái nhân ngã nhào trên mặt đất Tiểu Phong đã lẹ như chớp nhoáng, nhảy tới rút thanh “Độc Long kiếm” về cầm sẵn trong tay, miệng quát lớn :

– Bọn chúng mi cứ nhào vô thử xem.

Giọng quát bảo của chàng rung động núi rừng khiến người nghe phải sồn da gà!

Mười quái nhân nọ bị Tiểu Phong giết mất đi một, bất giác không tiến lên nữa, mà dừng chân đứng lại. Trong số mười quái nhân bao vây Tiểu Phong vòng ngoài, đã có một người nhanh như chớp nhảy tới trám vào chỗ trống của quái nhân vừa bị chàng phi kiếm giết chết đó. Mười người quái gờ vừa mất một nhưng kịp thời tập trung đại đủ số nên cả bọn bật lên một giọng cười khệt khệt quái gờ, cùng tiếng bước sấn tới như cũ. Bỗng nhiên, mười tên cùng rống to một lượt. Cả mười quái nhân nhảy bay lên chụp vào mình Tiểu Phong một cái bất ngờ cực kỳ mau lẹ!

Bỗng đâu...

Một tiếng nạt xé mây truyền đến :

– Ngừng ngay!

Một bóng người bay vút tới rơi ngay xuống tại chỗ. Tốc độ phi hành của người này cực kỳ nhẹ nhàng lanh lẹ. Mười quái nhân vừa nhảy bổ tới chụp vào người Tiểu Phong chợt nghe tiếng quát của người nọ, trong lòng cả sợ, vội vã thâu tay trở lại, nhảy lui ra sau một bước.

Tiểu Phong cũng lui năm bước, ngược mắt nhìn lên thấy đó là một quái nhân quần áo rách tả tơi, đầu bù tóc rối, hình trạng gớm ghiếc vô cùng!

Quái nhân ấy vừa hiện thân, thì cả bọn hai mươi quái nhân đã đến trước đó đều rụp một cái quì gối xuống đất.

Tiểu Phong trông thấy tình hình như vậy lại càng lạnh toát cả người!

Bộ mặt quái nhân vừa mới đến sau đó không khác một cái mặt nạ bằng da người vì nó ồm nồm, khô quách, không còn chút máu thịt nào cả. Mắt hấn lộ ra hai tia lửa sát nhân cực kỳ hung ác quét thẳng vào mặt bọn người quái gờ đang khúm núm quỳ mọp dưới đất. Hấn quát bảo giọng nói lạnh lùng như băng giá :

– Bọn bay quả lớn mặt! Nếu ta đến chậm một bước, chắc vị huynh đài này đã chẳng bỏ mạng trong tay bọn bay? Đứa nào ra tay trước hãy đứng dậy mau.

Năm quái nhân ra tay trước nhất, đã có một đứa bị Tiểu Phong giết chết rồi, còn bốn đứa kia đều khép nép cùng đứng dậy!

Lúc bấy giờ Tiểu Phong đã trông thấy rõ ràng quái nhân ấy trừ thân hình khô ồm như một bộ xương ra, đầu tóc chom bom, quần áo te tét thì người hấn đương độ thanh xuân, khoảng vài mươi tuổi trở lại là nhiều!

Chợt nghe quái nhân này cất tiếng nạt to bảo :

– Bọn bay, bốn đứa ra tay trước phải không?

Cả bốn quái nhân quỳ mọp dưới đất đồng thanh trả lời một lượt :

– Dạ phải.

– Bọn bay là người hay là quỷ?

– Dạ thưa là người ạ!

– Bọn bay là người à?

Quái nhân này cười hắc hắc mấy tiếng, nói bằng giọng hết sức oai nghiêm :

– Bọn bay đã nhận là người sao lại ăn thịt đồng loại? Hung ác hơn cả loài thú dữ cạp beo?

– Con ma đói đã thúc đẩy bọn chúng tôi phải có hành động dã man ấy.

– Con ma đói thúc đẩy bọn các người giết người chăng? Nhắc lại cho mi nhớ là lần trước các mi đã giết chết hết ba người đồng loại đi vào trong hang này rồi. Lúc bấy giờ, ta đã cảnh cáo bọn mi những gì?

Cả bốn người quái gờ ấy, mắt hấn về mặt hung ác gớm ghê ban nãy mà liền thay vào một mặt xanh mét, sợ hãi. Chúng run rẩy bần bật.

Quái nhân này lại quát lớn tiếng, nói :

– Kẻ nào làm sai lệnh ta là chết!

Tiếng “chết” vừa lọt ra khỏi miệng, một chưởng từ trong tay hấn cũng vừa đánh tới phía bốn quái nhân đang quỳ run dưới đất lẹ không thể tả!

Bốn người quái gờ ấy, mắt tròn dọc bắn ra những tia lửa máu đỏ tươi, nhưng vẫn quỳ dưới đất, dường thể chẳng dám chống cự lại. Chúng cam tâm chịu chết dưới chưởng lực của quái nhân này!

Tiểu Phong trông thấy tình trạng đó, trong lòng không nở. Chàng nói to lên :

– Huynh đài hãy ngừng tay đã!

Quái nhân này bị tiếng nói đồng dục của Tiểu Phong vội thâu chương lực trở về. Mắt hắn tua tủa những tia lửa máu đỏ rực, nhìn thẳng vào mặt Tiểu Phong.

Miệng hắn hỏi liền :

– Vì có nào huynh đài bảo tại hạ ngừng tay?

Tiểu Phong liền mỉm cười, nói :

– Vì có nào huynh đài lại định giết chết bọn họ?

– Tội tàn sát đồng loại, lẽ phải đáng chết!

Tiểu Phong bây giờ mới hiểu rõ bọn người ấy chẳng những không có gì đáng sợ mà thật ra còn đáng thương là khác. Bọn chúng bị lâm vào cảnh ngộ này, chẳng có vật gì nuôi sống nên phải ăn thịt người để đắp đổi qua ngày!

Ngẫm nghĩ đến chỗ đó, trong lòng Tiểu Phong bất giác ngậm ngùi. Chàng sức nghĩ tới một vấn đề khác có liên quan đến bọn người chuyên ăn thịt người kia.

Tại sao bọn họ lại bị giam hãm vào trong vùng này đến nỗi thành một bầy quỷ đói như vậy? Tiểu Phong hỏi quái nhân này :

– Ví như huynh đài mà giết bọn họ đi thì huynh đài cũng phạm vào cái tội tàn sát đồng loại như bọn họ có khác chi đâu?

Quái nhân này bị câu hỏi của Tiểu Phong liền sững sờ buộc miệng trả lời :

– Bọn họ đã đồng tình cử tôi làm người cầm đầu. Lẽ tất nhiên bọn họ phải tuân theo lệnh của tôi. Nếu các hạ không có một võ công tuyệt thế kinh người thì có phải đã thêm một mạng nữa bị giết trong tay bọn họ rồi chăng?

Tiểu Phong tươi cười đáp :

– Đành là vậy. Nhưng cuối cùng tôi không chết, chuyện kể như bỏ đi. Tôi xin huynh đài hãy tha cho bọn họ.

Nói dứt câu không đợi quái nhân này trả lời, chàng lại hỏi tiếp liền theo :

– Xem thấy khí độ huynh đài cũng đoán được huynh đài chẳng phải là người tầm thường. Vậy sao huynh đài lại cùng những người bạn đây bị hãm vào cái vùng nguy hiểm có ngả vào mà không lối ra này?

Quái nhân này liếc mắt bốn quái nhân còn đứng gần người tại chỗ. Hắn không trả lời câu hỏi của Tiểu Phong chỉ lạnh lùng nói :

– Nếu không phải vì các hạ này cầu xin dung mạng, bọn mi tất nhiên phải chết! Sao còn chưa đến tạ ơn của người?

Bị quái nhân này nạt bảo bốn quái nhân nọ vội vã quỳ xuống trước mặt Tiểu Phong rụt rè nói :

– Xin rất đổi cảm tạ ơn đức của các hạ, đã van nài cho bọn anh em chúng tôi khỏi chết.

Tiểu Phong luyến quýnh chân tay chẳng biết phải làm sao bảo lia bảo lịa :

– Ý chết, các vị đừng làm thế... hãy đứng dậy cho.

Sau khi rập nhau nói một tiếng cảm ơn, cả bốn người cùng đứng dậy.

Quái nhân cầm đầu ấy lại quát bảo :

– Mấy người còn chưa trở vào trong động, đứng đó làm chi?

Hai mươi mấy quái nhân có mặt tại chỗ vâng lời hò nhau chạy hết vào cửa một động đá hết sức to lớn rộng rãi!

Quái nhân cầm đầu ấy nhìn theo bóng hình phía sau lưng bọn người kia, than dài một tiếng, miệng nói lấp giấp :

– Bọn họ giống thứ gì? Ma quỷ chăng? Thú rừng chăng? Hay là người?

Tiểu Phong nhìn thấy quái nhân cầm đầu ấy nói lảm bảm trong miệng, mà trong đôi mắt đỏ lòm những sợi chỉ máu của hắn tuông hai dòng lệ...

Đầu óc Tiểu Phong rung động vô cùng. Chàng cất tiếng hỏi :

– Huỳnh đài làm sao thế?

Quái nhân ấy lắc đầu, thờ ra một hơi u ám, nhìn đăm chiêu vào mặt Tiểu Phong không trả lời câu hỏi của chàng :

– Huỳnh đài vô ý đi lạc vào chốn này thật sao?

– Đúng thế, huỳnh đài ơi. Mấy chục người anh em lúc nãy cũng giống như trường hợp của các hạ chăng?

Về mặt quái nhân ấy biến sắc, hắn nói :

– Bọn chúng tôi không phải như huỳnh đài. Huỳnh đài thì vì đi lạc mà lọt vào đây, còn bọn chúng tôi trái lại bị người ở trên cao chót vót cái gành đá kia quật nhào xuống hố này.

– Bị người quật xuống?

Quái nhân ấy gật đầu rồi lại hỏi :

– Huỳnh đài chính mắt trông thấy bọn người ban nãy ăn thịt sống của người rơi xuống trong hồ nước phải không?

Tiểu Phong bị quái nhân ấy hỏi một câu như vậy, bất giác nhớ lại, ớn lạnh cả người bèn đáp :

– Thật vậy! Chính mắt tôi được trông thấy rõ ràng từ đầu tắm thảm kịch!

– Huỳnh đài có biết vì cớ nào không?

– Bọn họ chẳng có một thức ăn nào khác hơn?

– Không sai!

Quái nhân ấy cười một tiếng tê tái, hạ giọng xuống nói một cách thương cảm :

– Bọn họ là những người rất tốt. Mấy năm trước, thân hình mặt mũi tính tình của bọn họ không giống như hiện tại trước mắt anh. Giờ đây huỳnh đài trông thấy một thứ cực hình hết sức hung ác, tàn bạo không khác yêu tinh mà quỷ như thế đó là vì bọn họ cố sống để nuôi cái chí báo cừu đây! Bọn họ quyết sống và cần phải sống!

Quái nhân ấy nói đến đó, buông ra một nụ cười dài lạnh lẽo tợ băng giá.

Tiểu Phong hết sức lấy làm quái gở nên hỏi :

– Sao bọn họ không ra khỏi rừng tòng xanh này?

Quái nhân ấy lại cười dài một giọng đầy oán hận nói :

– Kẻ nào không sợ chết thì cứ thử ra xem? Huỳnh đài vô ý đi lạc vào trong này, đó là một việc rất kỳ. Lý nào huỳnh đài lại không trông thấy những gò xương trắng trong ấy sao?

Tiểu Phong nhớ lại, rợn cả tóc gáy gật đầu, đáp :

– Có. Tôi có trông thấy. Những đồng xương ấy nhiều vô số kể. Có điều, vì cớ sao mà bị quật vào trong này? Ai là kẻ đã quật các người rơi xuống đây?

Quái nhân gầy guộc mặt ốm tong còn những da với xương không trả lời thẳng câu hỏi của Tiểu Phong, mà chỉ luôn miệng kể chuyện cho chàng nghe :

– Huỳnh đài đã vô ý lạc vào trong này, ấy là duyên số xui khiến để cùng kết bạn với chúng tôi! Sau mười ngày huỳnh đài đói quá, cả người mất hết sức lực. Bấy giờ huỳnh đài cũng sẽ ăn thịt người với chúng tôi. Một thời gian sau huỳnh đài cũng giống hệt như những người mà huỳnh đài đã thấy không khác chi mà quỷ đó!

– Rồi tôi cũng ăn thịt người?

Tiểu Phong toát mồ hôi lạnh khắp mình. Chàng lại hỏi :

– Thịt người ở đâu có mà ăn? Lẽ nào người ở trên đầu gành cứ tiếp tế mãi thịt người theo lối quật người sống rớt xuống?

– Quả đúng như vậy đó!

Quái nhân ấy ngược mắt ngó thẳng lên cao chót vót gành đá một cái, chậm rãi nói :

– Chậm lắm là ba ngày, từ trên cao gành đá này người ta lại quật xuống một người. Nếu người ấy mà chết thật thì bọn họ chia nhau đồng đều số thịt ăn,

nếu nổi lên trên mặt hồ mà còn sống thì gia nhập vào trong số anh em, một người bạn đồng tâm đồng cảnh nữa. Cho đến một ngày nào đó nếu sự tiếp tế theo lối quật người ấy chấm dứt, hay là số người bị quật xuống tăng gia mau chóng quá đông, còn số người chết thì giảm dần đi bọn họ lại sẽ giết nhau để ăn thịt sống!

Câu chuyện của quái nhân ấy kể Tiểu Phong càng nghe càng mọc ốc cùng mình. Chàng lại hỏi :

– Huỳnh đài bị kẹt vào trong hang này đã mấy năm rồi?

– Đúng năm năm.

– Huỳnh đài cũng đã ăn thịt người?

– Cái đó chẳng lấy làm lạ lùng! Chính tôi vừa trình bày qua, khi mà huỳnh đài đói quá không chịu thấu, huỳnh đài phải ăn kia mà!

Bỗng nhiên Tiểu Phong như nhớ ra một điều chàng liền hỏi :

– Theo lời huỳnh đài nói thì bọn người anh em kia sở dĩ vì căm thù mà cố sống?

– Đúng thế! Có sống để mà báo thù!

– Nếu tôi nhận xét không lầm thì lúc những người anh em kia ra tay chiến đấu, họ đều áp dụng một trận thế cố định chứ không phải đánh rời rạc và hỗn loạn.

– Không sai! Lúc bọn anh em chúng tôi bị quật rớt từ trên gành cao xuống hồ vô ý chúng tôi vớt được một bộ sách lạ hết sức quý giá. Chiếu theo những lời ghi chép trong bộ sách ấy, tôi bắt tất cả những người anh em đó lập thành một thế trận gọi là “Thập Quỷ trận”! Cứ mười người là có được một thế trận. Có được mấy chục người, là có được mấy chục thế trận, số người dư lại thì dùng để bổ sung vào thế trận nào lúc giao phong mà bị hao bớt. Do đó có bao nhiêu kẻ thù, chúng tôi cũng không sợ, một khi trận Thập Quỷ của chúng tôi được rèn luyện đến mức tinh vi thần thực!

Tiểu Phong lại hỏi tiếp :

– Thế thì ai là kẻ đã quật nhào những người anh em kia, kể cả huỳnh đài nữa xuống dưới hang này?

Quái nhân ấy phóng hai luồng nhãn quang nóng lạnh lùng như băng giá vào gương mặt Tiểu Phong, nghiêm giọng hỏi lại chàng :

– Huỳnh đài cũng đã có nghe qua cái danh hiệu Mông Diện Thần Nữ chứ?

“Mông Diện Thần Nữ?”

Đầu óc Tiểu Phong choáng váng, chàng vội vã hỏi :

– Tất cả những người anh em của huỳnh đài tại đây đều bị Mông Diện Thần Nữ quật xuống dưới này?

– Quả đúng như một với một là hai! Bọn anh em chúng tôi nói lại mà xấu hổ thêm, đều bị sắc đẹp của Mông Diện Thần Nữ làm cho si mê ngu muội! Bọn anh em chúng tôi được nàng gọi tình. Nhưng sau một cuộc mưa ân ái, nàng quật xuống dưới này!

Về mặt tuần tử của Tiểu Phong tái mét, lửa giận cháy rực trong hai con ngươi. Chàng sức nhớ lại, chính chàng suýt nữa táng mạng trong tay Mông Diện Thần Nữ! Chàng nghiêng răng trêu trạo nói :

– Nàng độc ác hơn cả hùm lang rắn rít.

– Mông Diện Thần Nữ mà không độc ác có một, không dám đăng nhất đời, thì làm sao danh hiệu nàng một khi nghe đến là vỡ mặt khắp giới giang hồ.

Những chàng trai trẻ tuổi từ hai mươi trở xuống, đã bị nàng quật chết dưới hồ sâu kể đến gần vài trăm mạng rồi! Kẻ chết thì ôm hận dưới suối vàng. Người còn sống sót như bọn anh em chúng tôi, độ chừng vài mươi, thế quyết còn sống là còn trả thù.

Nhớ đến thế trận bằng cây tùng trước cửa vào miệng hang, Tiểu Phong liền hỏi :

– Thế trận bằng cây tùng giữa hai vách núi cheo leo bên ngoài cửa miệng hang là do Mông Diện Thần Nữ bày ra?

– Đúng vậy! Mặc dầu tự tay nàng không giết chúng tôi, nhưng bên ngoài cửa hang, nàng dùng cây tùng bày thành trận Thiên Cương thì có khác nào chính nàng giết hại lần hồi mạng sống của chúng tôi một cách còn thâm, đau đớn gấp trăm lần! Con đàn bà cực kỳ thâm ác ấy, chúng tôi thế quyết một câu là phải báo thù. Đã bao năm trời, từng có biết bao nhiêu nhân tài cao thủ đi vào rừng tùng ấy mà chẳng một người nào trở ra được. Tất cả bọn họ đều chết rũ xương trong đó!

Tiểu Phong nghe đến đây, giận dựng tóc tai đến đó. Chàng lườm lườm cặp mắt đầy sát quang cả tiếng nói lên :

– Tôi mà không chết, tôi nhất định giết con đàn bà ấy mới hả lòng!

– Anh nói nghe dễ ợt. Làm sao anh có được may mắn gần năm một thuở lần thứ hai mà hồng nói chuyện giết nàng. Lọt vào trong hang này khỏi mục xương trong trận Thiên Cương bên ngoài cửa hang đã là tốt phước có một trên đời này rồi. Có lý nào anh lại tốt phước ra lọt trận Thiên Cương nữa sao?

Tiểu Phong nghiêng răng quả quyết nói :

– Bất kể với giá nào tôi cũng cần phải trở ra.

Nói đến giữa câu gương mặt nghiêm trang của chàng bỗng nhiên đổi sắc.

Bởi vì chàng sức nhớ đến một vấn đề đối với chàng cực kỳ quan trọng. Bởi vì trong khoảnh khắc thời gian chớp nhoáng ấy, thỉnh thoảng Tiểu Phong nhớ đến đôi hoa tai trên hai trái tai của nàng Bạch Cơ. Mông Diện Thần Nữ cũng đeo đôi hoa tai đó, không lẽ người thiếu nữ mà chàng tha thiết yêu đương nhất đời lại là đám ác gồm giết ấy sao?

Tiểu Phong nhớ đến điều ấy, bất giác trong lòng sợ hãi. Chàng buộc miệng nói luôn :

– Huynh đài có thấy mặt Mông Diện Thần Nữ rồi chứ?

– Chẳng như có thấy qua!

– Hai tiếng chẳng như của huynh đài có nghĩa làm sao? Thấy hay không thấy chỉ một trong hai tiếng ấy để chứng minh, chứ sao lại nói một cách mờ ờ như huynh đài?

Quái nhân ấy cười nhạt nói :

– Phàm người đàn ông, con trai nào mà giao tình với nàng đều thấy qua nàng cả. Có điều một điểm nàng giao tình chân chính với người đàn ông con trai nào thì người ấy không trông thấy mặt nàng. Nàng biến bên trong căn nhà xây mộng ái ân thành một nơi tối đen, ngựa bàn tay không thấy nắm ngón!

Theo đúng như tình hình mà quái nhân ấy nói thì lúc Mông Diện Thần Nữ bắt chàng vào trong gian nhà có gối giường êm ái để chàng nằm yên quả y hệt như thế đó. Đáng lấy làm lạ là tại sao Mông Diện Thần Nữ lại không cùng chàng vầy lại cuộc mây mưa? Nghĩ đến điểm thắc mắc ấy, chàng liền hỏi quái nhân ấy :

– Có một sự kiện, tôi tưởng nên hỏi kỹ huynh đài, mong huynh đài chỉ vẽ cho. Theo như con mắt huynh đài trông thấy qua Mông Diện Thần Nữ thì nàng là một thứ đàn bà như thế nào?

– Cái đó mới thật là khó nói cho rõ ràng! Phải xem cho thấy cái người mà Mông Diện Thần Nữ để mắt đến mới có thể khẳng định được. Nàng đều có thể làm các mảnh khố khác hẳn nhau. Hết sức trong trắng! Hết sức nhóp nhúa!

Hết sức phũ phàng! Hết sức tục tĩu dâm ô. Tùy theo mỗi thứ đàn ông, con trai mà xem thấy mới quyết định con người của nàng và nàng mới quyết định những thể thức ái ái ân trong một đêm gần gũi. Cho nên có khi nàng là một thiếu nữ thuần lương tinh khiết như một bực thiên tiên giáng trần! Mà có khi nàng biến thành một con đàn bà lăng loàn, trác nhố không khác một loại ác quỷ dâm ô số một trong thiên hạ!

Cảm thấy lòng buồn như giữa trời tuyết giá mùa đông. Tiểu Phong lại hỏi :

– Tại hạ còn chưa được thấu đáo, dám mong huynh đài giải thích một cách tường tận, tỉ mỉ, cụ thể hơn.

– Ví dụ như thế này. Nếu nàng thấy người đàn ông đó là một tay hảo sắc, hễ như bướm gặp hoa thấy đàn bà là nhào đại vô béc hết thì nàng dùng mảnh khố của phường lơi là giang hồ, cốt sao cho thỏa mãn nhục dục của cả hai người, không cần liêm sỉ xấu xa! Nếu thấy là một chàng trai yếu đuối không rành những kinh nghiệm nguyệt hoa thì nàng dùng mảnh lối khêu gợi, lừa dục của hắn bùng lên bằng đủ mọi ngón tinh ranh, bí mật! Nàng biến hắn thành một con thú trước miếng mồi tã dâm! Còn như nàng thấy là một thanh niên dũng cảm, khí khái, cao ngạo, chân chính thì nàng đóng vai một thiếu nữ hết sức hồn nhiên thuần khiết.

Tiểu Phong nghe lời bày giải của quái nhân ấy, bộ óc của chàng khác vỡ tan như bị đánh vào một trái chùy có sức nặng ngàn cân! Người chàng choáng váng như mất cả tự chủ, hai chân thối lui ra sau một bước. Trời ơi! Còn chi nữa mà ngờ. Người con gái mà chàng trót đem trọn mối tình trong trắng đầu tiên gửi gắm vào quả tim yêu đó lại chính là con đàn bà dâm đẳng...

Quái nhân ấy thấy tinh thần của Tiểu Phong rụng rời, cả người bần rùn không đứng vững thì giật mình thất kinh, cất tiếng hỏi :

– Huynh đài thế nào vậy?

Tiểu Phong cố đem hết nghị lực đè nén sự kích động đang vò xé tâm can, miễn cưỡng đáp :

– Làm sao mà huynh đài được biết tỉ mỉ từng chi tiết ấy?

– Số người bị Mông Diện Thần Nữ quật xuống dưới đáy hồ này kể có số trăm. Mỗi người kể lại cuộc giao tình của mình đối với Mông Diện Thần Nữ mỗi khác, chẳng ai giống ai. Tôi tổng hợp tất cả những chi tiết ấy lại, có khó khăn chi mà không tìm ra một kết luận đúng!

– Lúc huynh đài thấy mặt thì nàng là người như thế nào?

– Một thiếu nữ hết sức thiện chân, thuần khiết, không kém một vị nữ thần hiện thân. Đôi mắt của nàng xanh biếc bắn ra một thứ ánh sáng mơ màng huyền diệu khiến người nhìn thấy phải đắm đuối say sưa. Thần thái hồn nhiên, trong sạch của nàng cơ hồ ở thế gian này không có...

Lời nói của quái nhân ấy chưa dứt câu chợt nghe Tiểu Phong kêu to lên một tiếng. Chàng nói bằng một giọng run run đứt quãng :

– Huynh... huynh đài nói thế nào?

Nhìn gương mặt xanh xao trắng xác của Tiểu Phong với những giọt mồ hôi rịn đầy hai bên gò má, quái nhân ấy rung động toàn thân. Hấn kinh hải nói :

– Anh sao vậy? Có lẽ anh đã thấy qua Mộng Diện Thần Nữ rồi chăng?

Người Tiểu Phong xùng lũng muốn ngã. Mắt tủa ra những tia sáng ngời.

Bụng bảo thầm :

– “Trời Phật ơi! Đúng là dâm phụ ấy. Có lẽ nào nàng Bạch Cơ thuần lương thanh khiết mà lại... Nàng đối xử với ta bằng mách khỏe ấy...”

Hai giọt nước mắt buồn rầu đau khổ rơi xuống hai bên gò má :

Quái nhân ấy sùng sốt nói :

– Anh bị Mộng Diện Thần Nữ đánh lừa à?

Trong lòng tan nát, Tiểu Phong cố gắng gượng gạo nghiêng răng, giọng đầy uất hận :

– Không chừng là thế. Tôi có yêu một nàng. Hành vi của nàng ấy giống hệt như lời anh nói, không sai mấy may. Thiên chân thuần khiết, hai mắt xanh biếc long lanh, thần thái cơ hồ ở cõi trần gian này không thể nào có.

– Thật vậy sao?

Tiểu Phong cười nhạt nói :

– Đúng thế! Thật đúng như thế đó, nhưng nàng có phải là Mộng Diện Thần Nữ, tôi vẫn chưa biết nên nói làm sao!

– Rất có thể hai người chỉ là một!

Mặt đầy sát khí Tiểu Phong cười nhạt một tiếng nói :

– Tôi đã có bảo trước cho nàng biết là đời tôi không chịu cho ai lừa dối tôi. Tôi mà biết được nàng lừa tôi, tôi giết nàng ngay.

Bỗng nhiên quái nhân ấy hỏi :

– Cái nàng mà anh yêu dấu nồng nàn ấy có đặc điểm chi không?

– Đặc điểm? Nàng có đeo một đôi hoa tai!

– Đôi hoa tai? Chính mắt tôi thấy Mộng Diện Thần Nữ có đeo hoa tai!

Đầu óc Tiểu Phong rối nùi như mớ bông bong. Chàng buộc miệng hỏi :

– Anh thấy đôi hoa tai của Mộng Diện Thần Nữ đeo ra làm sao?

– Đó là hai viên hồng ngọc có chạm đóa hoa rất tinh vi không khác hoa thật.

– Đóa hoa? Còn tôi, tôi lại thấy chạm hình thiếu nữ!

Quái nhân ấy ngẫm nghĩ giây lát tiếp nói :

– Trong thiên hạ người giống người chẳng thiếu chi. Chẳng qua bọn ta nói chuyện với nhau đây là do sự tưởng tượng chứ chẳng có gì để chứng minh bằng cứ một cách cụ thể! Người thiếu nữ mà anh đã thấy rất có thể là Mộng Diện Thần Nữ.

– Tôi cũng tưởng như vậy đó!

Tiểu Phong ngược đầu ngó lên, cất tiếng cả cười. Chàng nói :

– Lúc nào tôi thấy lại nàng lần thứ hai, tôi quyết giết nàng. Đời tôi không chịu để bị ai lừa gạt. Nàng không lẽ đối xử với tôi bằng cách ấy.

Đúng lắm! Điều mà Tiểu Phong đã nói đó quả là một việc đúng sự thật!

Nếu quả người yêu của chàng là nàng Bạch Cơ, đúng là Mông Diện Thần Nữ, thì cõi lòng của chàng tan nát đến thế nào?

Người con gái hoa tình sớm nở trong quả tim tràn đầy nhựa sống yêu đương của chàng đâu lại là một người góm ghiếc đáng khiếp sợ bậc đó? Chàng đã đem tất cả nỗi lòng gửi gắm vào nàng. Ôi! Thảm đạm biết bao nhiêu nếu nàng là một con đàn bà dâm ác, có một không hai trong thiên hạ?

Quá đau khổ vì một mối tình trái ngang cay nghiệt, Tiểu Phong quên mất là mình đang ở trong hoàn cảnh nào. Chàng cất bước nặng nề đi mãi về một nơi không mục đích.

Quái nhân ấy hết sức ngạc nhiên, kêu chàng lại, hỏi :

- Huynh đài định đi đâu đó?
- Tôi phải đi giết chết con đàn bà dâm ác đã lừa dối cảm tình chân thật của tôi!
- Ra khỏi chốn này hả? Bộ huynh đài muốn rục thây trong rừng tòng đã lập sẵn Thiên Cương trận đó chăng?
- Bộ huynh đài để cho tôi phải đau khổ trong cái hang này à?

Quái nhân ấy hỏi :

- Huynh đài không nghe lời của tôi mà lại cương quyết đi sao?

Mặt Tiểu Phong hiện đầy vẻ ngao ngán. Bỗng chàng thét vang động, cất tiếng nói :

– Đòi tôi không chịu để bị kẻ khác lừa dối. Nàng là người đã lừa dối cảm tình của tôi, tôi quyết giết nàng. Mắt tôi vẫn đương nhìn thấy máu của nàng tuôn trào như suối! Chính tay tôi phải nhúng vào thứ máu gạt gẫm ái tình ấy.

Chàng cười như điên. Tiếng cười hết sức rùng rợn, ai nghe cũng phải rợn da gà!

Quái nhân ấy nói :

- Như huynh đài cương quyết bỏ đi, tôi cũng không thể giữ huynh đài ở lạiặng. Đừng nói là huynh đài không thoát khỏi thế trận Thiên Cương làm chi vô ích. Phòng như huynh đài lại may mắn thêm một lần thứ hai, ra khỏi rừng tòng, tôi có việc muốn căn dặn cùng huynh đài.
- Việc gì cứ nói!
- Như huynh đài ra khỏi rừng tòng. Tôi xin huynh đài nhớ một điều mà bọn anh em chúng tôi trong này đã làm thành qui luật, là hễ có người nào thoát được trận Thiên Cương nhớ chọi vào trong hang giùm một hòn đá. Làm như vậy để chúng tôi ở trong này khỏi mong, chờ đợi, được biết rõ là có thể thoát khỏi hay chịu chết giữa rừng tòng, bấy nhiêu đó thôi!

Tiểu Phong mạnh dạn đáp lời :

– Tốt lắm! Tôi sẽ làm đúng lời huynh đài căn dặn. Đồng thời, tôi cũng xin thề trước mặt anh đây: Nếu tôi thoát ra được ngoài rừng tòng tôi tìm cách cứu thoát bọn các anh, chớ không để chịu cảnh sống dở chết dở như vậy mãi!

Quái nhân ấy cười một cách chán nản, nói :

– Rất đổi cảm tạ tấm lòng quý hóa của huynh đài lo lắng đến chúng tôi. Vái trời, cầu Phật cho anh. Thôi huynh đài hãy đi! Chúc huynh đài gặp nhiều may mắn!

Tiểu Phong nghiêng rặng, nói với lại :

– Bạch Cơ! Mông Diện Thần Nữ! Dầu nàng có trốn xuống tận dưới mười tám tầng Địa ngục, tôi cũng thề một câu là kéo nàng trở lên Dương gian, để mắt ta được trông thấy máu nàng tuôn như suối đổ trước mặt ta, bằng lưỡi kiếm trong tay này.

Tiếng cười ngân vang như điên, như cuồng. Thân hình chàng bỗng vụt một cái, chạy bay ra mé giữa hai vách núi cheo leo, tung vào giữa rừng tòng xanh đã bày thành trận Thiên Cương.

Quái nhân ấy mắt nhìn theo bóng chàng khuất hẳn, miệng thở ra một hơi buồn nguyền, lẩm bẩm nói một mình :

- Lại thêm một người nữa hy sinh tính mạng một cách đáng thương cảm vô cùng.

Quái nhân ấy quay lưng chạy thẳng vào trong hang sâu thăm thẳm.

Mang mối mối thâm tình vừa bị thương, vừa thống khổ, Tiểu Phong cứ cong lưng chạy miết theo kẹt trống giữa hai vách đá cheo leo, lẫn vào trong thế trận rừng tòng.

Tự chàng dạn lòng, cương quyết thể nào cũng giết chết con đàn bà cực kỳ dâm ác đã lừa dối tình chàng: Mông Diện Thần Nữ. Nàng đã đội lớp một thiếu nữ thiên chân, thuần thực, lại có cái tên Bạch Cơ để gạt gã chàng.

Cộng thêm vào đó, chàng cũng không chịu chết khô ở trong hang đá, hay ăn thịt người để sống qua ngày như đám quái nhân, hình thù như ma quỷ. Dầu cho chàng không thoát khỏi “Thiên Cương trận” của Mông Diện Thần Nữ, thà chết rũ thây giữa rừng tòng còn hơn.

Vào đến giữa rừng, chàng ngược mắt ngó khắp tứ phía, thấy quang cảnh giống như lúc mới vào. Đâu đâu cũng thấy mút mắt, những cây tong lá xum xuê, không bờ không bến, không có chút chi khác nhau để mà phân biệt!

Tiểu Phong cứ nín thở, cẩn thận chạy mãi, chạy mãi không ngừng, cố tìm một lối thoát may may. Một thời thần qua... Hai thời thần lại qua... Vẫn cứ y như cũ chàng không sao lọt khỏi rừng tòng.

Mặt trời đã hừng dạng. Những tia nắng sớm nhảy nhót trên cành tòng xanh biếc.

Rồi hoàng hôn lại phủ xuống... Rừng tòng chìm đắm trong cảnh tịch mịch của canh dài.

Trời mọc... Trời lặn... Thời gian chậm chạp trôi qua, tối lại sáng, hết ngày sang đêm. Tiểu Phong vẫn cứ chạy. Chàng bị nhốt vào trận Thiên Cương đã hai ngày, hai đêm. Nhưng mà may mắn không đến với chàng lần thứ hai. Chàng vẫn chạy, rừng tòng vẫn giữ chàng bên trong, không cho lọt ra ngoài bìa rừng!

Trận Thiên Cương huyền ảo, chỉ vài mươi cây mà chưa chắc thiên binh vạn mã đã thoát khỏi vòng vây, đừng nói là một người, trừ khi người biết cửa sanh, cửa tử, nghĩa là biết cách phá trận.

Con ma đói đã cào xé cái bao tử trống rỗng của Tiểu Phong mỗi lúc mỗi dữ dội hơn, khiến chàng chịu không thấu. Đương khi đói quá cái cảnh ăn thịt người của đám quái nhân bỗng hiện ra trong đầu óc chàng.

Chàng cắn chặt hai hàm răng, tự bảo thầm trong bụng :

– “Giá như trong lúc này có ai cho chàng cục thịt người, chắc là chàng ăn liền ăn một cách ngon lành chứ không đắn đo từ chối”.

Đuối sức quá, chàng không còn sức, bước đi từng bước chậm rãi, nặng nề, chứ đừng nói là chạy đôn chạy đáo nữa. Chàng ngồi xuống dưới gốc một cây tòng, thở hổn hển. Lửa giận lại không vì con đói của chàng đã vụt tắt. Nó cứ mãi bùng lên như đốt cháy đầu óc tâm can. Chàng hận. Chàng thù. Chàng thù hận con đàn bà mưu sâu kế độc ấy.

Trong cơn đau đớn, đói khát, thần trí Tiểu Phong mơ màng. Rồi cơn hôn mê ấy, Tiểu Phong chợt nghe Thoát huyết (huyết ngủ) của mình như bị ai điểm mạnh vào một ngón tay. Chàng chưa kịp thốt lời thì đã ngủ mê man.

Biến cố xảy đến một cách quá đổi bất ngờ, Tiểu Phong không sao ứng phó kịp. Trong lúc mơ màng, chàng có cảm giác như thân thể mình bị người nào xách bổng lên.

Chẳng rõ thời gian trôi qua bao lâu, Tiểu Phong chợt tỉnh dậy. Đầu óc chàng xoay tròn như một cái chong chóng. Chàng bảo thầm :

– “Việc chi đã xảy đến cho ta?”

Quả thật Tiểu Phong bị khốn trong rừng tòng, ai là người đã cứu thoát chàng?

Chàng không sao nghĩ ra được! Chàng vừa sợ hãi, sợ như rơi vào một cái vực hồ nghi, chẳng hiểu thế nào cả!

Chàng vùng mình ngồi dậy, mở mắt ngó khắp chung quanh, thấy mình đã thoát khỏi trận Thiên Cương của rừng tòng, đang ở ngoài vách đá cheo leo của hai sườn núi ép lại!

Chàng chậm rãi đứng dậy, bụng bảo dạ rằng :

– “Người cứu mình phải là người thuộc lâu Thiên Cương trận! Người ấy là ai? Phải chăng chính là Mông Diện Thần Nữ?”

Nghĩ tới đó, trong lòng Tiểu Phong đâm ra hoảng sợ.

Không lý người cứu Tiểu Phong là Mông Diện Thần Nữ?

Tiểu Phong vừa nghĩ vừa tìm mấy quả sim rừng ăn đỡ đói. Cuối cùng chàng sức nghĩ tới việc đi Cửu Hoa Sơn để xem chú chàng là Lê Trung chết sống, an nguy như thế nào!

Vừa toan cất bước lên đường, Tiểu Phong chợt nhớ đến lời dặn của quái nhân trong hang đá! Liền đó chàng lượm cục đá cuội nhắm vào phía bên trong, dùng hết sức lực liệng tới.

“Cóc” một tiếng từ trong hang đá vọng lại. Hòn đá cuội ấy chắc hẳn đã gây cho đám quái nhân bên trong hang đá bao nỗi mừng sợ lẫn lộn nơi lòng.

Nhớ tới cái màn thảm kịch ăn thịt người, Tiểu Phong ớn lạnh cả xương sống.

Chàng nói với mình chàng: “Bọn họ là người lại ăn thịt đồng loại. Tiểu Phong này làm sao cũng tìm cách cứu họ thoát ra”.

Nghĩ tới đó, chàng buông một chuỗi cười hả hả.

Chàng tự nhủ là có cách cứu được đám người đáng thương hại ấy thoát khỏi cái cảnh đầy khủng bố nọ.

Vội về mặt tươi vui hơn hỏ, Tiểu Phong chạy độ vài trượng. Bỗng nhiên chàng dừng chân đứng lại. Mặt chàng nhìn lên gành đá cao chót vót, bụng bảo đảm, Mông Diện Thần Nữ ắt phải ở trên đó, mới quật người rơi xuống. Thế thì nơi ấy mới chính cái ổ xây dựng những đêm mây mưa dâm dật của nàng!

Lừa giận bốc cháy trong đầu, Tiểu Phong nói thầm :

– Mông Diện Thần Nữ! Ta sẽ lột nàng từ miếng thịt liệng xuống. Ta xem máu nàng chảy trước mặt ta.

Thình lình ngay lúc ấy. Tiểu Phong đang quay mình chạy lên sườn núi chợt thấy một bóng người từ phía xa xa chạy về ngã chàng, mau như điện chớp.

Tiểu Phong sững sờ dừng chân đứng lại.

Trong thoáng mắt, bóng người đã đến trước mặt chàng. Ngược mắt nhìn nhau, cả hai cùng kêu lên “ùa” một tiếng.

Tiếng “ùa” ấy tiêu biểu cho một nỗi mừng sợ ngoài ý liệu của mình, Tiểu Phong trấn định tinh thần, cất tiếng lạnh lùng nói :

– Té ra là nàng?

Người chính là Bắc Yêu, đại ma đầu số một trong thiên hạ.

Gương mặt xinh tươi của Bắc Yêu thoáng hiện một vẻ vui mừng, hỏi :

– Chàng không chết thật sao?

– Phỏng như ta đã chết thật thì sao còn thấy mặt nàng ở đây?

Bắc Yêu cười nhạt một tiếng, nói :

– Người trong giới giang hồ đồn đại là chàng chưa chết thật. Tôi thì lại không tin! Tôi đang có ý định đến Bích Hải Nham hỏi kỹ Đông Hải Long Quân để rõ sự thật đây.

– Nàng vì tôi mà đến đây?

– Phải vậy đó, chàng à! Theo thiên hạ truyền miệng cho nhau thì chàng bị Lãnh Diện Vong Hồn dùng chĩa bạc đâm vào ngực lấy từng miếng thịt như là trổ hoa! Sau đó hấn lại cho chìm ung quái gở hai đầu đem thây liệng xuống bể.

Cách đây mấy ngày, tôi được nguồn tin sốt dẻo của người phái Đông Hải đưa ra ngoài giới giang hồ là chàng còn sống nhẵn, chứ chưa chết thật. Tin ấy làm kinh động khắp nơi. Các cao thủ mọi nơi đều rùng rùng chia nhau đi tìm chàng đấy!

Nói cho mà biết!

– Tìm ta?

Tiểu Phong thất kinh hỏi lại.

– Đúng! “Thất Hùng bang” phái một số cao thủ đi tìm chàng. Lãnh Diện Vong Hồn cũng phái Nam Tinh đi tìm chàng nữa! Ngoài ra còn có “Liên giáo” được Lãnh Diện Vong Hồn mới tham dự vào vụ tìm chàng, để chia nhau vật quý của võ lâm!

Mặt Tiểu Phong biến sắc, chàng hỏi :

– Liên giáo là cái gì vậy? Nó với Lãnh Diện Vong Hồn có hên quan thế nào?

– Vậy té ra chàng chưa hiểu chi ráo. “Địa bảo” là một bộ phận của mười sáu giáo phái liên hợp võ lâm. Hấn yêu cầu Ngũ Hồ Biên Khách làm trung gian điều giải!

Tiểu Phong hăm hăm lửa giận bảo :

– Chúng tưởng dùng sức mạnh của đông người bắt hiếp Tiểu Phong ta đây à? Ai mà điều giải được. Vay máu phải trả nợ máu! Ta cần phải cho cái ngực Lãnh Diện Vong Hồn trổ hoa giống như ta đã bị hấn móc từng miếng thịt. Sau cùng băm nhỏ thịt xương hấn từng mảnh, từng miếng.

Bắc Yêu cười nhạt một tiếng, nói :

– Này chàng! Chàng có nhớ tôi đã nói với chàng mấy câu chứ?

– Nói cái chi?

– Hễ bị Mông Diện Thần Nữ xem vừa con mắt rồi thì có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi bị nó yêu một đêm!

Tiểu Phong mắc cỡ đỏ tía mặt mày, ngoắc Bắc Yêu một hồi, không mở miệng nói được tiếng nào.

Bắc Yêu cười mỉm chỉ nói :

– Hai người chắc đã loan diên phụng đảo, suốt một đêm mưa loạn gió cuồng rồi chứ chi?

Tiểu Phong biến sắc gượng nói liền :

– Chúng ta chẳng làm việc ấy.

– Không làm?

Bắc Yêu lơ to đôi mắt, dường thế không tin lời Tiểu Phong nói, lát sau nàng bảo :

– Các người mà không làm cái công việc ấy! Nói thật khó ai dám tin!

– Tin hay không tin cái đó tùy nàng. Còn chúng ta không có thì cứ nói là không có. Tiểu Phong ta nếu mà chẳng giết chết con dâm phụ ấy, thế không làm người?

– Điều đó chỉ sợ không phải là một việc dễ dàng.

– Ta đã có cách. Này Bắc Yêu, ta hỏi nàng, có phải hôm nọ nàng vào “Địa bảo” là để giúp ta một tay? Hay ngoài ra còn dụng tâm về bảy chữ thần bí trên bảy đồng tiền?

Bắc Yêu nở nụ cười khở sở trên hai vành môi tươi thắm, nói :

– Cả hai điều!

Tiểu Phong lạnh lùng nói :

– Tại sao nàng lại giúp ta?

– Không thể nói được.

Tiểu Phong bỗng nhiên hiểu ra Bắc Yêu ngoại trừ tính tình dâm ô đó ra, không còn mảnh khóc chi khác để lừa dối thiên hạ!

Do đó chàng liếc nhìn nàng, miệng nói :

– Nhưng mà nàng đã phát giác được những bí mật trong mười bốn chữ rồi phải không?

– Đúng vậy. Chỉ còn bảy chữ hiện chàng còn cất giữ trong mình là chưa!

Tiểu Phong bảo :

– Bảy chữ trong mình ta đã bị kẻ khác ăn cắp mất rồi!

Bắc Yêu tái mặt hỏi :

– Bảy chữ ấy đã bị người ta ăn cắp ư?

– Đúng vậy!

– Bị ai ăn cắp?

– Không biết! Nếu ta biết thì đã lấy lại rồi!

– Chàng có nhớ bảy chữ ấy như thế nào không?

Tiểu Phong biến sắc nói :

– Dĩ nhiên là ta nhớ kỹ nằm lòng. Chẳng qua ta không thể nói cho nàng nghe. Chắc nàng không quên lúc trao mười bốn đồng tiền có chữ thần bí cho nàng, ta đã từng bảo trước là có một ngày ta sẽ lấy lại đủ số kia mà!

Bác Yêu cười, giọng khinh khỉnh, hỏi :

– Chàng quyết tỷ thí với tôi lần thứ hai nữa à?

– Không sai! Chỉ vì mười bốn chữ ấy.

Bác Yêu cười sặc một tiếng, nói :

– Chàng thật là kẻ ngông cuồng ngạo mạn! Tôi vì hai mươi một chữ ấy mà tìm chàng, theo như ý chàng nghĩ sao? Không đâu! Bác Yêu tôi chẳng thêm để mắt đến hai mươi một chữ ấy đâu! Bác Yêu quyết không phải hạ người thế đó!

Tiểu Phong, chàng đã làm to.

Tiểu Phong đang định bụng trả lời thì Bác Yêu đã thò tay vào túi móc mười bốn đồng tiền có chữ thần bí ấy ra bình tĩnh nói :

– Tôi tưởng giúp đỡ chàng, không ngờ lại bị chàng hiểu lầm quá đáng. Đây cái chi của chàng, chàng hãy lấy lại đi, Bác Yêu không ở nán nữa đâu, Bác Yêu từ giã nhé!

Dứt lời Bác Yêu cầm mười bốn đồng tiền trong lòng bàn tay ném tới ngay mặt Tiểu Phong, bèn vội vã quay lưng chạy luôn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hồi 13

Tiểu Phong đón lấy mười bốn đồng tiền mà lòng không lấy làm vui, buộc miệng gọi to :

– Bác Yêu!

Chàng bắn mình vượt ngang mặt nàng chặn lại.

Ngó Tiểu Phong bằng nửa con mắt, Bác Yêu hỏi một cách bơ thờ :

– Đồng tiền đã trả lại rồi, phải chăng Tiểu Phong chàng còn có điều chi định nhờ tôi giúp sức nữa? Hay muốn tôi đem bí mật của mười bốn chữ đồng tiền đó phân giải cho chàng nghe?

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Bác Yêu chàng cảm thấy như mình có một lỗi xử sự không đẹp với nàng! Tiểu Phong tươi cười nói :

– Nàng thật tình giúp tôi?

– Chàng nghi ngờ sao?

– Tất cả mọi việc trên đời tôi đều nghi ngờ hết thảy. Tôi không hiểu vì có lẽ nào mà nàng lại sốt sắng giúp tôi? Huống nữa tôi đã có lần tát tai nàng.

– Cái tát tai đó, thì tôi chẳng để vào lòng, nên cũng chẳng cần phải nhớ đến! Còn như tôi giúp chàng, không ngoài việc tìm một người bạn!

– Tìm bạn?

– Đúng đấy! Bè bạn trên đời, chẳng ai là không có bè bạn? Từ bao lâu năm qua, tôi chưa có được một người bạn nào. Sống những ngày buồn tẻ lạnh lùng, tôi cảm thấy đời lẻ loi không sao chịu nổi. Sanh mạng của tôi bấp bênh, vì tôi sống ở một thế giới đáng sợ quá...

Giọng nói u buồn thảm đạm của nàng khiến ai nghe cũng phải xúc động tâm tình Tiểu Phong tưởng tượng như ở trong cõi mờ mờ chột trông thấy Bác Yêu đang chịu đựng một số phận hẩm hiu bất hạnh.

Lúc nàng nói chuyện, Tiểu Phong trông thấy Bác Yêu không có một phong thái nào đáng báo nàng là một cô gái dâm ô trác nết. Trái lại từ lời nói đến tư cách nàng rất đoan trang minh chánh, chẳng khác một tiểu thư con nhà phong lưu đài các.

Chàng mỉm cười đau khổ, hỏi :

– Với hoài bão ấy, nàng tìm tôi để kết bạn?

– Đúng như vậy thật! Cảm tình giữa người với người có lắm nỗi cực kỳ éo le mà không sao hiểu thấu. Giả như chàng có tát tai tôi, chắc chắn là tôi không

có cảm tình mây may nào đối với chàng! Nhưng thực tế thì ngược lại.

Tiểu Phong bấn loạn cả đầu óc. Chàng nói :

– Nàng có cảm tình đối với tôi?

Bác Yêu cười gượng, nói :

– Đúng! Nhưng thứ cảm tình ấy tuyệt nhiên không phải là thứ tình cảm yêu đương giữa trai gái, mà chính là thứ tình cảm thăm thiết giữa đôi bạn thôi. Bác Yêu này thật không dám mơ tưởng gì đến mối tình trai gái đắm say!

Nói dứt câu, nàng cười. Tiếng cười của Bác Yêu âm sâu, buồn bã, như một điệu nhạc trầm trầm ai oán, khiến người nghe không khỏi tê tái, náo nùng!

Nhìn vào gương mặt lạnh lẽo u sầu giống với nụ cúc cuối thu, cảnh mai sương đượm, khiến Tiểu Phong xúc động ngậm ngùi, con tim tan nát. Trong một lúc thần thờ, chàng không biết phải đáp lại làm sao, cứ đắm chiêu nghĩ ngợi!

Bác Yêu nở nụ cười phơn phớt trên vành môi khô héo. Nàng cất tiếng u oán buồn buồn :

– Bác Yêu ta danh nhor khắp trần trong thiên hạ, hẳn chàng cũng không thềm ngó đến con người hèn hạ xấu xa này?

Tiểu Phong vội vã ngắt lời, nói tiếp :

– Không đâu. Dĩ vãng thuộc về quá khứ. Giả như từ rày về sau nàng biến đổi tâm tánh, trở nên một người con gái tốt nết, tốt lòng, Tiểu Phong tôi lấy làm sung sướng được kết làm đôi bạn thâm giao tri kỷ.

Đôi mắt Bác Yêu gợn lên những ánh thu ba chứa đựng vô hạn tình cảm.

Nàng nhìn thật chân thành tha thiết vào mặt Tiểu Phong, rồi cất giọng xúc động run run nói :

– Thật chớ? Chàng không ăn năn chớ?

– Không, nhưt định không bao giờ ăn năn, nếu nàng sẽ trở thành một thiếu nữ hiền lương, đoan chánh!

– Được như thế dầu Bác Yêu này có vì chàng mà tan xương nát thịt, cũng vui lòng, để được đáp bù tấm lòng quý hóa của người bạn tri kỷ hiếm có trong đời.

Tiểu Phong bị những lời nói chân thật nhiệt tình của Bác Yêu khích động cõi lòng nên chàng cất tiếng cười hỏi :

– Tuổi nàng lớn hơn tôi chớ?

– Chắc thế. Tôi hai mươi cái xuân rồi.

– Tôi vừa đúng mười bảy, vậy tôi kêu nàng bằng chị, chịu không?

Bác Yêu sung sướng cực độ. Nàng cười vang lên nói :

– Tốt lắm! Em gọi tôi bằng chị, chị hỏi em nhé. Em định lên núi để làm gì mà coi bộ xăng xôm thế? Nói cho chị nghe, liệu chị có giúp được gì không?

Nghe Bác Yêu hỏi tới chuyện mình, lửa giận trong lòng Tiểu Phong bỗng phừng phừng cháy lên. Liền đó chàng thuật lại cho Bác Yêu nghe qua giai đoạn hành trình mà chàng lọt vào giữa kẹt núi, gặp đám người đang ăn thịt người, mỗi mỗi chàng kể hết rành rề.

Bác Yêu hỏi :

– Em chắc là Mông Diện Thần Nữ ở trên chót vót gành đá ấy à?

– Em tin chắc thế đó. Không vậy sao có người quật roi những kẻ bạc phước xuống đáy hang sâu?

Bác Yêu gật đầu tỏ ý tán thành nên nói :

– Rất có thể như vậy lắm! Chẳng dè em gặp phải những trở ngại trên bước đường lưu hành. Nói mà nghe, dầu em có tìm đến cái tổ dân ô uế của Mông Diện Thần Nữ trên đó đi nữa, thì cũng không sao lọt vào bên trong đó được. Chu vi bốn phía chỗ nàng ở đều có cây cối giàn thành trận thế ly kỳ. Ví dụ em có lọt vào trong cái tổ dân ô của nàng thì với võ công hiện tại cũng không địch nổi với nàng kia mà? Thế thì em tìm lên đó lúc này cũng chẳng có ích lợi chi cho công việc dự tính của em. Trước khi làm, em phải đắn đo cho kỹ sự lợi hại, chớ chẳng nên bồng bột mà hù kế hoạch của mình! Em đồng ý với chị chớ?

– Không địch nổi với nàng thì em sẽ liều mạng chết sống, miễn giết được nàng là hả giận của em!

– Liều mạng chết sống? Em không còn nghĩ đến báo thù nữa sao?

Tiểu Phong lạnh toát cả người. Chàng nhìn vào mặt Bắc Yêu, bảo thầm trong bụng :

– “Đúng lắm, là trả được lòng căm hận của ta. Còn mối huyết thù của cha mẹ, của người ơn, thì mới làm sao!”

Nghĩ quanh quẩn, chàng hỏi Bắc Yêu :

– Theo như ý của chị, thì em phải làm cách nào mới toàn vẹn?

Bắc Yêu đáp :

– Công việc đó sau này chị em ta sẽ bàn tính. Giờ đây chị cho em biết là chị vừa phát hiện một điểm rất quái gở, là tại sao em giận ghét Mông Diện Thần Nữ quá đời vậy? Làm như em quên cả mối thù của Lãnh Diện Vong Hồn là khác!

Bị hỏi một câu soi thấu ruột gan, Tiểu Phong bắt giắc ớn lạnh cả người.

Chàng không miệng mồm nào dám đem câu chuyện người con gái mà mình đã trao trọn tâm tình chính là Mông Diện Thần Nữ để tỏ thật cho Bắc Yêu nghe?

Nghĩ vậy Tiểu Phong liền đáp cho qua việc :

– Nếu không phải Mông Diện Thần Nữ thì em đâu có bị bắt? Suýt nữa là em bỏ mạng dưới tay của Lãnh Diện Vong Hồn. Làm sao em không căm hận nàng đến tận cốt tủy kia chứ?

– Ngoài ra không còn nguyên cớ nào khác chứ?

Tiểu Phong hoảng sợ, nhìn Bắc Yêu bằng cặp mắt kinh hãi, đáp liền :

– Không còn duyên cớ nào khác.

Bắc Yêu liền đáp :

– Không còn thì hết sức tốt. Việc báo thù sẽ nghỉ kể lâu dài. Chẳng vậy thì đừng nói chỉ một em mà cho mười em đi nữa cũng không giết được Lãnh Diện Vong Hồn! Theo ý chị nghĩ, nếu em cứu được đám quái nhân trong hang ra bọn họ sẽ giúp em được một tay, vì thế chẳng luận bằng cách nào em cố tâm làm sao giải cứu cho được bọn họ!

– Em cũng có ý tưởng ấy!

Bắc Yêu cười nói :

– Còn hai mươi một chữ của đồng tiền đã gây một nguy cơ cho nhân vật võ lâm tranh đoạt, bên trong hẳn phải có duyên cớ.

– Chị đã nói là chị tìm ra sự ảo diệu bên trong những chữ ấy rồi?

– Không sai! Chị có nói như thế. Song lẽ có bảy đồng tiền trong mình em nữa! Em có nhớ rõ những chữ trên mặt đồng tiền như thế nào?

– “Thập Nguyệt Lạc Hoa Mãn Giai Thạch”.

– Em không nhớ sai một chữ nào chứ?

– Không! Em nhớ đúng từng chữ một!

Bắc Yêu ngẫm nghĩ một hồi, hỏi lại :

– Còn mười bốn chữ kia em cũng nhớ rõ chứ?

– Nhớ rõ! Em đọc lại chị nghe: “Vạn Lý Hải Dương Thiên Trùng Sơn, Hận Như Thanh Thiên Ái Tợ Phong”. Đó mười bốn chữ ấy đúng là như vậy đó!

– Đúng lắm! Em nhớ không sai một chữ nào. Mà em có biết những bí mật của hai mươi một chữ ấy không?

Tiểu Phong đáp :

– Em suy nghĩ rất lâu mà chưa phát giác được. Bây giờ đây chị là chị của em, em khỏi nhọc trí tìm tòi. Bí mật của hai mươi một chữ ấy ra làm sao thế hả chị?

Bắc Yêu tươi cười rất vui vẻ nói :

– Chị cần phải nói cho em nghe, đó là lẽ dĩ nhiên. Nếu chẳng vậy thì chị đâu có nhọc công lặn lội đi tìm kiếm em làm chi? Hai mươi một chữ ấy chỉ dùng

để nói lên một địa phương.

– Tên một địa phương?

– Đúng đó, không sai một tý nào cả! Trước sau theo trật tự rất thuận chiều mà sắp thì hai mươi mốt chữ đó chẳng phải là: “Vạn lý hải dương, thiên trùng sơn, Hận tợ thanh thiên, ái tợ phong, Thập nguyệt lạc hoa mẫn giải thạch”. Chẳng qua chị phát giác được hai mươi mốt chữ ấy là chỉ tên một địa phương. Còn trong đó có những bí ảo gì, cũng như ai là người đã khắc hai mươi mốt chữ ấy thì..

Tiểu Phong nóng nảy thúc giục Bắc Yêu :

– Cuối cùng nó bị mất ở chỗ nào chị nói mau cho em nghe. Chị cứ nói vòng vo, em bực mình quá chị ạ!

Bắc Yêu thông thả đáp :

– Em lấy hai mươi mốt chữ đó, cứ một hàng rút ra chữ thứ nhất, chữ thứ tư, chữ thứ bảy, hợp chung ba chữ ấy lại còn những chữ khác thì không cần em sẽ thấy như thế nào?

Tiểu Phong rói rít cả đầu óc, chàng nghĩ thầm trong trí: “Vạn Lý Hải Dương Thiên Trùng Sơn Hận Tợ Thanh Thiên ái Tợ Phong Thập Nguyệt Lạc Hoa Mẫn Giải Thạch. Theo đúng phương pháp của Bắc Yêu thì ba hàng chữ này mỗi một hàng rút lấy chữ thứ nhất, chữ thứ tư, chữ thứ bảy, ba chữ ấy hợp chung lại đúng là: Vạn Dương Sơn. Hận Thiên Phong. Thập Hoa Thạch.”

Chàng buộc miệng nói :

– Đúng là: “Vạn Dương Sơn, Hận Thiên Phong, Thập Hoa Thạch” phải không chị?

– Không sai! Thật là như vậy đó! Vạn Dương Sơn là chỗ vùng núi giáp ranh hai tỉnh Giang Tây và Hồ Nam. Hận Thiên Phong, cái tên ấy vang lừng khắp cùng thiên hạ. Cách vài mươi năm trước đây, theo lời truyền lại của giới giang hồ, thì trên đỉnh Hận Thiên Phong có một đôi võ lâm nam nữ tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp tuyệt vời không khác Kim Đồng Ngọc Nữ trên cõi thượng giới xuống phàm trần. Cả hai yêu nhau say sưa, đắm đuối, nhưng tình duyên ngang trái không phép nào kết thành vợ chồng. Hai người cùng nhảy từ trên đỉnh cao chót vót xuống hồ thăm âm u để cùng chết với nhau cho trọn chữ thề nguyện. Các nhân vật võ lâm nhân đó mới đặt cho đỉnh núi ấy ba chữ “Hận Thiên Phong” (đỉnh giận trời). Cái tên Hận Thiên Phong do đó mà có. Còn Thập Hoa Thạch là chỉ vào cái gì, hai chị em chúng ta thử đến tận nơi xem thử, tức khắc sẽ rõ.

Bắc Yêu vừa mới nói đến đó bỗng nhiên gương mặt tươi đẹp như đóa hoa hồng dưới ánh dương xuân của nàng sầm lại. Nàng cất tiếng cười lạnh lót vang lên, từ trong cái túi băng da beo bên hông, nàng lấy ba ngọn liễu điệp phi đao cầm sẵn trong tay, miệng quát to tiếng bảo :

– Bạn nào đó hãy ra ngoài này.

Biến cố xảy đến quá đột ngột, Tiểu Phong tái mặt giật nảy mình. Đương khi Bắc Yêu cất tiếng quát trong trẻo ngân vọng trong gió thì một bóng người tha thướt thấp thoáng giống như cánh bướm vờn hoa múa bay tà áo, phớt thẳng vào khu rừng xanh ở phía sau lưng, nhanh không sao thấy kịp.

Thình lình Bắc Yêu chụp tới tốc độ không kém một ngôi sao băng. Trong lòng Tiểu Phong cũng ớn lạnh. Trước hai bóng người phi thân quá mau lẹ.

Chàng bắn người bay vút theo sau lưng Bắc Yêu.

Lúc Bắc Yêu phóng người chụp tới đó, một người từ trong khu rừng xanh xẹt ra tợ một luồng gió nhẹ. Bắc Yêu dộm phóng ba ngọn phi đao trong tay vào bóng người ấy nhưng lại thôi, bèn rút tay về.

Bóng người ấy bay phớt xuống, đứng một chỗ cách chừng một trượng, Bắc Yêu cười nhạt một tiếng quát hỏi :

– Bằng hữu quả thật to gan! Bắc Yêu ta rất ghét những kẻ rình mò nghe lén.

Không đầy chớp mắt Tiểu Phong cũng đã đến tận nơi. Chàng ngược mắt ngó bỗng kêu ủa một tiếng thất kinh. Chân thụt lui liền hai bước. Mắt chàng chỉ thấy một màn đen tối.

Người ấy không ai khác hơn là nàng Bạch Cơ.

Bắc Yêu đang nói, bèn ngưng hẳn lại. Đôi mắt bỏ câu tuyệt đẹp của nàng lóe ra một thứ ánh sáng hoài nghi. Nàng đảo mắt nhìn qua bóng người nọ, sau cùng, ngay mặt Tiểu Phong, cất tiếng hỏi chàng :

– Kìa em có quen biết với cô này sao?

Trong con kính hải, gương mặt tái mét của Tiểu Phong bỗng nổi lên những sát khí hầm hầm chàng nghiêng răng, nói :

– Không sai! Em có quen thật. Chính em đang cần đi tìm người con gái ấy.

Liền theo tiếng cười ghê lạnh, chàng bắn người vút tới chỗ thiếu nữ ấy chụp liền. Bắc Yêu hết sức kinh ngạc!

Tiểu Phong quát to tiếng hỏi :

– Bạch Cơ! Nàng nhận ra là ai không?

Bạch Cơ không khác mấy ngày trước mấy may. Trong đôi mắt biếc của nàng ngời một thứ ánh sáng thuần khiết tuyệt vời không một điểm nào lảng lơ dâm dật. Nhìn vào gương mặt hầm hầm sát khí của Tiểu Phong, nàng lộ vẻ sợ hãi rụt rè! Thối lui lại sau một bước, nàng run rẩy đáp :

– Anh Phong! Anh làm gì thế? Em sợ quá đi mà.

Nghe đến hai tiếng “anh Phong”, chàng đứng đờn nỏi giận, quát lên :

– Bạch Cơ! Ai là anh Phong của mi?

Giọng nói chứa đầy oán hận, chàng lại quát tháo om sòm :

– Mi là ai? Nói mau!

Sắc mặt của Tiểu Phong cực kỳ rùng rợn. Chàng tiến tới bước một, đến chỗ Bạch Cơ đang đứng sững sờ! Tiểu Phong quả quyết người con gái này chính là Mông Diện Thần Nữ. Nàng biến gương mặt dâm ác thành một thuần lương thanh khiết đáng yêu để dối gạt tình cảm của mình!

Bạch Cơ dường thế bị thần sắc khủng bố của Tiểu Phong ám ảnh, nên cứ thối lui từng bước một, theo nhịp điệu của chàng.

Bắc Yêu mục kích tình cảm ấy trong lòng cũng kinh hãi buộc miệng nói to :

– Này em! Em làm cái chi lạ vậy?

Tiểu Phong nghiêng răng tức giận, nói :

– Em cần phải giết chết đứa con gái này mới được. Nàng lừa dối cảm tình của em!

– Nàng là ai vậy?

Tiểu Phong cất tiếng cười hả hả. Chàng trả lời câu hỏi của Bắc Yêu, bằng một giọng bực dọc rất khó chịu :

– Chị có biết nàng là ai không? Chính là Mông Diện Thần Nữ đấy!

– Hả? Mông Diện Thần Nữ hả?

Bốn tiếng Mông Diện Thần Nữ vừa thốt ra khỏi miệng Tiểu Phong làm cho Bắc Yêu nhảy dựng lên một cái. Cặp mắt của nàng lộ sắc kinh khủng cực kỳ.

Nàng ngó chăm bẳm vào gương mặt xanh dòn của Bạch Cơ không nháy!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hồi 14

Sau tiếng hỏi đột ngột của Bắc Yêu, bỗng nghe òa lên một tiếng, Bạch Cơ hai tay bịt mắt, khóc rống như mưa! Tiếng khóc bi ai thảm thiết kéo dài như tiếng kêu khắc khoải của con đĩ quyền lẻ bạn giữa bụi rậm đêm trường, khiến người nghe lọt vào tai đứt từng khúc ruột.

Tiểu Phong nghe Bạch Cơ càng khóc, lửa giận lại càng phừng lên. Chàng nạt vang như sấm dậy :

– Mi tưởng dùng nước mắt lay chuyển được lòng ta à? Vô ích. Đòi ta không bao giờ chịu để cho một ai lường gạt tình cảm của mình! Kẻ dối gạt ta thì phải chết dưới tay ta.

Liền theo tiếng quát, Tiểu Phong phóng người nhảy bổ tới, vồ chụp Bạch Cơ, chẳng khác một con hổ dữ vồ mồi. Một tay xách hông thân hình nàng như xách một con gà giò, miệng nạt bảo :

– Mi còn khóc một tiếng nữa là ta giết ngươi ngay!

Bạch Cơ dường thế sợ Tiểu Phong nổi giận nên nín im thín thít. Nàng buông thõng hai bàn tay xuống. Nhưng vẻ mặt đượm tràn lệ ngọc, chẳng kém một đóa hoa lê dưới cơn mưa vừa rào rột, khiến người nhìn thấy phải xúc động tâm tình!

Tiểu Phong cảm giác trái tim mình mềm yếu. Thật chàng không dám tin rằng một thiếu nữ thuần khiết trung hậu đáng yêu như thế mà lại là một con đàn bà dâm ô, độc ác, giết người không gớm tay. Nhưng liền đó chàng nhớ tới những lời quái nhân trong hang khủng bố. Bọn người ấy bị nàng mà thân hình ốm nhách, mặt mũi vàng khô giống với một bầy quỷ đói. Mạng sống của họ chỉ còn một sớm một chiều giữa vùng tuyết địa, đến nỗi họ phải ăn tới thịt người.

Đương lúc chàng đang đứng nghĩ ngợi, gương mặt trái xoan của Bạch Cơ đắm ướt lệ. Gương mặt nàng trắng bạch trông thật đau khổ tiêu điều. Nàng hé hai vành môi nhợt nhạt trên cái miệng bé nhỏ như cánh hoa anh đào vừa hé nhụy, cất tiếng nghẹn ngào, kêu lên nho nhỏ :

– Anh Phong!

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng, đưa tay tát vào má nàng một cái “chách”!

Bạch Cơ bị cái vả ấy bật ngửa ra sau suýt té.

Chàng vẫn quát tháo vang lên :

– Mi còn dám kêu ta bằng cái tiếng “Anh Phong” nữa, thì ta xáng thêm cho một cái nữa gãy cổ bây giờ!

Gò má của Bạch Cơ nổi sưng một vệt đỏ bầm. Máu miệng văng ra tua tủa.

Bạch Cơ không dám khóc. Nàng chỉ mở rộng chiếc miệng anh đào, mở cặp mắt long lanh xanh biếc ngó Tiểu Phong, như cầu khẩn van lơn. Từ đôi mắt mơ màng xanh biếc, chảy dài xuống hai hàng lệ ngọc đầm đìa, hòa lẫn với những giọt máu tươi ở hai bên khóe mép dệt thành những điểm hồng lấm tấm trên vạt áo trước của Bạch Cơ!

Tiểu Phong nạt bảo :

– Bạch Cơ! Mi nói thật mi là ai?

– Tôi... tôi...

Mặt hầm sát khí, Tiểu Phong quát to :

– Mi cương quyết không chịu nói thật đừng trách ta đánh mi bẻ miệng, gãy răng đa! Nói mau!

– Tôi... tôi...

Nàng nghẹn ngào ngang cổ, không nói được thành tiếng.

Tiểu Phong lại càng tức giận càn hông. Chàng quát tháo ầm ĩ :

– Mi nói hay không hả?

Cánh tay mặt chàng chậm chậm giơ thẳng lên cao.

Bắc Yêu trông thấy tận mắt tình cảnh ấy lòng cảm thấy ngậm ngùi không nổi.

Nàng liền cất tiếng nói với Tiểu Phong :

– Này em! Em bảo nàng là Mông Diện Thần Nữ thật sao? Chị xem dường như không phải thế đâu...

– Không phải à?

Chàng cười nhạt một tiếng, đáp lại câu nói của Bắc Yêu :

– Chị thấy nó ngoan ngoãn đáng thương, tưởng nó trung hậu hiền lành làm sao? Chẳng lẽ chính nó lợi dụng bộ mặt thuần lương, thanh khiết ấy mà giết hại bao nhiêu thanh niên, gạt gẫm bao nhiêu cảm tình của vô số đàn ông nhẹ dạ? Trong số đó có cả em.

Chỉ đáp lại một lời gọn lỏn như thế với Bắc Yêu, rồi chàng quát bảo Bạch Cơ :

– Mi nói hay không nói, hả?

Giọng nói của Bạch Cơ run run trả lời :

– Em chính là Bạch Cơ!

Tiểu Phong càng nạt lớn :

– Mi không nói ta đánh mi vỡ mồm!

Tiếng mồm vừa dứt thì “Chách, chách” hai bên gò má của Bạch Cơ bị liên hai cái tát nẩy lửa của Tiểu Phong! Lần này chàng dùng sức quá mạnh nên hai gò má của Bạch Cơ sưng vù lên hai cục đỏ tươi, như máu ứ!

Nàng không khóc cũng không kêu, chỉ lẩm lét nhìn vào mặt Tiểu Phong.

Đôi mắt xanh biếc của nàng biểu lộ một cái gì như hồn nhiên, như lạng lẽ, ai thấy cũng phải xót thương!

Tiểu Phong vẫn la hét không ngớt miệng :

– Mi nói hay không?

Thình lình Bạch Cơ khóc rống lên nói :

– Anh... tôi không phải Mông Diện Thần Nữ... sao anh lại đánh tôi. Anh đánh chết tôi à?

Lời nói cực kỳ ai oán, cảm động vô cùng. Mặt đầm đìa nước lệ, má sưng đỏ lôm. Những cái đó in sâu vào đầu óc Tiểu Phong. Nàng vẫn là một thiếu nữ đẹp đẽ, thuần khiết như hồi nào, mà chàng đã thấy và gọi trọn quả tim chân chất yêu đương!

Nàng có đúng là Mông Diện Thần Nữ không?

Tiểu Phong nạt bảo :

– Mi không phải là Mông Diện Thần Nữ?

– Không... không phải... ngàn lần không phải. Tôi thật sự không phải mà!

Nàng vừa nói vừa khóc ồ ồ như mưa xối!

Tiểu Phong nghiêng răng trèo treo, chàng giơ mạnh nắm tay lên, miệng quát :

– Mi không phải? Ai kia mới phải?

Lại một cái tát từ cánh tay chàng giáng xuống gò má Bạch Cơ. Nư giận chưa nguôi, chàng lại vung tay lên vừa đánh xuống không ngờ bị giữ chắc lại.

Bác Yêu nói lớn tiếng :

– Em! Thôi chớ! Em đánh nhiều quá rồi mà!

Tiểu Phong thấy nắm tay mặt của mình bị Bác Yêu nắm cứng bèn cất một chuỗi cười dài lạnh tợ tuyết băng bảo :

– Chị cản em làm chi vậy? Thứ đồ đàn bà hư hỏng em phải giết chết để trừ hại cho đời!

Bạch Cơ càng khóc lớn, càng kêu to :

– Tôi không phải là thứ đồ đàn bà hư hỏng, tôi là một thiếu nữ tử tế.

Bác Yêu thấy Tiểu Phong nện tay đánh bao nhiêu thì đánh Bạch Cơ chẳng chút chống trả lại, đừng nói là Bác Yêu động lòng xót thương làm chi, dầu ai khác đi nữa có sát đả đến bậc nào cũng không cảm lòng cho đâu. Bác Yêu nhủ đôi lông mày lá liễu tỏ vẻ đắn đo suy nghĩ, nàng chậm rãi hỏi Tiểu Phong :

– Này em! Em nhứt định nàng là Mông Diện Thần Nữ đó chớ?

– Bộ chị tưởng là không phải à?

– Không... tôi không phải... Tôi cương quyết không nhận mình là Mông Diện Thần Nữ.

Bạch Cơ kêu to lên như điên, như cuồng, một hai không chịu mình là Mông Diện Thần nữ mặc dầu Tiểu Phong nhứt định Mông Diện Thần Nữ chính là nàng!

Bác Yêu nói thâm trong bụng :

– “Tiểu Phong quả quyết nàng con gái này là Mông Diện Thần Nữ, nhưng theo con mắt ta thấy và lại có cảm giác không phải...”

Vì nghĩ như vậy, Bác Yêu hỏi lại Tiểu Phong :

– Này em! Em căn cứ vào đâu mà đề quyết cho người ta là “Mông Diện Thần Nữ”?

Câu hỏi đó làm cho Tiểu Phong sững sờ. Đúng vậy! Lấy bằng cứ nào chàng bảo Bạch Cơ là “Mông Diện Thần Nữ”? Hải kinh chàng ngó Bắc Yêu một cái đáp :

– Căn cứ vào bộ mặt của nó.

– Bộ mặt sao đâu?

– Bộ mặt thuần khiết, lương thiện để lừa dối người ta.

– Em nhứt định người ta là Mông Diện Thần Nữ. Nhưng chưa chắc sự nhận xét của em là hoàn toàn không sai. Em không thể căn cứ vào ý nghĩ vu vơ hay sức tưởng tượng mơ hồ của em mà đánh đập người ta đến chết đi sống lại như vậy được. Phỏng như người ta không phải là Mông Diện Thần Nữ thì mới sao?

Luận cứ của Bắc Yêu làm cho Tiểu Phong phải một phen run sợ trong lòng.

Đang nắm chặt Bạch Cơ trong tay, chàng buông lơi chậm chậm.

Sau khi được Tiểu Phong buông tay, Bạch Cơ ngồi bẹp xuống đất hai bàn tay ôm cứng vào mặt khóc thút thít thút thỏi nghe ai oán làm sao. Nàng khóc đến nỗi mềm từng khúc ruột, lệ cạn đỏ tròng!

Tiểu Phong bỗng thấy đau đớn trong lòng tự nghĩ lấy mình :

– “Ta yêu nàng quá đôi lẽ nào ta nỡ dang tay đánh nàng đến thân hình ra nông nổi thế kia...”

Chàng âm thầm gần như rơi lệ!

Bắc Yêu cười một cách khở sở nào nùng. Nàng thở dài một hơi nhe nhẹ, miệng nói :

– Vái van cho nàng không phải là Mông Diện Thần Nữ!

Tiểu Phong vẽ mặt dầu dầu, lăm bắm trong miệng :

– Hãy cầu Trời khấn Phật đừng cho nàng là Mông Diện Thần Nữ để nhẹ lòng tôi.

– Em yêu nàng lắm à?

– Thật vậy chị ạ! Em yêu nàng lắm.

Bắc Yêu vừa toan mở miệng trả lời, nhưng nghe một giọng khóc thê lương ảo não vọng vào trong tai. Nàng quay mắt đã thấy Bạch Cơ vung mình đứng dậy.

Thân hình uyển chuyển bắn vọt một cái vào trong cụm rừng xanh mát dặng.

Bạch Cơ mang theo tiếng khóc đột nhiên chạy luôn vào rừng. Cử động ấy làm cho Bắc Yêu và Tiểu Phong không sao hiểu thấu, vì ngoài cả ý liệu của hai người. Ngần ngơ cả hai đứng nhìn nhau không nói một tiếng.

Chợt đâu Tiểu Phong quát to một tiếng, nói :

– Mi chạy đằng nào?

Không khác mũi tên bật khỏi cây cung, Tiểu Phong bay sấn tới chặn ngay trước mặt. Bạch Cơ thấy đường lối bị cản ngăn, liền nói to như hét :

– Anh chẳng nghĩ đến tôi.

Câu nói chưa dứt, nàng đã vung cánh tay đánh thẳng vào mặt Tiểu Phong một chưởng.

Người nàng làm như liễu mạng để tìm cái chết, không còn ham sống. Đầu xông tới trước lẹ như điện xẹt vào mình chàng.

Tiểu Phong trông thấy tình trạng ấy thất kinh hồn vía vội vã lách mình né tránh. Bạch Cơ dùng sức quá dữ nên tâm thân mong manh của nàng trật luôn tới trước. “Bốp” một tiếng vang lên. Nàng té chúi đầu dưới đất.

Tiểu Phong quay ngược người trở lại, chụp Bạch Cơ đỡ dậy nạt hỏi :

– Nàng muốn chết hả?

Nhìn chàng bằng đôi mắt ngây thơ đắm đuối, một chập sau Bạch Cơ khở sở cầu xin :

– Tha cho tôi... Tôi lầm lạc... Tôi yêu chàng một cách lầm lạc lỡ rồi. Đừng đánh tôi nữa tội nghiệp... Nhưng tôi không chịu nổi...

Nàng khóc thút thít hết sức bi ai.

Tiểu Phong cười nhạt một tiếng bảo :

– Nàng chịu không nổi! Bộ người khác lại chịu nổi sao?

Tiếng nói của chàng vừa dứt, liền đó một tiếng cười lạnh lùng vang dội núi rừng vọng đến. Một giọng nói lạt như nước ốc tiếp theo :

– Thì ra một người đàn ông hành hạ đánh đập một người con gái yếu đuối không sức chống trả bằng tay chân! Việc này đồn đãi ra ngoài, bộ không sợ thiên hạ chê cười, chửi rủa sao chứ?

Nghe tiếng nói dè siểm ấy, một bóng người từ trên cao lạnh như cắt, phớt hạ xuống đứng cạnh chừng vài trượng!

Nghe tiếng nói của người ấy, Bắc Yêu và Tiểu Phong đều biến sắc mặt.

Theo tiếng nói ấy phát ra, cả hai quay mắt dòm đến, thì người ấy chính là tên đại ma đầu được liệt danh vào con số thứ hai trên chốn giang hồ: Nam Tinh!

Về mặt tươi tỉnh của Bắc Yêu sa sầm ngay!

Liền khi ấy lại nghe vang trời tiếng kêu quạt quạt quái gờ của những con chim ưng hai đầu và tám con khác nữa đều do Nam Tinh nuôi dạy rất độc ác, khôn lanh. Cả chín con chim ấy bay vùn vụt trên đầu!

Bầu không khí tại chỗ căng thẳng sát cơ ngay khi có mặt Nam Tinh.

Bụng hết sức kinh ngạc, Bắc Yêu nói thảm trong bụng :

– “Ta không ngờ Nam Tinh đến đây lạ quá vậy!”

Tiểu Phong ngó Nam Tinh bằng một con mắt lạnh lùng, quay lại nói với Bạch Cơ bằng một giọng đầy hăm dọa :

– Bạch Cơ nếu mi dám bỏ chạy thì ta giết mi ngay! Ta có biện pháp để chứng thật mi có đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không rồi!

– Biện pháp nào?

Tiểu Phong trả lời hết sức nhạt nhẽo :

– Ta chỉ nói cho mi biết để mà liệu hồn. Lúc này hơn lúc nào hết, mi không được thừa cơ hội hiếm có mà tẩu thoát. Nếu mi chạy tức mi chính là Mông Diện Thần Nữ khỏi cần dùng đến biện pháp nào nữa cả. Ta chỉ giết chết mi là xong.

Cái biện pháp mà Tiểu Phong vừa nói là một ý nghĩ hết sức rùng rợn trong đầu óc chàng nảy sinh. Bởi vì, ngay giờ khắc này, chàng vẫn không làm sao xét đoán được một cách quả quyết Bạch Cơ có phải đúng là Mông Diện Thần Nữ chăng?

Chàng nghĩ đến một vấn đề vô cùng kinh khủng. Vấn đề ấy quan hệ một đời hạnh phúc của một người con gái... sự trinh tiết.

Mông Diện Thần Nữ bị kết án là dâm phụ thứ nhứt trong thiên hạ. Một mình nàng đã thông dâm với một số đàn ông, con trai kể đến hàng trăm. Thế thì nàng không sao còn được cái hoa con gái, không khác một đóa hoa trà mi đã để cho con ong cái bướm thông suốt đường đi lối vào! Nếu như muốn biết chắc Bạch Cơ có phải Mông Diện Thần Nữ không, chỉ dùng biện pháp khám phá sự trinh tiết của nàng là hiểu ngay! Song biện pháp ấy thật đáng khiếp sợ. Tiểu Phong sở dĩ quyết định áp dụng đó chỉ vì chàng cần biết Bạch Cơ có đúng là Mông Diện Thần Nữ không để sửa trị một cách xứng đáng, mà đến nỗi ân hận vì sự nông nổi lầm lạc do chàng đem đến!

Nhưng hậu quả của biện pháp ấy sẽ thế nào Tiểu Phong nghĩ đến chưa?

Phỏng như Bạch Cơ với Mông Diện Thần Nữ chỉ là một người thì chẳng đáng kể, ngược lại nàng không phải là Mông Diện Thần Nữ mà bị Tiểu Phong làm điểm nhục đến sự trong trắng của đời nàng liệu Bạch Cơ có sống nổi không?

Có điều Tiểu Phong đã quá yêu nàng đã cột chặt cuộc đời chàng vào cuộc đời nàng, đã đem tương lai hạnh phúc chàng hòa đồng với tương lai hạnh phúc nàng, nên chàng cần áp dụng biện pháp thử ấy. Chàng không thể không biết Bạch Cơ có đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không.

Tiểu Phong đang rối loạn đầu óc vì vấn đề của Bạch Cơ thì tai chàng nghe Bắc Yêu lạnh lùng hỏi Nam Tinh :

– Này Nam Tinh! Thật ta không dè gặp mi ở chốn này hôm nay. Có phải vì em Tiểu Phong của ta, mà mi tìm đến đây không?

Nam Tinh biến sắc hỏi :

– Nói sao? Tiểu Phong em nàng?

– Không sai! Nó kiến ta làm chị. Giờ đây có mặt ta tưởng mi đừng để mất niềm hòa khí giữa ta và mi thì hơn!

Nam Tinh buông tiếng cười ran răng nói :

– Này Bắc Yêu! Lần trước nhân sự có mặt của nàng tại trận ta mới bỏ qua cho nó. Còn hiện giờ tình thế khác hẳn rồi. Ta đã nhận lời chủ nhân “Địa bảo” đi bắt Tiểu Phong đem về, có thể nào ta làm ngơ cho nó đặng?

Bắc Yêu cười khinh một tiếng đáp :

– Theo giọng mi nói thì ta với mi không động thủ không được sao?

Mặt Nam Tinh hầm hầm sát khí. Hắn trả lời một câu đầy vẻ lạnh nhạt :

– Đúng lắm! Nếu Bắc Yêu nàng mà giúp thẳng ranh con ấy thì Nam Tinh này tưởng phải thử sức với nàng một phen nữa.

Dứt câu Nam Tinh sấn tới phía Tiểu Phong.

Trên bầu trời cánh chim ưng đập chòn máy bóng!

Mặt phùng phùng lửa giận Tiểu Phong to tiếng quát nói rồn rảng :

– Nam Tinh chó vộ ý mình. Tiểu Phong ta tuy bắt tài cũng muốn xem tuyệt học “Phi Hoàn Phiêu” cũng như oai lực chim ưng của người.

Miệng nói mà thân hình chàng đã bắn vọt tới trước Nam Tinh.

Nhưng ngay khi ấy Bắc Yêu đã vội đưa thẳng năm ngón tay búp măng của nàng tới kéo lui Tiểu Phong trở về, miệng bảo :

– Em! Để hấn cho chị!

Bị Bắc Yêu kéo lui, Tiểu Phong nhìn nàng một cái sững sờ. Chẳng biết nói sao đành đứng yên một chỗ!

Bắc Yêu đã rõ biết với công lực của Tiểu Phong lúc này không sao tránh nổi “Phi Hoàn Phiêu” của Nam Tinh. Còn về mặt võ công thì chàng cũng chưa xứng tay đối địch với hấn!

Kéo Tiểu Phong trở lui, Bắc Yêu cười nhạt một tiếng, lê gót sen chậm rãi tiến thẳng đến trước mặt Nam Tinh, lòng nàng lạnh lẽ không khác một tượng cây!

Bắc Yêu và Nam Tinh vẫn là hai tên đại ma đầu khiếp danh trên giới giang hồ. Nếu cả hai động thủ thì cuộc so tài sẽ sôi nổi tuyệt luân!

Lãnh Diện Vong Hồn được tin chắc chắn là Tiểu Phong chưa chết, nên mới đặc biệt sai Nam Tinh đi bắt chàng cho được đem về. Chàng một ngày chưa chết, cái chí báo thù của chàng một ngày còn chưa phai, sự sống của “Địa bảo” nói chung, của chính hấn nói riêng, một ngày còn bị hăm dọa. Hấn phải diệt chàng cho chết mới ăn ngon, ngủ yên. Do đó hấn không sai cao thủ nào khác mà đặc biệt giao công tác bắt Tiểu Phong cho Nam Tinh cánh tay trái của hấn!

Được Lãnh Diện Vong Hồn tín nhiệm, Nam Tinh nhận lời liền. Với võ công của hấn, việc bắt sống chàng chỉ là một trò chơi tiêu khiển chứ chẳng khó khăn, nguy hiểm chi. Nam Tinh nào ngờ Bắc Yêu đã nhận làm chị Tiểu Phong.

Lúc này lại có mặt Bắc Yêu tại chỗ nữa, tất sao nàng cũng hết lòng bảo hộ chàng. Cả hai hợp nhau thế nào cũng đem toàn lực đối phó với hấn! Cuộc diện sẽ chuyển biến khác hơn lúc hấn hứa lời mạnh mẽ với Lãnh Diện Vong Hồn khi lãnh trách nhiệm khó nhưng hấn không thối lui.

Khoảng cách giữa Bắc Yêu và Nam Tinh tuy theo mỗi bước tiến tới của cả hai mà càng rút ngắn thêm lần.

Thình lình...

Nam Tinh hét to một tiếng, thân hình nhanh như chớp, nhắm ngay người Bắc Yêu bắn bổ tới.

Tiểu Phong đứng ngoài trông thấy, thất kinh hồn vía, bụng bảo dạ rằng :

– “Chà thân pháp quá sức lạ lùng! Điện chớp cũng không nhanh hơn!”

Nam Tinh bắn mình bay tới, tay đánh vào mặt Bắc Yêu một chưởng. Cả hai động tác của hấn dường như cùng thi triển trong một dịp thời gian, thành thử cực kỳ hiểm ác.

Thân thủ của Bắc Yêu nào đâu có kém? Nàng xoay nhoáng thân hình uyển chuyển mềm mại tránh khỏi một chưởng Nam Tinh. Hai bàn tay ngọc ngà của Bắc Yêu vung múa vù vù bốn phía, tổng luôn hai chưởng phản công!

Cứ xem lối động thủ nhanh chóng cực kỳ ấy mà so sánh thì Bắc Yêu lại còn có phần mau lẹ hơn Nam Tinh một phần.

Bắc Yêu vận dụng công lực toàn thân phóng ra hai luồng chưởng phong mãnh liệt cực kỳ, không khác dùi non lấp biển cuốn dậy một khoảng đất, ào ào một con gió lốc tràn tới cuộn bay.

Nam Tinh không dám chống đỡ ngay mặt nên vùng người như chớp, lánh xa ra ngoài vòng.

Một đằng đánh một đằng lui, một đằng tiến một đằng né, tiếp diễn liên liên không ngừng, cuộc giao thủ kịch liệt chưa từng thấy.

Hơn một trăm chiêu hiểm ác quái dị chưa phân hơn thua. Bóng người nhấp nháy khắp nơi khiến Tiểu Phong hoa cả mắt, không còn phân biệt Bắc Yêu là ai, Nam Tinh là ai! Chẳng tự bảo thâm :

– “Lúc ta mới bước chân ra chốn giang hồ, ta thề quyết một câu là vùng kiếm quét sạch vô lâm, phóng chưởng dẹp băng giang hồ. Vậy mà vô công của ta vẫn chưa hơn nổi Nam Tinh”.

Chàng chưa nghĩ xong thì chợt đầu...

Một giọng cười lạnh ló từ không xé gió mang đến. Vài bóng người không khác sao xẹt bay rơi xuống tại chỗ.

Tiểu Phong ngược mắt ngó tới thì đã thấy năm người: bốn trai, một gái. Trai là bốn người độ trên bốn mươi tuổi, đều mặc áo nhuộm màu vàng. Gái là một giai nhân diễm lệ tuyệt vời, mặc chiếc áo hàng màu hoàng anh sắc sỡ!

Thiếu nữ mặc áo vàng đẹp như hăng nga giáng thế ấy, đảo cặp mắt long lánh gọn sóng thu ba, nhìn Tiểu Phong.

Chỉ một cái nhìn tinh tú ấy cũng đủ khiến cho Tiểu Phong rung động cõi lòng. Cô gái mặc áo hoàng anh ấy không những chỉ có một vẻ đẹp chói ngời mà bên trong cái đẹp ấy lại còn có một ma lực đặc biệt khiến ai trông thấy cũng phải đắm đuối si mê.

Cái vẻ đặc biệt ấy cùng với sắc đẹp long lẫy của Bắc Yêu, sắc đẹp trang trọng của Bạch Cơ lại có chỗ không giống nhau, dường thế đẹp long lẫy mà không long lẫy, trang trọng mà không trang trọng!

Tiểu Phong còn đang ngẩn ngơ như mê như tỉnh thì thiếu nữ mặc áo hoàng anh ấy nhoẻn miệng cười để lộ những chiếc răng đều như hạt dưa, trong như ngọc. Cái cười của nàng đẹp không thể mô tả, dầu cho trăm hoa cũng phải kẻ màu xinh tươi! Đã vậy mà cặp mắt của nàng lại còn mơ huyền gọi cả ai nữa...

Tiếp theo tiếng cười trong trẻo nhẹ nhàng thiếu nữ mặc áo màu hoàng anh ấy thoăn thoắt gót sen bước thẳng tới phía Tiểu Phong. Bốn người sồn sồn mặc áo vàng, mắt sáng ngời ngời, nối gót bước theo sau nàng..

Bỗng nhiên nàng nở nụ cười vui vẻ, cất tiếng du dương hỏi Tiểu Phong :

– Các hạ chính là Tiểu Phong?

Giọng nói của thiếu nữ mặc áo màu Hoàng anh ấy êm dịu, trong ngần nghe rung cảm như tiếng đàn nhấn nhịp trên dây tơ khiến Tiểu Phong mê mẩn tâm hồn. Chàng trả lời không do dự :

– Vâng. Chính tại hạ Tiểu Phong. Còn cô nương là ai đó vậy?

– Tôi à?

Nàng cười khanh khách đáp :

– Tôi tưởng người đã biết rồi chứ?

Câu hỏi ấy làm cho Tiểu Phong mọc óc cùng mình. Mặt nổi sắc giận chàng nói lớn tiếng :

– Bọn các ngươi vì Tiểu Phong mà tìm đến à?

– Nhảm đó! Mi thất kinh hồn vía rồi sao? Phải chăng trong người của mi có mang theo một cuốn sách ghi chép tất cả võ công của Tinh Nhân Nhiếp Hồn?

Nghe qua câu hỏi, sát khí liền nổi dậy lên về mặt của Tiểu Phong. Chàng cười một giọng ngao nghễ hỏi :

– Mi là Chưởng môn của môn phái nào nói nghe?

– Thất Hùng bang!

Tiểu Phong quát vang như sấm :

– Mi là Ngọc Phi Điệp?

– Đúng lắm, đáng khen!

Chàng chợt nhớ đến một cô gái hết sức bất hạnh trên đời. Cô gái ấy lại có ơn cứu mạng cho chàng. Cô gái ấy là ái nữ của Đông Hải Long Quân tên Lưu Tiểu Huệ. Gã nhân tình của Lưu Tiểu Huệ vì si mê nhan sắc của con đàn bà này định tâm ăn trộm vật báu vô giá trấn sơn của phái Đông Hải. Vì cái tội ấy mà gã bị Đông Hải Long Quân giết chết bằng cực hình.

Rồi trong khoảng khắc thời gian, Tiểu Phong lại nhớ đến lời trối trăn của Tinh Nhân Nhiếp Hồn trước khi nhắm mắt dặn chàng phải giết chết Giang Vân Tông. Không khác nào lão nhân tình của Lưu Tiểu Huệ, tên đồ đệ phản sư Giang Vân Tông nọ cũng vì si mê sắc đẹp của con đàn bà này mà đang tâm sát hại Tinh Nhân Nhiếp Hồn!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hồi 15

Tiểu Phong suy nghĩ đắn đo mọi nỗi. Ngọn lửa giết người bùng lên tận mặt, bụng bảo dạ rằng :

– “Con đàn bà này không thể sống.”

Chàng nghĩ rằng quát bảo :

– Ta quyết tìm mi, may mắn làm sao khi mi tự đến nạp mạng.

Ngọc Phi Diệp mỉm cười, nói :

– Tìm ta để làm chi?

– Giết mi!

Ngọc Phi Diệp cười xòa một tiếng đáp :

– Mi làm được việc ấy sao?

Tiểu Phong bật một chuỗi cười ha hả nói :

– Lẽ dĩ nhiên là ta làm được mới nói! Ta hỏi mi một câu này: Giang Vân Tông có phải là người ở trong Thất Hùng bang chăng?

– Đúng, chàng là người của Thất Hùng bang!

Tiểu Phong cười hắc hắc bảo :

– Tốt lắm, bọn mi vì ta mà tìm đến chốn này. Ta cho biết trước là bọn ngươi sẽ không chạy thoát khỏi tay ta.

Bóng chàng liền theo tiếng nói, bắn thẳng vào người Ngọc Phi Diệp quét liền một chưởng!

Giữa Tiểu Phong và Ngọc Phi Diệp thật là chẳng có oán cừu chi sâu sắc cả.

Chẳng qua vì một cô con gái bất hạnh là Lưu Tiểu Huệ mà chàng quyết giết con đàn bà có sắc đẹp nguy hiểm này. Hay là đúng hơn vì cái ơn cứu mạng mà chàng cần đền đáp bằng báo thù thay cho nàng.

Tiểu Phong vừa phóng một chưởng, lập tức bốn người đàn ông áo vàng đứng hộ vệ bên Ngọc Phi Diệp cùng vung chưởng tấn công lại chàng mỗi đứa một chưởng.

Đó là bốn cao thủ tuyệt đỉnh của Thất Hùng bang nên bốn luồng chưởng lực của chúng vừa mạnh vừa mau.

Thừa thế một chưởng của Tiểu Phong bị bốn chưởng của bốn cao thủ Thất Hùng bang ngăn cản Ngọc Phi Diệp quay người lại liền.

Tiểu Phong thất thế, quát to một tiếng, phát nhẹ thân hình tung cao lên.

Rào một cái nổi gió chàng quét theo một chưởng “Thiên Huyền dương công”.

Lúc ấy Tiểu Phong chỉ mang đầy trong óc một ý nghĩ phải giết Ngọc Phi Diệp nên tay trái quét một chưởng “Thiên Huyền dương công”, tay mặt đã cầm cán thanh “Độc Long kiếm”.

“Thiên Huyền dương công” đẩy tới một đạo chưởng phong không khác ngọn lửa gấp trận cuồng phong làm cho bốn đứa mặc áo vàng của Thất Hùng bang quá đổi kinh hãi, vội vã thối lui ra sau liền bốn bước.

Tiểu Phong nạt to một câu :

– Hãy đón phi kiếm của ta.

Chàng sử dụng ngay một chiêu tuyệt độc “Phi Kiếm Thương Nhân” phóng lưỡi “Độc Long kiếm” vọt ra khỏi bàn tay. Một đường ánh sáng không khác một con rồng bay vút tới.

Đôi phương không tài nào tránh kịp. Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết vang lên rung động cả không gian.

Một người đàn ông mặc áo vàng của Thất Hùng bang bị mũi “Độc Long kiếm” xuyên vào suốt ngực, té sấp xuống đất chết liền trên vũng máu!

Tiểu Phong lẹ như một ánh sao rơi nhảy tới rút nhanh thanh “Độc Long kiếm” cầm lên tay quát bảo :

– Đứa nào không sợ chết thử xông vào chơi?

Thân pháp của Tiểu Phong mau lẹ quá đổi làm cho mặt Ngọc Phi Diệp tái mét. Càng hoảng sợ lui lại một bước.

Sát cơ nổi lên Tiểu Phong sấn tới gần nàng.

Ngọc Phi Diệp nhướn miệng cười, giọng oanh lãnh lớt :

– Một chiêu Phi Kiếm của các hạ đáng được tặng là tuyệt học của võ lâm. Phi Ngọc Diệp tôi hết sức bội phục. Tuy thế cũng muốn thử chơi một phen cho biết.

Câu nói của nàng còn mới nửa chừng, Tiểu Phong đã vung người như bướm liệng, nhắm ngay vào Ngọc Phi Diệp tổng liền một chưởng bên tay trái.

Chưởng lực của chàng chưa tới thì Ngọc Phi Diệp nạt một tiếng lãnh lớt, thân hình tha thướt của nàng giống như một bông hoa bay bổng lên, trả liền lại chàng một chưởng!

Tiểu Phong khiếp đảm, tự nghĩ :

– “Ghé thay! Con đàn bà này lại có thể bật nhẹ thân hình phốt lên giữa luồng chưởng lực của mình sao?”

Còn đang miên mang nghĩ ngợi thì chưởng của Ngọc Phi Diệp đã công tới.

Trong thời gian chớp nhoáng ấy, chưởng lực của Tiểu Phong đã đánh trật ra ngoài mà chưởng lực của Ngọc Phi Diệp trái lại vi veo một thứ hơi lạnh buốt xương đẩy bỏ tới!

Tiểu Phong sợ hãi cả người. Chàng không tưởng con đàn bà này có võ công cao cường và kỳ dị đến thế này!

Chàng vận dụng “Thiên Huyền dương công” đánh tới một chưởng chặn lại.

Một tiếng ầm vang dậy điếc tai. Ngọc Phi Diệp bị đẩy lui hơn mười bước choáng váng mặt mày! Tiểu Phong cũng bị xoay luôn hai vòng mới đứng vững tại chỗ!

Ngọc Phi Diệp Cười lãnh lớt, nói :

– Chưởng lực của các hạ thật giỏi. Ngọc Phi Diệp này kẻ cũng như đã nếm thử qua mùi vị chút đỉnh rồi. Giờ đây Ngọc Phi Diệp này không có thời giờ thông thả xin hẹn lại ngày khác sẽ lãnh giáo đầy đủ hơn!

Dứt câu, cặp mắt sáng như hai hạt kim cương của nàng rảo nhìn ba người đàn ông mặc áo vàng, bắn người bay đi!

Tiểu Phong không sao hiểu được Ngọc Phi Diệp bỏ cuộc giao đấu trốn chạy quá bất ngờ thế ấy, chàng nghiêng răng quát rền như sấm :

– Mi chạy đằng nào?

Hai gót chân nhún nhẹ, người chàng không khác một con chim én tung mây, nhắm mé sau lưng Ngọc Phi Diệp rượt nàng theo như hình với bóng! Tay không bỏ lỏng, chàng đánh tới một chưởng!

Ngọc Phi Diệp biến sắc cả giận, nàng quay người lại quát to :

– Tiểu Phong, mi định đánh thiệt tình đó à?

– Bộ mi nói đánh giả bộ sao?

– Vậy tốt lắm!

Dứt theo tiếng nói, nàng rút chiếc quạt bên hông cầm tay, nạt bảo :

– Không ngán thì thử chơi cho biết!

Tiểu Phong cười ran rằng nói :

– Hôm nay ta sẽ giết mi trước. Sau đó ta đến ngọn Thất Trụ Phong của Thất Hùng bang tìm Giang Vân Tông tính xong món nợ cũ!

– Thì cứ làm xem, hà tất nói mãi!

Tiểu Phong cười một giọng khinh thường ngạo mạn, tay vung thanh “Độc Long kiếm” đâm ngay một nhát.

Ngọc Phi Diệp miệng nói :

– Gan đây!

Tay cầm quạt gạt kiếm sang một bên, điểm thẳng vào huyệt Tương đài của Tiểu Phong.

Chàng nói thầm :

– “Tại mi tìm cái chết, đừng trách”.

Thế kiếm của chàng biến liền. Một luồng ánh sáng vô số đóa hoa mai nở rộ dưới trời xuân quét khắp bốn bề vun vút.

Cây quạt trên tay của Ngọc Phi Diệp sẽ rộng chia ra phát nhanh nổi gió ồ ồ che chở cho thân hình óng ả của nàng thối lui mấy bước.

Tiểu Phong không biết tại sao Ngọc Phi Diệp thối lui sau bên thâu kiếm về, lướt người phốt tới.

Bỗng nhiên hai lỗ mũi chàng ngửi có một mùi thơm kỳ dị, bụng kêu thăm một tiếng: “Nguy”. Tiếng nguy chưa dứt chàng đã cảm giác choáng váng mặt mày, người chàng xoay vòng hai cái ngã nhào xuống đất.

Nét mặt buồn rầu rượi của Bạch Cơ hơi biến sắc tái xanh. Từ trong cặp con mắt màu xanh biếc của nàng lộ đầy sát khí. Cánh tay mặt chậm chậm đưa lên khỏi mặt đất. Nếu mà Ngọc Phi Diệp dám xuống tay hạ sát Tiểu Phong nàng sẽ hủy diệt mạng sống của con đàn bà này ngay tại trận.

Tiểu Phong sau khi trúng thuốc mê hồn cực mạnh trong cây quạt của Ngọc Phi Diệp ngã bổ xuống. Tức thì ba tên mặc áo vàng của Thất Hùng bang đồng rống to một tiếng nhắm ngay người chàng đánh tới một chưởng, cộng chung là ba cặp song chưởng hết sức lợi hại.

Chợt nghe tiếng oanh lãnh ló, Ngọc Phi Diệp thét lên :

– Ngừng tay hết thấy.

Không những ba tên mặc áo vàng sững sốt mà cả Bạch Cơ cũng ngẩn ngơ!

Ngọc Phi Diệp cười lãnh ló nói :

– Hiện thời ta chưa tính đến chuyện giết hần. Ta vẫn còn có chỗ dừng đến hần đây!

Nàng thò vào túi áo trong lấy ra một hoàn thuốc màu hồng đút vào miệng Tiểu Phong, xoa vào mấy chỗ yếu huyệt của chàng.

Liền đó Tiểu Phong lần lần hồi tỉnh. Mắt chàng liếc nhìn Ngọc Phi Diệp một cái thoáng qua. Lửa giận phùng cháy trong gan, chàng quát to một tiếng, lưỡi “Độc Long kiếm” đã chém tới một vòng.

Tiểu Phong hồn vía rụng rời. Thanh “Độc Long kiếm” mới đưa lên được một phần ba, cánh tay chàng nghe bủn rủn, không sức giơ lên nữa, đành buông xuôi tro xuống.

Thì ra mấy ngón tay của Ngọc Phi Diệp đã điểm vào huyệt đạo của chàng.

Chợt nghe giọng cười giòn giả như sáo thổi của Ngọc Phi Diệp rót vào tai :

– Tiểu Phong chàng ôi! Hai đứa mình vốn không thù oán cả chỉ với nhau sao lại quyết đánh chém nhau kẻ mất người còn thế hờ anh chàng?

Tiểu Phong tức giận đến run người. Chàng quát tháo như một con cộc giấy!

Ngọc Phi Diệp nói tiếp :

– Chàng bận lo bao đồng cho thiên hạ làm chi. Đẹp lại hết một bên đi, chưa phải lúc cho hai đứa mình đem ra bàn chuyện ấy. Giờ đây thực tế trước mắt

là chàng đang nằm gọn trong lòng bàn tay của tôi đây nên đề cập việc này cái đã. Phải vậy không hở chàng?

– Đồ hèn hạ mặt dạn mày dày, quen dùng thứ thuốc mê hồn của bọn hạ lưu, đầu đáng mặt là nhân vật của giới giang hồ.

– Chàng cần dùng thứ chi cũng không ngại, miễn là bắt chàng vào được trong tay ta là nắm cứng mạng sống chàng như cá bỏ vào giỏ! Này nói thật tình nho nhỏ cho mà nghe nhé! Giả tỷ như chàng biết trong quạt của tôi có thuốc mê hồn chàng không xông tới, tôi có chạy thoát chàng không nè?

Ngọc Phi Diệp lại xuống giọng nhỏ nhẹ êm ái như ru, nói nhỏ vào bên tai Tiểu Phong :

– Này anh Phong của em hãy nghe em nói mà nhớ lời nghe! Trên đỉnh núi Thất Trụ Phong, em Tăng Thúc Linh của em đây sẽ nóng lòng chờ đợi anh đấy.

Nhưng chắc chắn là anh sẽ lên Thất Trụ Phong không? Đừng nói gạt em đa! Em sẽ giận anh nhiều lắm đấy!

Giọng nói của Ngọc Phi Diệp chứa chan tình ý không khác tình nhân hẹn nơi hộ ngộ với nhân tình.

Nghe lời nói vuốt ve mon tron của nàng, Tiểu Phong cảm thấy quả tim rạo rực một cách lạ lùng. Nhưng chàng chưa kịp có thái độ nào thì Ngọc Phi Diệp đã uốn mình thon thon bay vút một hơi đi luôn. Tiểu Phong ngẩn ngơ nhìn theo bóng hình Ngọc Phi Diệp một hồi chàng mới tỉnh hồn trở lại. Chàng nghĩ tới giọng nói say sưa tình tứ của Ngọc Phi Diệp. Chàng giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng :

– “Chết chưa! Sao mà ta si mê đến thế? Thứ đồ đàn bà chai mặt như thế, ta lại để lụy vì nó à! Không ta thề với lương tâm là không. Ta cần giết nàng để báo thù cho Lưu Tiểu Huệ. Người con gái bất hạnh một đời đã có ơn cứu ta! Ta cần giết nàng để trừ cho võ lâm một ung nhọt gớm ghiếc”.

Tiểu Phong quay mặt nhìn lại Bạch Cơ thấy đôi tay ngọc của nàng còn đang chậm hạ xuống

Tiểu Phong nghiêng rặng nhè nhẹ, bảo thăm trong bụng :

– “Căn cứ vào gương mặt của nàng quả nhiên chẳng thể nào tin tưởng chính là “Mộng Diện Thần Nữ” đang. Thế mà nàng đúng là con đàn bà cực kỳ dâm ác ấy?”

Nghe đến đó cõi lòng Tiểu Phong se thắt, héo hon. Chàng cảm giác chính đời mình cũng bất hạnh không khác chi cuộc đời của Lưu Tiểu Huệ, mình sẽ mất đi một cái chi tha thiết, quý báu như đời, để lại không sao dùng được mà lại còn nguy hiểm chẳng biết đâu lường mà bỏ dành đoạn đi thì đời cũng mất cả lạc thú để sống!

Trong đầu óc mơ hồ của Tiểu Phong lại dâng lên ý nghĩ đáng sợ là cứ thí nghiệm bừa sự trinh tiết của Bạch Cơ để biết rõ một lần chắc chắn có phải nàng là Mộng Diện Thần Nữ hay không? Kéo dài tình trạng hồ nghi, chàng không đủ can đảm chịu đựng, thả dút khoát một lần để quyết định thái độ. Nếu nàng là con gái đồng trinh...

Đang nghĩ ngợi thình lình một tiếng quát xé tai vang đến.

Day mặt ngó lại thấy Bắc Yêu và Nam Tinh đã đấu trí với nhau toát mồ hôi như tắm. Chiêu thức của hai người này lần lần chậm lại.

Cứ nhìn theo tình thế mà xét thì Nam Tinh bị Bắc Yêu dồn vào thế bị động, cơ hồ không chút trí sức lực nào chịu đựng thêm một thời gian rất ngắn nữa.

Ngay lúc ấy chợt nghe Nam Tinh quát to một tiếng nương theo thế chưởng của Bắc Yêu, hấn đánh lại hai chưởng với tất cả tàn lực còn sót lại trong mình.

Thình lình hấn lão đảo thoắt lui lại sau. Bất ngờ, Nam Tinh lẹ tay móc trong túi áo lấy ba mũi “Phi Hoàn Phiêu” nhắm ngay ngực Bắc Yêu phóng tới mau lẹ như chớp.

Thứ “Phi Hoàn Phiêu” này kim khí gọi bằng hoàng đồng có hơn mấy vạn năm hình thành.

Lúc Nam Tinh lấy ba mũi “Phi Hoàn Phiêu”, Tiểu Phong thấy ánh sáng vàng chói sáng lòa cả mắt, không khác một đóa hoa rực rỡ sắc màu mờ ảo hết hai con người. Bất giác trong lòng Tiểu Phong cả kinh.

“Phi Hoàn Phiêu” bay khỏi bàn tay của Nam Tinh một cái, khắp cả tám hướng, bốn phương đều chớp ngời những tia hòa quang vàng rực, không còn phân biệt đâu là đâu, trên trời dưới đất chỉ cả.

Bắc Yêu cũng khiếp hoảng. Hai bàn tay ngọc của nàng xòe ra như hai cánh quạt vung múa tứ tung. Nàng vừa bảo vệ cho mình vừa đánh liên ba chưởng bật tung tâm thân yếu diệu bay vút ra tận ngoài xa. Thân hình Bắc Yêu nhẹ nhàng không khác một làn khói mỏng mau lẹ chẳng kém một luồng chớp nhoáng.

Ngay khi ba mũi “Phi Hoàn Phiêu” của Nam Tinh bay tới, thì với một thân pháp kỳ ảo tuyệt luân, nàng cũng đã mò lấy ba ngọn liễu điệp phi đao phóng liên khỏi tay.

“Phi Hoàn Phiêu” đến cùng lúc với điệp phi đao tới một lượt. Bắc Yêu mau lẹ quá đổi mức ấy nên vừa trông thấy thì ba ngọn phi đao đã đến ngay mặt hấn.

Lanh trí tự biết dầu lách mình né tránh với tốc độ nhanh nhẹn cách mấy cũng không thể nào kịp. Hấn cắn răng mím môi vận dụng nội lực vào song

chường đưa ra đón bắt phi đao.

Hai ngón liễu diệu phi đao bị Nam Tinh đánh rơi ra khỏi, còn một ngón xuyên thủng lòng bàn tay của hắn một đường. Chặn không thấu sự đau đớn, hắn cố nín không xuể, buộc miệng kêu “ồ” ra một tiếng!

Mặc dầu bị ngọn phi đao, nhưng Nam Tinh lòng dạ hiem độc vô cùng. Lúc nguy cấp như vậy mà hắn cũng vòng hai ngón tay trở và cái thành một khoen tròn đưa lên miệng huyết liên ba tiếng sáo hiệu. Tiếng sáo vừa ngân lên thì đã có những tiếng quạt rất quái gở chất tai kêu đáp lại. Con chim ưng hai đầu lệ tợ một ngôi sao băng cắt một tiếng kêu quạt nhắm ngay Bắc Yêu từ trên không bầu xuống.

Lối bay đáp mình chụp người của con quái ưng hai đầu ấy lệ như điện xẹt, Bắc Yêu trông thấy thất sắc, kinh hồn ba ngọn phi đao trong tay nàng phóng thẳng lên cao, quái ưng hai đầu đang từ trên không đâm bổ xuống.

Con quái ưng hai đầu có lẽ là một loài linh vật phần được Nam Tinh huấn luyện tinh vi nên nó biết thể nguy vội bay thể xốt qua một cái tung cao trở lên mây.

Tuy con quái ưng hai đầu không dám liều lĩnh bắt cản Bắc Yêu, nhưng tám con chim ưng của nó lại bổ nhào xuống, con này liền với con khác, bầu tứ tung vào người nàng.

Cái thể chụp người bằng vuốt của tám con chim ưng này lợi hại vô kể.

Thân thủ của Bắc Yêu lẹ làng, nhưng vì giao đấu với Nam Tinh trọn nửa buổi có hơn mấy trăm hiệp nên sức lực đã hao mòn quá nhiều nên cũng chậm chạp lại thêm một mối!

Tiểu Phong trông thấy tình trạng nguy hiểm ấy, quỳnh quít cả người lên.

Chàng đang định liều mình mạo hiểm xông vào tiếp tay với Bắc Yêu thì chợt nghe một tiếng thét kinh hoàng vang lên trong miệng Bắc Yêu. Nghe tiếng ấy, Tiểu Phong bay hồn mất vía, rụng rời tay chân.

Chàng chưa kịp xông tới đã thấy trên lưng Bắc Yêu bị quào rách một miếng da thấu thịt, máu đào chảy xuống lưng áo lãnh trắng của nàng ướt đỏ.

Lúc ấy...

Hai con chim ưng chia nhau hai bên tả hữu bay đón tìm chỗ hờ bầu vào mình Bắc Yêu.

Thình lình liền đó...

Tiếng quát nạt ngăn đội tận mây xanh. Không khác mũi tên bật khỏi cây cung, Bạch Cơ liền bắn mình một cái không khác một làn sương mờ, phóng tới chụp thẳng vào con chim ưng to lớn đang đón móng vuốt vào mặt Bắc Yêu.

Quạt một tiếng kêu thét lên, con chim ưng ở phía hông bên trái của Bắc Yêu đã xụ cánh rơi ngay xuống đất rồi chỉ đập bạch được hai cái là nằm gục cổ chết tươi.

Biến cố quá sức đập ngay vào mắt, Tiểu Phong sợ toát mồ hôi.

Chỉ chớp mắt Bạch Cơ đã ôm Bắc Yêu bay xa ra hai trượng, tránh khỏi cuộc tấn công ác liệt của bầy chim. Đôi mắt trong biếc của nàng hiện đầy sát quang rực rỡ, ngó thẳng vào mặt Nam Tinh bảo :

– Mi còn rảnh ở đây trong nửa khắc ta sẽ tiêu diệt ngay lũ chim ưng của mi không để sót một con. Có đi mau khỏi chốn này không hả?

Từ khi bước chân ra chốn giang hồ đến nay Nam Tinh chưa biết khiếp sợ một ai. Hắn sát hại chẳng biết bao nhiêu mạng rồi. Nhưng hắn cũng chưa từng thấy có một cao thủ nào mà võ công cao thâm huyền ảo đến như người này. Chỉ một cái nhún chân, vung tay mà đã giết chết một con chim ưng to lớn của hắn dày công rèn luyện.

Nam Tinh còn đang sững sờ, Bạch Cơ lại quát to :

– Mi có cút đi ngay không?

Trên vẻ mặt cực kỳ thuần khiết của Bạch Cơ hàm hàm sát khí. Nếu Nam Tinh còn chưa bỏ chạy lập tức nàng ta giết hắn không tha.

Việc này đến trong khoảng khắc thời gian nhanh chóng ấy khiến Tiểu Phong bay hồn, mất vía. Tự nghĩ oai phong lẫm liệt của mình mà tạt tai Bạch Cơ sung mặt, bầm má như thế đó, nếu nàng không cố nhịn nhục mà đánh trả lại, mạng chàng có sống nổi chăng? Bụng tưởng thảm như vậy chàng không ngớt hồi hộp kinh hoàng!

Cùng khi ấy Tiểu Phong lại đâm ra ý nghĩ Bạch Cơ đúng là Mông Diện Thần Nữ. Chỉ con đàn bà cực kỳ dâm ác đó mới có được võ công kinh người như vậy!

Không chừng đã cứu chàng thoát khỏi thế trận của rừng tòng vẫn là Bạch Cơ chăng?

Đương khi Tiểu Phong còn nghĩ ngợi vẫn vợ thì nghe Nam Tinh huyết lên mấy tiếng sáo miệng, tung người chạy bay!

Lần này ra trận Nam Tinh hoàn toàn bất lợi. Hắn đã hứa với Lãnh Diện Vong Hồn như hai với hai là bốn sẽ bắt Tiểu Phong về Địa bảo. Vậy mà giờ đây, Tiểu Phong đã không rõ tới đặng lại còn bị Bắc Yêu phóng trúng một lưỡi phi đao trọng thương, thêm vào đó hắn mất một con chim ưng nữa.

Khi nghe tiếng sáo miệng của Nam Tinh ra lệnh, ba con chim ưng trong bầy bay vút tới cấp ba mũi “Phi Hoàn Phiêu” của hắn bị Bắc Yêu đánh rơi xuống đất ban nãy. Xong kêu “quạt” một tiếng, cả bầy bay bỗng lên mây xanh.

Bắc Yêu vì giao đấu với Nam Tinh một trận kéo dài, thành thử mất sức quá nhiều mới bị một con chim ưng to lớn của Nam Tinh chụp trúng móng độc vào lưng. Máu đỏ chảy thấm ướt cả nửa thân hình phía dưới.

Tất cả những móng nhọn của bầy chim ưng do Nam Tinh rèn luyện đều có tẩm một chất thuốc độc ghê gớm nhất đời. Vì vậy chỗ vết thương của Bắc Yêu sưng vù lên bầm đen như mực! gương mặt xinh xắn của nàng tái xanh, mắt cả máu tươi. Hai bên gò má đầm ướt mồ hôi, hai hàm răng trắng trong như ngọc cứng khít, Bắc Yêu có cảm giác như bị hôn mê. Tinh thần bàng hoàng tứ chi bải hoải.

Bạch Cơ ẵm Bắc Yêu đặt nằm trên mặt đất. Lúc ấy Tiểu Phong chạy tới một bên, mắt trông thấy Bắc Yêu bị thương nguy hiểm, trong lòng đau đớn hết sức. Vì bảo vệ cho chàng mà nàng mới ra nông nỗi này. Nếu không giữa Nam Tinh và nàng đâu có sự giao phong sống chết với nhau!

Về mặt của Bạch Cơ hơi biến sắc. Bàn tay ngọc của nàng vung tới lẹ tợ chớp giáng xoa bóp vào mấy chỗ yếu huyệt trong thân thể Bắc Yêu để ngăn chặn chất độc không cho công phạt vào tim.

Liền khi ấy Bắc Yêu nghe thấy các yếu huyệt được Bạch Cơ xoa nhẹ vào tê cứng như cây không còn nghe nhức nhối đau đớn nữa. Nàng nhìn Bạch Cơ nở nụ cười khổ sở, cất tiếng êm ái nói :

– Cảm ơn cô hết sức.

Bạch Cơ tươi cười đáp :

– Chẳng có chi phải nhọc lòng chị cảm ơn tôi. Chẳng qua tôi chỉ ngăn chặn chất độc chạy vào quả tim chị chậm trễ thêm mấy ngày thế thôi. Chất độc chị bị trúng đây là một thứ dữ nhất thế gian. Nếu không có thuốc giải độc sẽ công phạt vào tim mà chết.

Bắc Yêu đồng ý gật đầu liền. Nàng mỉm cười khổ sở, chậm chậm nhắm cứng hai mắt.

Tiểu Phong nghe Bạch Cơ nói nội trong năm hôm nếu không có thuốc giải độc thì Bắc Yêu sẽ chết nên chàng hoảng hốt điếng người. Chàng vội vã day sang hỏi Bạch Cơ :

– Có đúng là năm ngày không có thuốc giải độc thì chết không?

– Đúng vậy đó! Giờ đây nếu anh bằng lòng để tôi trở lại tôi sẽ chạy được thuốc giải độc. Chị ấy chắc chắn mới không chết.

Tiểu Phong mừng thầm trong bụng, vụt hỏi liền :

– Nàng có thuốc giải độc sao?

– Ừa!

Bạch Cơ đáp, đầu gật nhẹ nói tiếp :

– Có điều anh chẳng chịu để tôi đi.

Nàng buông tiếng thở dài!

Tiểu Phong đối với Bạch Cơ mỗi cử động mỗi thêm nghi ngờ nàng đúng là Mộng Diện Thần Nữ. Lạ lùng làm sao võ công của nàng cao thâm đến mức Nam Tinh còn phải ngần sợ mà chàng tát tai nàng cái nào cái nấy tóa hỏa tam tinh, nhưng nàng vẫn cứ nhẫn nại chịu không chống trả lại mảy may nào!

Hơn thế nữa Tiểu Phong suy luận một mình: “Nếu Bạch Cơ có thật sự không phải là Mộng Diện Thần Nữ thì sao lại được thuốc giải độc của Nam Tinh để đem cứu mạng Bắc Yêu. Chàng được nghe phong phanh thì chất độc của Nam Tinh ngoài hắn ra, trong đời này, không ai có thuốc giải cả. Thêm một nguyên nhân nữa thì sao nàng lại biết rõ Bắc Yêu bị trúng chất độc này!”

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Tiểu Phong nghiêng răng tức giận bảo :

– Quả đúng vậy đó! Ta nhứt định không để nàng tìm cơ thoát thân đâu mà hòng!

Cặp mắt bồ câu của Bạch Cơ hồng hồng rớm lệ. Nàng nói bằng giọng buồn buồn :

– Chẳng may Bắc Yêu bỏ mạng dưới móng độc của con ưng ác ôn đó thì chính Tiểu Phong chàng tạo ra tấn bi kịch ấy.

Tiểu Phong hoảng kinh hồn vía, nhưng miệng vẫn nói cứng :

– Mi định lợi dụng việc này đang mong thoát thân à?

Mặt Bạch Cơ thoáng qua một vẻ tức giận, nàng nói :

– Chỉ vì tôi không có mảy may ý định nào ra tay đối phó với anh nên để mặc anh hành hạ, đánh đập. Anh thử nghĩ xem, với võ công của anh liệu anh có ngăn cản nổi tôi hay không chứ?

Lời nàng nói hoàn toàn đúng với sự thật. Tiểu Phong cũng hiểu như vậy.

Lấy võ công của chàng chơi với võ công Bạch Cơ thì không sao chịu nổi. Thế thì chàng còn ngăn trở nàng làm chi?

Bạch Cơ mỉm cười bảo :

– Anh đã không cho tôi đi thì tôi không đi. Chúng ta cứ ngồi đây xem Bắc Yêu chết vì anh nhé.

Tiểu Phong lạnh lùng nói :

– Mi định dùng biện pháp nào bắt buộc Nam Tinh phải đưa thuốc giải độc cho mi? Phải chăng mi dùng mối tình đậm ấm sẵn có giữa mi là Mộng Diện Thần Nữ với hắn?

Bạch Cơ nghe lời nói xia xói của Tiểu Phong thì lòng đau như dao cắt. Hai hàng nước mắt chảy dài theo hai bên gò má. Nàng khóc rầm rức nói nghẹn ngào không thành tiếng :

– Tôi không phải là Mộng Diện Thần Nữ kia mà, sao anh cứ bắt buộc...

Bắc Yêu nghe tiếng khóc náo ruột của Bạch Cơ liền nhướn hai mi mắt hỏi :

– Cái gì thế hả?

Bạch Cơ kêu lên :

– Anh cứ bảo quyết tôi là Mộng Diện Thần Nữ. Ai chịu cho được?

Tiểu Phong giọng nhạt nhẽo như nước ốc nói :

– Thấy kẻ mi có nhận hay không nhận, ta đã có cách biết rõ mi có phải con đàn bà ấy hay không!

Gương mặt đượm ướm lệ nhòa của Bạch Cơ biến lên một vẻ cương quyết vô cùng, nàng đồng dục nói :

– Cách chi cứ nói ngay đi! Tôi bằng lòng vậy đó!

– Hiện thời chưa thể nói.

Bạch Cơ day sang nói với Bắc Yêu :

– Tôi nói thật đấy! Nếu trong vòng năm ngày mà không có thuốc giải độc đang cứu mạng sống của chị thì kẻ như chị chết chưa chôn rồi đó. Thuốc tiên cũng vô hiệu vì chất độc đã chạy theo dòng máu vào quả tim. Vậy chị bằng lòng để tôi đi lấy thuốc giải độc cứ nói ngay kéo trễ thời giờ!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hồi 16

Bắc Yêu chẳng chút do dự, đáp lời :

– Thế à! Cảm phiền cô chịu khó giúp tôi. Cô hãy đi tự do.

Tiểu Phong can liền :

– Em không để nàng đi đâu.

Bắc Yêu hỏi :

– Em không muốn chị sống à? Cái hận một móng chân của con chim, chị còn cần phải trả thù chủ nó một cách xứng đáng kia mà!

Tiểu Phong rói rít cả lên. Chàng nói :

– Phỏng như nàng lừa dối tôi thì sao? Nàng đi khỏi đây không còn quay trở lại.

Bác Yêu nói :

– Chẳng lẽ là thế nào cũng không sao cả! Nàng đã có ơn cứu sống chị một lần, nàng trở lại hay không trở lại, vẫn không có chi là hại. Hơn nữa, hai chị em ta còn phải đi Hận Thiên Phong ngay không để mất thời giờ vô ích. Em nghe lời chị chứ?

Tiểu Phong đáp một cách nhạt nhẽo :

– Em nghe lời chị! Phỏng như nàng không trở lại, em vẫn có cách tìm nàng.

Bác Yêu ngó Bạch Cơ bảo :

– Cô cứ đi đi!

Bạch Cơ gạt đầu. Nàng thò tay vào túi áo trong lấy ra một hoàn thuốc màu đen bóng lánh, bỏ vào miệng Bác Yêu ân cần nói :

– Thuốc này dầu rằng không phải là thuốc giải độc, nhưng bổ trợ cho tinh lực, chị uống xong rồi nghỉ một chập, sẽ đi đứng mau lẹ như cũ. Sau năm ngày chị nhớ trở lại nơi đây em sẽ trừ hết chất độc trong người cho chị. Chị cứ đặt hết tin tưởng vào đứa em mới gặp gỡ này đi.

Bác Yêu nghe giọng nói chân thành nhỏ nhẹ của Bạch Cơ, lòng cảm kích vô cùng. Nàng gạt đầu mỉm cười.

Bạch Cơ vung nhẹ thân hình uyển chuyển một cái, bay phớt đi nhanh không kém một làn gió thoảng.

Bác Yêu ngậm hoàn thuốc vào miệng nghe có một mùi thơm ngào ngạt, tan theo nước miếng, chạy xuống đan điền. Thuốc chạy đến đâu trong người nhẹ nhàng, khỏe khoắn đến đó.

Uống xong hoàn thuốc ấy, nghỉ ngơi giây lát, quả nhiên Bác Yêu thấy tinh thần phấn chấn thêm hơn, vết thương không còn đau nhức nữa. Chỉ có mấy huyết của Bạch Cơ xoa nhẹ để chặn cản chất độc tấn công vào quả tim thì vẫn tê cứng như thường! Nhoen môi cười một cách khổ sở, Bác Yêu nói :

– Van vái cho nàng phải là một cô gái thuần lương, tử tế.

– Em cũng cầu mong bấy nhiêu!

Bác Yêu lại nói :

– Thế này cũng như tạm yên. Hai chị em ta khởi hành đi Hận Thiên Phong ngay một chuyến nhé! Cần phải xem qua cho biết rõ điều bí ẩn trong hai mươi mốt đồng tiền.

Tiểu Phong nhú đôi lông mày, tự bảo thầm trong bụng :

– “Cừ sâu của cha mẹ, của người ơn ta chưa trả đặng, làm chi đeo đẳng thêm lăm việc phiền phức vào lòng...”

Bác Yêu vội hỏi :

– Em còn có việc chi bận nghĩ nữa?

Tiểu Phong thờ ra một cái, buồn rầu nói :

– Em bước chân trên giang hồ kể cũng đã lâu thế mà thù sâu của cha mẹ chưa trả.

Bác Yêu khuyên giải :

– Người quân tử báo thù ba năm còn chưa vội, há chỉ một sớm một chiều, hiện thời hai chị em ta trước phải mở cho được chìa khóa vụ kỳ bí này, sau sẽ bàn tính kế hoạch báo thù cho chu đáo. Chẳng bây giờ đây cứ chăm chú vào việc báo thù, thì không khác tìm đường lên trời, mất hết thì giờ quý báu mà chẳng bỏ ích vào đâu! Kẻ thù đâu phải dễ dàng để chúng ta lúc nào muốn báo thù cũng đặng? Theo tiến trình phác họa của chị thì sau khi xem qua Thập Hoa Thạch rồi, chị phải về Bắc Cực một chuyến thay em tìm cho đặng một người. Chỉ người ấy mới chắc chắn cứu được mấy chục người bị nhốt ở hang ăn thịt khò thể trần của rừng tòng. Hợp sức với đám cao thủ chết đi sống lại này, em sẽ có những kẻ dám đem tính mạng giúp cho em một tay mới mong đối đối phó nổi. Em há không biết kẻ thù của em chẳng những hiểm ác cực kỳ, võ công tuyệt luân, dưới tay có những cao thủ cỡ Mông Diện Thần Nữ, Nam Tinh, thêm cả một môn phái có tổ chức đứng vào hàng đầu võ lâm, mà còn liên kết với vô số tổ chức hùng hậu khác nữa sao? Lấy sức hai chị em ta phỏng có chống cự nổi không mà tính báo thù gấp rút?

Tiểu Phong ngẫm nghĩ lời giải thích của Bác Yêu thật là tinh vi, chu đáo nên chàng vội hỏi :

– Chị nói người đó là ai mà cứu thoát được bọn người ở trong hang khủng bố nọ?

– Để đến Hận Thiên Phong xem qua cho rõ điều kỳ bí rồi chị sẽ nói cho em nghe.

Tiểu Phong khẽ gật đầu. Chàng đảo mắt liếc nhìn vào thể trận của rừng tòng trong kẹt núi, day lại nói cả Bắc Yêu :

– Em thế nào cũng trở lại chốn này. Em đã hứa lời cứu thoát bọn họ, em phải nghĩ cho ra biện pháp giữ đúng lời nói danh dự của em!

Liền đó Bắc Yêu bắn vút thân hình đi trước.

Tiểu Phong quay người lại, phóng nhanh theo sau...

Việc Tiểu Phong bị đâm trọng thương cho chìm đem ra ngoài biển cả thả trôi mà không chết, chỉ vài ngày sau, đã đồn đãi khắp chốn giang hồ. Có vô số người liên quan đến chàng thấy đều run người sợ hãi! Bọn người ấy có cả Lãnh Diện Vong Hồn của “Địa bảo”, Giang Vân Tông và Thất Hùng bang.

Nhơn việc Tiểu Phong chưa chết mà giới giang hồ sôi nổi lên một cơ sóng gió bão bùng. Đâu đâu cũng bị ám ảnh bởi cái danh hiệu đại ma đầu thứ ba trong thiên hạ được gán vào cho Tiểu Phong biến chàng thành một kẻ sát nhân ghê gớm nhất. Chàng sẽ giết người như rạ chỗ nào có gót chân của chàng giẫm lên là chỗ đó xương phải gãy nát, máu nhuộm đỏ rừng...

Chốn giang hồ run sợ... Giới võ lâm ồn ào xao xuyến...

Trong khi ấy...

Tiểu Phong cùng với Bắc Yêu đã đến tận Hận Thiên Phong!

Bởi vì hai mươi mốt chữ thần kỳ bí ẩn của hai mươi mốt của đồng tiền trong bao thơ bằng da dẻ để lại mà Bắc Yêu với Tiểu Phong lặn lội đi tìm tận nơi để xem cho rõ. Trong hai mươi mốt chữ đồng tiền nói những chữ giống gì toàn thể nhân vật của giới giang hồ võ lâm đem cả mạng sống ra để tranh giành, cướp đoạt? Phải chăng những chữ trên mặt đồng tiền đã nói lên một cuộc tiêu diệt gớm ghê của võ lâm? Và trong đó cũng liên hệ tới mạng sống. Nhưng khắt khe, cay nghiệt thay cho bác trời già. Họ đâm đuổi yêu đương nhau, xây mộng hoa niên với nhau nhưng yêu dang dở, mộng không thành và cùng ôm nhau nhảy từ trên đỉnh non chót vót xuống vực thẳm âm u để tìm nhân hạnh phúc ở bên kia thế giới loài người. Cái chết của đôi thanh niên nam nữ ấy gây thành những tiếng động địa kinh thiên suốt một thời gian mấy chục năm. Trong đó còn có nguyên nhân nào khác hơn chẳng thì từ ấy đến nay chẳng một ai hiểu biết.

Những nhân vật thông suốt sự kiện ba chữ Hận Thiên Sơn đặt cho chót núi mà Trầm Phụng Linh với Đinh Thích Phương gieo mình chọn chữ ái tình để ghi nhớ ý nghĩa giận lâu Hóa công vì cớ nào không cho hai người thành chồng vợ!

Hận Thiên Phong ở ngoài mỏm đá cheo leo phía Bắc trên núi Vạn Dương Sơn chính giữa một vách non cao tột mây xanh mà muôn ngàn hòn đá nhọn hoắt chìa thẳng lên trời không khác một rừng đao kiếm.

Hiện thời ai có võ công cao siêu tuyệt chúng, dùng khinh công lên được cũng chỉ vài nhân vật lừng danh của võ lâm nữa?

Chín chữ Vạn Dương sơn, Hận Thiên phong, Thập Hoa thạch đọc đi đọc lại thấy rất bình thường, chẳng có chi là kỳ bí chứa đựng bên trong cả, không chừng chín chữ giản dị ấy thật ra lại che giấu một chuyện cũ kỹ xa xưa đã gây nên bao cuộc run sợ trong đời.

Hận Thiên Phong, cái tên ấy phạm ai là người trong giới võ lâm cũng đều biết rõ một thiên ái tình bi đát máu lệ chan hòa! Cách vài mươi năm về trước có một thiếu nữ tên là Trầm Phụng Linh được mang cái danh dự với bốn chữ “Giang hồ chi hoa” vì chẳng những nàng có sắc đẹp lộng lẫy nguyệt thẹn hoa nhường mà võ công cũng ly kỳ tuyệt thế. Nàng yêu một thanh niên có tiếng đẹp trai chưa từng thấy trong giới võ lâm trên là Đinh Thích Phương. Đôi trai gái thiếu niên ấy rất xứng đôi vừa lứa, đáng ra phải kết mối duyên lành cùng nhau để đời càng thêm ấm êm tươi sáng. Tất cả mọi người đều mong mỏi và cầu chúc điểm phúc đó cho Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương.

Phía dưới Hận Thiên Phong có một cái khe nước chảy rất trong. Tiếng róc rách ai oán nghe như tiếng khóc thì thầm ai oán. Theo lời đồn thì Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương đã gieo mình vào khe này. Nhưng sự thật ra sao vẫn chưa người nào thấy rõ.

Trên Hận Thiên Phong có một khoảng đá bằng phẳng ước trượng.

Bắc Yêu và Tiểu Phong ngó lên trên đỉnh một hồi. Cả hai nhìn nhau, Tiểu Phong nói :

– Em tưởng chừng trên Hận Thiên Phong cũng chẳng có chi là thần kỳ bí ẩn đâu chị ạ!

Bắc Yêu đáp :

– Chị cũng không hiểu nổi! Chẳng qua lấy việc khắc chữ trên đồng tiền cũng là một việc kỳ lạ rồi. Và lại người khắc chữ vào đồng tiền làm như sợ người tìm hiểu được cái ý của mình trong lỗ đồng tiền nên cứ cách hai chữ lại lấy làm thêm tiêu chuẩn. Trí tuệ của người khắc chữ trên đồng tiền chẳng phải hạng tầm thường. Cho nên không thể quả quyết được bên trong những chữ ấy có chứa đựng điều cơ bí mật như định không. Người đọc những chữ ấy chỉ nghĩ ngờ mang máng cho là điều chi bí mật cũng được. Chính chúng ta cũng đang ở vào trạng thái mơ màng ấy.

Tiểu Phong gật đầu nói lẩm bầm trong miệng :

– Nếu chẳng vậy thì chúng ta với người ấy cùng chung một kết cuộc, chỉ sợ cũng vì hai mươi mốt chữ trên đồng tiền mà chết!

– Hai chị em ta cứ lên tận trên mà xem cho tận mắt. Chúng ta thử tìm ra mấy chữ sau cùng chỉ về Thập Hoa Thạch là thế nào!

Tiểu Phong hỏi :

– Thập Hoa Thạch?

Bác Yêu lắc đầu lia lịa, đáp :

– Cái đó thì chị không hiểu rồi đa! Chị nói phóng chừng cho em nghe thử có lý hay không nhé! Già tỹ trên Hận Thiên Phong có mười miếng đá hoa ấy.

Tiểu Phong nói :

– Cũng có lý như vậy lắm. Đầu, chúng ta thử đến đó xem có điều chi bí ẩn không, chớ ở dưới này nói phóng chừng chẳng nhằm vào đâu cả. Cuối cùng em phải cần đi lên Cửu Hoa sơn ngay.

Bác Yêu cười nụ bảo :

– Thế ấy thì em leo lên trước đi, chị theo sau coi chừng.

Nếu bảo Tiểu Phong bỏ lên Hận Thiên Phong một mình để tìm bí ẩn trên hai mươi mốt chữ đồng tiền thì chắc một ngàn lần chàng cũng không thích mây may làm cái công việc vãn vợ ấy. Bởi vì hai mươi mốt chữ ấy nếu không phải là một báu lạ từ ngàn xưa để lại, ai công đâu bỏ những việc chánh yếu phải làm để đi tìm một thứ bí mật vu vơ? Mà bí mật chi kia mới được chứ?

Chỉ vì giờ đây Bác Yêu đã kết nghĩa làm chị em với chàng nàng bắt buộc chàng phải đi, chàng đành cắn răng nghe theo vậy thôi. Bò từng bước một đến hai mươi trượng đỉnh non, rui sẩy chân một cái cũng đủ bỏ mạng. Nhưng mé sau chàng Bác Yêu lúc nào cũng cẩn thận đề phòng.

Bò lên Hận Thiên Phong phóng mắt nhìn xem một vòng, bắt gặp Tiểu Phong và Bác Yêu ngăn người sừng sốt. Bởi vì khoảng đá bằng phẳng trên đỉnh Hận Thiên Phong rộng rãi không biết đâu là cùng. Trong phạm vi vài mươi trượng lộ nhô không biết bao nhiêu là những hòn đá, kỳ hình, dị dạng.

Cái làm cho người xem lấy làm quái dị chẳng phải là khoảng đá bằng phẳng rộng rãi trông như một tấm nệm bông trắng tinh trải bực tứ bề, cũng không phải là những hòn đá kỳ hình dị trạng mà chính là ở cái chỗ đỉnh non chót vót dính liền với ngọn núi hùng sâu xuống có mấy trượng trông giống hệt một cây cung đang dương lên chực bắn mũi tên bật ra!

Tiểu Phong nhăn mặt nói :

– Chị thử ngó xem, điệp điệp trùng trùng những hòn đá kỳ hình, dị dạng lộ nhô khắp nơi, làm sao mà tìm cho ra mười miếng đá hoa đặng?

Bác Yêu đáp :

– Đành là vậy. Nhưng chị em mình đã lên đến đây rồi có lý nào không tìm xem cho thấy sao chớ? Đừng nói là chắc có hay không có. Thử nghĩ nếu không có thì đã không có ba chữ “Thập Hoa Thạch” trong những chữ đồng tiền.

Tiểu Phong tưởng đâu nói qua vài câu chán nản thì Bác Yêu sẽ bỏ ngay cái ý định đi tìm mười miếng đá hoa. Không ngờ nàng vẫn cương quyết giữ vững lập trường, khăng khăng không chịu đổi dời. Chàng nói thầm trong bụng :

– “Chị nhất định tìm thì tôi cũng cố ráng đi tìm với chị coi xem có những bí ẩn lạ lùng không, mà chị cứ nằng nặc”.

Nghĩ vậy Tiểu Phong bèn nói :

– Vậy thì chị với tôi thử đi tìm xem.

Bác Yêu gật đầu. Cả hai nhắm ngay giữa cái rừng đá kỳ hình, dị dạng ấy chạy bay vào trong. Đến trước mỗi hòn đá, hai người lại dừng gót nhìn xem.

Hòn này tiếp hòn khác, đông nọ nối đông kia.

Hận Thiên Phong rộng cả mấy chục trượng mà hai người mò mẫm từ hòn đá một để kiểm tìm thì khó khăn cũng gần bằng đi mò kim đáy biển! Phải một cái là lòng họ kiên nhẫn cố tìm cho thấy nên vẫn hăng hái và tin tưởng.

Chăm chỉ nhìn từ hòn đá, trông cả hai khác nào như người đi kiếm một thứ báu lạ trên đời còn hơn cả những kẻ ngậm ngải tìm trầm.

Loại người đều có tánh hiếu kỳ. Bác Yêu và Tiểu Phong không chắc trên Thập Hoa sơn quả thật có Thập Hoa sơn không? Trong Thập Hoa sơn ấy quả thật có chứa đựng giống chi bí ẩn không? Nhưng cả hai vẫn hy vọng tìm được!

Thình lình...

Tiểu Phong kêu to lên :

– Úy chà! Chị ơi! Chị đã tìm thấy Thập Hoa Thạch chưa?

Ở cách xa ngoài hai trượng tiếng Bắc Yêu thanh thót trả lời :

– Chưa tìm thấy em ạ. Ráng lên nhé!

Giọng nói ngưng. Cả hai lại yên lặng. Cuộc tìm kiếm vẫn tiếp tục không ngừng.

Sau độ nửa thời thần...

Bỗng nhiên Bắc Yêu mừng quá đổi mừng, cất tiếng nói to lên :

– Em ơi! Chị tìm thấy rồi! Em mau chạy lại đây mà xem!

Tiểu Phong nghe nói đầu óc rộn lên. Chàng buộc miệng hỏi liền :

– Chị tìm được Thập Hoa Thạch à?

– Đúng vậy. Chị bảo em lại xem kia mà!

Tiểu Phong nhóng theo tiếng nói của Bắc Yêu, len lỏi vào giữa rừng đá lô nhô chạy thẳng tới hướng đó. Trong nháy mắt, chàng đến ngay hòn đá mà Bắc Yêu đang đứng sát bên.

Vừa thấy nàng Tiểu Phong vụt hỏi :

– Đâu đâu! Chị chỉ cho em thấy đi!

Bắc Yêu lấy ngón tay trở tong như mũi nhọn bút lông chỉ vào đầu mười miếng đá nhỏ cách ngoài ba thước, đáp liền :

– Kia em nhìn xem, không phải đó sao?

Tiểu Phong nhìn theo ngón tay của Bắc Yêu, chợt rung động, cả mười miếng đá lớn đầu lên thành một vòng tròn. Trên đầu mười miếng đá trắng trong như ngọc. Mặt đá có vô số những đường vân như hoa do thiên nhiên mà thành, chứ không phải do bàn tay người chạm trổ!

Chữ kỳ lạ chỉ rõ ràng đã hiện ra trước mắt.

Hai người sung sướng như tìm thấy một vật báu hiếm có trên đời. Hai trái tim dường như nhảy khỏi lồng ngực.

Tiểu Phong nuốt một búng nước miếng, cất tiếng hỏi :

– Phải chăng đúng là nơi này?

– Rất có thể lắm!

Tiểu Phong hỏi :

– Trên Hoa Thạch này có những bí mật chỉ?

– Chúng mình xem đi xem lại cho kỹ tức khắc biết rõ.

Bắc Yêu nói dứt, bước nhanh vào trong những miếng đá hoa hợp thành cái vòng tròn đó. Mỗi miếng đá hoa này rộng ước độ nửa thước dài cỡ ba thước, xem cách sắp bày thành hình chừng thế không phải là do thiên nhiên đặt để sẵn.

Những đường vân như hoa trông rất đẹp mắt, Tiểu Phong và Bắc Yêu ở giữa những miếng đá hoa ấy tìm kiếm một hồi lâu. Cả hai vẫn chưa thu lượm được một chút kết quả mong mỏi nào!

Tiểu Phong nhíu đôi lông mày, bực dọc hỏi :

– Chị, chị xem có thấy những dấu vết chi khả nghi không? Phần em, em xem chả có gì là kỳ bí ả ráo!

– Chưa, chị chưa tìm thấy có chút chi...

Cặp mắt sáng rỡ như sao của Bắc Yêu đảo qua một cái, làm như nàng nói với mình :

– Chẳng phải bên trong vân hoa... bí mật hử ở trên những vân hoa này chăng?

Tiểu Phong nghe nói, đầu óc rộn lên. Chẳng bảo thăm trong bụng :

– “Không sai! Trong những vằn hoa ấy sao cũng có ẩn cái chi bí mật chứ chẳng không!”

Vội ý nghĩ ấy, hai người lại chăm chú nhìn ngắm vào mỗi những vằn hoa trên mặt đá cổ mò mẫm kiểm tìm mãi mãi!

Nhưng cả hai lại thất vọng. Trên những vằn hoa mỗi miếng đá ấy chẳng ghi lại một dấu vết chi đáng lấy làm kỳ dị. Cũng chẳng thấy có bàn tay người trần bôi bỏ hoặc vẽ vôi lên những cái gì khả nghi. Trời sanh làm sao vẫn cứ y nguyên vậy.

Không tìm được bí mật nào trên mười miếng đá hoa ấy, Tiểu Phong nóng nảy, nói to lên một giọng bức tức :

– Không khéo lại cũng lừa gạt người nữa! Chẳng hạn có người nào đó trông thấy mười miếng đá hoa này trong sáng đẹp mắt rồi cố ý bày đặt ra những hàng chữ nọ khắc vào đồng tiền để báo hại những võ lâm nhân vật xưa nay thường có bụng tham lam hay đi tìm tòi những dị bảo, bí kíp phải điên hồn loạn óc lên chơi. Chuyện không đâu đâu mà lẫn vào nhau mà chém giết cuồng ngậy để tranh đoạt!

Bác Yêu nói :

– Chị quả quyết không phải như lời em nói đâu! Những chữ khắc trên đồng tiền hết sức tinh xảo. Nếu có người phá phách gạt gẫm mà chơi thì chị thiết tưởng kẻ ấy chẳng bao giờ lại có công kỹ khắc thêm phía sau đồng tiền những chữ thứ tự một, hai ba và lại những chữ thứ tự này dùng kim nhọn rất trong mà chấm thành từng nét chẳng dễ gì xem thấy nếu không hết sức cố ý tìm tòi. Thế tất trong mười miếng đá hoa này phải có những lời như thiên hạ đã đồn đãi vừa quan hệ đến số kiếp của võ lâm vừa liên can đến tánh mạng vài ba người nào đó nữa!

Tiểu Phong nghe ý tứ giải thích của Bác Yêu phải nhìn nhận là có lý. Trong hai mươi mốt chữ chỉ có cốt yếu chín chữ thôi. Chín chữ ấy chỉ dùng để nói rõ cái tên vùng đất nào chốn không phải nói tào lao mơ mộng. Căn cứ sự dụng ý hết sức tế nhị của người đã khắc chữ trên đồng tiền ắt phải có những cái chi bí ẩn ghê gớm thế nào đây!

Liền lúc ấy...

Thình lình Bác Yêu nói to tiếng lên :

– Mười miếng đá hoa này chắc chắn không phải do thiên nhiên sắp bày thành hình tròn thế này đâu. Hai chị em mình thử lung lay xem!

Tiểu Phong đang chờ mở miệng trả lời thì Bác Yêu đã đưa thẳng cánh tay tới lúc lắc một miếng đá hoa. Quả nhiên miếng đá hoa bị Bác Yêu rung lắc ấy lung lay chuyển động!

Sự phát giác bất ngờ này khiến Bác Yêu nhẹ nhõm cả người. Nhưng ngoài một cái chuyển động của miếng đá hoa ấy ra, không còn trông thấy điều chi khác lạ nữa. Bác Yêu lần lượt rung lắc thêm mấy miếng đá hoa kia nữa cũng chỉ thấy chuyển động một cái như nhau, rồi đầu vẫn lại nằm y nguyên chỗ ấy!

Bác Yêu đâm ra chán nản tự bảo thăm trong bụng :

– “Thế thì mười miếng đá hoa này, kết cuộc cũng chẳng có chi làm kinh động lòng người sao? Hay cũng chẳng có chi đáng báo là thần kỳ chẳng?”

Nàng nhìn Tiểu Phong một cái bảo :

– Chị hết còn có biện pháp nào khác hơn để khám phá cho được những chi bí ẩn trên mười miếng đá hoa này nữa rồi!

Bác Yêu vừa nói dứt tiếng, sắc mặt của Tiểu Phong bỗng nhiên thay đổi.

Hai con mắt của chàng không khác hai cỗ lục lạc trở to lên.

– Kỳ quái thật...

Dòm ngó một cách sợ hãi, miệng nói lắp bắp!

Bác Yêu trông thấy sắc mặt của Tiểu Phong trông giãy khác ấy trong lòng không khỏi nom nớp kinh hãi, vội cất tiếng hỏi :

– Cái gì kỳ quái thế hả em?

Tiểu Phong nuốt nước miếng, trấn định tâm thần, sợ hãi trả lời :

– Miếng đá hoa này sao lại không giống với những miếng đá hoa khác thế kia?

Chàng lấy ngón tay chỉ vào miếng đá hoa ở trước mắt!

Đôi mắt Bác Yêu lóa ra một màu ánh sáng nghi ngờ nhìn vào miếng đá hoa theo phía ngón tay của Tiểu Phong. Nàng hết sức xem xét chẳng thấy có chi là khác lạ hơn mấy miếng đá hoa khác nên vội vã hỏi lại :

– Nào? Có chi là không giống đâu?

Tiểu Phong nói :

– Chị xem kia! Trên miếng đá hoa này có một cái lỗ nhỏ xíu, còn mấy miếng đá hoa khác thì lại không có!

– Lỗ nhỏ...

Bác Yêu bị trái tim đập mạnh, nhìn vào miếng đá hoa ấy. Quả nhiên ở chính giữa miếng đá hoa ấy có một cái lỗ nhỏ phải để ý mới trông thấy.

Số là lúc đầu cả hai đều tập trung hết tư tưởng vào những vằn hoa trên mặt mỗi miếng đá để tìm kiếm bí mật. Do đó hai người không mấy xem xét một cách hết sức tế nhị những điểm khác trên mỗi miếng đá hoa. Đến lúc này, không tìm thấy bí mật kỳ lạ nào trên những vằn hoa. Tiểu Phong cũng như Bác Yêu gần tuyệt vọng. Bất ngờ chàng nhìn lại một lần nữa trên mặt các miếng đá hoa này mà các miếng đá hoa khác lại không có.

Bác Yêu cả mừng nói :

– Bí mật nằm trong các lỗ nhỏ này đó, em ạ.

Tiểu Phong trông thấy cái lỗ nhỏ trên miếng đá hoa, ngoài hẩn ý liệu của chàng, nên buộc miệng nói :

– Không chừng ngó vào trong cái lỗ nhỏ này, tự nhiên sẽ trông thấy giống gì đó.

– Chắc như thế đa! Em quỳ xuống ngó vào xem, chị đứng bên coi chừng cho.

Tiểu Phong bỗng nhiên có cảm giác một hiện tượng gì sắp xảy đến cực kỳ căng thẳng. Chàng đến sát bên miếng đá hoa ấy quỳ gối cho thấp xuống thật vừa tầm. Nheo con mắt bên trái lại, chàng đặt con mắt bên mặt vào chính cái lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa ấy. Sắc mặt của chàng biến đổi từ từ.

Bác Yêu háp tấp hỏi :

– Em có thấy giống chi không?

– Chả có chi ráo!

Bác Yêu nghe Tiểu Phong nói, bật ngật cả người. Nàng bảo :

– Em đang ra để chị xem thử mới đặng! Cái chi lại không có gì ráo!

Bác Yêu kê con mắt bên mặt vào sát cái lỗ nhỏ trên mặt đá hoa ấy chăm chú ngó thật lâu. Nhưng nàng chỉ thấy trước mắt lỗ nhỏ những hòn đá kỳ hình, dị dạng, chớ không chi khác lạ. Bởi vì dòm qua cái lỗ nhỏ ấy thấy chung quanh thành hình tròn như cái giếng.

Bác Yêu chậm rãi đứng dậy, nghiêng chặt hai hàm răng miệng nói :

– Không sai một mảy may nào cả. Chứ nhưt định cái lỗ này có liên quan mật thiết với những bí mật trên những đồng tiền.

– Đúng vậy thật! Thế sao lại dòm vào chẳng thấy gì cả?

Bác Yêu lặng lẽ suy nghĩ một chập đôi mắt long lanh của nàng không rời cái lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa, nàng nói :

– Chừng như phải làm thế này chăng?

– Làm cái gì đó chị?

Bác Yêu đáp :

– Nào, mười bốn đồng tiền chị trả lại cho em đó, hãy đưa hết cho chị xem?

Tiểu Phong vẫn ngơ ngác không hiểu Bác Yêu đòi lấy mười bốn đồng tiền ấy để làm giống gì?

Chàng cứ ngoan ngoãn nghe lời thò tay vào túi móc lấy mười bốn đồng tiền ra đưa cho Bác Yêu.

Bác Yêu cầm một đồng tiền lên tay gior thử vào cái lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa ấy. Đồng tiền bằng y cái lỗ nhỏ rất khít khao vừa vặn.

Nàng đặt một đồng trước miệng lỗ nhỏ trên mặt đá ấy dùng ngón tay trở ấn sâu vào trong.

Nhìn thấy tình hình ấy, Tiểu Phong mừng run cả người, bụng bảo dạ rằng :

– “Thế là như vậy...”

Bác Yêu mừng rỡ quá đỗi, kêu to lên :

- Phải lắm. Làm như vậy là đúng.
- Chị trông thấy giống gì trên đó?
- Em lại đây xem, hay lắm, hay lắm cà.

Tiểu Phong xem xong, trong lòng hết sức mừng thầm. Ấy vậy chàng lại nói :

- Vẫn cũng chưa thấy giống gì cả!

Bác Yêu tươi cười đáp :

- Sao em nóng nảy quá thế. Bây giờ chị đẩy hết mười ba đồng tiền còn lại trong tay chị đây vào cái lỗ nhỏ của miếng đá hoa này mà theo số thứ tự. Sau khi chị làm xong công việc đó, tất nhiên sẽ trông thấy giống gì đến phải kinh hồn khiếp đảm chưa từng thấy bao giờ, nghe.

Nói dứt câu Bác Yêu lấy từng đồng tiền xem xét kỹ lưỡng, theo thứ tự ấn vào bốn góc của miếng cái lỗ nhỏ trên miếng đá hoa ấy. Cứ chậm rãi từng đồng một nàng dùng ngón tay trở ấn đều vào lỗ. Trong khoảng thời gian, Bác Yêu đã dứt hết mười ba đồng tiền với một đồng dứt trước lúc mới thí nghiệm thử, cộng chung là đủ số mười bốn đồng cả thảy!

Ấn hết mười bốn đồng tiền ấy vào những cái lỗ nhỏ trên miếng đá hoa ấy, vẫn còn lưng, chưa thật đầy!

Lấy bề dài của chận còn lưng ấy mà độ thì ước có bảy đồng nửa mới đầy đủ vừa sát bên ngoài.

Sắp xếp xong công việc ấn đủ số mười bốn đồng tiền trên cái lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa ấy xong xuôi, nàng bảo Tiểu Phong :

- Em hẳn lại đây nhìn xem cho thấy rõ có giống gì để cho em phải lấy làm thần kỳ không nè!

Tiểu Phong bước sát tới, cúi con mắt vào trong miếng lỗ nhỏ trên mặt tấm đá hoa ấy mà nhìn không khác mấy người ngó vào ống dòm viễn kính. Sắc mặt của chàng biến dị thường.

Bác Yêu đứng gần một bên trông thấy trạng thái của Tiểu Phong trong lòng cũng kinh sợ vội vã hỏi liền :

- Em, em trông thấy giống gì trong đó, mà mặt mày thất sắc vậy?

Bác Yêu ước đoán một khi Tiểu Phong dòm vào trong cái lỗ nhỏ ở mặt miếng đá hoa đã ấn sâu mười bốn đồng tiền có chữ ấy rồi chắc chắn là đã trông thấy cái gì kinh người, chứ chẳng không! Nếu không đúng như thế đó thì mặt mày chàng đâu có tái mét một cách bất ngờ như vậy.

Nào ngờ Tiểu Phong chỉ trả lời một câu :

- Chả có chi ráo! Chỉ thấy phạm vi phong cảnh bên ngoài rút hẹp lại còn nhỏ xíu. Bây giờ mấy hòn đá kỳ hình, quái trạng lở nhỏ một vài hòn như hột lựu.

Này chị nhìn vào sẽ thấy rõ!

Tiểu Phong đứng dang ra, Bác Yêu bước sát đến miếng cái lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa ấy khom lưng ngó vào. Thật quả đúng như lời Tiểu Phong vừa nói.

Phạm vi phong cảnh bên ngoài rút hẹp lại chỉ còn trông thấy vài ba hòn đá nhô đầu nhỏ tí.

Bác Yêu đã biết rõ chính những bí mật đều nằm trên đầu mấy hòn đá này chứ không sai.

Những bí mật ấy nhứt định có can hệ đến vận mạng võ lâm và sanh mạng vài ba nhân vật lừng danh của giới giang hồ! Nàng nói :

- Trong mấy hòn đá đầu mà chúng ta còn trông thấy từ lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa này nhứt định phải có một hòn chứa đựng điều bí mật cực kỳ lớn lao. Không làm sao có thể nói chắc chắn được rằng bí mật ấy là một chuyện vô cùng giá trị đối với người đời!
- Có điều là hiện thời chưa biết rõ bí mật ấy nằm trong hòn đá nào.

Bác Yêu nói :

- Hai chị em mình còn phải cố công đi tìm cho được bảy đồng tiền mà em đã bị ăn cắp giật lấy trở lại. Lấy hết bảy đồng tiền đó nữa ấn đây trên cái lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa này để cho phạm vi càng rút hẹp lại chỉ còn trông thấy có một hòn đá nhô đầu trong lỗ mà thôi. Lúc bấy giờ mới biết rõ rằng là bí mật chứa đựng bên trong hòn đá duy nhứt ấy.

Tiểu Phong đối với điều bí mật trên mười miếng đá hoa ở Hận Thiên Phong này bây giờ mới nhận chân một cách chắc chắn không phải một việc khám phá dễ dàng. Không nói là trong đó phải chứa đựng một chuyện cực kỳ có giá trị đối với người đời. Theo lời Bác Yêu đã nói nội một việc có quan hệ đến ân kiếp chung của võ lâm cũng đã là một điều rất quan trọng rồi.

Ngẫm nghĩ bao nhiêu điều, chí khí anh hùng của chàng vùng lên mãnh liệt, chàng thề quyết trong lòng một câu là nhứt định phải tìm cho ra điều bí mật ghê gớm ấy!

Tiểu Phong ngó Bắc Yêu nói :

– Này chị, ở đây cũng chẳng còn ích lợi vào đâu. Chúng ta đi chứ?

– Ủ! Giờ chúng ta nên đi là vừa.

Dứt tiếng Bắc Yêu thò ngón tay mũi viết vào lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa ấy lần lượt móc đủ số mười bốn đồng tiền có chữ lấy lại!

Đương khi nàng đang cúi mặt xuống móc những đồng tiền ấy, bỗng nhiên mặt nàng viền sắc trắng xanh, thân hình yếu điệu của nàng xoay lộn hai vòng choáng váng.

Tiểu Phong trông thấy trạng thái Bắc Yêu trong lòng cả sợ. Chàng hoảng hốt, hỏi dồn tới :

– Chị, chị làm sao thế?

Bắc Yêu gắng gượng trên mình, đứng vững lại, tiếng nói hỗn hển :

– Chết độc sau lưng của chị đã bắt đầu hành hạ đau nhức. Chị nghe có một luồng hơi độc xông lên trái tim, cả người bị lạnh run lên gàn té xỉu!

Tiểu Phong giựt mình kinh hãi, nói :

– Thế thì hai chị em ta phải cấp tốc đi trở về chỗ cũ tìm Bạch Cơ lấy thuốc giải độc!

Bắc Yêu gật đầu. Nàng cầm nắm tiền trao trả vào tay Tiểu Phong. Liền đó nàng quay người bắn nhanh thân mình nhắm chân đỉnh Hận Thiên Phong chạy thẳng.

Thình lình...

Ngay lúc Bắc Yêu và Tiểu Phong vừa quay người thì nghe có một tiếng “á” kêu lên làm cho cả hai thất kinh. Cả hai quay lại trông thấy phía sau lưng có một ông già, tóc râu trắng mượt như tuyết đã ngồi tại đó từ bao giờ.

Trên tay ông già ấy có cầm một cây phát trần cũng bằng những sợi tơ, trắng phau kết lại.

Tiểu Phong chợt trông thấy ông cụ già ấy lão đảo thối lui lại sau liền ba bước. Chàng nhìn đứng là ông cụ già đã làm cho chàng điên đầu, khổ thân một lần ở thành Nam Xương. Ông già thần bí này suýt đã búng gãy thanh “Độc Long kiếm” của chàng chứ còn ai khác?

Lúc này, ông cụ già ấy lại ra mặt trên đỉnh Hận Thiên Phong làm cho Tiểu Phong không còn hồn vía chi nữa!

Ông cụ già ấy trừng cặp mắt ngời ánh sáng nhìn Tiểu Phong. Liền sau đó ông ta dòi hai luồng nhãn tuyến lên những miếng đá hoa. Bỗng nhiên ông cụ già ấy thở một hơi dài nói :

– Tiểu Phong! Mi có nhìn thấy giống gì không?

Tiểu Phong nghe giọng nói của đối phương nặng nề dường thề nhấn mạnh từng tiếng, bất giác chàng nghĩ đến vận kiếp của giang hồ mang máng tợ chính một tay chàng tạo nên! Chàng đáp bằng một giọng nhạt nhẽo :

– Ông là ai?

– Chẳng lẽ mi còn không nhận được ta là ai sao?

– Tôi nhìn được ông đã một lần. Nhưng có điều tôi chưa còn biết tên hiệu của ông.

Đương khi Tiểu Phong và cụ già đầu bạc ấy nói chuyện thì Bắc Yêu đã mò trong áo cầm sẵn ba ngọn liễu điệp phi đao trong lòng bàn tay. Bởi vì sự có mặt của đối phương không được công khai rõ ràng nên nàng không thể không đề phòng tìm cách đối phó?

Lúc Bắc Yêu mò túi áo móc phi đao, cặp mắt sáng quắc như ngôi sao của cụ già đã nhìn thẳng vào gương mặt của nàng. Cụ già ấy cười nói :

– Ma nữ quay đầu trở về nẻo chánh đó là cái phước lớn cho giới võ lâm giang hồ. Lẽ nào nàng đối với lão còn có ý xem như kẻ cừ địch vậy?

Bắc Yêu cười lạnh lùng nói :

– Vì lẽ ông đến đây không được đường đường chánh chánh, tôi phải cảnh giác đề phòng!

Cụ già đầu bạc ấy cười hỏi :

– Thôi cô hãy cắt mấy ngọn liễu điệp phi đao ấy đi!

Giọng nói của cụ nghe như thường mà bên trong lại có một oai lực đặc biệt rất mạnh. Sau khi nghe cụ già ấy bảo, Bắc Yêu quả nhiên cắt mấy ngọn liễu điệp phi đao trên tay vào túi áo.

Cụ già đầu tóc bạc phơ lại liếc mắt sang mười miếng đá hoa cắt tiếng bảo :

– Tiểu Phong ta hỏi mi một câu nhé? Mi xuất hiện trên chốn giang hồ được mấy ngày rồi?

– Nhiều lắm không quá mười ngày!

– Báo thù được chưa?

Tiểu Phong nghe cụ già đầu bạc nhắc đến mối thâm thù, hồ thẹn đến đỏ mặt, chàng trả lời bằng một giọng kiêu ngạo cực kỳ :

– Đó là việc của tôi không can dự tới ông.

– Đúng, đó là việc riêng của mi. Có điều mi quá đổi kiêu ngạo. Từ hôm mi xuất hiện trên chốn giang hồ đến hôm nay, mỗi thù dường biển non chưa trả được phần nào mà thù đoạn độc ác của mi đã lấy lòng khắp nơi rồi. Từ cổ chí kim, biết bao nhiêu anh hùng hảo hán chết vì kiêu, bại vì ngạo. Cái dừng của đũa thất phu không khi nào lãnh đạo được quần chúng nhân dân.

Tiểu Phong nói một giọng nhạt nhẽo :

– Không lẽ ông đến đây để làm thầy đời với tôi?

– Mi dùng hai tiếng thầy đời hơi quá đáng một chút. Nhưng nếu mi chưa đến trước Hận Thiên Phong đây thì lão phu quyết chẳng bao giờ mở miệng nói với mi cái lẽ thiệt hơn ấy. Chỉ vì hiện giờ mi đã đến trước Hận Thiên Phong đây rồi, căn cứ vào sự thông minh mẫn tuệ của hai đũa mi đã tìm thấy được cái điều bí mật của giang hồ từ mấy mươi năm qua, ta không thể ngồi yên để mà ngó!

Giọng nói của ông cụ già rất chậm rãi nặng nề, nặn từ chữ, nhấn từng tiếng.

Ngừng một lúc ông cụ già đầu bạc ấy lại nói tiếp :

– Lúc đầu lão phu không tính lên đây. Vì lẽ, trong công việc này có chứa đựng rất nhiều tình tiết cực kỳ hệ trọng thành thử lão phu mới phải cất bước ra đi một chuyến.

– Ông có điều chi dạy bảo tôi chăng? Điều cần nên dạy bảo mi là hai chữ “kiêu” và “ngạo” kể là chữ “sát”. Kiêu ngạo sẽ khiến cho người ta mạng chết, danh vùi, cũng như sư phụ mi là Huyền Thiên Tôn Giả vậy đó.

– Làm sao ông biết được sư phụ tôi là Huyền Thiên Tôn Giả?

– Thanh “Độc Long kiếm” và môn “Thiên Huyền dương công” hồi một trăm năm trước đây vang danh trên khắp chốn giang hồ ai nghe đến cũng đều phải kinh hồn, vỡ mật một thời. Phỏng như năm đó mà sư phụ mi không sanh tánh kiêu ngạo thề quyết một câu: “Chưởng dẹp giang hồ, kiếm quét võ lâm” thì đâu phải bị đẩy vào ngõ bí, đường cùng? Tự tay tiêu diệt môn phái Huyền Huyền?

Tiểu Phong nghe ông cụ già nói, dường như bên trong có hàm ý nhắc lại một chuyện cũ của cuộc đời sư phụ chàng lâu nay bị che giấu kín đáo vì vậy tấm lòng hiếu kỳ của tuổi trẻ dậy lên trí óc. Tiểu Phong không tưởng nên biết qua tại sao mà Thiên Huyền Tôn Giả chết. Với ý nghĩ ấy, chàng hỏi cụ già đầu bạc ấy :

– Sư phụ tôi chỉ “kiêu ngạo” mà làm tiêu diệt giáo phái Huyền Huyền à?

– Quả đúng như vậy đó. Trí tuệ và võ công thời ấy Thiên Huyền Tôn Giả xem như là bậc kỳ tài của võ lâm. Mấy năm mà oai danh của sư phụ mi làm kinh hoàng cả hai giới hắc bạch! Quạt khởi trong vòng ba năm thôi mà sư phụ mi đã được liệt ngang hàng với giang hồ tứ đại kỳ nhân là: “Đông Quỷ”, “Tây Thần”, “Nam Quân”, “Bắc Xà”...

Bỗng nhiên, Bắc Yêu nói xen vô câu chuyện của ông già đầu bạc phơ ấy :

– Bắc Xà sao?

Cụ già đầu bạc phơ ấy cười bảo :

– Ta biết rõ sư phụ nàng là Bắc Xà lâu rồi!

Cụ già cười một hơi rồi lại nói tiếp :

– Thêm một Huyền Thiên Tôn Giả nữa cái danh giang hồ tứ đại kỳ nhân thành ra “Ngũ đại kỳ nhân”. Sau khi đứng ngang bậc với bốn người kia Thiên Huyền Tôn Giả quyết đem gan dạ anh hùng tạo sự nghiệp ngàn thu. Huyền Thiên Tôn Giả thấu phục tất cả lục lâm hảo hán trong thiên hạ dựng nên một

môn phái là Huyền Huyền giáo trong hang Quỷ cốc. Sau đó năm năm Tôn giáo Huyền Huyền trấn áp mọi nơi, tên tuổi chóa lòa, đẩy các đại môn phái khác vào trong bóng tối. Thiên Huyền Tôn Giả trở táng kiều ngạo cực kỳ đâm ra huênh hoang tuyên bố khắp thiên hạ là bất luận có một ai bị lão đánh trúng một chưởng “Thiên Huyền dương công” mà không tan xương nát thịt ngay tại chỗ thì tức khắc lão ta giải tán Huyền Huyền giáo, không thềm ra mặt với đời nữa. Xem nội bấy nhiêu đó cũng đủ biết Thiên Huyền Tôn Giả kiều ngạo đến mức quá lớn rồi.

Lời nói của lão ta làm khiếp sợ cả thiên hạ, không một người nào dám chịu để lão đánh thử một chưởng. Bởi vì không một ai mà chẳng rõ môn “Thiên Huyền dương công” của lão ghê gớm có một trong đời! Ngờ đâu một hôm cách nay độ tám mươi năm, bỗng có một người tìm đến trao tận tay Thiên Huyền Tôn Giả một tấm danh thiếp. Trong đó thách cuộc với lão ta là mình bằng lòng đứng yên một chỗ cho Thiên Huyền Tôn Giả đánh luôn ba chưởng “Thiên Huyền dương công” mà không đánh trả lại một chưởng nào hết. Thiên Huyền Tôn Giả như lão phu đã nói là kiều ngạo đến nỗi xem dưới mắt không người, nên sau khi đọc qua tấm danh thiếp ấy liền đi ngay đến nơi ước hẹn cuộc thử thách ấy ở tại Cửu Khúc Nhan trên ngọn núi Bản Nhan Dân Sơn. Cùng lúc Thiên Huyền Tôn Giả nhận được tấm danh thiếp ấy thì tất cả nhân vật võ lâm có chút tên tuổi khắp chốn giang hồ cũng đều nhận được mỗi người một tấm danh thiếp như vậy, khác hơn là được mời xem cuộc thách thức ấy với Thiên Huyền Tôn Giả. Việc này năm ấy, lão phu cũng được mời đi xem. Sau khi đến Cửu Khúc Nhan xem qua tất cả những người được mời, đều giữ mình sợ hãi. Bởi vì người đã gởi thiếp thách đố Thiên Huyền Tôn Giả ấy chỉ là một cô gái mặc áo quần trắng tinh như tuyết, tuổi xuân độ chừng mười lăm mười sáu là nhiều. Một thiếu nữ diễm kiều tha thướt như một đóa hoa như thế, mà dám đứng yên một chỗ để cho Thiên Huyền Tôn Giả đánh ba chưởng “Thiên Huyền dương công” mà không cần đánh trả lại bảo ai mà chẳng hết hồn? Lúc ấy Thiên Huyền Tôn Giả cười vang lòng kiều ngạo càng sôi nổi hơn bao giờ hết. Trước mặt hơn vài ba trăm cao thủ có mặt tại chỗ, lão ta lại lặp lại câu tuyên bố của mình. Nếu đối phương quả thật chịu nổi ba chưởng thì Thiên Huyền Tôn giả ta đây tự nguyện tiêu diệt Huyền Huyền giáo, vĩnh viễn không lộ mặt ra ngoài chốn giang hồ! Một việc kỳ lạ không một ai có thể tưởng tượng nổi là thiếu nữ ấy chịu cho Thiên Huyền Tôn Giả dụng đầy đủ mười hai thành công lực vào song chưởng đánh liền ba chưởng “Thiên Huyền dương công” dễ dàng như chẳng hề thấm thía vào đâu cả. Nàng đứng yên lặng hai tay buông xuôi, mặt hồng hào tự nhiên để tha hồ cho Thiên Huyền Tôn Giả đánh đâu thì đánh! Võ công thiếu nữ ấy cao siêu, kỳ diệu đến cõi xuất thần nhập hóa huyền ảo thông linh khiến tất cả cao thủ võ lâm có mặt tại trận rung động hải kinh không ai biết tên họ nàng là chi, chỉ nghe nàng nói ngoại hiệu mình là Vạn Thế Tiên Cơ thôi. Sự phụ nữ sau khi thua cuộc, quả thật không lộ mặt ra ngoài đời.

Huyền Huyền giáo cũng tiêu diệt mất. Nếu sư phụ mi không kiều ngạo thì đâu đến đời?

Tiểu Phong lại hỏi nữa :

– Còn người tự xưng là Vạn Thế Tiên Cơ đó?

– Biệt dạng luôn! Sau khi thắng cuộc, chẳng một ai nghe biết tin tức nàng đi đâu, ở đâu! Nè Tiểu Phong, lão phu đây với cha mi ngày trước có chút tình quen biết qua lại với nhau nên khuyên mi từ rày về sau, bất luận làm việc chi cũng ráng nghĩ suy chín chắn trước đã. Chẳng vậy, với cái dũng của kẻ thất phu xem thiên hạ bằng cặp mắt kiều ngạo đã không làm cho thiên hạ kính phục mình mà còn đưa mình vào chỗ bại vong. Cách xử thế ấy khó nổi dựng nên sự nghiệp lớn. Mi nên thận trọng ghi nhớ lời dạy của lão phu.

Tiểu Phong vội vòng tay :

– Vâng! Tôi sẽ hết sức thận trọng.

Cụ già đầu bạc ấy gật đầu, rồi lại nói :

– Mối thù nhà là việc nhỏ...

Tiểu Phong lạnh lùng ngắt ngang câu nói của cụ già đầu bạc phơ ấy :

– Thù sâu của cha mẹ không chung đội trời, sao cho là việc nhỏ được?

– Sau khi mi phát hiện những bí mật của miếng đá hoa ấy, bây giờ rồi mi sẽ biết. Phải chăng mi bằng lòng nghe theo cái điều bí mật cực kỳ lớn lao, quan trọng đó không? Bí mật ấy có năng lực khiến mi xương tan thành khói, thịt nát ra tro, chết không chỗ chôn chôn, mà cũng có năng lực đưa mi đến oai danh cực điểm, chiếm địa vị bá chủ hai vùng Nam Bắc con sông Trường Giang.

Tiểu Phong nghe ón lạnh cả người, sợ hãi hồi ký lại cụ già đầu tóc bạc phơ ấy :

– Câu nói ấy có nghĩa là sao?

Cụ già đầu tóc bạc phơ ấy nhấn mạnh từng tiếng :

– Mi có biết trong đó sự kiện liên quan như thế nào không?

– Liên quan đến mạng sống một vài người, liên quan đến cả vận kiếp của võ lâm!

– Đâu có phải rề rề có bấy nhiêu đó?

Tiểu Phong thất kinh hồn vía vội hỏi :

– Phải chăng còn có điều chi hệ trọng lắm sao?

– Nếu chỉ có bấy nhiêu công việc giản dị như lời mi nói thì người khắc chữ để lại trong hai mươi một đồng tiền đầu đến đời khổ cực trí bày ra lắm chuyện phiền phức cho người sau. Hai mươi một chữ cổ yếu chỉ có chín chữ: “Vạn Dương sơn, Hận Thiên phong, Thập Hoa thạch”!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyét Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hồi 17

Tiểu Phong càng nghe lòng càng ớn lạnh. Cứ theo lời cụ già đầu tóc bạc phơ ấy nói thì dường thể mười miếng đá hoa nọ chứa đựng một ám ảnh cực kỳ khủng bố cho nên võ lâm không còn phải nghi ngờ mây may chi cả.

Bắc Yêu đứng một bên nghe nói cũng sợ hãi xanh mặt. Nàng lên nhìn cụ già đầu tóc bạc phơ ấy mà trái tim không ngớt nhảy thình thịch.

Cụ già ấy lại nói :

– Tiểu Phong, nếu mi không muốn chết một cách bí thảm không đất chôn thây, hay hùng bá giang hồ thì thời giờ chưa phải trễ lắm đâu! Mi hãy phá hủy mười miếng đá hoa ấy đi để cho sự kiện khủng bố võ lâm đó mãi mãi không còn xuất hiện nữa là xong.

Tiểu Phong buột miệng trả lời :

– Không. Tôi quyết xem thử cho biết điều chi bí mật bị chôn cất kín đáo bên trong đó kia mà!

– Sau này mi không ăn năn chớ?

– Không bao giờ ăn năn cả!

– Quà là ý trời xui khiến, sức người không ngăn cản nổi. Thật vậy đó là ý trời. Cây đèn rừng rợn kia xuất hiện chốn giang hồ...

“Cây đèn rừng rợn”, Tiểu Phong nghe nói mặt vẫn tự nhiên. Nhưng Bắc Yêu chợt nghe tới cả người nhảy dựng ngược lên không khác một cái lò xo tự động! Nàng vội vã cất tiếng run rẩy hỏi :

– Ông định nói “Cây Đèn Ma” chẳng?

– Phải đấy! Cây đèn có ma... Cây đèn rừng rợn... Trong mười miếng đá hoa nọ cách hai mươi năm về trước đã tạo thành một cây đèn ma, một cuộc tàn sát chưa từng thấy trong lịch sử. Nay Tiểu Phong, Cây Đèn Ma một khi đã xuất hiện, máu sẽ chảy thành sông, thây sẽ chất thành gò. Lão phu mong mỗi mi nên suy nghĩ cho chín chắn năm lần bảy lượt trước khi hành động!

Tiểu Phong nói :

– Có nào ông biết được trong mười miếng đá hoa nọ có “Cây Đèn Ma” đó!

“Cây Đèn Ma” đó như thế nào? Vì lẽ gì cái đó gây nên cuộc giết người rừng rợn?

Tiểu Phong ra chốn giang hồ chỉ mới mười ngày là lâu, lẽ tự nhiên chàng chưa được nghe chuyện “Cây Đèn Ma”. Chẳng vậy thì một khi nghe nói đến, chàng cũng đã bay hồn, mất vía, có đầu bình tĩnh, tự nhiên như không biết lo sợ là chi cả?

Cụ già đầu tóc bạc phơ ấy dạy qua hỏi Bắc Yêu :

– Nàng đã có nghe qua câu chuyện “Cây Đèn Ma” rồi chớ?

– Tôi được nghe sư phụ của tôi kể lại!

Tiểu Phong bèn chặn hỏi :

– Chị à! “Cây Đèn Ma” là cái gì hả chị?

– Một bình đèn!

– Một bình đèn thì làm sao tạo thành một cuộc tàn sát võ lâm?

Bắc Yêu sức nhớ lại lời đồn đãi trước kia về “Cây Đèn Ma”, trong lòng bỗng ớn. Nàng liền nói :

– Em hãy hỏi vị tiền bối đây sẽ hiểu.

Đôi mắt Tiểu Phong hiện ra những tia sáng nghi hoặc nhìn vào cụ già râu tóc bạc phơ ấy.

Cụ già thở ra một hơi, râu rầu bảo :

– Trong mười miếng đá hoa nọ có chắc chắn đủ trăm phần là có liên quan đến cây đèn khủng khiếp đó, ta chỉ lo ngại rất có thể như thế thôi. Ta chỉ mong ước một điều là ý nghĩ của ta không đúng để tránh cho võ lâm một họa kiếp cực kỳ khủng khiếp.

Cụ già ấy lại thở ra một hơi nhẹ nhẽ, nói tiếp :

– Còn việc hai mươi năm về trước, lúc mà “Cây Đèn Ma” xuất hiện trong chốn giang hồ cho đến bây giờ không ai dám nhắc nhở tới, bởi vì cái bình đèn kỳ quái đó đã làm thịt có hơn mấy trăm cao thủ võ lâm!

– Vì sao thế?

– Người được cây đèn làm chủ nhân cây đèn. Mà chủ nhân cây đèn hồi ấy lấy hiệu Vô Cực Thiên Tôn, tên họ thực chính là Châu Vĩ. Võ công của người này cao thâm huyền diệu vô biên nên được hai giới hắc bạch giang hồ đưa lên làm lãnh tụ. Sự thông minh, trí tuệ của Vô Cực Thiên Tôn tưởng người đời chẳng một ai bì kịp. Chẳng kể một vấn đề khó khăn đến bậc nào, hễ qua óc một lần tức khắc thấu hiểu ngay, không sai trật. Vốn hần là một nhân vật của chánh phái, lòng ngay dạ thẳng, lấy sự hiệp nghĩa làm đạo lý, dùng lễ từ bi làm cứu cánh, con người của Vô Cực Thiên Tôn được các môn phái võ lâm kính nể yêu vì. Do đó thiên hạ đặt cho cái hần danh hiệu “Vô Cực Thiên Tôn” hết sức vinh dự. Thế mà sau khi được “Cây Đèn Ma” đó, Vô Cực Thiên Tôn đã xuống tay hạ độc thủ sát hại võ lâm thiên hạ không biết đến con số nào mà kể! “Cây Đèn Ma” đó đã chi huy tinh thần và hành động của Vô Cực Thiên Tôn khiến phải giết tan xác mọi người...

Tiểu Phong vụt nói :

– Ấy chính là Vô Cực Thiên Tôn giết người, chứ đâu phải “Cây Đèn Ma”?

– Không! Ngàn lần không, chính là “Cây Đèn Ma”!

– Nói kiểu đó không sao hiểu nổi!

– Nếu không phải “Cây Đèn Ma” bắt buộc Vô Cực Thiên Tôn làm chuyện giết người một cách điên cuồng hung ác đến như thế cả! Mi không biết đó thôi, chứ “Cây Đèn Ma” đó có một oai lực vô cùng vô tận. Người được nó sai khiến giết người không phép chối từ.

– “Cây Đèn Ma” đó từ đâu mà có?

– Chỉ có người được “Cây Đèn Ma” ấy mới hiểu rõ nguồn gốc thôi.

Tiểu Phong nói :

– Câu chuyện kể ra sao mà quá đổi thần kỳ. Một bình đèn lại sai khiến nổi một người? Bắt buộc phải giết người?

Bắc Yêu xen vào bảo chàng :

– Đó là sự thật đúng cả ngàn lần, muôn lần không sai tí nào đâu! Em không thể không tin!

Tiểu Phong lại hỏi :

– Cuối cùng Vô Cực Thiên Tôn ra sao?

Cụ già tóc bạc phơ ấy vội đáp :

– Chết không chỗ chôn thây!

– Còn cái bình đèn nọ?

– Mất tích trên chốn giang hồ.

Càng nghe Tiểu Phong càng thấy rắc rối nên lại hỏi nữa :

– Bình đèn nọ mất tích ra làm sao?

– Chẳng một người nào hiểu biết. Các nhân vật võ lâm trong thiên hạ đối với việc “Cây Đèn Ma” đột nhiên mất tích trong chốn giang hồ, mất tích ở đâu, vẫn còn xem như là một chuyện mơ màng đầy khủng khiếp!

– Có người nào trông thấy tử thi của Vô cực Thiên Tôn không?

– Cái đó thì không hiếm chi người, tất cả những cao thủ không bị bỏ mạng dưới “Cây Đèn Ma” đó đều có trông thấy rõ Vô Cực Thiên Tôn chết tại Hận

Thiên Phong này!

– Tại Hận Thiên Phong?

– Đúng vậy, không sai! Chết tại Hận Thiên Phong. Có người bảo là chết bằng một tiếng nổ tan thân. Có người bảo là bị giết rất thê thảm cuối cùng chết cách nào cũng chẳng ai biết rõ vì lời đồn đại rất khác nhau. Điều chắc chắn là chết không đất chôn thân, chết lửa lò thân thể.

Tiểu Phong hiểu không nổi thế nào là một bình đèn lại sai khiến đặng một người, gây nên cuộc tàn sát khốc liệt cho giới giang hồ.

Cái đó không những chỉ một mình Tiểu Phong không sao hiểu nổi mà dầu cho tất cả nhân vật võ lâm khắp cùng trong thiên hạ cũng không sao tài nào tìm thấu được cái lẽ ảo diệu bên trong. Nhưng hễ nghe nhắc đến “Cây Đèn Ma” là tất cả nhân vật võ lâm đều sợ hãi mất vía.

Cái bình đèn khủng khiếp đã từng gây nên một cuộc tàn sát gớm ghê như trong lịch sử võ lâm, máu chảy thành sông, thịt chất thành gò, đó là một sự thật hiển nhiên mắt người chứng kiến, không còn phải ngờ nghi!

Chẳng một người nào biết được nguồn gốc của bình đèn đó, cũng chẳng một người biết được vì có nào lại giết người. Vì vậy trong đầu óc ai nấy vẫn cứ lảng vảng một sự bí mật đầy đầy khủng bố!

Tiểu Phong vẫn cứ tiếp tục hỏi tới :

– Thưa lão tiền bối, ông do đâu mà tin rằng mười miếng đá hoa nọ từng có liên can với “Cây Đèn Ma”?

Cụ già đầu tóc bạc phơ ấy, đáp :

– Đó chẳng qua là ta có cảm giác chớ đâu có bằng cứ xác thật để cụ thể hóa ức thuyết của ta. Nếu điều ta dự đoán không sai thì hồi ấy Vô Cực Thiên Tôn hẳn có xem qua những chữ trên hai mươi một đồng tiền nên mới tìm được cái bình đèn khủng khiếp đó.

Tiểu Phong cười nói :

– Chỉ e lão tiền bối võ đoán quá vội vàng. Đã chưa có một bằng cứ chứng minh sự thật mà ông cho rằng “Cây Đèn Ma” đó chứa giấu trong mười miếng đá hoa nọ thì chắc là không đúng!

– Ta cũng cầu mong là không đúng để hy vọng nó không xuất hiện trong chốn giang hồ lần thứ hai. Bởi lẽ một khi cây đèn khủng khiếp ấy mà lộ ra, thế tất không sao tránh khỏi máu chảy thành sông.

Tiểu Phong hỏi :

– Tôi cần xem cho thấy tận mắt cái bình đèn ấy ra làm sao!

Cụ già đầu tóc bạc phơ ấy hoảng sợ, hỏi lại :

– Tiểu Phong, người cương quyết xem cho được điều bí mật trong mười miếng đá hoa nọ à?

Tiểu Phong chẳng chút do dự :

– Không cần biết mười miếng đá hoa nọ có liên can chi với “Cây Đèn Ma” hay không, tôi cũng quyết một điều phải tìm cho ra sự ảo diệu ở bên trong!

Cụ già đầu tóc bạc nói :

– Đã vậy thì ta cũng lo chuẩn bị trước.

– Ông chuẩn bị thế nào?

– Đối phó với mi!

– Đối phó với tôi?

– Không sai! Nếu quả thật mi tìm được cái bình đèn khủng khiếp đó thì mi cũng giống hệt Vô Cực Thiên Tôn một thứ. Bọn ta không cần hỏi cũng biết rõ rệt như ban ngày rồi. Một khi mi đã biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai thì bọn ta liền hiệp vài mươi cao thủ thượng thặng võ lâm bao vây giết chết mi, đồng thời phá hủy diệt luôn cái bình đèn đó nữa.

Tiểu Phong nghe giọng nói quyết liệt của cụ già, ớn lạnh cả người. Chẳng lẽ cặp mắt sợ hãi nhìn cụ già đầu tóc bạc ấy, nói :

– Ông chính vì việc ấy đã đến tận nơi đây?

– Đúng là như vậy đó. Ta băng bộ đến đây chỉ có vậy, không có mục đích nào khác hơn, ta cần biết cho chắc chắn là mi định cương quyết khám phá điều bí mật đặt trong mười miếng đá nọ hay không? Ví dụ mi không kiên quyết khám phá cho được điều bí mật ấy thì ta sẽ thay mi phá hủy mười miếng đá hoa nọ, chẳng cần phải biết trong đó có “Cây Đèn Ma” hay không?

Tiểu Phong nói :

– Vậy thì, nói cùng mà nghe, trong mười miếng đá hoa nọ có chứa đựng cây đèn khổng lồ ấy hay không, thật ra ông cũng như hai chị em tôi đây đều không biết chắc kia mà.

– Ví dụ có chứa đựng thật?

– Ví dụ không có chứa đựng thật?

Cụ già đầu tóc bạc phơ ấy nói :

– Ví dụ không có chứa đựng “Cây Đèn Ma” khổng lồ thì khỏi cần bàn đến nữa, kể như chẳng có chi đáng bận lòng ta, mi tự tiện làm chi thì làm, mặc ta không can thiệp tới. Người lại ví dụ có chứa đựng cây đèn ma khổng lồ thì thật thì bọn ta sẽ xem mi chẳng khác chi Vô Cực Thiên Tôn hồi hai mươi năm về trước. Mi sẽ bị cây đèn ma đó sai khiến mà gây nên một cuộc tàn sát gớm ghê cũng giống hệt như Vô Cực Thiên Tôn vậy!

Tiểu Phong bị câu nói ví dụ của cụ già đầu tóc bạc phơ ấy làm cho kinh hãi thấm trong lòng.

Cụ già ấy hỏi :

– Này Tiểu Phong ta hỏi kỹ mi một lần nữa là mi không cần xem cái bí mật trong mười miếng đá hoa nọ không được sao? Giờ đây ta cần biết chắc chắn câu trả lời chân thật của mi.

Tiểu Phong liếc mắt ngó Bắc Yêu như muốn hỏi ý kiến.

Bắc Yêu hơi nhiu đôi lông mày lại cất tiếng nói :

– Này em! Theo ý chị thì đừng cần xem là tốt hơn. Chẳng may mà em biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai ấy...

Tiểu Phong giãy nảy chặn ngang câu nói của Bắc Yêu :

– Không. Em không chịu đâu chị ạ. Em cần được biết điều bí mật trong mười miếng đá hoa nọ!

Cụ già đầu tóc bạc phơ ấy lạnh lùng nói :

– Đã như vậy rồi, lão phu Tây Thần này đi ngay! Nhưng mong rằng, lần sau gặp lại, mi không phải là chủ nhân “Cây Đèn Ma”. Còn như mi có chết không chỗ chôn thì chính là do tánh kiêu ngạo của mi hiện giờ.

Nói dứt câu, Tây Thần một trong bốn vị kỳ nhân đã sống hơn trăm tuổi ấy phát mình một cái đi nhanh như gió thoảng!

Bắc Yêu nói thấm trong bụng :

– “Té ra cụ già ấy chính là Tây Thần...”

Tiểu Phong nhìn theo bóng hình mé sau lưng Tây Thần khuất xa trong làn mây khói, lòng cảm thấy sự kiện hôm nay cực kỳ nghiêm trọng. Nếu quả thật mười miếng đá hoa nọ có liên can tới “Cây Đèn Ma” đó thì chẳng có thoát khỏi cái cảnh chết không chỗ chôn thì không?

Tây Thần, vị kỳ nhân sống ngoài trăm tuổi ấy đã lo sợ chàng trở thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai, ông ta cần liên hợp với những bậc cao thủ thượng thừa của võ lâm thiên hạ quyết tâm đối phó với chàng. Sự kiện ấy đáng khiếp sợ không vừa.

Điều đáng nói là Tiểu Phong vốn có tánh kiêu ngạo hơn người nên chàng không thể vì một câu nói của Tây Thần mà bỏ qua cái ý định khám phá điều bí mật chứa đựng trong mười miếng đá hoa nọ. Hơn nữa chàng chưa chắc mười miếng đá hoa nọ có liên can chi đến “Cây Đèn Ma”. Nghĩ thế chàng cũng không quyết định phải phá hủy diệt mười miếng đá hoa nọ theo lời khuyên của Tây Thần một cách quá đối vu vơ!

Nhưng Tiểu Phong suy nghĩ: “Nếu quả thật trong mười miếng đá hoa nọ là chỗ giấu cất cây đèn ma đó thì tất nhiên chàng sẽ biến thành Vô Cực Thiên Tôn và chết không chỗ chôn thì!”

Tưởng lại điều đó, Tiểu Phong liền tiếp ớn lạnh mấy lần.

Mắt chàng nhìn vào Bắc Yêu, thấy trong khóe mắt của nàng cháy dài hai hàng lệ nhỏ, chàng đau khô vò cùng. Sợ sệt Tiểu Phong hỏi :

– Chị, sao thế hả chị?

Bắc Yêu thoáng một nụ cười hết sức rầu rĩ ai hoài khiến người trông thấy không khỏi tan nát cõi lòng. Nàng đưa bàn tay lên lau qua những ngón lệ trên hai má, nói bằng một giọng buồn buồn :

– Chị cảm xúc đấy thôi!

– Chị nghĩ gì mà cảm xúc?

– Chị nghĩ đến rất nhiều chuyện. Chị nghĩ đến em. Này em ạ! Theo ý chị nghĩ thì em không nên xem cái điều bí mật chi đó trong mười miếng đá hoa nọ. Nếu như chẳng may mười miếng đá hoa nọ thật có liên can đến “Cây Đèn Ma” đó.

Tiểu Phong nói :

– Không đâu chị ạ! Em nghĩ hai việc ấy chẳng liên can chi với nhau cả!

– Phong như hai việc ấy liên can với nhau mật thiết thì em sẽ liệu sao?

Lòng nàng hết sức đau khổ. Hai hàng nước mắt lại la chả tuông rơi.

Mối tình ấy bộc lộ quá rõ rệt khiến Tiểu Phong xốn xang, bứt rứt. Chàng không hiểu Bắc Yêu đã nghĩ ngợi thế nào dưới đáy sâu lòng nàng. Phải chăng may mà Tiểu Phong biến thành chủ nhân thứ hai của Cây Đèn Ma đó thì nàng ra thế nào?

Thật vậy, nàng yêu Tiểu Phong thâm thúy đậm đà. Nhưng nàng cố che đậy để không biểu lộ ra ngoài. Bởi vì nàng xét qua tất cả các khía cạnh của mọi điều kiện ái tình, nàng thấy mình không thể kết duyên với chàng thành đôi chồng vợ.

Về tuổi tác, nàng lớn hơn Tiểu Phong đến năm tân xuân. Vì lòng tự ty mặc cảm nàng thấy mình xấu hổ đi yêu một kẻ đáng tuổi em mình.

Ngoài điều kiện tuổi tác ra, nàng vẫn còn ám ảnh mãi một khoảng đời quá khứ của mình. Nhớ đến quá khứ ấy, nàng choáng váng mặt mày xây xẩm muốn té.

Nhưng mà hiện tại, nàng rất quan tâm đến Tiểu Phong. Tự nàng không sao hiểu nổi mối quan tâm ấy có phải do tình yêu mà ra chăng? Hay là do mối tình chị em kết nghĩa mà có? Hay hơn thế nữa, cả hai mối tình ấy đều có cả mối tình thứ nhứt chứa một phần to hơn.

Tiểu Phong nhìn Bắc Yêu đầm đìa lệ ngọc, cất tiếng nói :

– Em rất đổi cảm ơn chị quan tâm đến tương lai em như thế. Nhưng chị đừng quá lo sợ. Theo ý em nghĩ thì mười miếng đá hoa nọ rất có thể là không dính dấp chi đến “Cây Đèn Ma” đó đâu.

– Rủi ro trong muôn một có dính dấp nhau?

Tiểu Phong nói :

– Rủi ro trong muôn một mà hai việc lại dính dấp với nhau thì em cần xem thử sự thực có đúng như lời đồn đãi không!

– Vậy thì em phải chết không chỗ chôn chôn...

Tiểu Phong biết chắc Bắc Yêu hiện đang rất lo sợ cho mình nên chàng liền nói :

– Chị, chị không nên quá đổi lo lắng cho em!

– Bộ em bảo chị đừng lo lắng cho em sao chứ?

Tiểu Phong cảm động nói :

– Giờ đây em mới biết rõ chị là một người con gái hết sức tử tế. Lúc ban sơ em đánh giá chị rất sai lầm.

– Không! Em đánh giá chị không sai lầm đâu! Trước kia khi chưa gặp em, thật sự chị không phải là một người con gái tử tế đâu. Cho đến lúc chết chị mới nói rõ quá khứ của chị cho em nghe. Bây giờ thì không thể dặng?

Bỗng nhiên Tiểu Phong nói :

– Này chị, em định nhờ chị một việc.

– Việc gì?

– Đối với mười miếng đá hoa nọ thế nào em cũng quyết khám phá cho rõ điều bí mật mới dặng, ý em đã nhất định tương trên đời này không một ai có tài ngăn cản nổi. Nếu quả thật lúc biến thành một Vô Cực Thiên Tôn thứ hai, em yêu cầu chị giúp em hai chuyện!

– Thì em cứ nói cho chị nghe thử, nào?

– Điều thứ nhứt, nếu quả thực em biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai, lẽ tất nhiên các cao thủ giang hồ đã ần ần kéo nhau trở ra dặng đối phó cùng em. Thế là phù hợp với câu chết không chỗ chôn chôn. Ngày nào xảy ra như vậy em yêu cầu chị một việc là tự tay chị giết chết em đi, đừng để kẻ khác giết chết em, chị nhận lời chứ?

Nghe Tiểu Phong nói, về mặt Bắc Yêu tái ngắt. Nàng hoảng sợ thối lui một bước, miệng run rẩy hỏi lại :

– Em... em nói giống gì?

Tiểu Phong mỉm cười một cách đau khổ, nói :

– Nếu quả thật em biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ nhì chị làm ơn ra tay giết chết em đừng để em chết trong tay kẻ khác.

– Em biểu chị... giết em?

– Đúng thế. Nếu có một ngày nào em trở thành như vậy.

– Không! Em... em ạ... Chị không thể... Chị không thể làm điều ấy, chị đâu có nỡ lòng nào giết em

Nàng khóc thảm thiết :

– Không... chị không thể làm được.

– Nhận lời đi chị ạ! Chị nỡ lòng nào để cho em chết trong tay kẻ khác?

Bắc Yêu mím chặt hai bờ môi, cổ dần nổi cảm xúc, hỏi :

– Được rồi!

Nàng lạnh lùng nói tiếp :

– Nếu thật quả có một ngày ấy, chị sẽ giúp em ước nguyện!

Tiểu Phong lại nói :

– Chuyện thứ hai là em yêu cầu chị hạ sát Lãnh Diện Vong Hồn vì hắn là kẻ tử thù đã giết hại mạng sống của cha mẹ em. Làm con mà không trả đũa thù sâu cho cha mẹ, còn mặt mũi nào dám ngó thấy trong vong linh cha mẹ nơi suối vàng. Chị cũng sát mạng Giang Vân Tông giúp em, vì đó là chị rửa hận cho người ơn của em. Lúc sắp thở hơi cuối cùng ân nhân của em chỉ trời trần có bấy nhiêu lời, em không thể phụ lòng người nơi chín suối.

– Hai việc ấy, chị sẵn sàng hứa lời giúp em được thỏa điều tâm nguyện!

Tiểu Phong thở ra một hơi dài, nói :

– Giờ đây chị đã nhận lời giúp em hoàn thành hai việc ấy rồi em cương quyết khám phá sự bí mật trong mười miếng đá hoa nọ, chẳng còn phải do dự may mắn nào nữa. Đó là trách vụ lớn lao quan trọng nhứt trong đời mà đã được vững lòng khỏi lo ngại không làm xong một khi nhắm mắt yên nghỉ một giấc ngàn thu. Chẳng qua còn một vài công việc nhỏ nhen khác trước nhứt tự tay em lo liệu đầy đủ cho vẹn toàn, sự chết sống đối với em chỉ là một trò đùa, không đáng nghĩ ngợi.

– Một vài công việc chi đó nữa hà em?

– Công việc thứ nhứt là tìm kẻ ăn cắp lấy lại bảy đồng tiền có chữ đã bị mất, công việc thứ nhì là lên tận Cửu Hoa sơn thăm người chú ruột của em một chuyến xem thử ra làm sao! Công việc thứ ba là nghĩ được biện pháp nào giải cứu hơn hai mươi người đang bị giam trong hang rừng rợn trong thế trận của rừng tòng!

Bắc Yêu hoàn toàn tán thành nên gật đầu lia lịa luôn mấy cái, Tiểu Phong nói tiếp thêm :

– Này chị! Có thể nào chị nói rõ cho em được biết cái người nào đó đủ tài cứu thoát hai mươi mấy người kia?

– Được rồi. Chị vui lòng chỉ bảo cho em rõ. Khắp cả thiên hạ hiện nay, trừ một mình Mông Diện Thần Nữ ra, người có đủ tài phá trận Thiên Cương ấy may lắm còn được Xích Cước Đại Tiên mà thôi.

– Xích Cước Đại Tiên?

Tiểu Phong hỏi lại một cách sợ hãi.

– Đúng vậy! Em có biết Xích Cước Đại Tiên sao?

Tiểu Phong lắc đầu, trả lời :

– Không. Em không biết là ai. Chỉ vì lúc mẹ em gần tắt thở, từng nói qua cho em nghe rằng nếu như năm nọ chẳng nhờ có Xích Cước Đại Tiên cứu sống cho một phen thì mẹ em đã chết từ lâu rồi, trong cuộc bao vây của bọn người “Địa bảo”!

– Thì ra có chuyện như vậy! Ngặt một nỗi đi tìm cho được Xích Đại Tiên vẫn không phải là một chuyện dễ dàng. Hành tung của con người quái gở ấy

chẳng biết ở đâu cho nhứt tình mà kiếm!

Tiểu Phong nói :

– Không kể với giá nào em cương quyết làm sao cũng tìm cho Xích Cước Đại Tiên vì em đã trót hứa lời cứu thoát bọn người đáng thương trong hang rùng rợn ấy ra khỏi cảnh giam hãm của thế trận rừng tòng.

Bắc Yêu nói :

– Nếu mà quả thật Bạch Cơ lấy được thuốc giải độc cho chị thì chị sẽ đưa em đi tìm Xích Cước Đại Tiên.

– Thế thì hai chị em ta nên gấp rút trở về chốn cũ đón Bạch Cơ nghe chị?

Tiểu Phong và Bắc Yêu giả từ Hận Thiên Phong, nhắm nơi hẹn cũ với Bạch Cơ mở hết sức khinh công tuyệt kỹ quay gót trở về.

Lúc quay về đến chốn cũ nàng vừa ngã người xuống nghỉ ngơi, vết thương ở trên lưng của nàng bỗng nhiên nổi to lên. Chung quanh miệng vết thương bầm đen như mực, mỗi khắc thời giờ mỗi lan rộng ra mãi.

Tiểu Phong mắt nhìn thấy tình cảnh ấy đau đớn vô cùng. Chàng nhú đôi lông mày ra chiều suy nghĩ bấn khoản. Nếu mà Bạch Cơ quả thật không đến thì tánh mạng Bắc Yêu khó sống nổi dưới sức công phạt chất độc trong vầu nhọn con chim của Nam Tinh theo mạch máu sâu trong tim.

Ba ngày qua rồi, hình bóng Bạch Cơ vẫn còn chưa thấy tới. Ngày thứ tư cũng đã qua, Bạch Cơ cũng còn làm cái đích trông chờ mỗi mắt từng khắc từng giây của Tiểu Phong. Chàng hết sức nóng nảy lo sợ trong lòng. Lúc Bạch Cơ giả từ ra đi, há không nói một cách quả quyết là nội trong ba ngày sẽ lấy thuốc giải độc đem tới cứu Bắc Yêu sao? Thế mà bốn ngày trôi qua, hình ảnh nàng vẫn mịt mờ giữa bầu trời mênh mông bát ngát, bóng chim tăm cá biết đâu mà tìm?

Hôm nay đã quá ngày ước hẹn!

Ám ảnh nghi ngờ giữa Bạch Cơ và Mông Diện Thần Nữ càng sâu sắc thêm hơn. Bạch Cơ không phải là Mông Diện Thần Nữ thì có lẽ nào lúc này nàng lại không lấy thuốc giải độc đem đến cứu mạng Bắc Yêu? Lý do ấy thật hết sức rõ rệt, Bạch Cơ chắc chắn là Mông Diện Thần Nữ chứ chẳng sai, nàng định bụng ăn cắp thuốc giải độc của Nam Tinh. Chỉ vì thời giờ gấp rút quá đổi nàng không tài phép nào lấy được thuốc nên mới phải sai ngày ước hẹn.

Liền khi ấy chàng liếc mắt nhìn Bắc Yêu đang ngồi tựa lưng vào gốc cây táo, cười nhạt một tiếng, cất tiếng hậm hực nói :

– Chị ơi! Em chỉ sợ Bạch Cơ không bao giờ tới nơi này nữa! Chị mà có mệnh hệ nào, em nói thiệt, em sẽ...

Cặp mắt hòa điệu của Bắc Yêu hơi nhướng lên ngần ngừ đáp lại :

– Đúng thế! Chị e ngại rằng nàng không đến đây như lời nàng đã hứa hẹn!

– Phải chi lúc ấy em biết chắc nàng là Mông Diện Thần Nữ thì em đâu buông tha cho nàng có dịp thoát thân! Thà em liều mạng với nàng.

– Ấy, đừng em ạ! Nếu nàng đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không, nàng cũng đã cứu mạng chị một lần!

– Giá như em còn giáp mặt nàng một phen nữa, em sẽ tìm xem nàng quả có đúng thật là Mông Diện Thần Nữ hay không?

– Em dùng biện pháp gì?

Tiểu Phong liếc nhìn Bắc Yêu, bỗng nhiên buột miệng hỏi ngay :

– Chị, chị không phản đối việc em yêu Bạch Cơ chứ?

– Sao chị lại phản đối? Nàng là người yêu lý tưởng của em kia mà!

– Đến như em dùng biện pháp nào để xem rõ ràng có đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không sau rồi chị sẽ biết rõ. Giờ đây em không thể nói.

Chàng thiết tưởng vấn đề thí nghiệm màng trinh của một cô gái là biện pháp công hiệu hay hơn hết. Có điều nói giả tỷ mà nghe, Bạch Cơ chẳng phải Mông Diện Thần Nữ, hậu quả của biện pháp ấy mới đáng sợ. Chàng sẽ xử trí thế nào?

Nhưng Tiểu Phong vẫn cương quyết thi hành kế hoạch của mình.

Ngày thứ năm cũng sắp trôi qua, bóng hình Bạch Cơ vẫn như cũ, không thấy tăm hơi đâu cả.

Tâm thần, trí não của Bắc Yêu bắt đầu hoang mang, chẳng còn sáng tỉnh nữa. Nàng nhướng cặp mắt nhìn Tiểu Phong, miệng nói ảm ớ :

– Em... em ơi! Chị sợ không sống nổi nữa... Chị sắp chết... đến nơi.

Gan ruột Tiểu Phong chẳng khác bị dao đâm kiếm cắt, vừa đau đớn vừa buồn rầu hết sức. Chàng nói ngập ngừng trong sự nghẹn ngào nơi cuống họng

và hai dòng lệ ứa tràn :

– Chị ơi! Chị... à! Bạch Cơ đã lừa dối hai chị em chúng mình rồi! Song lẽ...

em không thể cho chị chết đứng...

– Em thật tình thương chị đến thế lặn à?

– Đúng như vậy đó chị. Em thương chị không mức nào mà đo lường...

Hai vành môi của Bắc Yêu nở một nụ cười khổ sở mà sung sướng. Nàng cảm kích nói :

– Chị chết không còn chút ân hận nào. Chỉ tội nghiệp cho em quá! Chị để đau khổ... cho em...

– Không! Chị không thể chết! Em không để chị chết đâu. Này chị! Trừ thuốc giải độc của Nam Tinh không lẽ chẳng còn thứ thuốc giải độc nào khác nữa sao?

Bắc Yêu lắc đầu. Nàng mỉm một nụ cười khô héo trên vành môi nhợt nhạt, cất tiếng buồn bã đáp :

– Phòng như có thuốc nào khác đi nữa thì hai chị em mình cũng chẳng ai có mà cầu xin.

Nói đến đó, nàng ngừng ngang nửa câu. Mặt nàng chợt thoáng qua một tia sáng hy vọng. Nàng nói tiếp :

– Chị vụt nhớ tới một người.

Tiểu Phong mừng quýnh lên, hỏi hốt hả :

– Ai?

– Trong Thần Hồ có một dị nhân là Thần Hồ Chân Quân, người ấy có nhiều thuốc hay lạ... Bất luận người nào bị chất độc ghê gớm mấy, gây thành thương tích trầm trọng đến mức nào đi nữa cũng đều cứu khỏi. Chỉ vì đường đi từ đây đến đó quá diệu vợi. Hai chị em mình có chạy mau lắm cũng mất hai ngày trời.

Tiểu Phong nói :

– Này chị, nếu như em dùng nội lực của em tạm chuyển sang qua cho nhẹ bớt vết thương của chị, liệu chừng chị có thể ráng sống thêm được hai ngày nữa không?

– Cái đó thật khó nói chắc chắn đứng! Có thể được mà cũng có thể chết nửa chừng. Giờ đây chị tự biết chất độc đã bắt đầu thấm lặn vào dòng máu ở tim.

Cái chết như sắp đến một bên chưa biết lúc nào.

Tiểu Phong nói quả quyết :

– Chẳng cần ra sao cũng mặc. Em cứ thí nghiệm ngay bây giờ để thương tích của chị bớt công phạt. Sau đó hai chị em chúng ta cùng khởi hành đi Thần Hồ ngay. Có hết sức người mới biết mạng Trời chị ạ!

Dứt lời, chàng chậm rãi chuyển dần chân nguyên thất tinh tinh mạch...

Đối với Bắc Yêu trừ mối tình thâm thiết ghi chặt trong quả tim yêu ra chàng còn cần phải nhờ sức nàng mới khám phá nổi điều bí mật trong mười miếng đá hoa, nhưt là sẽ thay chàng hoàn thành nhiệm vụ cực kỳ trọng đạo mà chàng đã giao phó và nàng đã nhận lời: trả thù cho cha mẹ và cho người ơn một khi chàng trở thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai!

Quả như trong mười miếng đá hoa nọ có cất giấu cây đèn ma đó, Bắc Yêu sẽ tự tay giết chàng, tự tay giết Lãnh Diện Vong Hồn và Giang Vân Tông giúp chàng hoàn thành mấy điều tâm nguyện.

Do đó sự thám hiểm trên Hận Thiên Phong giữa Bắc Yêu và Tiểu Phong có một mối dây liên can chặt chẽ. Nàng mà chết lúc này, cả một công trình của chàng đều thành mây khói, cả một kế hoạch của chàng đều đổ vỡ tan tành.

Liền đó Tiểu Phong vận công vào bàn tay ấn lên huyệt Bá duy của Bắc Yêu...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hồi 18

Thoạt đầu...

Vừa đúng lúc Tiểu Phong đặt hai bàn tay vào yếu huyệt của Bắc Yêu, một bóng người nhanh dẫung chớp nhoáng bay vút đến nơi. Từ giữa không trung bóng ấy buông rơi hai chân xuống nhẹ nhàng không một tiếng động khê.

Tiểu Phong hoảng kinh hồn vía. Chàng vội rút hai bàn tay trở về, ngược lên nhìn. Chính là Bạch Cơ!

Gương mặt bỗng lộ vẻ tức giận, Tiểu Phong nhoèn miệng cười một tiếng nói :

– Ngờ đầu nàng còn trở lại. Có lẽ đang thuốc hay đến với hai bàn tay không?

Mặt Bạch Cơ lộ ra vẻ nhột nhạt, dẫung thể rồi rít, lo âu, nhận xét sắc mặt của nàng. Tiểu Phong đoán chừng đã xảy ra một việc chi cực kỳ nghiêm trọng.

Bạch Cơ làm như cắn chặt từ chiếc răng ngó thẳng vào Tiểu Phong sau đó mới nhìn sang Bắc Yêu. Bạch Cơ lẳng thình, không trả lời câu hỏi Tiểu Phong.

Thấy thần sắc nàng thay đổi đột ngột như vậy chàng sợ thâm trong bụng.

Nhưng chàng thấy Bạch Cơ chậm rãi bước chân đi lại chỗ Bắc Yêu đang ngồi tựa lưng vào cây táo.

Tiểu Phong vẫn nghi ngại nên chàng vội vả tung mình chạy đến chân đường Bạch Cơ không cho tới gần mình Bắc Yêu, chàng quát hỏi :

– Nàng có lấy được thuốc không hả?

Tiếng nói gắt gỏng của Tiểu Phong vừa thốt ra bỗng nghe một tiếng thét rền vang trong không khí dội đến.

Tiếng ấy làm cho mặt Bạch Cơ biến sắc tái xanh. Nàng cúi xuống nói nhỏ :

– Chạy mau kéo nguy!

Ọc một cái, Bạch Cơ mửa vọt ra một búng máu tươi. Thân hình nàng xoay tròn hai vòng, lao đảo suýt ngã.

Tiểu Phong nhảy nhồm cả người!

Tiếng thét từ xa mỗi lúc mỗi gần thêm mãi lại.

Nhưng sau khi mửa vọt một búng máu, tay mặt của Bạch Cơ tổng ngay người Tiểu Phong một chưởng. Thế đánh của nàng nhanh như điện xẹt. Tiểu Phong bị bắn văng xa hơn hai trượng!

Ngay lúc ấy Bạch Cơ khom lưng xuống đỡ Bắc Yêu dậy, ôm xốc thân hình mềm mại của nàng chạy bay vào giữa cụm rừng xanh miệng gọi to :

– Chạy mau...

Tiểu Phong biết việc sắp xảy đến quá đổi nghiêm trọng nên chỉ ngơ ngác một cái chàng cũng xoay mình nhắm phía sau lưng Bạch Cơ rượt theo.

Xuyên qua cụm rừng xanh lại một cụm rừng xanh, Tiểu Phong rồi rít cả người cứ bay vút theo Bạch Cơ như điên.

Chớp mắt nhìn sơ địa hình một cái, cả người Bạch Cơ xoay nhanh như sao xẹt bỗng nhiên nhắm thẳng một hang núi chạy bay như tên bắn chui vào.

Khi vào trong miệng hang, tiếng thét lại càng nghe gần như đến sát một bên.

Sắc mặt của Bạch Cơ nhột nhạt như tờ giấy bạch. Nàng nghiêng răng nói với Tiểu Phong như truyền hiệu lệnh :

– Tiểu Phong, mi phải giữ chặt cửa động không được để cho người nào vào bên trong này. Trái lời ta giết mi ngay.

Tánh cách của Bạch Cơ thay đổi bất ngờ khiến Tiểu Phong ón cả xương sống, chàng mừng rỡ Bạch Cơ quả thật đã hiện nguyên hình Mông Diện Thần Nữ không sai.

Một đám bốn người xuất hiện.

Tiểu Phong nói :

– Bọn các người xem ra hình thù cao lớn như thế mà nói với ta bằng một giọng cụt ngắn khó nghe quá! Nếu thật bọn các người chưa biết sợ thanh “Độc Long kiếm” trên tay ta thì cứ thí nghiệm thử xem.

Ba tiếng “Độc Long kiếm” vừa thốt khỏi miệng Tiểu Phong, bốn lão già quái gở đang bước tới hung sùng ác sát ấy biến ngay sắc mặt.

Như cái máy tự động, hần thụt lui lại một bước, buộc miệng hỏi :

– Các hạ chính là Giang Hồ Đệ Tam Ma Tiểu Phong đã đại náo “Địa bảo” đây chăng?

– Đã nghe danh hiệu của ta, sao chưa chịu cút ngay còn đứng xó rợ làm cho bản mặt ta?

Lão già quái gở ấy cất tiếng cười ha hả chưa dứt thì một chuỗi cười “khếch khếch” quái gở khác chêm vào.

Một bóng người chẳng khác một làn khói mỏng dừng chân đứng trước lão già quái gở ấy độ ngoài ba trượng, nơi phía trong cụm rừng xanh!

Bóng người này bay xốt tới quá đổi lạ lùng, hần buông mình rơi xuống đất cũng nhẹ nhàng hết sức, chẳng hề nghe có một tiếng động. Trừ Tiểu Phong giữ ngoài cửa hang ra cơ hồ bốn lão già kia chẳng hề nghe thấy chỉ cả.

Người đứng cách ba trượng ấy, tuổi cỡ năm mươi mặt lồi lõm chẳng có một mây may nào giống với gương mặt của người sống. Mùong tượng như là mang một chiếc mặt nạ bằng da người.

Liền ngay khi ấy, tiếng cười ha hả của lão già quái gở ấy ngừng lại. Hần nói :

– Các hạ ra mặt trên chốn giang hồ chưa đầy một tháng mà danh hiệu vang dậy khắp nơi. Hôm nay Chấn Nam tứ quý hân hạnh được gặp bậc cao nhân, âu cũng là một phúc lớn từ ba kiếp người giành sẵn.

Nói xong hần chậm rãi tiến bước sấn tới!

Cái tên Chấn Nam tứ quý ấy mới nghe lần đầu, Tiểu Phong chẳng rõ là hạng người nào.

Không ngờ đó là bốn nhân vật mà giới giang hồ nghe đến đều mất vía, kinh tâm.

Anh cả của Chấn Nam tứ quý là Lang Nha Quý. Thứ hai là Đại Đầu Quý.

Thứ ba là Thử Nhãn Quý. Người thứ tư tức em út là Bi Lận Quý!

Chấn Nam Tứ Quý là bốn anh em ruột. Thủ đoạn tàn nhẫn của chúng khét tiếng giang hồ. Danh hiệu đúng với con người nên hề thấy mặt là người người ghê sợ.

Lang Nha Quý cười “khếch khếch” để lộ hai cái răng cửa bén nhọn giống như hai cái nanh của con chó sói già. Cặp song câu trên hai bàn tay của hần cầm đưa thẳng tới phía trước bụng Tiểu Phong.

Tên Quý đầu sỏ hành động tới đâu, ba tên Quý đàn em cũng làm theo đến đó. Chúng hươ vũ khí chuyên môn trên tay nhằm cửa động tiến sát tới.

Tiểu Phong nghiêng răng trạo trạo quát bảo :

– Ta hãy hỏi các ngươi đối với cô gái ấy có liên can với nhau thế nào đã?

– Bọn ta vâng mạng lệnh sai khiến đến đây. Thế thôi!

– Vâng mạng lệnh, được rồi! Mà mạng lệnh của ai mới được chớ?

Lang Nha Quý đáp bằng một giọng lạnh lùng :

– Việc ấy tương các hạ không cần biết. Phòng như người ý thị mình là đệ tam ma có thể ngăn cản được chúng ta thì cứ làm theo ý định của mình, cần chi phải hỏi sang chuyện của người khác?

Tiểu Phong cười rả rả hết sức ngạo nghễ, nói :

– Ta thì cứ đứng chặn cửa hang này các ngươi định vào trong hang thì cứ hành động thử!

Tiếng chàng vừa dứt. Tay trái chàng đã vận đủ công lực, tay phải chàng cầm kiếm giữ thế.

Bầu không khí trước cửa hang hết sức căng thẳng.

Lang Nha Quý cười hắc hắc bằng giọng cười nham hiểm miệng :

– Nay Đệ Tam Ma nếu thật tình ngươi không nhường đường thì bọn ta sẽ bắt sống mi giải về cho “Địa bảo”.

Tiểu Phong cả giận, nạt vang như sấm :

– Bọn mi là người lũ tay sai của “Địa bảo”?

– Đúng mà không đúng! Không phải tay sai của “Địa bảo” nhưng chính là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn, giả như người là kẻ biết rõ thời vụ không can thiệp vào công việc làm của bọn anh em ta thì chúng ta xem mi..

Tiểu Phong nghe bốn đứa Chấn Nam tứ quý ấy tự xưng là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn, Trưởng giáo “Địa bảo” thì lửa thù trong lòng chàng phùng cháy lên tận mặt. chàng cười một cách gay gắt giận dữ nạt át câu nói của Lang Nha Quý :

– Này Chấn Nam tứ quý, hôm nay là ngày ngọc hoàng sai ta giữ sổ cả bốn đứa mi. Thế thì đừng một đứa nào hy vọng còn sống sót mà trở về nhé.

Câu nói của chàng dứt, sát khí trên mặt chàng càng dày. Đồng thời trong đầu óc chàng cũng nảy sanh ý Mông Diện Thần Nữ đúng là Bạch Cơ. Chẳng vậy thì sao nàng lại bị người của “Địa bảo” sai khiến rượt theo đặng giết?

Lòng chàng đã sẵn có ngọn lửa giận nhen nhúm không ghi giờ lại nghe bốn tên kia xưng là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn, có khác nào lửa ché thêm dầu. Chàng chỉ quyết giết cho nó tận tuyệt tất cả những ai có dính líu với “Địa bảo”.

Song chỉ một nháy mắt qua Tiểu Phong lại đâm ra ý nghĩ hồ nghi: “Mông Diện Thần Nữ thì võ công của nàng đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, vì có nào nàng lại bị bốn tên già kỳ hình quái tượng này đánh trúng đến nỗi trọng thương?

Không lý võ công của bốn tên này lại còn cao siêu hơn Bạch Cơ bậc nữa? Hay là đánh Bạch Cơ trọng thương lại là một kẻ nào khác hay hơn bốn tên này nữa?”

Tiểu Phong còn đang nghĩ ngợi phân vân, Nha Quý đã quát to tiếng, nói :

– Nói tử tế không chịu nghe đề roi bỏ vào mông mới chịu phép, nè xem chiêu này của ta.

Song câu trong tay hấn vọt tới. Một màu nhấp nháy toàn những bóng song câu đập tưởi vào mình Tiểu Phong nhanh như điểm chớp.

Lang Nha Quý vừa ra tay thì cây “Đà Cầu bổng” trên tay của Đại Đầu Quý cũng ào ào đẩy gió quét tới một trận cuồng phong.

Đại Quý tấn công phía tả. Nhị Quý tấn công phía hữu. Thế đánh của hai đứa lệ làng như chớp, cùng hợp sức một lượt, oai lực quả dữ dội không vừa.

Tiểu Phong trông thấy biết ngay bọn này võ công đứng vào hàng cao thủ hạng nhứt trong giới võ lâm. Do đó, chàng thét vang lên một tiếng. Thanh “Độc Long kiếm” trên tay chàng sử dụng một chiêu “Tiểu Lý Tàn Dao” chém trích mũi nhọn về hướng Lang Nha Quý.

Tay mặt đã vung kiếm, tức khắc tay trái của chàng cũng vung lên một thế “Thiên Huyền dương công” bao gồm sức mạnh đồ núi xô non cuộn quét ngang qua mé Đại Đầu Quý.

Tiểu Phong sử dụng chiêu “Tiểu Lý Tàn Dao” là một chiêu tuyệt kỹ, bên trong chứa đựng kín đáo những biến thể kinh người chưa có chiêu nào sánh bằng, vì chàng không dám khinh thường bọn Chấn Nam tứ quý.

Lúc Tiểu Phong tấn công bằng “Độc Long kiếm” vào hấn, Lang Nha Quý buông ra một tiếng cười nhạt. Hấn xoay tít như một cái chong chóng né khỏi lưỡi kiếm của chàng. Thét to một tiếng quái gờ, hấn bắn người chụp tới luôn.

Thế chụp của Lang Nha Quý lệ như điện chớp. Liền trong thế chụp ấy, Tiểu Phong quát to tiếng bảo :

– Đón ta một kiếm nè.

Liền theo tiếng quát, chàng thi triển cấp kỳ một tuyệt chiêu “Phi Kiếm Thương Nhân”. Múa “Độc Long kiếm” bắn thẳng vào ngực hấn.

Một chiêu tuyệt học ấy, mấy mạng đã chết dưới tay chàng rồi. Liền đó Lang Nha Quý thấy một chuỗi ánh sáng lạnh tợ tuyết xẹt vào ngay ngực. Hấn kêu thảm một tiếng “Nguy”, nháy tạt người sang một bên, lệ không thể tưởng.

Võ công của Lang Nha Quý dầu cho có cao siêu gấp đôi hơn nữa cũng không tài nào tránh khỏi cả thân hình. Một tiếng rú thê thảm to như xé vỡ không gian dội lên, cánh tay trái của Lang Nha Quý, theo tiếng rú ấy hấn rớt xuống đất máu me đầm đìa!

Vì dùng sức quá mạnh, thanh kiếm bay vút tới thẳng mé trước không khác mũi tên bị bắn khỏi cây cung trúng lão già đứng cách xa ngoài ba trượng, lão đưa thẳng cánh tay tới bắt luôn.

Sau khi cầm “Độc Long kiếm” vào trong tay, vẻ mặt lão già ấy vẫn tự nhiên như cũ chẳng lộ mấy may thần sắc nào.

Thanh “Độc Long kiếm” đã bị kẻ khác lấy mất, bất giác Tiểu Phong thất kinh hồn vía.

Lúc ấy Lang Nha Quý bị trúng chất độc ghê gớm như thế giang trong lưới “Độc Long kiếm” đến nỗi chịu đau không thấu lẫn lộn trên mặt đất mấy vòng.

Cả người hấn thâm đậm như mực giã chết một cách rùng rợn vô cùng!

Lão già thần bí nọ long lanh hai con ngươi sáng ngời lạnh băng như tuyết đảo khắp thân hình Tiểu Phong qua một lượt nhòe miệng nói :

– Tuyệt chiêu! Trường kiếm thế kim phiêu tuyết chiêu võ lâm.

Lão già nọ như nói lắm bầm một mình mà cũng như nói với Tiểu Phong.

Chàng bắn khoăn trong bụng chẳng hiểu lai lịch lão già gầy như thế nào.

Tên Quỷ đầu não đã chết dưới tay Tiểu Phong, còn ba tên Quỷ mặt mày đều biến đổi xanh dờn. Bí Luận Quỷ múa Thiết toán bàn quát gầm như chó sói tru :

– Bọn ta đã mất mạng một người, các hạ phải trả đủ món nợ máu!

Liên theo câu nói cái thiết toán bàn trên tay hấn ngân vang những tiếng rào rào đánh tới tấp ngay mặt Tiểu Phong.

Ngon lửa giết người cháy bốc lên, chàng nạt bảo :

– Bọn mi đi tìm đường xuống âm phủ đó.

Tay mặt chàng đánh tới một chưởng.

Cùng khi ấy Thử Nhân Quỷ sử dụng một chiêu “Thiên Ngoại Lai Vân” đập bổ ngay sọ dừa chàng một ngọn Bạch Cốt tiên (Cây roi xương trắng). Thế đập của hấn lệ không còn thế nào lệ bằng.

Tiểu Phong giết chết Lang Nha Quỷ không khác kêu gọi tánh giết người của ba con quỷ sống. Hai tên quỷ cùng tấn công chàng một lượt, oai thế mãnh liệt vô cùng. Huống nữa Chân Nam tứ quỷ khét tiếng giang hồ là giết người trong nháy mắt nên võ công của bốn đứa hấn chưa chắc một cao thủ hạng nhứt võ lâm đã bì kịp.

Tiểu Phong đã mất thanh “Độc Long kiếm”, trên tay nên lúc đối phương liên thủ tấn công như điên vào người, chàng bắt buộc phải thối lui ra sau liền mấy bước.

Thừa cơ hội ấy Bí Luận Quỷ và Thử Nhân Quỷ không khác hai đợt sóng trào lên bực bay mình chụp bổ theo.

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng đánh ngay tới Thử Nhân Quỷ một chưởng.

Chiêu ấy của chàng là kế dụ địch, Bí Luận Quỷ thấy có cơ hội tốt không thể bỏ qua, lúc hấn thấy Tiểu Phong mắc đánh Thử Nhân Quỷ một chưởng, hấn bay người vọt tới đập liền vào đầu chàng một Thiết toán bàn.

Thân pháp Tiểu Phong sánh với Bí Luận Quỷ có phần lệ làng hơn nên ngay lúc ấy, một chưởng bên tay trái của chàng đẩy mạnh tới! Chưởng ấy, Tiểu Phong vận dụng đầy đủ mười thành công lực nên sức chưởng đã mạnh còn mang theo sức nóng của lửa đốt tấp thẳng mặt Bí Luận Quỷ!

Hấn không ngờ Tiểu Phong xuất thủ mau lệ đường ấy phi người ra sau né tránh.

Tiểu Phong đầu chịu để đối phương thối lui. Chàng hét to một tiếng bảo :

– Nè! Hãy tiếp ta thêm một chưởng.

Cánh tay mặt vung thẳng tới, một chưởng “Thiên Huyền dương công” bồi theo.

Lại một tiếng rú thê thảm thét lên, Bí Luận Quỷ tránh không kịp chưởng lực của Tiểu Phong bị trúng ngay vỡ mặt bể đầu óc máu văng xối như mưa rây. Hồn bắn theo Lang Nha Quỷ tìm về âm phủ!

Bất đồ, đương khi Tiểu Phong đánh chết Bí Luận Quỷ, Đại Đầu Quỷ lanh chân lách mình chạy thẳng vào trong hang.

Đại Đầu Quỷ bắn mình bay vọt vào trong hang không khác một con chim cú lượn theo tường nhà lệ làng như chớp. Tiểu Phong vừa ngó ngoắt lại thì Đại Đầu Quỷ đã vào sâu bên trong.

Trong một khắc giây lệ tựa đá văng lửa nháng đỏ, chợt thấy lờn ánh sáng lạnh như tuyết băng bắn sả vào sau lưng Đại Đầu Quỷ. Lờn ánh sáng xẹt mau quá sức tưởng tượng, thậm chí Tiểu Phong vừa kịp ngó thấy thì đã nghe một tiếng rú thảm thiết vang dội lên. Đại Đầu Quỷ ngã liền theo tiếng rú ấy. Thanh “Độc Long kiếm” cắm phập sâu vào giữa lưng hấn!

Tiểu Phong rợn óc cùng mình. Chàng liếc mắt nhìn về phía lão già thần bí nọ còn đứng yên một chỗ mặt lì dửng dưng.

Tiểu Phong thật hú hồn hú vía một phen. Nếu không nhờ lão già ấy phóng thanh “Độc Long kiếm” giết chết Đại Đầu Quỷ thì một khi hấn vào đến tận sâu trong hang rồi hậu quả chẳng biết đo lường ra sao?

Tiểu Phong bắn khoăn nghĩ ngợi không hiểu vì có náo mà lão già thần bí này lại ra tay giúp mình?

Liên khi ấy, bốn Quỷ chỉ còn sống sót có một Thử Nhân Quỷ. Thấy ba Quỷ anh em đã bỏ mạng, hấn rống to một tiếng thề trước vong hồn ba Quỷ bất hạnh :

– Này ranh con! Ta liền chết với mi để trả thù.

Ngon Bạch Cốt tiên trên tay hấn vung múa ào ào quét tới tấp vào thân hình Tiểu Phong.

Trước hết hãy tạm gác chuyện một quỷ còn sống sót trong bốn Quỷ của Chấn Nam tứ quỷ để nói lại công việc Bạch Cơ và Bắc Yên hai người tận sâu trong hang, tình thế nguy cấp tuyệt luân.

Khi Tiểu Phong quay gót trở ra canh gác cửa hang thì Bạch Cơ ẵm xốc Bắc Yên chạy thẳng vào tận sâu đáy hang, Bạch Cơ đặt Bắc Yên ngồi xuống.

Lúc ấy Bạch Cơ nội thương cực kỳ nghiêm trọng. Nàng cắn chặt hai hàm răng trong trắng như ngọc đang cố chịu đau. Thò tay vào túi áo lấy ra một cái ve nhỏ. Trong ve có chứa một thứ thuốc bột màu trắng.

Bạch Cơ ngồi sát bên mình Bắc Yên ngó vào miệng vết thương bên lưng.

Bỗng nhiên nàng thấy hai mắt lờ mờ, đầu óc choáng váng, tấm thân yếu đuối tựa như mất hẳn thăng bằng, xính vính gần ngã sấp mặt té chúi xuống. Nàng nhắm mắt cắn răng, lấy bàn tay sờ vào miệng bình lần mò mở nắp.

Bạch Cơ cảm giác trong người chẳng còn chút xíu sức lực nào cả. Bàn tay của nàng như không đủ khả năng cầm vững ve thuốc cho khỏi rớt nữa là khác, ngay khi ấy từ ngoài cửa hang một tiếng rú thê thảm thét lên vọng vào tai nàng.

Nghe tiếng rú tinh thần nàng vùng sống dậy!

Bạch Cơ mò trong bọc rút ra một lưỡi dao rất bén đưa vào miệng Bắc Yên cạy hai hàm răng cho hé ra, nàng bỏ vào một hoàn thuốc nhỏ. Thấy hai hàm răng ngọc của Bắc Yên cắn lại cứng ngắt sau khi rút lưỡi dao ra, nàng thở dài một tiếng nhẹ nhẹ, lại đặt mũi dao lên miệng vết thương phía sau lưng Bắc Yên rạch xuống một đường.

Dùng sức rạch một đường như vậy, đừng nói là miệng vết thương làm chai dầu cho là da liền, thịt nguyên đi nữa cũng phải lủng rách.

Bắc Yên kêu lên một tiếng ối đau đón thắm ruột non. Toàn thân lão đảo mồ hôi nhỏ dài hai bên má. Sau tiếng kêu thảm thiết ấy người Bắc Yên tĩnh lại, ngồi dậy tinh thần đã sáng suốt không còn mê man nữa.

Thấy Bạch Cơ ngồi gục dưới đất, mặt mày trắng xóa, trong mắt lờ mờ sát quang, bèn gọi lên :

– Nàng giết mạng ta đấy à?

Bạch Cơ lắc đầu lia lịa, lưỡi dao trên tay chìa tới miệng nạt bảo :

– Nằm trở xuống mau!

Bắc Yên nói một cánh lạnh lùng :

– Thật ai có ngờ nàng lại giết ta!

– Không phải thế đâu! Chị đừng nghĩ vẩn vơ! Tôi bị trọng thương trong mình, không thể nói chuyện được nhiều. Chị mau nằm xuống.

– Nằm xuống à? Nằm đợi chết sao?

Bạch Cơ rồi rít cả đầu óc. Hai hàng nước mắt tuôn xuống hai bên gò má.

Nàng nói bằng một giọng đầy xúc động :

– Tôi vì chị không tiếc mạng sống, mạo hiểm lắm mới được thuốc giải độc đem về thế mà chị lại ngờ oan cho tôi giết chị.

Tiếng chị sau cùng vừa thốt máu tươi trong miệng Bạch Cơ trào ra, tấm thân kiêu diễm của nàng ngã ngửa xuống đất. Ve thuốc trong tay kêu một tiếng rớt liền theo!

Lúc ấy phía ngoài cửa hang vọng vào một tiếng rú thét lên thê thảm nữa.

Liền theo tiếng ấy thân hình Bạch Cơ, lão đảo xoay tròn một vòng lại té xuống đất. Về mặt chân chất hồn nhiên đượm tràn ngấn lệ. Đồng thời cũng bọc lộ một sắc giận hờn.

Quả như lời nàng nói, vì món thuốc giải độc ấy, nàng đã không kể đến tánh mạng mình. Còn phải mang một vết nội thương trầm trọng chạy chết tới đây vậy mà lại còn bị Bắc Yên ngờ oan cho Bạch Cơ định tâm giết nàng nữa?

Sau khi ve thuốc giải độc rời khỏi tay Bạch Cơ, may mắn chưa vỡ tan nhưng bột thuốc đổ tràn trên mặt đất.

Trong hang sâu, Bạch Cơ và Bắc Yên đều nằm im thín thít. Chỉ khác chăng là một máu tươi từ trong miệng trào ra, còn một đàng thì máu bầm ở miệng

vết thương tuôn xối.

Phía ngoài cửa hang, Tiểu Phong đã giết chết ba Quỷ.

Lúc Thử Nhân Quỷ liều mạng tấn công chàng thì bỗng đâu lão già thần bí nọ quát to tiếng nạt bảo :

– Dừng tay...

Tiếng quát ấy rền vang không khác một tiếng sấm nổ khiến Thử Nhân Quỷ giật mình hãi sợ vội thu tay lại, thối lui ra sau hai bước!

Thân hình lão già thần bí nọ vung nhanh một cái đã đứng chặn ngang chính giữa hai người.

Tiểu Phong lập tức đưa thẳng cánh tay tới rút thanh “Độc Long kiếm” trên lưng Đại Đầu Quỷ.

Về mặt lão già thần bí vẫn lạnh lùng như cũ. Lão ta lạnh lùng hỏi Thử Nhân Quỷ :

– Mi là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn?

– Không lắm.

Lão già thần bí ấy cười nhạt bảo :

– Thế thì tốt lắm! Bốn tên Quỷ chỉ còn một mi sống sót, hãy rút ngay đi.

Tiểu Phong hậm hực ngắt ngang :

– Không được! Tôi không cho hấn tẩu thoát!

– Vậy mà ta lại bảo hấn đi ngay.

Tiểu Phong lộ vẻ giận dữ. Chàng gần giọng nói :

– Không lý ông cũng là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn sao?

– Đúng thế. Ta chính là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn đây.

Tiểu Phong nói bằng một giọng gay gắt :

– Ông đã nhìn nhận là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn thì cả ông cũng không cho thoát khỏi chốn này!

Lão già thần bí nọ vẫn cười nhạt bảo :

– Với thanh “Độc Long kiếm” của người có chí?

– Không chừng vậy đã!

Lão già thần bí nọ cười vang rảo mắt nhìn về phía Thử Nhân Quỷ, bảo :

– Thử Nhân Quỷ nếu mi không mau chạy khỏi nơi đây thì bốn mạng đều mất cả bốn không sống sót đứa nào, sau đừng hối hận.

Lão ta ngưng tiếng nói thò tay vào trái áo lấy ra một phong thư, dặn hấn :

– Đem thư này giao tận tay Lãnh Diện Vong Hồn, rồi đi mau cho khỏi nơi đây tức thời!

Thử Nhân Quỷ chẳng hiểu người này định chơi cái trò vừa sát hại Đại Đầu Quỷ lại vừa nhìn nhận là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn? Cực chẳng đã tình thế trước mắt đối với hấn hết sức nguy hiểm nên liền đó hấn cười gằn một tiếng, nói luôn một hơi :

– Được rồi! Ba người anh em của ta đã chết tại đây, sau này ta nhứt định tìm cho được lão để đòi đủ món nợ của ngày hôm nay.

Dứt câu hấn dứt phong thư vào túi áo bắn mình chạy bay.

Tiểu Phong quát to tiếng bảo :

– Mi định trốn thoát à? Đâu có dễ dàng như vậy đâu?

Người chàng lao bắn vọt tới, quyết rượt theo giết cho được Thử Nhân Quỷ.

Lão già thần bí vươn mình chớp nhoáng chặn đầu chàng lại.

Tiểu Phong múa thanh “Độc Long kiếm” vu vu, miệng nạt vang như sấm dậy :

– Ngươi muốn chết?

Lưỡi kiếm trong tay chàng đã đâm bổ tới.

Lão già thần bí nọ cười hả hả nói :

– Chiêu này của mi không còn sức tiếp tục chiêu khác nữa, mi thua rồi đây.

Lời nói của lão ta rất bình thường tự nhiên. Nhưng thân hình của lão nhanh nhẹn như chớp không còn thấy đâu.

Cuồng tay của Tiểu Phong bỗng tê buốt, thanh “Độc Long kiếm” rời khỏi tay chàng, rớt xuống đất. Tiểu Phong bay hồn mất vía tái mặt mày. Chàng chẳng rõ lão già thần bí dùng thứ thủ pháp chi làm cho chàng phải tê tay buông kiếm!

Chàng thối lui ra sau một bước.

Lão già thần bí nọ mỉm cười nói :

– Giờ đây thì ngươi đã tin là ngươi thua ta rồi chứ?

Tiểu Phong thật không thể tin rằng võ công của lão già thần bí nọ cao cường ghê gớm đến thế. Chàng còn ngần ngừ thì Thử Nhân Quý đã thừa dịp may hiểm có ấy vọt ra xa ngoài năm trượng.

Chàng quát to tiếng hét lên :

– Hãy đỡ ta một chiêu.

Chiêu phong trong tay chàng thoát bổ ngay vào mặt lão già thần bí đó!

Chiêu ấy của Tiểu Phong gồm cả hiểm ác lệ làng quyết liệt, nếu là một người nào khác chắc chắn phải bị đánh trúng trọng thương ngay.

Nhưng lão già thần bí nọ chỉ lách mình nhẹ nhàng chẳng khác ánh sao băng thành thử Tiểu Phong đánh trượt ra ngoài.

Cách lách mình ấy khiến Tiểu Phong nhảy dựng người vì chàng thấy rõ đối phương đã sử dụng một võ công tuyệt học cao siêu nhất đời.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hồi 19

Tiểu Phong chưa hết hoảng kinh thì lão già thần bí ấy đã bật cười lãnh lút nói :

– Này các hạ! Phong như lão đây mà dùng cả hai tay thì các hạ còn thua xa lơ xa lắc hơn nữa.

Tiểu Phong là một thanh niên tràn đầy máu nóng tánh tình kiêu ngạo nhất đời nên nghe lão già thần bí ấy nói giọng khinh thường miệt thị quá đổi thì lửa giận cháy bùng mặt mày đỏ tía. Chàng vung hai tay đánh luôn tới hai chiêu với mười thành công lực.

Lão già thần bí thần nhiên nói :

– Các hạ chưa chịu thua, lão sẽ làm cho các hạ phải thua một cách hết sức rõ ràng để các hạ miệng phục mà lòng cũng phải phục mới được.

Tiếng sau cùng vừa thoát khỏi miệng, bàn tay của lão cũng vung lên.

Thế vung của lão trông sơ sài chẳng có chi là kỳ lạ nhưng Tiểu Phong chạm trúng đã thất kinh hồn vía kêu thảm trong bụng một tiếng khỏ. Chiêu thế cuộn cuộn ập đến Tiểu Phong. Chàng không thể nào ngờ được mạng mình lại chết oan uổng như thế. Chiêu hình của lão già đang búa xuống chọt biến hóa một cách mau lại thành thế chụp.

Tiểu Phong còn bần thần chưa kịp phản ứng thế nào thì lão già thần bí đã không chế huyệt Kiên tinh của chàng. Lão trầm giọng nói :

– Các hạ đã chịu thua chưa? Nếu bây giờ lão phụ muốn lấy mạng các hạ thật dễ hơn trở bàn tay.

Hai mắt Tiểu Phong cứ lờ ra nhìn lão già ấy mà không nói được tiếng nào.

Từ lúc dẫn bước trên gang hồ chàng chưa hề gặp một cao thủ tuyệt luân nào như vậy. Tiểu Phong chợt nghĩ đến Tây Thần, lòng chàng ớn lạnh. Chẳng lẽ lão già thần bí này lại chính là Tây Thần giả dạng? Ngẫm nghĩ như thế, chàng nói :

– Tại hạ đã khâm phục võ công của lão.

Lão già cười mỉm nói :

– Nếu đã phục thì sao ngươi không vào trong hang để xem coi thương tích của bạn ngươi như thế nào?

Tiểu Phong vừa định cất bước thì nghe tiếng nghiêm nghị của lão vang lên :

– Ta khuyên ngươi từ nay về sau bớt tính kiêu ngạo đi. Đừng nhìn thiên hạ dưới mắt mình. Núi cao còn có núi cao hơn, tính kiêu ngạo chỉ đưa ngươi đến chỗ chết.

Tiểu Phong nghe hết câu liền quay lại :

– Đa tạ lời chỉ giáo của lão tiên bối.

Chàng bắn mình vào trong động chẳng khác một con gió thoảng.

Lão già thần bí nhìn theo khe thở dài.

Chàng vừa vào tới trong nhận ra Bạch Cơ đang nằm thoi thóp. Có lẽ nàng bị trọng thương. Cạnh bên là Bắc Yêu hai mắt nhắm nghiền. Trên tay Bạch Cơ là lưỡi dao bén ngọt. Trong đầu Tiểu Phong mối hoài nghi càng rõ nét, Bạch Cơ chính là Mộng Diệu Thần Nữ. Nhưng thấy Bạch Cơ ý nghĩ ấy lại tan biến mất.

Trong suy nghĩ của chàng là một mớ hỗn độn khó giải. Nhưng trước tiên chàng phải cứu tình Bạch Cơ. Tiểu Phong liền vận công xoa bóp các đại huyệt bị máu dồn của nàng.

Một thời thần sau, Bạch Cơ tỉnh dậy. Nàng bật đứng lên, thân mình của nàng lao đảo vì trọng thương.

Tiểu Phong găm mặt, tia mắt chàng không rời đôi hoa tai bằng ngọc.

Chàng hỏi :

– Nàng có phải là Mộng Diệu Thần Nữ không, hãy nói cho ta biết.

– Ta là Bạch Cơ. Ta không biết ai hết...

Ý tưởng hoài nghi lại bốc lên: “Nàng có phải là Mộng Diệu Thần Nữ hay không. Nếu nàng là Mộng Diệu Thần Nữ sao nàng lại cứu sống mạng chàng?”

Nghi vấn ấy vẫn còn bao trùm trong một bức màn đầy bí mật!

Tiểu Phong nói :

– Thế là nàng đã lừa dối ta vì lẽ gì?

– Ta lừa dối mi à Tiểu Phong? Lừa dối giống gì đâu?

– Lừa dối cảm tình của ta.

Bạch Cơ lại cười mỉa mai :

– Tiểu Phong mi có cảm tình gì để cho người ta lừa dối kia chứ? Ngay lúc mới gặp nhau, mi đã thổ lộ vào tai ta trước, nào ta có mê hoặc chi mi mà mi đổ thừa cho ta lừa dối?

Nàng lại cười chua chát nói luôn :

– Ta đã lầm lạc nghe theo lời dụ dỗ của một chàng sở khanh, đã mắc bẫy một hạng người xảo quyệt. Ta đã vì người yêu của mi mà liều mình đi lấy thuốc cứu mạng cho nàng. Bạch Cơ này đã xử với mi đến mức đó tự hỏi lòng không thấy xấu hổ là đủ rồi.

Dứt lời nàng quay mình chạy ra cửa hang.

Tiểu Phong bắn vút tới trước chặn đường, nạt to tiếng bảo :

– Nàng định bỏ đi à? Ta nhất định không cho nàng ra khỏi nơi đây.

Lửa giận ứng đỏ mặt mày, Bạch Cơ quát lớn tiếng, hét lên :

– Tiểu Phong, ta hỏi mi tránh đường hay không?

Giọng nói của nàng có một sức lực mãnh liệt vô cùng, Tiểu Phong rợn óc cả người. Nhìn vào gương mặt lạnh tanh như băng giá của Bạch Cơ, bất giác chàng thối lui ra sau một bước, nói cách lo lắng :

– Ta bảo là giờ đây ta không để nàng bỏ đi khỏi nơi này.

Bạch Cơ lại bật lên một chuỗi cười nhạt đáp lại :

– Không lẽ Tiểu Phong mi còn có công việc nào cần nhờ nhờ đến ta nữa chăng?

Nàng lại cười một tiếng nói tiếp :

– Có phải mi chưa biết cách cứu thương tích cho nhân tình của mi cậy ta giúp đỡ một tay? Ta chỉ về giùm cho mi nhé. Vết thương của nàng đã được chính tay ta cắt giùm thành miệng rồi giờ đây chỉ cần nặn hết máu bầm đã bí hơi độc chứa đọng trong đó ra. Khi nào thấy có máu tươi, bấy giờ mi hãy rắc thuốc bột trong ve lên chỗ miệng vết thương ấy. Thế là hoàn toàn vô sự khỏi lo sợ chi nữa cả!

Nói xong nàng chậm rãi bước chân đi thẳng ra phía cửa hang.

Mặt Tiểu Phong biến sắc, chàng kêu to lên :

– Nàng dám bước chân đi thêm một bước nữa ta sẽ đánh nàng một trận không tha.

Bạch Cơ dừng bước lại nhoen một nụ cười tươi tỉnh, nói :

– Mi cần chi ta nữa?

– Nàng phải ở lại đây!

– Ta chỉ về cách thức chữa trị thương tích cho mi cứu mạng người yêu đây đủ rồi đó. Mi vẫn còn cần ta việc chi khác nữa sao?

Tiếng nói của nàng tuy có vẻ hòa nhã mà mặt nàng lại thoáng hiện một màu sát khí hằm hằm. Nàng quay gót nhăm thẳng phía Tiểu Phong đi thẳng tới.

Bạch Cơ lúc ấy đang bị vết thương lòng hành hạ đau đớn khôn tả. Nàng không ngờ mình hy sinh tánh mạng vào chỗ hiểm nguy để lấy thuốc cứu mạng cho Bác Yêu mà lại bị Tiểu Phong đối xử tàn nhẫn quá đỗi như thế kia! Dầu cho nàng là con đàn bà đảm ô đệ nhất thiên hạ là Mông Diện Thần Nữ thì Tiểu Phong cũng đã thỏa lòng khoái chí đầy đủ hẵn rồi...

Cánh tay mặt của Tiểu Phong từ từ cao lên, miệng quát bảo :

– Nàng bước thêm tới một bước nữa ta sẽ ra tay ngay!

Bạch Cơ giả như chẳng nghe thấy cứ thong thả bước đi. Liền khi ấy Tiểu Phong hét to lên một tiếng, cánh tay đánh liền tới một chưởng.

Bạch Cơ không ngờ Tiểu Phong nói là làm. Nàng nạt to một tiếng thân hình kiêu diễm của nàng bật cao lên cùng liền theo đó, nàng đánh trả lại chàng một chưởng.

Chưởng thế của Bạch Cơ lẹ như chớp, Tiểu Phong chợt thấy bóng người hoa lên trước mặt thì chưởng phong của nàng đã đến ngay ngực chàng.

Tiểu Phong khiếp thảm trong bụng bất giác lui ra sau. Tuy vậy chàng nhận thấy Bạch Cơ không đánh chưởng ấy vào người.

Đánh xong chưởng, Bạch Cơ đầu óc choáng váng tối đen như mực. Thân hình kiêu diễm của nàng xoay tròn luôn hai vòng. Chân không còn gượng nổi, nàng ngã nằm trên mặt đất.

Bạch Cơ là người đang bị thương cực kỳ trầm trọng trong mình. Nàng chết giấc trong hang tuy bị Tiểu Phong xoa mạnh vào mấy chỗ yếu huyệt hồi tỉnh dậy nhưng nàng chưa tài nào điều trị nội thương, thành thử vừa ra tay đánh một chưởng thì nội tạng không còn chịu đựng được nữa.

Bạch Cơ vừa nằm xuống, Tiểu Phong bật lên một chuỗi cười lạnh như tiền.

Chàng đưa thẳng cánh tay tới chụp đỡ nàng dậy, miệng nói to lên :

– Đâu nàng thử đi khỏi chỗ này xem?

Cặp mắt mơ huyền của Bạch Cơ có tròn to như hai viên ngọc bích. Châu lệ từ trong khóe mắt nàng chảy xuống ròng ròng đầm ướt hai bên gò má. Cuối cùng nàng từ từ nhắm lại.

Nàng khóc! Nhưng khóc không ra tiếng, khóc đau đớn như đứt từ khúc ruột mềm. Cái khóc âm thầm ấy còn khổ sở gấp trăm lần cái khóc ồ ồ như rống.

Nước mắt của nàng phản kháng hành động của Tiểu Phong dường như trong đó chứa đựng nỗi oán hờn. Tiểu Phong vì có lẽ nào mà đối xử với ta tệ bạc nhẫn tâm như thế này?

Tiểu Phong cười chua chát nói :

– Nàng không chịu nhìn nhận chính mình là Mộng Diện Thần Nữ. Ta sẽ làm cho nàng phải nhìn nhận mới nghe!

Cánh tay mặt của chàng ôm gọn thân hình mềm mại, nồn nà của nàng vào lòng cất bước chạy một hơi vào sâu trong đáy hang. Chàng đặt Bạch Cơ nằm dài trên mặt đất.

Tiểu Phong y theo lời chỉ dạy của Bạch Cơ nắm mạnh năm ngón tay lên vết thương của Bắc Yêu.

Bắc Yêu giật mình tỉnh dậy la lên!

Tiểu Phong mừng quá hỏi liền :

– Chị! Đau lắm hả chị?

Nghe giọng nói của Tiểu Phong kề sát bên tai Bắc Yêu xúc động tâm tình, mở hí hai rèm mi nhìn chàng đáp :

– Đau chết đi được! Còn Bạch Cơ đâu?

– Nàng nằm trong đáy hang còn mê man chưa tỉnh!

Bắc Yêu cắn chặt hai hàm răng ngà ngật gật đầu.

Tiểu Phong lại đặt bàn tay lên vết thương bóp nặn máu độc rịn ra như cũ.

Lúc mới đầu máu bầm đen như mực mùi tanh hôi muồn ói mửa. Càng nặn máu bớt màu đen bớt sậm, mùi tanh hôi cũng giảm dần.

Tiểu Phong nặn cho tới máu hôi không còn nữa, đến lượt máu đỏ tươi chảy ra mới ngưng tay. Lúc ấy chàng mới cảm ve trục miệng xuống cho thuốc bột rắc lên miệng vết thương còn sưng húp của Bắc Yêu.

Công hiệu lạ lùng của thứ thuốc này thật đáng là tiền dược không sao có thể tưởng tượng Bắc Yêu cảm giác toàn thân nhẹ nhàng, thư thái cực kỳ. Nàng nghe trong người bớt đi hơn phân nửa.

Tiểu Phong nhìn lên chỗ vết thương thấy miệng mỗi lúc mỗi nhú da săn thịt nhỏ lại dần. Chỗ sưng vù ban nãy lặn tiêu đâu mất.

Sau khi Bắc Yêu vận khí trị thương một hơi, trong người hoàn toàn mạnh khỏe như lúc chưa bị trúng thương.

Bắc Yêu nhìn vào Bạch Cơ còn nằm dài trên mặt đất, hai mắt nhắm híp, gò má còn đầm ướt ngấn lệ, gương mặt nhợt nhạt mà hiền từ, bất giác đem lòng hối hận vô cùng.

Nàng cảm động không ngăn được hai hàng nước mắt chảy xuống như mưa rơi. Cát giọng buồn buồn, nàng than thở :

– Ta biết phải nói với nàng những lời nào để an ủi nàng đây! Tánh mạng ta còn sống lần này đều nhờ nàng ra công gắng sức. Không nàng, ta đã chết thê thảm vì chất độc của Nam Tinh. Thế mà ta lại ngờ oan cho nàng. Nói những tiếng nặng nề không phải với nàng.

Bắc Yêu xót xa, đau đớn vô cùng.

Tiểu Phong nói :

– Theo chị nhận xét nàng có phải đúng là Mộng Diện Thần Nữ hay không?

– Không cần biết nàng là ai. Chỉ biết nàng đã cứu mạng chị! Không nàng chị đã thành cái thây ma chết rồi!

– Đúng vậy thật, em không cãi chối nhưng mà em cần chứng minh nàng có đúng là Mộng Diện Thần Nữ hay không mới được.

– Chỉ cần nàng đối xử với em hoàn toàn tử tế là được, phải hay không phải Mộng Diện Thần Nữ điều ấy chẳng quan trọng chỉ đến đời sống của chị em mình.

– Quả thật em chứng minh đầy đủ bằng có nàng là Mộng Diện Thần Nữ em cương quyết giết nàng không tha! Em không để nàng có ý sửa dạng, đổi hình, mang bộ mặt nguy trang lừa gạt kẻ khác!

– Nhưng nàng đối xử với em hết sức chu đáo nàng không phá hại đời em kia mà!

– Em hiểu biết rành rẽ điều ấy. Song dầu sao đi nữa em cũng cần phải chứng minh sự kiện ấy để tìm ra sự thật trước khi em khám phá điều bí mật trong mười tiếng đá hoa trên Hận Thiên Phong nhất định em không dễ bị nàng lừa gạt.

Giương mặt Tiểu Phong hiện lên một vẻ kiên quyết dị thường. Chàng nhấn mạnh từng tiếng nói :

– Này chị, với chị không điều chi có ở trong lòng mà em chẳng nói ra miệng cho chị nghe cả. Chị nên biết là em yêu nàng đậm đà thắm thiết, dám hy sinh tất cả cuộc đời em cho nàng. Trong hoàn cảnh ấy mà chẳng may nàng chính là Mông Diện Thần Nữ. Con đàn bà dám ác một thiên hạ đã hăm hiếp vô số đàn ông thì chị tha thứ cho nàng dặng không?

Bác Yêu gật đầu nói :

– Phải. Chị biết rõ em yêu nàng. Chị không may nào phản đối, trái lại còn nhiệt liệt tán thành mối tình của em và nàng là khác nữa. Chẳng qua còn một điều chị cần hỏi em mà em cũng cần thành thật trả lời chị. Nếu như chính nàng là Mông Diện Thần Nữ. Nàng đã bắt em giao cho Lãnh Diện Vong Hồn định giết em suốt nữa bỏ mạng thì em có đủ can đảm xuống tay hạ sát nàng không?

Tiểu Phong trợn to đôi mắt, trả lời một cách rất quả quyết :

– Em hạ sát nàng không chút gớm tay.

Bác Yêu thở ra một hơi u oán nói :

– Em dùng biện pháp nào để nhận xét không sai lầm là nàng có phải đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không?

Tiểu Phong không rụt rè e ngại trước mặt Bác Yêu tí nào cả. Chàng trả lời mạnh dạn :

– Thử nàng còn là con gái tân hay mất trinh.

Nghe câu này trả lời của Tiểu Phong, mặt mày Bác Yêu tái nhợt. Nàng hỏi to lại :

– Thử trinh?

– Chỉ có biện pháp ấy là hữu hiệu.

Bác Yêu ớn lạnh cả người :

– Chị hiểu rõ! Giả tỷ nàng đúng là Mông Diện Thần Nữ thì chẳng khác nào một đóa hoa trà mi đã để cho con ong cái bướm tò mò hết đường cái lối vào. Còn như không phải thì vóc hình nàng ví chẳng khác một viên ngọc bích nguyên lành không vết rạn đường nứt. Có điều này khi nghĩ đến biện pháp đó, em luôn đã nghĩ tới hậu quả sau cuộc thí nghiệm táo bạo ấy của em chưa? Này chị cắt nghĩa em nghe nhé! Nếu đúng nàng là Mông Diện Thần Nữ thì mọi sự kết như chấm dứt, nghĩa là em giết nàng không gớm tay về cái tội lừa dối cảm tình em, cả về cái tội phản trắc đưa em vào chỗ chết dưới tay của kẻ thù chẳng đội trời chung của em. Thế là đã dành số phận đối với nàng rồi. Em cũng chẳng cần phải ân hận chi cả. Trái ngược hẳn, nếu nàng không đúng là Mông Diện Thần Nữ chẳng có lỗi chi nhỏ nhen, mà còn có ơn dày nghĩa nặng như kẻ tái sinh cả em và chị thì em mới tính lẽ nào? Vì tiết trinh của một thiếu nữ em nghĩ sao? Hậu quả khốc liệt không thể lường được em à!

– Hậu quả chi mà ghê gớm quá đỗi, thế hả?

– Em chớ tưởng lầm đó nghe. Biện pháp của em tuy là hợp tình hợp lý đối với em hết sức. Nhưng mà rủi ro một khi em chứng minh nàng không đúng là Mông Diện Thần Nữ thì... Điều này chị tưởng đến bảy phần mười là không đúng rồi đa... nguy hiểm không sao đo lường được trước nổi. Sau khi nàng bị em làm hoen ố mất băng trinh, thế bắt nàng sẽ tự tử! Vì nếu chẳng vậy thì nàng đâu phải là một em gái biết quý sự trong trắng? Nàng còn mặt mũi nào ngó ai kể cả em nữa. Dầu là vợ chồng chán thú, nhưng trước khi công khai làm lễ động phòng hoa chúc người con gái vẫn chưa được để cho vị hôn thê của mình ăn nằm. Cái tội tiền dâm hậu thú, tức lấy nhau trước cưới nhau sau là một điều cấm kỵ đối với lễ nghi, một vết nhơ không bao giờ rửa sạch của người con gái. Huống nữa nàng đối với em mới là một cặp tình nhân trên danh nghĩa còn chưa phải là vị hôn thê thì nàng chỉ còn có một nước là tuân tiết, nghĩa là tự tử để bảo vệ tiết trinh của mình theo đường lối tiêu cực xưa nay! Em hiểu rõ chớ?

Tiểu Phong ơng ơng cãi lại :

– Nhưng nếu nàng không đúng là Mông Diện Thần Nữ theo sự tin tưởng của chị thì sau khi em đã chứng minh rõ ràng biện pháp ấy thì em lại càng kính yêu nàng gấp ngàn vạn lần hơn trước nữa. Em nhất định không để nàng chết, chỉ có điều này hỏi thiệt chị là chị có bằng lòng hay không bằng lòng để em thực hiện biện pháp linh diệu ấy? Chị. Thân thể em bơ vơ cô độc. Trên đường đời vạn nẻo không cha, không mẹ không một người thân nào để chia sẻ với em những nỗi cay đắng ngọt bùi. Đời em cảm thấy quạnh hiu, trống rỗng. Được gặp chị, được chị nhận làm em bao nhiêu an ủi cho lòng em đều gởi hết cho chị. Đã vậy chị còn hết sức thương em chẳng khác nào đứa em ruột. Chị còn nhận lời giúp em những việc nặng nề nguy hiểm nếu chẳng may em trở thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai? Vì vậy chị bảo sao em sẵn sàng nghe theo chị nên em mới hỏi chị câu đó?

– Chị rất yêu em, chỉ lo cho tánh mạng em. Chị muốn em hạnh phúc. Nhưng chị cũng không phải là một người duy nhất chiếm cả tâm hồn, thể xác em làm vật sở hữu riêng của chị. Làm sao chị lại nỡ không bằng lòng để em tìm hiểu sự thật về cuộc đời bí ẩn của người con gái mà em quyết xây dựng tổ uyên ương? Sở dĩ chị phải giải thích rành rẽ cho em nghe là vì chị sợ sau cuộc thí nghiệm sẽ đưa đến một hậu quả tàn khốc không tài nào vãn cứu nổi! Bây giờ em có hối hận thế này nữa cũng đã trễ quá rồi...

– Chị ơi! Lòng em đã quyết. Chị không cản ngăn thì em cần thực hiện biện pháp của em thà biết rõ một lần, cứ để nghi ngờ ám ức hoài trong bụng em chịu không thấu! Chị cứ an tâm đừng âu sợ hãi quá nhiều mà khổ tâm mệt trí!

– Đã đành là vậy thì em cứ thí nghiệm xem. Em vững tin nơi chị đi. Em yêu người con gái ấy thì chị cũng yêu nàng không khác chị yêu em!

Nói dứt câu Bắc Yêu tung mình đứng dậy liếc mắt ngó vào thân hình Bạch Cơ còn nằm sải tay trên mặt đất, hai mắt nhắm lại, dung nhan diễm lệ tuyệt luân khác nào một đóa hoa hải đường phong nhụy dưới ánh xuân nồng. Nàng đẹp ...

(thiếu một đoạn)

... pháp mũi dao xuống lưng Tiểu Phong.

Do đó một tấn kịch rừng rợn xảy ra...

Ngoài hang đêm tối âm u gió thổi rơi lác đác những chiếc lá vàng úa. Trong sâu hang đang tiếp diễn một cảnh cực kỳ khủng bố ghê gớm...

Bắc Yêu rào hai chòm con người chói ngời khắp bốn phía. Quả nhiên càng hồi hộp. Nàng thò tay vào túi áo đột nhiên mò dụng ba ngọn liễu điệp phi đao.

Nàng tỉnh thần quát hỏi :

– Lão trượng phải...

Cụ già ấy lạnh lùng chặn lại, nói luôn :

– Cái gì? Nàng định thử chơi với ta vài ngọn phi đao?

Bắc Yêu đỏ rần da mặt, trả lời :

– Lão trượng không cho biết tới đây để làm gì. Nên khó được hòa khí giữa chúng ta!

Cụ già ấy cười nhạt hỏi :

– Lão có một việc cần hỏi nàng.

– Việc chi, lão trượng cứ nói rõ nghe.

– Chàng chanh niên đẹp trai nọ phải là Tiểu Phong không?

– Thừa vâng! Chính là Tiểu Phong!

Cụ già mặt lạnh như sương ấy gật đầu, suy nghĩ giây lát rồi hỏi :

– Cha có phải là Bình không?

Bắc Yêu ư nói :

– Tien nữ không đang biết rõ?

– Mẫu thân là phải Tàn Thiện Anh không?

– Tôi lại càng không biết hơn nữa!

Cụ già hơi biến sắc, nói :

– Người biết thì cho lão biết! Hay thật tình không biết?

Bắc Yêu nhìn lão già đáp :

– Tôi chưa bao giờ chịu nói dối bất cứ một ai cả. Mà cụ hỏi tôi cho biết để làm gì?

– Vì chuyện riêng của lão với nó!

Cụ già hỏi tiếp :

– Nó có nói chuyện của nó cho nàng nghe qua lần nào chưa?

– Không bao giờ! Chàng chỉ vắn tắt cho tôi cha mẹ chàng đều bị sát hại bởi một tay Lãnh Diện Vong Hồn, thủ lãnh “Địa bảo” thế thôi!

Cụ già ấy ngửa mặt lên trời đêm chiều suy nghĩ một hồi sau cùng, dường như có một tâm sự chi hết sức uất hận đau buồn, ông ta buông hơi thở dài. Ngó thẳng vào Bắc Yêu, cụ già ấy nói :

– Làm nhọc nàng mắt công trả lời, lão cáo từ nàng nhé!

Ông ta quay người đi mau vun vút, Bắc Yêu nhú mồm liếc, có nhiều điều khúc mắc khó hiểu.

Cụ già ấy vừa quay mình Bắc Yêu đã bay vút tới chặn ngang lối đi. Cụ già biến sắc hỏi :

– Nàng có ý giữ ta lại đây à?

Bắc Yêu đưa mấy ngọn Liễu Diệp phi đao lo le trong tay :

– Lão trượng đã hỏi han đến cuộc đời của Tiểu Phong tất phải có liên quan mật thiết thế nào. Và mà mục đích cụ đến đây để làm chi tôi quyết hỏi lại cho ra lẽ.

Cụ già nhìn trời nói :

– Liễu Diệp phi đao của nàng lợi hại thật nhưng đối với những kẻ nhát gan sợ hãi chó với lão thì đừng nên hăm dọa. Chẳng qua lão chẳng có ý định giao đấu với nàng. Còn như giữa Tiểu Phong với lão phu có sự liên can đến nhau!

– Liên can ra làm sao?

– Sau khi đã chứng thật, lão sẽ bảo cho nàng biết. Bây giờ còn quá sớm!

Bắc Yêu lạnh lùng hỏi :

– Lão là người của “Địa bảo”?

Mặt cụ già hơi lộ vẻ tức giận nói :

– Nàng ước đoán như vậy hả?

– Cũng không phải hoàn toàn đúng lắm. Tôi phán đoán một cách hồ vầy thôi.

Cụ già ấy cười trên gương mặt lạnh lùng sừng sững nói :

– Phỏng chừng cũng có phần nào không sai. Lão phu là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn cũng không phải người của “Địa bảo”, phỏng như lão chứng thật được Tiểu Phong quả là con trai của Phấn Diện Thiết Nhon La Bình thì giữa lão và Lãnh Diện Vong Hồn là hai kẻ cừ thù!

– Cừ thù?

– Phải đó! Cừ thù! Giờ đây nàng có thể nhường đường cho lão đi rồi chứ?

Bắc Yêu trộm nhìn cụ già ấy nói thầm trong bụng :

– “Ông lão này quyết chẳng phải là nhân vật của phe tà gian”.

Ngẫm nghĩ như vậy, nói :

– Thưa lão tiên bối! Có một việc tôi mạo muội xin hỏi có phải lão tiên bối mang một chiếc mặt nạ đa người để che gương mặt thật bên trong?

Cụ già nhìn nàng mỉm cười :

– Nàng có cặp mắt tinh tế lắm đó! Chẳng qua nàng đã nói, lão không giấu diếm nữa.

Cụ già nói dứt câu, tay đã đưa lên, cụ già ấy lột phăng chiếc mặt nạ bằng da người rất mỏng ấy xuống.

Đúng lúc cụ già ấy vừa buông tay ra, bỗng nhiên Bắc Yêu nhìn sững hai đôi mắt, miệng kêu á lên một tiếng kinh hoàng, thối lui ra một bước!

Cử chỉ đột ngột bất ngờ ấy khiến người xem thấy phải sợ hãi giật mình!

Sau khi cụ già đã lột chiếc mặt nạ bằng da mỏng mảnh bao trùm lên gương mặt xong bỗng nhiên biến thành một thư sinh độ chừng ba mươi đến bốn mươi tuổi trở lại là cùng.

Cái điều làm cho Bắc Yêu kinh hoàng kêu chính là mặt mũi của người này giống hệt với Tiểu Phong như khuôn đúc!

Bác Yêu kinh hoàng chưa từng có. Nàng là cô gái hết sức thông minh.

Nàng nghĩ thầm :

– “Chùng như người này là cha ruột của Tiểu Phong sao mà?”

Nghĩ như vậy, nhưng rồi nàng lại tự cải chánh ý kiến của mình ngay! Cha ruột của Tiểu Phong đã chết dưới tay Lãnh Diện Vong Hồn không lý sống đây?

Người thơ sinh ấy nhìn gương mặt kinh hoàng của Bác Yêu vội cất tiếng hỏi :

– Có phải nàng thấy tôi có điểm nào giống Tiểu Phong chăng?

Bác Yêu hòa điệu thái độ trả lời một giọng thân mật :

– Không phải chỉ giống một vài điểm mà hoàn toàn giống hệt không khác một tý nào cả!

– Thật vậy sao?

Bác Yêu gật đầu giọng nhỏ nhẹ nói :

– Người có phải là cha ruột của Tiểu Phong không?

Người thơ sinh ấy cười nói :

– Nàng ước đoán sai rồi? Tôi chẳng phải là cha ruột Tiểu Phong đâu. Cha của nó là La Bình há chẳng phải đã chết bởi tay của Lãnh Diện Vong Hồn rồi sao? Ngoại hiệu của tôi người ngoạ huyết hay Ngoạ Huyết Nhân cũng vậy.

Bác Yêu ớn lạnh cả người hỏi lại cho kỹ :

– Ngoạ Huyết Nhân?

– Thế nào? Cái ngoại hiệu đó không hợp sao?

– Dường như vậy!

Ngoạ Huyết Nhân nói :

– Cũng đúng thế. Ngoại hiệu ấy nghe nó cô hồn dữ quá. Sát nghiệp cũng dài quá. Chẳng qua tôi lấy ngoại hiệu chỉ vì tôi họ La.

Bác Yêu thất kinh hồn vía hỏi dồn tới :

– Ông họ La à! Thế sao lại không phải là cha ruột của Tiểu Phong?

Ngoạ Huyết Nhân nói :

– Không Tôi không phải là cha ruột của hán. Nàng cứ bảo tôi là cha của Tiểu Phong tức là nàng đẩy tôi vào cái cảnh không đất sống.

Bác Yêu hết sức lấy làm kỳ quái :

– Khuôn mặt thơ sinh với Tiểu Phong không khác một điểm, cả hai lại cùng là họ La nữa! Nhưng lại không chịu nhận là cha của Tiểu Phong vậy thì là ai? Đây là một sự kiện lạ lùng khó hiểu!

Ngoạ Huyết Nhân phớt qua một nụ cười :

– Tôi không thể nói rõ cho nàng ngay hết được. Sự thực tôi chỉ nói được với nàng bấy nhiêu đó thôi.

Bác Yêu cười nói :

– Thế thì tiền bối cứ tự tiện, văn bối không dám vô lễ hỏi nhiều hơn nữa!

Dứt lời nàng đứng tránh đường sang một bên.

Ngoạ Huyết Nhân cười bảo :

– Sự an toàn của Tiểu Phong, tôi tha thiết mong nàng chiếu cố giùm cho nó nhiều hơn nữa!

Tiếng nói vừa ngưng, người của Ngoạ Huyết Nhân đã đi mau như một con gió nhẹ.

Bác Yêu đứng trầm ngâm ngó theo bóng hình phía sau lưng Ngoạn Huyết Nhân khuất xa trong làn mây khói giữa đêm trăng mờ ảo huyền. Nàng cứ mãi nghĩ vẩn vơ trong đầu óc: “Người ấy là ai? Có liên can chi với Tiểu Phong? Sao mà lại...”

Bác Yêu còn thả hồn trong những suy tư chợt đầu nghe vang dội tiếng cười lạnh lạnh vọng tới. Nghe tiếng cười ấy mặt mày nàng tái ngắt!

Ngay lúc ấy, mấy bóng người từ trên không tung rớt xuống nhẹ nhàng như những con chim ăn đêm xù cánh đáp mồi.

Cầm sẵn ba ngọn Liễu Diệp phi đao thối lui ra sau một bước. Nàng ngược mắt ngó tới thấy một người đàn bà chưa quá bốn chục tuổi, tay cầm một cây đòn tỳ bà chân bước chậm chậm về phía Bác Yêu.

Sau lưng mục ta có cả thảy ba người, đều là ba lão già mình vận áo dài đen, cùng nhau một cỡ. Bác Yêu chỉ vừa trông thấy đã nhận ra họ là người “Địa bảo”.

Người đàn bà cầm cây đòn tỳ bà ấy đến trước mắt Bác Yêu dừng hẳn bước đứng lại. Hai con ngươi của mục ta bắn vút tới một thứ ánh sáng ngời ngời vào thẳng mặt Bác Yêu. Bằng một giọng nói ghê lạnh, mục ta cất tiếng hỏi :

– Nàng là Bác Yêu đó chăng?

Vừa trông thấy là có thể đoán ngay bọn người này đến đây chẳng có ý tốt, nàng trả lời một cách ngang tàng, cứng cỏi :

– Đúng vậy rồi. Ta chính là Bác Yêu. Hỏi để làm chi?

Người đàn bà sồn sồn ấy đưa ngang cây đòn tỳ bà xiên xiên ra trước, buông một chuỗi cười lạnh lạnh. Mắt mục rào qua từ thì ba tên Quỷ còn phoi sương trên mặt đất, mặt lộ sắc giận dữ miệng hỏi gay gắt :

– Chấn Nam tam quý, chính tay nàng hạ sát đó chi? Giỏi lắm!

– Ủ. Ta giết chúng đó! Có sao không?

– Ta tin chắc nàng không dám...

Gương mặt tươi như đóa hoa phù du dưới làn sương khuya mát dịu bỗng nhiên tái sặc. Nàng ngắt lời mục ta, đáp lại bằng một giọng khinh miệt :

– Ai dám làm chi được ta mà ta không dám?

Người đàn bà sẵn tay nâng cây đòn tỳ bà nhẹ lên tròng to con mắt :

– Nàng gan ruột lắm, đáng khen! Có điều cứ theo Thử Nhân Quỷ lúc báo cáo cho ta nghe thì không phải nàng kẻ lấy tánh mạng ba Quỷ của nhóm Chấn Nam là Tiểu Phong với một người vào trạc ba mươi tuổi ngoài.

– Suy đoán cũng trúng!

– Nhưng ai giết bọn chúng?

– Ta nhận là ta ra tay hạ sát đó, thế đủ rồi!

– Tiểu Phong và gã đó đâu?

Miệng gần từng tiếng mà mặt mục ta tràn đầy sát khí. Hai mắt ngó Bác Yêu lờm lờm!

Bác Yêu vẫn giữ vẻ thờ ơ trả lời :

– Mục không quyền hỏi.

– Không quyền hỏi?

Người đàn bà sồn sồn cười hắc hắc bảo :

– Nàng không nói thì ta cũng đã biết hẩn ở trong hang đây rồi! Hẩn dắt đưa học trò cường nghịch phản trắc của ta đem giấu đi đâu?

Bác Yêu nghe hỏi, đầu óc rối nùi, nàng buộc miệng hỏi lại mục ta :

– Bạch Cơ là đồ đệ của mục?

– Không. Đưa học trò phản nghịch đó dám cả gan ăn trộm của ta ve thuốc hạt đích tam tỵ phần. Đã thế lại còn dám chống cự lại ta nên bị ta đánh trúng một chưởng, nó phóng người chạy thoát khỏi. Ta liền sai Chấn Nam tứ quý rượt theo bắt lại cho kỳ được, ta thật không ngờ tên giang hồ Đệ Tam Ma đó dám ra mặt đối địch với Âm Sát Quỷ ta đây. Hẩn đã không chịu đem con nghịch đồ đó giao lại cho ta mà còn giết chết ba đứa trong nhóm Chấn Nam tứ quý của ta sai đi nữa ta quyết tìm xem cho thấy tận mặt Đệ Tam Ma là nhân vật có bản lĩnh đến bậc nào mà to gan lớn mật quá đỗi vậy?

Người đàn bà sờn sờn tay cầm cây đèn tỳ bà tự miệng xưng ra ngoại hiệu của mình, khiến Bắc Yêu thất kinh hồn vía ớn lạnh cả người trong giới giang hồ mỗi khi nghe tới.

Nghĩ tới đó nàng lại sức nhớ lại nàng Bạch Cơ giờ đây Bắc Yêu mới vỡ lẽ thì ra thứ thuốc giải độc mà Bạch Cơ đã phải hy sinh mạng sống của nàng để cứu sống mình quả thật không phải nàng lấy bởi từ tay Nam Tinh mà chính là ân trộm của sư phụ nàng! Cũng vì chỗ rắc rối ấy mà Tiêu Phong hiểu lầm Bạch Cơ đến nỗi tạo thành một trường khoái lạc rừng rậm!

Bắc Yêu đã nghĩ đến Bạch Cơ không nài nguy hiểm không tiếc tánh mạng đến nỗi sau khi bị sư phụ đánh một chưởng trọng thương vẫn còn gắng gượng chạy đến tận nơi để đem thuốc cho mình. Lòng Bắc Yêu cảm xúc dường thế xót xa như dao cắt.

Bỗng nhiên Âm Sát buông ra một tiếng cười the thé lạnh lùng. Không khác tia điện xẹt, mũi ta lách người chạy vào cửa hang, sát khí trào dâng bầu lửa giận, nàng quát to tiếng nạt bảo :

– Mũi vào trong hang định làm giống gì hả?

Cánh tay mặt chậm chậm đưa tay lên.

Âm Sát Nữ vội dừng bước lại cả giận quát lớn :

– Bắc Yêu! Nàng thật cản đường?

– Ừ! Ta cấm mũi bước thêm một bước nữa!

Âm Sát Nữ cất tiếng cười vang, nói :

– Ta cứ đi vào trong hang. Coi ai có tài cản đường ta đừng không cho biết!

Tiếng vừa ngưng thân hình xuyên đi như lặn điện, chỉ nháy mắt một cái xẹt bắn vào trong hang. Thân hình tuy xẹt vào hang đồng thời tấn công liền một chưởng vào Bắc Yêu.

Thủ pháp của Âm Sát quá cao siêu tuyệt đỉnh, Bắc Yêu trông thấy tình trạng toàn thân nổi da ốc, thân mình mềm mại uyển chuyển của nàng như một chiếc lá đưa trôi, bắn ra sau nửa bước từ bàn tay nàng bỗng thẳng tới một chưởng ào ào dậy gió.

Bắc Yêu đã biết trước võ công của đôi phương lợi hại không thể đo lường nên một chưởng ấy đánh ra chẳng những đã vận dụng đầy đủ kinh lực mà lại còn ẩn tàng thêm bên trong ba thể biến hóa kỳ ảo vô song!

Bởi vì Bắc Yêu đã nhận định trúng, nếu lần này mà nàng dễ thất bại dưới tay Âm Sát thì tánh mạng của Tiêu Phong khó nổi bảo toàn đã đánh mà sự sống của Bạch Cơ cũng không mong thoát khỏi.

Chưởng lực của nàng mãnh liệt đến mức ấy mà Âm Sát Nữ vẫn đứng vững cất tiếng cười vang động cả khu núi rừng. Người mũi thoáng không khác một bóng quế trong đêm tàn vừa né tránh cùng lúc vừa đánh trả lại Bắc Yêu liền tay hai chưởng.

Mũi ta tay không khác nào đá văng nháng lửa. Chưởng lực của Bắc Yêu chưa kịp tới mũi giờ mà chưởng hình của mũi đã đẩy bỏ vào ngực nàng!

Bắc Yêu khiếp quá, kêu lên một tiếng sợ hãi thất thanh. Liền theo tiếng kêu từ cửa miệng thốt ra, ba ngọn Liễu Diệp phi đao từ trong lòng bàn tay trái của nàng cũng đã phóng ra nhanh tới như ba mũi tên bắn.

Đúng lúc ba ngọn Liễu Diệp phi đao bay ra khỏi tay Bắc Yêu thì ba lão mặc áo dài đứng sau lưng Âm Sát Nữ bỗng nhiên xoay mình như điện chớp xông vào cửa hang.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hồi 20

Ba ngọn Liễu Diệp phi đao bay xẹt tới Âm Sát Nữ hải kinh cực độ.

Cây đèn tỳ bà trên tay mũi ta vung múa tứ giăng vụt, vệt.

“Reng! Reng! Reng!” Ba tiếng ngân vang lên cả ba ngọn phi đao đều bị đánh rơi xuống đất.

Thế là, thừa một khoảnh khắc thời gian nháy mắt ấy, ba lão mặc áo dài đen của Địa bảo đã lọt vào khỏi cửa hang.

Thình lình...

Có mấy tiếng kêu rú thảm thiết như xé nát bầu không gian êm lặng của đêm trường trong hang đá. Hai lão già mặc áo đen chạy trước vào được trong hang sau hai tiếng hú thảm thiết ấy, đã không khác hai khối thịt mềm ngã lăn xuống đất. Người như khúc củi. Miệng mửa máu tươi!

Biến cố xảy ra quá đột ngột chẳng những khiến một mình Bắc Yêu kêu lên hoảng hốt mà cả Âm Sát Nữ cũng hãi hùng. Mụ ta vội vã thối lui lại sau nửa bước. Bắc Yêu không hèn cũng nhảy trái nửa bước ra sau.

Cả hai cùng một lúc chẳng ai bảo ai đều đổ dồn bốn luồng nhãn tuyến ra phía ngoài cửa hang đá mắt vừa trông thấy Âm Sát Nữ cùng Bắc Yêu buột miệng la lên ăn rập! Hai người đều thất kinh hồn vía đứng sững nhìn trân!

Sờ sờ đứng ngay trước mặt họ là Ngoạn Huyết Nhân, cái ngoại hiệu mà người này tự xưng.

Thế là cả hai cùng kêu hoảng như nhau. Nhưng tiếng kêu hoảng kinh ấy lại không giống nhau. Một người thì kinh sợ. Một người thì mừng rỡ.

Sắc mặt của Âm Sát Nữ xanh dòn như tàu lá chuối loạng choạng thối lui liền liền ba bước, cây đòn tỳ bà trên tay chậm chậm buông xuôi xuống chạm trên mặt đất!

Cử chỉ của Âm Sát Nữ khiến người ta phải kinh ngạc! Vì có nào vừa trông thấy Ngoạn Huyết Nhân mà mụ ta biến sắc kinh sợ quá đột ngột?

Ngoạn Huyết Nhân vẫn lạnh lùng chưa từng trông thấy loài quỷ. Người trừng to đôi mắt sắc bén như gươm chìa hai luồng nhãn điện thẳng vào mặt lão áo đen còn sống cất giọng lạnh lùng :

– Mi là người của “Địa bảo”?

Lão già ấy sợ hãi đến mặt không còn máu. Hắn run rẩy đáp liền :

– Dạ... ừ... ờ... vâng, Hãn, người của “Địa bảo”.

– Đã là người “Địa bảo” thì ta không thể để mi sống..

Tiếng sống chưa ra khỏi miệng thì đã nghe một tiếng quát vang dội tứ bề.

Thân hình Ngoạn Huyết Nhân chẳng nhìn thấy kịp ở đâu, chỉ thấy nháng tới một chường!

Lão già ấy trong cơn sợ hãi nhưng thấy chường của đối phương đánh tới, bản năng tự vệ đẩy cao cánh tay hắn tổng liền một chường trả lại.

Chường lực của hắn vừa ra nghe từ miệng hắn rú lên tiếng thét vang thảm thiết.

Một chường ấy của Ngoạn Huyết Nhân bổ xuống thẳng băng vào sọ dừa của lão già mặc áo dài đen chính xác không khác chiếc búa tạ đập xuống hòn đá!

Óc máu trong đầu của hắn bể nát văng tung xối ra như mưa rây. Hắn lại còn bị sức chường tổng văng ra ngoài một trượng, chết không toàn thây!

Thân thủ của Ngoạn Huyết Nhân ai trông thấy phải kinh hãi rụng rời. Chỉ vung múa sơ sài tay chân, mà Ngoạn Huyết Nhân giết chết ba tay cao thủ của “Địa bảo” dễ dàng còn hơn lấy đồ trong túi áo.

Sau khi đánh táng mạng lão già mặc áo dài đen của “Địa bảo”, mục quang của Ngoạn Huyết Nhân dờn vào gương mặt tái mét của Âm Sát Nữ. Vẫn rực như say máu giết người, trừng hai con ngươi đỏ, Ngoạn Huyết Nhân cất tiếng oai nghiêm rang rang hỏi Âm Sát Nữ :

– Mụ cũng là người của “Địa bảo” đây à?

Âm Sát Nữ im lặng thụt lui ra sau một bước, mụ nén kinh hãi trong lòng để nghe tiếng nói của Ngoạn Huyết Nhân bảo mụ.

Mụ còn đang nghĩ thầm :

– “Đúng là chàng... Chàng chưa chết... Chàng đã bị Lãnh Diện Vong Hồn xô xuống dưới giếng... Bất ngờ, bỗng nhiên chàng trở về dương gian...”

Mụ vẫn còn nghi ngờ nên cố tình hỏi lại Ngoạn Huyết Nhân :

– Người... là... ai?

Tình hình ấy làm cho Bắc Yêu ngờ ngác. Âm Sát Nữ dường thế đã nhìn ra Ngoạn Huyết Nhân lại mừng rỡ không nhìn được Âm Sát Nữ! Thế thì giữa hai người đã có gì liên hệ với nhau từ xa xưa.

Bắc Yêu đang còn ngờ vực trong lòng thì Ngoạn Huyết Nhân đã hỏi mắc lại Âm Sát Nữ :

– Ta hỏi mụ trước đã. Mụ trả lời ngay cho ta rõ mụ có phải là người của “Địa bảo” không?

– Không phải. Tôi chỉ là bạn bè của Lãnh Diện Vong Hồn. Còn người có phải...

Nói nửa chừng đến đó mụ ta lại ngập ngừng một chút. Mụ ta hỏi hộp trái tim nhảy rộn rã gần vắng ra lồng ngực. Với một giọng nói sợ hãi run run Âm Sát Nữ nói :

– Người họ La?

Ngoạn Huyết Nhân nhạt nhẽo đáp :

– Đúng, không sai chạy tý nào ráo. Ta chính họ La!

Chỉ nhận mình chính là họ La, Ngoạn Huyết Nhân mà đã làm cho Âm Sát Nữ lạnh toát cả mồ hôi cùng người. Sắc mặt xanh dòn biến thành trắng sát như thây ma chết sinh. Chỉ trong khoảnh khắc thời gian không đầy một cái chớp mắt mà gương mặt của Âm Sát Nữ biến đổi không biết bao nhiêu màu sắc dị thường.

Mụ bàng hoàng nói bằng một giọng ngập ngừng ngượng nghịu :

– Người họ La tên Bình. Đúng là La Bình đó chứ?

– La Bình! Ta tên họ là La Bình!

Âm Sát Nữ buột miệng kêu lên một tiếng hoảng hốt. Cả người run rẩy như cái đuôi thần lân bị ngắt đứt.

Bắc Yêu lúc ấy cũng thất kinh cả hồn vía, “Ỗ” lên một tiếng hãi hùng. Vì lẽ Ngoạn Huyết Nhân bảo mình không phải cha đẻ của Tiểu Phong mà sao giờ đây vì có nào lại chịu thật họ tên mình là La Bình tên của đảng sanh thành đưa em mà nàng yêu thương không khác sanh mạng thứ hai của nàng? Nàng không sao thấu hiểu nổi lẽ thật bên trong câu chuyện lạ lùng, rắc rối như thế này?

Âm Sát Nữ choáng váng, mụ ta xây xẩm mặt mày lão đảo vừa thối lui vừa hô :

– Người có đúng thật là La Bình không?

– Lẽ nào lại là giả?

Với ý nghĩ xảo quyệt Âm Sát Nữ vụt hỏi :

– Người có nhận được tôi hay không?

Trong giọng nói của mụ không còn mang theo cái hơi sợ hãi nữa mà chứa đựng một mối cảm tình thâm kín. Bởi cách hai mươi năm Âm Sát Nữ đã yêu đương đắm đuối La Bình như dại, như ngây như một kẻ tình si mất cả linh hồn và lý trí! Cái chết của La Bình dưới độc thủ của Lãnh Diện Vong Hồn một phần lớn là do mụ ta gây nên.

Nghe câu nói của Âm Sát Nữ, mới đầu Ngoạn Huyết Nhân hơi sững sốt, sau cất tiếng cười gay gắt lạnh lùng :

– Việc Âm Sát Nữ gia nhập vào “Địa bảo” khiến người thiên hạ không sao liệu trước được. Oán cũ hận mới chồng chất thêm nhiều. Song hiện thời ta cũng tạm tha chết cho mụ một thời gian chưa chắc là bao lâu. Mụ hãy về thò thè lại bên tai Lãnh Diện Vong Hồn biết là bắt đầu ngay từ giờ khắc này mỗi ngày Ngoạn Huyết Nhân ta sẽ giết của hần ba mạng, cho đến sau cùng, tức là không còn một tên “Địa bảo” nào nữa là ta sẽ giết nốt hần với mụ để bẻ mạc trò chơi giỡn máu của ta! Ngoạn Huyết Nhân có nghĩa là người giỡn máu...

Câu nói để trả lời câu hỏi vừa rồi của Âm Sát Nữ thật là lò mờ bí ẩn. Người này có phải đúng thật là La Bình còn sống không, rốt lại Âm Sát Nữ cũng vẫn không sao chứng minh rõ ràng được vấn đề mà mụ ta định dùng mảnh khóc xảo quyệt để khám phá sự thật bị La Bình gạt phăng đi không thêm đề cập tới. La Bình không nói rõ có nhận ra mụ ta là ai không!

Hiện thời Ngoạn Huyết Nhân xưa hiện với bộ mặt khô ngô với tiếng nói giọng cười chẳng khác chi La Bình ngày nào khiến cho Âm Sát Nữ sống lại trong lòng mối tình cũ. Đòi mụ ta chỉ có yêu mê si dại một mình La Bình. Bóng hình của La Bình in sâu vào quả tim Âm Sát Nữ không hề phai với bao nhiêu năm tháng trôi qua. Chỉ vì một chữ yêu mà nàng và Lãnh Diện Vong Hồn đã nhẫn tâm hạ độc thủ!

Từ ngày La Bình chết đi, Âm Sát Nữ chẳng biết đã khóc bao nhiêu đêm, bao nhiêu buổi chiều tà tẻ lạnh bơ thờ dưới ánh tà dương... Hồ lệ voi mà dòng tình chưa cạn, giờ đây thấy mặt người yêu xưa đã khuất hơn mười năm, bao nhiêu chuyện cũ lần bày ra trước mắt Âm Sát Nữ.

Âm Sát Nữ dời lần tới phía trước mặt Ngoạn Huyết Nhân, miệng gọi bằng một giọng buồn đau khổ :

– La Bình. Quả thật chàng chưa chết đó sao?

Ngoạn Huyết Nhân chợt nghe tiếng nói u buồn thảm khốc, bỗng dưng sững sốt giật mình.

Nhiu mạnh hai hàng kiếm mi, ra chiều nghĩ ngợi nửa khắc sau. Ngoạn Huyết Nhân lạnh lùng cất tiếng hỏi :

– Ta chưa chết thì sao?

Âm Sát Nữ giọng rầu rĩ rượi, cất lên giọng thê thảm không khác tiếng quốc rú đêm hè :

– Tuy rằng em đã gây ra những điều không phải đối với chàng. Nhưng tất cả đều do tình yêu thúc đẩy chứ phải oán thù chi chàng đâu! Em yêu chàng không biết lòng dạ nào chứa chất cho hết? Chàng có biết chăng là sau khi chàng chết rồi, em khóc đến bao nhiêu đêm, ngày bỏ ăn bỏ ngủ khác nào cái xác không hồn. Em biết em đã lầm lỗi...

Giọng thở than nào ruột áy thốt ra từ trong phế phủ. Mụ ta yêu La Bình...

Mãi đến hôm nay tình yêu ấy cũng vẫn cứ còn mãi cái mức thâm thúy đậm đà như xưa!

Về mặt Ngoạn Huyết Nhân biến sắc giận ghét vô biên :

– Mi còn dụ ta để nạp cho Lãnh Diện Vong Hồn lần nữa sao?

Âm Sát Nữ giựt mình sùng sốt. Mụ ta ngó Ngoạn Huyết Nhân bằng cặp mắt hãi kinh :

– Chàng không tha thứ cho em sao?

– Ta tha thứ cho mụ giống gì kia chứ? Mau đi ngay trở lại báo cho Lãnh Diện Vong Hồn biết rằng kể từ giờ khác này trở đi ta bắt đầu lấy mạng sống của bọn thủ hạ hần...

Nói xong làm như không thèm để ý đến Âm Sát Nữ, Ngoạn Huyết Nhân chậm rãi bước chân về phía Bắc Yêu.

Sắc mặt Âm Sát Nữ bỗng tức giận hằm hằm. Mụ ta quát lớn :

– La Bình... Người đối với ta khinh miệt đến như thế sao?

– Ta không muốn thấy mặt thứ đàn bà chẳng ra gì, mau về “Địa bảo” ngay đi!

Âm Sát Nữ giận quát to :

– Giả như ta không đi?

Ngoạn Huyết Nhân quay mình lại nói bằng một giọng xẵng lẽ.

– Ta đánh mụ một chưởng bỏ mạng ngay tại chỗ!

Âm Sát Nữ nói dứt mặt hiện đầy sát khí. Tay cầm cây đòn tỳ bà mụ ta tiến thẳng bước về phía Ngoạn Huyết Nhân.

Ngoạn Huyết Nhân nạt hỏi lạnh lùng :

– Mụ tự đi tìm cái chết?

– Đúng vậy! Ta chẳng ham sống nữa!

Tiếng nữa vừa vọt khỏi miệng, thân hình Âm Sát Nữ lẹ như điện chớp nhảy bổ vào người Ngoạn Huyết Nhân! Cây đòn tỳ bà trên tay mụ ta đánh luôn một chiêu.

Ngoạn Huyết Nhân nạt bảo :

– Ta sẽ đánh chết mụ ngay...

Liền theo tiếng một chưởng vung bổ tới.

Hai người phát động thế công đều mau lẹ tuyệt luân, Bắc Yêu thấy tình trạng trước mắt nghĩ thầm trong trí: “Ngoạn Huyết Nhân muốn giết Âm Sát Nữ ngay trong một vài chưởng thế.”

Nàng chợt nghĩ đến Tiểu Phong và Bạch Cơ đang ở trong hang đá. Nàng bỗng nhiên hồi hộp vô cùng, một ý nghĩ nảy ra trong óc nàng :

“Ta đã biết chắc Bạch Cơ chẳng phải là Mông Diện Thần Nữ rồi. Ta cương quyết ngăn cản Tiểu Phong không làm ô nhục đến danh tiết của nàng...”

Với ý nghĩ quả quyết ấy, Bắc Yêu tung người bắn vút vào thẳng trong hang...

Thế là, chỉ trong nửa khắc trôi qua một việc đáng hãi sợ đã cấu thành...

(thiếu một đoạn)

Liều Diệp phi đao trong tay Bắc Yêu bay tới như một tia lửa xẹt nhắm ngay vào lưỡi dao lá liễu còn cầm trên tay Bạch Cơ! Bắc Yêu đã vận dụng đầy đủ mười thành công lực vào cái phóng rất chính xác của ngọn Liều Diệp phi đao ấy nên khi hai món vũ khí chạm vào nhau ngân lên một tiếng keng những tia lửa đỏ chói lòa. Lưỡi dao lá liễu trên tay nàng Bạch Cơ bị đánh văng ra khỏi tay, rơi xuống đất.

Biến cố cực kỳ đột ngột ấy làm cho Tiểu Phong cũng như Bạch Cơ đều kinh hoàng thất sắc.

Phút giây khoảnh khắc cực kỳ đã tận hưởng, Tiểu Phong vùng người đứng phắt dậy, chụp lấy quần áo mặc lía lịa vào người.

Bạch Cơ lỗ cặp mắt kính hãi cực kỳ độc ngó trừng trừng vào mặt chàng, cuối cùng nàng nghiêng hai hàm răng trong trắng như ngà đưa tay với bộ y phục còn bỏ bừa bãi dưới chân khoác vào tấm thân đang trần truồng như nhộng!

Tiểu Phong trong lòng đã hiểu rõ mình mới gây ra một việc khủng khiếp gớm ghê. Nhìn thấy gương mặt hầm sát khí âm u, uất hận của Bạch Cơ, chàng nghe con tim bồi hồi, xáo động.

Bạch Cơ đang bị nội thương trầm trọng lại còn phải chịu đựng một cơn mưa gió phù phàng dưới sức vồ xé của ngọn lửa dục tình sôi sục trong lòng Tiểu Phong nên sức lực của nàng không còn tí nào nữa cả. Nàng vừa đứng dậy thì mặt mày lại xây xẩm. Thân hình choáng váng, nàng lao đảo ngã nhào xuống đất.

Tiểu Phong kêu to lên bằng một giọng lo âu sợ sệt :

– Trời! Bạch Cơ... sao em..

Chàng đưa cánh tay tới nâng đỡ người Bạch Cơ ngồi dậy, không ngờ vừa khi chàng chạm tay đến mình nàng, Bạch Cơ đã quát to tiếng nạt lên :

– Ai cầu đến mi! Đồ khốn kiếp!

Giọng nói của Bạch Cơ chứa đầy oán thù uất hận chỉ muốn giết chết Tiểu Phong ngay lúc ấy mới hả nỗi thẹn thường đau khổ của một người con gái bị phai hương lần đầu tiên không phải là động phòng hoa chúc? Liên theo với tiếng quát nạt bàn tay ngà ngọc của Bạch Cơ vung mạnh tới, “chách” một tiếng lỗ tai mặt của Tiểu Phong lùng bùng. Gò má bên mặt của chàng cũng đã in lên năm đầu ngón tay đỏ lòm rướm máu!

Một cái tát tai ấy đủ sức đẩy lui Tiểu Phong loạng choạng thối lui ra sau một bước.

Bạch Cơ quay người đi lững chững ra ngoài cửa hang.

Bắc Yêu vùng nhanh thân hình lướt tới chặn ngay đường đi, cất tiếng nhẹ nhàng êm ái nói :

– Bạch Cơ ơi! Cô cho tôi được bày tỏ với cô một lời chân thật nhé?

Đôi mắt lơ lơ một mồi của Bạch Cơ ngó vào gương mặt buồn sầu của Bắc Yêu.

Nhưng cả người Bạch Cơ run rẩy, vẻ mặt thâm trầm của nàng mỗi lúc mỗi sa sầm. Chợt nghe từ trong miệng nàng buông dài một chuỗi cười rĩ rượi như điên, như ngây.

Giọng cười lâm ly ai oán không khác tiếng quỷ khóc, thần gào tiếng quốc rú đêm trường, tiếng quyền gào canh vắng, tiếng người thiếu phụ nhớ chồng muôn dặm hát khúc ru con, người nghe phải nát ruột bầm gan phải rùng mình rợn óc.

Bắc Yêu nghe tiếng cười quái gở sợ tái mặt nàng kêu to lên :

– Kia cô! Bạch Cơ! Cô làm giống gì kỳ cục quá vậy?

Bạch Cơ ngưng cười lạnh lùng nói :

– Dời tôi không phải kiếp sống này!

Bắc Yêu nhìn thấy tình cảnh ấy cảm lòng không đậu hai hàng lệ ngọc đầm đìa.

Trong đôi mắt xanh biếc của Bạch Cơ tủa ra một màn tinh quang chói rực.

Nàng kêu thét lên :

– Yêu cầu tránh đường đi cho tôi.

Bắc Yêu cười một cách đau khổ, hỏi :

– Cô định đi đâu?

– Điều ấy không cần ai biết đến! Hỏi để làm gì? Nếu thật không nhường đường cho tôi rời khỏi chốn góm ghiếc này để tôi lánh cả hạng người dơ bẩn, góm ghê thì đừng trách Bạch Cờ này sao vô tình tàn ác?

Dứt câu nàng chậm rãi cứ đi sấn tới.

Bắc Yêu ưỡ ể oải, thối lui ra một bước liếc mắt u buồn oán trách quay lại nhìn vào gương mặt bọ ngựa, rứt rề của Tiểu Phong, dựng như hình nộm đằng xa, một ý nghĩ nảy ra trong đầu. Bắc Yêu cất tiếng nói rang rang vang động cả hang sâu :

– Tôi nhường đường cho cô, chỉ sợ Tiểu Phong không để cho cô đi khỏi hang này đó thôi.

Câu nói của Bắc Yêu bỗng nhiên đánh thức Tiểu Phong còn đang chìm sâu trong giấc mộng đậm tình rừng rợn mà lòng đau đón ử ử. Chẳng tung người xẹt đến một bên Bạch Cờ như hình với bóng.

Bạch Cờ quát to :

– Mi thật cản đường ta à?

Tiểu Phong vội vàng nói :

– Em Bạch Cờ. Anh làm ô ể nhân cách của em. Nhưng xin em hãy rộng tha cho anh. Vì anh quá yêu... em... Vì anh yêu tha thiết... vì anh sợ...

Bạch Cờ chặn ngang lời của Tiểu Phong quát to tiếng :

– Ta góm ghiếc con người hèn hạ của mi!

Hai luồng nhãn quang từ trong mắt nàng chĩa thẳng vào gương mặt ứa sầu của Bắc Yêu miệng nạt hỏi :

– Có nhường đường hay không nói mau một tiếng?

Bắc Yêu đã biết rõ tâm tình Bạch Cờ đang bị một vết thương tâm quá nặng mà nàng đè nén nỗi đau khổ chán chường nên cười bằng một giọng cực kỳ nảo ruột, nói tiếng run run :

– Chỉ cần Tiểu Phong nhường đường là cô cứ thông thả đi, tôi không dám ngăn cản để giữ cô ở lại!

Bắc Yêu nói chưa hết câu Bạch Cờ miệng quát một tiếng vung tay đánh ngay ngực Bắc Yêu một chưởng!

Trong khắc ấy tâm linh của Bạch Cờ quá đối đầu đón mà phải ráng chịu trong lòng. Người nàng biến thành một hình gỗ, không còn biết phải biết tới chi nữa. Chưởng ấy của nàng là kết tinh tất cả cơn hận trong người. Chưởng vung ra người nàng cũng vừa thoáng nhẹ nương theo chưởng lực xông ra.

Bắc Yêu lách mình nhanh nhẹn tránh khỏi chưởng của Bạch Cờ đánh ra, đồng một thời gian ấy nàng đưa bàn tay trái tới ôm luôn cả người Bạch Cờ đỡ hồng lên.

Bắc Yêu trừng mắt ngó Tiểu Phong một cách giận dữ nạt vang như sấm dậy :

– Mi muốn ta tát cho mấy tát nầy lửa phải không?

Tiểu Phong bị Bắc Yêu mắng cho một câu sờ sững chẳng biết thế nào.

Chàng như là một người có xác không hồn đứng ngơ ngác chẳng hiểu làm sao cho phải thì Bắc Yêu lại càng quỳnh tay, quỳnh chân như con gà mắc tóc.

Bắc Yêu lạnh lùng nói :

– Bạch Cờ thân hình đến nông nỗi khổ sở thế này đều do mày một tay gây ra cả? Không lẽ mày lấy mắt nhìn xem cái chết của nàng vì mày hay sao?

– Em... em..

Đương đầu đón lẫn sợ hãi trong lòng, Tiểu Phong định nói mà nói khôngặng, lú lười nghẹn lời!

Bắc Yêu cùng quát nạt dữ dội :

– Mày còn chưa chịu lo cứu mạng nàng sao?

– Cứu mạng nàng? Nàng không tha thứ cho em..

Lúc ấy Bạch Cờ sau khi bị Bắc Yêu ôm xốc người dơ bồng lên, bỗng thấy gương mặt đẹp như ánh trăng rằm của nàng đôi vành môi đỏ thắm viền ngoài cái miệng như đôi anh đào chớm nở mím cứng lại một búng máu tươi tuông xối ra đỏ lôm. Nàng bị trọng thương mà lại dùng sức đánh ra một chưởng nên mới nguy hiểm đến thế!

Bác Yêu thấy tận mắt cảnh đau khổ của Bạch Cơ lại càng nhớ đến cái ơn của nàng vì mình phải ăn trộm thuốc giải độc của sư phụ mà bị một chưởng nặng nề đến thế! Vì mình mà nàng suýt chết. Quá đỗi cảm xúc, Bác Yêu khóc òa lên nước mắt tuông xối như mưa.

Lúc ấy Bạch Cơ đã biến thành một kẻ mất trí, như điên như khùng. Nàng thấy tình trạng ấy, the thé nạt to tiếng bảo :

– Bọn mấy người đầu ác ý nhau làm ô nhục nhân cách ta... âm mưu giết mạng ta. Giờ đây còn đợi chi nữa mà chưa xuống tay hạ sát? Ta sẵn sàng chết kia mà... Hãy giết ta đi... Đừng để ta sống.. Trời ơi!

Tiếng nói của Bạch Cơ chưa xót, nào nề làm Tiểu Phong và Bác Yêu nhìn nhau toát cả mồ hôi trán!

– Cô Bạch Cơ ơi! Hiện thời thương tích trong người cô hết sức trầm trọng, cô không thể đi được đâu!

Tiếng nói của Bạch Cơ lại the thé quát lên :

– Ta đi tìm cái chết... Ta không cần thiết sống một giây khắc ở thế gian này nữa cả. Người còn lo lắng cho ta làm chi, làm ơn làm phước chặt lia đau khổ ra khỏi linh hồn ta. Ta sợ sống quá rồi.

Bạch Cơ ôm mặt khóc rống, tiếng khóc của nàng the lương ảo não có thể vang động cả trời xanh.

Bác Yêu tròn mắt ngó Tiểu Phong quát nạt om sòm :

– Tiểu Phong! Ta đã cảnh giác hậu quả ghê gớm trước cho mày, mày bảo là mày có cách? Cách gì đâu mày đem ra thi hành ngay!

– Phải làm sao bây giờ?

Tiểu Phong nãy giờ chết đứng cả người bị Bác Yêu quát bảo một câu mặt chàng tái mét, người chàng không biết phải làm thế nào?

Chàng ngượng nghịu ngập ngừng :

– Chị à! Em không biết phải làm cách nào... Bây giờ...

– Mày không biết? Mày lấy mắt nhìn nàng chết vì lòng ích kỷ của mày à?

Tiểu Phong kêu rùm lên :

– Không! Không! Em không để cho nàng chết!

Bác Yêu quát hỏi lạnh lùng :

– Mày yêu nàng chân thật thiết tha không?

Tiểu Phong nói luôn miệng :

– Vì yêu nàng chân thật tha thiết thì em điên em mới gây lỗi lầm tày trời như vậy.

Bác Yêu giận quá buông Bạch Cơ, vút người đến chụp Tiểu Phong. Nàng uất ức nghiêng răng ken két.

Tiểu Phong bị Bác Yêu phản đánh, phản nã, lúc ấy mới giật mình tỉnh ngộ. Chàng buông một chuôi lạnh lùng bắn người ra ngoài cửa hang.

Mặt dầm dề châu lệ, Bác Yêu lao đảo bước theo sau chàng.

Bạch Cơ ra ngoài cửa hang, ngược mắt nhìn bốn phía chợt thấy sư phụ là Âm Sát Nữ bị Ngoạn Huyết Nhân đánh gần bỏ mạng. Trong thời gian vừa qua, Âm Sát Nữ luôn liều mạng mới chịu nổi ba mươi chiêu của Ngoạn Huyết Nhân.

Có lẽ Ngoạn Huyết Nhân trong lòng cũng có phần nào nương tay nên nhiều chiêu hiểm độc đáng lẽ đã chấm dứt cuộc đời Âm Sát Nữ rồi mà Ngoạn Huyết Nhân lại thâu về.

Ngay lúc miệng kêu một tiếng “á” kinh hoàng đó, nhanh như cắt, bàn tay trái của Bác Yêu đã chụp được bàn tay mặt của Bạch Cơ vừa toan chia hai ngón vào huyết Thái dương của nàng đặt tự sát!

Bạch Cơ nổi giận thét tiếng nạt bảo :

– Mau rút tay trở về! Để cho ta chết! Ta không cần sống kia mà!

Tiếng quát ấy khủng khiếp cực kỳ khiến cả người Bác Yêu ớn lạnh. Bàn tay trái của nàng càng nắm chặt bàn tay phải của Bạch Cơ tức thời rút vội trở về không dám trái ý.

Hành động của Bạch Cơ làm cho Bác Yêu run rẩy cả người. Nàng dịu giọng nói những lời thăm thiết từ đáy lòng chẳng khác những tiếng van lơn cầu

khẩn.

Bác Yêu ngó Tiểu Phong đứng chết đứng một chỗ bằng cặp mắt lờm lờm oán hận, rửa thẳm trong miệng một câu: “Mi gieo tại họa. Mi hại đời nàng.. Mi giết chết oan uổng một thiếu nữ cực kỳ thanh khiết thuần lương, một Thiên Tiên giáng thế... on nàng như biển trời lai láng đời kiếp nào mi đền đáp cho xong... Mi yêu nàng chân thành sao mi còn nghi ngờ nàng làm cho ta cũng khổ sở ân hận suốt đời. Tất cả tại mi gây ra.”

Quá đối phần nộ Tiểu Phong trong lòng gần như mất hết lý trí.

“Chát! Chát! Bốp! Bốp!” Bác Yêu giáng mấy cái tát vào hai bên gò má Tiểu Phong.

Bạch Cơ ráng sức cắn chặt hai hàm răng chịu cho mình khỏi té, cất tiếng gọi to :

– Sư phụ...

Liền theo đó nàng hít vào một hơi chân nguyên, phóng mình chụp bổ tới ngay mặt Ngoạn Huyết Nhân, đang đánh Âm Sát Nữ một đòn dứt khoát!

Cái phóng mình của Bạch Cơ khiến rớt xuống giữa Âm Sát Nữ và Ngoạn Huyết Nhân cả hai lui mỗi người một bước.

Âm Sát Nữ vừa dừng gót, Bác Yêu biến sắc vội rút sẵn mười hai ngọn Liễu Diệp phi đao cầm tay!

Tiếng hò của Âm Sát nữ gay gắt hiểm sâu :

– Nghịch đồ! Mi ăn trộm món thuốc thần kỳ diệu của ta! Mi không tuân mạng ta. Mi lại dám chống cự...

Bạch Cơ tiếp lời :

– Sư phụ... hãy giết con ngay đi. Con có tội với sư phụ, con đã biết... sư phụ cần hỏi tội cho thêm hao hơi, tổn sức. Sư phụ giết con đi! Con bằng lòng chết!

Âm Sát Nữ đưa cây đòn tỳ bà lên quát bảo :

– Đúng vậy. Ta cần giết mi liền tại đây!

Trông thấy gương mặt hầm hầm sát khí của Âm Sát Nữ, dầu là người rất can đảm, Bác Yêu cũng ớn lạnh trong người.

Liền ngay lúc ấy, chợt nghe Tiểu Phong hít một hơi thở dài cất tiếng nói :

– Tôi quyết không để...

Bác Yêu vội ri nhỏ vào tai chàng :

– Nàng chịu chết dưới tay sư phụ, đừng đến đáp ơn nuôi nấng dạy dỗ của sư phụ nàng từ bấy lâu nay! Nàng quả là một thiếu nữ đáng thương. Sao hóa công lại dành chỉ cho nàng một vận mạng ngang trái khắt khe!

Máu tươi trong miệng Bạch Cơ không ngớt tuôn trào như suối...

Bạch Cơ chạy đến quá đối đột ngột thương tích trầm trọng làm cho nàng xiu xuống đất.

Âm Sát Nữ sừng sốt đứng ngây người.

Tiểu Phong và Bác Yêu dùng chân đứng trước mặt Âm Sát Nữ.

Bác Yêu đảo hai tròng mắt mờ huyền ngó Ngoạn Huyết Nhân. Nàng chợt tỉnh ngộ nói với Tiểu Phong :

– Tiểu Phong em có thấy qua người ấy lần nào chưa?

Ngoạn Huyết Nhân nhún mình đã đến trước mặt Tiểu Phong không khác bóng quế hồn ma. Tiếng Ngoạn Huyết Nhân lạnh lùng hỏi chàng :

– Tiểu Phong! Mày có thật tình yêu người con gái ấy không?

– Yêu... tôi yêu nàng thiết tha, chân thật!

Ngoạn Huyết Nhân vừa mới gạt đầu nhẹ thì Âm Sát Nữ cũng vừa hét to một tiếng. Cây đòn tỳ bà lơ lửng lên đánh bổ xuống ngay đỉnh đầu Bạch Cơ nhanh không kịp thấy!

Nhưng đúng lúc cây đòn tỳ bà của Âm Sát Nữ chỉ còn nửa gang tay và bề sọ Bạch Cơ thì cánh tay Ngoạn Huyết Nhân đã quét tới một chưởng. Vận dụng hết công lực bình sinh, chưởng ấy của Ngoạn Huyết Nhân oai thế mãnh liệt đủ sức dòn núi xô non nên gió cuốn ào ào, đá bay cát chạy long lốc.

Âm Sát Nữ không dám liều lĩnh vội vàng chùn mình thối lui.

Ngoạn Huyết Nhân vung tay đẩy tới, sử dụng thủ pháp tuyệt kỹ lệ làng, xách bổng Bạch Cơ trên tay không khác con điều hâu xốt con gà con dưới đất.

Tiểu Phong đứng lặng im như hình cây chìm sâu vào suy tưởng. Chàng cố kiểm tìm trong trí nhớ xem kỹ mình đã thấy người này ở đâu.

Lúc ấy, Bạch Cơ đã mơ màng tỉnh lại. Giọng nàng u buồn nói lấp bắp những tiếng thật nhỏ dường thể mấp máy giữa hai vành môi :

– Sự phụ ôi! Con lỡ lắm quá nhiều. Sự phụ hãy giết con đi! Con mong mỗi được chết dưới tay... sự phụ!

Giọng nói ấy mặc dầu rất nhỏ nhưng đủ sức đánh tỉnh Âm Sát Nữ đang ngất người tại trận. Mặt mũi ta bừng dậy sát khí nặng nề, cười lạnh tanh như băng giá. Mũi chạy thẳng lại phía Bạch Cơ. Cây đòn tỷ bà trên tay mũi ta vung tít tấn công ào ạt bằng những chiêu hiểm ác tuyệt luân.

Tiểu Phong nạt to, song chưởng từ ngang ngực đẩy bổ tới mặt Âm Sát Nữ, cùng thời gian ấy mười hai ngón Liễu Diệp phi đao trong tay Bắc Yêu cũng đã phóng vào mình Âm Sát Nữ như mưa bay!

Thấy tình trạng nguy hiểm, Âm Sát Nữ bay vút người ra sáu năm trượng.

Nếu võ công của mũi ta tầm thường một chút là bỏ mạng như chơi!

Âm Sát Nữ là một người đàn bà nhiều mưu gian kế quỷ. Mũi ta nhận thấy chẳng làm sao đủ sức đối phó với tình thế trước mắt nên cất tiếng cười lạnh lùng mắt ngó thẳng vào Ngoạn Huyết Nhân, miệng nói :

– La Bình! Món nợ này, chúng ta sẽ thanh toán sau!

Hai tiếng La Bình thoát ra tự cửa miệng Âm Sát Nữ làm cho Tiểu Phong giật nảy mình buột miệng kêu lên một tiếng “ồ” kinh hoàng. Mặt chàng biến sắc, chân thối lui năm bước mà cứ run rẩy, đứng không muốn vững. Trong khoảnh khắc thời gian Tiểu Phong bồi hồi trong dạ chẳng hiểu là sợ hay là mừng. Chàng chợt thấy chua chát xót xa. Hai hàng lệ nóng của kẻ làm trai bỗng nhiên tuông hai bên gò má...

Bắc Yêu cất tiếng hỏi :

– Giờ đây em đã nhận ra người này chưa?

Tiểu Phong gật đầu đáp :

– Đúng rồi! Em đã nhận ra.

Giọng nói của chàng bỗng trở nên run run cảm động :

– Cha ruột của em thật ra chưa chết.

Ngoạn Huyết Nhân tiếp nối câu của Tiểu Phong bằng một giọng nhạt nhẽo, thờ ơ :

– Cha của mày đã chết thật lâu rồi.

Tiểu Phong buột miệng gọi to lên một tiếng :

– Thật sao? Người không phải là cha tôi?

Âm Sát Nữ hằm hằm sát khí ngó vào mặt Ngoạn Huyết Nhân quát to hỏi :

– Can có chi người? Mau buông nó xuống!

Ngoạn Huyết Nhân thông thả nói :

– Buông xuống? Ta cần can vào việc này thì một câu nói của mũi há đòi được ý ta sao?

Âm Sát Nữ cười gay gắt nói :

– Người không buông xuống thật à?

– Đúng đó. Buông xuống sao được mà buông?

Ngoạn Huyết Nhân quay lại Tiểu Phong :

– Tiểu Phong mày làm to! Ta không phải là cha ruột mày đâu!

Tiểu Phong không khác chi người mất trí đứng nhìn Ngoạn Huyết Nhân sừng sốt nói lảm bảm một mình :

– Cha! Con thương cha đã chịu lắm điều đau khổ!

Giương mặt của Ngoạn Huyết Nhân biến đổi liên liên về bất thường, cảm động, sợ hãi, lo lắng, lảm lì, không hiểu trong thâm tâm đang giao động đến mức nào! Tiếng nói của Ngoạn Huyết Nhân thiết tha êm dịu :

– Tiểu Phong, ta không phải là cha ruột của mày đâu. Cha ruột của mày thật sự đã chết rồi. Điều đó người người đều biết chắc.

Tiểu Phong bình tĩnh trả lời :

– Đúng vậy! Cả nhà ta... mẹ và con đây đều cùng tin chắc là cha đã chết thật rồi. Nhưng mà con sức nhớ lại hồi bốn tuổi gương mặt của cha vẫn còn man mác trước mắt chưa phải là con quên hẳn hết đâu! Cha.

Liền ngay khi ấy Ngoạn Huyết Nhân trả lời bằng một giọng lạnh như tiền :

– Luôn tiện mụ cảm phong thơ này về trao cho Lãnh Diện Vong Hồn cho hắn biết mỗi ngày ta lấy mạng ba đứa môn hạ của “Địa bảo”.

Câu nói của Ngoạn Huyết Nhân chưa ngừng mà thân hình của Âm Sát Nữ đã mờ trong mây khói.

Tiểu Phong rũ rượi, u buồn chứa đựng một tình cảm sâu xa đầm ấm. Tiểu Phong quả quyết là mình không nhìn lầm. Cái người đang đứng trước mặt mình chính là người cha ruột mà ai nấy đều yên trí là đã chết từ hơn mười năm qua... La Bình cha của mình còn sống sờ sờ đây!

Ngoạn Huyết Nhân thở ra một hơi dài nào nùng buồn bã nói :

– Tiểu Phong! Ta nói thật với mày đó! Tội nghiệp, ta thật không phải là cha ruột của mày, muôn lần cũng không phải. Có một điều, không biết mặt của mày là gương mặt của ta có rất nhiều nét giống nhau, nhiều người có quen cha mày tình cờ gặp ta cũng nhận lầm như vậy! Nhưng quả quyết như vậy.

Giọng nói ấy hết sức khẩn thiết chân thành.

Tiểu Phong suy nghĩ người này là La Bình cha đẻ của mình, nhưng Ngoạn Huyết Nhân lại luôn luôn chối cãi liên miện rằng ngàn muôn lần cũng không phải.

Lẽ nào người này lại không đúng thật là La Bình sao? Hoặc giả còn có một nguyên nhân nào đặc biệt khác thường mà người này còn cố tình chưa chịu công khai nhìn nhận Tiểu Phong là con ruột của mình chăng?

Trường hợp của Ngoạn Huyết Nhân có lắm bí ẩn dị thường mà một người trí tuệ tuyệt vời thông minh cực điểm như Bắc Yêu đầu cho gặp phải chuyện rắc rối khó khăn đến đâu vẫn nghiệm xét một cách thấu đáo, không mấy khi sai lầm, mà cũng đành chịu khoanh tay, bí lối, chẳng suy luận được sự thật ra làm sao?

Về mặt Tiểu Phong biến sắc tức tối, giận hờn. Chàng nói lớn tiếng với Ngoạn Huyết Nhân không còn kiêng dè nữa :

– Cái giống chi lại không nhận tôi là con kia chứ?

– Mày thật không phải là con đẻ của ta thì làm sao ta nhận mày là con ruột đặng?

Câu nói ấy lọt vào tai, Tiểu Phong đau đớn khác nào bị dao đâm vào dạ.

Chàng cười tiếng gay gắt, nói :

– Dẫu rằng đối với tôi, ông chặt lòng, chặt dạ không nhìn nhận là con cũng đặng đi. Nhưng còn đối với mẹ tôi, chẳng lẽ ông..

Ngoạn Huyết Nhân không đợi Tiểu Phong hỏi dứt câu liền ngắt ngang lời, lạnh lùng nói tiếp :

– Chết rồi!

– Đúng, tôi không cãi. Mẹ tôi đã chết chính mắt tôi thấy. Lẽ nào ông cũng không nhìn nhận mẹ tôi, cũng không nghĩ nhớ đến mẹ tôi nữa sao?

Miệng nói giòn gĩa một hơi mà lòng xót xa không sao kể xiếc. Nước mắt rơm rớm chỉ chờ đổ xuống.

Ngoạn Huyết Nhân lạnh lùng nói :

– Này Tiểu Phong. Chừng như mày nghe mày không xúc động đến lời nói của ta sao? Không cảm thông với ý nghĩ của ta sao? Tao nói với mày ta không phải là cha ruột của mày. Tần Thiện Anh không phải là vợ đầu áp tay gối của ta. Đành rằng ta không chôn cất thi hài của cha mày. Nhưng mà di thể của mẹ mày và Tinh Nhân Nhiếp Hồn đều do ta an táng, dựng cho mỗi người một tấm mộ bia để mày nhận được dễ dàng! Bấy nhiêu đó cũng đủ chứng minh là ta đặc biệt lo lắng cho mày những việc mà mày không làm tròn bổn phận đối với mẹ mày và người on của mày đặng. Bởi mày thiếu phương tiện, thiếu thời giờ!

Tiểu Phong nghe qua giựt mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :

– “Té ra chính người này mai táng mẹ mình cùng với Tinh Nhân Nhiếp Hồn đây mà mình không biết! Lẽ nào ông ta quả thật không phải là cha ruột của mình? Không! Không!

Muôn ngàn lần không. Gương mặt cha mình vẫn còn mán mán trong trí nhớ mình!

Tuy hồi đó mình mới có bốn tuổi đầu, thời gian chồng chất trên mười mấy năm trời đi nữa mình đâu đã quên hẳn gương mặt oai nghiêm, đôi mắt sáng ngời của cha mình! Tất cả hình ảnh thân yêu cũ kỹ ấy biểu hiện rõ ràng như tấm gương phản chiếu trên mặt của người này chẳng khác mây may nào cả!”

Nghĩ chắc vậy trong lòng rồi, Tiểu Phong bèn cất giọng nhạt nhẽo bỡ thờ nói :

– Ông đã chôn cất thi thể mẹ tôi và Tinh Nhân Nhiếp Hồn để khỏi lở ló trên mặt đất. Chỉ một việc đó cũng đủ khiến cho Tiểu Phong cảm động ơn đức muôn vạn rồi. Ôi cảm kích biết mấy! Tôi chỉ còn có một câu hỏi, dám mong ông thành thật trả lời lần chót là ông có phải là cha tôi không?

– Một ngàn lần không phải!

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng bực tức :

– Tốt lắm. Lời của ông nói tôi không dám sai ý. Tôi chưa có một bằng cứ cụ thể nào trong tay. Nhưng mà tôi tin chắc sớm muộn, cũng sẽ có một ngày tôi chứng minh cho thấy ông có phải là cha ruột của tôi không.

Ngoạn Huyết Nhân cười nhạt mấy tiếng, nói :

– Được rồi, sớm muộn sẽ có một ngày mây rõ ta là ai.

Tiểu Phong liếc mắt nhìn Bạch Cơ còn ở trong cánh tay của Ngoạn Huyết Nhân nói liền :

– Ông giao nàng lại cho tôi!

Ngoạn Huyết Nhân đáp :

– Phải vậy chứ sao. Ta đang định bụng giao nàng lại cho mây. Chẳng qua ta còn có mấy việc cần phải bàn sơ qua với mây, trước khi chúng ta chia tay!

Cái tên “mây” mà Ngoạn Huyết Nhân dùng trong khi nói chuyện với Tiểu Phong bao hàm có nhiều ý nghĩa. Giữa hai người, liên quan thế nào, cả người ngoại cuộc như Bắc Yêu và Bạch Cơ, lẫn Tiểu Phong đều không sao hiểu thấu.

Đó là then chốt để giữ bí ẩn mà Ngoạn Huyết Nhân chưa thấy đến lúc cần phải đưa ra ngoài ánh sáng. Đành là không phải thù, nhưng thân đến mức độ nào thì không ai có thể tưởng tượng được. Ngoạn Huyết Nhân chọn tiếng mây là ổn nhất.

Thân như tình cha con cũng được. Xét qua tuổi tác và hành động, không phải là cha, không phải là thù đi nữa tiếng mây ấy cũng chẳng hại gì cho mối dây liên lạc giữa hai người.

Tiểu Phong cảm thấy tiếng “mây” tự miệng Ngoạn Huyết Nhân nói ra như có một cái gì thân mật thiêng liêng ảnh hưởng sâu xa vào tình cảm của mình nên chàng lặng thinh, cúi đầu.

Ngoạn Huyết Nhân thông thả nói :

– Này Tiểu Phong! Từ sau khi mây ra mặt hoạt động trên chốn giang hồ thường thường có ta theo sát một bên mây. Tất cả những công việc mà mây đã làm trong bao nhiêu ngày qua, ta đều hiểu biết rõ ràng, không sai chạy mây may nào cả. Cho nên ta thấy ngoài cái tánh khí kiêu ngạo của mây ra, mây là một thanh niên có nhiều ưu điểm đáng ngợi khen.

Tiểu Phong mỉm cười :

– Cảm ơn ông đã quá thương mà đề cao quá mức.

Ngoạn Huyết Nhân nghiêm sắc mặt, nhấn mạnh lời nói :

– Mây mang nặng trong mình mối thâm cừu của cha mẹ, lẽ tất nhiên mây phải trả món nợ máu đó cho xong mới đáng mặt làm trai đứng giữa đất trời! Song, trước khi nhúng tay vào việc, điều tất yếu hơn hết là phải suy tính kỹ lưỡng, nhận xét đầy đủ lo liệu thiệt hơn, cân nhắc lợi hại. Binh pháp của Tôn Võ Từ dạy rằng :

Biết người, biết ta, trăm trận, trăm thắng. Câu ấy đem áp dụng vào công việc báo thù của mây lại càng có giá trị thiết thực hơn nữa. Mây phải rõ thực lực của kẻ thù để mà cân nhắc với khả năng của mình. Có nắm chắc phần thắng lợi trong tay mới có mặt tấn công vào địch. Nhứt là phải giữ tuyệt đối bí mật để phòng kẻ thù dùng âm mưu sát độc gài mình vào bẫy. Binh pháp há chẳng bảo :

Đánh bất ngờ, đánh khi kẻ thù không phòng bị mới thắng được kẻ thù sao? Nếu chẳng làm như vậy thì có khác chi đã thảo kinh xà, một khi động ổ rồi, kẻ thù cảnh giác giữ gìn chặt chẽ việc báo thù của mây càng gặp phải nhiều khó khăn hơn. Nói cùng mà nghe không khéo thù cha mẹ chưa trả đặng mà mây lại bỏ thầy dưới độc thủ kẻ thù há chẳng ân hận lắm sao?

Tiểu Phong im lặng đứng nghe, Bắc Yêu cũng nín thinh chờ đợi.

Ngoạn Huyết Nhân nói tiếp :

– Cứ như tình hình dưới mắt mà ta được thấy thì mây đã phạm vào những nhược điểm trên cần phải sửa chữa ngay mới kịp lúc. Xét vào võ công của mây thì nặc dầu mây có cao cường hơn một lớp cao thủ trong giới giang hồ thật đấy. Nhưng đứng ra, đem so sánh với những người như Nam Tinh, Mông Diện Thần Nữ, Âm Sát Nữ thì mây lại còn xa lắc, xa lơ, chưa xứng tay đối thủ với bọn ấy, thế thì còn đề cập sao nổi với Lãnh Diện Vong Hồn đem ra bàn luận hơn thua! Người sống trên đời đều do mạng Trời chỉ định, lòng ta có muốn ngăn cản đi nữa, kết cuộc cũng không thay đổi nổi định mạng an bài. Chẳng qua, ta cần nói trước cho mây một điều là lấy lại được bảy đồng tiền bị mất đi sau đó có lên đỉnh Hận Thiên Phong đặng khám phá bí mật trong mười miếng đá hoa nọ, mây vẫn còn phải trải qua một phen hiểm nguy khôn khổ vô cùng, chứ không dễ dàng chi đâu. Chỉ vì việc ấy, giờ đây nói rõ cho mây nghe, thì lại hơi sớm quá, chưa phải lúc. Chuyện cần báo ngay với mây trước mắt đây là mây đi lên Cửu Hoa sơn thâu lượm thi thể của chú ruột mây đó chẳng!

Tiểu Phong nói :

– Ai đã giết chú ruột của tôi, ông biết không?

– Mãi đến bây giờ đây ta cũng vẫn còn chưa biết chắc kẻ nào đã giết chết chú ruột của mây. Có điều bị đánh trúng một chưởng ngay ngực. Nơi bị đánh in sần dầu tay hết sức kỳ quái, nửa dầu bên này thì đỏ lôm như son, nửa dầu bên kia thì đen thui như mực. Ta không sao biết dạng kẻ nào đã luyện nội thứ trường pháp đó, vì mới được trông thấy tận mắt lần đầu còn chưa từng được nghe nói đến bao giờ!

Tiểu Phong hoảng sợ nói lắp bắp :

– Trước ngực có dầu bàn tay nửa đỏ như son nửa đen như mực.

– Đúng vậy! Có điều từ nay về sau người ấy dễ tìm thấy chẳng phải do mây tìm! Công việc đi Cửu Hoa sơn thế cũng như xong mây khỏi cần đến đó nữa. Còn một việc nữa ta hỏi mây. Có phải mây cần cứu thoát những người bị nhốt trong trận thế rừng tùng ra khỏi hang khủng bố đó chẳng?

– Vâng tôi đã hứa với bọn họ và tôi quyết thi hành công việc đó.

Ngoạn Huyết Nhân chậm rãi nói :

– Mây và Bắc Yêu tính chuyện đi tìm cái lão già điên khùng Xích Cước Đại Tiên đó thì thật là viễn vông vì lão ta có khác nào hạc nội, mây ngàn, mệnh mỏng trời bẻ, biết kiếm nơi nào cho gặp. Tánh khí lão ta lại quái gở khác thường, dầu có tìm được lão chưa chắc lão ta chịu nghe lời yêu cầu của mây. Lão ta muốn thì có trời cũng không ngăn cản nổi. Còn lão ta không muốn thì có lạy sớ cầu, nói gây lười, lão ta cứ dửng dưng như không. Cuộc đời của lão ta thích tự do thông thả, không trói buộc vào công việc của người trong chốn giang hồ, vì ta biết rõ nỗi khó khăn ấy của mây nên đã tự tay giải cứu bọn người đau khổ ấy ra khỏi trận rừng tùng mây rồi!

Tiểu Phong nghe qua choáng váng cả người. Chàng buột miệng hỏi :

– Ông đã giải cứu cho hăm mấy người còn có cái thân hình như ma như quỷ ăn thịt đồng loại mà sống lây lất qua ngày, sống trong hang khủng bố đó rồi sao?

– Vậy mây không tin lời tao sao mà phải hỏi đi hỏi lại?

Tiểu Phong chợt tỉnh ngộ, vội vã hỏi luôn :

– A... Cũng chính ông đã cứu tôi thoát khỏi trận rừng tùng đó nữa chứ?

– Phải rồi! Không ta thì còn ai đâu khác!

Tiểu Phong hoảng kinh trong lòng. Chàng thật không thể nào tưởng tượng được người cứu mình khỏi chết rã thây trong trận thế kỳ lạ ấy lại chính là người này. Tiểu Phong nói :

– Vì nguyên cớ nào mà ông cứu tôi?

– Bởi vì mây mang nặng trong người một mối thù sâu như bể mà mây quyết tâm phải trả. Ta không nỡ để mây rơi vào tay Mông Diện Thần Nữ!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hồi 21

Tiểu Phong sức nhớ đến nàng Bạch Cơ trên tay “Ngoạn Huyết Nhân” bèn hỏi :

– Cô gái nay có đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không phải?

– Theo như mày nhận xét thì đúng hay không?

Tiểu Phong nói :

– Tôi... theo phương diện trình tiết mà nhận xét thì nàng rất có thể không đúng là Mông Diện Thần Nữ.

Ngoạn Huyết Nhân trả lời :

– Quà vậy. Mày nhận xét không sai! Đó là một điểm, đối với mày, hết sức trọng yếu. Chẳng qua có một điểm ta tưởng nên hỏi lại mày.

– Ông hãy nói cho nghe!

– Phỏng như nàng lại đúng là “Mông Diện Thần Nữ” thì mày tính thế nào?

Cả người Tiểu Phong ớn lạnh. Mặt chàng tái, miệng chàng nói ngập ngừng :

– Nàng... đúng là nàng..

– Đó là ta chỉ đặt ra một giả thuyết nên nói là phỏng như, mày hiểu kỹ chưa? Vì lòng mày lo nghĩ, nghi ngờ nên ta mới để cho mày xâm phạm đến trình tiết của nàng mà không sớm ngăn chặn lại, nàng không phải là một cô gái đồng trinh sao?

– Nàng quả là một đóa hoa trắng, nguyên vẹn mười phần nhụy đẹp, hương thơm.

Ngoạn Huyết Nhân nghiêm nghị bảo :

– Yêu một người nào ắt phải trọn tin ở người ấy. Trong ái tình mà còn để xen lẫn vào một mối nghi ngờ không chánh đáng là xấu xa, thô bỉ làm cho chữ “yêu” giảm mất phần nào vẻ cao đẹp của nó. Thủ đoạn của mày khiến người thức giả bĩu môi phì nhổ, mày thử nghĩ xem thủ đoạn của mày có hơn chi loài cầm thú không?

Câu nói ấy bắt buộc Tiểu Phong không dám ngó ngay mặt Ngoạn Huyết Nhân, và từ từ gục đầu xuống.

Ngoạn Huyết Nhân lại nói :

– Nàng có đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không phải ta tưởng chẳng còn nói đến. Ta chỉ nói cho mày biết rõ điều này là Mông Diện Thần Nữ cũng đã cứu mạng sống mày.

Tiểu Phong lạnh lùng nói :

– Nếu không phải nàng thì tôi đâu bị bắt sống giải đến cho Lãnh Diện Vong Hồn? Tôi đâu có bị Lãnh Diện Vong Hồn móc từng cục thịt cho ngực trở hoa? Mông Diện Thần Nữ cứu sống mạng tôi ư? Lời ông nói thật tôi không dám cãi, nhưng xét thấy khó nghe lọt vào tai.

Ngoạn Huyết Nhân nói :

– Lúc mày bị bắt, Mông Diện Thần Nữ gặp mày chạy trốn. Giả như không phải Mông Diện Thần Nữ thì mày đã bỏ mạng tám kiếp dưới con chim ưng quái gờ hai đầu của Nam Tinh, làm sao còn sống thừa đến hôm nay?

Tiểu Phong còn đang gục đầu nghĩ ngợi thì Ngoạn Huyết Nhân lại nói :

– Mông Diện Thần Nữ không thể nhốt ta ở cái ổ dâm đẳng của nó trong kỳ trận. Lúc ấy ta nghe lén nó bàn nhỏ với Lãnh Diện Vong Hồn nên đem mày ra ngoài biển đông. Nó cốt ý cứu mày mới bày ra kế ấy. Chẳng vậy thì Lãnh Diện Vong Hồn đâu đã tha cho mày khỏi Địa bảo? Hắn giết mày ngay bữa hôm đó cả!

Tiểu Phong vẫn ơng ơng cãi lại :

– Tin theo lời ông nói thì hóa ra Mông Diện Thần Nữ là người rất tốt hay sao?

– Người tốt, người hèn, khó mà phê bình quyết đoán cho đúng mức. Không thể bảo hễ là người tốt thì cả đời không bao giờ làm một chuyện nào bậy. Còn người hèn cũng không thể quyết tất cả những chuyện hèn làm chẳng khi nào được một việc hay. Cái lẽ tương đối này mày cần phải đắn đo suy nghĩ chớ chẳng nên phiến diện chủ quan.

Tiểu Phong gật đầu.

Ngoạn Huyết Nhân lại nói :

– Việc ta nói với mày này giờ vô cùng bổ ích. Nó là bài học kinh nghiệm trên lý thuyết mà chính là sự thực tiễn ngay trong hành động của mày.

Ngừng một chút, Ngoạn Huyết Nhân nói nữa :

– Không ngại Bạch Cơ có đúng là Mộng Diện Thần Nữ hay không, trên địa hạt tình ái chẳng có chi liên quan trọng. Ta nhắc mày một lần nữa để ghi nhớ vào óc mãi mãi đừng quên là: Trong chữ yêu nhất định gạt bỏ tất cả những mối hoài nghi không chánh đáng ra ngoài. Hơn thế nữa, sự tiết trinh của nàng đã bị mày dùng sức mạnh lúc nàng trọng thương mà cướp mất rồi. Mày không biện một lý do gì mà không yêu nàng được. Mà tình yêu đối với nàng phải chân thành tha thiết, không dối trá, không gượng gạo, mày đồng ý chứ?

Tiểu Phong mạnh dạn ngó lên, nhìn vào vẻ mặt oai nghiêm của Ngoạn Huyết Nhân đáp lời :

– Từ rày mãi mãi về sau, tôi yêu nàng với một tâm chân tình không luận nàng là ai. Lời dạy quý báu của ông tôi thấu vào tận sâu dưới đáy lòng.

– Đúng lắm!

Ngoạn Huyết Nhân bật ra tiếng cười nhẹ nhàng, ngó vào người nàng Bạch Cơ còn bông trên tay, ông ta bảo :

– Hãy chờ ta chữa lành vết nội thương trầm trọng của nàng xong, ta sẽ bảo cho mày biết rõ người nào đã móc túi mày lấy bảy đồng tiền có chữ kia!

– Ông biết rõ ai là người đã lấy bảy đồng tiền có chữ nọ của tôi à?

Ngoạn Huyết Nhân gật đầu. Ông ta đặt nhẹ nhàng Bạch Cơ nằm êm ái trên mặt đất, vận công vào hai bàn tay xoa bóp vào mấy đại huyệt trong mình nàng.

Bắc Yêu đứng gần một bên yên lặng chẳng nói một tiếng nào. Đương lúc Ngoạn Huyết Nhân trị vết nội thương trầm trọng cho Bạch Cơ, nàng rón rén gót sen đi lại gần Tiểu Phong, nghiêng mình cất tiếng hỏi nhỏ :

– Này em, em nhận người này chính là cha ruột của em không?

Tiểu Phong trả lời một cách kiên quyết :

– Em nhận chắc không sai đâu chị ạ. Buổi thiếu thời em còn ghi nhớ rất sâu trong ký ức của em kia mà! Có điều ông ta chẳng nhìn nhận em là con, em không hiểu nổi điều này.

Tiểu Phong còn đang băn khoăn nghĩ ngợi thì một tiếng “hự” nhẹ nhẹ lọt vào tai chàng. Nàng Bạch Cơ được Ngoạn Huyết Nhân điều trị thương tích lần lần đã tỉnh lại.

Nàng nhướng hai hàng lông nheo lên, ráo mắt nhìn mọi nơi, chợt biến sắc mặt, hằm hằm cất tiếng hỏi :

– Ngươi là ai?

Ngoạn Huyết Nhân nhún mặt cười dài, nói :

– Cô em vừa mới bớt, thương thể chưa lành hẳn đừng vội nói năng nhiều, giờ đây trước nhứt cô em cần nên vận chuyển cho máu chạy đủ các kinh mạch ba mươi sáu lần. Sau có những điều gì muốn nói hãy nói không chậm trễ đâu.

Bạch Cơ chậm rãi ngồi xuống nhắm mắt vận khí.

Sau khi vận chuyển đủ ba mươi sáu lần, vết thương trầm trọng trong nội tạng của nàng đã hoàn toàn lành mạnh. Lập tức nàng vùng mạnh người đứng thẳng dậy, cặp mắt xanh sáng ngời của nàng ráo nhìn Tiểu Phong và Bắc Yêu thoáng mau. Mặt nàng hằm hằm lửa giận, sát khí bao đầy.

Nàng cười nhạt một tiếng, quát to :

– Tiểu Phong! Mi không giết ta. Bây giờ ta không để mi sống.

Thân hình Bạch Cơ bắn tới trông yếu diệu tuyệt luân mà nhanh hơn chớp nhoáng. Một chương tống thẳng vào ngực Tiểu Phong.

Chàng không ngờ trước Bạch Cơ ra tay hung hiểm đối với mình đến nước đó nên chỉ kịp nhìn thấy thì chương lực của Bạch Cơ như sóng trào gió lộng đến ngay người chàng rồi.

Tiểu Phong cả sợ tả chương dùng sức chống đỡ chân tung cao bay vút ra sau né tránh.

Bắc Yêu tái mặt vội vàng rút sẵn năm ngọn phi đao chờ khi Bạch Cơ nổi điên hạ sát Tiểu Phong nàng sẽ đối phó ngay.

Ngoạn Huyết Nhân bảo nhỏ Bắc Yêu :

– Bắc Yêu! Nàng đừng nóng nảy can thiệp.

Trong lúc ấy...

Bạch Cơ nạt to tiếng, định bồi thêm hai chưởng ào ào đánh ngay ngực Tiểu Phong.

Thực tế thì võ công của Tiểu Phong tuy cao thâm nhưng chưa phải là địch thủ của Bạch Cơ, bị ba chưởng hiểm ác, Tiểu Phong không tài nào né khỏi nên trúng một chưởng vào lưng.

“Bịch” một tiếng vang lên, cả người chàng bị đánh ra máu tươi trong miệng trào một búng. Cả thân hình chàng xoay tròn như chong chóng có đến hơn mười vòng mới đứng lại được. Bắc Yếu hốt hoảng kêu “á” thất thanh.

Bạch Cơ nghe tiếng “á” khiếp hãi ấy, bỗng nhiên sùng sốt.

Giữa lúc Bắc Yếu kêu thất thanh một tiếng và Bạch Cơ sùng sốt ấy, Ngoạn Huyết Nhân nhanh nhẹn dường thể bóng ma đã lướt tới sát bên mình Bạch Cơ.

Tay mặt ông ta đưa ra nắm chắc cuồn tay trắng buốt như ngọc của nàng giữ cứng. Cái nắm ấy đúng vào huyệt “Uyển mạch” của Bạch Cơ nên khi nàng hay kịp, thất kinh vung mạnh một cái, không thoát khỏi bàn tay của Ngoạn Huyết Nhân, mặt nàng càng hầm hầm sát khí, nạt vang như sấm dậy :

– Buông tay!

Ngoạn Huyết Nhân cười phơn phớt mới nhỏ nhẹ nói :

– Tôi sẽ buông tay, nhưng không phải lúc này. Tiểu Phong tuy xâm phạm đến mình cô, nhưng cô đã đánh nó trọng thương, hận cừu vì tình ái kẻ như lẳng diu xuống rồi.

– Đâu phải bấy nhiêu là hết!

Ngoạn Huyết Nhân vẫn cứ cười cười, miệng vẫn nói nhỏ vào tai Bạch Cơ lảo xào những gì không hiểu.

Bắc Yếu nhìn vào những tia máu rịn ướt hai bên vành môi của Tiểu Phong, âm thầm buông tiếng hỏi não nùng :

– Thương thế của em có nặng lắm không?

Tiểu Phong nhăn mày, cố gượng mỉm một nụ cười chua xót nói :

– Em vẫn ráng chịu được, chưa sao!

– Thế thì may ra em còn sống được... giá chẳng phải là Ngoạn Huyết Nhân, hậu quả tàn khốc đến thế nào thật không sao tưởng tượng nổi.

Tiểu Phong vừa toan trả lời Bắc Yếu chợt nghe Bạch Cơ buông tiếng cười lạnh lót, mắt ngó Tiểu Phong miệng nói :

– Tiểu Phong, ta nể lời vị tiền bối đây sẵn sàng tha thứ cho mi một phen!

Dứt lời thân hình kiều diễm của nàng vút cao lên phát bay nhẹ nhàng như một làn gió thoảng chớp mắt đi mất trong khói mây.

Ngoạn Huyết Nhân thờ dài nói :

– Tiểu Phong, tạm thời ta tìm lời nói cho nàng xa rời chỗ này, về sau chính mày tìm cách giải bày thế nào cho nàng hết oán, mặc mày tao không can dự đến nữa. Ta làm khách bàng quang xem mày xử trí ra sao? Chắc mày cũng dư hiểu là trình tiết của một thiếu nữ còn có phần quan trọng hơn cả tánh mạng nữa là khác. Mày đã hái cái hoa trinh bạch đầu mùa của người ta thì mày cũng phải biết trách nhiệm của mày đối với người ta.

Ngừng giây lát Ngoạn Huyết Nhân lại nói :

– Chàng say hôm nọ đã chột mấy đồng tiền có khắc chữ là một nhân vật khét tiếng “móc túi” có một không hai nơi chốn giang hồ. Hẳn chẳng phải là tay mơ tập sự tầm thường đâu nhé! Người ấy mang ngoại hiệu là Thiên Bất Luân.

Ba tiếng Thiên Bất Luân vừa thốt ra khỏi miệng Ngoạn Huyết Nhân, Bắc Yếu hoảng sợ trong lòng. Nàng hỏi lại bằng một giọng kinh hoàng :

– Mấy đồng tiền có khắc chữ nọ chính bị người ấy lấy mất sao?

– Phải rồi! Chính hấn chớ còn ai!

Ngấm nghĩa Tiểu Phong một giây, Ngoạn Huyết Nhân bảo chàng :

– Tiểu Phong mày nên ghi nhớ kỹ những lời ta nói đây, đừng quên đa. Nhứt, thiết cảm kỳ là tánh khí quá kiêu ngạo của mày. Con người có đờm lược là không khuất phục dưới sự hăm he đe dọa của kẻ khác một cách yếu hèn, nhưng cũng đừng ý tài, ý sức của mình mà khi thị người, xem dưới mắt mình chẳng có ai. Phải lúc, phải chuyện, phải người mới nên làm, trước khi làm, mọi sự lớn nhỏ đều phải suy xét, đo lường cẩn thận. Việc trả thù, sau này bàn tính với nhau cũng chưa muộn. Ta sợ dĩ cữu thoát hai mươi quai nhân bị mắc kẹt trong kỳ trận rừng tùng, dặn bọn họ ở ngoài hang khùng bố chờ mày.

Lúc ta đến giải cứu bọn họ ta bảo với bọn họ là mây sai ta đi thay thế cho mây để bọn họ mang ơn nặng cứu mạng, sẽ đem hết sanh mạng ra hy sinh cho mây. Việc bảo thù của mây vô cùng nguy hiểm khó khăn, lấy sức riêng của mây không khác con đã tròng xe cát biển chẳng đòi kiếp nào xong. Kẻ thù của mây chẳng những chi liên kết với vô số cao thủ giang hồ mà còn đông đảo các môn phái, các bang hội để đối phó với một mình mây. Nếu chỉ báo thù của mây mà cứng như sắt, chất như đồng thì mây dùng đơn thân, độc kiếm làm chuyện mạo hiểm lần thứ hai nữa. Mấy mươi quái nhân mà ta đã cứu thoát chỗ chết đó sẽ giúp đỡ mây một phần đắc lực, bọn họ sẽ nghe theo chỉ thị của mây sai khiến. Giờ đây ta có việc cần phải đi ngay. Mây nên nhớ nhé!

Nói xong Ngoạn Huyết Nhân nghiêng mình đã mất dạng.

Bác Yêu nói với Tiểu Phong :

– Công việc trước mắt phải làm gấp là hai chị em ta đi rào tìm cho gặp Thiên Bất Luân cái đã!

– Vâng! Đúng như lời chị nói. Chúng ta lại còn phải đón hai mươi mấy quái nhân kia. Theo em việc này cần nên phải đi trước.

Bác Yêu gật đầu tán thành. Liền đó cả hai bắn vọt tới như hai làn khói mỏng nhắm phía hang khủng bố.

Tiểu Phong chạy một hồi bỗng cảm giác khí huyết trào ngược lên đầu làm cho chàng xây xẩm phải ngừng chân đứng lại. Nguyên do chàng bị Bạch Cơ đánh trúng một chưởng chưa kịp vận công điều trị mà đã vội vàng dùng đến sức lực.

Bác Yêu sợ hãi, vội nói :

– Kia em! Sao vậy?

Tiểu Phong nói :

– Nội thương của em chưa hết mà đã chạy quá sức nên nội phủ bị rung động!

Bác Yêu móc trong túi áo lót lấy ra một hoàn thuốc đút vào miệng Tiểu Phong, sau đó nâng vận dụng chân khí trong người giúp chàng liệu trị thương tích.

Độ không đầy nửa thời sau, thương tích lành mạnh, cả hai lại tiến hành theo mục đích đã nhắm.

Trong khoảnh khắc thời gian sau cả hai đã đến phía trước cửa miệng hang khủng bố, Bác Yêu ngược mắt nhìn, khều tay Tiểu Phong chỉ về hướng đó. Quả thật hai mươi mấy quái nhân tập hợp chung lại một chỗ đang đứng yên lặng như có ý đợi chờ đã lâu.

Hai người liền chạy thẳng tới.

Hai mươi mấy quái nhân ấy trông thấy Tiểu Phong thì mừng rỡ quá đỗi. Họ quỳ mọp xuống cùng cất tiếng rang rang nói rập nhau :

– Lạy tạ người đã ra ơn cứu mạng!

Tiểu Phong trước tình cảnh ấy, cảm động nghẹn ngào. Chàng không biết nói thế nào chỉ đứng ngây người mà chịu.

Bác Yêu nhìn thấy hai mươi mấy quái nhân ấy quần áo bồm xồm, mặt mày hốc hác, thân hình còn da bọc xương, thật là thảm thê gớm ghiếc. Nàng nhúu đôi lông mày lá liễu, cảm lòng không đậu, ruộm ruộm nước mắt, vì đôi phải ăn thịt đồng loại lâu ngày mà người biến thành ma quỷ!

Chập lâu sau, Tiểu Phong mới định thân nói cùng bọn họ :

– Xin mời các vị hãy đứng dậy. Tiểu Phong này thật không xứng đáng nhận cái quỳ của các vị.

Người cầm đầu bọn quái nhân ấy đứng dậy trước còn bao nhiêu người kia vẫn quỳ như cũ. Người cầm đầu ngó Tiểu Phong hết sức cảm động kính mến, mở miệng nói :

– Ân công là người giữ chữ tín, cứu giúp bọn anh em chúng tôi thoát khỏi cảnh hiểm nguy khiến cho ai nấy nuôi sống đặng chí báo cừu mà tưởng đâu sẽ đem theo xuống tận suối vàng trong hang khủng bố. Ôn đức cứu mạng không thể đền đáp bằng cái lạy hay tiếng cảm ơn suông. Từ rày về sau nếu ân công hiem nổi bọn anh em chúng tôi mình gầy xác héo hình thù không khác những con quỷ nhập tràng thì tất cả mười mấy đứa đều răm rắp tuân theo chỉ thị của ân công, quyết không dám mây may trái lệnh.

Tiểu Phong kinh sợ, nói :

– Hai tiếng ân công tôi không dám nhận, xin các vị đừng kêu như vậy...

Người cầm đầu bọn quái nhân ấy lại nói :

– Vậy thì bọn chúng tôi mấy đứa tôn người làm chúa, sửa tên gọi “ân công” kêu lại là “ân huy nh”!

Nói dứt lời, người cầm đầu bọn quái nhân ấy lại quỳ gối trở xuống.

Tiểu Phong vội vã nói :

– Tiểu Phong tôi có đức chi, tài nhi mà dám nhận làm chúa các vị?

Quái nhân cầm đầu nội bọn ấy nói :

– Nếu ân huynh mà nằng nặc không chịu nhận thì mười mấy đứa chúng tôi đây cứ quỳ mãi tại đây!

Bắc Yêu thấy vậy nói xen vô :

– Em à! Các bạn đây lòng thành thật đáng cảm, vậy em nên bằng lòng đi!

Tiểu Phong không biết cách nào, đành phải nói :

– Thôi được rồi, tôi bằng lòng, ai nấy hãy đứng dậy!

Sau khi cùng nói rập một tiếng “vâng lệnh”, hai mươi mấy quái nhân ấy chậm chạp đứng dậy. Quái nhân cầm đầu nói :

– Bẩm ân huynh, bắt đầu giấy khắc này người làm chúa của chúng tôi xin ra giới điều ngay đặng mọi người tuân theo.

Tiểu Phong gật đầu nhẹ nhàng, bảo :

– Ta là chúa phái Nhân môn, kể từ hôm nay ta bắt đầu chỉnh đốn phái Nhân môn lại cho có quy tắc đặng gây dựng cho môn phái có một danh dự trong võ lâm. Hiện tại các người tôn ta làm chúa để cùng chung lo kế hoạch báo thù. Trước hết ta đặt ra mấy giới điều sau đây, sau khi đã nghe rõ, không được làm trái.

Quái nhân cầm đầu bọn ấy nói :

– Cúi xin Lệnh chủ tuyên bố!

Trong đầu óc Tiểu Phong nảy sinh ý nghĩ, luôn miệng chàng mở lời :

– Xinh huynh đài cho biết tên họ.

Dùng hai tiếng huynh đài, Tiểu Phong làm cho sắc mặt quái nhân cầm đầu sợ hãi. Hắn vội vàng kêu lên :

– Bẩm Lệnh chủ, Lệnh chủ không nên dùng hai tiếng huynh đài ấy mà về sau hãy gọi bằng cái tên Lý Yên.

Tiểu Phong bật cười, vui vẻ đáp :

– Lý Yên hãy nghe lệnh!

Tiếng ấy nói ra bao trùm cả phong độ lớn của Giáo chủ một tôn phái, Lý Yên nghe kêu toát cả mồ hôi lạnh liền quỳ xuống thưa :

– Có mặt thuộc hạ chờ lệnh!

– Này Lý Yên! Bản Lệnh chủ dạy ngươi làm một công tác, ngươi dám chống lại không?

– Thuộc hạ ngàn lần không dám!

– Tốt lắm! Ngày mai ngươi lãnh địa vị Phó lệnh chủ, cai quản cả hai mươi ba người anh em có mặt tại đây, nhất thiết không được cãi chống!

Lý Yên sững sờ nhìn sững Tiểu Phong không dám mở miệng nói thêm tiếng nào.

Tiểu Phong biến sắc mặt nạt to :

– Lý Yên! Ngươi dám không nghe lệnh truyền à?

– Thuộc hạ ngàn lần không dám!

– Sao ngươi còn chưa nhận lệnh?

Lý Yên không đường chối cãi, vội vã thưa :

– Thuộc hạ xin nhận lệnh!

– Vậy thì hãy đứng dậy!

Sau khi đứng ngay ngắn, cúi đầu hấn thưa :

– Cúi mong Lệnh chủ tuyên bố giới điều!

Ngẫm nghĩ một hồi, Tiểu Phong bảo :

– Chẳng qua tôi nói rõ cho các bạn nghe, không phải tôi đã cứu thoát các bạn.

Lý Yên thưa :

– Khi còn ở trong hang, bọn anh em chúng tôi đã có lời giao kết, ai thoát khỏi kỳ trận thứ nhứt thì tôn người ấy làm Lệnh chủ. Người thoát kỳ trận đó chính là Lệnh chủ, bọn chúng tôi không thể bỏ lời thề.

Tiểu Phong gật đầu, ngẫm nghĩ giây lát, chàng lại nói :

– Đã có mạng lệnh lập ra giới điều, các vị anh em có chịu tuân theo mà không phạm vào chăng?

Lý Yên cùng với hai mươi ba quái nhân ấy đều nói rập với nhau một câu :

– Chúng thuộc hạ ghi tạc giới điều vào lòng, không bao giờ vi phạm!

Cất tiếng oai nghiêm răn rức, Tiểu Phong tuyên bố công khai :

Thứ nhứt: Không được cậy thế khi người.

Thứ nhì: Không được giết người vô tội.

Thứ ba: Không được hiếp dâm phụ nữ.

Thứ tư: Không tự ý giết người.

Thứ năm: Không được chống cãi mạng lệnh!

Thứ sáu: Không được thấy kẻ sắp chết mà không cứu.

Thứ bảy: Không làm những chuyện sai quấy!

Bảy giới điều trên đây như có vị anh em nào không tán thành cứ thẳng thắn nói rõ ra.

Tiểu Phong dứt câu, bỗng nghe vang lên những tiếng hoan hô và tiếp theo :

– Bọn chúng tôi hai mươi bốn người thề quyết một lòng một ý gìn giữ, kính nể cả bảy giới điều trên. Nếu kẻ nào vi phạm xin chiếu theo lệnh xử tử.

Tiếng nói của hai mươi bốn quái nhân ấy vang dậy tới mây xanh.

Ngó thẳng vào Lý Yên, Tiểu Phong bảo :

– Phó lệnh chủ! Ta có việc cần phải đi nơi khác. Trong khi vắng mặt ta giao Phó lệnh chủ được trọn quyền điều động hai mươi ba người anh em này.

– Thuộc hạ xin nghe lệnh!

– Cấm hẳn không được xung đột với người khác, lo cho hai mươi mảy anh em này được ăn ngon, ngủ yên, đó là công việc cần thiết hơn hết ở giai đoạn này, chưa được mạng lệnh của ta không một ai được rời chỗ ở, lâu lắm mười hôm ta sẽ vào đây.

Lý Yên nhất nhất tuân theo mạng lệnh. Sau khi dặn dò bao nhiêu công việc, Tiểu Phong và Bắc Yêu thẳng đường đi đến thành Nam Xương. Mục đích duy nhất của hai người là tìm gặp Thiên Bất Luân, ông vua mớicúi!

Mấy ngày sau...

Một việc làm rung động vang dậy khắp chốn giang hồ.

Theo lời đồn đãi thì Phấn Diện Thiết Nhân Trần Bình đã chết mười mấy năm qua bỗng nhiên sống lại, ra mặt trên chốn giang hồ. Chỉ mới vài ngày mà đã giết chết đến mấy cao thủ của tôn phái Địa bảo!

Câu chuyện ấy lan ra, cả giới giang hồ đều ồn ào xao xuyến. Trần Bình chết mất xác đã mười mấy năm thế nào lại sống dậy?

Huống nữa Trần Bình lại còn trao cho Thử Nhãn Quỷ một cao thủ còn sống sót trong bọn Tứ Quỷ đem về cho Lãnh Diện Vong Hồn một phong thư cảnh cáo Giáo chủ tông phái Địa bảo. Trong thư Trần Bình cho Lãnh Diện Vong Hồn biết trước là một ngày mình thanh toán món nợ máu với hắn. Mà

trước khi lấy mạng Lãnh Diện Vong Hồn bắt đầu từ hôm giao thơ cho Thử Nhân Quỷ cảm về, mỗi ngày Trần Bình sẽ giết chết ba cao thủ của Địa bảo.

Vì vậy, cũng theo lời đồn đãi sau khi Lãnh Diện Vong Hồn được Âm Sát Nữ trực tiếp báo cáo lần sau chót là chính mình trông thấy Trần Bình nói chuyện với Tiểu Phong, chứng tỏ sự thật hiển hiện đúng cả trăm. Lãnh Diện Vong Hồn đích thân đốc thúc môn hạ móc cái giếng mấy năm trước hấn đã ướp xác Trần Bình xuống đáy thì còn thấy sọ xương đầu của Trần Bình.

Do đó, sự kiện quái lạ đồn đãi trên đây lại làm sôi nổi giới giang hồ, kẻ bày vầy, người bàn kia không sao tìm hiểu nổi sự thật. Nhiều người cho rằng Trần Bình quả thật chưa chết. Cái sọ người dưới đáy giếng khô đó không phải là di cốt của Phiến Diện Thiết Nhân. Một số người khác lại nói Trần Bình quả thật không còn sống mà cũng không sống lại.

Người ra mặt trong chốn giang hồ hiện tại ấy là Trần Bình giả. Lại cũng có nguồn dư luận nói rằng lúc Lãnh Diện Vong Hồn đem xác Trần Bình vứt xuống giếng khô liền được một bậc dị nhân cứu thoát. Bậc dị nhân ấy dùng phương pháp “đồ hoa thấp cây” thay đổi hình dáng Trần Bình nên người của Địa bảo không nhận được. Bậc dị nhân ấy lại còn bắt một người khác vứt xuống đáy giếng khô thay thế cho Trần Bình. Việc ấy càng lan rộng lại càng xôn xao, không biết đầu mà rờ!

Ba ngày sau, Tiểu Phong đi đến thành Nam Xương.

Chàng được nghe phong phanh trong ba ngày ấy đã có cả thầy chín cao thủ thượng hạng của Địa bảo chết dưới tay Trần Bình.

Tấn bi kịch này chẳng những làm cho khắp giới giang hồ nhôn nhao lên hoảng sợ, mà trong Địa bảo cũng kinh hãi không yên. Riêng có Lãnh Diện Vong Hồn thì trước sau gì cũng chưa hề chính mắt trông thấy Trần Bình mà giới giang hồ đã đồn đãi.

Ở luôn trong thành Nam Xương ba hôm, Bắc Yêu và Tiểu Phong ngoài nguồn tin được nghe về Trần Bình đó ra không hề nghe thấy tông tích của Thiên Bất Luân ở đâu cả.

Hôm nọ...

Bắc Yêu ra ngoài phố Nam Xương dò la tin tức để cho Tiểu Phong một mình ở lại trong phòng tại tửu lầu Tứ Hải. Chàng gọi tửu bảo đem trái cây và rượu ăn uống để giết thời giờ chờ đợi buồn tênh. Mới dùng nửa chừng bỗng thấy Bắc Yêu hấp tấp chạy về.

Thấy thần sắc Bắc Yêu thất thường, Tiểu Phong nóng nảy chụp hỏi :

– Chị có điều tra được điều chi mới lạ không mà trông chị có vẻ luyến quỳnh thế?

– Không có chi cả. Nhưng chị lại trông thấy việc rất kỳ quái.

– Việc chi?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hồi 22

Dòm chừng tên tửu bảo, Bắc Yêu nói :

– Ra đường chị sẽ nói!

Tiểu Phong đoán không ra chuyện chi quái dị mà Bắc Yêu đã thấy, chẳng biết hệ trọng thế nào mà mặt mày nàng khác sắc đến thế, nên ngẫm nghĩ thoáng qua, đáp liền :

– Vâng! Em theo chị ngay!

Trà tiền ăn uống xong hai người cặp kè ra khỏi tửu lầu, Bắc Yêu nhón gót chạy thẳng vào khu rừng xanh!

Tiểu Phong biết chắc việc mà Bắc Yêu đã phát hiện có tính chất kỳ quái đặc biệt, chẳng phải tầm thường.

Bụng mình, chàng phóng nhanh theo!

Vào đến giữa rừng, Bắc Yêu dừng bước đứng lại, Tiểu Phong nóng nảy nhìn không nổi, hỏi liền :

– Chị! Việc chi ở đâu?

Bắc Yêu đưa một ngón tay trở về phía sườn núi trước mắt, chỉ tay nói nhỏ :

– Đâu em thử nhìn xem xa xa chỗ đó phải có tòa trang viện không?

Tiểu Phong nhìn theo ngón tay của Bắc Yêu quả thật trông thấy cách chừng nửa dặm bên sườn núi lộ ra một tòa trang viện. Ánh sáng đèn đuốc le lói ra ngoài khi mờ khi tỏ.

Tiểu Phong hơi ngần người hỏi :

– Đó là gì hả chị?

Bắc Yêu lắc đầu lia lịa, đáp :

– Chị phát hiện bên trong tòa trang viện ấy, đêm nay đang xảy ra một tình sự chi khác thường lắm. Hằng hà sa số võ lâm cao thủ tập hợp dường thế chuẩn bị một cuộc hội nghị khẩn cấp!

Tiểu Phong nói :

– Việc ấy có quan hệ chi đến bảy đồng tiền có khắc chữ nợ?

Bắc Yêu đáp :

– Đúng thế! Việc ấy chẳng quan hệ chi đến bảy đồng tiền có khắc chữ nợ của em bị đánh cắp. Tuy vậy hai chị em mình cần đến đó nghe ngóng. Biết đâu từ trong miệng bọn họ nói ra mà chúng mình phỏng nghe được tin tức Thiên Bát Luân?

Tiểu Phong gật đầu đồng ý, Bắc Yêu lại nói :

– Giờ đây, em đến thẳng cửa trước, tùy tiện hành động. Còn phần chị thì do ngã sau len lén đi vào trong nhà. Chúng mình cần phải biết qua do động cơ nào thúc đẩy mà vô số cao thủ lại tập hợp!

Tiểu Phong gật đầu. Bắc Yêu vung tấm thân kiều diễm tuyệt luân bay phớt về phía sau tòa trang viện ấy. Bóng nàng nhẹ lướt giống như một con chim vờn mây.

Tiểu Phong vừa vờn người định bắn tới bỗng đâu..

Ba bóng người như những ngôi sao băng rơi xuống phía ngoài trang viện.

Liền khi ấy, trong cánh cửa lớn, hai người to lớn vạm vỡ, mặc quần áo chần nhanh nhẹn lách ra. Chừng như nói nhỏ vào tai ba bóng người kia. vì khoảng cách quá xa, Tiểu Phong không sao nghe lọt những tiếng nói sầm xì bọn người ấy vào tai. Mắt chàng chỉ thấy bộ điệu của hai chàng cao lớn vạm vỡ mặc quần áo chần ấy hết sức cung kính, cúi đầu, nhường đường cho ba bóng người kia vào bên trong tòa trang viện.

Mất chứng kiến tình hình ấy, Tiểu Phong càng phục những lời ước đoán của Bắc Yêu rất giỏi. Quả thật bên trong tòa trang viện ấy đang phát sanh chuyện chi hết sức kỳ quái!

Liền theo đó chàng bắn thẳng người đến phía ngoài tường trang viện ấy.

Thân hình chàng như một chiếc lá rơi xuống ngay cửa ngõ bên ngoài vòng tường.

Tiểu Phong đang định cất bước đi thẳng vào ngõ chợt có một tên cao lớn vạm vỡ mặc quần áo chần lướt tới chặn lại nói :

– Xin các hạ hãy dừng bước!

Tiểu Phong sững sờ, dừng chân đứng lại. Nhưng thấy vẻ mặt của hai tên ấy tươi cười chặn ngay giữa đường. Một tên cất tiếng nói :

– Xin các hạ cho biết tên húy đang tại hạ trình lên bốn Trang chủ.

Tiếng nói ôn hòa, lời nói nhã nhặn, chứng tỏ hẳn được lệnh đón tiếp khách vào trong trang phải có lễ độ. Tiểu Phong nhíu đôi hàng kiếm mi, bụng bảo dạ rằng: Minh cũng chẳng sợ chi mà không nói tên thật!

– Phiền thông báo với Trang chủ rằng Tiểu Phong đến viếng!

– Á!

Hai tên cao lớn vạm vỡ mặc quần áo chần ấy kêu rập lên một tiếng hoảng kinh. Cả hai thối lui ba bước dài, mặt xám ngắt.

Chốc lát, tên đứng bên mặt trấn tĩnh hồn vía, giọng run rẩy nói :

– Các hạ chính là Đệ tam ma?

Tiểu Phong cười sắc một tiếng, đáp :

– Không làm! Chính tại hạ!

Tên vạ mớ ấy nói :

– Dám hỏi có phải là khách được Trang chủ ước hẹn trong sổ nhân vật được mời hôm nay không?

Tiểu Phong đáp :

– Không phải!

Tên vạ mớ ấy nói :

– Thế thì các hạ tha thứ cho. Anh em chúng tôi không để các hạ vào trong trang viện được.

Tiểu Phong vẫn cười, nói :

– Không thể để cho vào, ta cũng không cần. Quả ta có một việc cần hỏi hai người, trong trang viện hôm nay có cuộc tập hợp chi vậy?

Tên vạ mớ nhú đôi lông mày rậm, đáp :

– Việc ấy xin các hạ thứ lỗi, tại hạ không thể trả lời.

Cười nhạt, Tiểu Phong hỏi :

– Trang chủ là ai vậy?

– Thiên Bất Luân!

– Cái gì?

Mặt Tiểu Phong lộ sắc kinh hoàng. Ba tiếng Thiên Bất Luân khác nào như tiếng sét nổ chát tai chàng.

Mặt hầm sát khí, chàng cười lạnh lạnh nói :

– Thật đúng như câu thơ! Dây sắt vẫn mòn không thấy dạng. Mặt mo bất gặp dễ như chơi. Ngưng một chút tinh quang trong hai mắt chàng bắn tủa vào một hai tên cao lớn vạ mớ không nháy. Tiểu Phong quát bảo :

– Hãy lập tức bảo Thiên Bất Luân ra ngoài này gấp mặt ta. Chẳng vậy thì đừng trách ta phá tan tành cái ổ nương thân của hần.

Câu nói dữ dằn của chàng làm hai tên ấy giật phùng phùng. Tên đứng bên trái liền miệng đáp :

– Thanh danh của các hạ, tưởng có lấy lòng khắp thiên hạ thật đấy, nhưng cũng đừng quá ý thế khi người quá đỗi vậy chứ? Hôm nay tại Tông Đào trang có tới vài mươi cao thủ khét tiếng võ lâm trong hai miền Nam Bắc con sông Trường Giang đến họp mặt. Tại hạ chỉ sợ bọn họ không tha cho các hạ nghênh ngang đâu!

Tiểu Phong lạnh lùng nói :

– Quả thật bọn người không vào trong gọi Thiên Bất Luân ra đây giáp mặt ta thì Tông Đào trang dầu tường đồng vách sắt đi nữa, ta cũng đập thành một đồng gạch vụn.

Tên vạ mớ bên trái cười gằn nói :

– Hai tôi nhất định không vào trong thông báo để thử xem các hạ làm gì chúng tôi?

Tiểu Phong cả giận nạt to :

– Thật hả?

Chàng chậm chậm đưa cánh tay mặt cao lên chờ hai tên ấy trả lời một tiếng ừ thì Tiểu Phong xuất thủ đánh liền.

Không khí hết sức căng thẳng!

Tên vạ mớ ấy trả lời bằng một giọng phách lối :

– Tại hạ đây không có ý khi người lành hiếp kẻ dữ. Có điều gặp đũa nào ngang đầu cứng cổ thì nhất định không dung tha. Cái danh hiệu giang hồ Đệ tam ma của các hạ nghe cũng kêu đấy, còn bản lãnh ra thế nào, thử cho tại hạ được thấy!

Tiểu Phong dần không nổi, quát rền như sấm :

– Ta sẽ tàn sát tất cả lũ này!

Câu nói vừa dứt một chưởng đánh tới tên cao thủ lớn vạm vỡ mặc quần áo chèn ở bên trái.

Trong chỗ vô ý, Tiểu Phong lại đứng vào chỗ ở của Thiên Bất Luân. Vì lẽ cây đèn ma có liên quan mật thiết với bảy đồng tiền có khắc chữ nợ của chàng bị Thiên Bất Luân lấy trộm nên chàng rất có thể phá tan Tòng Đào trang mới vừa nư giận.

Một chưởng Tiểu Phong vận dụng đầy đủ công lực toàn thân nên oai thế cường mãnh cực kỳ. Gió chưởng ào ào sôi sục như một con trót cuộn tới.

Hai tên cao lớn giữ cửa ấy không dám lấy sức chống chọi lại. Tên đứng bên trái nhảy vọt tạt sang một bên thối lui ra sau. Thừa thế Tiểu Phong tung mình bắn vọt vào trong lẹ như điện xẹt.

Tên đứng bên mặt vừa thấy chàng tung mình lập tức đánh tới một chưởng.

Tiểu Phong bắt buộc phải thối lui ra sau ba bước, vì chàng ơ thờ không đánh trả lại. Thành linh..

Một giọng cười ran rảng tợ chuông ngân vang xé mây. Tiếp liền theo là giọng nói rền vang :

– Bạn quý ở phương nào sao lại đến Tòng Đào trang khuấy rầy thế?

Một người chạy tới liền sau câu nói ấy. Tiểu Phong ngược mắt lên nhìn.

Chàng thấy một chàng thư sinh tác độ bốn mươi, tay cầm trường kiếm đứng ngay trước mặt.

Tiểu Phong cười lạnh lạnh nói :

– Phải đâu Tòng Đào trang là vách sắt tường đồng?

– Tuy không phải là vách sắt tường đồng nhưng không dễ bằng hữu trong giang hồ vào đến phá rồi.

Tiểu Phong gay gắt hỏi :

– Các hạ là cao nhân phương nào?

Chàng thư sinh sồn sồn ấy cười nhạt, cất bước chậm rãi đi thẳng tới phía Tiểu Phong, miệng nói :

– Ta là bằng hữu của Thiên Bất Luân, người giang hồ gọi ta bằng danh hiệu là Thần Long kiếm khách, còn tên họ thật của ta đúng là Đồng Vĩnh!

Tiểu Phong lạnh lùng nói :

– Thần Long hay Quỷ Hồ cũng chẳng sao! Tốt hơn là vào gọi Thiên Bất Luân ra yết kiến ta, không thì hấn đừng có trách!

Thần Long kiếm khách Đồng Vĩnh không ngờ Tiểu Phong khinh thường mình quá đỗi, quát to một tiếng vung kiếm tấn công liền.

Tiểu Phong rút Độc Long kiếm ra chống cự.

Chỉ trong nháy mắt hai đảng đã đấu hơn vài mươi chiêu.

Tiểu Phong thấy kiếm pháp của Đồng Vĩnh ảo diệu khôn lường. Lúc thủ không khác một thiếu nữ khép kín phong thu. Khi công lại giống tợ một con rồng thân vẩy vùng biển cả. Công lực của hấn thâm hậu vô cùng, càng đấu càng hăng.

Liền khi ấy...

Có thêm bốn bóng người rơi xuống tại chỗ.

Tiểu Phong tập trung tinh thần vào kiếm hiệu để đối phó với Thần Long kiếm khách Đồng Vĩnh nên không dám phân tâm xem ngó bốn phía nhưng vẫn thấy bốn bóng người vừa rơi xuống là ba lão già cầm kiếm và một kẻ ăn mày.

Lão ăn mày ấy chỉ cầm trên tay một cây hồ lô to lớn đỏ lôm. Đảo cặp mắt tròn vo như hai quả nhãn nhìn xem khắp chỗ, bỗng cất tiếng cười hả hả, miệng hỏi lảm bảm :

– Cái gì lộn xộn vậy?

Ba lão già cầm kiếm, có một lão đưa tay chỉ vào lão ăn mày mỉm cười cất tiếng hỏi :

– Xin com ăn hả? Không đói bụng sao?

Lão ăn mày chẳng trả lời câu hỏi ấy. Lão chậm rãi gỡ cái hồ lô ra, chốc vòi lên miệng uống luôn một hơi, mùi rượu xông lên nức nồng thơm ngát. Sau đó chép lưỡi chét chét mấy cái, nói giọng khề khà :

– Ta cười anh họ Đồng không chịu nổi thêm mùi chiều nữa, sắp thua chàng thanh niên đẹp trai ấy đến nơi rồi.

Cả ba lão già cảm thấy mặt biến sắc giận dữ phóng sáu cặp con ngươi vào cuộc đấu giữa Tiểu Phong và Đồng Vinh nhìn xem không nháy mắt. Thấy Tiểu Phong biến thể kiếm, một làn ánh sáng chói rực rỡ, chàng sử dụng môn Huyền Thiên kiếm pháp.

Huyền Thiên tôn giả nghiên cứu công phụ tự sáng chế môn “Huyền Thiên kiếm pháp”. Đồng Vinh đứng như lời lão ăn mày nói, quỳnh tay quỳnh chân không còn chịu đựng nổi.

Chợt nghe Tiểu Phong hét to lên, rền rền rền, ba tiếng kiếm reo liên tiếp cuốn dậy một trận cuồng phong lạnh lẽo, bay múa đảo lộn đầy trời, chỉ một vùng kiếm ảnh bao vây Đồng Vinh. Oai danh của Thần Long kiếm khách sắp bị xóa nhòa dưới tay Tiểu Phong.

Bỗng nhiên...

Từ giữa không trung vọng tới một tiếng rất to :

– Ngừng tay!

Tiếng vang chất chứa gần rách màn tai. Tiểu Phong bèn thu kiếm về, nhảy lui mấy bước, ngược mắt nhìn xem, liền biến sắc.

Chợt thấy anh chàng say Thiên Bất Luân đứng ngay trước mặt.

Tiểu Phong cất một tiếng cười dài, vung mình thoáng đến ngay mặt Thiên Bất Luân, mũi Độc Long kiếm chỉ thẳng ngay hông đối phương, miệng chàng quát bảo :

– Hay cho Thiên Bất Luân. Lần trước mi ẩn mình vào đám đông trốn được.

Lần này ta đổ mi chạy thoát ngả nào?

Thần Long kiếm khách Đồng Vinh nếu không nhờ có tiếng quát của Thiên Bất Luân thì đã bỏ mạng, không cũng trọng thương dưới kiếm của Tiểu Phong rồi.

Liền đó hần định tĩnh thần hồn, bản sắc anh hùng vẫn nguyên như cũ không hề suy giảm.

Hần đến trước mặt Tiểu Phong thành thật ngợi khen :

– Kiếm thuật của các hạ quả là tinh vi ảo diệu khiến Đồng mỗ được mở rộng thêm nhãn quang. Cái danh hiệu “Giang hồ đệ tam” thật xứng đáng lấy lòng!

Tiểu Phong vẫn không trả lời. Chàng bắn tủa hai luồng sát quang vào thẳng mặt Thiên Bất Luân, nạt gay gắt :

– Này Thiên Bất Luân! Mi phải trả cái vật ấy ngay lại cho ta.

Miệng chàng nói mà mũi kiếm trên tay hờm sẵn chực đâm vào hần. Bầu không khí bao trùm cả sát cơ.

Thiên Bất Luân cười khi hỏi lại :

– Vậy ấy là cái gì? Có phải bảy đồng tiền không?

– Đúng đó. Nếu mi không trả lại thì mũi Độc Long kiếm của ta sẽ không vị tình.

Thiên Bất Luân vẫn cười mỉm trên vành môi. Mặt hướng về lão ăn mày đang nốc hồ lô trên miệng.

Lão ăn mày cười hả hả, nói :

– Thiên Bất Luân! Dòm ta giống gì. Thèm uống rượu thì lại đây!

Tiếng dứt, hồ lô rượu trên tay lão đã liệng tới trước mặt Thiên Bất Luân.

Thiên Bất Luân mỉm cười, thối lui một bước chạy đi, miệng nói :

– Vậy hả! Tôi sẽ đem đầy rượu tới cho già uống!

Tiểu Phong nghe nói dòm chừng lão ăn mày. Thấy lão ta ngắt ngừng, chàng quát to tiếng, bảo :

– Thiên Bất Luân! Hãy trả vật ấy cho ta, rồi trốn chạy đâu thì chạy!

Chàng vung Độc Long kiếm chém bổ vào Thiên Bất Luân. Lão ăn mày vung ống tay áo, một luồng chưởng lực cường mãnh tuyệt luân đánh tới ngay ngực Tiểu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hồi 23

Cả hai suất thủ đồng một lúc, máu trong tim Tiểu Phong bị trào ngược lên, bụng nghĩ thảm :

– “Chưởng lực quá hùng hậu tuyệt luân!”

Chàng vội vã thâu kiếm nhảy lùi ra sau.

Lão cười ha hả nói :

– Giang hồ đệ tam ma! Cái gì thế? Ngươi không dám tiếp một chưởng của lão phu à?

Tiểu Phong bị lão ăn mày nói khích, trên gương mặt phùng lên sắc giận ngầm, cất tiếng nói :

– Hình như ngươi định chết đây sao?

Lão ăn mày cười khà khà nói :

– Đúng vậy! Đúng vậy! Ăn mày già định chết thật đấy! Chỉ sợ rằng mi không có đủ sức làm cho ăn mày già chết kia chứ!

Tiểu Phong là một người cao ngạo cùng cực trên đời. Tai nghe câu nói ấy chàng buông một chuỗi cười dài như điên như cuồng đồng đặc nói :

– Đã quyết tâm như vậy thì ta sẵn sàng đưa hồn ngươi về nơi Cực Lạc, giải thoát kiếp sống đau khổ ở chốn hồng trần. Mau xưng tên rồi chết cho sớm!

Lão ăn mày cười ha hả đáp :

– Xưng tên à? Mi thắng được ăn mày già. Bấy giờ ăn mày già sẽ nói rõ tên họ cho mi nghe!

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng quát bảo :

– Tốt lắm!

Tiếng chàng vừa thoát khỏi vành môi, tay trái đã đánh tới một chưởng.

Chưởng lực vừa đánh ra, thỉnh linh...

Chàng kêu lên một tiếng á, gương mặt biến sắc nhợt nhạt, tay vội thâu về, nhảy tạt ra sau năm bước.

Cử chỉ đột ngột của Tiểu Phong khiến ai nấy đều giật mình hoảng kinh, không hiểu vì có nào đương lúc giận dữ đánh tới một chưởng có sức đẩy núi xô non lại tự nhiên rút tay trở về.

Những người có mặt tại chỗ đều sững sốt ngẩn người.

Cặp mắt sáng ngời của Tiểu Phong trừng lên tròn xoe như hai cái lục lạc nhìn chăm chỉ vào lão ăn mày không nháy, chàng chẳng thốt ra lấy nửa tiếng.

Lão ăn mày cũng không hiểu nổi thái độ quái gở của chàng nên buộc miệng hỏi :

– Mi làm cái gì thế?

Giây lâu Tiểu Phong mới đánh tiếng hỏi bằng một giọng sợ sệt run run :

– Tiền bối đây chính là nhân vật làm giới giang hồ kêu bằng “Thần Cái Xích Cước Đại Tiên”?

Lão ăn mày khẽ đáp :

– Đúng vậy!

Tiểu Phong nghe trả lời dứt tiếng, vội vàng quỳ hai gối xuống đất lạy và thưa :

– Vãn bối ngu dại, tôi tầm không biết lão tiền bối nên mới phạm nhiều tội đáng chết thế này. Cúi mong lão tiền bối lượng thứ đáng cho vãn bối lạy tạ cái ơn năm nọ, người đã cứu mạng cho mẹ vãn bối là Tản Thiện Anh thoát chết...

Tiểu Phong nói đến câu này, nhớ lại việc xưa bùi ngùi cảm động, lòng đau như cắt, hàng lệ ngọc chảy xuống lưng tròn.

Xích Cước Đại Tiên bị Tiểu Phong quỳ lạy quá đột ngột làm cho chân tay lựnh quỳnh chẳng biết né tránh ngã nào, đành phải đảo lia đảo lại :

– Đứng dậy... đứng dậy... đừng làm thế... đừng...

Thiên Bất Luân nín không được, vỗ bụng cười ha há nói :

– Lão ăn mày! Ngươi có lối thoát nguy rồi đó! Hú hồn hú vía ông bà ta nghe!

Xích Cước Đại Tiên lườm Thiên Bất Luân. Lúc ấy Tiểu Phong đã đứng dậy, Xích Cước Đại Tiên thở ra một hơi, nói :

– Bạn cũ có đáng con để mà báo thù cho mình thế này, vong hồn dưới chín suối cũng được ngậm cười!

Tiểu Phong ngạc nhiên nói :

– Lúc mẹ vãn bối sắp thở hơi cuối cùng rất đổi cảm kích cái ơn cứu mạng của lão tiền bối năm nào.

Xích Cước Đại Tiên chận lời nói tiếp :

– Vương mẫu chỉ ân hận một điều là lúc bà ấy bị đánh chết ta không ra cứu mạng được lần thứ hai. Việc ấy còn canh cánh mãi bên lòng, không lúc nào nguôi! Ôi!

Lão than một tiếng khổ sầu rồi nói tiếp :

– Lê thiếu hiệp! Hãy mau lại ra mắt bạn chí thiết của cha cháu lúc sanh tiền là bác Thiên Bất Luân đi!

Tiểu Phong ngần ngừ, bụng bảo dạ rằng: Hóa ra bạn thiết của cha ta sao? Có gì lấy bảy đồng tiền có khắc chữ thần bí của ta?

bụng nghĩ như vậy nên chàng cứ đứng trơ trơ nhìn sững.

Thiên Bất Luân nhích mép cười gượng nói :

– Đi ăn cơm cho no cái bụng đã! Đẹp! Đẹp hết mọi việc lại hai bên, đừng bày đặt thêm lộn xộn.

Xích Cước Đại Tiên ngó thẳng vào mặt Tiểu Phong bảo :

– Lê thiếu hiệp! Cháu tìm đến đây với ý định không tốt, cố gây sự rắc rối lôi thôi. Nhưng bọn chúng ta đây đều đã liệu trước hết những điều thâm kín trong lòng cháu. Thiên Bất Luân móc trộm bảy đồng tiền của cháu thật sự không phải do ác ý, mà chính là do Vương mẫu nhờ ông ta giúp giùm đó!

Tiểu Phong lại càng không hiểu nên hỏi :

– Chính lão tiền bối nhờ và lấy trộm bảy đồng tiền trong túi áo vãn bối?

– Đúng vậy! Cháu có biết bảy đồng tiền ấy chứa đựng sẵn một vận kiếp vô lâm rồi chứ?

– Thưa, vãn bối đã biết!

Xích Cước Đại Tiên lại nói :

– Nay Lê Tiểu Phong. Người đã biết rõ nó là điều hết sức dị tường mà lòng cháu lại muốn khám phá những bí mật của Cây Đèn Ma đó chẳng?

– Thực vậy! Quả đúng! Lòng vãn bối đã nhất định thì không bao giờ thay đổi.

Tiểu Phong trả lời hết sức kiên quyết. Trên gương mặt hiền lành của Xích Cước Đại Tiên nổi lên một khí sắc âm thầm lạnh lẽo :

– Nay Lê thiếu hiệp! Cây Đèn Ma là vật hết sức bất tường. Năm nọ Vô Cực Thiên Tôn cũng vì cây đèn ma ấy mà gây nên những cuộc đồ sát khắp giới vô lâm, làm cho máu đồng đạo chảy thành sông, thân đồng đạo chất thành gò. Sau cùng chính Vô Cực Thiên Tôn chết không đất chôn thân.

– Chí nguyện sắt đá là báo được thù sâu ngoài ra sanh mạng đối với Tiểu Phong này chẳng đáng chi làm tiếc.

Xích Cước Đại Tiên nói :

- Chẳng như cháu vẫn muốn noi theo bánh xe cũ của Vô Cực Thiên Tôn?
- Chí quyết báo được thù nhà, vẫn bói chẳng ngại chi cả.
- Này Tiểu Phong! Cây Đèn Ma rất có quan hệ đối với bạo kiếp vô lâm. Nếu cháu biến thành chủ nhân thứ hai của Cây Đèn Ma sẽ tàn sát vô số mạng người. Lão ăn mày già này ngày trước giao tình với thân phụ của cháu rất thân mật nên không thể trông thấy cháu chết một cách thê thảm, không được mảnh đất chôn chôn.

Tiểu Phong nói :

- Tâm ý của văn bói đã quyết, không cách nào sửa đổi được.

Xích Cước Đại Tiên ngó Thiên Bất Luân như muốn hỏi ý kiến :

- Luân lão đệ! Theo như lão đệ nghĩ thì sao?

Thiên Bất Luân bước thẳng đến trước mặt Tiểu Phong nói bằng lời chân thật :

- Lê hiền đệ! Lão phu là bạn chí thiết với cha cháu, nên đối với cháu rất đổi quan tâm. Lão phu lấy trộm bảy đồng tiền có khắc chữ thần bí trong túi áo của cháu không phải cố ý khuấy chơi cũng không phải ngẫu nhiên vô tình mà chính là đã đắn đo, suy nghĩ chín chắn. Lão phu cố tránh trước cho cháu một tai họa rừng rợn không sao tránh khỏi, vì lão phu muốn cháu sống oanh oanh liệt liệt một kỳ tài võ lâm đạn nổ chí cha cháu, đồng thời cũng giữ vẹn lửa hương cho dòng họ Lê. Nếu cháu vì việc báo thù cũng chẳng có chi là khó khăn lắm. Chỉ cần liên hiệp các bè bạn của cha cháu lúc sanh tiền thì kẻ một tay tưởng dư sức đối phó với kẻ thù. Tuy kẻ thù vậy cánh rất lợi hại, nhưng bạn cũ của cha cháu có khắp bốn phương trời toàn là những cao thủ thượng đỉnh cả.

Tiểu Phong nói :

- Ý chí của văn bói đã nhất quyết, việc phải lấy cho được Cây Đèn Ma nhất định phải thực hành. Lão tiền bối đã là bạn chí thân của cha văn bói ngày trước, xin lão tiền bối trao trả lại cho văn bói bảy đồng tiền có khắc chữ thần bí.

Thiên Bất Luân nói :

- Cháu không khám phá điều bí mật ấy không đáng hay sao?
- Thưa lão tiền bối đúng vậy. Bề nào văn bói cũng phải đạt ý thích sở nguyện của văn bói.

Thiên Bất Luân nói :

- Lúc cháu lấy Cây Đèn Ma, vô số các kỳ nhân, ẩn hiệp sẽ nhất định không dung tha mạng cháu!

Tiểu Phong cười ngạo nghệ đáp :

- Điều ấy văn bói cũng chẳng bận tâm tý nào.

Xích Cước Đại Tiên thấy Thiên Bất Luân đem hết tình lý ra khuất phục mà Tiểu Phong trước sau vẫn khẳng khái một chiều giữ vững lập trường cố định của mình, chẳng chút nghĩ suy do dự. Lão ăn mày thở dài buồn bã, cất tiếng ôn tồn nói :

- Đã như vậy thì chúng ta còn biết làm thế nào hơn. Thôi Luân lão đệ cứ trao trả lại bảy đồng tiền có khắc chữ thần bí ấy cho Tiểu Phong.

Thiên Bất Luân móc túi lấy đủ số bảy đồng tiền ấy đưa tận tay chàng. Sau khi nhận lấy xong, Tiểu Phong vòng tay cúi đầu tạ ơn :

- Tình cờ hôm nay trong chỗ bất ngờ mà văn bói được biết hai vị lão tiền bối là bạn chí thân ngày xưa của cha văn bói. Hai vị đã nghĩ tình bạn cũ noi suốt vàng, tìm đủ cách để khuyên răn. Tiếc rằng văn bói không vâng lời được hai vị lão tiền bối trong việc cản ngăn đi tìm lấy Cây Đèn Ma dám mong niệm tình tha thứ. Văn bói xin đa tạ hai vị lão bá bá, cùng các vị thúc thúc, bá bá có mặt hôm nay tại đây! Cháu xin từ già!

Thiên Bất Luân mặc nhiên nói :

- Lão phu chỉ ước nguyện cho cháu được qua khỏi cái họa chết không chỗ chôn chôn.

Tiểu Phong lặng thinh vì chính chàng cũng đã dư rõ Cây Đèn Ma rất có liên quan đến bạo kiếp vô lâm mà Xích Cước Đại Tiên với Thiên Bất Luân đều nóng lòng lo sợ tương lai của chàng. Câu nói của Thiên Bất Luân là câu chí tình, chứ không mĩa mai hay chúc dữ.

Cây Đèn Ma khiến người nói đến là sợ mất máu. Việc Đông, Nam, Tây, Bắc bốn đại kỳ nhân liên hiệp đối phó với chàng cũng đủ thấy tánh chất nghiêm trọng đến mức nào rồi.

Trong cái sát na chớp nhoáng ấy, Tiểu Phong sực nhớ đến lời nói của lão già Tây Thiên tại đỉnh Hận Thiên Phong. Chẳng cảm giác rợn người.

Xích Cước Đại Tiên nói :

– Này Lê thiếu hiệp! Mỗi người ta có chí khí riêng của người nấy! Không thể nào miễn cưỡng đặng. Cháu đã cương quyết khám phá bí mật của Cây Đèn Ma, bọn chúng ta cũng không thể ép uống cháu được.

Lão ăn mỳ ngưng lại rồi nói tiếp :

– Gần đây cháu có nghe tin cha cháu sống lại trong chốn giang hồ không?

Đầu óc Tiểu Phong rung động rất mạnh vì cái tin ấy làm chàng băn khoăn nghĩ ngợi, chẳng hiểu sự thật bên trong ra làm sao, do đó chàng vội vã đáp :

– Chẳng những cháu chỉ nghe mà thôi, chính mắt cháu lại càng trông thấy rõ ràng nữa. Có điều người không nhìn nhận cháu là con, không cho cháu kêu bằng cha. Người một hai vẫn cứ bảo không phải là cha của cháu. Bác biết làm sao, nhờ chỉ bảo giúp cháu.

Xích Cước Đại Tiên nói :

– Phần Diện Thiết Nhân ra mặt lần thứ hai trên chốn giang hồ làm rung sợ hãi cả người trong thiên hạ. Đúng là người ấy có phải là Trần Bình cha cháu hay không phải, dư luận bàn tán xôn xao chẳng ai có bằng cứ cụ thể mảy may nào đưa ra để rọi chút ánh sáng vào vấn đề đen tối ấy. Còn theo chỗ lão phu xét đoán thì rất có thể là không phải vì cha cháu, Phần Diện Thiết Nhân Lê Bình đã chết thật cách đây vài năm trước rồi. Việc ấy còn chi hồ nghi nữa.

Tiểu Phong hỏi :

– Vậy người ấy chính là người đã thay thế cháu mai táng mẹ cháu cùng với đại ân nhân của cháu là Tinh Nhãn Nhiếp Hồn lại còn cứu cháu thoát chết trong trận thế rừng tòng.

– Người ấy là ai, câu hỏi ấy đã hàm ẩn một câu không lời giải đáp!

Xích Cước Đại Tiên nói đến đó, lòng đau như cắt. Mắt rơm rớm vài hạt châu rơi.

Trước mặt bạn bè cũ của cha mình, Tiểu Phong không biết nói thế nào.

Chàng vẫn chưa hoàn toàn tin lời ước đoán của Xích Cước Đại Tiên là đúng! Vì vậy chàng chấp tay vái sâu lão ăn mỳ và Thiên Bất Luân :

– Giờ đây vẫn bồi phải đi ngay! Đi Hận Thiên Phong! Tạm giả từ hai vị lão bá bá ở lại mạnh giỏi.

Xích Cước Đại Tiên nói :

– Đi liền sao? Vái trời giúp cháu thoát khỏi mọi hiểm nghèo, nói cùng mà nghe, nếu chẳng may cháu có bề nào bọn anh em chúng ta sẽ tạm thay cháu trả thù cho cha mẹ cháu. Không sao đâu!

Thiên Bất Luân nói :

– Có đói bụng không? Hay cháu ráng ở lại dùng bữa cơm hẩm hút rồi hãy đi!

Tiểu Phong thấy hai người bạn cũ của cha mình thật tình xót thương chiều cố đến xúc cảm dâng trào. Nhưng nóng lòng đi Hận Thiên Phong, chàng từ chối bữa cơm của Thiên Bất Luân.

Trước khi rời chân, Tiểu Phong chần chừ như định nói gì, mà lại thôi. Chàng rầm rì thở dài quay người đi xuống núi.

Nhìn theo bóng lưng Tiểu Phong biến dần trong mây khói xa xăm, Xích Cước Đại Tiên và Thiên Bất Luân cùng buông tiếng thở ra.

Thiên Bất Luân nói :

– Tiểu Phong quyết chí báo thù, không tiếc chết chẳng đất chôn thây. Bạn cũ, vong linh có biết, hấn cũng ứa lệ khóc ròng.

Xích Cước Đại Tiên nói :

– Bọn anh em chúng ta hiện thời chưa biết phải toan liệu làm sao vì việc chưa xảy đến chưa có biện pháp, giả như mà Tiểu Phong có thật sự biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai, bọn anh em chúng ta cũng vẫn phải tìm cách bảo hộ nó, nhất định không để nó chết dưới tay tứ đại kỳ nhân.

Thiên Bất Luân gật đầu tán thành lia lịa.

Lại nói về Tiểu Phong, lòng mang một mối u tình đau khổ ra khỏi sơn trang.

Chàng bước chậm rãi từng bước một, đầu óc nghĩ ngợi băn khoăn. Cầm bảy đồng tiền có khắc chữ thần bí trong tay, chàng âm thầm ứa nước mắt.

Thình lình...

Từ phía sau lưng chàng nghe giọng nói của Bắc Yêu vọng đến :

– Em! Em Phong!

– Chị Bắc Yêu!

Bắc Yêu nhìn chàng ngậm ngùi :

– Xích Cước Đại Tiên đã nói với chị. Em nên suy nghĩ lại.

Tiểu Phong mỉm một nụ cười, gương gạo đáp :

– Vì quyết báo thù, em thử nghiệm một lần đầu cho có thành “Vô Cực Thiên Tôn” thứ hai đi nữa cũng không chút ân hận. Nay chị có nhớ những gì em đã nhờ chị chứ?

Trong hai khóe mắt long lanh của Bắc Yêu rơi hai hàng lệ. Nàng đáp bằng một giọng buồn buồn :

– Em ạ! Chị nhớ, nhớ hết... Lúc nào em biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai, em nhờ chị giết em!

– Đúng vậy!

Tiểu Phong cười chưa xót nói :

– Mong chị làm đúng lời hứa ấy.

– Em! Em ơi! Chị sợ... chị sợ...

– Sợ sao đó chị? Chị à! Việc ấy dầu sao chị cũng phải làm xong giúp em. Em không bằng lòng chết vào tay một người khác hơn...

Bắc Yêu bậm môi, nuốt lệ lặng lẽ gạt đầu.

Tâm sự của cả hai nặng nề như sắt đá. Dầu cho có muôn câu ngàn lời, vẫn không biết phải nói làm sao cho vừa.

Dưới bóng đêm, hai người so vai nhau đi. Gió lạnh sương khuya thổi lộng vào da thịt. Thế mà cả hai đều chẳng hay biết chút nào.

Sóng lá cây từng reo vang, giống như trời bản nhạc lâm ly đưa hai người trên bước đường giả biệt.

Từng chiếc lá rơi xào xạc, dường thể khóc đưa mạng sống của Tiểu Phong lần vào cõi âm.

Chẳng một tiếng nói, chỉ có những tiếng chân đi...

Giữa canh trường lạnh lẽo, tiếng bước nặng nề khác nào những tiếng bi ca rót vào tâm linh hai người.

Lâu thật lâu, Bắc Yêu gọi lên :

– Em!

– Vâng!

Nàng cười nảo nuốt, nói :

– Giờ đây chị em chúng mình đi thẳng lên Hận Thiên Phong hay còn đi đâu nữa?

– Đi Hận Thiên Phong! Lòng em nóng nảy như lửa đốt không thể kéo dài ngày giờ khám phá bí mật thần kỳ dưới mười miếng đá hoa. Thù nhà một ngày còn chưa trả, lòng em xôn xao như muối xát kim đâm.

Nàng thở dài, nói lẩm bầm một câu :

– Đời người thật giống hệt một giấc mộng. Có khi nào đó, người ta hoài nghi những điều trong mộng. Vì vậy sau tỉnh mộng, người ta lại lạc vào ký ức.

Tiểu Phong day mặt ngó nàng bắt gặp đôi mắt long lanh tựa thủy tinh của Bắc Yêu những ngấn lệ rơi đầm đìa. Chàng xúc động kêu lên :

– Chị... chị...

Bắc Yêu vô cùng đau khổ, nhích mép cười :

– Cầu mong... khác nào mà hình bóng lơ mờ. Vậy mà trên đời có vô số người nhờ chút mong cầu ấy mà sống qua ngày tháng.

Nàng kéo ống tay áo gạt dòng lệ đầm, miệng vẫn nói lảm bảm không ngừng :

– Kìa em! Em có nghe chẳng tiếng tùng reo như sóng động, tiếng gió rít như nhạc thiều. Phải đó là cảnh vật vì ta mà trời khúc bị ca ai oán?

Tiểu Phong lặng thinh không nói.

Bác Yêu lại tiếp :

– Này em! Lúc sanh mạng của em sắp kết thúc, em có giấy khắc nào nghĩ đến?

– Phải có, đó là lẽ dĩ nhiên do tình cảm trời phú sẵn cho con người.

Bác Yêu chợt nhớ mình không nên gieo vào đầu Tiểu Phong những ý niệm khó khăn trước khi chàng lấyặng Cây Đèn Ma.

Nghĩ tới điều ấy nàng đành lảng sang chuyện khác :

– Này em, trước khi đến Hận Thiên Phong, hai chị em mình nên trở về hang đá thăm mấy quái nhân còn ở đó thế nào. Chị định cùng họ đến Hận Thiên Phong đặt bảo hộ em nếu có điều nào bất trắc xảy đến bất ngờ.

Tiểu Phong gạt đầu :

– Càng hay!

Hai người lại thẳng đường đi về hướng “Tử cốc”. Qua ngày thứ ba thì cả hai đã gặp lại bọn hai mươi bốn quái nhân tại đó.

Sau năm sáu ngày cách biệt bọn người này đã mặc y phục mới và được ăn no ngủ yên nên cả hai mươi bốn quái nhân mới hôm nào còn là những con quỷ nhập tràng ghê gớm, hôm nay mặt mày tuấn tú.

Lúc vừa mới trông thấy, Tiểu Phong gần như không nhận ra bọn họ là ai.

Thiên Xà Lý Yên cùng với hai mươi ba chàng thanh niên khôi vĩ ấy thấy Tiểu Phong và Bác Yêu từ xa nên đã kéo nhau sắp hàng trước cửa hang quỷ gối đón rước. Cả bọn đồng hô to :

– Các đệ tử đón mừng Lệnh chủ.

Tiểu Phong rảo mắt nhìn khắp một vòng cất tiếng bảo :

– Các vị hãy đứng dậy!

Thiên xà Lý Yên cùng ai nấy đồng hô tiếng :

– Tuân lệnh!

Khi mọi người chậm rãi đứng thành hàng ngũ hân hoi, Thiên xà Lý Yên bước tới trước, vòng tay cúi đầu thưa :

– Bẩm cùng Lệnh chủ! Lý Yên tôi đã tuân đúng theo chỉ thị của Lệnh chủ là trừ ba người được đặc phái ra ngoài kiếm vật thực và y phục, tất cả những người khác đều chưa hề bước ra khỏi hang một bước. Dám mong Lệnh chủ soi xét!

Nói dứt, hần xá sâu một vãi. Tiểu Phong gạt nhẹ đầu tán thành, miệng bảo :

– Tôi biết rõ các vị đều là những thanh niên có chí khí, nặng lòng báo thù.

Tôi còn định đi Hận Thiên Phong một chuyến nên cần các vị. Sau đó chúng ta sẽ đi tìm Mông Diện Thần Nữ mà báo thù. Chưa biết ý các vị thế nào?

Lý Yên thưa :

– Thuộc hạ tuân vâng chỉ thị của Lệnh chủ.

Ngẫm nghĩ giây lát, Tiểu Phong lại bảo :

– Trước khi tại hạ lấy được Cây Đèn Ma, tưởng chừng cũng cần bàn bạc cùng các vị. Cây Đèn Ma rất liên can đến bạo kiếp vô lâm. Vì chẳng may có điều chi bất hạn xảy đến các vị hãy theo chỉ thị của chị nuôi tôi là Bác Yêu đây sai khiến.

Lý Yên cung kính đáp ứng :

– Thuộc hạ răm rắp tuân vâng mạng lệnh!

Tiểu Phong lại bảo :

– Hiện giờ hai mươi bốn vị có đông đủ mặt tại đây chớ?

– Bẩm Lệnh chủ, đông đủ cả!

Tiểu Phong gạt đầu bảo :

– Vậy là chúng ta lên đường!

Liền đó Tiểu Phong cùng Bắc Yêu dẫn hai mươi bốn môn nhân vừa thấu nhận vào phái Nhân môn nhắm thẳng ngả Hận Thiên Phong của ngọn Vạn Dương sơn để khám phá bí mật dưới mười miếng đá hoa!

Qua ngày thứ nhì bọn Tiểu Phong, hai mươi sáu người cả thầy đã đến sườn núi Vạn Dương sơn.

Thình lình...

Một chuỗi cười lạnh lạnh xé bầu không khí của núi rừng dội đến. Nghe tiếng cười ấy Tiểu Phong dẫn đầu toàn bọn liền dừng bước lại.

Chàng ngước đầu liếc xuống phía dưới chân núi, thấy có chừng vài mươi bóng người bay vút lên theo.

Trong nháy mắt, mấy chục bóng người ấy đã lên đến trước mặt Tiểu Phong.

Liếc nhìn qua sắc mặt chàng hằm hằm giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hồi 24

Bọn người vừa đến chính là chủ nhân của Địa bảo, Lãnh Diện Vong Hồn cùng với mấy chục đứa môn hạ thân tín của hắn.

Bọn này toàn là hạng cao thủ thượng đỉnh cả.

Tiểu Phong quả không ngờ Lãnh Diện Vong Hồn lại xuất hiện ngay chốn này. Trong khi ấy Lãnh Diện Vong Hồn cười hắc hắc mấy tiếng kéo róc đám cao thủ môn hạ sẵn tới sát gần Tiểu Phong. Lãnh Diện Vong Hồn suất lĩnh môn hạ kéo đến đây như thế này là có duyên cớ, chớ không phải vô tình. Vì lẽ Tiểu Phong lấyặng Cây Đèn Ma sẽ là một nguy cơ vô cùng to lớn đối với toàn thể Địa bảo.

Do đó sau khi bắt được nguồn tin sốt dẻo cho biết Tiểu Phong đang xúc tiến hành trình lên Hận Thiên Phong, Lãnh Diện Vong Hồn liền sắp đặt sẵn kế hoạch tiêu diệt chàng trước khi chàng khám phá bí mật dưới mười miếng đá hoa đang ngửa hậu hoạn.

Lãnh Diện Vong Hồn xuất hiện đột ngột khiến bầu không khí tại chỗ căng thẳng dị thường. Hắn cười lạt một tiếng nói giọng gay gắt :

– Lê tiểu tử! Mi không bỏ thầy trong đại hải thật là ngoài ý muốn của mọi người, ta cứ cho rằng mi đã chầu Há Bá lâu rồi kia chớ!

Sát khí bao trùm cả mặt, Tiểu Phong còn chưa lên tiếng thì giọng cười lạnh lót của Bắc Yêu đã ngân cao lên. Lập tức nàng rút mười ngọn Liễu Diệp phi đao cầm sẵn trong tay, chuẩn bị đối phó.

Hai mươi bốn môn hạ của Tiểu Phong do Lý Yên cầm đầu mất ngó lờm lờm vào mặt bọn cao thủ của Địa bảo!

Tiểu Phong cười há há như điên, như cuồng, cất tiếng bảo :

– Lãnh Diện Vong Hồn! Cừu sâu cha mẹ chưa trả không đội trời chung, Tiểu Phong ta chưa đạt thành điều tâm nguyện là lấy máu người Địa bảo rửa sạch Địa bảo thì lẽ nào lại chịu chết.

Dứt lời, chàng rút thanh Độc Long kiếm khỏi vỏ, mắt tỏa tinh quang bắn thẳng vào mặt Lãnh Diện Vong Hồn.

Không gian bao trùm từ khí!

Lãnh Diện Vong Hồn cũng rút một cây ngân tiên dài ba thước giắt bên hông ra cầm tay. Hắn cười gằn nói :

– Hôm nay mày không chết thì ta chết. Tiểu tử! Mau nạp mạng!

Theo tiếng nói, toàn thân Lãnh Diện Vong Hồn bắn tới, cây Ngân tiền của Lãnh Diện Vong Hồn vừa quét tới, bỗng nhiên có tiếng cười vang. Một giọng nói lạnh lạnh vang dậy :

– Thừa Bảo chủ! Giết ruồi cần chi phải dụng đến vàng, đối với một tăng tiểu tử này mà Bảo chủ phải xuống tay cho một thể. Để nó cho bọn tiểu nhân được rồi!

Tiếng nói vừa dứt Tiểu Phong chợt thấy nhoáng vàng trước mặt một bóng người, liền đó lại thêm ba mươi bảy bóng người khác bay rớt xuống.

Tiểu Phong cùng Lãnh Diện Vong Hồn đều thối lui lại sau. Ngược mắt nhìn lên thì là Mông Diện Thần Nữ cùng với ba mươi sáu thiếu nữ môn hạ của nàng xuất hiện.

Mông Diện Thần Nữ cùng ba mươi sáu vị Thiên Cương Tinh có mặt khiến Tiểu Phong cùng hai mươi bốn người bị nàng giam hãm tại Tử cốc phùng phùng lửa giận.

Cặp mắt trong sáng như ánh sao của Bắc Yêu hốt hoảng, tinh thể trước mặt biết rõ Tiểu Phong thật là bất lợi.

Người Địa bảo do Lãnh Diện Vong Hồn cầm đầu đã liền nhau lao đến.

Chợt liền...

Một tiếng cười điên cuồng bỗng xé gió đến tận tai mỗi người có mặt tại trận.

Tiếng cười ấy thốt ra từ miệng Thiên xà Lý Yên.

Thấy Mông Diện Thần Nữ xuất hiện, Lý Yên không dằn nổi oán cừu dồn dập trào cuộn. Vì vậy hắn buông ra một tiếng cười gay gắt, liền cùng với hai mươi ba môn nhân cùng lúc sấn đến phía Mông Diện Thần Nữ. Lý Yên cất tiếng hỏi :

– Mông Diện Thần Nữ! Nàng còn nhận ra được bọn anh em ta đây chăng?

Mông Diện Thần Nữ khinh khỉnh hỏi :

– Bọn các người định báo cừu hả?

– Cái đó đã hẳn rồi!

Lý Yên đưa mắt rực rực những tia lửa oán thù ngó, quát to :

– Hãy nghe lệnh đánh chết ngay Mông Diện Thần Nữ.

Lý Yên vừa thốt, hai mươi ba vị môn nhân, trong đó có mười cao thủ bắn mình bay tới chụp bỏ vào người Mông Diện Thần Nữ.

Mười cao thủ ấy chụp tới liền lập thành trận Thập Quỷ, một tuyệt học mà Lý Yên đã lượm được ở trong cuốn bí kíp lúc bị giam hãm ở Tử cốc, cố công rèn luyện cho bọn quái nhân. Ngay khi mười cao thủ dàn bày thế trận Thập Quỷ thì ba mươi sáu vị Thiên Cương Tinh của Mông Diện Thần Nữ cũng thét to một tiếng vung tay chống trả liền theo. Cuộc diện chiến đấu bỗng trở nên rối loạn vô cùng.

Vì ba mươi sáu môn hạ của Mông Diện Thần Nữ dàn bày trận Thương Cương Tinh không làm chi nổi hai mươi ba môn nhân của Lý Yên.

Mà thế trận Thập Quỷ của mười cao thủ của Lý Yên cũng chẳng làm chi được ba mươi sáu vị Thiên Cương Tinh của Mông Diện Thần Nữ.

Hai thế trận trở thành vô dụng cả hai.

Trong lúc ấy, tiếng quát tháo, tiếng la hét hợp thành một trận ồn ào chưa từng có khiến người nghe đến phải rợn tóc gáy, ón da gà.

Liền khi ấy...

Lý Yên tung mình vọt tới, đánh thẳng một chương vào ngay bụng dưới Mông Diện Thần Nữ, nhọc điểm mà hắn oán thù hơn hết trong châu thân nàng.

Lý Yên vừa ra tay thì Tiểu Phong cũng vừa quát to một tiếng bay mình sấn tới, thanh Độc Long kiếm lẹ như điện xẹt chém sả ngay mặt Lãnh Diện Vong Hồn.

Tiểu Phong vừa ra tay thì Bắc Yêu lại cũng vừa cười lạnh ló, hai mươi ngọn Liễu Diệp phi đao trong tay nàng đã phóng tới một loạt vào đám môn nhân của Địa bảo.

Những tiếng rú thảm thiết hét lên. Theo hai mươi ngọn phi đao của Bắc Yêu đã có năm môn nhân của Địa bảo chết tươi tại trận.

Bắc Yêu vung người tròn xoay vòng đã lấy lại mười ngọn phi đao vào tay.

Bỗng nhiên một tiếng vọng tới tiếp theo một luồng chưởng lực đánh thẳng vào hống nằng.

Bắc Yêu chợt cảm thấy có luồng chưởng lực đánh vào mình, nằng lách sang bên vài thước tránh dễ dàng. Liếc mắt ngó tới, Bắc Yêu đã thấy Nam Tinh đứng trước mặt.

Thật quả đúng như lời nằng tiên liệu, tất cả người Địa bảo đều sốc đến chẳng thiếu mặt nào.

Sự có mặt của Nam Tinh làm cho Bắc Yêu kinh thẩn tự bảo :

– “Thế này nguy mất! Nếu ta bị Nam Tinh kèm giữ thì Tiểu Phong một mình làm sao chống nổi Lãnh Diện Vong Hồn cùng bao nhiêu môn hạ của hắn”.

Với ý nghĩ ấy nằng không để phí mất thời giờ, miệng nạt to một tiếng, mười mấy ngọn Liễu Diệp phi đao trong tay chẳng khác nào những ngôi sao băng bắn xẹt vào người Nam Tinh nhấp nhোáng.

Tạm dừng cuộc giao đấu giữa Nam Tinh và Bắc Yêu để nói tiếp việc Tiểu Phong vùng kiếm chém sả vào mặt Lãnh Diện Vong Hồn một nhát trước.

Kiếm vừa vùng thì tay trái cũng vẩy theo một ngọn Thiên Huyền Dương Công.

Tay kiếm tay chưởng chẳng tấn công cùng một lúc, lanh lẹ tuyệt luân. Lãnh Diện Vong Hồn không ngờ võ công của Tiểu Phong lợi hại đến mức ấy nên hắn cũng thất kinh hồn vía, sử dụng thân pháp khinh công bắn nhảy tạt sang bên trái ba bước.

Lãnh Diện Vong Hồn có tiếng là con cáo già điêu ngoa nhưt đời trong chốn giang hồ mà võ công lại cao siêu hiếm thấy. Thừa lúc hắn nhảy tạt sang bên né khỏi một chưởng Thiên Huyền Dương Công hung mãnh cực kỳ của Tiểu Phong, thuận tay gạt mạnh cây ngân tiêu quét ngang một ngọn nổi gió.

Cây ngân tiêu quét tới thì thân hình của Lãnh Diện Vong Hồn cũng bắn theo liền. Tiểu Phong vừa thấy trước mắt hoa lên, cây ngân tiêu đã quét đến ngay ngực.

Tiểu Phong trong lòng hoảng sợ, thối lui ra sau.

Lãnh Diện Vong Hồn thét to. Bóng ngân tiêu chớp nhoáng tứ văng. Rào rào rào, ba tiếng rít lên mang theo ba thể công ráo riết đập bổ vào những chỗ yếu hại trong thân Tiểu Phong.

Võ công của Lãnh Diện Vong Hồn có tiếng là hiểm ác xưa nay đã sát hại bao nhiêu danh thủ dưới độc thủ của hắn rồi. Cây ngân tiêu được sử dụng hiểm hóc khôn lường và những thể biến hóa của nó càng không sao ngăn ngừa kịp.

Tiểu Phong cứ bị Lãnh Diện Vong Hồn bức bách tới lui từng bước, chỉ còn lo cố thủ, không hở tay tìm thể phản công.

... Mấy chục cao thủ của Địa bảo thừa lúc Tiểu Phong bị dồn ép nguy hiểm đồng thời ra tay một lượt đánh bổ vào mình chàng mỗi đứa một chưởng.

Mấy chục cao thủ Địa bảo, một khi liên thủ đánh ra thì chưởng thể cường mãnh có thể san bằng một gò cao, chưởng lực như sóng cuồng, gió loạn chó không vừa.

Tiếng thét thê thảm rú lên!

Tiếng thét ấy khiến người nghe phải rồn tóc gáy. Nhưng không phải do miệng Tiểu Phong mà chính là từ mồm của người Địa bảo thét dậy!

Tiếng rú thảm thiết đau thương rợn người ấy chưa ngưng hẳn mà đã thấy có bốn cao thủ Địa bảo bị bắn bay người lông lốc, ngã lăn quay trên mặt đất miệng học máu tươi, chết không toàn thây.

Biến cố đột ngột làm tất cả mọi người đều thất kinh hồn vía. Bọn Địa bảo thật không sao ngờ được có chuyện đột nhiên thế ấy nên sững người. Ngoài bốn tử thi nằm sóng sượt trên vũng máu, tất cả đều tự động rút lui ra sau.

Người vừa mới đến đó chính là nhân vật thần bí.

Ngoạn Huyết Nhân!

Cười nhạt một tiếng, Ngoạn Huyết Nhân dần giọng nói :

– Thật là quân mặt chay mày đá không biết xấu hổ là chi, mà cũng tự nhận làm cao thủ. Đã ý đồng hiệp yếu lại còn thừa nguy xáp cào chi có phùng bất lương vô lại, chó kè háo hán, ai lại giờ thủ đoạn lưu manh ấy bao giờ! Bọn lũ bây mà còn dám ra tay thì lập tức ta lấy máu tất thâm đo vùng đất này cho mà xem!

Sự xuất hiện đột ngột của Ngoạn Huyết Nhân bỗng thay đổi lại tình hình trước mắt.

Ông ta chỉ mới xuất thủ đã giết luôn bốn tên cao thủ Địa bảo.

Cặp mắt sáng ngời của Ngoạn Huyết Nhân chạm ngay vào cuộc ác đấu giữa Tiểu Phong và Lãnh Diện Vong Hồn.

Ông ta nạt vang lên như sấm dậy :

– Ngừng tay lại ngay!

Tiếng nạt chất chứa như tiếng chùy đập vào tai. Tiểu Phong và Lãnh Diện Vong Hồn nghe choáng váng đầu óc. Cả hai không hện mà cùng thối lui ra sau liền ba bước.

Tiểu Phong và Lãnh Diện Vong Hồn đồng lúc hướng mặt ngó vào Ngoạn Huyết Nhân.

Lãnh Diện Vong Hồn thất kinh kêu lên bước lao đảo như người say rượu mất thăng bằng. Hấn lùi về sau ba bước.

Việc cứ diễn lại trước mắt Lãnh Diện Vong Hồn. Phấn Diện Thiết Nhân Lê Bình chưa chết hay sao? Giờ đây lại xuất hiện chôn này?

Nỗi kinh sợ trong lòng của Lãnh Diện Vong Hồn thật là ghê gớm không biết sao. Trong cặp mắt của hấn bắn tủa ra những tia sợ hãi, cứ trần trối nhìn mãi Ngoạn Huyết Nhân mà không nói được tiếng nào!

Lãnh Diện Vong Hồn sững sờ!

Gương mặt Ngoạn Huyết Nhân lạnh lùng cực kỳ rùng rợn. Những tia sáng trong đôi mắt chia thẳng ngay mặt Lãnh Diện Vong Hồn. Ông ta nạt hỏi :

– Thế nào? Lãnh Diện Vong Hồn, mi thất kinh hồn vía đó à?

Lãnh Diện Vong Hồn tuy được nghe giới giang hồ đồn đãi Lê Bình ra mặt trên chốn giang hồ, cụ thể hơn là đã giết mấy chục mạng người Địa bảo, nhưng dù sao hấn vẫn chưa hề chứng kiến con người ấy có thực hay không?

Người ở thế gian không thiếu chi những bộ mặt giống nhau như khuôn đúc mà không liên can chi đến nhau một chút nào. Thiên hạ đã sẵn khiếp sợ oai danh Phấn Diện Thiết Nhân Lê Bình ngày xưa giờ đây thấy đom đóm ngờ ra ma trời, ba chớp ba nháng làm kẻ giả mạo Lê Bình rồi hô hoảng rùm beng lên: Chính Lê Bình thật đúng trăm phần trăm.

Hôm nay Lãnh Diện Vong Hồn cũng còn in trí con người đang đứng ngay mặt nói chuyện với hấn không phải Lê Bình.

Nhưng ngó đi ngó lại một hồi. Hấn mất hết sự kiên định của lập trường cố hữu từ bao lâu nay. Hấn ngoan cố thế mấy cũng đành phải nhìn một sự thật hiển hiện: người này đúng là Phấn Diện Thiết Nhân Lê Bình.

Lãnh Diện Vong Hồn trấn định cất tiếng hỏi nửa tin nửa ngờ :

– Ngươi là Lê Bình đấy à?

Ngoạn Huyết Nhân cười gay gắt hỏi vặn lại hấn :

– Thế nào? Mới có mười mấy năm không gặp mà mi chẳng còn nhìn được ta nữa hay sao?

Nghe câu nói của Ngoạn Huyết Nhân, đầu óc, tâm hồn của Tiểu Phong rối loạn cực kỳ. Ngoạn Huyết Nhân đã khẳng định mình không phải là cha ruột của chàng. Có nào trước mặt Lãnh Diện Vong Hồn lại tự nhận chính mình là Lê Bình.

Đã mê hoặc, Tiểu Phong lại càng mê hoặc thêm nữa. Chàng nằm mộng cũng không mơ màng bằng. Thật giả như thế nào, chẳng hiểu đâu là đâu cả.

Sực nghe Lãnh Diện Vong Hồn hỏi bằng một giọng kinh hãi cực kỳ :

– Ngươi thật không chết sao?

Ngoạn Huyết Nhân cười hắc hắc mấy tiếng, cay nghiệt nói :

– Giả như ta mà thật chết rồi thì sao còn sờ sờ ở đây?

Câu nói của ông ta chứa đầy sát cơ, chân bước từng bước tới gần Lãnh Diện Vong Hồn.

Lãnh Diện Vong Hồn vô hình trung không tỏ vẻ kháng cự, chậm chậm thối lui lại sau cũng từng bước. Lúc ấy, giữa bầu trời âm u sát khí, bỗng xuất hiện thêm tám con chim ưng to lớn của Nam Tinh.

Về mặt trầm lặng suy tư của Tiểu Phong liền biến sắc ngay. Chàng nghĩ thầm: Bầy chim ưng do con chim ưng hai đầu quái gở mà lại xuất hiện thì tình hình trở nên hết sức bất lợi đối với chị Bắc Yêu...

Nghĩ chưa hết ý Tiểu Phong chợt nghe phía sau lưng có tiếng người gọi :

– Đây tiểu tử ngông cuồng!

Tiểu Phong giật mình quay đầu ngó lại. Chàng thấy cụ già râu tóc bạc phơ, tay cầm cây phát trần, chính là Tây Thần đang đứng nghiêm trang.

Tiểu Phong ơ thờ đáp :

– Ông gọi tôi để chi?

Cây phát trần trên tay Tây Thần vậy nhẹ, hỏi chàng bằng một giọng gắt gỏng :

– Tiểu tử ngông cuồng! Mi thật có gan góc khám phá bí mật của mười miếng đá hoa ấy à?

– Chỉ mà có gan hay không có gan? Định khám phá là cứ khám phá!

Tây Thần hơi dịu giọng xuống, chậm rãi nói nghiêm trọng :

– Này Tiểu Phong! Lão phu lại đến đây gặp mi nữa cũng chẳng qua vì bạo kiếp chung của võ lâm thiên hạ. Cây Đèn Ma một khi lên khỏi mặt đất, sự quan hệ quá đối trọng đại, có thể sánh với một tai biến lở đất long trời, máu chảy thành sông, thầy chết thành gò, lão phu không thể ngăn cản mi bằng lý thuyết suông nên quyết vì hạnh phúc chung của thiên hạ sẽ bằng lòng trao đổi với mi một điều kiện cụ thể!

– Điều kiện nào?

Tây Thần nói :

– Ngươi có gan dạ anh hùng không sợ hiểm nguy quyết chí khám phá bí mật dưới mười tấm đá hoa, liệu chết không chỗ dung thân, gan góc ấy khiến người đời phải nể phục. Lão phu một lời hào hiệp lẽ nào lại chẳng ca ngợi một trang thiếu niên cương cường khí khái như mi? Chẳng qua việc này không những chỉ can hệ đến mạng sống của một vài người, đến sự tồn vong của một vài môn phái bang hội mà nó lại liên quan trực tiếp đến cả mạng vận của một thế hệ võ lâm, đến cả số kiếp của đại chúng giang hồ, không thể xem thường, xem khinh đặt. Lão phu hội ý cùng với “Nam Quân”, “Bắc Xà”, “Đông Quỷ” tức là Vũ nội tứ đại kỳ nhân sau mấy lần họp nghị đồng quyết định chỉ yêu cầu mi đừng mạo hiểm khám phá bí mật dưới mười miếng đá hoa. Nếu mi bằng lòng yêu sách đó thì cả bốn người chúng ta sẵn sàng đem hết sơ lược về võ công tuyệt kỹ của mỗi người chân truyền tất cả cho một mình mi. Công việc đổi chác ấy đặt thành điều kiện tiên quyết. Sau đó, nếu mi còn đòi hỏi thêm chi khác nữa, chúng ta sẽ bằng lòng đáp ứng tức thời!

Chỉ một câu đề nghị ấy cũng đã làm cho Tiểu Phong rung động cả tâm đầu.

Vì đó là một điều kiện tương chừng vượt quá ý nghĩ của mọi người ở thế gian, xưa nay quả thật chưa một ai dám ngờ là sự việc có thể xảy ra đến nỗi như thế.

Chỉ cần một điều là chàng đừng khám phá bí mật của mười tấm đá hoa thì thiên hạ tứ đại kỳ nhân chịu đem toàn bộ võ công của mỗi người truyền hết cho chàng. Thử hỏi có ai mà lại chẳng kinh ngạc?

Tiểu Phong quá sửng sốt khi nghe xong câu nói của Tây Thần nên chẳng trả lời ngay rằng chịu hay không chịu.

Chàng hỏi lại Tây Thần :

– Thưa lão tiền bối! Nếu quả như văn bối đem đủ hai mươi một đồng tiền có khắc chữ thần bí mà trao đến tận tay lão tiền bối. Vậy, lão tiền bối có dám khám phá bí mật của Thập Hoa thạch không?

Câu nói ấy của Tiểu Phong làm Tây Thần cũng phải lúng túng. Bị hỏi quá đột ngột, lão chỉ tròn mắt nhìn. Tây Thần gắng gượng trả lời :

– Lão phu tuy tuổi trời cũng đã gần về tới đất, nhưng lão không dám khám phá bí mật của Thập Hoa thạch một tý nào!

Tiểu Phong nói một cách rất cương quyết, kiên nghị :

– Thưa lão tiền bối! Văn bối không thể nào bỏ qua công cuộc khám phá bí mật của Thập Hoa thạch. Nhứt định văn bối phải làm đúng tâm nguyện của văn bối, nghĩa là không khám phá không đặt, bề nào cũng tiến hành đến mục đích mà thôi. Văn bối cần biết chuyện mà tất cả mọi người trong trời đất này không dám làm!

Câu nói ấy lại trả lời quá sức liều định của Tây Thần. Vị kỳ nhân này nghĩ thầm trong bụng :

– Thằng nhỏ thông minh khôi vĩ này không cần học võ công tuyệt luân của Tứ đại kỳ nhân bọn mình, mà thà mạo hiểm không xem mạng sống ra gì cả!

Nghĩ đến đây Tây Thần nói tiếp với Tiểu Phong :

– Này tiểu tử ngông cuồng. Sự can đảm của mi thật kinh người, ta tưởng chưa chắc có một ai dám to gan, lớn mật như mi. Còn điều này nữa, ta cần nói trắng ra cho mi rõ khỏi phải khiêm nhượng chút nào đặt cho mi vững dạ không phải nghi ngờ mây may nào võ công của bọn ta. Thiên hạ tứ đại kỳ nhân hiện thời chiếm địa vị vô địch võ lâm, gồm cả Trung và luôn bốn xứ quan ngoại, chưa một cao thủ nào khác hơn nữa so sánh ngang hàng. Chưa nói là học đủ hết toàn bộ của bốn người chúng ta, mà chỉ học được một trong bốn người chúng ta thôi, cũng đủ làm bá chủ một cõi rồi. Còn nói chi được cả bốn người chúng ta cùng đem hết tuyệt kỹ chân truyền cho mi như lão phu đã đặt thành điều nghiêm túc với mi vừa rồi. Mi nghe cho rõ nhé! Nếu học đủ cả võ công của Tây Thần, Nam Quân, Bắc Xà, Đông Quỷ, tức Thiên hạ tứ đại kỳ nhân bọn ta thì việc báo thù của mi hay đoạt chức vị Giáo chủ võ lâm liên hiệp giao, theo lời trăng trối cuối cùng của mẹ mi là Tần Thiện Anh trước giờ lâm chung dễ dàng hơn lật bàn tay, không phải khó khăn gì cả. Thế thì cần chi phải khám phá bí mật của Thập Hoa thạch? Lão phu chỉ vì lẽ an nguy võ lâm mà hết sức chiều chuộng mi đủ cách!

Tiểu Phong nói :

– Điều ấy vẫn bối cũng đã nghĩ đến. Quả như lời giang hồ truyền ngôn mà có lúc nào đó vẫn bối biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai thì mọi việc sau, vẫn bối cũng đã lo liệu trước đâu đó hết sức rõ ràng đầy đủ rồi. Người chị nuôi kết nghĩa của vẫn bối là chị Bắc Yêu sẽ thay vẫn bối trả thù giùm nếu thù chưa trả được. Chị Bắc Yêu sẽ giết chết vẫn bối để tránh tai kiếp cho võ lâm. Vẫn bối chỉ sống vì chánh nghĩa, hành động vì công đạo. Còn đã biến thành ma quỷ đồ sát thiện nhân thì bằng lòng với cái chết không đất chôn thây mà phải tự tay chị Bắc Yêu hạ sát.

Tây Thần nói :

– Còn quả như Bắc Yêu giết mi không đáng thì sao?

Tiểu Phong đồng dạc trả lời cứng cỏi :

– Còn quả như chị Bắc Yêu giết không đáng vẫn bối, lão tiền bối nên liên hợp cùng với cao thủ các chánh đại môn phái đối phó với vẫn bối. Đã biến thành ác quỷ Vô Cực Thiên Tôn thứ hai mà làm những điều phi chánh nghĩa thì vẫn bối có chết không đất chôn thây cũng vui lòng nhắm mắt vậy!

Tây Thần đang định trả lời bỗng nghe một tiếng quát vang rền dội đến.

Ngoạn Huyết Nhân búng người bắn tới tấn công vào Lãnh Diện Vong Hồn.

Day lại ngó Tiểu Phong vị kỳ nhân ấy thấp giọng nói nhỏ :

– Mi đã kiên quyết không thể lay chuyển chí khí hào hùng, lão phu cũng không còn cách nào ngăn mi đừng khám phá bí mật của Thập Hoa thạch cho dạng. Mi đã không cần học võ công tuyệt kỹ của thiên hạ tử đại kỳ nhân mà chỉ muốn lao mình vào vòng nguy hiểm chết chảng đất chôn thây. Ý trời đã định trước!

Tiểu Phong cười khúc khích, phóng hai luồng nhân tuyến thẳng vào trận đấu giữa Lãnh Diện Vong Hồn cùng với Ngoạn Huyết Nhân. Chàng lại sức nghĩ đến một chuyện. Chàng quay trở về phía Tây Thần ngó vị kỳ nhân này hỏi :

– Thưa lão tiền bối! Vẫn bối có một chuyện thắc mắc, mong được lão tiền bối chỉ bảo giùm cho.

– Chuyện chi cứ nói!

– Ngày trước lão tiền bối có biết mặt cha ruột của vẫn bối lần nào không?

Tây Thần gục đầu đáp :

– Lão phu với Thông Thiên đạo nhân là bạn cố giao nên lúc cha đẻ mi giữ chức Môn chủ, lão phu vẫn thường gặp mặt.

Tiểu Phong nói :

– Người đang đánh nhau với Lãnh Diện Vong Hồn ở trước mắt lão tiền bối đây có phải là cha đẻ của vẫn bối không?

Tây Thần hỏi vặn lại Tiểu Phong :

– Mi nhận ra người ấy có phải là cha đẻ của mi hay là không phải?

– Chính vì vẫn bối mù mờ không nhận được rõ ràng nên mới phiền đến lão tiền bối soi tỏ vào lòng ánh sáng của sự thật.

Tây Thần nói :

– Người này trông giống hệt với cha đẻ mi như khuôn. Nhưng lão phu đoán chắc như đinh sắt đóng vào su xuyết của mình, người này nhất định không phải cha đẻ của mi!

– Lão tiền bối căn cứ vào đâu mà quả quyết như vậy?

Tây Thần chậm rãi nói :

– Lúc còn sống cha đẻ của mi được toàn thể các nhân vật trong chốn giang hồ đều xưng tụng bốn chữ Phấn Diện Thiết Nhân làm trác hiệu. Sở dĩ như vậy vì cha đẻ của mi cực kỳ đẹp trai, không kém chi mi bây giờ. Gương mặt thì trong trắng mịn màng chẳng khác một khối bạch ngọc không tỳ vết nhỏ nhen, dầu cho một gia nhân tuyệt sắc cũng chỉ xinh tươi, mỹ lệ đến thế là cùng. Dung mạo của cha đẻ mi cực kỳ mỹ lệ khác hẳn với người phạm tục dè. Người này cũng vậy duy có một điểm đặc biệt không thể hiện làm được là người này để ý thật kỹ, sẽ thấy phía khóe trái vành môi dưới có một mụn ruồi đen nhỏ bằng một hạt tấm gạo nanh chồn, còn cha đẻ của mi thì tuyệt nhiên không hề có tỳ tích nhỏ nhen nào cả.

Tiểu Phong hoàn toàn tỉnh ngộ nói :

– Đúng rồi! Vậy người này là ai?

– Mờ mịt! Không hiểu nổi!

Tiểu Phong bị người thần bí này làm cho điên đầu rồi trí chẳng sao hiểu biết được con người của ông ta đối với chàng ân nghĩa ra làm sao. Đã có bằng chứng tỏ Ngoạn Huyết Nhân chẳng phải là cha đẻ ra chàng thật rồi đó, vậy ông ta là gì mới được kia chứ? Tại sao lại giống với cha chàng như hai giọt nước chỉ khác có một nút ruồi đen nhỏ xíu ẩn kín bên mép vành môi.

Tây Thần nói :

– Này Tiểu Phong! Lão phu đã rút hết ruột già ra bày tỏ. Mi đã chẳng để vào lòng võ học thân cao tuyệt đỉnh của Thiên hạ tứ đại kỳ nhân vậy mi cứ tự tiện đi khám phá bí mật của Thập Hoa thạch, lão phu cũng chỉ biết tuân theo ý trời thôi!

Tây Thần thở ra một cái lại nói :

– Giờ khắc ấy bọn Thiên hạ tứ đại kỳ nhân chúng ta cũng sẽ phải hành động theo gương trước của những cao nhân ẩn sĩ để đối phó với con người đầy rẫy tội ác ấy. Cực chẳng đã bọn ta mới đành phải nhắm tâm đối phó với mi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hồi 25

Nói dứt câu bóng người nhoáng xoay, Tây Thần biến dạng.

Tiểu Phong không khỏi nao nao trong lòng.

Thập Hoa thạch thật sự có liên can đến Cây Đèn Ma chăng?

Thình lình...

Những tiếng “quạt” quái gở chất chứa trên không trung của bầy chim ưng đánh thức Tiểu Phong giật mình tỉnh dậy, trong khi chàng mãi đắm chìm giữa những làn sóng suy tư! Tiểu Phong ngược mắt nhìn lên thấy tám con chim ưng to lớn vùng cánh đập lia, giương vầu nhọn hoắt đang vùn vù ngay trên đầu Bắc Yêu, hòm sấn tấn công một khi nàng sơ hở.

Về kinh hãi hiện lên trên gương mặt của chàng. Lúc ấy một tiếng “hự” đau đớn rú lên vút tận mây xanh. Tiểu Phong quay đầu ngo sang chợt thấy nắm tay của Mông Diện Thần Nữ đã quạt Thiên Xà Lý Yên văng ra ngoài một trượng, mồm hộc máu tươi té nhào trên mặt đất.

Tiểu Phong vừa sợ hãi vừa nổi giận quát to :

– Mông Diện Thần Nữ! Nạp mạng cho ta. Theo liền trong tiếng nạt chàng bắn người bay bỏ tới phía Mông Diện Thần Nữ chém tạt liền một lưỡi Độc Long kiếm!

Tiểu Phong nhớ đến mối thù điểm hoa lòng ngực suýt bỏ mạng dưới cây chĩa bạc của Lãnh Diện Vong Hồn, không sao quên được thủ đoạn hiểm ác của Mông Diện Thần Nữ. Mặc dầu Ngoạn Huyết Nhân cho chàng biết là nàng bày kế liệng chàng xuống bể mới thoát chết dưới tay chủ nhân Địa bảo, nhưng chàng lại nghĩ nếu Mông Diện Thần Nữ lần ấy chẳng bắt sống chàng đem nạp cho hần thi Lãnh Diện Vong Hồn chắc chi đã hại mạng chàng rồi.

Thế kiếm của Tiểu Phong lẹ đường chớp giáng một màn ánh sáng đen huyền bao giáp bốn phía cuộn thẳng tới ngay ngực Mông Diện Thần Nữ.

Cười khê một tiếng, nàng nói :

– Tiểu Phong! Gì vậy? Chàng lại định đánh đu với tôi lần nữa đấy à?

Tiểu Phong nghiêng răng trèo treo, nói :

– Ta quyết lấy mạng mi hôm nay!

Ba nhát kiếm chém bỏ liền liền. Mông Diện Thần Nữ bất buộc phải thối lui ba bước.

– Tiểu Phong! Tôi có mấy lời nói với chàng.

Thân hình uyển chuyển uốn éo lưng cong, Mông Diện Thần Nữ phát nhẹ dang xa ra ngoài.

Tiểu Phong thụt lui lại sau, nạt hỏi :

– Mông Diện Thần Nữ! Mi còn có lời chi để nói với ta?

Lấy mắt ra dấu cho ba mươi sáu môn đệ, Mông Diện Thần Nữ nói :

– Chàng với tôi cùng ra lệnh cho đám môn hạ đều rời khỏi nơi này để tránh bớt con số máu chảy, thịt tan, sau đó chúng ta quyết sống chết với nhau, chàng đồng ý chứ?

– Tốt lắm!

Đáp lời đề nghị của Mông Diện Thần Nữ xong, Tiểu Phong ra hiệu bảo hai mươi ba môn nhân của mình đang giao thủ vây ba mươi sáu thủ hạ của Mông Diện Thần Nữ :

– Các đệ tử của bốn môn hãy ngưng tay!

Mông Diện Thần Nữ cũng nạt bảo :

– Các tiểu muội hãy dừng tay!

Tiểu Phong và Mông Diện Thần Nữ cùng lên tiếng ra lệnh. Môn nhân hai phe đang giao thủ với nhau kịch liệt bỗng nhiên văng theo. Tất cả cùng một lúc, phe này cũng như phe kia ngừng tay, thối lui hết ra sau!

Ba mươi sáu vị Thiên Cương Tinh riu riu kéo nhau đến đứng thành hàng dài sau lưng Mông Diện Thần Nữ.

Nàng dần giọng xuống, nói :

– Các tiểu muội! Việc này chẳng phải việc chung của các tiểu muội. Nó là ân oán riêng của một mình ta. Vậy bọn các tiểu muội cứ yên tâm rút khỏi nơi này mà về đi!

Ba mươi sáu thiếu nữ mặc áo xanh nghe Mông Diện Thần Nữ nói nhìn nhau sững sờ. Song lệnh của nàng rất nghiêm chỉ được phép nghe theo, chớ không được quyền phản lại, chúng đồng thanh hô lên một lượt “Tuân mạng”. Ba mươi sáu vị Thiên Cương ấy xòe rộng ra thành một hàng rồi trở khinh công phát nhanh như bay. Chỉ còn lại một mình Mông Diện Thần Nữ tại chỗ.

Tiểu Phong thấy vậy cũng đảo mắt ngó hai mươi ba người môn hạ của mình trầm tiếng bảo :

– Các đệ tử của bốn môn hãy nghe lệnh dạy. Ngay giờ khắc này đây, tất cả đều phải quay gót trở về chờ đợi ta bên ngoài sơn động Tử Vong, không được vi phép.

Lúc ấy Thiên Xà Lý Yên đang bị nội thương, gắng gượng đứng dậy. Nghe lệnh truyền hần chậm rãi thưa :

– Bẩm Lệnh chủ. Mông Diện Thần Nữ cùng với bọn anh em chúng tôi có mối đại cừu chẳng chung đội trời, sao Lệnh chủ lại dạy chúng tôi quay gót trở về sơn động?

Tiểu Phong nghiêm nghị bảo :

– Công việc hôm nay do ta xử trí. Nếu Mông Diện Thần Nữ chưa chết thì từ nay về sau, bọn các ngươi được trọn quyền tìm nàng đòi lại món nợ máu, ta không dám can ngăn. Hôm nay hãy nhường lại cho ta.

Sát khí trên gương mặt Lý Yên dịu xuống lần. Hần vòng tay, cúi đầu đáp ứng một cách hết sức cung kính :

– Lệnh chủ đã xuống lệnh truyền dạy, Lý Yên xin lập tức đưa tất cả bọn môn hạ trở về sơn động chờ đợi tin của Lệnh chủ.

Dứt lời, hần cùng với hai mươi ba vị môn nhân bay vút thân hình xuống núi.

Lại thêm hai mươi bốn người nữa rời khỏi, nhưng sát khí vẫn còn bao vây khắp cả một vùng như cũ. Liền khi ấy, một tiếng quát dội xé mây xanh vang lên.

Ngoạn Huyết Nhân đã đánh Lân Diện Vong Hồn xơ xác, toi bời, chân tay lụn quỳnh, mồ hôi đổ trên gương mặt hốc hác trắng nhợt.

Bắc Yêu với Nam Tinh đánh nhau quyết liệt, đá chạy cát bay mù trời.

Tiểu Phong trừng trừng đôi mắt chớp lóe lửa ngó Mông Diện Thần Nữ, chàng nghiêng răng nạt lớn :

– Mông Diện Thần Nữ! Hôm nay mi không chết thì ta chết! Đừng nói thêm chi nữa tiếng, cứ đem võ công giải quyết tánh mạng nhau sớm chừng nào tốt chừng ấy!

Mông Diện Thần Nữ mím môi, liếc mắt cười dâm dăng mê hồn. Nàng chậm rãi lê gót sen chậm chậm bước tới, quát to lãnh lót, vung bàn tay ngọc công liền một chương.

Tiểu Phong cười gằn, nạt “Tốt lắm”. Thanh Độc Long kiểm vùng múa thành những đóa hoa sáng ngời cuộn cuộn chĩa thẳng vào thân hình Mông Diện Thần Nữ.

Cả hai dùng toàn lực nên không đầy chớp mắt, Tiểu Phong đã công liền mười ba thế kiếm mà Mông Diện Thần Nữ cũng đã đánh hết mười chiêu không ngừng.

Bóng kiếm như sao, bóng chiêu như sóng làm mặt đất mù trời, sao mờ trắng nhạt! Sau khi đã sử dụng mười tám thế kiếm tuyệt học, Tiểu Phong mới nhận rõ ra võ công của Mông Diện Thần Nữ chẳng những oai lực cường mạnh vô song, mà còn biến hóa cao thâm kỳ dị không biết đâu mà đo lường.

Ngay giữa thời gian ấy...

Một tiếng cười lạnh lóe lên trong không gian lặng lẽ. Chỉ thấy vài bóng người bay phớt vào giữa đấu trường rồi nhẹ xuống.

Khoảnh khắc thời gian sau nữa lại có bốn lão già mặc áo vàng cùng với một chàng trai mặt mày tươi xinh đẹp dễ, quần áo rực rỡ mới tinh cũng xuất hiện thêm vào.

Một lão trong bốn lão già mặc áo vàng ấy liếc mắt ngó Tiểu Phong, miệng nói :

– Thừa Phó bang chủ! Đánh chết ba người của bốn bang chính là người này.

Lúc ấy Tiểu Phong đấu với Mông Diện Thần Nữ toát đầm cả mồ hôi khắp mình. Quát to một tiếng, Mông Diện Thần Nữ công liền ba chiêu.

Con đàn bà có tiếng dâm đẳng nhưt đời này chẳng những có sắc đẹp đắm đuối mê hồn mà võ công cũng hiếm có trong chốn giang hồ nữa. Ba chiêu vận dụng công lực toàn thân cùng đánh tới, oai lực cường mãnh đủ sức san bằng một gò đất núi.

Tiểu Phong không dám dùng sức chống trả, vội vàng thối lui lại sau chưa kịp sử dụng kiếm chiêu thì chợt nghe cườm tay mặt đau điếng. Thì ra cườm tay của chàng đã bị Mông Diện Thần Nữ dùng năm ngón tay như mũi viết của bàn tay trái nắm chặt như gọng kềm!

Tiểu Phong còn đang khiếp sợ run người thì Mông Diện Thần Nữ đã lôi chàng bay vút ra xa ngoài ba trượng!

Cùng ngay một thời gian chớp nhoáng ấy, đầu kia Ngoạn Huyết Nhân quát to một tiếng, đánh bồi vào ngực Lãnh Diện Vong Hồn hai chiêu mau không kịp thấy.

Lãnh Diện Vong Hồn nằm chiêm bao cũng không thể tưởng được võ công của Ngoạn Huyết Nhân cao siêu huyền ảo đến mức xuất thần nhập hóa ấy. Sau hai chiêu của Ngoạn Huyết Nhân hẳn cảm giác lồng ngực nặng nề như bị búa tạ đập vào, đau nhói cơ hồ nghẹn thở, máu sôi trào ngực ối ra ba búng máu đỏ lôm. Toàn thân hẳn run rẩy lao đảo bị đẩy dội luôn bảy tám bước, choáng váng gần té nhào. Mặt mày hẳn xầy xầm. Mất hoa tai ù cổ gượng gạo hết sức mới đứng nổi.

Ngoạn Huyết Nhân quát vang như sấm dậy :

– Lãnh Diện Vong Hồn. Hãy tiếp thêm một chiêu nữa.

Trong lúc Ngoạn Huyết Nhân chưa tổng chiêu thứ ba thì hơn hai mươi cao thủ đứng hộ vệ sát bên mình Lãnh Diện Vong Hồn đã rống to một tiếng, liền thủ đánh ra mười mấy chiêu.

Ngoạn Huyết Nhân cả giận, sát quang rực rực trong con ngươi, ông ta nạt bảo :

– Chồng ta là chết! Né ta là sống!

Liền liền ba chiêu từ trong tay Ngoạn Huyết Nhân ào ào tràn tới.

Có ba bốn cao thủ Địa bảo rú lên đau đớn té ngã xuống đất, máu óc văng đầy. Lãnh Diện Vong Hồn trông thấy tình hình trước mắt rất bất lợi cho mình, hẳn tuy bị trọng thương vẫn còn sáng suốt đo lường được sự lợi hại.

Lãnh Diện Vong Hồn là kẻ rất nhiều cơ mưu nên nhìn thấy nguy bèn lạnh lùng nói :

– Này Lê Bình! Món nợ máu của hai ta sau sẽ thanh toán. Tại hạ chịu thua trận này, nhưng tại hạ đã có cao nhân đủ sức giúp tại hạ lãnh giáo các hạ mấy thế tuyệt học.

Câu nói của Lãnh Diện Vong Hồn chưa dứt thì một tiếng rú thảm thê từ trong miệng của bọn người Địa bảo lại thét vang lên xé tai.

Lãnh Diện Vong Hồn tái mặt ngó lên thấy Nam Tinh vừa bị Bắc Yêu đánh trúng vào bả vai một đòn xinh vỉnh. Lanh trí, hẳn nghĩ ngay được cách vừa giải thoát cho hẳn lại vừa giải cứu cả được Nam Tinh nên cất tiếng bảo :

– Nam Tinh! Nhờ người sai khiến bầy chim ưng to lớn hộ tống chúng ta rời khỏi chốn này ngay.

Lúc ấy Nam Tinh không còn sức chống cự với Bắc Yêu. Hẳn suýt nguy đến tánh mạng, quên nghĩ cả đến bầy chim ưng lợi hại đã rèn luyện khôn ngoan,

chỉ chờ lệnh truyền là thi hành triệt để. Nghe Lãnh Diện Vong Hồn nhắc tới, Nam Tinh khác hẳn kẻ sắp chết được trả hồn về nên hấn cho tay huyết ba tiếng sáo miệng véo von. Được lệnh, bầy chim ưng tấn công tới tấp vào Bắc Yêu vô cùng ác liệt.

Bị bầy chim ưng to lớn bao vây làm dữ, Bắc Yêu lật đật hướng vào một cây táo cổ thụ lấy thể che chở, hai tay vun vút phóng đao không ngừng.

Liền ngay khi ấy...

Nam Tinh nương vào cơ hội Bắc Yêu mãi lo đối phó với lũ chim quái ác của hấn bèn bắn mình vọt tới đứng ngay sau lưng Lãnh Diện Vong Hồn. Hấn dùng bàn tay mặt kẹp Lãnh Diện Vong Hồn đang bị thương tích trầm trọng vào nách bay bổng ra ngoài vòng.

Ngoạn Huyết Nhân quát to một tiếng, thân hình ông ta giống như một lần điện xẹt bay bổng lên, miệng nạt bảo :

– Đồ chạy đi đâu!

Đang lúc ấy hai con chim ưng to lớn kêu “quác” quái gở nhắm ngay đỉnh đầu Ngoạn Huyết Nhân chụp xuống.

Nhờ bầy chim ưng to lớn mà Nam Tinh cứu được Lãnh Diện Vong Hồn ra khỏi đấu trường.

Võ công của Ngoạn Huyết Nhân mặc dù cao thâm tuyệt đỉnh vẫn không tài nào giết chết được những con chim ưng khôn lanh quỷ quyết cứ bao vây tấn công không ngừng, để rượt theo Lãnh Diện Vong Hồn.

Chỉ không đầy một chớp mắt, bóng hình Nam Tinh và Lãnh Diện Vong Hồn đã biến mất.

Từ xa xa vọng lại những tiếng sáo miệng lãnh lốt trong mây, con chim ưng hai đầu quái gở cùng với bầy chim ưng dường như biết đó là khẩu hiệu rút lui của Nam Tinh. Cả tám con chim ưng ấy vội vã bỏ Bắc Yêu và Ngoạn Huyết Nhân, tung cánh bay vút theo hướng có tiếng sáo miệng ấy.

Ngoạn Huyết Nhân cười một tiếng gay gắt nói :

– Lãnh Diện Vong Hồn! Dầu cho hôm nay mi có thoát chết, sau này mi đừng hòng trốn khỏi tay ta.

Ngoạn Huyết Nhân liếc mắt dòm về phía Bắc Yêu thấy mặt nàng tái mét, trong lòng không khỏi sợ hãi, cất tiếng hỏi :

– Này cô! Cô không bị thương đây chứ?

Bắc Yêu lắc đầu đáp :

– Không! Tôi không bị thương chỗ nào cả! Chỉ có mệt quá gần ngất đi!

Hai luồng nhãn tuyến rực rực trong mắt của Ngoạn Huyết Nhân bỗng nhiên chiếu thẳng vào người Mông Diện Thần Nữ cách đó ngoài ba trượng. Sắc mặt ông ta sợ hãi, nói to :

– Mông Diện Thần Nữ! Hãy buông người trên tay xuống.

Mông Diện Thần Nữ nhích một nụ cười phớt qua hai vành môi, đáp :

– Buông người trên tay xuống chẳng có chi là khó khăn cả. Nhưng phải có điều kiện mới dặng!

Lúc ấy Bắc Yêu cũng đã trông thấy Tiểu Phong đang ở trên tay Mông Diện Thần Nữ. Gương mặt của nàng đờ đàng sát khí, thò tay vào túi áo móc sẵn mười hai ngọn Liễu Diệp phi đao trong tay.

Ngoạn Huyết Nhân cười nhạt một tiếng hỏi :

– Điều kiện nào?

Mông Diện Thần Nữ nói :

– Nếu Tiểu Phong bằng lòng thì tôi bằng lòng tức khắc.

Tiểu Phong cười ngạo nghễ nói :

– Mông Diện Thần Nữ mi đừng mong ta bằng lòng nhận chịu với mi một điều kiện nào.

Thân hình kiều diễm của Bắc Yêu xoay tròn một vòng, bỗng nhiên nàng phát nhẹ người bay ra sau lưng Mông Diện Thần Nữ. Trong tay nàng đã cố sẵn mười ngọn Liễu Diệp phi đao.

Mông Diện Thần Nữ hỏi nàng :

– Này Bắc Yêu! Tiểu Phong hiện giờ đang ở trong tay ta lẽ nào nàng dám cả gan chứ?

Bác Yêu cười nhạt đầy vẻ oán thù :

– Mi dám động đến một sợi lông chân của Tiểu Phong, thử xem ta có cả gan dám đối phó thẳng tay với mi không cho biết!

Ngoạn Huyết Nhân mắt ngó láo liên, miệng cười kín đáo, cất tiếng hỏi thản nhiên :

– Mông Diện Thần Nữ! Nàng có điều kiện nào, cứ đề nghị tất cả ra đi!

Mông Diện Thần Nữ hỏi vặn lại :

– Ngươi có đủ tư cách thay thế cho Tiểu Phong?

– Có đầy đủ tư cách ấy!

Mông Diện Thần Nữ vẫn cười nói :

– Ngươi đã bằng lòng điều kiện nào tất nhiên phải lo xong điều kiện ấy. Vậy thì tôi bắt đầu đưa ra các điều kiện. Điều thứ nhất Tiểu Phong không được khám phá bí mật của Thập Hoa thạch.

Ngoạn Huyết Nhân mỉm cười đáp :

– Điều kiện ấy tôi chỉ sợ không thể bằng lòng nhận lời nàng đặt. Mặc dầu Tiểu Phong đối với tôi có nhiều quan hệ, nhưng việc ấy hết sức trọng đại, tôi không quyền đứng ra chủ trương bắt buộc nó phải ưng thuận.

Mông Diện Thần Nữ cười lạnh lùng bảo :

– Nói như thế đó thì người đâu có đủ tư cách hoàn toàn thay mặt cho Tiểu Phong.

Ngoạn Huyết Nhân tươi cười đáp :

– Tôi có đủ tư cách thay mặt nó trong phạm vi nào đó. Ta không có quyền can thiệp đến hùng tâm đại chí của nó. Trừ phương diện ấy ra, tôi có thể chấp nhận các điều kiện khác liền thì!

Lúc ấy Bác Yêu đứng sát sau lưng Ngoạn Huyết Nhân, tâm tình nàng rất đổi rối ren. Nhưng nàng lại thấy Ngoạn Huyết Nhân cùng với Mông Diện Thần Nữ tỏ ra thờ thái, dường thể cả hai chẳng chút nào bận rộn đề tâm tư trí não. Nàng lấy làm lạ lùng, không hiểu tại sao họ như vậy!

Mông Diện Thần Nữ nói :

– Điều kiện thứ nhất, ngươi đã không thể bằng lòng. Vậy thì điều kiện thứ hai tôi hỏi ngươi có thể thay mặt Tiểu Phong trả lời dứt khoát là khi Tiểu Phong lấy được Cây Đèn Ma xong, lập tức phải tìm cho ra Vạn Thế Tiên Cơ không?

Ngoạn Huyết Nhân choáng váng đầu óc hỏi lại cấp kỳ :

– Vạn Thế Tiên Cơ à?

– Phải đó! Vạn Thế Tiên Cơ!

– Người ấy chỉ ra mặt ngoài chốn giang hồ có một lần thôi. Phải chăng còn sống trên dương gian? Tất cả nhân vật võ lâm đều không dám tự liệu đến việc ấy! Phỏng như người ấy quả nhiên còn sống thì Ngoạn Huyết Nhân sẽ tìm được ngay!

– Ngươi nói một cách hàng hai, chưa được. Ngươi phải xác định lời hứa của mình rành rẽ kia!

Ngoạn Huyết Nhân nghĩ thầm trong bụng: Vạn Thế Tiên Cơ năm nọ chỉ động thủ vồn vện có một lần cùng Thiên Huyền tôn giả mà thôi. Từ đó về sau không hề nghe một ai nói đến tông tích người ấy nữa. Vạn Thế Tiên Cơ còn sống hay đã chết thật là cả một vấn đề. Tại sao người con gái này lại cần ta phải nói quả quyết là tìm cho được người ấy kia?

Mông Diện Thần Nữ lại thúc hỏi :

– Ngươi không đủ tư cách bằng lòng nhận điều kiện thứ hai của ta à?

– Ta nhận nhưng khi nào Vạn Thế Tiên Cơ còn sống trên thế gian này.

– Nàng vẫn còn sống, điều đó tôi xác định không sai!

– Trú ngụ ở đâu?

– Phỏng như tôi biết rõ chỗ ở thì tôi lại cần người đi tìm Vạn Thế Tiên Cơ làm chi? Bộ tôi không biết tới tận nơi sao?

Ngoạn Huyết Nhân nhăn mày nói :

– Thế là khi Tiểu Phong lấy được Cây Đèn Ma, phải tìm cho được người ấy.

– Không sai! Tìm người ấy yêu cầu cho được một gói Tán Công Phần.

Gương mặt Ngoạn Huyết Nhân bỗng biến sắc, hỏi liền :

– Tán Công Phần à?

– Đúng như thế đó. Cần lấy cho được một gói Tán Công phần cùng với một viên Tụ Công hoàn..

Ngoạn Huyết Nhân nói :

– Tôi bằng lòng làm theo ý cô!

– Điều kiện thứ ba là người thay thế tôi hỏi xem cho rõ tên họ thật của chủ nhân Thần Hồ là chi!

Điều kiện của Mông Diện Thần Nữ càng đưa ra càng thêm kỳ quái. Tại sao nàng lại cần hỏi biết tên họ thật của chủ nhân Thần Hồ để làm chi? Với ý nghĩ ấy ông ta lại hỏi :

– Lúc nào tôi trả lời cho cô?

– Khi Tiểu Phong lấy được Cây Đèn Ma.

– Tôi bằng lòng nhận chịu!

Mông Diện Thần Nữ nói :

– Ba điều kiện đưa ra, người chỉ có bằng lòng hai điều. Điều kiện thứ nhứt người đã đành chịu. Vậy thì tôi cũng đổi lại một điều kiện khác thay thế cho đủ ba.

– Cứ nói rõ!

– Trong ba ngày đến Phi Thụỵ cung tại Hắc Thiên đường một lần.

– Tôi bằng lòng nhận chịu.

Mông Diện Thần Nữ nhìn Tiểu Phong bỗng nhiên quay sang nhìn vào gương mặt điểm lệ tuyệt vời của Bắc Yêu, lạnh lùng hỏi :

– Bắc Yêu, giữa nàng và Tiểu Phong có liên quan thế nào?

Câu hỏi ấy làm cho Bắc Yêu sùng sùng đỏ mặt. Nàng giận dữ nạt to :

– Cái đó ăn thua chi đến mi..

Tiếng mi vừa ra khỏi vành môi của Bắc Yêu, chợt nghe một tiếng quát vang dội trong không khí vọng đến. Tiểu Phong chịu không nổi cái nhục bị Mông Diện Thần Nữ bắt mình làm con tin nên bất chấp nguy hiểm vùng cánh tay đánh thẳng vào ngực Mông Diện Thần Nữ một chưởng.

Tiểu Phong xuất thủ bất ngờ quá đổi mau lẹ tưởng không tốc độ nào nhanh chóng hơn. Mông Diện Thần Nữ chẳng sao ngờ được chàng dám liều mạng làm chuyện mạo hiểm, đến nước đưng khi yếu huyệt bị kèm mà cả gan vùng tay đánh càn xem chết như chơi!

Đưng khi Tiểu Phong xuất thủ, Bắc Yêu quát vang, mười hai ngón Liễu Diệp phi đao trong tay nàng phóng tuôn một lượt như mưa bay vào sau lưng Mông Diện Thần Nữ.

Cái tài phóng phi đao bách phát bách trúng của Bắc Yêu kinh động khắp chốn giang hồ, nên mười hai ngón Liễu Diệp phi đao của nàng phóng vào lưng Mông Diện Thần Nữ đúng ngay lúc Tiểu Phong vùng chưởng đánh vào ngực đối phương lợi hại không sao tưởng tượng được. Đưng nói là Mông Diện Thần Nữ chẳng chút đề phòng, dù cho có đề phòng chu đáo đến mức nào cũng không sao né tránh khỏi bị phi đao lấy mạng.

Sự việc trông ra như ngàn cân treo sợi tóc.

Một bóng người thoảng tới lướt nhẹ như hồn ma bóng quế :

– Hiện diệt! Không làm thế!

Bóng người ấy theo tiếng quát, bắn vút tới phía Bắc Yêu, vùng chưởng đánh bạt cả mười hai ngón Liễu Diệp phi đao của nàng bay đến sau lưng Mông Diện Thần Nữ nhanh không thấy kịp.

Bác Yêu hốt hoảng, thối lui liền ba bước. Vì người vừa đánh chuông đó chính là Ngoạn Huyết Nhân.

Liền ngay khi ấy, bàn tay ngọc của Mông Diện Thần Nữ đã kẹp cứng tay yếu huyệt trên cổ tay của Tiểu Phong, nàng bảo :

– Mi muốn chết hả?

Tiểu Phong đánh một chuông không trúng, mặt mày xanh lét. Chàng nghiêng răng giận bảo :

– Mông Diện Thần Nữ! Tiểu Phong ta học tập võ nghệ chưa tinh nên không giết mi được. Giờ đây mi cứ giết ta đi.

Mông Diện Thần Nữ ngắt lời, nói tiếp :

– Phòng như lòng tôi định giết thì tánh mạng chàng đã chết, chẳng có gì khó khăn đâu mà thách đó. Chỉ vì lòng tôi không định giết chàng.

Ngó qua Bác Yêu, Mông Diện Thần Nữ cười nhạt, nói :

– Này Bác Yêu, ra tay hại lên sau lưng đâu có xứng đáng là khách hảo hán trong chốn giang hồ. Nàng không sợ bêu xấu cái danh dự Bác Yêu của mình hay sao?

Bác Yêu thẹn đỏ mặt mày, bợ phờ.

Cặp mắt sáng quắc của Ngoạn Huyết Nhân chiếu thẳng những luồng tinh quang vào mặt Bác Yêu hăm hăm tức giận nói :

– Này cô! Cô đã tính sai một nước cờ rồi đấy!

Bác Yêu hoảng sợ run người, bảo thầm trong bụng :

– Sao lại tính lầm một nước cờ?

Nàng chưa nghĩ ra, thì Mông Diện Thần Nữ nói tiếp :

– Bác Yêu à! Tôi với nàng vốn không có thù oán chi. Thật ra nàng cũng chưa có ác ý với tôi. Vừa rồi nàng muốn lấy mạng tôi, giờ đây tôi bắt buộc nàng phải làm xong một việc.

– Bác Yêu này đâu có chịu để cho ai sai khiến mình bao giờ. Chỉ sai khiến người khác thì có.

– Chẳng như nàng không xem tánh mạng của Tiểu Phong vào đâu mà nói như vậy hử.

Câu nói ấy bao hàm sát khí hăm hăm, chớ không phải lời dọa nạt. Bác Yêu nghe qua ớn lạnh cùng mình, liền đó nàng phải cười nhạt nói :

– Nói thử nghe!

– Nàng định quay về Bắc Cực một chuyến để chi?

– Đúng vậy ta có ý đó!

– Nàng định quay về Bắc Cực để huấn luyện hoàn thành mười hai cái thầy ma chết Tuyệt Cương Thi đó chăng?

Câu hỏi ấy làm cho Bác Yêu kinh sợ, mặt mày tái xanh. Nàng lão đảo thối lui ra sau ba bước, cơ hồ đứng gần như không vững. Nàng kinh hãi cất tiếng run rẩy hỏi lại Mông Diện Thần Nữ :

– Việc ấy do đâu mà mi biết rõ?

– Có gì mà chẳng biết.

Mông Diện Thần Nữ mỉm cười nói tiếp :

– Ta đợi khi Tiểu Phong chiếm được Cây Đèn Ma. Và nàng luyện xong mười hai Cương Thi lúc ấy đến nơi Hắc Thiên đường tìm ta.

Bác Yêu thật không đoán nổi ý nghĩ của Mông Diện Thần Nữ thế nào, nên nàng cười nói :

– Được rồi! Ta nhận chịu!

Mông Diện Thần Nữ đắc ý, cười giòn như bắp rang :

– Mọi việc tôi đã sắp đặt xong xuôi cả rồi. Tôi có việc phải đi ngay. Hai người đừng gặp tôi lần thứ hai nữa nhé!

Dứt lời hai tay buông mạnh Tiểu Phong. Nàng bắn mình nhanh không khác nào một con sáo sậu. Mông Diện Thần Nữ khuất dạng vào cụm rừng xanh...

Tiểu Phong tức giận nói với theo :

– Mông Diện Thần Nữ! Lúc ta làm chủ Cây Đèn Ma, người đầu tiên ta giết chính là mi.

Ngoạn Huyết Nhân tiếp liền theo câu nói của chàng :

– Lúc ấy ta chỉ sợ tảng mây không giết nổi nàng chó!

Nói dứt ông ta thở ra một hơi nhè nhẹ.

Tiểu Phong ngạo nghễ nói :

– Đến đó rồi sẽ hay, tôi thiết tưởng đã nói được thì làm được.

Nói đến đây chàng lại sức nhớ đến lời của Tây Thần Bảo Minh. Do đó chàng buột miệng bảo Ngoạn Huyết Nhân :

– Lão tiền bối không phải là Phán Diện Thiết Nhân, cha ruột của văn bối. Vậy có nào lại giống hệt như cha ruột của văn bối như khuôn đúc vậy?

Ngoạn Huyết Nhân tươi cười. Thế rồi ông thở dài nhè nhẹ, hỏi Tiểu Phong :

– Giờ đây mây mới tin chắc rằng ta nhất định không phải cha ruột của mây là Lê Bình rồi chứ?

– Đúng thật vậy, lão tiền bối là bậc cao nhân xứ nào và lai lịch làm sao, dám mong được bày tỏ cho văn bối được biết.

Ngoạn Huyết Nhân ngược mắt nhìn đám mây trắng bay phơ phất trên bầu trời xanh biếc, thở ra một hơi âu sầu não nuột, cất giọng buồn tênh :

– Chưa đến lúc cần nói!

– Đến bao giờ lão tiền bối mới đem thân thế mù mờ của mình ra bày tỏ với văn bối?

– Sau khi mây lấy được Cây Đèn Ma rồi.

Tiểu Phong gạt đầu, Ngoạn Huyết Nhân lại nói :

– Thế nào mây cũng đi đến Hận Thiên Phong khám phá bí mật của Thập Hoa thạch. Ta có nhiều việc cần nói mà chưa tiện giải bày cho mây nghe. Ta chỉ cầu khẩn van trời phù hộ mây được gặp toàn những điều may mắn. Giờ đây ta từ giả mây ngay tại chỗ này.

Nói xong thân hình Ngoạn Huyết Nhân vung nhanh bay phớt như làn khói.

Ngoạn Huyết Nhân thật là một nhân vật thần bí. Ông ta là ai?

Tiểu Phong nhìn Ngoạn Huyết Nhân khuất bóng xong, bèn day qua nói với Bắc Yêu :

– Này chị! Giờ đây hai chị em ta đi là vừa, còn ở lại đây làm gì?

Bắc Yêu gục gặc đầu đáp ứng.

Cả hai cùng tung vút thân hình nhắm Hận Thiên Phong bay thẳng tới. Đang lúc hai người đang suy nghĩ nên không để ý đến vài bóng người đang hàng ngang đón giữa đường. Tiểu Phong và Bắc Yêu đồng thời cùng dừng bước, cả hai nhận ra mấy người bận áo vàng cùng với chàng thiếu niên mặc y phục hoa hòe.

Chàng thiếu niên ấy rào mắt ngó khắp người Tiểu Phong, đồng dục cất tiếng hỏi :

– Các hạ có phải là Tiểu Phong đây chăng?

Tiểu Phong sững sờ chưa đáp thì Bắc Yêu đã đoán rõ mục đích của bọn này đến đây để làm chi rồi.

Cặp mắt sáng ngời của nàng tròn tròn như hai cái lục lạc, hiện rõ những tia lửa sát cơ rục rục. Nàng thò tay vào túi áo.

Tiểu Phong trả lời bằng giọng lạnh lạnh oai nghiêm :

– Phải! Ta là Tiểu Phong mà mi hỏi để làm gì?

– Như đúng người thật là Tiểu Phong thì mở đây cần thanh toán một món nợ cũ.

Tiểu Phong bật cười ngạo nghễ bảo :

– Các hạ là cao nhân ở phương nào?

Chàng thanh niên mặc y phục lòe loẹt ấy cười hăng hắc mấy tiếng nói :

– Hai tiếng cao nhân hơi trọng vọng một chút, mỗ đây chưa đáng nhận lãnh. Mỗ đây chỉ là Phó bang chủ của Thất Hùng bang tên Vân Tông họ Giang.

– Thế à?

Tiểu Phong nghe hần xưng tên họ bất giác mặt biến sắc hầm hầm. Một ám ảnh khủng bố thoáng qua đôi mắt sáng quắc như hai lưỡi gươm. Chàng nhích mình đến ngay trước mặt Giang Vân Tông quát tiếng nạt to :

– Ngươi là Giang Vân Tông à?

– Đúng thế!

Những tia lửa sát khí bùng lên trong đôi mắt Tiểu Phong. Chàng hỏi :

– Mi là đồ đệ của Tinh Nhân Nhiếp Hồn phải không?

– Đúng! Đúng như vậy!

Sát khí lại càng bao đầy gương mặt, Tiểu Phong hỏi tiếp :

– Có phải chính mi dẫn người đến đánh ngã sư phụ mi rơi xuống Thần Quỷ Hà không?

– Không sai tí nào! Mỗ cần bắt buộc lão ta phải trao cho mỗ một cuốn sách!

Tiểu Phong nói :

– Mi có biết lúc Tinh Nhân Nhiếp Hồn sắp chết đã dặn dò điều chi chưa?

– Chưa biết, cứ nói rõ cho mỗ nghe!

– Lấy mạng mi! Hiểu chưa?

Giang Vân Tông cười ngất một hồi, nói :

– Lấy mạng ta? Ha ha ha! Nay Tiểu Phong, trước khi chưa động thủ, chưa chắc ai đã lấy mạng ai. Ngươi đừng rêu rao khoác lác vội.

Tiếng “vội” vừa thoát khỏi vành môi của hần thì từ trên không trung vang dội đến một tiếng huýt gió mây. Chỉ thoáng qua mắt đã thấy mấy chục bóng người bay vút tới.

Tiểu Phong rảo mắt xem qua, đầu óc choáng váng.

Tất cả có mười tám người vừa đến. Người đi đầu chính là Đông Hải Long Quân, tay cầm cây Long đầu thiết quủy. Theo sát bên lão là nàng Lưu Tiểu Huệ, đưa con gái mà lão cưng yêu chiều chuộng, hơn cả châu ngọc trên thế gian.

Đôi mắt xanh biếc của Lưu Tiểu Huệ nhìn Tiểu Phong. Trong đôi mắt ấy chứa đựng biết bao nhiêu nỗi cảm xúc, bi thương.

Tiểu Phong nhìn vào gương mặt của Lưu Tiểu Huệ, vội quay sang chỗ khác, bụng nghĩ vẫn vơ :

– Nàng thật là một người đàn bà bất hạnh có một không hai trên thế gian này... Ôi!

Còn đang chìm sâu vào suy tưởng, tiếng cười lạnh lùng của Đông Hải Long Quân vang lên. Chàng quay về thực tế trước mắt.

Thân hình lão vung tới, đến sát trước mặt Tiểu Phong, ngọn long đao thiết quủy chìa tới, lão quát âm lên :

– Nay Đệ tam ma! Cái thù của mi đánh chết tám môn hạ cao thủ của bốn phái, mi cần phải trả xong trước khi mi lấy được Cây Đèn Ma.

Một lần sóng vừa chìm, một lần khác nổi lên. Chàng thanh niên mặc y phục lòe loẹt Giang Vân Tông và Đông Hải Long Quân xuất hiện làm cho bầu không khí tại chỗ bao đầy sát khí mật mù, cảnh tượng thật là âm u khủng bố!

Tiểu Phong ngược mắt trông thẳng vào bộ mặt hầm hầm, giận dữ của Đông Hải Long Quân, bất giác thối lại ra sau một bước. Liền khi ấy Giang Vân Tông cất tiếng lạnh lùng hỏi :

– Lưu giáo chủ, tại hạ yêu cầu Giáo chủ nhường tại hạ giải quyết nội vụ của tại hạ trước, kể đó đến phiên Giáo chủ, chưa đến nỗi trễ nào!

Dứt lời hần không đợi Đông Hải Long Quân bày tỏ ý kiến, thẳng tay đánh ngay vào người Tiểu Phong một chưởng.

Vừa thấy Giang Vân Tông xuất thủ thì bốn lão già áo vàng cũng phóng mình tới, sắp thành hàng ngang ngay trước mặt Bắc Yêu.

Bắc Yêu cười lạnh lóét, nàng lập tức móc sẵn ba mũi Liễu Diệp phi đao vào trong tay, gót sen tha thướt lướt đến trước mặt Đông Hải Long Quân. Hai vành môi mọng đỏ, nàng nói :

– Ngươi đã nhận ra được Bắc Yêu này rồi chứ?

Đông Hải Long Quân nhìn sững vào mặt Bắc Yêu, bắn khoảhỏi hộp, sau cùng lão nói :

– Bắc Yêu là nàng...

Bắc Yêu định dùng lời khéo léo nói chuyện với Đông Hải Long Quân, chợt nghe một tiếng hét vang rền từ miệng Tiểu Phong. Nàng ngược mắt nhìn thấy chàng vung thẳng tay đánh vào ngực Giang Vân Tông một chưởng.

Tiểu Phong nhớ đến lời ân nhân là Tinh Nhân Nhiếp Hồn trời trần lại là làm thế nào cũng phải giết chết đứaphản thầy Giang Vân Tông. Vì vậy, ngay mới một chưởng đầu chàng đã sử dụng Thiên Huyền dương công để mau kết liễu cuộc đời hần.

Giang Vân Tông vốn là đệ tử duy nhất của Tinh Nhân Nhiếp Hồn, quyết tâm phiêu bạc nên đem hết võ công tuyệt kỹ một đời truyền lại cho hần. Vì vậy Giang Vân Tông dùng tuyệt chiêu của Tinh Nhân Nhiếp Hồn là Nhiếp Hồn chưởng để đối phó với Tiểu Phong.

Chưởng Thiên Huyền dương công của Tiểu Phong đánh tới Giang Vân Tông không né không tránh, giờ ngay chưởng Nhiếp Hồn ra đánh ngay trở lại thẳng tay.

Chưởng ấy là một tuyệt chiêu cốt ý của Giang Vân Tông thì tho không ngoài mục đích thí nghiệm công lực của Tiểu Phong. Ngờ đâu hần vừa đánh ra một lần chưởng lực, bỗng nhiên kêu thẳm trong miệng một tiếng nguy rồi! Người hần nhanh nhẹn lộn ra sau hai trượng.

Đờ nhằm chưởng kinh của Tiểu Phong, Giang Vân Tông phát giác nội lực của chàng chẳng những cao thâm mà sức chưởng sôi trào nóng ran như lửa đốt, chứng tỏ Tiểu Phong đã luyện môn thuần dương chan hòa. Hần không dám chống cự, vội vã thối lui.

Tiểu Phong nào để cho hần còn cơ hội tránh né nên thân hình của chàng bắn nhanh tới, thuần tay chàng vọt ngay Độc Long kiếm chém xà ba nhát.

Ba nhát kiếm của Tiểu Phong không phải tầm thường, cả không gian chớp giăng chói lòa toàn là ánh kiếm màu đen. Tiểu Phong quyết lấy mạng Giang Vân Tông, nên chàng sử dụng chiêu thức tuyệt diệu cao siêu của Thiên Huyền kiếm pháp.

Giang Vân Tông lúnh quính chân tay, bị đẩy lui ra sau không ngừng, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Bắc Yêu nhìn xem một lượt cất tiếng cười lạnh lóét, quay mắt ngó về Đông Hải Long Quân, chậm rãi nói :

– Lão tiền bối vì quyết báo thù Tiểu Phong nên mới quyết đến tận chốn này chẳng?

– Thật vậy, chẳng sai! Tiểu Phong đã đánh chết tám cao thủ của bốn phái.

Bắc Yêu gằn giọng, nói luôn một hơi :

– Tuy Tiểu Phong đã đánh chết tám cao thủ của quý phái. Nhưng không phải chàng cố ý. Chẳng qua vì tình thế bắt buộc không thể nương tay. Hiện thời Tiểu Phong đã tồn tại làm chị nuôi của chàng, tôi tự thấy có bốn phận phải bảo vệ cho chàng trước tất cả những uy hiếp bất luận từ đâu đến. Vậy tôi mong rằng lão tiền bối hãy nể mặt Bắc Yêu đây mà bỏ qua vụ ấy cho chàng một lần. Chẳng hay lão tiền bối nghĩ sao?

Đông Hải Long Quân nhăn mặt, nhú mày. Trong lòng rộn rã những đắn đo suy nghĩ. Một lát sau lão miễn cưỡng trả lời dứt khoát :

– Ba năm trước đây, nàng đã cứu thoát cho lão phu một sinh mạng. Mỗi cảm tình chan chứa ấy lúc nào lão phu cũng ghi tạc trong lòng, mong có ngày được báo đáp. Có điều việc đã đến nước này rồi, lão phu xin kiếu từ.

Chỉ một câu nói của Bắc Yêu mà Đông Hải Long Quân và bọn môn hạ của lão bỏ đi, không quyết định hơn thua với Tiểu Phong như lúc vừa mới đến. Sự kiện đó ngoài ý liệu của mọi người.

Lúc Bắc Yêu nghe Đông Hải Long Quân nói, nàng cảm kích trong lòng, bèn đáp lời lại :

– Lão tiền bối đã nể mặt Bắc Yêu tôi đây cảm kích vô cùng, xin đa tạ lão tiền bối trước.

Dứt câu, nàng hướng vào Đông Hải Long Quân xá một xá.

Đông Hải Long Quân lấy mắt ra dấu với bọn môn hạ, lên tiếng bảo to :

– Thôi! Chúng ta trở về!

Truyền lệnh xong, lão toan tung người rời khỏi đấu trường, bỗng nghe tiếng Lưu Tiểu Huệ gọi lên :

– Cha!

Đông Hải Long Quân quay mình day lại, vội hỏi :

– Con còn có công việc chi nữa sao?

Mặt đầy u uất, Lưu Tiểu Huệ thoáng một nụ cười trên vành môi. Nàng nhìn Tiểu Phong đang đấu quyết liệt với Giang Vân Tông, buông ra một giọng nói :

– Cha về trước đi, vài hôm nữa con mới trở lại Đông Hải.

Đông Hải Long Quân nhú đôi mày suy nghĩ giây lát, cuối cùng thờ dãi một hơi nói :

– Cũng được!

Dứt lời lão cùng mười sáu cao thủ bay vút xuống núi.

Bắc Yêu giương đôi mắt sáng ngời như sao nhìn thẳng vào mặt Lưu Tiểu Huệ. Thấy thần tình của cô gái hết sức đau sầu u uất, nàng liền nhận ra đòi của Lưu Tiểu Huệ đã trải qua những gì bất hạnh, khiến nàng biết hết lẽ sống tươi đẹp của tuổi hoa niên.

Lưu Tiểu Huệ lay động gót sen, bước nhẹ nhàng từng bước một đến trước mặt Bắc Yêu xá sâu một cái, cất tiếng nói nhỏ nhẹ :

– Bắc Yêu chị! Em là Lưu Tiểu Huệ chào chị làm quen.

Bắc Yêu vội vã đáp lễ :

– Cô Tiểu Huệ! Chẳng hay cô có việc chi cần đến tôi giúp đỡ chăng?

Lưu Tiểu Huệ nói :

– Tuy Lưu Tiểu Huệ này rất ít lần lóc trên chốn giang hồ. Nhưng đối với thanh danh của chị, em cũng từng hân hạnh được nghe đến nhiều, rất lấy làm hâm mộ. Do đó em có một việc cần thảo luận cùng chị!

– Có việc chị, cứ thành thật nói rõ cho tôi nghe.

Lưu Tiểu Huệ đưa đôi mắt mơ huyền u oán ngó vào Tiểu Phong còn đang giao đấu với Giang Vân Tông, miệng bảo với Bắc Yêu :

– Chị có phải là người yêu lý tưởng của Tiểu Phong không?

Câu hỏi ấy khiến Bắc Yêu đỏ tía mặt mày.

Nàng bảo thầm trong bụng :

– Hẳn cô bé này đã có tình yêu thâm kín với Tiểu Phong?

Với ý nghĩ ấy, nàng hỏi vặn lại Lưu Tiểu Huệ :

– Cô hỏi tôi như vậy để làm gì?

Lưu Tiểu Huệ cười đau khổ đáp :

– Chị đừng nên nghĩ ngợi chi nhiều. Tôi chỉ cần hỏi chị một câu là chị có phải người yêu lý tưởng của Tiểu Phong không?

Giương mặt của Bắc Yêu hòa dịu trở lại, nên vui vẻ trả lời :

– Bốn tiếng người yêu lý tưởng, Bắc Yêu tôi đây thật không dám nhận lãnh vì thật sự nó quá với ước vọng của mình. Tôi thành thật nói rõ cho cô biết là mối cảm tình của tôi đối với Tiểu Phong thật đắm đuối, nồng nàn và tha thiết.

– Nghĩa là chị yêu Tiểu Phong chứ gì?

Bắc Yêu mặc nhiên mỉm cười, hỏi lại Lưu Tiểu Huệ :

– Cô cũng yêu chàng phải không?

Câu hỏi ngược đó làm Lưu Tiểu Huệ sững sờ.

Nàng cười mỉa mai, gay gắt nói :

– Chị không nên có ý nghĩ lắm. Mặc dù Luru Tiểu Huệ tôi có ơn cứu mạng Tiểu Phong...

Bác Yêu chặn ngang hỏi dồn tới :

– Cô có ơn cứu mạng Tiểu Phong?

– Bộ chàng ta chẳng hề nói cho chị nghe hay tí nào về sự việc đó à?

– Đúng thế, Tiểu Phong không hề nói cho tôi hay.

Luru Tiểu Huệ đem việc Tiểu Phong hỏi ấy kể lại cho Bác Yêu nghe.

Sau khi nghe xong, nàng nói :

– Hèn chi lúc tôi thấy chàng, thương thế trên mình đã bết rất nhiều, té ra là nhờ cô cứu.

Trên gương mặt của Luru Tiểu Huệ hiện ra một nụ cười.

Nhưng nụ cười ấy thoáng nhanh như một làn chớp. Nàng lại âu sầu u oán như cũ. Giọng nói của nàng hết sức náo nùng :

– Em với Tiểu Phong chỉ quen mặt nhau vồn vện chỉ một lần ấy thôi. Nên chưa thể nói đến hai tiếng cảm tình.

Bác Yêu nói tiếp :

– Cảm tình đó do thời gian vun vén mà nảy sinh. Chỉ cần là cô...

– Chị đừng nên hiểu lầm!

Luru Tiểu Huệ lại bật lên một tiếng cười đau khổ, nói :

– Chị chẳng biết đó thôi, chớ cách đây mấy năm, em đã đem con tim trong trắng của một người con gái trinh nguyên hiến dâng cho một chàng trai, chẳng may chàng đã chết...

Nói đến đó, trong đôi mắt u oán của Luru Tiểu Huệ đượm tràn những giọt nước mắt long lanh, dường thế mới qua những việc bất hạnh khiến nàng đau khổ.

Luru Tiểu Huệ đã đem tiết trinh quý hơn sanh mạng, giao phó cho Lục Hạo.

Tuy rằng Lục Hạo chẳng yêu trung thành chân chánh, nhưng Luru Tiểu Huệ vẫn trao hết tâm hồn, thể xác cho hắn.

Bác Yêu đã thấu rõ vết thương lòng cực kỳ sâu sắc của Luru Tiểu Huệ.

Chẳng vậy, một cô gái đang mon mọn cảnh xuân đâu đến nỗi ưu sầu u uất, không còn biết sống làm vui.

Trong tâm khảm Bác Yêu nảy sinh một mối tiếc thương, nên nàng nói :

– Người trai ấy đã chết rồi...

Những giọt lệ đượm tràn của nàng lăn chã tuôn rơi, Luru Tiểu Huệ nở nụ cười đau khổ tiếp tục nói :

– Lúc chàng chết giống hệt như Tiểu Phong. Lồng ngực của chàng bị móc từng mảnh thịt, chẳng khác trở hoa. Khi chết rồi lại còn bị đem ra biển khơi làm mồi cho cá.

– Ai đã giết chàng?

– Chính là cha của em đấy!

Bác Yêu sùng sốt.

Luru Tiểu Huệ đưa bàn tay nhỏ xíu lên chạm những giọt nước mắt đầm ướt hai gò má, nói luôn :

– Đó là một quá khứ hết sức đau lòng, một dĩ vãng vô cùng bất hạnh. Nỗi thống khổ ấy cứ dày vò trong tâm linh em chẳng bao giờ hết.

Giọng nói bi ai u uất rất cảm động lòng người. Nàng lại cười khổ tiếp nói :

– Tôi hỏi chị một việc là chị có yêu Tiểu Phong hay không?

Bắc Yêu thở dài đáp :

– Có một lúc nào đó tôi sẽ đem tâm sự của mình kể rõ cho cô nghe. Tôi không thể để cho bất cứ một chàng trai nào yêu mình và cũng không thể để cho mình yêu bất cứ một chàng trai nào cả.

Cười chua chát, nàng lại tiếp :

– Cô chẳng biết đó, chớ tôi cũng có một tình yêu bất hạnh còn đau khổ gấp mấy cô. Chẳng qua tình yêu ấy tôi chôn sâu dưới tận đáy lòng, không trình bày cho một ai thấu hiểu. Còn hiện giờ đây, tôi thành thật thú nhận với cô là tôi yêu chàng, mà yêu chân chính nồng nàn, chớ không phải yêu càng bừa vội vã.

Lưu Tiểu Huệ nói :

- Đã đành là chị yêu chàng. Vậy chị có thể thay chàng làm xong một việc.
- Việc gì?
- Chẳng lẽ chị không biết chàng quyết định khám phá bí mật Tháp Hoa thạch lấy Cây Đèn Ma à?
- Biết! Tôi biết rõ hơn ai hết là khác.

Lưu Tiểu Huệ nói :

– Nhờ chị mất hết tình yêu nên chị được biết rõ tình yêu là quý hơn tất cả mọi vật quý nhất trên đời. Chị đừng để giống như tôi, âu sầu đau khổ suốt đời thì chị cần phải cản trở chàng đừng lấy Cây Đèn Ma đó. Công việc ấy không còn chần chờ gì nữa mà phải bắt đầu từ giờ khắc này đây. Có làm xong cái việc ấy thì mới tránh khỏi điều bất hạnh ấy xảy đến. Còn như chàng lấy được Cây Đèn Ma ấy xong rồi thì mọi việc không thể ngăn ngừa kịp nữa. Chàng làm sao thoát khỏi bao nhiêu cao thủ các môn phái võ lâm liên hiệp nhằm vào một mình chàng dạng tiêu diệt. Chị yêu chàng, chị nỡ nào để cho chàng chết thê thảm không đất chôn chôn à?

Bắc Yêu cười đau khổ, nói :

- Đúng vậy, tôi cũng đã nghĩ nhiều về vấn đề ấy. Có điều tôi không thể nào tài phép để ngăn cản chàng đừng khám phá bí mật của Tháp Hoa thạch ấy được.
- Một tấm chân thành, những lời vàng đá tôi chỉ lo lắng cho chị mà...

Lưu Tiểu Huệ nói chưa dứt câu, thỉnh linh...

Tiểu Phong quát to một tiếng, người chàng không khác một chiếc bóng. Tay trái chàng đánh tới một chưởng ngay ngực Giang Vân Tông.

Thực tế mà xét thì võ công của Giang Vân Tông chẳng kém sút Tiểu Phong bao nhiêu, một đảng học được bí kíp của Thiên Huyền tôn giả, một đảng được Tinh Nhân Nhiếp Hồn đích thân truyền. Vì vậy sau năm mươi chiêu tuyệt học đem thi thố, Tiểu Phong vẫn không giết nổi Giang Vân Tông.

Ngay trong khoảnh khắc cầm đồng ấy, chàng sức thấy rõ trong trí tình cảm của Tinh Nhân Nhiếp Hồn lúc chết hiện ra, sát cơ bùng trào dâng cuộn cuộn, tự nghĩ nếu không giết chết Giang Vân Tông thì vong linh của người nơi chín suối sẽ ân hận không nguôi.

Tiểu Phong đánh tới một chưởng, Giang Vân Tông lách mình né tránh, tay mặt chàng vung lên đánh bồi thêm một chưởng nữa. Giang Vân Tông lại xoay người thoái lui tránh khỏi. Ngay giữa sát na chớp nhoáng ấy, Tiểu Phong quát to một tiếng bảo :

– Súc sanh! Hãy chịu ta một nhát kiếm.

Thừa lúc Giang Vân Tông né tránh liên liên không kịp đối phó ấy, thanh Độc Long kiếm trong tay Tiểu Phong liền sử dụng kiếm chiêu “Phi Kiếm Thương Nhân” phóng nhanh mũi kiếm bay vút tới.

Giang Vân Tông vừa toan vung tay gạt kiếm, bỗng thất kinh hồn vía, kêu thảm trong miệng: Chết rồi!

... Tiếp liền theo đó, một tiếng rú thê thảm thốt lên.

Thân hình Giang Vân Tông ngã xuống. Mũi Độc Long kiếm xuyên qua trái tim của hắn, kết liễu cuộc đời của một thắng học trò phản thầy, trần trệ tội ác.

Tiểu Phong phóng người tới lẹ như ánh sao băng rút thanh Độc Long kiếm trên ngực của Giang Vân Tông xong, chàng xoay người đến trước mặt bốn lão già mặc áo vàng, quát to tiếng bảo :

– Các ngươi định chết hay định sống?

Sát khí trên gương mặt Tiểu Phong vẫn còn hầm hầm.

Bốn lão già mặc áo vàng ấy kinh hãi, thoái lui ra sau mấy bước. Cả bốn gã cùng rống lên một lượt :

– Tiểu tử! Nạp mạng mau!

Giang Vân Tông là Phó bang chủ của Thất Hùng bang. Hắn đã bị Tiểu Phong giết chết, bốn lão già mặc áo vàng là bốn cao thủ lẽ nào lại sợ chết xin tha, nên đành cắn răng liều mạng. Sau tiếng quát ấy, cả bốn lão đều đánh ra bốn chưởng một lần vào mình Tiểu Phong, oai thế cường mãnh vô cùng.

Bỗng nghe Bắc Yêu nạt vang. Bàn tay ngọc của nàng vung tới mang theo ngọn Liễu Diệp phi đao cùng bắn luôn một lượt.

Bốn tiếng rú thê thảm thét lên vang dậy cả sơn cốc tịch mịch âm u. Bốn lão già áo vàng, tám con mắt đều bị ghim lút tám ngọn phi đao, chết không kịp ngã nhào ra đất.

Sát khí trên mặt Tiểu Phong lắng dịu xuống. Chàng bước thẳng về phía Giang Vân Tông nhìn tử thi của hắn đen thui như mực, cười nhạt một tiếng nói :

– Mi ngờ đâu có ngày hôm nay! Đứa phản bội chết như thế mới đáng tội!

Trên mặt đất lạnh lẽo của đấu trường, sát khí đã tiêu tan. Chỉ còn lại mùi máu tử thi của bọn cao thủ Địa bảo và Thất Hùng bang..

Máu tuôn trào đọng thành vũng biến thành một khối màu đỏ sậm tanh hôi..

Tiểu Phong dứt thanh Độc Long kiếm vào vỏ, liếc mắt ngó về phía Bắc Yêu.

Bỗng nhiên chàng phát hiện thêm Lưu Tiểu Huệ đang đứng một bên nàng. Tiểu Phong còn đang sửng sốt thì Lưu Tiểu Huệ đã nở một nụ cười đau khổ nói :

– Lê thiếu hiệp! Có lẽ nào người chưa nhận ra Lưu Tiểu Huệ ta đó sao?

Tiểu Phong tỉnh giấc mơ, lập tức gật đầu chào, miệng nói :

– À ra Lưu cô nương đây mà! Cô nương có được mạnh khỏe chứ?

Bắc Yêu cười nói :

– Bọn chúng ta chẳng nên khách sáo. Lưu cô nương tìm đến đây là để nói với em một câu chuyện đấy.

Tiểu Phong hỏi liền :

– Lưu cô nương à! Cô nương có chuyện chi vậy?

Lưu Tiểu Huệ đưa mắt ngó Bắc Yêu rồi bước đến trước mặt Tiểu Phong cất tiếng hỏi :

– Lê thiếu hiệp! Anh cần phải khám phá bí mật của Thập Hoa thạch đấy à?

– Đúng vậy! Tôi đã có ý định đó từ lâu!

Lưu Tiểu Huệ thở một hơi nhẹ nhàng hỏi :

– Anh có biết là chị Bắc Yêu yêu anh đấy chứ.

Đầu óc Tiểu Phong choáng váng. Đôi mắt sáng ngời của chàng nhìn gương mặt Bắc Yêu. Chàng thấy bốn con ngươi của nàng long lanh những giọt lệ đầm ướt lưng trong.

Lưu Tiểu Huệ u uất nói :

– Cây Đèn Ma tuy quan hệ đến trường nạn kiếp của giang hồ, nhưng cũng quan hệ đến hạnh phúc một đời người của chị Bắc Yêu. Chị ấy yêu anh. Nếu chẳng may mà anh có mệnh hệ nào thì chị ấy cũng lọt vào cảnh ngộ như của tôi đây, kiếp sống bạc phận của một khách má hồng bạc phận.

Tiểu Phong hỏi :

– Cứ theo ý cô nương thì tôi không nên khám phá bí mật của Thập Hoa thạch đó?

– Đúng thế! Anh hiểu rõ ý của tôi định nói. Một người con gái khi mất hết lẽ sống của tình yêu rồi, cuộc đời của cô gái ấy chỉ là kiếp sống thừa trong những chuỗi ngày dài đau khổ. Tôi đã quá đau khổ rồi nên không nỡ trông thấy một người đàn bà nào khác trên thế gian này cùng giống như tôi. Nay Lê thiếu hiệp, nếu như gặp điều gì chẳng may đến mất mạng thì chị Bắc Yêu đây sẽ là người đàn bà bất hạnh nhất trên đời, chẳng khác gì tôi đâu.

Tiểu Phong luyến luyến chẳng biết phải ăn nói làm sao.

Lưu Tiểu Huệ thở dài nói :

– Này Lê thiếu hiệp! Lời nói của Lưu Tiểu Huệ tôi là từ trong gan ruột thốt ra, nghe hay không nghe đều hoàn toàn do ý nghĩ của anh. Thôi tôi xin cáo từ.

Nói dứt chép miệng thờ ra, quay lưng đi thẳng.

Bắc Yêu gọi với theo :

– Lưu cô nương... Lưu cô nương...

(thiếu một đoạn, trang 171, 172)

– Này em hãy nghe lời chị, đừng khám phá bí mật của Thập Hoa thạch nghe em! Chị yêu em... Em à! Em nghe lời chị đi. Chị không đủ can đảm sống qua những chuỗi ngày đầy đau khổ...

Tiếng khóc thổn thức lại vắng vắng xa đưa vào trong sơn cốc làm cho không khí bốn bề rừng rợn, bao trùm một mảnh uất hận thương tình...

Gan dạ anh hùng của Tiểu Phong bị tình yêu chị phổi mềm yếu mất đi.

Chàng thờ ra một tiếng bi ai, hai dòng lệ rơi lã chã...

Chàng sẽ bằng không khám phá bí mật của miếng đá hoa trên Hận Thiên Phong để mưu cầu hạnh phúc ái tình cho Bắc Yêu hay là Bạch Cơ ấy chẳng...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hồi 26

Rõ ràng giữa hai điều ấy, phải chọn lựa một điều. Chỉ vì trong lúc quá gấp rút, chàng vô tình không chú ý đến.

Ánh tịch dương phủ xuống cảnh vật, những tia vàng nhạt cuối cùng. Hoàng hôn đã bao trùm vũ trụ. Hình bóng hai người kết thành một khối ngả dài trên mặt đất âm u.

Gió chiều thổi bay những mớ tóc mây của Bắc Yêu tán mác trên lồng ngực của Tiểu Phong. Mớ tóc đẹp để ấy như một mảng lưới cứng rắn bó chặt tâm hồn Tiểu Phong vào trong...

Tiểu Phong lấy tay vuốt những mớ tóc ấy tém lên, mắt chàng bỗng chạm phải đôi con ngươi long lanh lệ ngọc của Bắc Yêu như đang vang cầu, khẩn thiết...

Trái tim kích động, chàng gọi nàng :

– Chị! Chị!

Tiếng kêu của chàng khác nào thúc giục nàng mau cựa lê ly chân. Hai giọt nước mắt còn dính trong hai con ngươi nàng giống hệt hai hạt minh châu rơi dài xuống hai bên gò má.

Giọng nàng buồn thảm thốt ra bằng lời :

– Em ơi! Em nghe lời chị khẩn cầu em nhé! Em đang đi vì sanh mạng của em, mà chị phải nát dạ não lòng, xong những chuỗi ngày thê lương buồn thảm!

Lời nói của nàng tự mỗi chân tình ở trong con tim, phơi bày ra khiến Tiểu Phong vô cùng cảm động, chàng thờ dài :

– Chị phải chẳng không bằng lòng để em khám phá bí mật dưới mười miếng đá hoa trên đỉnh Hận Thiên Phong chẳng?

– Em đừng... Chị lo sợ quá đấy...

Bắc Yêu lại khóc òa lên, lòng nàng thổn thức, cổ nàng nghẹn ngào.

Tiểu Phong than dài một câu :

– Kìa chị! Chị là một phụ nữ hết sức kiên cường mà sao mới động một chút lại khóc bù non bù nót như vậy?

– Chị làm sao mà không khóc được. Chị sợ nhất em rồi chị sống làm sao nổi, những chuỗi ngày trong tàn rụi!

Tiểu Phong cười xòa một tiếng, nói :

– Này chị! Chị nên xét thấu lòng em. Trên đời này trừ mối tình đầu đắm đuối say mê giữa em và Bạch Cơ ra, người thứ hai em yêu nồng nàn tha thiết chính là chị!

Ngừng lại một chút để nén bớt cảm xúc bi thương, chàng nói tiếp :

– Chị ơi! Em biết rõ là chị rất yêu em. Có điều là em phải hy sinh tất cả để cương quyết tiến hành cuộc khám phá bí mật của Thập Hoa thạch cho đáng mới. Vì lẽ nó quan hệ đến mối thù của cha em.

Bắc Yêu cắt đứt ngang câu nói của Tiểu Phong, nàng nói liền theo :

– Chị sẽ theo em báo thù!

Tiểu Phong lắc đầu lia lịa, miệng nói :

– Đối với em không thể làm như vậy được. Yêu và thù luôn luôn phân tách rời ra. Hai việc không thể nhập chung vào một chuyện đem ra bàn tính. Thù cha làm con không thể chung đội trời. Em lẽ nào để người khác thay thế mình gánh vác trách nhiệm lớn lao quan hệ được sao?

– Em! Em ơi! Còn nếu chẳng may tính mạng của em có thể nào...

– Chị à! Em thiết nghĩ điều ấy chẳng có gì đáng làm lo rầu, nghĩ ngợi nhiều. Thập Hoa thạch có đúng hay không đúng là chỗ chôn cột Cây Đèn Ma, chưa một ai có thể quyết định chắc chắn kia mà! Nói cùng mà nghe, nếu quả thật em có lấy được Cây Đèn Ma đi nữa cũng chưa chắc chắn là em sẽ chết không chỗ chôn thây như lời thiên hạ đồn đãi về Vô Cực Thiên Tôn kia mà.

– Đã có cái gương của bậc tiền bối treo sẵn cho soi, em há lại giẫm lên dấu giày ấy lần thứ hai hay sao? Việc cũ của Vô Cực Thiên Tôn đã thành một quy luật!

Tiểu Phong nói :

– Người đời chết sống do trời, giàu sang do mạng. Chị mà quả thật có tấm chân tình yêu em thì chị đừng bắt em phải bỏ trôi công trình quyết định khám phá bí mật của Thập Hoa thạch!

Bắc Yêu hỏi :

– Theo lòng em chọn lựa, thế nào cũng phải khám phá bí mật của Thập Hoa thạch hay sao?

– Đúng vậy, thù cha mẹ chưa trả được sống thêm một ngày là đau đớn thêm một ngày. Bao giờ có trả được, lẽ sống của kẻ làm con mới cảm thấy có ý vui tươi.

Mối tình thất vọng sôi trào lên cửa lòng của Bắc Yêu. Nàng dựa người vào Tiểu Phong buông tiếng khóc ai oán nỉ non.

... Trong chỗ đen tối nàng đã biết rõ khắc giây ly biệt. Cái ngày gặp gỡ sẽ chẳng còn mong mãi trong hiện tại, đừng nói là ở trong tương lai!

Lòng dạ Tiểu Phong đau đớn như dao cắt, chàng nói :

– Này chị! Thôi chúng ta đi nhé!

– Đi? Đi đâu bây giờ?

– Đi ngay lên đỉnh Hận Thiên Phong.

Bắc Yêu nghe Tiểu Phong nói, tinh thần nàng ngây ngất, nàng đã rõ thấu dùng tình yêu không lay động được tâm trí của chàng. Không ngăn cản được chàng đừng khám phá bí mật Thập Hoa thạch.

Nàng chỉ gật đầu lơ đãng dưới những hạt nắng tàn của ánh tịch dương. Cả hai nhắm hướng Hận Thiên Phong đi thẳng tới.

Hai người chẳng nói với nhau một tiếng nào. Hay có nói chẳng cũng chỉ nói bằng những tiếng thầm kín trong thâm tâm và trong khóe mắt. Trong chốn hoang vắng, lạnh lùng của rừng xanh, chỉ có những tiếng chân bước nặng nề...

Cả hai lặng lẽ cất bước âm thầm.. Những việc đã qua đặt thành bao dòng tâm sự như oán hận như yêu đương như mộng mơ.

Bỗng nhiên nàng hoảng sợ kêu lên :

– Này em! Chúng ta đi sao không nghe động tĩnh gì cả?

Tiểu Phong ngó Bắc Yêu bằng đôi mắt sợ hãi :

– Cái gì thế hả chị?

– Chị chẳng hề nghe có tiếng chân của chúng ta bước đi đường thê của chúng ta đạp xuống mặt đất vậy!

– Chị nói cái gì thế?

Bắc Yêu bị quá kích động kêu lên :

– Đường như hồn ma đưa hồn chúng ta về cõi âm u! Chúng ta chỉ có hồn mà không có xác.

Tiểu Phong ớn lạnh cả người, chàng đã hiểu thấu tâm trạng của Bắc Yêu.

Nàng bị bao điều oan trái ám ảnh nên mất hết cả tri giác của một người bình thường.

Ám ảnh của thần chết lượn qua đầu óc, khiến mặt chàng trắng nhợt, thật xưa nay chàng chưa từng có một cảm giác nào rùng rợn đến thế một Tiểu Phong cười đau khổ nói :

– Chị! Chị lo rầu nghi ngại nhiều quá nên tâm thần hoang mang.

– Lo rầu nghi ngại? Không chừng như vậy thật đó! Chị nghe vắng vắng bên tai chị có tiếng khóc của hồn ma... Chị sợ nghe những tiếng ấy quá...

Tiểu Phong gật đầu đáp :

– Phải rồi, chúng ta đi trên đường không nên lắng tai nghe những tiếng động ấy sẽ gây nhiều ảnh hưởng.

Hai người vừa nói chuyện vừa tiếp tục đi xuyên qua các con đường vắng trong khu rừng xanh. Ngoại trừ bóng hình hai người lay động, bốn bề bao trùm một bầu không khí rừng rợn ghê hồn.

Tiểu Phong không dám quay đầu lại. Chàng chỉ nói giọng rầu rĩ :

– Này chị! Hãy mạnh dạn lên! Hãy xua đuổi tất cả những ám ảnh...

– À em nói có lý đấy!

– Chị đang nghĩ chi trong đầu óc đó?

– Nghĩ ngợi đến một chuyện hết sức ghê rợn... Sau khi một chàng trai của lòng mình ra đi rồi biết có còn quay trở về nẻo cũ với mình nữa không? Hoặc giả chàng trai ấy sau khi quay trở về với mình lại biến thành một người...

Giọng nàng hết sức bi ai thảm thiết khiến Tiểu Phong náo nức nát lòng.

Chàng lắng qua chuyện khác để xua đuổi những ý nghĩ trong đầu óc Bắc Yêu :

– Chị à! Chị có nhớ kỹ những việc của em đã nhờ chị lúc nọ chẳng?

– Có! Chị nhớ kỹ từng việc!

– Chị có sẵn sàng làm đến nơi đến chốn những việc em đã phó thác cho chị không?

Bắc Yêu cười đau đớn nói :

– Em nhớ chị giết em! Bắc Yêu này mặc dù là một người nổi danh về lòng ác độc, thù đoạn hiểm sâu nhưng đối với cái việc mà em giao phó ấy chị chỉ sợ không làm sao thi hành được.

Tiểu Phong nói :

– Nếu quả thật lòng chị yêu em. Chị không nỡ để em bị kẻ khác giết chết một cách thê thảm bi thiết thì chị làm được dễ dàng công việc em cậy nhờ một mình chị đó. Em chỉ ước nguyện được chết trong tay của chị! Chị đừng để em ân hận mãi mãi thương tâm, chị hiểu rõ lòng em chứ?

Bắc Yêu lúc này lòng dạ đau đớn tột độ, gươm đâm. Nghe Tiểu Phong nói lại càng không dẫn được niềm xúc cảm, bật tiếng khóc rống lên. Nàng đáp liền :

– Chị biết rồi! Chị sẽ giết em! Chị quyết không thể để kẻ khác hành hạ thân thể em.

Tiểu Phong thờ dài nảo nuột, miệng nói lảm bảm :

– Những em ước mong có một ngày dưới ánh tịch dương như hôm nay hai ta lại được đưa nhau mấy dặm đường.

Bác Yêu hỏi :

– Này em! Em có biết không chị có đoạn đời quá khứ bất hạnh vô cùng.

– Chị thuật lại cho em nghe đi.

– Chị cũng muốn đem hết những bí mật của chị kể rõ cho em nghe. Có điều chị không làm sao mở miệng nói được ra lời. Việc bí mật ấy hiện ngay trước mắt chưa giải quyết ra sao cả. Này em! Chị thắc mắc một điều là sau khi em khám phá bí mật của Thập Hoa thạch trở lại chốn giang hồ, lúc ấy chị nhất định sẽ đem tất cả sự bí mật cực kỳ bất hạnh của chị thuật hết cho em nghe.

Tiểu Phong gật đầu nói :

– Chị nói điều bí mật của đời chị còn chưa giải quyết chút nào cả kia mà?

– Đúng! Đúng vậy! Chị còn cần phải tìm gặp được một người đã.

– Người đó là ai?

Bác Yêu lắc đầu đáp :

– Hiện giờ chưa thể nói. Chờ khi em về. Sau khi khám phá bí mật Thập Hoa thạch xong chị sẽ nói rõ tất cả mọi chi tiết.

Tiểu Phong không nói, lặng lẽ đi. Một chập khá lâu, cả hai đã đến dưới chân đỉnh Hận Thiên Phong. Ngược đầu ngó lên đỉnh Hận Thiên Phong giống vị thần hung ác đứng phơi mình dưới ánh tịch dương.

Rảo mắt nhìn qua, Tiểu Phong day lại nói với Bác Yêu :

– Này chị! Chúng ta đi lên nhé!

Chẳng còn cách nào khác hơn, Bác Yêu chỉ gật đầu nhẹ. Nàng theo sát gót Tiểu Phong leo lên đỉnh núi Hận Thiên Phong, lại ngay mé Thập Hoa thạch.

Ngẫm nghĩ giây lát, cuối cùng chàng thò tay vào túi áo lấy ra đủ hai mươi một đồng tiền có khắc chữ thần bí. Chàng đưa mắt ngó thẳng vào mặt Bác Yêu.

Giương mắt tái nhợt của nàng bao đầy một màu ám ảnh khủng khiếp khiến Tiểu Phong trông thấy cũng phải khiếp sợ trong lòng.

Chàng đưa bàn tay lên trước mắt nhìn vào hai mươi một đồng tiền ấy. Trong chỗ mờ mờ chàng như trông thấy có triệu chứng bất tường hiện ra.

Chàng nghiêng chặt hai hàm răng. Tay cầm hai mươi một đồng tiền này, y theo hướng của cáo lễ trên miếng đá hoa nhét vào từng đồng một...

Nhét đủ hai mươi một đồng tiền, cái lỗ nhỏ trên miếng đá hoa ấy đầy đặn như mặt phẳng.

Bác Yêu đứng lặng lẽ như kẻ mất hồn.

Tiểu Phong nói :

– Này chị! Chị tạm thay em dòm thử trong này thấy có gì khác lạ chăng?

Bác Yêu lơ đãng lắc đầu đáp :

– Không đâu! Em tự mình xem lấy. Chị không can dự vào.

Tiểu Phong nhìn Bác Yêu đứng như ngây như dại, có xác không hồn, tâm tư đau đớn bị ai vô hạn.

Chàng bèn nói :

– Này chị! Chị chẳng nên quá dỗi lo âu sầu, lo sợ như vậy. Huống chi Thập Hoa thạch chưa chắc đã đúng là chỗ cất giấu cây đèn ma thì có chị chị phải ra nông nổi?

Bác Yêu lơ đãng lắc đầu nói :

– Được rồi! Chị biết hết những điều em nói. Em cứ việc xem thử đi!

Tiểu Phong nói :

– Chị à! Chị không tha thứ cho em sao?

– Không đâu! Chị chẳng chê trách em gì cả. Người ta ai cũng có chí riêng, chị không thể bắt ép em phải làm theo ý chị được.

Tiểu Phong lặng lẽ không nói tiếng nào.

Liền đó chàng cúi xuống nhìn vào cái lỗ trống thật nhỏ trong hai mươi một đồng tiền có khắc chữ thần bí nhét đầy cái lỗ trên mặt đá hoa.

Cái dóm đó gây cho Tiểu Phong một mối băn khoăn hiện đầy trên gương mặt quả quyết, rần rờ lâu nay của chàng.

Bác Yêu trông thấy hoảng sợ kêu lên hỏi liền :

– Em! Em trông thấy những gì trong đó?

– Một mô đá chòm đầu lên trên.

– Một mô đá? Trên mô đá có giống gì?

– Chả có gì cả! Chỉ có cái đầu mô đá mà thôi.

Tiểu Phong lòng nghi hoặc về phương hướng của cái lỗ vuông trên mặt các đồng tiền có khắc chữ thần bí ấy! Chỉ thấy một mô đá chòm đầu. Bí mật chứa đựng trên cái đầu mô đá này sao?

Chàng ngược mắt nhìn lên xem cho thật rõ ràng cái đầu mô đá mà chàng đã dóm thấy trong lỗ vuông của hai mươi một đồng tiền có khắc chữ thần bí ấy.

Cuối cùng chàng móc hết hai mươi một đồng tiền trong lỗ nhỏ trên mặt miếng xa đá hoa nọ cất vào túi áo. Xong chàng vung người chạy thẳng lại chỗ mô đá chòm đầu đã dóm thấy trong lỗ vuông đồng tiền.

Bác Yêu trông thấy Tiểu Phong bắn mình nhảy vào trong những đồng đá lồi chòm hòn này chen chúc hòn kia ở trước mắt thì nàng cũng vội vã phóng mình nhảy theo sát một bên, chẳng dặng để phòng biến cố bất ngờ có thể xảy ra. Thế là nàng rượt theo sát sau lưng Tiểu Phong. Đằng trước chàng mãi bận tâm về mô đá chòm đầu đã dóm thấy trong lỗ vuông đồng tiền cơ hồ quên để ý đến sự có mặt của Bác Yêu.

Tiểu Phong chạy đến nơi trông thấy sát bên một hòn đá mà chàng đặc biệt để ý, đá chòm đầu có độ cao độ chừng ba thước, nặng có đến vài ba cân...

Bác Yêu vội cất tiếng hỏi :

– Em à! Phải chăng cái mô đá chòm đầu mà em dóm thấy trong lỗ vuông của hai mươi một đồng tiền ấy là hòn đá cao này?

Tiểu Phong gật đầu trả lời :

– Đúng vậy, không sai tí nào chị à! Chị cũng chạy theo em vào đây đấy à?

Trong hai con mắt u buồn của Bác Yêu nháy nháy những tia sáng, ai oán u sầu, nàng nhìn Tiểu Phong buống tiếng nói nghẹn ngào trong ngần lệ :

– Em! Em..

Chàng nhìn Bác Yêu trên thần sắc đau thống khổ thở dài nhẹ nói :

– Này chị! Em biết rõ ràng trong tâm tư của chị đang nghĩ ngợi những gì? Có điều em không thể nói nhiều lời tha thiết với chị hơn nữa. Mỗi người sống trên cõi thế, đều có chí khí khác nhau. Nói cho cùng mà nghe, cho dầu lời nói Tây Thân có quả đúng đi nữa, em cũng chẳng chút nao lòng. Tánh tình cao ngạo của em là trời phú cho, nếu em..

Nói đến đây chàng vụt ngừng hẳn lại, không tiếp tục hết câu.

Chàng chép miệng nuốt nước miếng vào cổ, mỉm cười chua xót, nói sang chuyện khác :

– Chị à! Bí mật của Thập Hoa thạch chắc chắn là ẩn tàng trên mô đá này rồi! Em cần phải đỡ hòn đá này lên dặng tìm xem cho rõ những cái chi lạ lừng rợn ở dưới đó.

Bác Yêu lơ dặng gật đầu như một con người máy, chỉ biết nghe theo chứ không biết cãi lại. Tiểu Phong lại nói :

– Hòn đá này sức nặng đến vài ba ngàn cân, sức của em chưa biết có lay động được không?

Bác Yêu thở ra run run nói :

– Dầu em cứ thử xem. Nếu sức em một mình lay động không xuê thì chị sẽ tiếp tay!

Tiểu Phong gật đầu. Liền tập trung vận công vào song chưởng, hai tay ôm cứng lấy mô đá đỡ lên. Bỗng nhiên chàng cảm giác đầu óc cơ hồ xây xẩm muốn té. Chàng lập tức rút hai tay trở lại như cũ. Bác Yêu hỏi :

– Em! Em sao đó?

Tiểu Phong tăng hắng một tiếng, trấn định tâm tình, chàng không trả lời câu hỏi của Bắc Yêu mà cũng đưa tay ra đỡ đầu hòn đá, chỉ đứng ngây ngất sững sờ.

Màn tối của ban đêm mỗi lúc một phủ xuống thêm dày. Gió lạnh thổi. Cảnh tượng của đỉnh Hận Thiên Phong bao trùm cả một vẻ lạnh lùng, tăm tối...

... Một thảm kịch máu chảy thành sông, thây chất thành gò của võ lâm thật là kinh hồn rùng rợn như đang sắp diễn ra sau khi Tiểu Phong đẩy được hòn đá này.

Những trận chém giết gớm ghê nhất trong lịch sử võ lâm từ trăm năm trở lại đây dường thế không tránh khỏi khi Cây Đèn Ma đã được đem lên khỏi mặt đất.

... Cây Đèn Ma khủng bố ấy, cách hai mươi năm trước đã thành một cuộc tàn sát gớm ghê. Có đến mấy trăm cao thủ độc nhất võ lâm đã bỏ mạng dưới tay Vô Cực Thiên Tôn. Lần này biết đâu tấn đại thảm kịch ấy lại còn tái diễn gấp mấy lần rùng rợn hơn nữa.

Cảnh tượng dường thế sắp mở màn cho một tấn thảm kịch chết chóc rùng rợn đang bao trùm một cõi không gian.

Sau khi trấn định tâm thần giao động ....

(thiếu một đoạn, trang 195, 196, 197, 198)

... chia lìa.

Cổ đề nén những tình tự bi thương, Tiểu Phong nói tiếp :

– Chị ơi! Chị nhớ kỹ là giúp em hoàn thành điều tâm nguyện. Lúc chị gặp mặt Bạch Cơ, chị hãy tỏ thật giùm em là em yêu nàng tha thiết, đậm đà, yêu với cả mối tình đầu say sưa, đắm đuối. Vậy mà em đối xử với nàng tệ quá... để nàng hờn giận em... không được thấy mặt nhau lần cuối. Mà thôi, chị về đi, em xuống hang!

Câu nói của Tiểu Phong chưa dứt thì những tiếng khóc nỉ non ai oán vọng khắp bốn phía khung cảnh tịch mịch của một dãy núi rừng. Tiếng khóc cực kỳ đau đớn, thảm thiết vọng theo những kẻ đá từ phía sau lưng hai người phát ra. Tiểu Phong cùng Bắc Yêu quay ra sau ngó qua một lượt.

Không biết đã bao lâu rồi, Bạch Cơ đứng ôm mặt sau lưng cả hai người, trông như một pho tượng đá vọng phu trắng tinh như tuyết phủ. Bạch Cơ vẫn mặc y phục trắng bình thường của nàng.

Tiểu Phong reo mừng, buột miệng kêu lên :

– Em Bạch Cơ của anh!

Nàng vẫn đứng im không hề rục rịch, hai tay rút ra khỏi mặt, để lộ hai gò má đầm đìa ngấn lệ, hai tròng mắt đỏ ầu. Chứng tỏ nàng đã âm thầm khóc rất nhiều trước khi òa ra thành tiếng nức nở. Nàng đứng ngẩn ngơ nhìn như si, như ngây, như một cái xác không hồn. Qua giây khắc buồn tênh nàng nhìn Tiểu Phong khóc òa.

Bạch Cơ xuất hiện bất ngờ quá làm cho trái tim của Tiểu Phong rung động vô cùng. Trong mấy khắc chớp nhoáng ấy, chàng đã quên hết bao nhiêu việc đã qua, hiện giờ và sắp tới, thậm chí quên luôn cả bản thân mình nữa.

Bắc Yêu liền kêu :

– Em Bạch Cơ của chị!

Bạch Cơ cứ đứng y nguyên cách ngoài một trượng không động đậy, không nói năng. Đôi mắt xanh biếc mơ mộng của nàng vẫn nhìn Tiểu Phong đắm chiều nghĩ ngợi...

Nãy giờ không khí tại đây đã chan hòa lệ nóng.

Giờ đây thêm một Bạch Cơ nữa làm cho mây sầu u ám bủa khắp không gian.

Bị nghi ngờ là Mộng Diện Thần Nữ đội lốt, Bạch Cơ mất điểm trinh tiết vào người Tiểu Phong sau một đêm gió loạn, mưa cuồng. Nàng ôm mối hận lòng muôn thuở không nguôi. Nàng quyết giết chàng rồi tự mình cũng kết liễu tánh mạng vì một người con gái mất trinh còn sống nữa để làm chi?

Không hiểu Ngọa Huyết Nhân đã nói cách nào mà nàng tạm bỏ qua cho Tiểu Phong.

Tuy vậy lúc cất bước ra đi, nàng vẫn giữ nét mặt oán hằm hằm.

Thế mà giờ đây nghe Tiểu Phong đi khám phá bí mật của Thập Hoa thạch, nàng tự nhiên tìm đến. Nàng đến, nàng khóc, nàng nhìn chàng bằng cặp mắt dịu hiền, vì nàng chân thành yêu Tiểu Phong. Ái tình có mãnh lực xô đẩy hận thù.

Trước khi Tiểu Phong lấy được Cây Đèn Ma, Bạch Cơ muốn thấy mặt người trong tâm tưởng một lần sau cùng. Nàng đã quyết định trong lòng.

Hiện giờ nàng đã thấy mặt chàng. Lòng nàng đã thỏa.

Nhìn chàng đắm chiêu như ngây như dại, như một cô gái thật tình bị người yêu bỏ rơi. Qua một thời gian yên lặng như thế khá lâu, Bạch Cơ ngó lơ đi chỗ khác, vội vã quay người nhắm phía dưới đỉnh Hận Thiên Phong chạy xuống đột ngột cũng như lúc nàng đến đột ngột ngoài ý liệu của Tiểu Phong và Bắc Yêu.

Cử chỉ của Bạch Cơ làm cho Tiểu Phong và Bắc Yêu sửng sốt!

Tiểu Phong buột miệng nói :

– Em Bạch Cơ!

Chàng bắn mình phóng theo chặn đường của Bạch Cơ đang lầm lũi đi xuống không khác kẻ mất hồn.

Bạch Cơ giật mình thối lui lại một bước. Nàng ngược mắt nhìn Tiểu Phong.

Bỗng nhiên òa lên một tiếng, nàng khóc rống lên, chẳng khác một đứa bé bị đòn oan. Không dằn nổi cơn xúc động tâm tình, nàng nhào ngã vào lòng Tiểu Phong.

Như một người điên, Tiểu Phong ôm siết thân hình éo lá của Bạch Cơ vào ngực, choàng cứng hai vòng tay bám chặt nuốt lưng làm như là sợ nàng chạy mất.

Chẳng kể đến sự có mặt của Bắc Yêu, chàng hôn nàng khắp người hôn như xối xuống trận mưa, chẳng trừ một nơi nào trong thân hình nàng cả. Giấy khắc trần ngập lửa tình chan chứa, cả hai hầu như quên hết tất cả quá khứ, hiện tại trong tương lai, quên cả những giận hờn và những điều bất hạnh.

Ám ảnh của Mộng Diện Thần Nữ đã hoàn toàn bị xóa hết sau khi Tiểu Phong thí nghiệm nàng còn là một thiếu nữ đồng trinh. Hiện giờ ám ảnh ấy không còn lảng vảng tý nào trong đầu óc chàng nữa. Nàng là Bạch Cơ vẹn vẻ mười phần người yêu tha thiết nhất đời chàng, người yêu lý tưởng mà chàng đã từng gởi trọn tâm hồn và sanh mạng.

Miệng nàng nói lẩm nhẩm không ngừng :

– Anh... Anh yêu dấu của em... Anh không hiểu nổi em... Anh đánh giá lầm phẩm hạnh của em... Anh không chân chánh yêu em!

– Không... không đâu, đừng nghĩ thế Bạch Cơ, anh yêu em chân thành tha thiết yêu em... Lúc nào cũng yêu em... Giờ đây lại càng yêu em hơn. Trước nữa hơn bao giờ hết anh yêu em, chỉ yêu em, yêu mãi mãi trong lòng.

– Anh giận em à?

– Không!

– Anh sẽ... chia ly em, bỏ em bơ vơ, lạc lõng à?

– Không lúc nào anh có ý nghĩ đó.

– Giờ đây, anh bỏ em, anh đi kia mà? Anh yêu dấu của lòng em... Anh ơi! Em sợ, em sợ lắm!

Tiểu Phong cắn chặt hai hàm răng để nén cảm xúc trong lòng. Chàng nói bằng giọng đầy quả quyết :

– Em Bạch Cơ! Em đừng sợ! Anh không chết đâu! Anh đi rồi anh lại trở về với em kia mà!

Bạch Cơ nói lẩm nhẩm trong miệng :

– Được như vậy thì đời em may mắn biết bao! Em cầu nguyện anh trở về thật với em. Có điều sau khi anh trở về, anh sẽ biến thành một con người như thế nào?

– Không! Em vững tin đi! Anh vẫn còn là Tiểu Phong của em, không biến đổi chi cả.

Nàng ngơ ngác gật đầu liên mấy cái, dường như mình nói với mình :

– Em chỉ sợ rằng em chẳng còn hy vọng gặp lại anh! Vì vậy mà em đến tìm gặp anh một lần cuối trong đời em... Dù anh hôn giận em hay dầu em bị anh làm ô nhục thân thể em, mà em tìm đến đây cho thấy mặt trước khi anh khám phá bí mật Thập Hoa thạch choặng. Anh Tiểu Phong! Anh hiểu thấu lòng em yêu anh đến thế nào rồi chứ?

Tiểu Phong mặc nhiên trả lời :

– Anh sẽ làm cho em vừa lòng. Sau khi em có con anh sẽ cưng con của chúng ta cho em thấy mối tình đầm ấm nồng nàn của vợ chồng trẻ bên đứa con

thơ. Em chịu chứ?

Trên gương mặt buồn rầu sợ hãi lẫn lộn của Bạch Cơ nháng lên một vẻ vui tươi hơn hờ. Nàng sung sướng nói :

– Thật vậy chứ?

– Anh chẳng giấu em đâu! Đứa con ấy là con của chúng ta kết tinh bằng khí huyết của anh và em.

– Quả đúng vậy! Con của chúng ta, của anh và của em.

Tiểu Phong nói :

– Em Bạch Cơ yêu dấu! Anh phải đi, dầu cho ở lại bao nhiêu lâu rồi cũng phải chia tay. Dầu có nói bao nhiêu lời cũng không đủ. Anh đi, em trở về ráng giữ gìn sức khỏe, đừng lo sầu, sợ hãi cho anh quá nhiều mà có hại cho đứa bé trong thai nghe em yêu!

Bạch Cơ đáp lại bằng một giọng buồn rĩ rượi :

– Anh Tiểu Phong! Anh cần đi ngay sao? Em có cảm giác phập phồng trong bụng, cứ lo rằng anh đi sẽ không bao giờ trở lại cùng em nữa.

– Em đừng có ám ảnh mờ mịt như vậy. Em phải giữ vững tinh thần, phải sáng suốt tin tưởng. Anh đi nhất định rồi anh sẽ trở về với em và với con của chúng ta.

– Anh đoán chắc là em có thai rồi sao?

– Làm sao mà anh chẳng nghĩ ngợi đến kết quả tất yếu ấy được?

Bạch Cơ nói :

– Đúng vậy! Anh phải trở về với em và với đứa con của chúng ta. Em có cảm giác như là em có đứa con ở trong bụng, anh cần phải trở về với em..

– Về mà! Anh nhất định trở về! Em đừng hoang mang nghĩ ngợi chi cả.

Dứt tiếng, tiến nhanh một lần chớp, Tiểu Phong quay mình chạy đến bên hang.

Bắc Yêu và Bạch Cơ nhìn theo Tiểu Phong dứt từng khúc ruột.

Không khí như ngưng đọng, không lộ hơi động nhẹ.

Tấn bi kịch sanh ly tử biệt đau khổ như thế gian chừng mở màn ngay tại chỗ này...

Tiểu Phong liếc mắt nhìn xuống dưới dưới hang thấy tối đen như mực.

Chàng nghĩ thầm :

– “Cái hang này chắc chắn là không phải công trình kiệt tác của người phàm. Đây là một hang thiên nhiên có sẵn từ không biết mấy ngàn đời. Có điều chẳng hiểu là nó sâu đến bao nhiêu thì mới tới đây”.

Tuy nghĩ như vậy mà ý chí vẫn cương quyết. Lòng hăng hái vuron lên, chàng cắn chặt hai hàm răng, sử dụng cấp kỳ thân pháp tuyệt kỹ khinh công, vung mình nhanh không kịp thấy nhảy bay xuống miệng hang.

Bắc Yêu và Bạch Cơ kêu to một tiếng hãi hùng. Bốn dòng nước mắt tuôn trào như mưa xối.

Hai nàng vừa khóc vừa nắm tay nhau rời khỏi miệng đá hoa.

Thân hình chàng không khác một hòn đá cứ rơi, rơi mãi xuống một lúc một sâu thêm. Càng rơi càng nghe hơi lạnh xông lên buốt cả da thịt. Trong khoảng thời gian đun sôi một ấm trà, chân chàng chạm lên mặt đất. Tuy tốc độ rơi xuống khủng khiếp, nhưng nhờ chàng có khinh công nên thân hình nhẹ bỗng mới không rớt xuống như một hòn đá vô tri vô giác.

Chàng mở rộng cặp mắt sáng ngời như hai ngọn đèn rọi chiếu khắp bốn phía chung quanh một vòng.

Trong hang tối đen như mực. Tiểu Phong không tài nào xem thấy cảnh vật trước mắt ra làm sao cả.

Chàng dùng tay sờ mó biết rõ ba phía đều là vách đá phẳng lì. Phía sau lưng chàng giống như là một con đường đi xuống dưới lòng đất. Tiểu Phong bước đi theo con đường ấy.

Trong hang hơi lạnh còn hơn cả tuyết giá. Tiểu Phong đi chừng vài mươi trượng, hơi lạnh ấy thấu đến ruột gan. Chàng cố chịu đựng không nổi, mấy lần phát run lên bần bật.

Tiểu Phong cấp tốc vận dụng công lực, bảo hộ toàn thân để chống lại, hơi lạnh bên ngoài xâm nhập vào xương tủy. Qua vài khúc quanh, chợt thấy trước mắt lóe ra một tia sáng mỏng manh từ đằng xa chiếu đến.

Tiểu Phong nom nóp lo sợ, vội dừng chân đứng hẳn lại. Chàng mở rộng tầm mắt ngó tới, nhận thấy tia sáng ấy từ một phía góc con đường hầm rọi ra.

Chàng toan cất bước đi tới mé đó.

Bỗng nhiên...

Tiểu Phong kêu lên một tiếng “úa” thất thanh, bèn dừng chân không bước tới nữa.

Con mắt sáng ngời như sao băng của chàng chạm vào một vật gì đó. Một mặt của tấm gương đồng thì phải.

Tấm gương đồng ấy bề cao ước chừng ba thước treo ngay cửa vào phía góc đường hầm. Từ trong tấm gương đồng ấy chiếu ra một gương mặt xinh đẹp không khác gì một đóa hoa phù dung hàm tiếu dưới đồng phong.

Tiểu Phong liền bị nụ cười nở giữa vành môi của gương mặt diễm lệ ấy cướp mất tâm hồn, chàng đứng yên một chỗ như pho tượng đá chăm chỉ ngắm nhìn.

Gương mặt tuyệt vời của mỹ nhân trong tấm gương dường như lóng lánh những vẻ đẹp mỹ miều, lộng lẫy của đóa hoa phù dung. Làn tóc mây buông xõa dưới hai bờ vai, làn môi tươi thắm như cánh hoa đào. Đôi môi xanh biếc như nước hồ thu bắn ra hai luồng ánh sáng đỏ hồng như lửa.

Gương mặt xinh đẹp ấy không kém bật tiên cô thượng giới, và Hằng Nga trong cung Quảng Hàn.

Lê Tiểu Phong cứ ngó mê mẩn.

Chàng cho là vẻ đẹp của Bắc Yêu trong thiên hạ chẳng ai bằng. Thế mà gương mặt của mỹ nhân trong tấm gương đồng này chưa biết là hơn Bắc Yêu đến bao nhiêu phần.

Tiểu Phong không biết gương mặt diễm lệ của mỹ nhân chiếu vào trong tấm gương đồng này từ đâu hiện ra. Nhưng lại thấy mỹ nhân trong tấm gương bỗng nhiên lại nhòe miệng cười duyên.

Đầu óc chàng rối ren, quả tim chàng đập mạnh.

Gương mặt xinh đẹp tựa đóa hoa phù dung của mỹ nhân trong tấm gương đồng để khiến người trông thấy phải mê mẩn tâm hồn, say sưa ngây ngất, phảng phất như một nàng tiên.

Mất thấy tình cảnh này, Tiểu Phong chồm người vào trước tấm gương để nhìn cho thỏa nhãn. Trong khoảng thời gian chớp mắt ấy, Tiểu Phong không sao phân biệt được cảnh trước mắt.

Chàng mường tượng như yêu ma như mộng ảo, như thiết như giả, như có như không...

Thiếu nữ trong tấm gương bỗng tắt hẳn nụ cười trên hai vành môi hạnh đào.

Nhưng thấy nàng đưa bàn tay lên cầm cái lược bằng bạc chải nhẹ mái tóc mây phủ bờ vai.

Động tác của nàng dịu dàng, khéo léo mê mẩn.

Tiểu Phong âm thầm tự bảo :

– “Thiếu nữ này là phạm tặc hay là bậc thiên tiên? Nàng là ma dưới Địa ngục hay là Hằng Nga trên cung Quảng Hàn”.

Chàng cứ ngó nàng trong tấm gương một cách bơ phờ ngờ ngác.

Rất lâu Tiểu Phong mới rụt rè cất bước nhắm phía trong đường hầm nhắm thẳng vào, qua khỏi một khúc quanh chàng trông thấy trên vách đá treo y nguyên một tấm gương đồng như vậy nữa. Gương mặt của mỹ nhân trong tấm gương đồng kia.

Tiểu Phong bấy giờ mới nhận thấy trong tấm gương đồng này treo đầu mặt lại tấm gương đồng kia mới phản chiếu vào trong tấm gương này, thành thử một người mà thành hai bóng.

Tiểu Phong nhìn vào tấm gương rồi cất bước tới nữa. Cứ cách khoảng mười bước lại có một khúc quanh.

Hễ một khúc quanh là có một tấm gương treo trên vách.

Tiểu Phong rất lấy làm lạ, nghĩ thầm trong trí :

– “Tại sao bên trong cái hang thiên nhiên này còn có một con đường hầm lại treo nhiều tấm gương đồng như vậy?”

Tuy Tiểu Phong là một nhân vật thông minh, trí tuệ hơn người, nhưng chàng vẫn không tài nào hiểu thấu được mấy điều bí ẩn ấy. Vừa đi tới vừa nghĩ ngợi bồn khoăn trong đầu. Chàng đã vượt qua khỏi mười mấy tấm gương đồng.

Lúc đi qua khỏi tấm gương đồng thứ mười bốn, bỗng nhiên chàng không còn trông thấy gương mặt kiều diễm của mỹ nhân nữa. Tiểu Phong cảm thấy trong lòng ớn lạnh nên dừng bước đứng lại.

Chàng mặc nhiên tự hỏi :

– “Trong hang này quả thật có người ở không? Người ở trong hang này quả thật là một mỹ nhân tuyệt sắc không? Đó là một sự kiện rất có thể không sao có được? Chứng như trong cái hang sâu này chẳng phải là nơi chứa đựng Cây Đèn Ma, mà là một sự bí mật nào khác hơn thì phải”.

Trong thâm tâm nghĩ ngợi như vậy nên Tiểu Phong cất bước đi tới.

Bỗng nhiên trong lúc ấy một giọng nói lạnh lút vang đến :

– Các hạ vì có gì xuống đây?

Giọng nói văng vẳng như tiếng muỗi kêu, nhưng từng tiếng một nghe hết sức rõ ràng. Đầu có Tiểu Phong phải một phen kinh hồn, đột nhiên chàng dừng ngay bước lại.

Chàng rối trí chẳng biết trả lời câu nói ấy bằng cách nào. Vì cơ nào mà chàng xuống dưới hang sâu này?

Ngập ngừng giây lát, Tiểu Phong cất tiếng nói sang sảng :

– Tôi lấy được hai mươi một đồng tiền có khắc...

Vừa nói đến đây lại nghe giọng nói của người nọ lọt vào tai chàng :

– Ngươi tìm ra bí mật trên mặt những đồng tiền ấy?

– Đúng vậy! Không sai!

– Ngươi có biết bí mật của những đồng tiền ấy thế nào chăng?

– Tôi không được rõ.

Giọng nói của người đó thanh linh dứt ngang. Bốn phía đắm chìm vào trong yên lặng tuyệt đối. Một chập lâu sau giọng nói ấy mới vọng đến nữa :

– Đi vào trong này!

Tiểu Phong nghe nói, tiến bước đi tới. Lại vòng qua ba khúc quanh nữa, chàng rảo bước nhìn khắp bốn phía, dừng bước đứng lại.

Chàng trông thấy một vùng cảnh vật trông rất là kỳ dị. Chàng mơ tưởng như mình đang lọt vào một chốn cung điện cực kỳ hoa lệ. Nơi mà chàng đã đặt gót vào đây là một tòa nhà hết sức giàu sang và hùng vĩ.

Bên trong tòa nhà đá này chẳng có một cây cột nào cả.

Đồ đạc trang trí, món nào món nấy tinh vi mỹ lệ tuyệt luân, bóng láng chói ngời, chẳng một chút bụi bặm bám vào, sạch sẽ thơ thơ ngoài sức tưởng tượng.

Tiểu Phong rảo mắt nhìn qua trong lòng ớn lạnh toát mồ hôi.

Chàng cảm thấy hết sức khủng bố, mình nổi da gà. Phía cuối cùng gian nhà đá có một gian đại điện.

Sau điện, thờ một vị tôn thần bằng đá ông cực kỳ to lớn ngồi chễm chệ trên một cái ghế bàn oai nghiêm, linh động không khác nào một vị thần sống.

Trước mặt là một cái bàn đá rất lớn. Trên bàn có một cây đèn giống hình một cái chén, lớn bằng hai chén chân tượng thường dùng.

Ngọn lửa ở cây đèn ấy tỏa ra một thứ ánh sáng xanh lè hết sức kỳ dị.

Tiểu Phong hoảng sợ vì lẽ theo lời thiên hạ đồn đãi về đèn khủng bố mà chàng đã từng nghe đến thì chừng như cây đèn trên cái bàn đó, trước vị Tôn thần này chính là Cây Đèn Ma ấy chăng?

Mắt chàng bỗng thấy một sự việc đặt biệt kỳ khác nữa.

Phía trước tòa đại điện thờ vị Tôn thần oai nghiêm linh động như một vị thần sống ấy có đốt một lọ trầm. Một thiếu nữ mặc áo the mỏng, màu xanh nước liễu, tóc mây chấm xuống bờ vai, đang quỳ gối cúi đầu.

Mùi trầm hương bay lên thơm phức. Lửa trong cái lưu hương ấy sáng một thứ ánh sáng xanh lè, nóng rực.

Cả tòa nhà đó sáng ngời một màu xanh thần bí đến rợn người.

Tiểu Phong đặt mình trong hoàn cảnh ấy, lòng có cảm giác như đang qua một giấc mộng thần bí, mà chính mình lạc bước vào một động tiên.

Liền ngay khi đó...

Thiếu nữ mảnh mai trong chiếc áo dài bằng the mỏng màu xanh biển ấy đưa thẳng hai bàn tay ngọc lên khỏi trán miệng vái lăm thẳm :

– Lạy thần ban cho tôi sức lực, ban cho tôi linh hồn, muôn lạy Thần vạn năng... Tôi khẩn cầu...

Ánh sáng rực rỡ trong lư trầm chiếu thẳng vào khuôn mặt đẹp tựa hoa phù dung của nàng biến màu da vàng thành màu xanh lè.

Gương mặt ấy không còn làm người nhìn thấy mê mẩn tâm thần mà khiến kinh hồn khiếp vía...

Tiểu Phong run sợ cả người, tự động thối lui ra sau hai bước. Vị thiếu nữ xinh đẹp và mái tóc mây kia dường thể tiên nga bây giờ góm ghiếc không khác một yêu nữ dưới địa ngục.

Vị Tôn thần to lớn oai nghiêm ấy giống hệt một con quỷ sa tăng hung ác.

Tiểu Phong cảm thấy mình không phải bước vào động tiên mà rơi vào Địa phủ.

Thiếu nữ ấy vái xong, sụp xuống lạy mấy lạy.

Tiểu Phong đứng một bên không nói tiếng nào.

Thiếu nữ ấy lại đưa hai bàn tay lên trước mặt Tôn thần và lư trầm, miệng lẩm nhẩm khẩn vái :

– Lạy Thần vạn năng, sanh mạng của ngài sắp ra khỏi mặt đất lần thứ hai. Cúi xin ban cho một chút lực lượng vĩ đại để đủ sức bảo vệ tình thương và sinh mạng vĩnh viễn vững bền. Lạy thần, tôi vì ngài mà khẩn cầu van vái.

Lời vái của nàng có tiết tấu âm điệu ngân nga, trong trẻo như khúc nhạc du dương, hòa hợp êm đềm. Tiểu Phong trông thấy thiếu nữ mặc áo dài the mỏng, màu xanh nước biển ấy đối với vị thần linh trước mặt có một sức tín ngưỡng vô biên nên hết sức kính cẩn tôn thờ.

Chàng không hiểu thấu vị Tôn thần ấy có một thần lực nào mà thiếu nữ kỳ diệu tuyệt luân này lại tôn kính sợ sệt quá đỗi như thế!

Sau hai lần đưa tay lên hạ xuống xong, thiếu nữ này chậm chậm đứng dậy, bước lui ra sau ba bước. Cuối cùng mở cặp mắt biếc nhìn vào Tiểu Phong.

Cái nhìn của nàng bắt tim chàng hồi hộp, nhảy mất nhịp. Hai con ngươi sáng ngời trong đôi mắt biếc của thiếu nữ bị ánh lửa trong lư trầm chiếu vào, biến thành hai con quỷ xanh lè trông thấy một sắc khủng khiếp kinh hồn rùng rợn.

Tiểu Phong hoảng sợ đến nhảy dựng người lên loạng choạng thối lui ra ba bước dài.

Một cái hang thần bí, một tòa nhà đá thần bí, một vị Tôn thần và một thiếu nữ thần bí. Cảnh sắc và tất cả đều thần bí...

Tiểu Phong trước thấy một thiếu nữ tuyệt sắc, sau biến thành một con quỷ nữ góm ghê, bên trong chiếc áo the mỏng lộ một da thịt dăm đuối say mê.

Khói lửa trong lư trầm biến gương mặt kiều diễm và mái tóc mây óng ả dường thể tiên nga thành hình thù một con quỷ sứ mặt xanh tóc tối, góm ghiếc rợn người.

... Cái chén đèn trước mặt vị Tôn thần tỏa một ánh sáng khủng bố. Vì vậy mà trong tòa nhà đá, ngoài cái vẻ thần bí ra là một bầu không khí ngập tràn khủng bố.

Tiểu Phong không ngó vào cái chén đèn trên bàn đá trước mặt vị Tôn thần ấy nữa, vì chàng linh cảm rõ ràng cái chén đèn đó hình như có một ma lực khiến người nhìn vào nó say sưa.

Chàng không hiểu nổi có phải các sợi dây thần kinh trên người chàng bị kích thích quá sức căng thẳng hay là cây đèn thần bí có một ma lực chân thật.

Thiếu nữ này ngó chăm chăm Tiểu Phong một hồi lâu, cất tiếng nói :

– Người kia! Vì sao người đến đây?

Giọng nói của nàng vang dội trong tòa nhà đá. Ai dạn gan cách mấy khi nghe lọt vào tai cũng không khỏi rợn da gà.

Sau một chập kinh sợ, Tiểu Phong trấn định tinh thần, hỏi vặn lại thiếu nữ này :

– Nàng là... là người... hay là...

– Ta là đồ đệ của Thần vạn năng. Ta hỏi ngươi vì sao ngươi đến đây!

Tiểu Phong nuốt nước miếng, lấy hết can đảm dè nén nỗi lòng hoang mang kinh sợ, hỏi lại :

– Thần vạn năng?

– Đúng vậy! Thần vạn năng. Ngươi cần hỏi gì?

Cánh vật thần bí, lời nói thần bí, khiến Tiểu Phong ngỡ mình là người trong mộng. Chẳng tự hỏi lấy mình, phải chăng ta đang nằm mơ.

Đầu óc chàng quay cuồng...

Tiểu Phong hỏi bằng một giọng run run sợ sệt :

– Làm ơn cho tôi biết rõ là tôi đang chiêm bao hay thực tại?

Thiếu nữ này mỉm cười đáp :

– Mộng ảo và thực tại nào có khác chi đâu mà phải hỏi? Việc trên thế gian hư hư, thiệt thiệt, có lúc nào đó mộng và thực đều đẹp, hơn nữa mộng còn đẹp hơn thật là khác, người à...

Chàng nghe nàng gọi mình là người à, bèn có ý ngờ nàng không phải là người nên tự hỏi: Hay nàng là yêu chẳng?

Với ý nghĩa ấy, Tiểu Phong hỏi ngay :

– Nàng gọi tôi là “người à”, vậy ra nàng không phải là người à?

– Không phải chẳng không phải. Ta không phải là người.

Tiểu Phong nghe nói, sợ điếng mặt mày, không chừng nàng là quỷ cái thật đấy mà? Chàng ló mắt ngó nàng sợ sệt, miệng lẩm nhẩm hỏi :

– Vậy nàng là quỷ?

– Đừng hỏi bá vớ. Ta không phải là quỷ đâu.

– Vậy thì nàng là giống gì?

– Kia hỏi chi lần thần vậy? Ta đã nói trước với ngươi rồi, ta là đồ đệ của Thần vạn năng mà!

Bất giác Tiểu Phong ngược mắt nhìn vào pho tượng vị thần trên bàn thờ, chợt thấy hai con mắt của vị thần bắn ra những tia sáng xanh lè.

Toàn thân Tiểu Phong chợt nổi gai ốc. Từ pho tượng thoát ra vẻ thần bí vô cùng. Trong sự thần bí đó ẩn toàn một màu sắc khủng bố rợn người.

Giai nhân tuyệt sắc cất tiếng lạnh lót :

– Ngươi đã vào được chốn này tức là ngươi đã được sự sai khiến của Thần vạn năng bảo vệ uy linh sanh mạng của ngài trở lại giang hồ.

Trong lúc Tiểu Phong còn mãi chăm chú nhìn vào pho tượng thần, giai nhân nói tiếp :

– Nếu ngươi tin ngưỡng Thần vạn năng và chấp nhận quỳ dưới chân ngài thọ nhận uy nghi sanh mạng của ngài, Thần vạn năng sẽ ban tặng cho ngươi lực lượng vĩ đại để ngươi thực hiện những ước mơ của ngươi.

Tiểu Phong nghĩ thầm :

– “Lời của người con gái dường như là đúng sự thật! Ta cứ tin thử một lần có sao đâu mà nghi ngại?”

Trong lúc đã suy tính kỹ càng, chàng chậm rãi bước đến trước lu trầm thom ngát mùi hương, sáng ngời ánh lửa, quỳ xuống.

Thiếu nữ này thấy chàng quỳ bèn vội vã quỳ một bên, hai tay đưa lên miệng lẩm râm khấn vái :

– Lạy Thần vạn năng, cái lực của ngài rất công hiệu. Người tin tưởng ngài đã quỳ trước mặt ngài đó. Cúi xin ngài ban cho người năng lực vĩ đại.

Khấn vái xong, nàng bỏ tay xuống gục lạy liền mấy cái. Sau cùng day qua bảo Tiểu Phong :

– Người à! Từ rày về sau ngươi là môn đệ của Thần vạn năng đấy. Ngươi tỏ thật với thần. Người sẽ được nhận lãnh tài năng cùng sức lực của thần để làm tròn công việc mà thần sẽ giao phó.

Tiểu Phong nói thầm trong bụng :

– “Việc đã đến thế này cứ theo lời nàng bảo mà làm y theo thử coi!”

Quyết định xong, chàng đưa hai tay lên miệng khấn nói :

– Lạy Thần vạn năng, Tiểu Phong này đã quỳ gối trước mặt ngài. Cúi xin ngài ban cho tôi tài và sức lực để tôi đủ điều kiện vẹn công việc của ngài giao phó.

– Báo cho người biết rõ. Người được ngài đem sanh mạng phó thác vào tay, khiến người lương thiện được sống và khiến kẻ hung ác sẽ bị tiêu diệt!

Tiểu Phong nói tiếp :

– Lạy Thần vạn năng! Tôi xin thề trước mặt ngài rằng, được ngài giao phó cho sanh mạng cầm vào trong tay, tôi quyết làm đúng ý chỉ của ngài là khiến người lương thiện được sống và kẻ hung ác phải tiêu diệt!

– Báo cho người biết rõ, người phải bảo vệ chén này, khiến cho nó khỏi bị phá hư hay rơi mất.

Tiểu Phong vừa toan lên tiếng đáp lại, sức nhớ đến một việc nên vội hỏi lại :

– Sanh mạng của chén đèn là cái chi?

– Ngọn đèn!

Tiểu Phong thất kinh vội hỏi :

– Phải chén đèn trước mặt tôi đây không?

– Đúng vậy! Cây đèn hay cái chén ấy chính là sanh mạng của Thần vạn năng. Người sắp được mang cây đèn ấy hoàn thành việc người giao phó.

Tiểu Phong nói :

– Việc ngài giao phó là việc gì?

– Khi người lấy cây đèn tự nhiên người sẽ biết rõ.

Tiểu Phong đưa cao hai tay hướng về tượng thần kính cẩn nói :

– Tiểu Phong này thề lấy mạng sống bảo hộ chén này không để cho kẻ khác làm cho hư hại.

– Cho người biết rõ, người không được tỏ lộ bất cứ việc chi, kể cả việc ngài giao sanh mạng.

– Tôi thề rằng không nói với bất cứ ai việc gì mà ngài giao phó cho tôi.

Thiếu nữ đưa cao hai tay, miệng lầm rầm khấn vái một câu có kệ :

– Lạy Thần vạn năng, người tin tưởng ngài đã vâng chịu điều kiện mà ngài đã giao phó. Cúi xin ngài ban cho người năng lực, tâm tính và linh hồn, sự lương thiện và cả tánh mạng nữa.

Nàng lại quỳ mọp xuống nói :

– Người à! Người nói cho ngài biết người cần điều chi?

Tiểu Phong bỗng nhiên ngồi dậy một cách trịnh trọng không quản là có tin Thần vạn năng, chàng cũng đã thề nguyện trước mặt thần linh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hồi 27

Chàng lập tức nói một cách cung kính, trang nghiêm :

– Cúi xin Thần vạn năng ban cho tôi sức lực để tôi bảo vệ sanh mạng của ngài, để giết chết kẻ thù của tôi.

Thiếu nữ này nói :

– Người có kẻ thù thù?

– Đúng vậy! Kẻ thù đã giết chết cha mẹ và người ân nhân của tôi.

Thiếu nữ này lại đưa cao hai tay lên, nhắm nghiền hai mắt lại, miệng vái lăm râm một hồi rồi nói :

– Người à! Thần vạn năng đã nhận lời người. Đó là điều cầu nguyện thứ nhất. Còn điều người cầu nguyện thứ hai là gì?

Tiểu Phong nói :

– Cúi mong Thần vạn năng cho tôi tài năng để nhận lãnh ngôi vị Giáo chủ của võ lâm Thập lục giáo.

– Thần vạn năng đã bằng lòng, vậy điều cầu nguyện thứ ba là điều gì?

– Cúi mong Thần vạn năng ban cho tôi sanh mạng!

– Thần vạn năng cũng nhận lời cầu xin của người! Nhưng bất kỳ lúc nào mà lòng người mất sự tin tưởng vào Thần vạn năng thì mọi điều mất hết hiệu lực.

Tiểu Phong lại nói :

– Cúi mong Thần vạn năng ban cho ái tình chân thật.

– Ngài đã chấp nhận điều kiện của người yêu cầu. Người con gái nào mà người yêu tức người sẽ sống trong hạnh phúc yêu đương đến răng long tóc bạc.

Trong chỗ mờ mờ Tiểu Phong có cảm giác là Thần vạn năng dường thế có đủ quyền lực vạn năng ấy. Thần vạn năng sẽ ban bố cho chàng tất cả những nhu yếu cần thiết...

– Người à! Người còn có điều ước nguyện chi nữa không?

Tiểu Phong nói :

– Cúi mong Thần vạn năng ban cho tôi đủ thông minh, trí tuệ để giải quyết sáng suốt những vấn đề thắc mắc khó khăn.

– Người sẽ được vừa lòng, còn điều gì nữa không?

– Bấy nhiêu cũng đã đủ lắm rồi. Tôi không cần cầu thêm chi nữa.

Đưa cao hai bàn tay, thiếu nữ này to tiếng lãnh lốt :

– Người à! Thần vạn năng đã ban cho người mọi điều mong, sau người phải tin tưởng tuyệt đối vào ngài. Người phải làm tròn công việc ngài giao phó, không được ăn năn hối hận về sau!

Tiểu Phong nói :

– Trước mặt Thần vạn năng, tôi thề quyết một lòng tin tưởng vào ngài, quyết làm tròn công việc của ngài giao phó, quyết tâm không ăn năn hối hận về sau.

Thiếu nữ này chậm rãi đứng dậy, miệng bảo :

– Sau ba ngày, người sẽ đặc biệt cảm giữ tánh mạng của ngài ra mặt công khai trên chốn giang hồ.

Tiểu Phong lại nói :

– Tôi nhất định ban bố cho người lãnh sự sống vinh quang, diệt đời sống của bọn gian ác.

– Người hãy đứng dậy!

Tiểu Phong y lời đứng thẳng mình lên. Thiếu nữ này lại bảo :

– Người à! Hãy nói gót theo ta!

Dứt tiếng, nàng chậm chạp dõng dạc gót sen dịu dàng đi sâu vào điện thờ Thần vạn năng. Tiểu Phong nhìn theo phía sau lưng nàng, trong lòng ớn lạnh.

Chàng nói bước mà lòng dạ ngổn ngang. Qua khỏi tòa đại điện, bên trong vách đá hiện ra một thạch động. Thiếu nữ này lên người vào trong cửa thạch động ấy.

Tiểu Phong do dự một chập đành phải riu ríu vào theo, qua khỏi cửa thạch động chợt đầu chàng nhìn thấy cảnh vật trước mắt thay đổi dị thường.

Mắt chàng chạm vào một nơi buồng the phụ nữ.

Cửa buồng mở rộng nên chàng thấy rõ, một chiếc giường có buồng màn the màu xanh da trời rất đẹp.

Trên giường ngà có treo một tấm gương đồng. Khuôn gương chạm trổ cực kỳ tinh vi hoa mỹ. Phía dưới tấm gương đồng là một chiếc bồn hoa thạch để đủ đồ trang sức của giai nhân, không thiếu một món chi cả.

Quả thật là một gian buồng thần bí của phụ nữ.

Trên vách đá trong gian buồng có gắn hai viên ngọc minh châu rất lớn tỏa ánh sáng lầu lầu không kém chi ban ngày.

Tiểu Phong rơi vào một khung cảnh vô cùng thần bí khác.

Chàng tập trung cả tinh thần trấn định ý chí thanh thần tâm hồn, nhưng vẫn không tài phép nào phân biệt thật hay giả.

– Người à! Hãy ngồi xuống!

Tiểu Phong ngược đầu lên nhìn thiếu nữ này thấy gương mặt nàng đã hoàn toàn khôi phục lại cái vẻ diễm kiều mỹ lệ mê hồn như mỹ nhân mà chàng đã mục kích hình bóng trong tấm gương đồng. Gương mặt ấy xinh xắn như đóa hoa phù dung dưới ánh nắng xuân ấm áp, với đôi mắt biếc long lánh như nước hồ thu, nàng mỉm cười giữa hai vành môi hạnh đào khiến say sưa mê mẩn.

Tiểu Phong ngồi trên chiếc ghế đá, đặt xéo một bên gian buồng. Thiếu nữ này lại bảo :

– Người à! Người đang suy nghĩ gì đó?

Tiểu Phong bèn đáp :

– Tôi đang nghĩ ngợi rất nhiều chuyện rắc rối. Có điều nàng không chịu kể rõ sự thật cho tôi nghe đâu!

Thiếu nữ này bảo :

– Ta hiểu rõ rồi, bây giờ hai ta không phải là đang ở trước mặt Thần vạn năng, ta có thể mặc tình thông thả nói chuyện tha hồ mà người còn e ngại chi nữa. Bất cứ chuyện chi có thể trao đổi tận tình cho nhau nghe được, không hề bị trói buộc không hề bị hạn chế.

Tiểu Phong nói :

– Nói tóm lại cái gì sắp xảy đến cho tôi?

– Người sẽ bước vào thế giới thần kỳ!

– Thế giới ấy là chân hay giả?

– Chân hay giả, thật hay một đều có!

– Nàng là người chẳng?

– Đúng vậy! Ta là người. Chỉ vì Thần vạn năng không ban cho ta một chút xú tài năng nào, cũng không cho ta linh hồn, tâm tình nhưng kẻ như ta chẳng phải là con người.

Nhưng chợt nghĩ đến một việc bèn hỏi :

– Cách đây hai mươi năm về trước nàng đã từng gặp qua Vô Cực Thiên Tôn chứ?

– Quả đúng như vậy! Ta biết rõ Châu Vỹ hơn ai hết.

Tiểu Phong vụt hỏi :

– Nàng bao nhiêu tuổi?

– Đúng năm mươi hai mùa mai nở, hay nói theo loài người trên thế gian là đúng năm mươi hai cái xuân.

Tiểu Phong giật nảy mình suýt nữa vọt ra khỏi ghế ngồi. Chàng lỗ mắt đầy kinh dị hỏi :

– Nói sao? Nàng đã năm mươi hai tuổi?

– Đúng thế! Không sai! Người trông vóc dáng mặt mày ta bên ngoài chắc cho ta là một thiếu nữ độ chừng mười bảy mười tám cái xuân chó gì? Sự thật ta là một bà già năm mươi hai tuổi không hơn không kém. Giả như không phải Thần vạn năng ban phép lạ, thì đầu tóc ta đã bạc phơ, da thịt ta đã nhăn nheo, mắt ta đã mờ, tai ta đã lảng, chân ta bước lụm khụm, tay ta cầm run run, cũng chẳng khác chi những bà già đã sống qua những ngày niên thiếu từ bao năm rồi. Làm sao ta được trẻ đẹp mãi của thời hoa niên như thế này.

Tiểu Phong hết sức nghi ngờ. Chẳng không thể nào tin nổi thiếu nữ tuyệt thế diễm kiều đang ngồi trước mắt mình đây lại là một bà già đã vượt cái ranh giới giữa đời người tức già phân nửa thế kỷ. Xem đi xem lại vẫn yên trí nàng là một thiếu nữ mon mọn đào xuân chừng độ hai chín cái xuân là nhiều lắm.

Tiểu Phong kinh sợ gần như đơ lười, không sao nói ra lời.

Chập lâu sau, chàng mới mở miệng nói tiếp :

– Năm nọ có phải Vô Cực Thiên Tôn đã được Thần vạn năng giao phó sanh mạng cho ông ta không?

– Điều ấy quả là hoàn toàn đúng, không sai. Chẳng qua Vô Cực Thiên Tôn không tin tưởng vào Thần vạn năng, hấn ta dám mạo hiểm, do đó mà hấn ta phải chết thê thảm không đất chôn thây.

Tiểu Phong nhăn mặt nhủ mày hỏi :

– Ông ta đã nhúng tay vào biển máu, sát hại đến mấy trăm cao thủ thượng đỉnh của võ lâm.

– Điều ấy tôi biết rõ! Lúc hấn ta chết chính tôi đã thấu oai linh sanh mạng của Thần vạn năng, tức là cái chén đèn này.

Tiểu Phong định lên tiếng hỏi lại, thì bỗng một trận cười cực kỳ thê thảm như điên như cuồng vang dội vào tai...

Giọng cười buồn nào nuốt ấy chẳng biết từ đâu phát ra, tiếng cười hết sức mong manh nhẹ nhàng, nhưng nghe vào tai hết sức rõ ràng, giòn giã, khiến Tiểu Phong phải rợn vía kinh hồn.

Giọng cười như nhỏ lỗ nhĩ không khác muôn ngàn mũi kim châm vào. Tiểu Phong biến sắc sợ hãi. Chàng đang ngồi trên ghế, vừa đứng phắt dậy. Hai luồng nhãn quang của chàng nhìn thẳng vào gương mặt thiếu nữ tuổi cao tác trẻ này.

Mắt Tiểu Phong vừa đảo nhìn một cái, suýt nữa chàng đã hốt hoảng kêu lên thất thanh. Sắc mặt của thiếu nữ tuổi cao tác trẻ này bộc lộ một vẻ khủng bố kinh người.

Chợt thấy nàng vùng mừng mừng nhẹ nhàng dị thường. Thoáng qua một cái, người nàng đã đứng trước vách đá ở phía sau lưng Tiểu Phong.

Bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng vùng mạnh đâm thẳng vào tấm vách đá đỏ.

Tiểu Phong tạt ngang người thối lui ra sau mấy bước. Chàng thấy thiếu nữ tuổi cao tác trẻ này, sau khi đâm vào vách đá, quát to tiếng như điên như cuồng :

– Ma quỷ... Mi không được ồn ào như thế nữa. Ngươi hãy im ngay giọng cười ấy lại. Ta không chịu nổi giọng cười ghê rợn của ngươi.

Miệng quát tháo um sùm mà tay nàng không ngưng đâm vào vách đá.

Giọng cười bi thảm thê lương ấy, hợp cùng tiếng la hét vang rền, tiếng đập tay ầm ầm vào vách đá của thiếu nữ này dệt thành một âm hưởng vô cùng khủng bố, kinh hồn mất vía người nghe.

Tiểu Phong mắt thấy tình cảnh ấy, mồ hôi ướt đầm mình, cả người chàng run rẩy như đang con phát rét.

Giọng cười thê lương ảm đạm ấy dần dần dịu xuống.

Tiếng quát tháo của thiếu nữ này cũng dừng hẳn lại.

Đôi bàn tay ngọc của nàng từ trong tấm gương đồng gắn trên mặt vách đá buông thõng xuống. Hai bàn chân nàng dậm lại. Nàng quỳ xuống trước mặt vách ôm mặt khóc rống lên.

Tiếng khóc của nàng ai oán liên miên, không khí khủng bố trong gian buồng bỗng chốc biến thành một cảnh tượng đau lòng đứt ruột, chết cả tâm hồn.

Tiểu Phong sùng sốt ngăn người!

Chàng thấy mình đang sống giữa một cảnh tượng mê ảo ly kỳ. Chàng như bên trong tòa thạch thất này lại có một người. Chẳng vậy thì sao lại có thêm một giọng cười quá náo nùng, bi đát đến thế?

Ai thế? Ma quỷ hay người? Có sao thiếu nữ này nghe giọng cười bỗng nhiên tinh thần rồi rầm hóa ra như điên như cuồng? Bên trong hình như có chứa đựng một điều kỳ dị xa xưa hết sức rùng rợn kinh người.

Tiểu Phong nhìn nàng khóc một cách quá đau đớn xót xa, không cầm lòng cho được. Hai giọt nước mắt rơi xuống.

Chàng cắn răng cắt tiếng hỏi nàng :

– Ai cười vậy?

– Ma quỷ đó!

– Nàng sợ chẳng?

– Thật thế! Tôi sợ lắm! Tôi thường nghe tiếng cười ấy ba mươi năm qua.

Giọng nói của nàng giận hờn và sợ hãi, dường như tiếng người ấy chôn chặt trong lòng nàng một ám ảnh chẳng bao giờ phai!

Nàng vùng đứng dậy như kẻ có xác không hồn. Gương mặt của nàng đầm đìa ngấn lệ, trắng muốt không khác một thầy ma chết trôi. Tiểu Phong bỗng dưng hiểu ra là nàng đang có một nỗi lòng ai oán không thể bày tỏ cùng ai, lòng chàng tự hỏi :

– Phải chăng nàng đang ôm ấp một mối thương tâm?

Nàng nhìn chàng bằng một cặp mắt sợ sệt, cắt tiếng nói :

– Thật vậy! Thật vậy chuyện của tôi chẳng thể bày tỏ với bất cứ một ai.

Cũng như người đã nhận chịu lời thề với Thần vạn năng là không được nói với bất cứ một ai những sự kiện xảy ra ở nơi này! Chúng ta cũng cùng chung một cảnh ngộ như nhau.

Tiểu Phong nói :

– Về sau tôi sẽ hiểu biết hết. Vì lẽ Thần vạn năng sẽ ban bố cho tôi đầy đủ trí tuệ để tự giải quyết những vấn đề rắc rối khó khăn.

– Thật vậy, đó là sau khi người được giao phó oai linh về tánh mạng của Thần vạn năng.

Tiểu Phong nói :

– Đúng vậy! Liên sau khi tôi giữ gìn oai linh sanh mạng của Thần vạn năng, tức sanh mạng của cây đèn, mà còn không hiểu nổi câu chuyện của nàng. Bây giờ tôi sẽ không tin Thần vạn năng.

– Rất có thể!

Giọng nói của nàng rầu rĩ u buồn :

– Người không quyết báo thù à? Người cũng không nghĩ đến việc giữ vai trò làm lãnh tụ mười sáu phái sao?

Tiểu Phong gật đầu trả lời :

– Đúng như thế đó!

Thiếu nữ này nói :

– Tôi thay mặt Thần vạn năng cung cấp mọi điều cần thiết cho người, chẳng thiếu một điều chi, kể cả trí tuệ và võ công. Năm nọ chỉ vì Vô Cực Thiên Tôn không tin tưởng nên tôi biến hẳn thành một kẻ đại hung đại ác, và phải chịu một cái chết thảm thiết không đất chôn thầy!

Tiểu Phong nói :

– Nàng có thể ban cho người trí tuệ? Có võ công nữa à?

– Đúng! Không sai!

Nàng chép miệng thờ dãi nói tiếp :

– Ai cũng đều có tín ngưỡng của mình, tôi là một kẻ không có linh hồn. Đương khi tôi bị thương quá đổi, Thần vạn năng ban cho tôi một lực lượng. Chính lực lượng ấy đã kéo dài cuộc sống của tôi. Do đó tôi tin tưởng ngài đều ban cho tôi tất cả những gì mà tôi van cầu nơi ngài.

Tiếng nói của nàng rất cảm động lòng người.

Tiểu Phong biết rõ giai nhân tuyệt sắc này đã có một quá khứ vô cùng bất hạnh.

Có quả là Thần vạn năng ban bố cho người tin tưởng vào ngài tài năng và sức lực chẳng? Lẽ đương nhiên là một sự kiện hết sức khó khăn không thể làm được. Vậy mà thiếu nữ này đem cả tâm linh trống rỗng gởi gắm trọn vẹn vào một vị thần linh ấy khiến cho người khác cũng phải tin tưởng tuyệt đối như

nàng.

Vì vậy, năm nọ Vô Cực Thiên Tôn ắt là phản bội sự tin tưởng của thiếu nữ này đối với Thần vạn năng nên nàng mới biến ông ta thành đại ác bất nhân giết người như rạ mà không gớm tay để cuối cùng nhận lãnh một hậu quả là chết không có đất chôn chôn.

Giai nhân tuyệt sắc này là ai?

Vì lý do nào mà đưa đây một cuộc đời hoa niên chôn vùi trong cái hang sâu ở chốn này?

Còn cái giọng cười bi ai kia là ai? Giữa nàng và người ấy có mối quan hệ như thế nào?

Trong cái hang dưới đất này, Tiểu Phong đã chính mắt trông thấy cảnh vật thần kỳ, việc cũng thần kỳ tuy ngưng đọng trước mắt, không còn diễn ra nữa, nhưng vẫn cứ y nguyên như cũ, chẳng không tài nào suy ngẫm cho rõ sự thật chứa đựng bên trong ra làm sao?

Chỉ có một điều là chẳng có thể hiểu thấu rành rẽ dưới đáy sâu của cõi lòng thiếu nữ này đã chứa đựng một mối tâm sự rất xúc động lòng người. Tâm sự ấy với tiếng cười thê lương, đã có một mối quan hệ vô cùng mật thiết.

Sau khi ngẫm nghĩ xong, Tiểu Phong cất tiếng hỏi :

– Nàng có thể trả lời cho tôi rõ bất cứ câu hỏi nào chứ?

– Chỉ cần là trong phạm vi chứ không thể vượt quá hạn định!

– Nghe nói chén đèn này, hồi hai mươi năm trước đã xảy ra những cuộc tàn sát cực kỳ khủng bố?

– Cái đó là đúng chẳng sai!

– Tôi sẽ bước chân lên dấu vết xưa của Vô Cực Thiên Tôn hay không?

– Không, nhất quyết là không, người sắp trở nên là một đồ đệ chính nghĩa cho người lương thiện cho sự sống còn, tiêu diệt mạng sống của lũ gian ác. Bởi vì người tin tưởng vào Thần vạn năng. Năm nọ, Châu Vỹ sau khi tìm đến chốn này rửa mắt Thần vạn năng và dùng yêu ngôn mê hoặc dân chúng.

Hắn ta vung tay nhắm vào hướng Thần vạn năng ngồi mà đánh liều mấy chưởng. Vì vậy tôi bắt hắn huyết hận đều sôi ngược lên kinh huyết làm cho lương tâm của lão ta độc ác. Do đó hắn ta mới ra tay tàn sát bao nhiêu cao thủ giang hồ.

Tiểu Phong nghe nói, trong lòng đâm ra nguội lạnh, tự nghĩ :

– “Lần thứ nhất ta vào chốn này, há chẳng thấy mà lòng ta cũng nảy sinh những ý nghĩ như Vô Cực Thiên Tôn là đúng lời yêu quái mê hoặc lòng người ấy sao? Trong thiên hạ làm gì lại có Thần vạn năng kia chứ? Cái gọi là Thần vạn năng cũng chẳng qua là do cái miệng của giai nhân tuyệt sắc này vì tin người mà nói ra đó thôi”.

Tiểu Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ nói :

– Nàng có võ công sao?

– Tất nhiên là có! Nếu tôi không có võ công thì năm nọ làm sao tôi có thể kiềm chế được Vô Cực Thiên Tôn Châu Vỹ?

– Võ công của nàng hẳn là cao cường lắm?

– Cao cường hơn bất cứ là một người nào trong thiên hạ này.

Tiểu Phong lạnh lùng nói :

– Lời của nàng nói sợ e quá đáng! Nên biết, ngoài trời còn có trời, trên người còn có người...

– Người không tin?

– Thật vậy! Tôi không tin!

– Người à! Nếu người không tin tôi, làm sao đưa người tiếp nhận được chức Chương môn của Liên giáo?

Nàng ngừng lại giây lát rồi mới nói tiếp :

– Tôi sẽ cho người thử nghiệm võ công của tôi trước.

Tiểu Phong nói :

– Thí nghiệm cách nào?

– Tôi cứ đứng tại chỗ này, người cứ rút thanh bảo kiếm bên hông người đó, tha hồ đâm chém người tôi ở nơi nào trong khắp mình tôi tùy ý, tôi chẳng né, chẳng tránh tí nào.

Giương mặt Tiểu Phong biến sắc. Chỉ khí cao ngạo trong người chàng sôi nổi lên. Soạt một tiếng, chàng đã rút thanh Độc Long kiếm ra khỏi vỏ.

Chàng thật không ngờ nổi trong thiên hạ lại có người võ công cao cường đến mức đó. Không né, không tránh, không đánh trả lại, cứ đứng nguyên tại chỗ cho kẻ khác dùng kiếm đâm chém mặc tình.

Sau khi rút thanh Độc Long kiếm cầm tay, Tiểu Phong lạnh lùng nói :

– Nàng đã chuẩn bị đầu đó sẵn sàng chưa?

– Mời người cứ tự tiện ra tay, lúc nào tôi cũng vậy chẳng phải chuẩn bị chi cả!

Vung lưỡi Độc Long kiếm chói lòa sáng ngời, chàng nói :

– Nàng ráng cẩn thận giữa mình đấy nghe.

Tiếng nghe vừa thoát ra khỏi miệng một lần hào quang từ mũi Độc Long kiếm bắn thẳng vào ngực thiếu nữ nhanh như điện chớp.

Một thế kiếm ấy Tiểu Phong đã dùng hết năm thành công lực có oai lực phi thường. Quả nhiên thiếu nữ vẫn đứng im lìm y nguyên một chỗ, chẳng có động tác gì cả.

Lê Tiểu Phong ón lạnh trong người, tự nhiên tay chàng rút thế kiếm ấy trở về, thối lui ra sau liền hai bước.

Hơi ngơ ngác một chút, thiếu nữ này hỏi :

– Sao! Tại sao người không ra tay?

Tiểu Phong lắc đầu lia lịa nói :

– Tôi không nỡ giết nàng mất mạng dưới mũi kiếm của tôi. Oán cừu chi đâu mà đâm mà chém giết tánh mạng cho đành.

– Người cứ vững lòng đi! Người không giết nổi tôi đâu. Lưỡi kiếm của người có sắc bén lợi hại đến mức độ nào đi nữa vẫn không thể nào chạm đến được làn da mỏng của tôi đâu.

Sắc mặt Tiểu Phong đùng đùng nổi giận, chàng cất tiếng đồng dục nói :

– Nàng cương quyết để tôi ra tay à? Cái đó là tại nàng muốn chết, chớ không phải tại tôi nhẫn tâm đấy!

– Đúng thế! Tôi không phải muốn chết mà chính tôi muốn cho người một lực lượng tin ngưỡng vào lòng.

Tiểu Phong cười ngạt ngạo nghễ :

– Đã đành như thế thì Tiểu Phong này bị bắt buộc phải ra tay, nàng có bỏ mạng dưới mũi kiếm của tôi cũng đừng khóc hận tôi nghe!

– Người cứ vững tâm, cứ dùng hết tài sức sẵn có, đừng lo ngại gì cho tôi cả!

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng lại quát to một tiếng. Mũi Độc Long kiếm đâm thẳng tới với tốc độ chớp nhoáng gấp mấy lần thế kiếm ban nãy.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hồi 28

Ánh kiếm chói lòa, hơi lạnh buốt xương. Nhưng khi mũi Độc Long kiếm còn độ ba tấc thì đâm sâu vào trái tim của giai nhân tuyệt sắc này bỗng nhiên việc quái gờ liền xảy đến.

Mũi Độc Long kiếm của Tiểu Phong bị một sức lực tiềm tàng hết sức mềm mại chặn đứng lại cấp kỳ.

Tiểu Phong vận dụng công lực toàn thân vẫn không làm sao nhích thân tới một đường tơ kẽ tóc nào cả.

Trong đời chàng thật chưa từng có sự khiếp sợ nào bằng.

Tiểu Phong không làm sao ngờ được trang tuyệt sắc giai nhân này có một khí công về võ học quá sức siêu việt khôn lường đến mức ấy.

Mũi Độc Long kiếm của Tiểu Phong cứ bị kìm cứng ở trước lồng ngực nàng đúng ba tấc. Chàng cố tình vận công lực cách mấy cũng vẫn y nguyên như cũ.

Bỗng nhiên trường này lên tiếng nói :

– Thôi hãy rút kiếm trở về đi!

Tiếng nói của giai nhân tuyệt sắc này vừa dứt, thanh Độc Long kiếm của Tiểu Phong thỉnh thoảng bị một sức mạnh tiềm tàng vô cùng cường mãnh đẩy dội trở lại mà lúc này chàng đẩy tới không nổi mà rút về cũng không được, không khác bị kẹp cứng một chỗ vô hình.

Tiểu Phong kèm chân không vững thân hình chàng mất cả tự chủ. Chàng bị đẩy tạt sang bên tả, thối lui ba bước, bủn rủn cả chân tay. Tiểu Phong khiếp sợ đến toát cả mồ hôi lạnh đầm mình. Võ công cao cường của trang tuyệt thế giai nhân này chẳng những chàng chưa được trông tận mắt lần nào mà chưa được nghe lọt vào tai lần nào.

Họa chẳng mục kích lần này.

Nỗi khiếp sợ của Tiểu Phong đã biến chàng thành một chàng ngốc, cứ đứng trố mắt há miệng, ngoác ngoác trông thấy dễ buồn cười.

Hai vành môi đỏ thắm như cánh hoa anh đào của trang giai nhân tuyệt sắc này hé mở, một giọng nói du dương lãnh lớt :

– Người à! Người đã thấy rõ rồi đó chứ?

Tiểu Phong chợt tỉnh qua cơn kinh hãi, nghĩ thầm trong bụng :

– “Người phụ nữ này chắc phải đã học được phép tà ma. Chẳng vậy thì trong người làm gì có thứ võ công quá đồi cao siêu thần diệu ngoài sức tưởng tượng đến thế?”

Bụng nghĩ như vậy nên chàng buột miệng nói :

– Thân pháp của nàng thấy có tin đó, nhưng ngờ thì vẫn còn ngờ.

– Còn ngờ chi cơ chứ? Chính mắt người đã trông thấy rõ ràng kia mà?

– Tôi đâm tới một thế kiếm, tôi nhận thấy rõ ràng võ công của nàng cao siêu thần diệu rồi. Tôi không tin là có tay kiếm thứ hai trong thiên hạ sánh bằng đừng nói là giỏi hơn!

– Quả thật như vậy đó!

Nàng mỉm cười rồi tiếp :

– Võ công của tôi hy vọng tuy không có người thứ hai sánh bằng nhưng có điều tôi lại là một kẻ không có linh hồn.

– Không có linh hồn!

– Thật vậy đó! Tôi là người không có cảm tình và không có linh hồn. Hơn nữa, hơn mười năm nhờ có lòng tin tưởng mà sống.

Thở dài một hơi buồn bã, nàng nói :

– Hiện tại tôi sẽ tạo cho người trở thành một người có võ công tuyệt thế!

Vừa sợ vừa mừng, Tiểu Phong vội nói :

– Tạo thành bằng cách nào?

Trang giai nhân tuyệt thế này mỉm cười bảo :

– Người hãy ngồi xuống trước đây! Tôi cần xem xét kỹ để biết chắc tất cả kinh mạch trong toàn thân của người có thông suốt không đã.

Tiểu Phong nghe nói trong lòng hết sức lấy làm sung sướng. Lập tức chàng ngồi ngay xuống. Bàn tay ngọc của giai nhân sờ soạng khắp trong châu thân chàng một loạt hết sức kỹ lưỡng.

Giây lâu sau nàng cất tiếng nói :

– Nội lực của người hùng uy vô tỷ, nghĩa là hùng hậu cường mãnh khó có mấy người bì kịp. Cứ lấy đó mà xét thì với tuổi tác của người không rèn luyện

nổi, chắc chắn là người có gặp may mắn trong đời vậy. Cơ hội hiếm có đó đã cho người cái nội lực này.

– Đúng như lời nàng nói!

– Tập hợp chân nguyên của người vào “Thất Tinh Tinh Mạch” nếu phá vỡ được “sinh tử trùng san” chạy qua, Thiên Địa Chi Kiêu”, sau rút rửa sạch “Thập Nhị Trọng Lâu” rồi cho tuần hoàn ba mươi hai vòng khắp các kinh mạch trong toàn thân công lực người tiến vượt bậc.

Nghे nàng giải thích rất đúng ý, nên Tiểu Phong liền nói :

– Nay hãy giúp tôi!

– Đó là lẽ dĩ nhiên, tôi sẽ giúp người.

Nàng dừng lại chốc lát, giọng nói của nàng bỗng trở nên nghiêm nghị :

– Tiểu Phong, lời thề của người không thay đổi chứ?

Tiểu Phong khẳng khái đáp :

– Người con trai là một bậc trượng phu trên đời há nói rồi nuốt lời hay sao?

Chữ tín là căn bản, khi đã nói ra là khắc ghi vào tâm não, có bao giờ lại thay đổi.

– Tốt lắm, gồm cả điều trọng yếu này nữa. Người không được đem cái gì thấy ở đây, nghe ở đây đem nói với bất cứ một ai. Cho đến người yêu của mình cũng vậy.

– Đúng thế! Tôi hứa chắc một lời!

– Tốt lắm! Nếu không làm theo đúng lời hứa thì đừng có tránh khỏi cái chết không đất chôn thây, người sẽ giậm chân lên vết giày của Vô Cực Thần Tôn Châu Vỹ. Đây là lời cảnh cáo cuối cùng với người.

Giọng nói của nàng trở nên lạnh ngắt như băng giá :

– Tiểu Phong! Người hãy nhắm mắt, tập trung tinh thần để thần trở về chỗ hư không, từ chỗ hư không quay trở về tâm. Trong khi thở, chớ nghĩ ngợi hoang mang để tôi đưa chân khí trường hơi đã thông Sanh tử huyền quang.

Tiếng nói dứt, bàn tay của nàng đặt vào huyệt Bách Hội của Tiểu Phong, tay trái của nàng điểm nhanh đúng ba mươi sáu yếu huyệt trong mình chàng.

Tiểu Phong chợt cảm thấy có một luồng hơi nóng chạy vào ngay trong óc chàng, sau đó chạy xuống các huyệt Tướng Đài, Kỳ Môn, Hoa Cái!

Cả người Tiểu Phong nóng rần tựa như lửa đốt. Hai bên gò má, trên trán, đuôi cằm, mồ hôi tuôn ra như xối. Chàng cảm giác chân nguyên đã tập trung vào Thất Tinh Tinh Mạch để chờ. Sức lực của chân nguyên ấy hợp cùng một thứ oai thể dâng trào như sóng xô thác chảy xuống huyệt Khí Hải lại dội lên huyệt “Phản Hồn” lên tuốt huyệt Mạng môn tràn vào huyệt Thiên Linh lần nữa.

Chợt nghe thiếu nữ này nạt to một tiếng, đầu óc Tiểu Phong choáng váng.

Chàng xây xẩm mặt mày không biết chi nữa.

Thời gian trôi qua chẳng rõ bao lâu, chàng sực nghe có mùi thơm ngào ngạt xông vào hai lỗ mũi, bèn mở mắt nhìn ra thấy mình nằm trên chiếc giường ngà.

Gương mặt thiếu nữ này tái mét, hai bàn tay vẫn còn sờ sẫm trên các kinh huyệt khắp mình chàng.

Tiểu Phong đoán biết mùi thơm từ trong miệng mình xông lên đến hai lỗ mũi là một thứ thuốc vô cùng quý lạ trên thế gian. Thứ thuốc này có một sức giúp đỡ cho nội lực chàng vô cùng lớn lao.

Thiếu nữ nhẹ nhàng thông hai tay xuống, từ từ thở ra một hơi, cất tiếng nói :

– Tiểu Phong! Khắp nơi kinh mạch trong toàn thân của người đều được thông suốt êm ái. Công lực bằng sức rèn luyện một trăm năm trời của một người. Đã vậy người lại được nuốt trong bụng một hương Vạn Năng đơn. Hiện thời công phu của người hơn hẳn bất cứ một cao thủ thượng thừa nào trên võ lâm. Ví dụ, người có bị kẻ địch nào đánh trúng mười chưởng đi nữa thì cũng chẳng thấm thía vào đâu. Viên Vạn Năng đơn đủ sức bảo vệ nội tạng của người không bị xơ nát. Trái lại địch thủ nào mà bị người đánh trúng một chưởng không chết thì cũng bị trọng thương.

Tiểu Phong nửa tin nửa ngờ, vội hỏi :

– Vạn Năng đơn có chỗ công dụng như thế à?

– Lẽ đương nhiên là thế! Loại thuốc ấy do ba mươi tám thứ thuốc kỳ lạ hiếm có trên thế gian này chế tạo ra. Trong thứ thuốc kỳ lạ ấy gồm có loại Thiên

niên hạ thủ ô, Thủ vạn niên tâm, Thủ thiên hạt đỉnh thủ, Băng sơn tuyết ngẫu cùng với...

Tiểu Phong nghe nói thất kinh hồn vía, nên hỏi :

– Một viên Vạn Năng đơn mà bao gồm cả bao nhiêu thứ thuốc kỳ lạ ấy sao?

– Đúng vậy, không sai! Thông thường chỉ một cái rễ Hà thủ ô ngàn năm cũng đủ cái tử hoi sanh rồi. Huống chi còn có ngó sen tuyết ở Băng thủ ô nữa. Vì vậy người mới đủ sức chịu đựng mười chưởng mà chẳng hề hấn chi đến nội tạng. Nếu tắm qua ao Diệu Trì Kim Than nữa thì các lớp da thịt của người rắn chắc, kết cấu thành mình đồng da sắt rồi, nếu có cao thủ nào có công lực một trăm năm có đánh trúng vào người chưởng nào cũng chẳng làm rụng một lông chân của người được.

Tiểu Phong lại hỏi :

– Sao gọi là Diệu Trì Kim Than?

Thiếu nữ này vùng mình ngồi dậy, bảo :

– Tôi dắt người đến đó xem qua thì tức khắc người sẽ biết rõ! Nơi đây là một cái ao linh do thiên nhiên mà có chứ không phải do bàn tay người làm nên.

Nước trong ao là từ trong móng đá rí ra. Sức nóng như lửa đốt.

Khi đã nằm mình trong đó rồi, thì chưởng lực âm hàn cách nào cũng không nhiễm nổi vào người, chẳng sợ chi đối phương lợi hại cả!

Miệng giai nhân tuyệt sắc nói mà lại thấy nhiên cái gương chỗ Tiểu Phong ngồi chuyển động “rẹt rẹt” vài tiếng.

Tiểu Phong dòm vào chỗ ấy thấy ánh dương rực rỡ từ trong đó bắn ra những tia nắng huy hoàng.

Thiếu nữ xuyên qua ngõ đó. Tiểu Phong nói gót theo sau. Qua khỏi vách đá, chàng ngỡ ngàng như không tin vào mắt mình đã trông thấy mà cứ ngỡ là mơ.

... Chàng thấy một cái hang sâu thăm thẳm, hình thể giống hệt như một cái giếng to rộng, bốn phía đá xây thành bờ có đến trăm trượng. Mặt đá trơn láng phẳng lì như mặt kiếng. Bề rộng của cái giếng ấy vài mươi trượng trong hang đủ các thứ kỳ hoa dị thảo, bao bọc như gấm dệt, vân thù không thể tả, những cánh bướm đủ sắc màu đang bay chập chờn, dệt thành một cảnh trí vô cùng mỹ lệ, mường tượng như một cảnh tiên non bồng.

Tiểu Phong thật không ngờ bên trong cái hang mà chàng lại mạo hiểm đi xuống đây lại có một bầu trời đất riêng biệt với thế gian như vậy. Trên con đường đi tới, chàng thấy toàn là đá cuội trải đầy sạch trơn không chút đất bụi. Liên khi ấy thiếu nữ đã đến sát bên vách đá, đưa ngón tay thẳng tới vừa chỉ vừa bảo Tiểu Phong :

– Tiểu Phong, người xem có biết đây là đâu chẳng?

Tiểu Phong nhìn theo ngón tay nàng, bất giác lại một phen run sợ, ngơ ngác.

Chàng thấy phía dưới vách đá có một cái ao nhỏ. Bờ ao gần đây mười bốn hạt trân châu rất kỳ dị, ánh sáng vàng chói ngời rực rỡ.

Nước trong ao mờ mờ như sương mù được ánh nắng của mười bốn hạt trân châu ở bờ ao phản chiếu vẽ nên một cảnh sắc mờ ảo, kỳ dị tuyệt vời.

Tiểu Phong chăm chú nhìn theo lần nữa, nghe tiếng nước rí róc rách từ bên trong một vùng nước bắn lên từng giọt, từng giọt như những hạt thủy châu...

Tiểu Phong tự bảo thầm trong bụng :

– Nơi đây quả thật là một cảnh vật thiên nhiên, bao nhiêu hạt nước rí rây đọng lại thành ao, sự kỳ diệu quá đổi thần tình, có lẽ chỉ có màu nhiệm của hóa công mới tạo được!

Còn đang suy nghĩ đã nghe thiếu nữ này nói :

– Tiểu Phong, giờ đây người hãy nhảy vào trong ao dầm mình chừng nửa tiếng đồng hồ. Xong tôi sẽ truyền thụ võ công tuyệt đỉnh cho người. Bây giờ người mới đủ sức lãnh lấy oai linh sanh mạng của Thần vạn năng.

Tiểu Phong không hiểu vì có gì mà thiếu nữ này đối xử quá tử tế với mình vậy. Chàng có biết được là mình sắp được giao phó một công việc hết sức trọng đại?

Liên đó chàng hỏi lại :

– Để cả quần áo trong mình để nhảy vào trong ao à?

– Vậy chứ sao?

Trong lòng Tiểu Phong thấy rộn rộn. Chàng đi thẳng lại bên bờ ao.

Nước trong ao sôi sục lên biến thành hơi nóng mờ.

Chàng bèn dừng chân lại, không dám bước thêm một bước nào nữa.

Thiếu nữ lại thúc giục bằng một giọng gắt gỏng :

– Nhảy xuống đi! Còn chần chờ gì nữa!

Lê Tiểu Phong cắn chặt hai hàm răng bắn người vọt tới, nhắm ngay ao nước sôi nhảy xuống. Chỉ nghe “bộp” một tiếng, nước văng tung tóe, tiếp theo là một tiếng thét thê thảm của chàng.

Nước nóng trong ao ấy còn nóng gấp đôi nước sôi thường.

Sau khi nhảy vào trong ao, Tiểu Phong mê man tâm thần, chẳng còn hiểu gì nữa.

Vành môi thắm của thiếu nữ mỉm một nụ cười, miệng nói lầm nhảm :

– Nếu không phải là người gìn giữ oai linh và sanh mạng của thần vạn năng thì ta để nào tạo thành cho người một đóa kỳ hoa của võ lâm?

Sau nửa tiếng đồng hồ, nàng ẵm Tiểu Phong đang hôn mê từ dưới ao lên.

Nàng lấy trong mình ra một cái ve nhỏ nhỏ trút vào tay ba viên thuốc màu hồng nhét vào miệng Tiểu Phong. Nàng đưa hai tay xoa đủ ba mươi sáu huyết trong mình chàng.

Khi tỉnh dậy, Tiểu Phong nghe trong mình khoan khoái lạ lùng.

Giai nhân tuyệt sắc ở trước mặt, lòng chàng cảm kích vô cùng. Giọt lệ anh hùng bắt giác tuôn rơi lã chã!

Thiếu nữ nói :

– Tiểu Phong! Người chẳng nên quá đổi cảm kích vì tôi. Tôi chỉ vâng lệnh Thần vạn năng giao cho công việc phải làm thế nào, thì phải làm thế nấy mà thôi!

Bởi vì chàng sắp sửa được bảo vệ oai linh và tánh mạng của ngài.

Tiểu Phong nói :

– Đòi tôi chưa hề chịu ơn một ai chỉ trừ ra có một người là Tinh...

– Đây không phải là điều ân huệ! Hiện giờ người vẫn còn chưa rõ là người phải làm xong cho Thần vạn công việc nào? Mà công việc ấy cực kỳ to tát, khó khăn chứ không phải tầm thường.

Tiểu Phong gật đầu, thiếu nữ lại nói :

– Hiện giờ tôi truyền dạy cho người võ công Vạn Năng. Môn võ công này chỉ có ba thế thôi. Thế thứ nhất là đánh thế thứ nhì là tránh. Thế thứ ba là tránh và đỡ. Môn võ công này chỉ có ba thế nhưng mỗi thế đã có đến bảy ngón đòn biến hóa liên hoàn ứng phó với nhau chẳng khác những cái móc của sợi dây xích tiếp nối không ngừng, oai thế vô cùng, vô tận.

Liền đó nàng đem một chiêu “kích” tự thao luyện trước cho Tiểu Phong xem thấy kỹ lưỡng rõ ràng, chiêu “kích” này chính là thế đánh. Khi ra tay có cả bảy thức biến hóa, bảy ngón đòn thay đổi đều đặn nhau. Thức nào cũng lợi hại như thức nào. Tiểu Phong mê mẩn đến miệng mở hốc, mắt nhìn chăm chăm.

Chiêu thứ hai là môn thức thế né tránh. Chiêu này càng kỳ ảo hơn nữa. Bảy thức lách mình né tránh lanh lẹ tuyệt vời, đến nỗi người xem không trông thấy được hình bóng chỉ thấy nhấp nháoáng tứ tung.

Chiêu thứ ba là tiếp, tức là thế đỡ, khi xuất thủ, thân hình nhẹ nhàng, cứ mỗi một ngón tay đường thế nắm hết cả thấy những chiêu thức của đối phương định tấn công vào mình hết sức chính xác.

Ba chiêu “kích” muôn tiếp gồm hai mươi mốt thức thấy đều là tuyệt học võ công cực kỳ siêu việt chưa từng được nghe thấy. Tiểu Phong phải đem tất cả cố gắng ra học tập liền trong hai ngày trời mới thu nhập được những ưu tú tinh hoa chưa dám nói là rành rẽ thuộc lâu.

Qua ngày thứ ba, giai nhân tuyệt sắc chân truyền cho chàng Vạn Năng thần công. Thứ thần công này tinh vi vô cùng. Nếu luyện cho thật vững chắc, giá như có bị ai đánh lên phía sau lưng, vẫn có thể dùng tiềm lực đánh trả rất có hiệu quả như thường.

Xuống hang sâu dưới đất, Tiểu Phong được rèn luyện tuyệt thế thần công.

Có điều sông máu xương gò của võ lâm khi chàng ra mặt chốn giang hồ sẽ tràn ngập trên khắp nẻo đường.

Ngày thứ ba ấy, thiếu nữ tuyệt sắc này nói với chàng :

– Tiểu Phong à! Căn cứ vào võ công của người hiện thời, việc bảo hộ Thần vạn năng không còn là vấn đề nữa. Giờ đây người hãy đi lấy oai linh sanh mạng của ngài.

Hai người lại quay chân trở về ngôi nhà thần bí. Liếc mắt nhìn xem cái lư trầm rực rực lửa đỏ thom ngát mùi hương, chân đèn thần bí vẫn còn cháy một ngọn lửa y nguyên như cũ.

Vị thần linh to lớn bằng đá ông vẫn ngồi oai nghiêm chễm chệ giữa một bầu không khí tràn đầy thần bí trong tòa thạch thất.

Khói xanh lè buong tỏa mịt mù, cảnh tượng âm u chan hòa máu đỏ...

Tiểu Phong cùng với trang giai nhân tuyệt sắc này bước đến kế bên cái lư trầm đỏ rực cùng song song quỳ xuống dưới đất.

Đưa cao hai bàn tay lên khỏi trán, thiếu nữ này lâm râm khấn vái có ca, có kệ một câu :

Lạy Thần vạn năng, người sắp đưa oai linh sanh mạng của ngài ra chốn giang hồ. Tôi đã biến người thành một kỳ tài trên võ lâm. Người ấy sẽ bảo sanh mạng của ngài.

Tiểu Phong cũng khấn vái tiếp theo :

– Lạy Thần vạn năng! Đệ tử xin vâng theo chỉ thị của ngài mà làm tròn vẹn việc ngài giao phó. Mãi mãi giữ một lời thề, không bao giờ ăn năn hối hận.

Thiếu nữ tuyệt sắc lại nói :

– Tiểu Phong, điều trí tuệ mà người cần biết phải có đó, lúc nào lấy đặng oai linh sanh mạng của Thần vạn năng đem ra chốn giang hồ, bấy giờ sẽ có. Chỉ khi nào người gặp một vấn đề nào rắc rối, tự mình không giải quyết nổi thì cứ nhìn oai linh của ngài, nói rõ đầu đuôi. Người nhắm mắt lại độ nửa tiếng đồng hồ “oai linh sanh mạng của ngài” sẽ báo cho người được biết.

Tiểu Phong gật đầu. Thiếu nữ này lại tiếp :

– Bằng cứ vào võ công của người, việc người báo cừu rửa hận chắc chắn là xong rồi đó. Việc tiếp nhận địa vị giáo trưởng của Liên giáo cũng chẳng khó khăn chi mà làm không đặng. Đến như việc tình ái yêu đương người cũng toàn vẹn như ý nguyện...

Tiểu Phong gật đầu, thiếu nữ lại nói :

– Thần vạn năng cho người tài năng và sức lực để khiến người làm tròn công việc của ngài tạm giao phó cho người! Lại phải bảo hộ sanh mạng của người nữa.

Thiếu nữ khấn vái xong, hai tay đưa cao lên, vung mạnh đứng dậy. Nàng hết sức cung kính, đi đến phía trước mặt pho tượng thần linh to lớn, đưa hai tay bụng cái chén đèn đặt trên cái bàn đá, nâng cao khỏi đầu.

Nàng cứ chậm chậm thụt lui mãi đến trước mặt Tiểu Phong lên tiếng bảo :

– Tiểu Phong! Người hãy nhắc lại lời thề để tiếp nhận oai linh.

Tiểu Phong đưa cao hai tay lên nói :

– Lạy Thần vạn năng! Tiểu Phong nhận lãnh oai linh sanh mạng của ngài để tạo điều hạnh phúc cho vô số những người dân lương thiện sự sống còn, bắt kẻ hung ác phải chết. Nếu mà chém giết bừa bãi một cách điên cuồng, không phân biệt người lương thiện với kẻ hung ác thì cũng chịu một số phận không khác nào Châu Vỹ, chết không đất chôn thây!

Sau khi Tiểu Phong thề nguyện xong, thiếu nữ xinh đẹp nói tiếp :

– Này Tiểu Phong! Người hãy nhận đèn!

Sẵn tay Tiểu Phong đưa thẳng tới cầm lấy chén đèn. Ngọn lửa kỳ diệu trên ngọn đèn vẫn cháy y nguyên như cũ.

Thiếu nữ lại nói :

– Tay trái hãy rờ dưới đèn!

Chàng lại bằng một giọng sợ sệt :

– Lúc tôi giết người, tôi có được biết rõ tên trong nội vụ chăng?

– Người sẽ biết rõ hết!

Ngưng lại giây lát, nàng tiếp tục nói :

– Chiếc đèn này là đại biểu cho chánh nghĩa. Người tức là đồ đệ cho chánh nghĩa. Lúc nào không dùng đến thì người hãy thổi tắt và cất kỹ vào túi, không sợ dầu trong đèn chảy ra ngoài. Vì dầu dùng thắp đèn này là một thứ dầu khô. Có điều khi nào người định trọn vẹn một công việc gì thì phải đốt cháy ngọn đèn cho sáng tỏ.

Tiểu Phong gật đầu nói :

– Tôi ghi chặt những lời dạy bảo vào lòng!

– Thế là xong, người có thể ra đi!

Tiểu Phong cảm chén đèn mà tay run rẩy. Chàng vụt hỏi thêm :

– Còn một điều nữa chưa mãn nguyện nhờ cô nương giải đáp giùm.

– Chuyện gì?

– Tôi không bao giờ thỉnh giáo ai mà tên họ người đó không biết gì cả. Vậy cô nương tên họ là chi? Có thể nói cho tôi được biết?

– Chuyện đó người cần chi biết vội, rồi một ngày nào đó người cũng sẽ biết.

Tiểu Phong bỗng nhiên gật đầu, rồi chàng hỏi tiếp :

– Biết sau này tôi cùng cô nương có còn gặp lại không?

– Quả đất tròn thì lo gì không gặp lại nhau. Thôi bây giờ người hãy ra đi.

– Tôi phải ra đi ngay bây giờ à?

– Phải! Người hãy ra đi ngay bây giờ đi.

Nghe cô gái nói thế, lòng Tiểu Phong bỗng nhiên cảm động vô cùng. Bất giác chàng nghĩ đến bên trong chiếc đèn hiện còn ẩn chứa một điều trọng đại rất thần bí, và cô gái này là ai mà có một võ công tuyệt đỉnh như vậy?

Nghĩ xong, chàng quay đầu lại nhìn cô gái một lần nữa, chàng lơ đãng :

– Tôi hy vọng rồi đây sẽ gặp lại cô nương.

Dứt lời Tiểu Phong quay mình nhắm hướng đường cái mà đi.

Trong đầu óc Tiểu Phong giờ đây nặng trĩu với bao ý nghĩ trong đầu, mỗi bước chân của chàng càng lúc càng nặng nề. Bao điều bí ẩn trong hang hiện rõ trong đầu óc chàng..

Tay phải cầm đèn, tay trái cầm thương. Chàng âm thầm bước từng bước trên con đường đầy yên lặng âm u..

Đi độ tàn nửa liều thuốc, Tiểu Phong đến tiếng miện hang. Đưa mắt nhìn thấy miện hang cao chừng mười trượng, chàng nghĩ :

– “Từ mặt đất cách miện hang đến mười trượng, ta muốn lên cũng không phải là một chuyện dễ!”

Nghĩ xong chàng đo khí vận công nhắm hướng miện hang tung mình lên...

Tiểu Phong nào ngờ cái tung mình đó mà chàng đã lên một cách dễ dàng, như vậy là người chàng giờ như một con chim én, nhẹ nhàng lướt khỏi miện hang không chút gì khó khăn cả.

Cái tung mình vọt lên ấy của Tiểu Phong quá đổi nhẹ nhàng. Từ dưới đáy lên miện hang cao những mười trượng mà chàng chỉ vọt một cái đã lên đến miện hang..

Chàng không khỏi sùng sốt. Thân pháp khinh công của chàng đã tiến bộ vượt bậc không thể lường được.

Ngây người trong chốc lát, chàng nói lầm nhảm trong miện :

– Phải chăng là một giấc mộng?

Đúng sự thật, đây không phải là một giấc mộng, tuy vậy những điều tai nghe mắt thấy dưới hang đất cực kỳ thần bí, trí óc người đời khó nghĩ được nó là thế nào? Có điều chàng tin là thật, đủ trăm phần trăm.

Tiểu Phong ghé mắt nhìn vào phong thơ còn nằm trong tay. Chàng đọc thấy hàng chữ viết :

“Lời nguyện của đèn.”

Tiểu Phong bảo thầm trong bụng :

– “Lời nguyện của đèn? Nói như thế là nguyện vọng của đèn đây chăng?”

Chàng mở bao thơ ra rút lấy tờ giấy hoa tiêu xem thấy cả thấy có tám khoản ghi trong đó. Chàng để mắt nhìn vào điều thứ nhất.

“Lời nói mở đầu :

Trong lá thờ này có ghi rõ những người đáng tội phải chết, toàn là người kẻ đại gian ác không thể tha thứ được. Người giữ sanh mạng của thần không được hoài nghi về những người cần phải giết đó.

Kẻ đã nắm sanh mạng của thần là đồ đệ của chánh nghĩa. Việc của kẻ ấy là phải làm, quyết không được trái với lời. Đó là việc mà kẻ ấy cần ghi nhớ vào lòng.”

Tiểu Phong đọc xong đoạn này, chàng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm

Chàng lại đưa mắt đọc đến điều thứ nhứt. Vừa đọc được mấy chữ, mặt Tiểu Phong bỗng biến sắc, vì chàng trông thấy trên đó viết :

“Điều thứ nhứt: Giết chết Tây Thần, đánh chết Nam Quân.”

Đọc xong điều thứ nhứt, bất giác cả mình đầm mồ hôi lạnh. Giết Tây Thần, đánh chết Nam Quân. Đây là hai bậc trong “Tứ đại kỳ nhân” của võ lâm thiên hạ, từ một trăm năm nay, đâu phải là chuyện dễ đánh giết chết như một trò đùa? Và lại cả hai tại sao mà phải giết chết, đánh chết?

Tiểu Phong lòng nghĩ bấn khoăn tìm không ra mối, chàng tạm gác điều thứ nhứt, rảo mắt tìm đọc điều thứ hai.

“Điều thứ hai: Lấy Thiết Kỳ, đập nát Quan Âm!”

Tiểu Phong ngẩn người sừng sốt! Lấy đầu Thiết Kỳ! Ai giữ sanh mạng của Thần vạn năng thì phải thực hiện điều này.

“Điều thứ ba: Phải tiêu diệt Kim Xà giáo, xóa sổ giáo phái này trên chốn giang hồ. Kim Xà giáo thực chất là một bọn người bất lương. Vị Giáo chủ của nó là Thiết Kỳ lệnh Vu Toại. Bọn chúng đã từng gây ra bao nhiêu cuộc thảm sát cho người lương thiện. Người giữ oai linh sanh mạng Thần vạn năng phải tiêu diệt.

Sau khi giết chết Vu Toại thì tiêu diệt toàn bộ Kim Xà giáo.

Điều thứ tư là đấu với Vạn Thế Tiên Cơ.

Vạn Thế Tiên Cơ là người đàn bà thần bí của võ lâm. Riêng võ công của nàng cũng đã cao siêu huyền diệu vô cùng. Nàng lãnh đạo hết thảy các cao thủ tuyệt luân, chưa một người nào chịu nổi nàng đến ba chiêu. Ta tự cho mình võ công nhất thiên hạ, nên tất cả phải để người đầu thủ với nàng cho biết tài hơn kém.

Điều thứ năm: Tim Thần Tri Tử, Kỳ Trận Thần Quân, Độc Mục Thần Ni, Xích Cước Đại Tiên, Siêu Phàm đại sư rồi đến Thập Hoa thạch.

Nguyên nhân trong vụ này vì không liên can đến vấn đề giết chết mạng người, nên không tiện nói cho người biết dạng.

Điều thứ sáu: Lấy bửu vật trấn sơn vô cùng quý báu của phái Chung Nam là “Hắc Kim Tỏa” xong đến Thập Hoa thạch.

Bửu vật quý giá này có liên quan mật thiết với một sự kiện hết sức trọng đại nên dầu với giá nào bất luận dùng biện pháp chi cũng phải cố lấy cho được, ngày mừng năm tháng năm tết Đoan Ngọ đến Thập Hoa thạch.

Sáu điều ghi rõ rên đây, người nhất định làm ngay trước kỳ hạn. Nếu làm trái ngược theo lời thề trước Thần vạn năng, người sẽ chết thảm thiết không đất chôn thây!”

Tiểu Phong xem hết sáu điều nguyện vọng ghi chép rành rẽ trong tờ giấy hoa tiên, lòng chàng hồi hộp bấn khoăn. Bởi vì cả sáu điều ghi chép ấy đều là những việc khó khăn cả, chẳng dễ chi làm xong một cách suôn sẻ cả, mà không đụng nhằm những trở ngại nguy hiểm khó khăn.

Bỗng nhiên...

Chàng vụt tỉnh ngộ.

Đầu óc nghĩ đến một việc. Chàng rảo mắt đọc lại cẩn thận một lần nữa sáu điều ghi chép trong tờ giấy còn đang cầm trên tay, bụng nghĩ thầm :

– “Những lời ghi chép trong tờ giấy này đều có quan hệ tới Đóa kỳ hoa của giang hồ là Trầm Phụng Linh cùng với Đinh Tích Phụng. Chừng như cặp tình nhân đã gieo mình từ đỉnh Hận Thiên Phong rơi xuống vực thẳm để giữ vẹn chữ thề chung với nhau hồi cách hai mươi năm về trước chưa chết sao

mà...”

Tiểu Phong nghĩ ngợi vẫn vơ, sức nhớ lại người con gái tuổi cao tác trè thần bí ở dưới hang đất mà chàng đã gặp.

Người con gái ấy chính là “Đóa kỳ hoa của giang hồ” Trầm Phụng Linh chứ chẳng ai khác hơn.

Phong như điều dự liệu của Tiểu Phong không sai lầm, Trầm Phụng Linh cùng Đinh Tích Phụng lúc gieo mình từ đỉnh Hận Thiên Phong xuống hố sâu vực thẳm đã chưa chết. Rất có thể là một sự thật, chẳng vậy thì tại sao lúc ấy tuyệt nhiên không có một ai tìm thấy tử thi của cặp tình nhân bất hạnh này?

Tiểu Phong càng ngẫm nghĩ càng nhận thấy sự xét đoán của mình xác đúng vô cùng. Chàng tin là một sự kiện rất có thể xảy ra trên thế gian này như bao nhiêu cuộc ly kỳ, bí mật khác. Người con gái thần bí ấy đã cần chàng làm xong cho nàng sáu điều ghi chép trong giấy hoa tiên để sẵn dưới khu chén đèn, chứ không phải là Thần vạn năng.

Cái tượng Thần vạn năng bằng đá ong to lớn ngồi oai nghi trong tòa thạch thất kia chỉ là một vật vô tri do nàng dựng lên. Ngày ngày, đêm đêm nàng gói gắm tâm tình vào tượng đá ấy để sống qua chuỗi ngày sầu thảm, hận thù.

Thần vạn năng chẳng qua là ảo tưởng Trầm Phụng Linh. Nàng đặt cho tượng đá ấy một cái tên là Thần vạn năng, cầu khẩn thần linh đem tài sức “Vạn năng” cho nàng đầy đủ hy vọng.

Thần vạn năng, trong con mắt của Trầm Phụng Linh là một vị thần mà nàng hết sức tín ngưỡng một cách tuyệt đối, tất cả hy vọng nàng đều đặt hết vào đó.

Lẽ đương nhiên đó là một việc hết sức dị kỳ. Có điều một người con gái sống những chuỗi ngày đơn độc âm thầm lại bơ vơ bất hạnh ở một nơi cách biệt nhân gian nên không tìm một vật chi để gói gắm tâm linh thì là mất hết niềm hy vọng làm sao chịu nổi.

Nghĩ đến lẽ ấy, bất giác Tiểu Phong thở dài. Chàng cảm thấy người con gái Trầm Phụng Linh thật đáng xót thương hơn hết thấy những người con gái bất hạnh nhất trên đời.

Sau một tiếng thở dài nhẹ nhẹ, chàng cắt tờ giấy hoa tiên vào trong túi, bụng bảo đảm :

– “Chẳng quản là gì ráo, nàng đã rèn luyện cho thân hình ta có một võ công kỳ tuyệt thì ta phải làm tròn vẹn sáu điều, mà nàng đã giao phó trách nhiệm cho ta”.

Tiểu Phong là một chàng trai có tâm huyết của bậc trượng phu trong trời đất, một khi đã nhận nhiệm vụ của kẻ khác trông cậy vào mình thì kết quả ra sao cũng chẳng bao giờ ăn năn, hối hận. Quyết làm cho tròn vẹn lời hứa của mình.

Tín nghĩa làm đầu, chàng cương quyết một lòng giữ đúng các điều đã tự mình nói, không làm ngược lại, không bỏ dở dang, không đắn đo do dự chi cả.

Do đó đèn ma, sông máu liền theo chân Tiểu Phong xuất hiện giang hồ sau khi chàng đã có mặt ở miệng hang đặt dưới tấm đá hoa mà chàng đã nhảy xuống trước đây mấy ngày.

Đứng chót vót trên đỉnh Hận Thiên Phong, Tiểu Phong bụng bảo dạ rằng :

– “Ta nên trả thù nhà trước chăng? Hay ta cần phải thực hiện những điều kiện này đã?”

Tiểu Phong suy nghĩ rất lâu mà vẫn chưa quyết định trong lòng đang lo âu nặng trĩu. Một cơn gió mát thổi, khiến chàng giật mình tỉnh trí, óc chàng liền nảy ra một ý nghĩ :

– Người con gái thần bí đối với ta rất có ơn, ta cần thay nàng làm những công việc mà nàng trông cậy nơi ta trước đã. Bản sắc của kẻ làm trai đáng mặt trượng phu hảo hán là phải lo chuyện người khác cần hơn việc của mình để không phụ lòng người tin tưởng.

Suy nghĩ xong, chàng bắn người vút tới tợ như ánh sao băng. Từ trên đỉnh Hận Thiên Phong, Tiểu Phong bay trong nháy mắt đã xuống chân núi. Bóng chàng mất dần trong đêm tàn trăng giữa vòm trời xanh biếc mênh mông...

Vài giây sau, một bóng người nhanh nhẹn dường như điện xẹt từ đâu giữa không trung rơi xuống, không một tiếng động, bóng người ấy đứng cheo leo trên một mỏm đá cao hiểm hóc ở mé đông ngọn núi Cửu Nghi sơn thuộc hướng nam tỉnh Nam Hồ. Mỏm đá cheo leo hiểm hóc này ngó thẳng vào cửa hang “Phong Sa cốc” nơi Kim Xà giáo đặt làm Tổng đường.

Bóng người này là ai?

Chắc không cần phải nói, mọi người đã biết chính là Lê Tiểu Phong.

Lúc chàng đến Phong Sa cốc đã vào khoảng nửa đêm vắng lặng, chỉ lura thưa trên trời những ánh sao nhấp nháy một vầng trăng lưỡi liềm mấy cụm mây bạc mỏng manh. Gió thổi xào xạc lay động cành lá phát phơ. Mấy bóng chim ăn đêm lặng lẽ điểm thêm vào cảnh vật thê lương của núi rừng yên tĩnh, mấy nét chấm phá lura thưa không khác một bức tranh thủy mặc thiên nhiên của bậc thợ Trừu diễn chuyết thêm phần linh động.

Đứng trên mỏm đá phía ngoài cửa hang Phong Sa cốc một hồi, Tiểu Phong thò tay vào túi lấy ra chén đèn thần bí.

Chàng đánh đá lấy lửa đốt cháy tim đèn thành ngọn. Cây Đèn Ma tỏa ra một vùng ánh sáng leo lét xanh dờn, rọi tỏ một nơi bị phủ kín trong bức màn đêm tối thui, ngửa bàn tay không thấy ngón.

Ngọn lửa màu xanh của chén đèn mờ ảo biến thành bàn tay ma mường tượng đang lúi cuồn vồ lăm.

Ngọn đèn sáng lên, những người canh gác Tổng đường Kim Xà giáo ở bên trong Phong Sa cốc nhìn thấy. Lập tức có ba người cao lớn mặc áo đen mang mặt nạ từ phía bên trong Phong Sa cốc tức tốc chạy ra.

Trên ngực cả ba người này đều có thêu một con kim xà bằng kim tuyến dạn vảy sáng ngời. Tên chạy đầu đưa mắt ngó lên thấy trên một cây cổ thụ có treo một ngọn đèn, bất giác hấn dừng lại sững sờ.

Hắn quay mặt lại ngó hai tên ở phía sau, cất tiếng nói :

– Kia kia... Ai chơi cái trò kỳ cục? Một chén đèn!

Tên đứng bên trái đáp :

– Phải rồi! Chén đèn, ủa mà sao chén đèn lại quái dị thế?

– Ô, thật là quái gở! Không phải là cái chén đèn thông thường. Xem qua là thấy ánh lửa màu xanh dờn, và lại gió thổi ngọn thổi ào ào như giông tố sắp xảy đến, mà ngọn cứ đứng thẳng không khác một mũi tên chĩa lên trời, không tắt mà cũng không lay động tí nào.

– Cái đèn chi mà quái gở thế hả?

Câu nói tên đứng trước chưa dứt, bỗng từ mé sau lưng hắn một giọng nói trong tợ chuông ngân sắc bén, dường như mũi chĩa chọc lủng vào lỗ nhĩ hắn nghe lủng bủng :

– Cây Đèn Ma!

Ba tên Kim Xà giáo này sợ bắn người. Không rủ nhau mà đồng cùng nhảy ra sau ba bước. Cả ba hốt hoảng kêu lên :

– Úy trời! Cây Đèn Ma!

Nếu không có mặt nạ, chắc mặt mày cả ba đứa ấy trắng nhợt như ba cái thầy ma chẳng có chút máu.

Vì lẽ cái tên Cây Đèn Ma cách hai mươi lăm năm trước hề ai nghe đến cũng mất vía bay hồn. Ba tên này hắn đã được nghe đến rồi, bảo chúng không sợ tái người sao chứ?

Tiếng nói lạnh lùng như băng giá của Tiểu Phong lại quát lên :

– Ta là thần của Cây Đèn Ma. Tà giáo Kim Xà đã đến ngày tiêu diệt. Mau vào gọi Thiết Kỳ lệnh Vu Toại cùng với con hắn là Ngọc Diện Âm Ma Vu Ngọc Phương ra đây!

Ba tên mang mặt nạ ón lạnh xương sống. Tên cao lớn lăm gan trả lời bằng giọng nhặt nhẻo :

– Chớ nên dọa người, ai cho là hảo hán trên giang hồ. Có giỏi thì cứ ra mặt đi.

Lời nói của hắn vừa dứt, hắn chợt thấy Tiểu Phong nhaoáng tới chẳng khác một hồn ma, sừng sững oai nghiêm trước mặt hắn.

Ba tên Kim Xà giáo cùng vội lui ra sau thêm hai bước.

Tiểu Phong nạt bảo :

– Chúng bay đi gọi cha Vu Toại hay không nè?

Máu chảy thành sông mờ mịt trước cửa vào Tổng đường của Kim Xà giáo.

Miệng nạt mà tay mặt Tiểu Phong chậm rãi giơ lên chờ ba tên mang mặt nạ trả lời một tiếng không là xuống, liền một chưởng giết luôn ba mạng một lần.

Buông một tiếng cười gằn, tên cầm đầu đáp :

– Cái danh Cây Đèn Ma tuy vang dội thiên hạ. Nhưng các hạ dựa vào cái tên Cây Đèn Ma để khiến Giáo chủ của bọn chúng tôi đẩy ra ngoài này yết kiến các hạ, chắc là khó sai khiến bọn chúng tôi làm cái việc này đa!

Mặt nổi đầy sát khí, Tiểu Phong nạt lớn tợ sấm dậy :

– Thế thì bọn chúng bây tan xác hết!

– Chỉ sợ là các hạ chưa chắc...

Câu trả lời ương ngạnh của tên cầm đầu ba đứa Kim Xà giáo chưa dứt thì Tiểu Phong đã quát lên một tiếng quát chúa, bàn tay mặt vung đến cái vù.

Trận gió lốc tuôn theo rung rinh cây cối. Tên cầm đầu chưa kịp trông thấy rõ thì miệng đã rú lên một tiếng thê thảm, thân hình hắn ngã ngửa, máu tươi từ trong chiếc mặt nạ bằng the đen rưới bay như mưa phùn thấm đẫm mồm đã gần xác hắn.

Ra tay quá đổi lệ làng, cả ba tên Kim Xà giáo thuộc hạng cao thủ đứng hạng nhì, vốn là những tên cướp biển, mà mắt chưa thấy rõ bàn tay của chàng vung tới ra sao mà một tên đã bỏ mạng.

Đánh chết một tên Kim Xà giáo, Tiểu Phong lại đưa bàn tay lên. Chàng trừng hai con mắt bắn tinh quang ngó ngay vào mặt hai tên Kim Xà giáo còn đứng tại chỗ quát hỏi :

– Hai đứa bây có mau đi gọi cha con Vu Toại ra không nói ngay kéo chết toi mạng?

Bàn tay mặt của chàng đưa lên chờ hai tên trả lời.

Đã thấy rõ công lực cao siêu của Tiểu Phong, hai tên Kim Xà giáo này vận công vào hai cánh tay gân guốc, cất tiếng lạnh lẽo :

– Giỏi thì cứ ra tay, ông óng nổi gì?

Cười nhạt một tiếng, Tiểu Phong nói :

– Đã cứng đầu, lớn lối thì đừng lấy làm lạ sao ta độc ác đó nghe!

Chỉ kịp thấy người chàng xoay nửa vòng thì đã nghe hai tiếng thét rú lên thê thảm. Cả bầu không khí yên lặng của đêm khuya giữa chốn núi rừng. Thêm hai xác chết của Kim Xà giáo ngã ngửa.

Vung chưởng đánh chết ba cao thủ Kim Xà giáo, Tiểu Phong phát người lui lại chỗ cành cây, cầm chén đèn, ngọn lửa xanh leo lét.

Ngay lúc chàng vui vẻ thì một giọng cười khúc khích êm tai, dường nghe ở sau lưng, tiếp theo tiếng cười, giọng nói lạnh lót vọng tới :

– Thủ đoạn giết người thật là tàn bạo!

Tiểu Phong giật mình, chàng quay lưng lại, thấy hai thiếu nữ mặc quần áo nữ tỳ đứng ở sau lưng chàng lúc này không rõ.

Một nữ tỳ bé nhỏ mặc áo dài xanh phủ vạt chạm đất lông lân cặp mắt to tròn đen nhánh ngó Tiểu Phong lờm lờm.

Chàng chẳng nói năng tiếng nào, làm như chàng không biết họ là ai, tay lấy Cây Đèn Ma quay lưng đi thẳng vào Phong Sa cốc.

Vừa cất bước, chợt thấy vạt áo xanh vào tới. Một ả nữ tỳ bỗng nhiên cản đường chặn lại. Tiểu Phong nạt bảo :

– Cản là chết! Nhường ta thì sống!

Lời dứt khỏi miệng, ào ào hai luồng chưởng vung tới. Chàng chỉ dùng hai thành công lực, vì không có ý giết người, chẳng qua chàng muốn các nàng tránh đường cho mình đi thôi.

Nào ngờ song chưởng của chàng vừa đánh tới thì ả nữ tỳ vẫy nhẹ cổ tay trắng ngà tợ ngọc lạnh ấy một cái. Chưởng lực của chàng tiêu tan vào cõi vô hình.

Tiểu Phong thất kinh thối lui hai bước. Mặt chàng lộ sắc tức giận.

Ả nữ tỳ nhỏ bé ấy hé hai vành môi trái tim cất tiếng lạnh lót nói :

– Ái chà! Cái gì mà đụng một tý là hung hăng đánh người vậy?

Tiểu Phong quát hỏi :

– Thật sự ngươi có chịu nhường đường cho ta đi không, ta sẽ đánh chết ngươi ngay.

Ả nữ tỳ áo xanh ấy nói :

– Kìa! Thế nào vậy? Sao ngươi lại dọa nạt người thế?

Tiểu Phong giận dữ hỏi to :

– Ngươi cũng là Kim Xà giáo?

– Kim Xà giáo à? Lắm to! Chị em tôi đâu phải!

– Không phải thì đang ra! Chọc lửa giận trong gan ta phùng lên, ta đánh hai người một chưởng chết tốt, chớ đừng lo mơ!

Ả nữ tỳ kia nhìn ả nữ tỳ đang nói tay đôi với Tiểu Phong, xen vào :

– Em Hồng Hạnh! Lý luận làm chi với người ấy!

– Không nên nóng nảy chị Diện Mẫn à! Tưởng mặt mày cốt cách thì cũng đáng hạ nhân tài, em không ngờ lại là thứ người như vậy!

– Em định hô cho biết lý do?

Tiểu Phong giận dữ hỏi :

– Người bảo “thứ người như vậy” là thứ người gì?

– Người xấu xa!

Tiểu Phong ngờ ngác hỏi lại :

– Ta là thứ người xấu xa?

Ả nữ tỳ áo xanh hơi trội tuổi hơn, tức là Diện Mẫn nói :

– Chẳng là một người tốt đó sao?

Ả nữ tỳ mang tên Hồng Hạnh nói tiếp :

– Không sai đâu chị Diện Mẫn ạ! Là một người xấu.

– Em Hồng Hạnh à! Nãy giờ chị em mình thật là rối rít. Người này đúng là Ma Vương giết người không nháy mắt đó.

– Không chừng mà đúng đó! Hèn chi chị cả thường nói trên chốn giang hồ những người đàn ông nào mà trông bề ngoài sáng sủa, đẹp đẽ bao nhiêu thì càng xấu xa chừng ấy.

– Vừa rồi y đánh chết một lúc ba người, thủ đoạn tàn nhẫn quá.

– Người xấu mới đang tay giết kẻ khác thế đó, chớ người tốt đâu có nỡ nhẫn tâm quá đổi.

Hồng Hạnh nói :

– Này chị Diện Mẫn! Em hỏi chị có nên ra tay trừ hại người trên chốn giang hồ không nè?

– Những kẻ lòng dạ xấu xa, thủ đoạn độc ác nên giết bỏ. Bọn chúng ta đương nhiên là nên trừ hại cho người trên chốn giang hồ, sao lại không mà em hỏi?

– Có điều...

– Có điều chi đáng nói?

Cặp con người đen nhánh của Hồng Hạnh đảo lộn một cái. Nàng nói :

– Dung mạo tuấn tú quá, thanh niên mà được như y chưa chắc có đến hai người. Nếu thật y chết đi cũng là điều vô cùng đáng tiếc, hà chị?

– Vậy thì chị em mình cứ để y sống, chỉ phé hết võ công của y đi, phải rồi!

Một ả xướng, một ả họa, hai ả tỳ nói chuyện với nhau về Tiểu Phong mà không thèm đếm xỉa tới chàng, dường thế chẳng xem chàng vào đâu. Tiểu Phong giận gằn ói mặt xanh, yếu huyết đều sôi sùng sục.

Hồng Hạnh nheo mắt ngó Tiểu Phong bỗng nhiên cười sặc lên một tiếng, nói :

– Ý chà! Chị Diện Mẫn ơi! Chị xem kia! Anh chàng ta tức giận ngó thấy bộ tịch ngộ nghĩnh làm sao đâu.

– Bộ tịch thế nào?

– Trên gương mặt có lỗ, từ lỗ ấy mà!

– Ấy, hai con người sáng ngời, rõ ngộ giống cặp mắt mèo ngao!

Nghe hai ả phá bình mặt mũi bộ tịch mình bằng cái giọng nô đùa bồn chột, Tiểu Phong giận, quát nạt ầm lên :

– Câm miệng ngay! Nếu bọn nguoi mà nói thêm tiếng nào nữa thì ta đánh chết cả hai bây giờ.

Hồng Hạnh cười ngọt ngào mấy tiếng, miệng vui vẻ cơ hồ chẳng giận ghét chi Tiểu Phong. Trái lại còn có ý chọc chàng lên cơn là khác nữa.

– Mèn ơi! Này chị Diện Mẫn, chị xem đi, coi thử em nhận xét có đúng không. Giờ đây thì nó không giống mặt mèo ngao mà chà chà nó y hệt mặt hổ chúa... Hổ chúa ra oai rồi...

Cả hai ả nữ tỳ nổi lên cười giòn như pháo nổ. Những tiếng cười ấy biến Tiểu Phong thành một trò đùa.

Chàng khóc không phải khóc mà cười cũng chẳng phải cười, giận cũng không mà vui cũng không.

Chàng sững sờ đứng xụi lơ như đóng đinh hai chân trên mặt đất.

Tiểu Phong chưa có lần nào khó chịu như lần này.

Hai ả áo xanh đã chẳng xem chàng vào đâu mà còn bắt chàng làm vật liệu cho họ nói.

Có điều căn cứ vào câu chuyện cả hai ả nói qua nói lại với nhau mà xét đoán, bọn họ thì rất rõ ràng chứ không khó. Cả hai thiếu nữ này thiếu xã giao, lịch duyệt ở đời rất nhiều. Bọn họ là hai thiếu nữ thiên tánh chân thật, lòng dạ thuần lương, thanh khiết đầu óc, thẳng thắn chẳng chút tà giáo.

Người bọn họ kêu bằng hai tiếng “chị cả” đó là ai.

Lòng còn đang nghĩ ngợi về những điều nhận xét của mình chưa biết thì ả nữ tỳ Hồng Hạnh cất tiếng hỏi chàng :

– À quên! Nguoi tên họ là chi vậy?

Tiểu Phong trả lời một cách thờ ơ lạnh lẽo :

– Nguoi hỏi tên họ ta để làm gì?

Ả nữ tỳ hơi sững sờ một chút, rồi nói :

– Có nào mà nguoi giết người?

– Bọn người đó đáng giết!

– Phải có lý do nào mới đáng giết chứ?

Tiểu Phong sực nhớ tới lời thề mình đã thề trước tượng đá với thiếu nữ thần bí trong tòa thạch thất dưới hang đất, bắt giác kinh hãi thẳm trong bụng.

Chàng không được đem những công việc của mình nói cho bất cứ một người nào khác nghe, cả người yêu lý tưởng của mình nữa.

Nhớ như vậy rồi chàng trả lời lạnh lùng :

– Điều đó thì ta không tiện bày tỏ cho nguoi biết.

– Không tiện bày tỏ? Đó là lời giải đáp lý do giết người của nguoi?

– Không sai! Ta chỉ có thể trả lời cho nguoi vắn vện một câu như vậy là quá rồi đó.

– Thế ra người vào trong hang vẫn còn cần để giết người?

– Lại cũng không sai! Quyết định của ta đúng như lời nguoi nói.

Hồng Hạnh le lưỡi run mình nói :

– Nguoi quả là một người xấu. Không còn cách nào chấm chế hành động của nguoi đáng! Bọn ta chỉ còn có một cách là triệt bỏ hết võ công của nguoi.

Biện pháp ấy rất tốt vì mạng nguoi không chết mà những người khác cũng không chết, với thù đoạn tàn ác của một người xấu như nguoi!

Tiểu Phong lạnh lùng nói :

– Bọn các nguoi đây không phải là người của Kim Xà giáo, cần chi nhúng tay vào việc riêng của ta?

– Bởi vì bọn chúng ta không thể nào xem hành vi tàn bạo của nguoi. Bọn chúng ta hết sức bất bình trong lòng.

Tiểu Phong nói một cách giận dữ :

– Nói như thế là bọn người định ăn thua đủ với ta à?

– Thật vậy đó!

Tiểu Phong nói :

– Chân tay không có con mắt. Lỡ như ta đâm đá mà trúng nhằm, trọng thương hoặc là chết tốt thì..

– Ôi chu choa! Bọn người giết bọn ta à? Cái đó chớ có nghĩ làm chi, người không thể làm đặng đâu, người cứ đem hết tài sức ra đi, đừng lo ngại chi bọn ta chết vì quyền cước của người!

Hồng Hạnh nói dứt câu, thân hình nồn nà của nàng vương tới liền ba thước gồng tay thù thế.

Ngay lúc này mà Tiểu Phong vẫn còn chưa biết hai ả nữ tỳ áo xanh này là ai.

Có điều sau khi Hồng Hạnh đón chàng một chương thì chàng nhận xét võ công của bọn họ chẳng phải tầm thường không nên khinh khi lơ đãng.

Liền ngay lúc ấy...

Từ bên trong Phong Sa cốc huyết vang ba tiếng sáo dài réo rắt. Tiếng sáo ấy không đợi cất nghĩa, ai nghe cũng biết đặng là người của Kim Xà giáo đã phát hiện có kẻ trong bọn chúng bị giết chết ngoài cửa động.

Tiểu Phong chợt nghe giọng sáo ấy vọng ra, gương mặt chàng liền biến sắc.

Quát to một tiếng, chàng tổng thẳng vào mặt Hồng Hạnh nhanh không thấy kịp.

Lần này chàng vận đúng bảy thành công lực nên chương kinh oai mãnh vô cùng, gió rít ào ào cuốn tới tựa phong ba, bão táp.

Hồng Hạnh uốn vòng lưng eo lách nhẹ sang bên né tránh khỏi ngọn chương phong của Tiểu Phong. Đồng thời chàng nương theo tiếng gió rít của chàng từ bàn tay chàng đưa tới, phản công liền một chương. Hồng Hạnh xuất thủ ảo diệu tinh nhanh cực kỳ mà thân pháp của nàng cũng mềm mại tuyệt luân, chứng tỏ võ công của nàng có phần cao thâm hơn những cao thủ võ lâm hạng nhất đương thời là khác.

Tiểu Phong hoảng hốt trong bụng! Chàng không sao có thể tưởng tượng được một ả nữ tỳ mà rèn luyện đến mức siêu việt đến thế.

Chàng cắn chặt hai hàm răng khít rít thì thốt ngay môn tuyệt học “Vạn Năng thần công” để đối phó. Người chàng bắn lệ tựa sao băng, tay đánh tới một đòn trong bảy thế của môn “kích”.

Những đòn biến hóa của bảy môn “kích” về thứ võ học Vạn Năng thần công võ uy lực dị thường không sao đo lường được. Chính Tiểu Phong là người sử dụng mà không đoán được là nó tác dụng đến mức độ nào.

Chỉ thấy thân hình chàng nhanh tựa một bóng ma, nhoáng tới trước ả nữ tỳ áo xanh, ngón đòn trong tay chàng cũng đánh tới một lúc, dường như hai thân pháp và thủ pháp chỉ là một.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hồi 29

Ả nữ tỳ áo xanh Hồng Hạnh rú lên một tiếng hải hùng thất thanh.

Vì nàng phát giác lối xuất thủ của Tiểu Phong quá đối dị kỳ không đủ sức nào né đỡ cho kịp cả. Chưa kịp thấy rõ đã đến trước rồi. Nàng chỉ còn một cách cuối cùng là ngã người oằn xương không khác cọng cỏ gió đùa để kịp thời thoái lui tránh đòn trí mạng.

Không những một mình Hồng Hạnh lòa mắt không thấy rõ mà ả Diện Mẫn đứng ở ngoài chăm chú nhìn vào cuộc đấu không hề nháy mắt, cũng không thấy rõ Tiểu Phong dùng thân thủ ra sao cả.

Đương khi sanh mạng của Hồng Hạnh mỏng manh trong đường tơ kẽ tóc ấy, bỗng nhiên lòng Tiểu Phong rạo rực, yếu mềm, chàng tức tốc giảm ngay chương lực xuống ngay phân nửa.

Tuy là như vậy mà thân hình Hồng Hạnh đẩy ra sau tới ba bốn trượng, miệng học máu tươi, mặt mày tái ngắt, tay chân xụi lơ, nằm sóng sượt dưới đất

không sao gượng dậy nổi.

À tỷ nữ Diện Mẫn hôn vĩa lên mây, rú to một tiếng hải hùng, bản mình nhảy lại ầm xốc Hồng Hạnh vào lòng.

Buồng dài một tiếng cười lạnh lớt, Tiểu Phong bắn vút thân hình vào trong Phong Sa cốc.

Nhìn theo bóng lưng chàng khuất dạng trong bóng tối, Diện Mẫn cười nhạt một tiếng, ôm nguyên Hồng Hạnh trong lòng, nhắm giữa rừng xanh biến mất...

Bắn người chạy vào trong Phong Sa cốc với một tốc độ của chớp nhoáng, sét giăng, Tiểu Phong cặp mắt sáng tợ sao băng, liền trông thấy hơn vài mươi bóng người từ phía sau bay ra vùn vụt.

Ba tên Kim Xà giáo bị giết đã được thông báo cấp kỳ bằng ám lệnh trong Tổng đường.

Thiết Kỳ lệnh đang yên giấc được tin dữ đánh thức dậy.

Hắn liền nạt phái viên Đường chủ Ngoại đường là Phi Sa Chương cầm đầu vài mươi cao thủ đến tận nơi để đối phó.

Vì hần tin chắc với võ công kỳ tuyệt, “Phi Sa chương” giải quyết được mọi biến cố, dù có nghiêm trọng đến đâu cũng chẳng lo ngại chi cả.

Oai thế của Kim Xà giáo lừng lẫy bậc nhứt chốn giang hồ, đứng ngang hàng với bốn môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Không Động, nên xưa nay Tổng đường của Kim Xà giáo được xem như là trọng địa, không ai vô cớ giẫm phá tới.

Thế mà đêm nay có kẻ cả gan dám giết người của Kim Xà giáo ngay trước cửa hang Phong Sa cốc thì thật là một việc ngoài ý nghĩ của người.

Chạy nhanh như tên bắn ra khỏi Tổng đường, Đường chủ Phi Sa Chương cứ bay thẳng một mạch tới cửa Phong Sa cốc. Theo sau lưng hắn có cả vài mươi cao thủ hộ vệ.

Từ xa xa, bọn chúng đã thấy ánh sáng xanh dờn leo lét của Cây Đèn Ma trên tay Tiểu Phong.

Trên giới giang hồ địa vị của Phi Sa Chương rất cao. Chẳng những võ công của hắn kỳ tuyệt mà kinh nghiệm của hắn cũng rất dồi dào vì sự thấy nghe sâu rộng, thêm lắm trí nhiều mưu không mấy người bì kịp.

Được giữ chức Đường chủ Ngoại đường của Kim Xà giáo, hắn là một trong những bộ hạ thân tín nhứt của Thiết Kỳ lệnh.

Thình lình ngó thấy ánh sáng xanh dờn leo lét, Phi Sa Chương sực nhớ ngay trong ký ức, chuyện kinh khủng của Cây Đèn Ma hồi hai mươi năm về trước.

Hắn không tiến nhanh tới đích nữa, mà thẳng chân đứng lại.

Phi Sa Chương buột miệng kêu “ủa” một tiếng nhẹ thì hai mươi lăm cao thủ theo sau cũng dừng bước.

Cả bọn này ngơ ngẩn cũng cất tiếng hỏi dồn Phi Sa Chương :

– Sao! Sao! Thế nào đó Vương đường chủ?

Ngó chăm chỉ vì ánh sáng xanh dờn từ đằng xa dần dần sát tới mãi, Phi Sa Chương ảm ố trả lời :

– Bọn các ngươi có ngó thấy ánh sáng ngọn đèn mé trước đó không?

Tất cả mọi người đều nhìn về phía trước mặt cùng đáp y như nhau một câu :

– Có! Có thấy!

– Nó là cây đèn khủng khiếp đó. Nếu chẳng vậy thì có ngọn đèn nào chịu nổi không tắt với những cơn gió ào ào trong Phong Sa cốc nổi danh này? Đèn đuốc nào mà vào trong hang gió cát “Phong Sa cốc” lại không tắt chứ?

– Vương đường chủ nói cây đèn khủng khiếp đó là cây đèn nào?

– Hà! Cây Đèn Ma!

– Á! Cây Đèn Ma!

Đám cao thủ Kim Xà giáo có mặt tại chỗ đều kêu lên kinh hoàng như bị ai hớp hồn.

Đèn ma hiện chốn giang hồ, máu sông đỏ ối, xương gò trắng phau, câu chuyện rừng rợn về Cây Đèn Ma cách hai mươi năm trước đã thành câu đồn dao truyền dọc khắp nơi, người trong giới giang hồ chẳng một ai mà chẳng nghe biết.

Trách nào dám cao thủ Kim Xà giáo nghe nhắc đến tên mà chẳng hoảng hồn thất vía.

Chuyện cũ hồi hai mươi năm còn lảng vảng trong đầu óc mọi người một ám ảnh ghê rợn chưa phai mờ tới nay. Cây Đèn Ma khủng khiếp lại xuất hiện nơi đây khiến mọi người Kim Xà giáo ớn lạnh cả xương sống, cơ hồ gần run lên.

Cây Đèn Ma một khi đã hiện ra thì máu chảy thành sông. Người cầm cây đèn này theo lời đồn đãi thì giang hồ đệ tam ma.

Tiểu Phong tay cầm Cây Đèn Ma đã lệ làng tợ ma quỷ hiện đến, trước mặt Phi Sa Chương và hai mươi lăm cao thủ Kim Xà giáo, đứa nào cũng bao kín mặt bằng vuông vải đêm chỉ chừa hai con mắt sâu hóm.

Phi Sa Chương thụt lui lại một bước, Tiểu Phong rào cặp mắt sáng ngời, cất tiếng cười lạnh tựa băng giá, miệng quát hỏi :

– Bọn ngươi là người của Kim Xà giáo?

Liếc nhìn Cây Đèn Ma trên tay Tiểu Phong, trong lòng Phi Sa Chương hồi hộp vô cùng, hần nói :

– Phải rồi! Còn các hạ đây là giang hồ Đệ tam ma?

– Đúng lắm! Mà cũng là chủ nhân của Cây Đèn Ma!

– Bọn giáo tự tin rằng không có oán cừu chi với các hạ.

Tiểu Phong đáp lại bằng một câu nhạt nhẽo :

– Đúng vậy thật! Bọn ngươi với ta không thù oán chi cả. Song với Cây Đèn Ma thì oán cừu rất sâu sắc. Ta chỉ phụng mệnh hành động thì không vì lẽ chi mà nói chuyện dây dưa thù oán với bọn ngươi. Mau vào gọi Thiết Kỳ lệnh Vu Toại ra đây cho ta giải quyết công việc với hần.

Phi Sa Chương giận đỏ mặt mày, hần hỏi tiếp :

– Bọn giáo với Cây Đèn Ma có oán cừu chi chẳng?

– Điều ấy thì không thể nói rõ.

Phi Sa Chương cười khệt khệt đáp :

– Tuy trong vòng mấy ngày mà tên tuổi của các hạ rung động giang hồ, người nghe không khỏi sợ hãi đôi ba phần trong bụng. Hiện thời lại lấy dạng Cây Đèn Ma nữa, người nghe lại càng kinh khiếp hơn vài ba phần. Nhưng bọn giáo chẳng làm điều chi không phải nên cũng chẳng sợ gì.

Tiểu Phong gay gắt nói lại :

– Ta đã dư hiểu bọn các ngươi đều là những tên cướp biển lừng danh giết người cướp của làm...

Phi Sa Chương giận nư tức giận không được, hần quát to một tiếng rung rinh cả cây lá tứ bề. Tay mặt đưa lên ngang ngực, hần tổng tới một thế Phi Sa chương, môn võ công tuyệt kỹ làm rạng rỡ oai danh hần trong giới cao thủ võ lâm.

Phi Sa chương đánh ra một cách bất ngờ, mang theo cả nư giận trong lòng nên oai thế gớm ghê vô cùng. Chỉ thấy một cuộn gió trốt quay cuồng trào lên như sóng bể. Trong đó lại còn nổ vang âm âm tiếng sấm sét chát tái nhắm thẳng ngực Tiểu Phong đánh ập tới.

Đã vậy vừa lúc Phi Sa chương đánh tới thì hai mươi lăm cao thủ Kim Xà giáo cũng đồng quát to một tiếng dậy trời, hợp sức nhau lại, mỗi đứa đánh bồi vô hai chương, cộng chung năm chục chương làm một.

Giông tố sấm sét từ trong thế chương mãnh liệt của hai mươi lăm cao thủ công với Phi Sa chương biến thành một hòn núi chương lung lay cả bốn mặt Phong Sa cốc, tường chừng đất lở trời long.

Tiểu Phong vẫn đứng vững trụ mình một chỗ, không nói không tránh, người không cử động, mặt không đổi sắc. Mắt chưa kịp nháy, chương lực tựa núi cao thác đổ ập đã tới mình chàng.

Một triều lực vô hình phản chấn từ trong thân thể Tiểu Phong bật ra đẩy văng hai mươi lăm cao thủ Kim Xà giáo cùng với Phi Sa Chương trở lại.

Đứa nào đánh mạnh bao nhiêu thì bị sức phản chấn vô hình đẩy ngược trở lại bấy nhiêu.

Những tiếng rú thê thảm thét lên nhưc óc. Trong số hai mươi lăm cao thủ ấy đã có mười một đứa văng ra hơn trượng, học máu chết ngay tại chỗ.

Phi Sa Chương không còn hồn vía chi nữa cả. Từng vẩy vừng ngang dọc trên hấp chón giang hồ, hần đã giao đấu gần đến một trăm trận.

Nhưng mà hần chưa từng thấy một người võ công cao cường xấp xỉ với Tiểu Phong chớ đừng nói là cao hơn.

Hần chưa hết sững sốt trong lòng thì Tiểu Phong đã quát to một tiếng bảo :

– Nè đỡ ta một chưởng.

Tay mặt vung lên, chàng đánh liền một ngọn Thiên Huyền Dương chưởng, môn võ công của Thiên Huyền tôn giả mà chàng đã học trong động đá lúc mới ra giang hồ.

Phi Sa Chưởng quả nhiên chẳng phải tầm thường. Võ công của hắn cũng đã rèn luyện đến mức độ siêu việt. Bóng người hắn thoáng xoay một vòng, né tránh khỏi chưởng lực ngàn cân trong gang tấc.

Chưởng thứ nhất đánh trật vào không trống rỗng. Tiểu Phong đánh tiếp theo liền chưởng thứ hai.

Phi Sa Chưởng không khác đang nằm chiêm bao. Hắn không sao liên tưởng nổi đối phương ra tay mau lẹ quá đối đến thế. Hắn chưa kịp gạt mình thì chưởng thứ hai của Tiểu Phong đã ấn thẳng ngay giữa ngực hắn.

Một tiếng rú cực kỳ thảm thiết thét lên như xem vỡ mây xanh, ngực Phi Sa Chưởng bẻ nát xương, máu tuôn xối xả. Hắn ngã chết trên mặt đất mà mắt vẫn còn mở trao trảo trong chiếc mặt nạ màu đen.

Tiểu Phong đánh chết Phi Sa Chưởng Đường chủ Ngoại đường của Kim Xà giáo chỉ mất công có vung tới một bàn tay. Bao nhiêu cao thủ của Kim Xà giáo còn lại rống to một tiếng đánh tới như mưa bão.

Hai mắt của Tiểu Phong bắn ra một luồng ánh sáng rợn người. Chàng nạt to một tiếng :

– Thấy chết mà còn nhảy vào, bọn bây đừng trách ta sao lại độc ác!

Tay vung liền hai ngọn. Những tiếng rú thê thảm lại hét lên điếc óc, chất tai, tạo thành khúc nhạc bi đát khủng khiếp.

Hình người văng bay tứ phía, máu óc xối xả đổ tuôn.

Tắm tắm kịch “máu chảy thành sông” mở màn ngay trong Phong Sa cốc và sẽ tiếp diễn nơi nơi, đầm ướt vỡ lâm cho đến màn chốt.

Các nhân vật thượng đẳng trong giới giang hồ đã sớm lo sợ nát lòng về thảm trạng một khi Cây Đèn Ma xuất hiện thì máu chảy thành sông, thế mà tìm đủ cách ngăn ngừa vẫn không sao tránh khỏi.

Ý trời đã định hay oan nghiệt của con người tạo ra?

Cuối cùng Cây Đèn Ma vẫn xuất hiện trên chôn giang hồ. Người ta chẳng một ai hiểu rõ tình hình bí ẩn bên trong, cứ cho rằng Cây Đèn Ma tạo nên những cuộc tàn sát vô lâm lớn lao nhứt trong lịch sử vô lâm thiên hạ.

Phỏng như người ta sáng suốt nhận định cho xác đúng nguyên nhân ác là sẽ nhận được chủ nhân Cây Đèn Ma, người con gái thần bí dưới Thập Hoa thạch trên ngọn Hận Thiên Phong đã chịu đựng bao nhiêu bất hạnh trong đời vì một chuyện tình ngập tràn máu lệ, một tâm sự u oán não nùng...

Có điều là tấm màn đen tối về việc “Cây Đèn Ma” giết người khủng khiếp ấy mãi mãi không tài nào giờ lên cho ai nấy được nhìn rõ sự thật. Bởi lẽ Tiểu Phong chẳng hề chịu nói với bất cứ một ai dầu là người chí thân chí tình nhất của đời chàng, tình che đậy bên trong những vụ giết người ấy.

Khoảnh khắc thời gian mau chóng, những tiếng rú thảm thiết im bật. Hai mươi sáu cao thủ của Kim Xà giáo chết toàn bộ dưới bàn tay của Tiểu Phong.

Ánh lửa xanh leo lét của Cây Đèn Ma trong đêm tối lạnh lùng, chấp chùng một màu khủng bố.

Tiểu Phong cười lạnh lót ngân vọng xa xa vào sâu trong Phong Sa cốc khiến cảnh trong lại càng khủng bố thêm, chàng sắp bắn người vượt tới thì liền đó một giọng cười lạnh lùng xé vỡ không gian dội đến. Hơn vài mươi bóng người lại từ trong bay ra.

Tiểu Phong dợm bắn mình vọt tới, lập tức dừng chân lại. Chàng đưa mắt thấy tám mươi người mặt bao kín khuôn vải đen, chỉ chừa con mắt ngời ngời chiếu sáng.

Nhoáng cái, đám người ấy đã đứng thành hàng trước mặt Tiểu Phong.

Người đứng đầu hàng tay vung lá cờ sắt, nơi vạt áo trước ngực có thêu một con rắn hổ mang cực lớn, vẩy vàng rực rực lấp lánh sáng ngời. Đường thêu cực kỳ khéo léo, mới nhìn thấy con rắn tưởng là rắn thật. Người ấy không nói ra cũng đoán được đó là Kim Xà giáo chủ.

Chợt thấy người ấy, gương mặt Tiểu Phong bùng bùng lửa giận, chàng cất tiếng sang sảng hỏi to :

– Ai là Thiết Kỳ lệnh, Giáo chủ Kim Xà giáo?

Người đứng đầu ấy buông ra một chuỗi cười dài lạnh lạnh, vượt tới một bước đáp liền :

– Chính là lão phu!

Tiểu Phong gần giọng oai nghiêm hỏi :

– Ngươi là Thiết Kỳ lệnh!

– Đúng thế! Các hạ đánh chết hai mươi sáu môn nhân của bốn phái nghĩa là làm sao?

Lê Tiểu Phong tay xoay tròn Cây Đèn Ma quay tít một vòng, miệng hỏi :

– Vu giáo chủ! Ông có biết cái này là gì không?

– Cây Đèn Ma!

– Không sai! Ông có rõ một khi Cây Đèn Ma xuất hiện là thế nào không?

Thiết Kỳ lệnh ớn lạnh cả xương sống, hần trả lời nhanh nhẹn không khác một em học trò đọc bài thuộc lòng :

– Một khi Cây Đèn Ma xuất hiện là máu chảy thành sông. Tuy là như thế, bốn giáo tự tin là không có oán cừu chi với Cây Đèn Ma thì...

– Kìa Giáo chủ nhớ kỹ lại xem? Thật không oán thù chi cả sao?

Tiểu Phong ngắt lời Thiết Kỳ lệnh hỏi lại mấy câu xong đặng hắng, chàng tiếp :

– Này Vu giáo chủ! Ta có một chuyện cần hỏi ông. Ông có nhớ đến một thiếu nữ trong đầu óc hiện giờ không? Vì thiếu nữ ấy có liên quan đến đời sống của ông, khó mà ông xóa nhòa được, hình bóng của nàng mãi mãi ám ảnh trong đầu óc công.

– Thiếu nữ ấy là ai? Các hạ cứ nói.

– Một đóa kỳ hoa của võ lâm thiên hạ, Trầm Phụng Linh.

– Á!

Sau câu hỏi đột ngột của Tiểu Phong, Thiết Kỳ lệnh buột miệng kêu lên.

Hần choáng váng mặt mày, lão đảo thối lui ra sau ba thước, miệng lắp bắp nói líu lười :

– Cái gì? Trầm Phụng Linh?

– Đúng đấy, Trầm Phụng Linh! Ông khó mà quên được nàng Trầm Phụng Linh cùng với Đinh Tích Phụng nhảy từ trên đỉnh Hận Thiên Phong cao muôn trượng xuống vực sâu để chết vẹn mối chung tình đã thề non hẹn biển. Tầm thâm kịch bi đát đầy mắt lệ yêu đương ấy há chẳng phải tự một tay ông gây ra?

Biển tình nợ cũng cách ba mươi năm về trước bỗng nhiên bị Tiểu Phong khơi lên khiến cho cả người Thiết Kỳ lệnh Vu Toại khiếp sợ đổng hồn!

Có điều hẳn không hổ danh là một tay gian hùng tráo trở, tinh ranh như đời nên dần được sợ hãi, đang nổi lên đầy cả gương mặt tái ngắt xanh dòn. Hần đóng kịch thật tài, cố ý giả bộ ngờ ngẩn hỏi lại :

– Các hạ nói thế nghĩa là gì tôi chẳng hiểu gì cả!

Gương mặt Tiểu Phong biến sắc trầm trọng, sát khí bùng bùng. Chàng quát to tiếng bảo :

– Chả hiểu tí nào à? Ngươi chẳng phải có một đứa con gái lấy ngoại hiệu là Thiết Diện Quan Âm sao? Ta sẵn sàng nhắc cho ngươi nhớ nhé! Con gái ngươi hỏi đó yêu thầm trộm nhớ Đinh Tích Phụng đâm đui say mê, tương tự mấy độ đi về, chiêm bao. Ngươi vì quá đổi cung con gái không thể nhìn thấy vóc ngọc óm o má đào vàng úa nên tìm đủ trăm mưu ngàn kế làm đổ vỡ hạnh phúc ái tình của Trầm Phụng Linh và Đinh Tích Phụng để giành giật chàng thanh niên, phong lưu tuấn nhã ấy về cho Vu Ngọc Phụng! Người với Tây Thần ra mặt bắt ép đôi thanh niên năm nữ căng tràn sự sống yêu đương ấy phải rẽ thúy chia uyên! Thà sống làm chim liền cánh, quyết chết làm cây liền cành, chớ không chịu cái cảnh giữa đường đứt mối tơ duyên bên còn tơ đó mà thuyền trôi đi, nên cả hai ôm nhau đưa hồn sang thế giới bên kia để sống. Cái chết bi ai rùng rợn nào nùng chưa từng thấy trong biển tình đắm lệ ấy không phải do chính một bàn tay độc ác bất nhân của ngươi tạo ra đấy sao?

– Vậy là giữa mi với hai đứa ấy có sự liên quan gì nào?

– Liên quan không thành vấn đề bàn tán đến. Chẳng qua hành động hiểm độc hại người lương thiện mong thỏa mãn khát vọng không chính đáng cho con gái mình như thế đó của mi cũng đủ khiến người người nghiêng răng căm hận đều muốn ăn tươi nuốt sống mi cho hả giận. Chỉ vì chẳng một ai thấu rõ sự tình khuất lấp mới để yên cho mi sống ngày này. Ta lấy danh nghĩa Cây Đèn Ma giết mi trước rồi sau mới tìm đến Tây Thần và Nam Quân.

Trên khắp giới giang hồ, môn cánh của Thiết Kỳ lệnh Vu Toại lừng lẫy lớn lao, ai nghe đến cũng kiêng sợ.

Lá Thiết Kỳ trên tay Vu Toại từ trước đến giờ vậy mưa khắp gần xa, chưa từng gặp một ai xứng đáng là địch thủ.

Do đó mà oai danh của Thiết Kỳ lệnh lan suốt cùng bể cả rừng sâu. Không môn phái nào hoặc cao thủ nào dám va chạm đến, mặc tình nghênh ngang

chém giết dây núi Cửu Nga son như là của riêng.

Ba mươi năm trước, “Đóa kỳ hoa của giang hồ” là Trầm Phụng Linh cùng người yêu lý tưởng Đinh Tích Phương thuận tình trên đỉnh Hận Thiên Phong, người giỏi võ lâm chẳng ai mà không biết. Chỉ có nguyên nhân chính đáng trong tâm thâm kịch ấy một phần được che đậy kín đáo, một phần khiếp cái Thiết Kỳ lệnh với Tây Thần, Nam Quân chẳng dám phanh phui sự thật một cách công khai nên chẳng ai biết đến mà nếu như có biết thì cũng giả lơ đi.

Hôm nay bỗng nhiên có người tố cáo tội độc ác của Thiết Kỳ lệnh Vu Toại nên hẳn bắt đầu lo âu sợ hãi.

Không để Tiểu Phong nói hết câu, Thiết Kỳ lệnh cố khóa miệng chàng để bưng kín miệng mình. Hắn bật lên một chuỗi cười vang dậy Phong Sa cốc. Lá Thiết Kỳ trong tay hắn vẩy tới, miệng hét rền như sấm nổ :

– Các hạ đừng quá khinh thường thiên hạ, dưới mắt không người. Đã chẳng chính mắt mục kích sự thật làm sao mà các hạ quả quyết về rắn thêm chân, ngâm máu phun người. Lấy cụ thể vào đầu mà các hạ nhất định Vu mỗ đã gây ra cái chết của Trầm Phụng Linh và Đinh Tích Phương.

– Phải hay không phải ta không tiện giải bày, người hiểu lấy công việc của người đã làm, không cần chối cãi vậy, lương tâm của người còn một chút nào chưa mất hẳn cứ nói sự thật là phải hay không?

– Điều ấy Vu mỗ không thể nói quả quyết phải hay không phải.

Tiểu Phong buông lên những tiếng cười chát chúa.

Chàng nói :

– Nay Vu giáo chủ, người không nên cả vú lấp miệng em, dùng lời nói ngang để che lấp lẽ phải. Trầm Phụng Linh và Đinh Tích Phương đã một tay người tạo nên cái chết thảm thê bi đát, thì ta đây chỉ cần lấy mạng người khỏi phải nhiều lời vô ích.

Lời nói vừa dứt một chưởng đánh tới liền theo. Cây Thiết Kỳ trên tay Vu Toại vung lên. Một tiềm lực vô cùng to lớn tuôn ra ầm ầm. Sáu bảy chục cao thủ Kim Xà giáo tản mác ra thành một vòng tròn. Trong tấm vải đen bao mặt của bọn chúng, chói ngời rực rỡ những tia sáng lấp lánh trong đôi con ngươi càng lúc bắn ra.

Không khí của đấu trường hết sức nặng nề, căng thẳng.

Trận đánh này sẽ quyết định sanh mạng của hai người. Vu Toại không chết thì Tiểu Phong sẽ bỏ thầy.

Tiểu Phong trông thấy một luồng chưởng lực nặng như núi, bén như gươm từ cây thiết kỳ của Vu Toại đẩy thẳng đến cản ngăn chưởng kinh của mình.

Chàng biết võ công của đối phương thật đúng là cao nhân, chưa từng thấy trên chốn giang hồ.

Một ý nghĩ nảy sinh trong đầu óc. Tiểu Phong quyết phải áp dụng chiến thuật đánh thắng mau lẹ, chớ không nên kéo dài thời gian. Thân pháp biến nhanh một cái lẹ tợ chớp giật, chàng thi thố cấp kỳ môn Vạn Năng thần công như đã đối phó với Phi Sa Chương.

Người chàng vung tới, bảy thức của thế “kích” tổng liền.

Tiểu Phong phối hợp bảy thức của thế “kích” với bảy thế “muộn” nên thân pháp mau lẹ xuất chưởng ảo diệu v biên khiến Thiết Kỳ lệnh Vu Toại hoảng kinh thẳm trong bụng.

Chưa kịp nháy mắt, chàng đã đánh luôn liền ba thức.

Vu Toại xoay tròn như cái chong chóng, tối tăm mặt mày, đừng nói là hắn thấy ngón đánh của Tiểu Phong để hắn đỡ ngăn, cả đến thân hình của chàng hắn cũng chẳng thấy rõ ở đâu. Hắn rên rỉ :

– Mẹ ơi! Tri thức chi đâu mà quá đổi lợi hại...

Vu Toại càng đánh càng khiếp sợ, tuy vậy cây Thiết Kỳ trên tay hắn múa vung kín đáo đến một hơi gió cũng khó có thể chun vào mình. Nên cũng còn gắng gượng bảo vệ được những nơi yếu huyệt trọng nơi châu thân hắn khỏi bị chưởng kinh của Tiểu Phong đánh trúng.

Khoảng khắc thời gian chóng vánh, chưa đầy một hơi thở, Vu Toại đuối sức không còn chịu đựng được nổi nữa.

Tiểu Phong quát to lên một tiếng, song chưởng đánh thẳng tới lồng ngực Vu Toại.

Rõ ràng trước mắt Thiết Kỳ lệnh mười phần nát thây dưới chưởng nặng cả ngàn cân của Tiểu Phong đủ cả mười phần. Bỗng nhiên tiếng quát rền vang dậy lên long trời lở đất. Bốn luồng chưởng lực của phái nội gia, cuộn trào đường thể sóng xao biển động ào ào tuôn thẳng vào người Tiểu Phong. Cả kinh chàng vội thu chưởng lực trở về.

Thừa cơ hội may mắn cứu mạng đó, Vu Toại cũng quay người thối lui ra sau.

Tình thế biến đổi bất ngờ, khiến Tiểu Phong hoảng sợ.

Chàng đảo mắt ngo qua, thấy năm ả thị tỳ mặc áo xanh đứng sắp hàng ngay phải trước. Trong đó có một nàng mà chàng nhận ra là Diện Mẫn.

Gương mặt hàm lên vẻ giận, chàng nạt to tiếng hỏi :

– Bọn các cô tại sao xen vào?

Giọng quát nạt của Tiểu Phong đầy sát khí. Hai con mắt của chàng bắn ra những tia sáng rực rực ngo lờm lờm vào mặt năm ả nữ tỳ áo xanh.

Thiết Kỳ lệnh vừa qua con kinh hãi mất hồn, liếc mắt nhìn xem tình hình trước mắt. Hắn nhận thấy rõ ràng tánh mạng mình sở dĩ còn sống sót là nhờ năm thiếu nữ trước mặt đã đem từ quỷ môn đem trở về dương thế. Nếu không nhờ năm cô can thiệp kịp thời thì hắn đã mất mạng dưới chưởng lực của Tiểu Phong rồi.

Liền đó hắn cúi đầu thi lễ, miệng nói :

– Vu mỗ được năm cô nương ra tay cứu mạng, hết sức cảm tạ!

Một ả trong số năm ả thị tỳ đó tiến tới ba bước, day mặt ngo Diện Mẫn, cất tiếng nói :

– Chị Mẫn! Kẻ đánh chị Hạnh bị trọng thương có phải là người này không?

– Đúng là y đó!

Ả nữ tỳ áo xanh lờm Tiểu Phong lộ vẻ giận dữ, cất giọng lãnh lết nói :

– Các hạ thật là to gan lớn mật. Các hạ dám ra tay đánh cả nữ tỳ của đại tỳ chúng tôi trọng thương nên đại tỳ chúng tôi nổi giận bùng bùng, người đã truyền đạt là phải bắt sống các hạ đem về ra mắt đại tỳ đó!

Tiểu Phong cười nhạt nói :

– Phỏng như ta không đi thì sao?

– Chúng tôi có cách bắt buộc phải đi!

– Đây các nàng thử làm xem!

Chàng vận công vào song chưởng đợi chờ.

Diện Mẫn nghiêm giọng nói :

– Trông người cũng là hạng trượng phu hảo hán. Thế mà không dám theo bọn chúng tôi giáp mặt đại tỳ để trả lời về việc đánh người trọng thương há chẳng xấu hổ lắm sao?

Tiểu Phong mặc cỡ đỏ mặt :

– Ta còn phải làm xong công việc của ta là phải giết chết Vu Toại xong sẽ cùng bọn các cô đến xem đại tỳ của các cô làm chi được ta cho biết.

Diện Mẫn nói :

– Nếu ngươi không đến ra mắt đại tỳ của chúng tôi trước, ngươi không làm sao giết được kẻ kia!

Tiểu Phong mặt biến sắc, tính cao ngạo sục sôi như lửa đổ thêm dầu.

Chàng vốn là một thanh niên xưa nay chẳng chịu để ai lấn bước mình nên có thể nào nghe giọng nói của Diện Mẫn mà không tức giận được? Do đó chàng trả lời một cách thờ ơ :

– Ta đã định giết hắn thì bọn các ngươi cản trở nổi ta à?

– Thì ngươi cứ thử ra tay xem nào?

Tiểu Phong cất tiếng cười lạnh lùng mắt ngo trân trân vào mặt Vu Toại :

– Nay Vu Toại! Ta chỉ là người vâng lệnh Cây Đèn Ma giao phó công việc. Sau khi ta giết người chớ oán hận ta!

Vu Toại cười ha hả nói :

– Các hạ cứ việc ra tay, chẳng cần phải nói nhiều!

Trong khi ấy năm ả nữ đã đứng vào thành vòng tròn bao vây Tiểu Phong ở giữa. Họ chờ chàng ra tay là cả năm ả can thiệp liền.

Năm áo xanh này là ai? Người mà bọn họ gọi là đại tỷ đó là ả nào? Cứ nghe qua giọng nói năm ả cũng đoán được võ công của ả đại tỷ cao thâm đến mức tuyệt thế chứ chẳng phải vừa.

Cặp mắt sáng ngời của chàng liếc nhìn sơ qua, miệng quát to một tiếng, tay đánh thẳng tới Vu Toại một chưởng.

Đã biết rõ sự lợi hại của Tiểu Phong đến mức nào rồi, hấn vãn vung lá thiết kỳ đánh ra một chưởng trận ào ào như bão táp tung chân nhảy lui ra sau.

Đương khi ấy một ả nữ tỷ áo xanh nạt to một tiếng cũng đánh thẳng vào.

Tiểu Phong đánh một chưởng.

Ả xuất chưởng lanh lẹ vô cùng nên Tiểu Phong chưa kịp bồi tiếp chưởng thứ nhì vào người Vu Toại thì đã nghe chưởng kinh của ả đến sát bên hông.

Chàng không né tránh, vận dụng Vạn Năng thần công chịu đựng, người cứ đứng y nguyên một chỗ. Chỉ nghe vang lên một tiếng “bốp”, ả nữ tỷ áo xanh ấy bị bắn dội người trở lại đến năm sáu bước liền, loạng choạng mấy cái mới đứng vững người đang.

Sức phản chấn ấy từ trong người Tiểu Phong đầy năng độ, chẳng những làm cho Vu Toại hồn vía lên mây mà ả nữ tỷ áo xanh ấy cũng hoảng sợ rợn người, mặt không còn chút máu. ả đứng sững sờ choáng váng, miệng nói lắp bắp :

– Trời Phật ơi! Ngươi luyện được công phu quý quái tà ma gì mà kỳ cục vậy?

Tiểu Phong nói lạnh lùng tự như bang giá :

– Thì ta đã dùng lời tử tử nói với bọn các ngươi rồi kia mà? Đó là ta còn nương tay đó. Nếu chọc ta nổi giận lên một cái thì cả bọn cũng đều chết chung một lỗ, chớ khá kêu trời.

Ả nữ tỷ áo xanh le lưỡi dài thòn. Lúc kinh sợ mất hết về thiên chân khiến cho Tiểu Phong không khỏi đem lòng yêu mến.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Hồi 30

Sau khi le lưỡi, ả nữ tỷ áo xanh nói với Diện Mẫn :

– Chị Mẫn à! Người này luyện được phép tà ma quái gở. Theo em nghĩ thì nên rước đại tỷ đến bắt và mới đáng, chị tính thế nào?

– Đâu có đáng! Chị đã bảo chúng ta phải bắt y đem về. Nếu mình không bắt được y thì mỗi đứa được thưởng một bạt tai nẩy lửa. Kỳ luật là vậy, bọn mình đâu dám cãi lệnh đại tỷ.

Tiểu Phong nạt lớn :

– Đại tỷ của các ngươi là ai?

Diện Mẫn nói tiếp :

– Đại tỷ của bọn chúng tôi không có danh hiệu, bọn chúng tôi chỉ kêu là đại tỷ mà thôi!

Tiểu Phong nói :

– Bọn các ngươi hãy nói lại cho đại tỷ mình rằng, cái ả mà bị ta đánh trọng thương là tự ả chuốc lấy, ráng mà chịu chớ trách ta nổi gì? Thôi bọn các ngươi hãy đi đi, đừng đứng sơ sơ mà khô lây.

– Đi thế nào đáng nếu ngươi không chịu đi theo chúng tôi, thì bọn này chỉ còn liều mạng là chết sống với ngươi.

Một ý nghĩ đã đến trong đầu Tiểu Phong. Chàng đưa mắt ngó Vu Toại một cái, giọng nói lạnh như băng :

– Vu Toại! Giờ đây ta để ngươi sống sót thêm giây khắc nữa. Ta còn mắc đi theo mấy cô này để xem cho biết đại tỷ của các cô là ai mà cứ năng nặc đòi gặp cho thấy mặt ta. Có điều ta nói trước cho ngươi biết là ta sẽ thay thế Cây Đèn Ma lấy máu Kim Xà giáo rửa sạch Phong Sa cốc đêm nay.

Dứt tiếng chàng quay mình đi luôn.

Diện Mẫn cùng bốn nữ tỳ nọ đều ngơ ngác nói :

– Ngươi thật tình bằng lòng định theo bọn tôi đến ra mắt đại tỳ chúng tôi?

Tiểu Phong đáp :

– Bộ ta gạt các ngươi hay sao? Mời các ngươi đi trước dẫn đường.

Giương mặt của năm á nữ tỳ hớn hờ vui tươi.

Một á trong bọn nói :

– Lê tướng công ơi! Ngươi thật là tử tế!

Tiểu Phong cũng sờ nói :

– Sao cô biết tôi họ Lê?

Á nữ tỳ cười sằng sặc một tiếng đáp :

– Ngươi hỏi giống chi mà ngớ ngẩn thế? Thì vừa rồi chẳng phải là ngươi tự xưng mình họ Lê với lão già tay cầm lá Thiết Kỳ kia sao?

Tiểu Phong nhìn về mặt chân chất của á nữ tỳ, thấy tiếng cười của á giòn giã tự nhiên chàng gật đầu đáp :

– Phải rồi! Tôi quên mất, vừa rồi có nói họ tên của mình như thế thật.

Diện Mẫn lại nói :

– Đây Lê tướng công! Thật ngươi là hạng xấu xa hay là hạng tử tế?

– Người xấu đấy mà.

Một á nữ tỳ áo xanh vừa cười vừa nói câu đó. Lại một á nữ tỳ khác xen vô :

– Thấy diện mạo cử chỉ thì là người tốt, mà trong lòng lại là người xấu..

Tiểu Phong chưa kịp mở miệng thì lại một á nữ tỳ khác nữa nói luôn :

– Đúng vậy mà! Chỉ xem bên ngoài thì chẳng có gì là xấu xa cả!

– Nhưng em Hồng...Hắn nổi giận lên thì mặt lỗ chỗ như tàn ong. Tôi cứ tưởng là mặt mày rõ ràng rồi xịt kia chứ!

Nói xong cả năm á cùng cười ngất nga ngất nghèo.

Tiếng cười của năm cô gái chân chất hồn nhiên làm Tiểu Phong quên hết những cuộc chém giết đã diễn ra dưới bàn tay đẫm máu của mình. Chàng cũng bật tiếng cười vang giòn giã. Diện Mẫn cúi đầu ngó xuống miệng hỏi nhỏ nhẹ :

– Lê tướng công! Ngươi có gặp đại tỳ của chúng tôi lần nào chưa?

Bị câu hỏi bất ngờ Tiểu Phong bèn nín cười, tự bảo thầm :

– “Mấy cả con gái này thật là chân chất trời sanh quá đỗi, dường thế bọn họ chỉ ở trong nhà kín cổng cao tường chưa hề tiếp với đời, không biết gian ngoa xảo trá là chi cả, trong lòng nghĩ sao thì ngoài miệng nói như vậy.

Hiện thời, bọn chúng đưa mình đến gặp đại tỳ của chúng. Vậy mà còn hỏi là mình có gặp đại tỳ của bọn họ lần nào chưa? Thật là đến thế là hết nước”.

Nghĩ như vậy, tính trẻ nít lại dấy lên trong lòng chàng. Chàng có ý chọc ghẹo các cô ấy chơi nên đáp :

– Thấy mặt một lần chứ sao lại không?

Cả năm đều ngớ ngẩn, cùng nói chung một lượt :

– Thế nào? Người đã gặp đại tỳ của chúng tôi rồi à?

– Thật vậy chứ sao? Gặp rồi mới nói, bộ các cô không tin à?

Đầu óc Diện Mẫn dường như quay cuồng, á nói :

– Ý mà người đã gạt chị em chuyện tôi rồi đó. Đại tỷ của chúng tôi không bao giờ ra khỏi ngõ. Bình sanh rất giận ghét đàn ông, vậy thì người gặp lúc nào đâu? Đừng nói ầu.

Tiểu Phong trong lòng cảm thấy vui thích, nên nói bừa hơn :

– Gặp hôm qua!

– À hôm qua! Thế ra người gặp đại tỷ chúng tôi trong nhà Lý lão công đó chứ gì?

– Phải rồi! Đúng vậy đó!

– Mà sao bọn mấy chị em chúng tôi lại không thấy người.

– Tôi ẩn nấp kín đáo làm sao các cô trông thấy được?

Diện Mẫn vẫn giữ bộ y nguyên như cũ tỏ vẻ không tin, bèn hỏi :

– Vậy đại tỷ của chị em chúng tôi người ra sao?

– Xấu xí khó xem quá!

Cả năm ả nữ tỷ áo xanh cùng tỏ vẻ ngạc nhiên cùng nói rộ lên một câu :

– Cái gì khó xem?

– Ủy chà! Lúc đại tỷ các cô nổi giận thì mặt mày để lộ tàn ồng ghê gớm hết sức.

Cả năm ả cùng kêu to lên một tiếng hãi hùng.

Ai cũng vội dừng chân đứng lại.

Tiểu Phong day mặt lại hỏi :

– Các cô ả làm cái giống gì kỳ cục vậy?

Diện Mẫn nuốt nước miếng một cái, nói :

– Không được nói.

– Cái gì không được nói?

– Người mắng đại tỷ của chị em chúng tôi như thế là nguy lắm.

Tiểu Phong cười bảo :

– Mặt mày rõ ràng rõ xị ghê quá mà.

– Người còn nói vậy nữa ả? Người phải chịu lỗi ngay đi!

– Chịu lỗi?

– Vậy chứ sao! Nếu người không chịu lỗi thì chị em chúng tôi bao vây bốn góc biến người thành con nhện tám lưới!

Dứt lời năm ả nữ tỷ áo xanh chu môi ngó chàng làm bộ làm tịch trông rất buồn cười.

Tiểu Phong phì cười một tiếng, nói :

– Nếu thật được biến thành con nhện thì tôi sẽ dệt nên một tám lưới bắt đại tỷ của chị em các cô ních thịt ngon lành.

Diện Mẫn giậm chân thỉnh thoảng trên đất nói rồi rít :

– Người thật là chẳng biết sống chết là chi cả mà! Người nói nho nhò một chút không dặng sao? Đại tỷ của bọn chị em chúng tôi như thế đó, tất nhiên đại tỷ của chúng tôi nghe lọt vào tai chẳng sót một câu.

Tiểu Phong thổi tắt Cây Đèn Ma, cất đèn vào túi áo, miệng bảo :

– Nghe được thì sao? Nói chơi chứ hại chi đâu?

– Thật sự ngươi không coi mạng sống đến nửa đồng điều!

– Chẳng lẽ đại tỷ của chị em các ngươi ăn thịt tôi sao chứ?

– Trời ơi! Ngươi thật là khờ khạo quá! Mấy chị em chúng tôi hết sức khuyên can ngươi mà ngươi không chịu nghe, miệng cứ nói ơng ơng lên như thế đó thì chết. Chúng tôi nói rõ cho ngươi biết mà giữ hồn. Chẳng những đại tỷ chúng tôi oán ghét đần ông mà võ công lại cao siêu, huyền diệu không biết đo lường đến mức nào là khác.

Lời nói của Diện Mẫn quả không phải quá đáng vượt qua sự thật. Căn cứ vào võ công của mấy ả nữ tỷ áo xanh này mà nhận xét thì cũng hiểu được võ công của đại tỷ bọn ả chắc cao thâm tuyệt luân, không sai lạc tí nào.

Vừa đi chậm rãi vừa nói chuyện băng quơ, sáu người đã ra khỏi Phong Sa cốc nhắm giữa cụm rừng xanh đi thẳng vào trong.

Diện Mẫn nhíu đôi lông mi xanh biếc lại cất giọng oanh lãnh lốt :

– Đây Lê tướng công! Sau khi người gặp đại tỷ thì ngươi chớ nên dùng lời cứng cỏi chống đối lại nghen! Ngươi hãy dè dặt tức giận để giữ hòa khí, cho dù có tức giận ngươi đừng nói tiếng nào đừng chạm đến dung mạo tư cách của đại tỷ chúng tôi. Một lời xốc ọc là nguy hiểm đến tánh mạng của ngươi đó! Tốt hơn hết là ngươi nài nỉ đại tỷ của chúng tôi nên tha thứ cho cái lỗi vô ý làm cho Hồng Hạnh bị thương.

Nghe những lời khuyên giải thành thật, dường thể hết sức lo lắng cho mình của tỷ nữ áo xanh Diện Mẫn ấy, Tiểu Phong nhovn miệng mỉm cười.

Xuyên qua cụm rừng xanh, Diện Mẫn lấy ngón tay trỏ qua phía trước, nói với chàng :

– Sắp đến rồi Lê tướng công ơi! Những lời bọn chị em chúng tôi dặn dò, ngươi ráng nhớ kỹ nhé!

Tiểu Phong gật đầu nhẹ. Chàng ngược mắt nhìn lên chỉ thấy chiếc xe ngựa đứng chờ ở giữa cụm rừng xanh.

Chiếc xe ngựa này hết sức to lớn, rộng rãi trông như là một gian nhà nho nhỏ, do ba con tuấn mã to đẹp kéo. Bốn phía đều phủ rèm bằng gấm màu hồng thêu dệt cực kỳ hoa hòe lòe loẹt. Đứng xa xa nhìn vào người ta có cảm giác thích thú như cảnh mô tả trong một câu thơ cổ: “Giữa muôn sắc biếc một vẻ hồng tươi!”.

Ba con tuấn mã lông trắng dường tuyết đang cúi đầu gặm cỏ.

Từ bao giờ đến bây giờ, Tiểu Phong chưa từng thấy có chiếc xe ngựa to lớn đến thế, nên trong lòng hơi ngạc nhiên tự bảo :

– “Khí thế thật là oai nghi”.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì chợt nhìn thấy năm ả nữ tỷ áo xanh đã thoáng nhanh đến chỗ chiếc xe ngựa ấy độ chừng ba trượng.

Diện Mẫn lấy mắt ra dấu cho chàng nên cẩn thận rồi chạy đến bên chiếc xe ngựa, cất tiếng trong trẻo nói :

– Thừa đại tỷ! Người đã đánh lên em Hồng Hạnh bị thương đã đến ra mắt đại tỷ.

Tiểu Phong để ý thấy bên rèm phía hữu của chiếc xe ngựa có một cửa nhỏ thêu rùa rất tinh vi đẹp đẽ. Ngay lúc ấy cả bốn ả nữ tỷ cũng đã đứng khép nép bên lỗ cửa ấy, mặt mày sợ hãi lo âu.

Bên trong chiếc xe vọng ra một giọng nói lạnh lùng :

– Bảo hán tới hầu!

Tiểu Phong cười nhạt, bụng bảo dạ rằng :

– “Quả thật phách lối khi người, ta không bước đến thử xem nàng ta làm cho cho biết...”

Diện Mẫn dạy lại bảo Tiểu Phong :

– Mời Lê tướng công bước tới!

Lê Tiểu Phong lạnh lùng đáp :

– Tôi không bước tới! Cần ta bước tới thì nàng đích thân bước xuống xe mời ta!

Câu nói của chàng khiến năm ả nữ tỷ mặt mày tái xanh. Diện Mẫn luyến quýnh ngó Tiểu Phong. Trông thấy cảnh tình đó lòng chàng mềm nhũn vì quá cảm động đối với Diện Mẫn. Nên chàng chỉ buột miệng thốt lên tiếng “ừ” nho nhỏ, tự bảo thầm :

– “Nếu ta không vì tánh tình chân chất thật thà của năm ả nữ tỷ áo xanh thì nhất định ta không thèm bước tới, có ai làm chi được ta. Thế nhưng tội nghiệp cho năm nữ tỷ quá”.

Với ý nghĩ ấy Tiểu Phong ngó thẳng, chân bước đi một cách thông thả oai nghi.

Vừa đến bên chiếc xe, chàng nghe có một mùi thơm ngậy ngất xông vào tận mũi làm cho tâm hồn chàng say mê.

Đứng hẳn lại trước lỗ cửa bên hông xe, chàng đảo mắt nhìn xem. Vừa thoáng thấy chàng đã đờ lờ, mở mắt. Một chập lâu không biết phải làm như thế nào, cứ ngó ngán như ngáy như đại.

Chàng trong thấy bên trong chiếc xe ấy trang trí cực kỳ lộng lẫy, hoa lệ, vừa sang trọng như cung điện vua chúa ngoài đời, vừa như có vẻ trang nhã của phủ đệ thần tiên trên trời. Nhưng mà chẳng có phòng khách đồ đạc gì thường dùng, chỉ là hai gian buồng ngủ có đủ chần đệm gấm mềm hoa, gối thêu chân lưạ...

Nơi này chỉ cách với mặt trước của chiếc xe bằng một cái mái hiên có buồng màu, phủ áo. Tiểu Phong nhận định bên trong chiếc xe có khuê phòng của một bậc thiếu nữ trăm anh, đài các...

Trên chiếc giường thất bảo có rủ rèm the, một ả nữ tỳ áo xanh nằm buông hai tay xuống khỏi đầu gối.

Chàng đoán ngay đó là ả nữ tỳ Hồng Hạnh đã bị chàng đánh trọng thương được đem vào đây điều trị.

Còn một gian buồng ngủ ở sát đằng sau mái hiên của chiếc xa, sát với gian buồng của ả nữ tỳ Hồng Hạnh đang nằm, còn có phần rộng gấp bảy tám lần.

Tiểu Phong đoán chừng là phòng ngủ của bọn nữ tỳ áo xanh kia.

Đương khi Tiểu Phong còn đang nghĩ ngợi vớ vẩn, bỗng nghe một giọng nói như tiếng dương cầm, mà lạnh lùng như nước hồ thu vọng đến bên tai :

– Người là kẻ đã đánh ả nữ tỳ của ta trọng thương phải không?

Tiểu Phong rung động tinh thần vì giọng nói tự sao băng ấy nghe êm tai làm sao đâu. Theo chỗ phát ra giọng nói ấy, chàng liếc mắt nhìn vào. Chàng thấy bên ngoài bức rèm mỏng phía trong lỗ cửa sổ của chiếc xe ngựa ấy có một thiếu nữ mặc áo trắng tinh như tuyết đang đứng day lưng trở ra.

Mở trong bức rèm the mỏng màu xanh, thiếu nữ mường tượng như một nữ thần hiện ra giữa lớp mây xanh lọt lạt.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hồi 31

Cảnh tượng ấy khiến người nhìn thấy đều có cảm giác như là đang đứng trước một cái gì gọi là thần bí mà cũng hết sức oai nghiêm không thể xúc phạm đến.

Tiểu Phong lạnh lùng trả lời:

– Đúng vậy! Ta là người đánh ả nữ tỳ của nàng trọng thương đó.

Thiếu nữ ấy cười gay gắt mấy tiếng rồi nói:

– Mặt người thế cũng là lớn lắm đấy!

Giọng nói của nàng lần này chẳng những chỉ có lạnh lùng như băng giá mà còn chứa đựng những sát khí hầm hầm.

Tiểu Phong nghe ón lạnh đến cả xương sống. Dầu vậy chàng là người vốn có bản tánh kiêu ngạo, liền đó chàng nói to tiếng rang rang:

– Khỏi cần nói hỏi lòng vòng. Ta xuống tay đó là nhẹ lắm rồi.

Thiếu nữ áo trắng buông một chuỗi cười dài khanh khách không ngừng.

Chuỗi cười của nàng rung động toàn tâm mạch của chàng đến nỗi máu trong trái tim trào ngược lên, chàng quát to tiếng hỏi:

– Sao mà nàng cười kia hả?

Thiếu nữ ấy liền ngưng hẳn giọng cười lại tiếng nói của nàng lại lạnh như băng tuyết:

– Cười ngơì trả lời hay thật đấy. Ngơì đánh ả nữ tỳ của ta học máu thế mà ngơì chỉ nói đánh nhẹ nhẹ. Ngơì định khua môi múa mép trước mặt ta nữa sao?

Ngừng qua giây lát, nàng nói tiếp:

– Chẳng qua ta bội phục phần nào võ công của ngơì. Thật ra võ công của sáu ả nữ tỳ của ta chưa nói là thiên hạ vô song nhưng sánh với võ lâm ngày nay, thật cũng khó có ai thắng nổi. Kẻ có đánh trọng thương được nữ tỳ của ta, trừ Giang hồ «Tứ Đại Kỳ Nhon» ra còn không tìm đâu ra được ngơì khác.

Tiểu Phong chặn ngang nói tiếp:

– Câu nói của nàng tưởng chừng như là khoe khoang, lớn lối quá đỗi.

Không lẽ trừ Giang hồ «Tứ Đại Kỳ Nhon» ra trong giới võ lâm chẳng tìm đâu được một bậc đệ tử có thể đánh thắng mấy ả nữ tỳ của nàng sao?

Giọng cười trong trẻo thiếu nữ ấy ngân vang lên, tiếp theo là một câu nói trang nghiêm thành thật:

– Lễ dĩ nhiên là không nói quả quyết như một với một là hai. Chẳng qua chỉ muốn nói tổng quát là hạng ngơì có khả năng ấy rất hiếm hoi, dầu có đi nữa cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay là cùng. Theo lời mấy ả nữ tỳ của ta thuật lại rằng, ngơì chỉ dùng có vài chiêu mà đánh được ả nữ tỳ của ta bị trọng thương, như vậy quả thật khó tin. Nếu lời của bọn chúng mà nói không thêm bớt thì võ công của các hạ thiết tưởng đến kinh khiếp ngơì nghe, chớ chẳng chơi.

Tiểu Phong cười nhạt mấy tiếng, toan mở miệng định nói song lại im hơi.

Thiếu nữ áo trắng lại hỏi:

– Chuyện đánh trọng thương ả nữ tỳ của ta thôi thì tạm thời gác lại, chưa cần giải quyết vội. Giờ đây ta có một việc cần hỏi ngơì!

– Xin cứ thẳng thắn hỏi!

– Ngơì nói là đã có gặp mặt ta rồi?

Tiểu Phong nghe nói bỗng dừng sừng sốt. Chàng sợ hãi đến khiếp vía, kinh tâm, trái tim đập mạnh gần như vỡ tung lồng ngực. Võ công của thiếu nữ này chừng như đã luyện đến mức độ trong vòng trăm trượng nghe rõ từng tiếng lá vàng rơi chẳng? Nếu chẳng vậy thì sao nàng biết câu nói giả ngộ với mấy ả nữ tỳ áo xanh của nàng trong lúc đi đường? Tiểu Phong vội vã cái chính liền:

– Không! Tôi chưa gặp nàng lần nào!

– Thế thì có lạ không chứ, ta nghe rõ ràng là ngơì nói với ả nữ tỳ của ta rằng ngơì có gặp mặt ta kia mà?

Sực nghĩ đến câu nói đùa của mình với mấy ả nữ tỳ áo xanh, chàng dần không được, bật lên một tiếng cười dài. Tiếng cười của chàng làm cho thiếu nữ áo trắng ngơ ngác, không hiểu có nào nên hỏi ngay:

– Sao ngơì lại cười?

Tiểu Phong biết mình lỡ lời nên vội nói:

– Không vì sao cả!

– Nói vậy chẳng là ngơì bày điều nói ầu sao?

Tiểu Phong «ừ» lên một tiếng, tỏ ý là một chuyện bịa đặt chứ không phải là sự thật.

Thiếu nữ áo trắng lại hỏi:

– Ngơì không gặp mặt ta lần nào, thế sao ngơì lại bảo rằng mặt mày ta rõ ràng rõ rệt như một cái tằm ong?

Một lần nữa Tiểu Phong thất kinh hồn vía, võ công của thiếu nữ này thật là cao siêu tuyệt mức. Chàng nói bấy bả chơi cho vui miệng, cách ngoài bảy tám mươi dặm mà nàng nghe rõ mồn một từ từ tiếng chẳng sót câu nào. Nhớ tới câu chuyện pha trò với mấy ả nữ tỳ áo xanh hồi nãy, giờ nghe thiếu nữ áo trắng này hỏi lại, bỗng dưng chàng hình dung ra một gương mặt của cô gái rõ ràng rõ rệt, tánh trẻ nít lại sôi nổi, bất giác chàng lại bật cười mấy tiếng ha hả.

– Sao lại cười nữa đó?

– Tôi thật cười vì chuyện vui quá không thể nín được!

– Chuyện chi mà ngơì vui thú đến cười vô lễ đến trước mặt ta?

– Tôi hình dung về một thiếu nữ đứng quay lưng lại phía mình, thon thon yếu đuối, dáng bộ đẹp tựa hăng nga mà nếu có gương mặt lỗ đố như cái rỗ xảo ...

– Im mồm ngay! Ngươi dám đặt điều chế nhạo. Ngươi biết mặt mày ta rỗ xịt thật à?

Tiểu Phong nghĩ thầm trong bụng:

“Không chừng mình nói là một sự thật sao chứ? Nàng ta mặt rỗ hoa mè cũng nên.”.

Nghĩ như vậy chàng ta trả lời hăng hái:

– Tôi cũng chưa dám chắc là thế nào cả! Nàng có rỗ hay không có rỗ.

Chưa thấy mặt nàng làm sao tôi dám quả quyết được chứ?

– Vậy thì ta hỏi ngươi. Một thiếu nữ dáng điệu, thân hình rất đẹp mà mặt mày như cái tâng ong thì xem như thế nào?

– Tôi không nói chắc là đẹp hay xấu, vì có nhiều cô gái mặt rỗ mà duyên dáng còn cũng có nhiều cô mặt không có chút tàn nhang nào mà lại khó coi. Bất quá lúc vui miệng nói chuyện giả ngạo mà chơi chẳng phải phê bình ác ý.

– Thế mà ngươi lại cười ta có gương mặt rỗ xằng rỗ xịt?

Tiểu Phong bị hỏi dồn trả lời không trôi, chàng nghĩ ngợi chập lờu mới đáp:

– Nếu thật cô nương quả thật có gương mặt như lời tôi nói thì tôi chịu lỗi là lỡ lời, mong cô tha thứ!

Thiếu nữ áo trắng cười gằn nãy tiếng nói:

– Căn cứ vào cái lỗi hình dung diện mạo của kẻ khác để mà nói những lời bốn cột như các hạ thì tội đáng tát hai cái tát tai nầy lửa mới ung.

Mặt mày Tiểu Phong vừa then thùng vừa tức giận, đến đỏ rần lên. Chàng nói:

– Tại hạ thật không có chủ tâm chạm đến tự ái của cô nương, chỉ vì vui miệng lỡ lời trong giây khắc mà thôi. Hôn nữa tại hạ cũng không lấy diện mạo kẻ khác để mà có ý phê bình giễu cợt. Tại hạ cũng không phải hạ người ca ngạo sắc đẹp của một thiếu nữ tuyệt sắc mà mỉa mai diện mạo của một thiếu nữ xấu xí.

– Nói như vậy thì giữa cái xấu và cái đẹp ngươi không có cặp mắt để phán đoán sao?

– Thăm mý thì có. Nhưng xem trong cái đẹp khinh thường cái xấu thì không.

Đối với tôi dung mạo xấu hay đẹp của một cô gái chẳng quan hệ chi cả.

Thiếu nữ áo trắng cười lạnh nhạt:

– Ngươi đánh nữ tỳ của ta bị thương. Cái thù ấy tất phải trả. Có điều trước khi trả thù, ta cho ngươi xem gương mặt rỗ xằng rỗ xịt, rỗ thấy mà ớn đến phải ngươi phải gớm ghiếc không ngó ra sao?

Nói dứt câu, vòng lưng ong của nàng quay nhanh lại. Nàng cất bước chân đi như hoa sen nở chậm chạp đến trước tấm rèm the màu xanh biếc, bộ điệu thông dong tha thướt như tiên nữ hạ trần. Tối trước khung cửa sổ, nàng dừng gót lại.

Tiểu Phong căng mắt nhìn qua tâm thần ngổ ngẩn. Hai con mắt chàng mở trao trao, dường như hai cái lục lạc ngó chăm chăm vào gương mặt thiếu thiếu nữ áo trắng không nháy. Bỗng nhiên chàng vội quay sang nơi khác, tưởng như không dám chạm mặt đến một sức hút mạnh của một tà ma.

Thiếu nữ vừa quay mặt lại, hai con ngươi long lanh như hồ thu gọn sóng của nàng đóng đinh vào mặt Tiểu Phong. Nàng bắt giác cũng ngây người sững sờ.

Bốn con mắt nhìn nhau, Tiểu Phong cảm giác toàn thân run rẩy. Thiếu nữ xuất hiện trước mắt chàng chẳng phải là một thiếu nữ rỗ xằng rỗ xịt như cái tâng ong gớm ghiếc, không dám nhìn mà là một gương mặt yêu kiều, diễm lệ, với vành môi đỏ thắm như hoa anh đào, cười nụ với cặp con mắt xa xanh biếc, mơ huyền với cặp gò má đáng yêu, với hàng lông mi tuyệt tác, một gương mặt đẹp để tuyệt trần. Không thể có một gương mặt thứ hai nào trong thiên hạ đem so sánh kịp.

Nếu đem so sánh với gương mặt của thiếu nữ huyền bí mà chàng trông thấy dưới hang đất thì thiếu nữ này có những nét linh động hơn mà chẳng có nét nào mà không bằng được.

Đem cái gương mặt ấy mà phối hợp với thân hình trắng nõn nà, yếu đuối thướt tha của nàng thì đó là một kỳ công tuyệt tác của thợ trời tập trung tất cả trên thế gian thành một thiếu nữ này. Từ khi ra đời cho đến nay Tiểu Phong chưa hề thấy có một thiếu nữ nào đẹp hoàn toàn được như nàng. Sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Dầu Dương Quý Phi, Vương Chiêu Quân, Tây Thi, Chiêu Thuyền có tái sinh cũng còn thua nàng một bậc.

Cộng với sắc đẹp, cá lặn, nhận sa, hoa nhường nguyệt thẹn ấy, nàng có một khí chất cao quý vô song khiến người không dám mó đến, nhìn mà khiếp sợ,

thấy mà kính phục. Tiểu Phong không phải hạng thanh niên hảo sắc, nhưng chàng vẫn bị sắc đẹp của thiếu nữ này thu hồn bắt phách đến phải mê mẩn tâm thần.

Đương khi chàng ngây ngất trước sắc đẹp của nàng, Bồng nghe bên tai giọng nói du dương như rót từng tiếng một êm ái dịu dàng:

– Gương mặt rõ ràng rõ xít của ta xem thấy có gớm ghiếc ớn nhồn không?

Tiểu Phong như người đang nằm mộng bị đánh thức. Chàng mỉm cười đáp:

– Tôi cơ hồ như không tin cặp mắt mình. Người đời sao lại có cái hồn nhiên lộng lẫy như thế này? Tại ... hạ ...

– Người tìm cái chết hả? Miệng nói giọng đạo đức mà lời nói ton hót phỉnh phờ. Đó là thái độ của phường hảo sắc.

Tiểu Phong cười nhạt mấy tiếng đáp:

– Lời nói của tại hạ từ trong gan ruột diễn tả ra câu văn, cô nương hãy cứ yên tâm, chẳng phải nghi ngờ nghĩ ngợi chi cả. Trái tim tôi đã có nơi gởi gắm sẵn từ trước. Tuy sắc đẹp đối với tại hạ chẳng phải là vật không đúng. Nhưng ...

– Nghĩa là thế nào?

– Lòng tại hạ như nước ngưng đọng, không trôi về đâu.

Thiếu nữ áo trắng cười lạnh lạnh nói:

– Lòng người như nước ngưng đọng? Người đã có người yêu?

– Đúng thế!

Trên gương mặt thiếu nữ thoáng qua vẻ u oán bi thương. Nàng nhếch môi cười nhạt, cất tiếng hỏi:

– Người đánh ả nữ tỳ của ta bị trọng thương. Mối thù này người tính giải thích như thế nào?

Tánh khí ngạo mạn lại sôi dậy trong lòng, Tiểu Phong liền nói:

– Bọn nữ tỳ của cô nương làm chuyện rắc rối tự mình xen vào công việc của tôi, còn trách tôi sao nặng?

Thiếu nữ áo trắng nói bằng giọng gay gắt:

– Mối thù đánh ả nữ tỳ của ta trọng thương, lẽ tất nhiên là ta phải trả, chẳng qua ...

Nàng buông một tràng cười dài lạnh lạnh rồi lại nói tiếp:

– Nếu người đỡ nổi ba chiêu của ta thì kể như mọi việc đều giải quyết ổn thỏa, ta không làm khó người nữa.

Tiểu Phong cười ngạo nghề bảo:

– Đừng nói là ba chiêu, dầu ba mươi chiêu đi nữa, Tiểu Phong này cũng vẫn đón tiếp xem sao.

Thiếu nữ áo trắng nói:

– Nếu người chống đỡ nổi ba chiêu của ta, thì mối thù ấy coi như đã tính toán xong. Còn như người chống đỡ không nổi ba chiêu của ta thì người tính sao?

Tiểu Phong đáp:

– Phòng như tại hạ không tránh né được ba chiêu của cô nương thì tại hạ để mặc cô nương xử trí tại hạ cách nào tùy tiện!

– Lời nói của người đã đo lường kỹ lưỡng chưa đó?

– Đáng làm trai hể nói ra là giữ lời, há thất tín với thiên hạ sao?

– Tốt lắm!

Tiếng nói vừa dứt thì người thiếu nữ áo trắng đã thoáng đến trước mặt Tiểu Phong, cách độ ba thước. Hai con mắt của nàng tựa hai luồng ánh sáng rào khắp thân hình Tiểu Phong, nói lên:

– Chờ ta xuống xe!

Thiếu nữ áo trắng xuống xe, cùng Tiểu Phong song song đi ra phía ngoài khoảng trống một đôi. Năm a nữ tỷ mon men theo sau. Mặt mày của chúng đều buồn rầu tiêu ngùi, mắt để dồn vào mặt Tiểu Phong như trách móc lại như lo sợ phập phồng.

Đến khoảng đất trống giữa cụm rừng xanh, thiếu nữ áo trắng và Tiểu Phong dừng gót lại.

Chàng lên tiếng hỏi nàng:

– Mời cô nương hãy tự tiện ra tay!

Đứng cách mặt Tiểu Phong độ ba thước, thiếu nữ áo trắng ấy phong thái điềm lệ oai nghi như một nữ thần. Gió lạnh ban đêm thổi phất vạt áo và ống quần trắng nõn như tuyết của nàng thành một nàng tiên giáng lâm, ai trông thấy cũng phải đắm đuối, say mê mộng hồn lạc phách Đào Nguyên, lòng trần nổi hết u phiền, thành thoi.

Thiếu nữ áo trắng cất giọng oanh ca thánh thót hỏi Tiểu Phong:

– Người chuẩn bị đầy đủ rồi đấy chứ?

Tiểu Phong cảm giác là tình thế rất nghiêm trọng chứ chẳng phải tầm thường. Vì nếu chàng mà thua thì nàng sẽ xử trí với mình ra sao? Vận dụng «Vạn Năng Thần Công» khắp cả toàn châu thân, chàng liền miệng đáp:

– Cô nương cứ ra tay! Tại hạ đã chuẩn bị chu đáo rồi đó!

Cười nhạt nàng vung hai bàn tay ngọc đánh ngay tới Tiểu Phong một chưởng.

Những tay võ nghệ siêu quần khi đã giao đấu khác xa với kẻ tầm thường nên một chưởng của nàng áo trắng ào diệu man trá tuyệt luân, đầu có nhận rõ chiêu thức cũng chẳng điều chi tránh né. Đã vậy mà bên trong của chưởng ấy lại còn ẩn tàng ba chiêu biến hóa:

Tý, điểm tảo lợi hại vô cùng, tránh được chiêu tý, đánh thẳng thì bị chiêu Điểm (điểm vào yếu huyệt) mà né được chiêu điểm thì bị chiêu Tảo (quét ngang xuống) mà né được ba chiêu biến hóa này không phải là chuyện dễ, không phải cao thủ nào cũng làm được.

Tiểu Phong rất hiểu cuộc giao đấu này rất đổi quan trọng đến oai danh, thanh dư của mình, nên vừa lúc thiếu nữ áo trắng xuất thủ lệ tựa chớp giăng thì chàng cũng đã sử dụng cấp kỳ thân pháp «muộn» (né tránh) nên thoát khỏi một chưởng thứ nhất của nàng.

Thân pháp «muộn» của Tiểu Phong là một tuyệt học hiếm thấy trong võ lâm.

Đương khi thiếu nữ xuất thủ thì Tiểu Phong đã lách mình né tránh khỏi, bắn mình ra xa ngoài năm thước.

Thức «muộn» của chàng cực kỳ ảo diệu khiến nàng phải sững sờ ngơ ngẩn.

Cười nhạt, nàng cất giọng êm ả ngợi khen:

– Thân pháp «muộn» của các hạ thật đáng gọi là vô lâm tuyệt học.

Tiếng «học» vừa dứt ra khỏi miệng, tiếp theo liền một tiếng thét xé mây, thiếu nữ áo trắng biến thành một ảo ảnh trắng nõn. Thấy bóng mà không nhìn thấy thân hình đầu nữa cả. Lệ như một ánh sao băng chớp nàng tới ngay người Tiểu Phong, chưởng thứ hai đánh liền vào ngực chàng, tốc độ còn mau gấp đôi chưởng thứ nhất.

Thủ pháp của thiếu nữ áo trắng tuyệt luân mà thân pháp của Tiểu Phong cũng chớp nhoáng tợ một lần điện xẹt. Thân hình chàng vung tròn một vòng, lách khỏi chiêu thứ hai của chàng.

Nào ngờ thân hình Tiểu Phong chưa thoát khỏi phạm vi chưởng của thiếu nữ áo trắng thì tiếng nàng đã thét lên sang sảng:

– Này hãy đỡ chiêu thứ ba của ta.

Tiểu Phong kêu thầm trong bụng một tiếng “Nguy!” thì chàng vừa tránh khỏi chiêu thứ hai của thiếu nữ áo trắng thì đúng lúc chiêu thứ ba của nàng đã đến sát một bên, không tài nào né tránh kịp nữa.

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng, chàng chỉ còn có cách đánh liều một chưởng giải nguy chứ không còn biện pháp nào khác.

Chiêu thứ ba của thiếu nữ áo trắng chính là một tuyệt chiêu kiếm pháp trong võ lâm, vì chiêu ấy bao gồm đầy đủ các chiêu thức biến hóa kỳ dị nhất ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Chưởng kinh của Tiểu Phong vừa đánh tới, thì bàn tay mặt của thiếu nữ áo trắng cùng trong một lần biến liền hai động tác, một cái gạt qua, một cái điểm tới ngay huyệt khí hải của chàng.

Thế biến hóa của nàng quá đổi kỳ dị khiến Lê Tiểu Phong kinh khiếp trong lòng. Cái chết của chàng dưới bàn tay của thiếu nữ áo trắng sắp xảy đến, chàng kết liễu cuộc đời thảm thiết như vậy hay sao?

Trong lúc nguy cấp cực kỳ ấy Tiểu Phong vội vàng vung bàn tay trái tới lệ đường chớp nhoáng điểm trúng vào ngực nàng.

Vì tình thế gấp rút, không thể đắn đo suy tính trước được nên ngón điểm ấy của chàng bắt buộc nàng thiếu nữ áo trắng phải thả liền tay lại. Nếu không rút tay về thì Tiểu Phong nhứt định sẽ bị trọng thương dưới chưởng lực của nàng mà nàng cũng không sao thoát khỏi bị chàng điểm trúng vào yếu huyệt có thể chết ngay tại chỗ.

Tiểu Phong vừa vung tay điểm tới thì chàng sực nhớ ra vội kêu thảm trong miệng:

“Không xong rồi!”, tinh thần chàng bối rối chẳng biết xử trí như thế nào.

Bối chàng dùng ngón tay điểm tới đó chính đúng vào cái núm vú phía bên mặt của nàng. Chàng định rút tay trở về thì quá trễ, không còn kịp nữa. Vì thế chàng biến hóa ngón điểm thành ngón xoa, chàng vung tiếp bàn tay xoa nhẹ phớt qua trái tuyết lê vun vùn của nàng thiếu nữ áo trắng.

Chính cái va chạm ấy đã làm cho Tiểu Phong ngăn người đồng thời thiếu nữ áo trắng cũng sượng cả người, mặt nàng thẹn thùng. Cả hai thất thần, bốn mắt nhìn nhau. Mặt thiếu nữ càng lúc càng đỏ chảng hiểu nàng vì giận hay vì thẹn.

Tiểu Phong chẳng kém nàng ...

Thiếu nữ gần từng tiếng nói:

– Ta không ngờ ngươi lại có hành động ấy.

Tiểu Phong cố trấn định tâm thần. Chàng vội vòng tay trước ngực nói:

– Xin cô nương bỏ qua cho tại hạ. Thật ra, trong lúc giao thủ vì bất ý nên không kịp dừng tay, chớ thật sự tại hạ vẫn quý trọng cô nương, đâu lại có hành động bất nhã ấy!

Cặp mắt sáng ngời của thiếu nữ áo trắng chiếu rọi hung quang. Nàng trừng hai con ngươi ngó lườm vào mặt Tiểu Phong. Bàn tay ngọc của nàng chậm chậm đưa thẳng lên, chuẩn bị ra tay rửa hận.

Tiểu Phong biết mình có chỗ chẳng phải đối với nàng vì đã là hiệp nghĩa trọng phu, dầu trong tình thế cấp bách ra sao đi nữa cũng chẳng nên va chạm vào huyệt «ngọc nhũ» của nàng. Sự lầm lỡ ấy đã gieo rắc thêm cho chàng lắm điều rối rắm. Nếu không cách có xoa dịu lòng uất hận của nàng, chẳng những gieo thêm điều rắc rối ấy vào mình, mà một khi câu chuyện này lọt ra chốn giang hồ, mình lại còn mang nhiều tăm tiếng không tốt.

Đã mang một danh hiệu «Giang Hồ Đệ Tam Ma» thêm vào đó lại còn làm chủ Cây Đèn Ma, hầu hết võ lâm công đạo trên chốn giang hồ khiếp sợ sự hung tàn ác độc trong tư tưởng sẵn chất chứa lâu rồi, nếu cứ chỉ khinh bạc đối với thiếu nữ áo trắng này lan đồn ra nữa thì tránh chi cho khỏi bị xem như ma đầu háo sắc, khó gỡ cho ra.

Nhưng sau khi đưa cao song chưởng lên, bỗng nhiên ... Thiếu nữ áo trắng than dài nhỏ nhỏ, bàn tay đưa lên chậm chậm buông xuống. Gương mặt của nàng phớt nhẹ lên một vẻ u oán, miệng nói bơ thờ:

– Thôi mình đi ...

Sự việc chuyển biến quá bất ngờ ngoại dự liệu của Tiểu Phong, nên chàng không khỏi ngạc nhiên một chút.

Trông thấy thiếu nữ áo trắng đượm nét âu sầu buồn bã.

Chàng ngờ ngẩn chẳng còn biết nói làm sao!

Thiếu nữ áo trắng miệng nói một câu bơ phờ «Thôi mình đi» ấy xong, bèn đảo cặp mắt sáng ngời ngó năm ả nữ tỳ áo xanh miệng bảo:

– Các em à! Chúng ta đi nhé! Bắt kè ngựa xong chúng ta đi ngay.

Ba ả nữ tỳ áo xanh liếc mắt nhìn vào mặt Tiểu Phong, vẻ nghi ngờ rồi quay mình lại cột dây cương ngựa vào chiếc xe.

Thiếu nữ áo trắng ấy gọn ghẽ bước chân đi lại phía cửa thân hình thon thon gót sen la đà khí sắc ừ màu như cảnh hoa son nắng rức.

Lê Tiểu Phong tiến lên ba bước, cất tiếng gọi rồn rảng:

– Cô nương!

Thiếu nữ chậm đứng lại, nhưng không quay mặt ngó chàng, chỉ buông tiếng:

– Thế nào! Người cản chống đỡ ta ba chiêu nữa à?

Tiểu Phong nói:

– Cô nương đừng hiểu lầm! Chỉ mong cô nương hiểu thấu việc đã qua, chỉ vì trong lúc nguy cấp không kịp đo lường lúc xuất thủ chớ tại hạ không phải cố

tâm

Thiếu nữ áo trắng vội đáp ngay:

– Ta đã bỏ qua, không có chấp thì người hãy đi, còn nói năng làm gì nữa?

Tiểu Phong toan mở miệng nói rồi lại làm thinh, mắt nhìn nàng lê bước sạt sạt trên mặt đất. Bỗng nhiên nàng lại dừng chân quay lại hỏi chàng:

– Người là Tiểu Phong đó chỉ?

Tiểu Phong ngơ ngác đáp xuống:

– Vâng! Tôi chính là Tiểu Phong.

Thiếu nữ áo trắng nhướn môi cười khô héo, hình như định nói gì rồi lại thôi không nói. Nàng quay gót bước đi được mấy bước, bỗng nhiên đứng lại lần nữa.

Ngẫm nghĩ hồi lâu nàng buông giọng nói:

– Lê tướng công à! Tôi có vài lời muốn nói!

Tiểu Phong đáp:

– Cô nương có điều gì xin cứ thẳng thắn tỏ bày!

– Tôi còn nhớ kỹ một câu nói của Lê tướng công rằng, nếu tướng công hóa được con nhện nhện thì người nữ giăng thành mạng lưới để bắt tôi dặng ăn thịt, có đúng vậy không?

Tiểu Phong trả lời:

– Đó chẳng qua là một câu nói chơi khi vui miệng.

Thiếu nữ áo trắng ấy nói bằng giọng rầu:

– Đúng thế! Tôi vẫn biết đây là câu nói chơi. Có điều tôi hy vọng nó sẽ thành được sự thật. Chẳng qua cái mạng lưới ấy phải là mạng lưới tình. Tôi là kẻ lú lẫn vớ, thơ thần bên trong suốt đời không bao giờ thoát khỏi.

Dứt câu, nàng xẵng xải cất bước đi thẳng lại chỗ để xe rồi vội vàng leo vào bên trong tấm màn thu biếc.

Nhìn theo bóng hình sau lưng, nhớ đến mấy lời nàng nói, Tiểu Phong nghe con tim rạo rục khác thường.

Bất ngờ Diện Mẫn chạy bươn bả đến trước mặt Tiểu Phong vừa nhìn vừa hỏi chàng lảng lảng:

– Lê tướng công! Mạng lưới tình là cái gì vậy tướng công? Chúng em nghe đại tỷ nói mà chẳng biết mạng lưới tình gì cả. Phải nó là cái màn của con nhện đực không?

Đang ngơ ngẩn tâm thần bị câu hỏi ngơ ngẩn của Diện Mẫn khiến Tiểu Phong như người đang nằm mơ chợt tỉnh giấc ngó Diện Mẫn đầy vẻ nghi ngờ.

Chàng cười gượng đáp lại:

– «Mạng lưới tình» chẳng có hình dáng chi cả, chỉ biết rơi vào trong đó thì chẳng biết giống gì hết. Nhưng nó lợi hại vô cùng. Giả như một người nào đó bị «mạng lưới tình» giăng cứng vào trong thì suốt đời trọn kiếp không bao giờ gỡ ra được.

Diện Mẫn dường như tin dường như ngờ, buột miệng kêu lên «à», liền khi ấy, tiếng oanh thánh thót của nàng áo trắng ngân lên trong trẻo:

– Em Diện Mẫn à! Thôi chúng ta đi chớ, còn lảng vảng ở đây chi lâu!

Ngó Tiểu Phong lần sau cùng, Diện Mẫn thoăn thoắt phóng nhẹ thân mình lên chiếc xe ngựa. Ba à nữ tỷ áo xanh gia roi «trót trót» mấy tiếng, ba con tuấn mã kéo chiếc xe chạy bay như tên bắn, chỉ không đầy chớp mắt, biến mất trong lớp bụi cát mịn mù.

Nhìn theo dấu xe khuất dần trong khói bụi, hương thơm còn phảng phất đâu đây, Tiểu Phong vợ vắn, ngẩn ngơ dường thể mất một cái gì đáng tiếc mà khó tìm lại. Chàng thần thờ tự hỏi lòng mình:

“Thiếu nữ áo trắng là ai? Nàng làm sao rèn luyện thành một võ công siêu nhân, tuyệt thế như vậy?”.

Do đó hình bóng thiếu nữ áo trắng ăn sâu vào tâm trí chàng, không khác đâm chồi mọc rễ, không sao xóa nhòa phai lợt! Chàng tin chắc từ ấy mãi về sau, chàng không sao quên nổi dáng người diễm lệ, giọng cười tiếng nói êm ái ngọt ngào của nàng.

Tiểu Phong như bị một sức mạnh vô hình vô thức, thò tay vào túi áo lấy cây đèn ma ra cọ lửa đốt sáng. Chàng bắn mình tới Phong Sa cốc lệ tợ sao băng.

Đến bên trong Phong Sa Cốc, chàng vẫn còn trông thấy Thiết Kỳ Lệnh và bọn cao thủ của Kim Xà Giáo vẫn còn tập trung vào chỗ đó, chẳng tản mác đi đâu. Hơn nữa, số người có mặt tại tăng thêm hơn vài ba trăm.

Kim Xà Giáo lúc ấy đã tập hợp toàn bộ cao thủ. Bọn chúng quyết sống chết với Tiểu Phong một trận cuối cùng.

Tiểu Phong rảo mắt nhìn xem. Chàng trông thấy ngoài con số cao thủ đông như kiến cỏ của Kim Xà Giáo ra, đứng sát bên hông phía tay mặt của Thiết Kỳ Lệnh Vu Toại, còn có một người đàn bà tuổi chừng năm mươi mà vẻ đẹp đánh dấu một thời hoa niên đầy nét say mê hấp dẫn. Người đàn bà ấy chính là Ngọc Diện Quan Âm Vu Ngọc Phương, con gái cưng yêu duy nhất của Thiết kỳ Lệnh Vu Toại.

Tung chân nhẹ nhàng, Tiểu Phong bay người đến đứng trước mặt Vu Toại.

Cả hai luồng nhãn quang rực rực trong cặp mắt sáng ngời quét khắp mấy trăm cao thủ có mặt tại trận một vòng, chàng buông một chuỗi cười dài lạnh lẽo, cất tiếng nói oai nghiêm sang sảng:

– Vu Toại! Ngươi có ngày nay còn nhớ chi việc xưa hầy đỡ ta một chưởng!

Tiếng nói vừa ngưng, một trận chưởng phong cũng vừa ào ào đánh bổ tới.

Sau khi Tiểu Phong ra tay, tiếng quát lãnh lót của Ngọc Diện Quan âm Vu Ngọc Phương vang dội xe mây một ngọn chưởng từ tay nàng bổ tới bụng Tiểu Phong.

Lối xuất thủ của Ngọc Diện Quan âm lạnh lẽo vô tỷ, Tiểu Phong thối lui một bước. Mắt chàng ngời tinh quang miệng chàng nạt vang như sấm:

– Nàng là ai?

Cười nhạt, nàng đáp:

– Ngọc Diện Quan Âm!

– Ngọc Diện Quan Âm Vu Ngọc Phương, thế lại càng tốt. Có điều ta cần hỏi nàng câu này. Hẳn nàng chưa quên cái chết thảm khốc của Trầm Phụng Linh và Đinh Tích Phương năm nọ là do bàn tay nàng gây ra đó chứ?

Giương mặt Vu Ngọc Phương biến sắc, tái mét, nàng giận dữ nói to:

– Hai người ấy đối với mi có liên quan như thế nào?

Tiểu Phong nạt bảo:

– Không cần nàng biết đến, ta vâng lệnh Cây Đèn Ma chính nghĩa, hôm nay quyết lấy mạng bọn ngươi.

Câu nói không đợi dứt Cây Đèn Ma bên trái đưa lên, bàn tay mặt đánh tới hai chưởng, ào ào nổi gió đánh tới hai chưởng vào ngực Ngọc Diện Quan âm.

Áp dụng chiến thuật đánh mau, thắng lẻ, chàng thi thố bảy môn biến hóa trong môn «kích» vào hai chưởng. Một chưởng vừa sát tới thì chưởng thứ hai liền theo.

Vỗ công của Ngọc Diện Quan âm Vu Ngọc Phương mặc dầu cao cường thâm diệu, nhưng sánh với Tiểu Phong trong giây khắc này thì chẳng khác chi trời thăm với vực sâu.

Thấy chưởng thứ nhất của Tiểu Phong đánh tới, Ngọc Quan Âm đã biết ngay lối xuất thủ của đối phương mau mạnh tuyệt luân, đầu dùng thân pháp nào cũng không sao né tránh kịp. Nàng nghiêng chặt hai hàm răng vận dụng toàn lực bàn tay vung tới đón đỡ, không ngờ chưởng lực của nàng chưa kịp trúng chưởng phong của chàng thì Tiểu Phong đã đón đánh ngay thẳng ngón đòn quét ngang.

Lối biến thế bí huyền ảo diệu có một không hai trên đời, nên chưa kịp trông thấy cho rõ ràng, chỉ nghe tiếng rú thảm thiết cực kỳ thét lên rừng rợn, Ngọc Diện Quan Âm đã bị bẻ nát sọ, óc văng ra tứ tung, máu tuôn ra như mưa, nằm chết ngay đơ trên mặt đất.

Vu Toại mục kích tình trạng bi đát, rống lên như một con cọp:

– Các hạ quá đồi tàn ác!

Cây Thiết Kỳ trên tay hấn vung múa bật bật, vẩy liên một lúc người sáu chiêu. Bóng Thiết Kỳ tới tấp ngập trời không khác nào biển dậy ba đào cuộn trào tới Tiểu Phong. Cùng liền khi ấy, trên bốn mươi cao thủ thượng đẳng Kim Xà Giáo bao vây chàng chặt cứng vào trong vòng liên thủ tiến công ào ạt.

Một trường sát kiếp dấy lên. Một cuộc tàn sát diễn ra. Trong Phong Sa Cốc, gió lạnh rít lên từng cơn dương thế máu tanh, xương nát cảm động đến đất trời.

ánh lửa chớp chùng của cây đèn ma le lói một màu khủng bố rùng rợn.

Sự kiện mà các nhân vật giang hồ luôn lo sợ phập phồng đến quên ăn, bỏ ngủ, cuối cùng vẫn không tài phép nào tránh khỏi cảnh tượng thê thảm bị ai để ngăn cản Cây Đèn Ma xuất hiện.

Máu tanh từ ngọn gió lạnh lùng trong Phong Sa Cốc thổi ra sau cùng lan khắp võ lâm thiên hạ.

Liền ngay lúc ấy chợt nghe Tiểu Phong nạt vang một tiếng rung động núi rừng. Một tiếng rú thê thiết. Cây Thiết Kỳ Lệnh trong tay Vu Toại văng bay ra ngoài xa ngoài mây trượng. Thân hình của hắn cùng theo tiếng nạt của Tiểu Phong, bay bổng lên không khác một con diều giấy bị đứt dây rồi rớt xuống, tông cán vào gốc cây cổ thụ. «Bốp» một tiếng người hắn nát ra như cám, máu tuôn thành vũng.

Hơn hai trăm cao thủ Kim Xà Giáo kêu la dậy đất long trời, cùng vung song chưởng vào tấn công Tiểu Phong cát bay đá chạy và thế chưởng như đổ núi, dòi non, nghiêng trời, đất lở.

Tiểu Phong quát tiếng nạt to như sấm dậy:

– Cây Đèn Ma sai ta đêm nay tiêu diệt hết Kim Xà Giáo, ta há triển kỳ cái chết của bọn ngươi đến ngày mai hay sao? Có điều ta ra ơn cuối cùng, nếu đứa nào còn tiếc mạng hãy mau mau tẩu thoát. Ta nề đức hóa sanh của tạo hóa tha cho. Còn cứng cổ y động chống trả thì chết hết, đừng oán than!

Tiếng nói đến đâu song chưởng ào ào dấy lên đến đó ...

Những đám cao thủ xông vào trước thì được kết liễu tánh mạng trước. Trong những tiếng rú thê thảm, máu miệng tuôn trào, thân hình ngã gục, chết nằm sóng sượt sắp lóp lên nhau. Đám cao thủ chưa chết lại tràn tới như một biển người, miệng la hét om sòm, tay đánh tới tấp nập.

Mùi thây ma chết, mùi máu tanh tràn ngập trong Phong Sa Cốc. Những tiếng rú thê thê lê, hợp với những tiếng la chối lói dệt thành một điệu nhạc khủng khiếp chưa từng thấy trên chốn giang hồ.

Bóng người bay vi vút!

Máu tươi tuôn trào!

Góm ghiech thay một cuộc tàn sát thê thảm rừng rợn nhất trần ai.

Bầu trời càng lúc càng đen sẫm. Mạng sống của người sau rút vừa thết xong tiếng rú thê thảm cuối cùng thì bốn bề đều im lặng phăng phắc. Mấy trăm cao thủ Kim Xà Giáo đều bỏ mạng trong tiếng rú thê thảm liên tiếp không ngừng ấy.

Bầu trời trong sáng lẫn ánh sáng bình minh chói rạng một góc phương Đông.

Phong Sa Cốc hoàn toàn không còn nghe tiếng rú thết âm u, thê lê như quỷ khóc, ma gào ấy nữa. Chỉ thấy ngập đường trong Phong Sa Cốc vô số thây ma chết chong chất trên mặt đất đượm ướt máu me, tràn đầy cát vàng dưới con gió lốc.

Chỉ còn vài ba mươi môn đệ của Kim Xà Giáo nghe lời cảnh cáo của Tiểu Phong bỏ cuộc giao tranh, lần lượt tránh trước nên còn sống sót.

Trong Phong Sa Cốc mấy trăm tử thi nằm sắp lóp. Máu tươi bên trong chiếc mặt nạ bằng vải đen bao mặt, bị gió thổi khô ra.

Sau mấy ngày, tám tám kịch trên đây lan đồn khắp chốn giang hồ, giới võ lâm nghe đến chẳng một ai chẳng run rẩy, sợ hãi.

Cây Đèn Ma vừa xuất hiện đã giết trọn ở Kim Xà Giáo. Sự kiện này chưa từng có trong lịch sử võ lâm xưa nay. Thiết Kỳ Lệnh Vu Toại, Ngọc Diện Quan Âm Vu Ngọc Phụng, cộng thêm hai trăm tám mươi cao thủ thượng đẳng của Kim Xà Giáo lại đâu phải là một con số nhỏ? Những con số đó đâu chỉ chấm dứt một lần mà nó còn lan rộng mãi.

Thử tưởng tượng, mới xuất hiện lần đầu mà bấy nhiêu cao thủ bỏ mạng dưới Cây Đèn Ma. Cứ theo cái đà ấy mà tiến mãi thêm lên thì bao nhiêu nhân vật thượng đẳng của giới giang hồ chỉ trong vòng một tháng sẽ bị giết sạch?

Sự kiện ấy làm sao không rung động võ lâm? Thiên hạ đâm ra sợ hãi. Đâu đâu cũng nghe đến Cây Đèn Ma.

Hai mươi năm trước, lúc Vô Cực Thiên Tôn lấy được Cây Đèn Ma đã gây thành một cuộc tàn sát võ lâm, máu chảy thành sông, xương chất thành gò. Đây là Cây Đèn Ma xuất hiện lần thứ hai chắc là tàn sát võ lâm gấp mấy lần Vô Cực Thiên Tôn hồi hai mươi năm trước. Tất cả mọi người không một ai biết rõ vì sao mà Cây Đèn Ma lại giết người, toàn là những cao thủ thượng đẳng võ lâm?

Sự thật Tiểu Phong là người đã chịu mệnh lệnh giết người của Cây Đèn Ma, tự biến thành hung thủ, cũng vẫn chỉ biết một cách mù mờ chứ không thấu đáo tường tận bên trong. Vì vậy hết thảy nhân vật giang hồ, kể cả người hết sức thân mật với Tiểu Phong là Ngoại Thiết Nhon, cùng với Bắc Yêu và Bạch Cơ cũng chẳng một ai tha thứ hành động của chàng. Cây Đèn Ma ra lệnh cho Tiểu Phong sắp đi trên con đường chết.

Lúc Cây Đèn Ma làm xao xuyên lòng người, làm linh hồn khiếp đảm hai giới hắc bạch giang hồ đứng vào lúc Tiểu Phong vào trong thành Nam Xương.

Những chuyện xôn xao bàn tán về chàng, suốt quãng đường đi chàng đã nghe nhảm tai. Diệt xong Kim Xà Giáo, tiêu diệt hai trăm tám mươi mạng cao

thủ, Tiểu Phong ngẩn ngơ về hành động đẫm máu của mình. Chàng ở luôn mười ngày trong núi sâu rừng vắng. Nhưng chàng tự nghĩ mỗi thù nhà chưa trả xong, chàng chưa thể giấu mình mà chẳng ra mặt ngoài chốn giang hồ được. Do đó chàng phải đi đến thành Nam Xương, mục đích chính là chàng tìm vào Tổng Đàn của Địa Bảo.

Chàng cũng biết rằng với võ công hiện tại của chàng, việc lấy mạng Lãnh Diện Vong Hồn không còn là việc khó khăn như trước kia nữa.

Bóng hoàng hôn phủ xuống một màu đen sẫm, cảnh sắc đắm chìm trong màu đen. Tiểu Phong đi vào tử lâu Tứ Hải, một nơi thường lui tới của giới võ lâm.

Ý định của chàng là sau khi bữa tối, chàng sẽ đi thẳng tới «Địa Bảo» kiểm Lãnh Diện Vong Hồn để thanh toán cho xong món nợ máu.

Ăn được nửa bữa, chàng nghe ở bên kế cận người ta bàn về công việc của mình:

– Lão đại! Anh có nghe thiên hạ bàn tán về con người khủng khiếp ấy không?

Một giọng nói khác tiếp liền theo:

– Người nào?

– Cây Đèn Ma chớ còn ai nữa!

Chuyện chi nữa, đầu óc Tiểu Phong rộn ràng. Phía sau có người nói chuyện về mình đó, chàng ngược mắt lên nhìn. Thấy hai người cao lớn vạm vỡ, tuổi độ ngoài bốn mươi, mặc áo chên, quần ống túm. Một người vết sẹo vắt ngang gò má nửa vòng cung, mặt rất cô hồn, chứng tỏ hẳn không là bọm bãi trộm cướp cửu khôi cũng là hạng «anh chị bự» trong làng đao to búa lớn. Còn một người nữa mặt đen như lọ chảo, hai gò thái dương nổi cao, võ công có lẽ không kém.

Tên có sẹo tỏ vẻ giận dữ:

– À phải rồi Cây Đèn Ma! Việc đó ai mà chẳng nghe? Hai trăm tám mươi cao thủ của Kim Xà Giáo đều chết dưới tay Cây Đèn Ma. Cả thành Nam Xương rạt rào mưa gió, chớ không dám sủa, gà không dám gáy. Mọi người đều nom nớp lo sợ, chẳng biết khi nào đến lượt mình bị giết chết cùng với môn phái mình bị tiêu diệt.

– Lão đại à! Anh nghĩ rằng việc ấy có thể xảy ra đáng như lời thiên hạ đồn đãi hay không? Một cây đèn nhỏ lại sai khiến một con người vận mệnh tuyệt đối để giết chết người! Phải chăng những ai ngó thấy Cây Đèn Ma ấy đều cam tâm chịu chết dưới tay người cầm Cây Đèn Ma?

Tên mặt có sẹo trả lời bằng một giọng phách lối:

– Cái đó hả? Tôi chẳng thể nào tin nổi người cầm đèn ma lại có võ công cao cường đến thế. Ví như tôi có dịp được thấy Cây Đèn Ma ấy tôi quyết xem cho được tuyệt học của người cầm Cây Đèn Ma có những ngón chi để cho người đời phải khiếp sợ, miệng đời thường hay thêu thùa thêm bớt, tai nghe không bằng mắt thấy. Tôi có thấy thì tôi mới tin, chớ nghe lời thiên hạ đồn nhiều khi bán lúa giống!

Câu nói của hắn vừa dứt, Tiểu Phong đằng hắng một tiếng, vừa cười nhạt vừa bảo ngay:

– Lũ các ngươi chưa phải là địch thủ của người cầm cây đèn ấy đâu!

Hai tên vạm vỡ áo chên quần túm ấy giựt mình. Chúng đưa bốn con mắt sợ sệt nhìn về phía Tiểu Phong. Tên mặt đen như lọ chảo ấy hỏi chàng:

– Sao mi biết?

Tiểu Phong nói:

– Ta đây đã thấy.

– Vậy ra mi là người của Kim Xà Giáo trốn thoát đến đây?

– Không!

Hai tên mặc áo chên quần túm ngó nhau ngờ vực, không hiểu chàng là ai!

Cứ bắn khoăn nghĩ ngợi. Tên có vết sẹo nơi mặt làm ra vẻ can đảm anh hùng, trề môi nhún mấp nói:

– Ta đây chờ có dịp thử sức với người cầm Cây Đèn Ma ấy cho thấy rõ đâu là sự thật!

Tiểu Phong mỉm cười gần hời hợt:

– Thật vậy à?

– Thật vậy chớ sao. Bởi ta hề nói là làm, dám làm mới dám nói!

Trong tửu lâu Tứ Hải, vô số những cặp mắt hiếu kỳ đổ dồn về ba người đang cãi qua cãi lại lớn tiếng om sòm. Mọi người dường như rất thích thú nghe câu chuyện cãi vã về Cây Đèn Ma. Hai đảng đều dùng bằng giọng khiêu khích chẳng bên nào chịu lép bên nào.

Tiểu Phong nói:

– Thế thì ta cho bọn người thấy võ công của người cầm Cây Đèn Ma ấy ra sao.

Tiếng chàng vừa dứt thì cánh tay của chàng cũng vừa giơ lên. Hai chum rượu đầy ở trước mặt hai tên mặc áo chên, quần túm ấy vụt bay vèo vèo vào lòng bàn tay của Tiểu Phong.

Chỉ một ngón biểu diễn tuyệt diệu của chàng đã khiến cho hai tên này sợ hãi đến run rẩy cả người. Nhưng ai nấy trông thấy hai chum rượu đầy chỉ còn cách lòng bàn tay của chàng chưa đầy ba tấc, chột nghe chàng nạt to tiếng bảo:

– Trở về chỗ cũ!

Hai chum rượu lại bay vút lại chỗ cũ, không sai một tý, một ly rượu vẫn còn hơi tràn hơi miệng, không văng rót ra ngoài một giọt nhỏ.

Võ công thần kỳ chưa từng thấy khiến cho hai tên vạm vỡ này sợ đến tim thần tự bảo:

“Trời ơi! Công phu tà ma của môn phái nào mà ghê gớm đến thế?”.

Tiểu Phong lạnh lùng hỏi:

– Với chút trần thủ tâm thường ấy, bọn người ý trượng sức có địch nổi người cầm «Cây Đèn Ma» chưa?

Tên có theo mặt buột miệng hỏi một câu kinh khoảng:

– Người ... người chính ... chính là người cầm «Cây Đèn Ma»?

Khách ăn uống trong tửu điểm ùng ùng náo động. Vô số những cặp mắt sợ hãi đều chăm chú ngó vào mặt Tiểu Phong. Chàng cười đáp:

– Lũ các người nhận xét đúng đó!

Hai tên áo chên quần túm đồng kêu lên thất thanh «úi». Tiếp theo hai tiếng «bịch bịch» cả hai khiếp quá té nhào xuống đất.

Thình lình một giọng nói lạnh như băng tuyết từ phía sau lưng lọt vào tai Tiểu Phong:

– Giữa không gian mà hút thở được vật dụng, thứ võ công thượng thừa ấy mà tùy ý sai bảo thế đó, thì thật là thiên hạ vô song, hèn chi chỉ xa cách nhau vào mười ngày mà Tiểu Phong đã gây nên bao nhiêu việc kinh thiên động địa. Mày đã gây bao nhiêu việc kinh người.

Tiểu Phong hoảng kinh quay đầu lại thấy một thư sinh vào trạc ngoài bốn mươi tuổi, mặt hầm hầm sát khí đang đứng oai nghiêm tự đó bao giờ. Người ấy rõ ràng là Ngoạn Thiết Nhon! Tiểu Phong ớn lạnh cả người buột miệng gọi to:

– Lão tiền bối!

Ngoạn Thiết Nhon nói bằng giọng gay gắt:

– Tiểu Phong! Ta hỏi mày, có phải hơn hai trăm cao thủ Kim Xà Giáo đều do một tay người giết sạch đó không?

– Thừa tiền bối! Vâng chính vẫn bối!

Ngoạn Thiết Nhon nạt to tiếng, bảo:

– Mày phải chết!

«Bốp bốp», bàn tay của ông ta vung tới tát liền hai cái tát vào má của chàng, hai cái tát nẩy lửa.

Tiểu Phong quá đỗi ngạc nhiên và bất ngờ.

Ngoạn Thiết Nhon vận công vào hai bàn tay nên chỗ chàng bị đánh sưng to lên hai vệt đỏ, mỗi bên in rõ năm ngón tay rành rành. Miệng chàng mửa xối ra hai búng máu tươi. Chàng thối lui liền ra sau hai bước. Mặt chàng ngó Ngoạn Thiết Nhon sừng sốt hãi hùng.

Bỗng thấy hai cánh tay ông buông xuôi xuống. Mặt ông run run, hai con mắt đỏ au, chảy dài hai hàng châu lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Hồi 32

Tiểu Phong đưa bàn tay xoa hai bên gò má đỏ rần như phỏng lửa, mắt nhìn Ngoạn Thiết Nhon mặt đầy ngấn lệ, lòng chàng ngạc nhiên không hiểu như thế nghĩa là gì!

Ngoạn Thiết Nhon thở dài một hơi nảo nuốt, miệng bảo:

– Thôi thôi! Bỏ qua tất cả! Mày có cái ngày hôm nay là nguyên nhân lúc trước ta không ngăn cản!

Tiểu Phong ngẩn người, đứng yên như một pho tượng gỗ:

– Ông vì sao ông đánh tôi?

Ngoạn Thiết Nhon đảo mắt ngó khắp khách ăn uống trong tửu lâu qua một vòng. Sau cùng ngó vào mặt Tiểu Phong bảo:

– Vì lý do gì ta đánh mày? Ta hỏi mày, vì có gì mày giết hơn hai trăm cao thủ Kim Xà Giáo?

– Tôi chỉ biết vâng lệnh mà hành động

– Vâng lệnh Cây Đèn Ma?

– Thưa đúng vậy!

Ngoạn Thiết Nhon than thở:

– Tiểu Phong, ý trời đã định, tình thế không cách vãn hồi. Chẳng qua ta bằng lòng hứa với mày là sau khi mày lấy được Cây Đèn Ma sẽ cho mày biết ta là ai.

Nói đến đây, ông ta ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

– Chúng ta đi nhé.

Đối với người tự xưng là Ngoạn Thiết Nhon ấy, sự thật Tiểu Phong suy nghĩ nát óc vẫn không rõ gốc tích của ông ta thế nào. Có phải là Phán Diện Thiết Nhon Lê Bình, cha của chàng không? Với ý nghĩ ấy lơ mơ trong đầu óc, Tiểu Phong liền nói gót theo Ngoạn Thiết Nhon ra khỏi Tứ Hải Tửu Lâu.

Theo đường cái quan đi bộ một đôi xa xa, cả hai theo dấu bờ mòn đi vào trong đồng ruộng vắng.

Đến nơi vắng vẻ, Ngoạn Thiết Nhon dừng gót đứng lại. Ông ta liếc mắt ngó chàng miệng nói:

– Tiểu Phong, mày hãy nghe cho rõ. Đây là một chuyện quá xa xưa cũ kỹ mà từ bấy lâu nay thành một nghi vấn. Khắp thiên hạ chẳng một ai biết chắc ta đây có phải là cha mày Phán Diện Thiết Nhon Lê Bình hay không.

Tiểu Phong nóng nảy cắt ngang câu, hỏi lại Ngoạn Thiết Nhon:

– Vậy thì ông có phải là cha ruột của tôi hay không?

Ngoạn Thiết Nhon tra lời:

– Cha ruột của mày bị Lãnh Diện Vong Hồn dùng thuốc độc giết chết bỏ thây dưới giếng sâu, dùng đá lấp bằng mặt đất. Đã vậy thì không thể nào sống được. Ta chẳng phải cha của mày, cũng không phải là người từng dưỡng dục mày.

Ta chính là chú ruột của mày.

Tiểu Phong thất kinh hỏi lại:

– Vậy chú đây là Lê Trung của con sao?

Ngoạn Huyết Nhon lắc đầu trả lời:

– Không phải nữa, Lê Trung đã chết rồi, chú Lê Trung của mày đã bị một trúng chưởng lực nào đó bỏ thây ở Vân Hoa Trang. Ta không phải là Lê Trung.

Tiểu Phong càng nghe càng lơ mơ không hiểu chi cả. Người này không phải là cha ruột của mình, tự nhận là chú ruột. Lại không nhận chú ruột của chàng

là Lê Trung. Thế thì ông ta lại là ai? Thật kỳ cục! Thật bí hiểm. Nghĩ mãi mà không tự giải đáp nỗi thắc mắc trong lòng Tiểu Phong nhìn lâu không được nên lại hỏi:

– Vậy thì ...

Ngoạn Thiết Nhon liền nói:

– Ta nói rõ cho mày hiểu, ta là chú ruột của mày, kêu bằng Lê Tín. Ta và cha của mày vốn là song sanh. Mày hiểu rồi chứ?

Tiểu Phong nghe Lê Tín kể qua gốc tích chàng hiểu nguồn con. Vì là song sanh nên chú Lê Tín giống hệt cha ruột của chàng như hai giọt nước, người ngoài chẳng thể nào phân biệt nổi.

Tiểu Phong sung sướng tươi cười nói:

– Con hiểu rồi, hèn chi chú giống cha con đến nỗi chính con mà cũng phải lầm. Sự thật, con cũng mới biết qua chú đây và cha con là hai anh em song sanh thế thôi. Bao nhiêu chi tiết gút mắc khác làm sao con hiểu nổi được?

Ông ta mỉm cười đón đầu buồn bã nói:

– Ông bà nội của con ngoài cha con với chú đây ra, còn sanh một người con thứ ba khác nữa, đó là chú Lê Trung của con. Chi tiết ấy cũng chẳng nói đông dài làm gì thêm cho phí thì giờ, có một điểm này chú cần nói rõ cho mày nghe. Hai mươi năm trước đây tuy cha con với chú là hai anh em sanh đôi, nhưng chẳng có một cảm tình nào đối với nhau cả. Cha con thuộc về cái mà người ta gọi là chánh phái. Còn chú trong con mắt của cha con là một kẻ vô dụng. Chẳng cần thiết có trong gia đình hay ngoài xã hội. Mà thật thế, hồi ấy chú là một người xấu xa, đủ cả tánh hư tật hèn. Ngày hai buổi chỉ ăn hại rồi đi rong chơi, không làm việc gì để giúp cha mẹ anh em cả. Thế mà trò chơi của chú đây còn tai hại cho thiên hạ là khác. Võ công của cha con là được Thông Thiên Đạo Nhân chân truyền nên chú đây chống sao nổi. Đương lúc giận quá mất khôn cha con đánh chú trọng thương đến nửa máu mồm chết giấc. Sau khi tỉnh lại, chú oán hận tràn trề, thề quyết sẽ báo thù cho được mới nghe. Nếu không giết được cha con thì chú sẽ bị hình phạt cách thảm khốc! Bỏ nhà ra đi để tìm thầy giỏi học nghề. Cuối cùng chú gặp một bậc kỳ nhân vang lừng khắp chốn giang hồ vị võ công trên đời chưa ai bì kịp là Bình Thiên Tử thu làm đồ đệ. Khi sư phụ của chú qua đời, chú bèn xuống núi quyết tâm tìm cho được cha con để đòi lại món nợ cũ cách hai mươi năm qua.

Bình Thiên Tử chỉ xuất hiện giang hồ có hai lần. Một lần ông ta xuất hiện mang danh hiệu là Giang Đông Ngũ Bá để trừ hậu hoạn cho võ lâm. Thời bấy giờ Giang Đông Ngũ Bá mặc tính tự tung, tự tác, vì không một cao thủ hay môn phái nào chống nổi năm tên hung ác đó. Lần thứ hai ông ta dùng sức đánh lui Bắc Hải Chúa đảo Nhữt Quang. Từ ngoài khơi Bắc Hải kéo môn hạ vào Trung Nguyên để cùng với các môn phái võ lâm để tranh ngôi bá chủ mà không môn phái nào chống ngăn nổi. Bình Thiên Tử có tài cải trang sửa dạng giỏi như trong đời, nên ông ta hành động vì người, không vì danh dự cá nhân. Hai lần xuất hiện không để mất mặt của mình mà ông đều biến ra cả hai nhân vật khác nhau. Do đó người trên chốn giang hồ chẳng mấy ai được rõ. Sau hai mươi năm ẩn mình trong núi rèn luyện võ công của Bình Thiên Tử mà lúc trở ra giang hồ, chú vẫn giữ phong độ của buổi thiếu thời biến thành nhân vật không quá tứ tuần. Trải qua một cuộc dò xét kỹ lưỡng, chú được biết cha con đã chết, còn chị dâu tức là mẹ ruột của con và con thì chẳng rõ thất lạc nơi nào. Lúc chú tìm ra chỗ ở mà đến nơi thì chỉ thấy tử thi của Tinh Nhân Nhiếp Hồn và tử thi của chị dâu bỏ lơ lơ trên hai đồng nát, chớ chẳng thấy tấm dạng một người nào. Cha con đã thành người thiên cổ, việc cũ coi như đã kết thúc, hồn xưa phải giữ sạch trong lòng, mà tình máu mủ lại càng chua xót. Chú chôn cất tử thi Tinh Nhân Nhiếp Hồn và mẹ con xong, chú bắt đầu ra công tìm kiếm con. Thế trận rừng tòng trước cửa vào hang khủng bố, chú được biết con bị nhốt vào trong đó khó nổi thoát thân. Chú bèn cứu con ra khỏi, sợ sanh lâm điều rắc rối, chú bỏ con ở đó đi luôn. Bỗng nhiên chú sực nhớ đến một vấn đề. Nếu mà chú bỏ cái mặt nạ da người thì chắc chắn tất cả các nhân vật võ lâm đều phải kinh hãi rúng động. Ai nấy đều sẽ xôn xao bàn tán. Bởi vì Phấn Diện Thiết Nhon chưa chết nay đã sống lại để trả thù, không một ai có thể phân biệt giữa chú và cha cháu. Có điều trước khi xuống núi, chú nhận lời thề với sư phụ của chú là Bình Thiên Tử rằng khi nào có một việc nào cần thiết mới được cởi bỏ lớp da người chế đó đi. Nếu không thì suốt đời chú không đưa gương mặt thật cho thiên hạ trông thấy. Bắc Yêu quả thật không hổ danh hiệu là cao đồ của Bắc Xà, nàng vừa thấy chú lần đầu liền nghi ngờ nhận ra là chú mang lớp mặt nạ da người chớ không phải mặt thật. Nhân sự phát giác ấy mà chú được phép để gương mặt thật của cha sanh mẹ đẻ ra cho thiên hạ trông thấy khỏi sợ mắc lời thề với sư phụ chú là Bình Thiên Tử. Rồi cũng đúng như lời tiên liệu của chú. Một khi để bộ mặt thật giữa chốn giang hồ, tất cả nhân vật võ lâm đều nhao nhao lên bàn tán. Ai ai cũng đều qua quyết chú chính là Phấn Diện Thiết Nhon Lê Bình, cha ruột của cháu sống lại. Sự thật thì anh hai Lê Bình của chú mãi mãi chôn vùi thể xác dưới lòng giếng sâu. Giờ đây thì con biết rõ lai lịch của chú rồi phải không? Và vì tình ruột thịt ấy mà chú dùng cái tiếng «mày» để xưng hô với con. Người ngoài cũng không thể do tiếng kêu ấy mà phàn phui mạnh mẽ chú có phải là cha ruột của con không? Họ cứ phải nghi nghi, ngờ ngờ, không biết đó là dụng tâm cố ý của chú.

Lê Tiểu Phong nghe lời giải thích của Lê Tín, trong lòng xúc động, đôi mắt long lanh dòng lệ, đáp:

– Thưa chú! Con đã thấu hiểu rõ ràng. Song vì vì sao chú lo đỡ được việc trả thù cho cha mẹ và ân nhân của cháu mà không sợ nhọc nhằn và hiểm nguy đến tính mạng?

Ngoạn Thiết Nhon cười đáp:

– Điều ấy có chi mà con khó hiểu mà phải thắc mắc? Lương tâm của chú không được quên tình máu mủ của mình. Tuy cha của con đánh chú trọng thương nhưng lỗi là do chú gây ra.

Ngưng một chặp, ông lại tiếp:

– Nay Tiểu Phong cháu ơi! Dưới tuổi vàng mà vong hồn cha cháu linh thiêng biết được con là kẻ hung ác giết người như điên cuồng chắc có lẽ người đau đớn tui hồ lắm sao?

– Những kẻ đó đáng chết! Thưa chú, không phải là con vâng lệnh Cây Đèn Ma giết người bừa bãi đâu.

Ngoạn Huyết Nhon cười nhạt hỏi:

– Kim Xà Giáo với Cây Đèn Ma có thù oán chi? Sao lại xui khiến con tiêu diệt toàn bộ giáo phái ấy, giết chết hai trăm tám mươi cao thủ thượng đẳng chưa kể Thiết Kỳ Lệnh Vu Toại và con gái tên là Vu Ngọc Phuong, cùng với bao nhiêu môn hạ trung thành của con y?

Tiểu Phong nghiêm nghị và lễ phép trả lời:

– Thưa chú, con đã thề nguyện độc địa trước Thần Vạn Năng là không được phép đem những chuyện dưới hang đất cũng như những chuyện mắt thấy tai nghe, hiểu những điều dưới ấy kể cho bất cứ một người nào nghe cả!

– Kể cả chú nữa à?

– Thưa chú! Đúng như thế! Bất cứ là một ai dù là chí thân chí tình đi nữa!

Ngoạn Thiết Nhon lại nói:

– Kim Xà Giáo là một tà giáo, gieo rắc tai họa cho nhân dân, làm bại hoại đạo nghĩa võ lâm, chứa chấp những quân đại đạo cướp của, giết hại tánh mạng người trong giới giang hồ. Nhưng một tay con giết đến hai trăm cao thủ nội trong một đêm tạo thành thâm kịch tàn sát không tiền khoáng hậu, lẽ tất nhiên sẽ sôi động lòng căm phẫn trong khắp võ lâm thiên hạ. Vô số những bậc kỳ nhân, dị sĩ ẩn cư trong rừng rậm, núi cao sẽ ùn ùn ra mặt trở lại họp sức nhau đối phó ác liệt với một mình con. Chỉ một điều lạ lùng mà chú không sao hiểu rõ là con làm cách nào đánh chết được Thiết Kỳ Lệnh Vu Toại, võ công của hắn thật kinh người, trước giờ chưa một ai dám đã động đến lão. Con số cao thủ bị lão giết chết dưới cây Thiết Kỳ thì không sao đếm nổi.

Tiểu Phong đáp:

– Thưa chú! Con không thể nói!

Ngoạn Huyết Nhon nghiêm sắc mặt tỏ vẻ tức giận, giọng nói lạnh lùng:

– Được rồi! Mày không nói ta không thể ép. Có điều này ta cần hỏi mày.

– Bất cứ điều chi chú cứ hỏi nếu không ra khỏi phạm vi những ước thề với Thần Vạn Năng là cháu nói hết không hề giấu diếm một mảy may nào.

– Mày có tiếc mạng sống của ta chăng?

– Thưa chú! Ngoài tình ruột thịt kết liền, chú với cháu thân mật chẳng khác cha con, đối với cháu chú còn có cái ân sâu cứu mạng, thì có lý nào cháu không tiếc mạng chú. Chẳng hay chú hỏi câu ấy là có dụng ý chi?

– Con đã xét thấu những lẽ ấy thì quý hóa vô cùng. Chú rất lấy làm bằng lòng. Còn như con còn tiếc mạng sống của chú thì con phải hứa với chú một lời là trong vòng mười ngày kể từ ngày hôm nay, con không được giết chết bất một người nào hết kể cả kẻ thù không đội chung trời với con như Lãnh Diện Vong Hồn trong số đó nữa!

Tiểu Phong sùng sốt hỏi Ngoạn Huyết Nhon:

– Chú dạy con điều ấy để làm chi?

Ngoạn Huyết Nhon dẫn mạnh từng tiếng một:

– Để làm chi à? Vẫn chỉ là công việc của con thôi. Con quên rồi sao? Lúc chưa đến Thập Hoa Thạch để cứu mạng con, chú hứa với chắc chắn với Mông Diện Thần Nữ là sau khi lấy được Cây Đèn Ma, chú phải thay con làm xong mấy việc nàng giao phó. Một là tìm cho ra danh hiệu chân thật của Thần Hồ để nói cho nàng biết. Hai là phải tìm cho gặp Vạn Thế Tiên Cơ lấy cho được «Tân Công Phấn» cùng với «Tụ Công Hoàn» đem giao nộp cho nàng. Con quên hai việc ấy rồi sao?

Tiểu Phong bèn hỏi lại:

– Thưa chú! Thế ra chú chưa làm xong hai việc đó?

– Đúng vậy đó cháu, chú cố gắng hết sức mà vẫn chưa làm xong việc gì cả.

Thời gian con lấy được Cây Đèn Ma gấp rút, ngắn ngủi quá. Điều đó thật ngoài ý liệu của mọi người, cả chú cũng không sao tưởng tượng nổi. Với công lực của chú mà trong vòng trước sau sáu bữa mà làm sao được cả hai công việc khó khăn lại vừa nghĩ vừa đắn đo. Đối với chú đó chứ với bất cứ một cao thủ thượng thừa nào thì cả một đời cũng chưa làm được cả hai việc đấy.

– Thế ra chú gặp lại Mông Diện Thần Nữ rồi chăng?

– Đã gặp rồi.

– Chú đã nói những gì với nàng?

– Sau này cháu sẽ biết rõ! Giờ đây chú hỏi cháu nhé. Cháu có biết chắc nàng ta là ai chưa?

Đầu óc Tiểu Phong liền rung động một cách khác thường. Chàng buột miệng nói:

– Nàng ta quả thật là Bạch Cơ sao chú?

Ngoạn Huyết Nhon bình tĩnh nói:

– Không sai. Mông Diện Thần Nữ chính là Bạch Cơ. Cô gái ấy cháu đã gặp qua trong đời, đã yêu dấu trong tim, đã oán thù mà cũng đã thương xót. Điểm ấy có vượt ngoài ý nghĩ của cháu không?

Đầu óc Tiểu Phong choáng váng, nặng không khác một trái chùy nặng nề.

Hai lỗ tai chàng nổ lừng bùng. Người chàng lão đảo, miệng chàng nói lảm bảm:

– Chú ơi! Thật vậy không chú?

– Chú chẳng bao giờ dối gạt cháu. Mông Diện Thần Nữ đúng thật là Bạch Cơ chẳng còn phải nghi ngờ chi cả. Cháu chẳng nên vì lẽ ấy mà đau buồn. Sự thật Mông Diện Thần Nữ đối với cháu chẳng có lỗi lầm chi kia mà!

Tiểu Phong cắn răng tức giận nói:

– Vì có lẽ nào nàng lại dối gạt cháu?

– Dối gạt cháu cái gì đâu?

– Dối gạt cháu, nàng không phải là Mông Diện Thần Nữ.

– Đó chẳng qua vì quá yêu cháu!

– Yêu à?

Tiểu Phong buông dài một chuỗi cười ha hả như điên như cuồng xong rồi nói tiếp:

– Mông Diện Thần Nữ mà lại yêu một người thật sâu. Thưa Chú! Cháu khi dám cãi chú đó ... chẳng qua đó ...

Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín cắt ngang:

– Đó là sự thật đúng cả trăm phần trăm, chẳng sai một ly, một tý nào hết.

Trước khi chú tìm được cháu nhận rõ cháu là ai, chú đã biết người con gái Mông Diện Thần Nữ đó là người như thế nào rồi. Cháu không nhớ kỹ rằng, nàng là một thiếu nữ trong trắng hay sao?

Đầu óc Tiểu Phong rối beng, hỗn loạn, chàng nói:

– Là thiếu nữ trinh nguyên trong trắng thì tại làm sao?

Ngoạn Huyết Nhon bảo:

– Trên chốn giang hồ này người ta đồn đãi rằng Mông Diện Thần Nữ là một người dâm đảng quen tính, có một không hai trên thế gian. Thật ra thì lời đồn đãi đó là không đúng. Họ xét đoán sai lạc mà kết tội cho một thiếu nữ vô tội hiền lành. Mông Diện Thần Nữ lòng dạ rất tốt, tánh tình rất hiền lành, chưa chắc trên đời này có một cô gái con nhà trăm anh thế phiệt nào mà thiên chân đáng yêu quý như nàng ... Phá đời, hại người, gây bao tội ác đó chính là sự phụ của nàng.

Tiểu Phong vội hỏi:

– Sự phụ của nàng?

– Đúng đó cháu ạ! Nàng vẫn có sự phụ. Cái người sự phụ đó chính là Đường chủ Hắc Thiên Đường. Sự kiện này ẩn giấu một tấn thảm kịch đau đớn, chưa chất kéo dài từ bao năm nay. Mãi không biết đến bao giờ mới lọt ra ngoài vòng ánh sáng công lý. Chẳng qua cháu có biết cũng chẳng ích lợi gì nên chú không cần nói cho cháu nghe làm vui. Đúng thế! Sự phụ nàng đã giấu mặt không ra hoạt động công khai trên chốn giang hồ, nên Mông Diện Thần Nữ là người nhận lãnh tất cả hành vi gớm ghê tội lỗi ấy. Riêng về nàng, nàng thật yêu đương cháu. Tình yêu nàng dành cho cháu là thứ ái tình lý tưởng, hết sức đẹp đẽ chân chính.

Tiểu Phong cười lạnh hỏi:

– Thế thì cháu nên giết nàng không?

– Cháu có thể xuống tay hạ sát nàng được à?

Tiểu Phong thờ ra nói:

– Cháu không xuống tay hạ sát nàng, song hai mươi bốn môn hạ của cháu sợ e là không dung tha tánh mạng cho nàng.

– Đó là việc sau, chúng ta sẽ bàn đến.

Ông ta ngừng hơi trong giây lát rồi lại hỏi:

– Cháu có bằng lòng hứa chắc với chú trong vòng mười ngày, cháu chẳng giết chết một người nào không?

Tiểu Phong nói:

– Nội trong vòng mười ngày, chú có thể làm xong công việc đó cho nàng không?

– Không chắc làm xong.

– Nếu chú không làm xong thì sao?

– Chú chỉ còn có hai cách, hoặc chết, hoặc không ra mặt trên chốn giang hồ cho đến hết đời này.

Tiểu Phong gật đầu nói:

– Cháu hứa với chú là trong vòng mười ngày cháu chẳng giết một người nào. Chẳng những như thế mà cháu còn cam đoan với chú một lời danh dự, chú làm xong công việc ấy thì cháu cương quyết không sát hại một ai.

– Chú rất cảm tạ lòng cháu hết sức lo lắng cho mạng sống của chú. Nếu chẳng vậy là oai danh của chú đã bị quét sạch khỏi chốn giang hồ, đời chú có sống cũng chẳng khác nào đã chết. Chú còn căn dặn cháu một điều này nữa là cháu không nên nói bất cứ một ai nghe biết về lai lịch của chú!

– Cháu không nói việc ấy cho ai biết đâu. Chú cứ an lòng.

Ngoại Huyết Nhon lại hỏi:

– Cây Đèn Ma ra lệnh cho cháu tiêu diệt Kim Xà Giáo và còn sai cháu giết những ai nữa?

Tiểu Phong nói:

– Việc ấy chú tha thứ cho cháu, vì cháu không thể nói được.

– Được rồi, cháu không chịu nói cho chú nghe một điều chi thì thôi. Chú sẽ xem cháu có chạy thoát khỏi bàn tay vô số dị nhân, kỳ sĩ trong chốn giang hồ bao vây rượt giết cháu không cho biết.

Tiểu Phong cười lộ giọng đau khổ nói:

– Thưa chú! Cháu có một việc cần nhờ chú cất nghĩa cho. Mông Diện Thần Nữ bắt buộc chú làm hai công việc kia với mục đích gì?

– Cũng không khác chi cháu, vì đó chú không thể nói.

Tiểu Phong thưa:

– Chú không thể nói thì cháu không dám làm phiền chú. Nội trong ba giờ, cháu sẽ biết Mông Diện Thần Nữ cần chú làm xong công việc đó với mục đích gì, chẳng qua cháu cũng không cần thiết để biết.

– Cháu dùng biện pháp nào mà nội ba tiếng đồng hồ lại biết được tình hình bên trong công việc ấy đang?

Tiểu Phong đáp:

– Thần Vạn Năng đã ban cho cháu trí tuệ. Cháu chỉ cần nói rõ cho Cây Đèn Ma nghe công việc này thác mắc tự cháu không giải thích được thì nội trong ba giờ đồng hồ sau Cây Đèn Ma sẽ bảo lại cho cháu một cách tường tận.

Ngoại Huyết Nhon cười ha ha:

– Thật là chuyện quá đổi mơ hồ, mộng mị chẳng một ai tin nổi.

Ngừng chốc lát, ông ta lại nói:

– Nhưng mà thôi, chú cũng chẳng cần tìm hiểu sự thật có đúng như vậy hay không, việc cháu, cháu tự biết, việc chú, chú tự biết, đừng ai phạm đến tín ngưỡng của ai là được.

Tiểu Phong bỗng nhiên như nhớ ra một điều gì nên vội vàng hỏi:

– Thưa chú! Cháu có thể hỏi thăm chỗ ở một người.

– Của ai?

– Thần Tri Tử trú ngụ ở chốn nào?

Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín nghe hỏi, mặt đượm rực những tia sáng nghi ngờ ông ta nhìn thẳng vào gương mặt Tiểu Phong, một hồi lâu cất tiếng hỏi:

– Cháu hỏi người ấy để làm gì? Phải chăng cháu cũng cần lấy mạng ông ta?

– Hỏi ông ta để làm gì? Xin lỗi chú! Điều ấy cháu không thể trả lời cho chú biết được. Có điều cháu dám quả quyết với chú một câu là không phải tìm người ấy để sát hại.

Ngoạn Huyết Nhon ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

– Thần Tri Tử là một vật kỳ nhân trong đời. Danh vọng cũng như chí khí của ông ta dù rằng không hơn hẳn «Tứ Đại Kỳ Nhân». Nhưng về môn bói toán của ông ta có lẽ khắp trong vũ trụ này chẳng một ai tài giỏi bằng. Vì vậy chỗ ở của ông ta, người ngoài cuộc khó hiểu biết được.

Tiểu Phong nói:

– Thế là chú không biết rõ chỗ ở của người ấy?

– Đúng vậy!

– Vậy thì Kỳ Trận Thần Quân trú ngụ chốn nào?

Ngoạn Huyết Nhon nghe hỏi, bất giác choáng váng đầu óc, bụng bảo dạ rằng:

“Thế này thì quái lạ thật, vì lý do nào mà nó hỏi toàn là những vật kỳ nhân dị sĩ trong thiên hạ.”.

Ý nghĩ như vậy mà ông ta vẫn trả lời:

– Người ấy danh hiệu là Kỳ Trận Thần Quân vì thông suốt tất cả thế trận trong binh pháp hết sức tinh vi ảo diệu. Đó là chưa nói hết những trận thế độc đáo của các môn phái ông ta chỉ trỏ trên đầu ngón tay, không một thế trận nào mà ông ta không hiểu rõ ràng chu đáo. Đến như Kỳ Trận Thần Quân ở chốn nào chứ không làm sao biết được.

Tiểu Phong lại hỏi:

– Thế còn Độc Mục Thần Nữ ở đâu?

Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín nói:

– Ta chưa từng nghe đến tên nhân vật ấy nên không thể trả lời câu hỏi của cháu!

Lê Tiểu Phong hỏi tiếp:

– Đến như Siêu Phàm đại sư, chú có biết chỗ ở đâu không?

– Siêu Phàm đại sư à?

– Đúng vậy, cháu muốn biết chỗ ở của Siêu Phàm đại sư!

Ngoạn Huyết Nhon nói:

– Siêu Phàm đại sư là cao tăng của phái Thiếu Lâm tự. Nghe đâu bảy mươi hai tuyệt kỹ do Đạt Ma Tổ Sư sáng tạo chỉ có một mình Siêu Phàm đại sư là thấu hiểu thông triệt được đến phần nửa, chớ từ trước chưa một vị cao tăng nào đạt đến mức ấy. Vì vậy mà năm mươi năm về trước Siêu Phàm đại sư đã thành một quái kiệt của võ lâm. Từ khai sáng môn phái Thiếu lâm đến nay đã hơn mấy trăm năm. Siêu Phàm đại sư là một bậc kỳ tài hiếm thấy, đó là thứ nhất trong đời. Ví như người ấy mà còn sống thì hiện nay danh vọng ông ta lại còn có phần cao trên vị Chương môn đời này của phái ấy một bậc.

Tiểu Phong hỏi:

– Siêu Phàm đại sư ở tại chùa Thiếu Lâm phải không chú?

– Đúng vậy, phía sau chùa Thiếu Lâm có một gian tịnh thất để các vị Trưởng lão cao tăng cho môn phái ấy tu tâm dưỡng tánh.

Tiểu Phong nói:

– Trong số năm người ấy, cháu chỉ biết dạng có hai còn ba người thì cháu chẳng biết họ ở chốn nào thật khó để gì tìm kiếm!

– Cháu mới hỏi chú có bốn người, còn lại một người nữa.

– Còn một người nữa là Xích Cước Đại Tiên thì cháu biết chắc chỗ ở nên có thể tìm đến.

Ngoạn Huyết Nhon nói:

– Nay cháu, mạng sống của chú hiện giờ trong tay cháu nắm giữ. Phỏng như trước khi chú lấy dạng «Tái Công Phấn» và «Tụ Công Hoàn» mà cháu lại giết chết một mạng người nào đó thì chắc chắn chú sẽ chết dưới tay Mông Diện Thần Nữ.

Tiểu Phong nói một cách chắc chắn:

– Thưa chú! Cháu chờ khi nào chú làm xong hai công việc ấy, mới bắt đầu giết người trở lại.

Tiểu Phong chưa nói hết câu từ trong rừng xanh vang dậy tiếng vó ngựa phi nhanh, tiếng ngựa hí vang hòa lẫn theo chiều gió đưa đến.

Gương mặt của Ngoạn Huyết Nhon thoáng lên một vẻ lo âu sợ hãi. Trong hai con mắt rực rực nhân tính của ông lờ ra những tia sáng kỳ dị sáng ngời. Nhìn thẳng vào mặt Tiểu Phong ông ta bảo:

– Cháu à! Chú có việc gấp rút cần đi trước, vậy cháu hãy trở về lữ quán đợi chú nhé!

Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín nói dứt câu, một tay ôm chặt vòng ngực vùng người bắn vút tới phía có tiếng ngựa phi.

Tiểu Phong ngơ ngác nhìn theo bụng bảo đảm:

“Quái lạ nhỉ! Vì có nào mà chú của ta lại đột ngột bắn mình bay thẳng về hướng có tiếng ngựa phi ấy. Bên trong phải có một nguyên do thế nào đây?”.

Đầu óc rối ren tính hiếu kỳ sôi dậy trong lòng, chàng bèn tức tốc vùng mạnh thân hình tung bay vút tới. Người chàng không khác một cái bóng ma rượt sát theo sau Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín. Chỉ vài ba lần bật lên sà xuống, chàng đã phi thân đến nơi có tiếng ngựa hí. Phóng tầm mắt nhìn tới xa xa, Tiểu Phong chợt thấy giữa cụm rừng xanh có hai cặp ngựa phi nhanh vó lúc ẩn lúc hiện theo kẽ lá cành cây.

Chàng rung động cả người, nhún nhẹ hai gót chân, dường thể con le le tung mây lướt gió rồi buông nhẹ nhàng trên cành một cây vạn niên tùng sầm uất. Từ trên cao nhìn xuống, Tiểu Phong nhìn thấy cảnh vật hết sức rõ ràng.

Bỗng nhiên chàng hoảng hốt suýt kêu lên thành tiếng. Vì rõ ràng trước tầm mắt của chàng hiện ra chiếc xe ngựa rộng lớn của thiếu nữ áo trắng mà chàng đã có dịp giao đầu ác liệt trước khi tiêu diệt toàn bộ giáo phái Kim Xà Giáo. Nỗi lo sợ phập phồng không sao hiểu nổi vì có nào mà thiếu nữ áo trắng thân bí này chưa chịu rời đi, chàng đâm ra lo lắng băng quơ.

Đang lúc nghĩ ngợi băn khoăn thì bỗng thấy Ngoạn Huyết Nhon từ giữa lưng chừng không trung rơi nhẹ xuống trước đầu xe ngựa. Thân pháp của ông quá đời mau lẹ.

Diện Mẫn cảm ngựa cũng không kém phần mau lẹ. Nàng giựt mạnh sợi dây cương, hai cặp tuần mã sắc lông trắng muốt như tuyết hí lên tờ mờ, chân trước dựng ngược cao khỏi mặt đất, chiếc xe dừng lại êm ái nhẹ nhàng. Diện Mẫn đảo mắt nhìn Ngoạn Huyết Nhon, tay vẫy con roi da, miệng quát hỏi:

– Ông tự vận hả?

Ngoạn Huyết Nhon cười nhạt đáp:

– Cô nương lượng thứ cho lão phu cáo lỗi chặn đường, cản xe. Chỉ vì lão phu có việc định nhờ ...

– Việc chi nói mau, nếu không dám cho ông một roi tét da, đừng trách!

Ngoạn Huyết Nhon tròn ngược đôi lông mi, đồng dặc:

– Lão phu cần gặp mặt chủ nhân của cô.

– Gặp mặt chủ nhân của tôi? Ông muốn gì? Ông là ai?

– Lão phu là Ngoạn Huyết Nhon có việc cần thiết định nhờ chủ nhân của cô giúp đỡ!

Diện Mẫn cười khi:

– Ông đã biết chủ nhân của tôi là ai chưa?

– Biết!

Diện Mẫn nhú cặp lông mày lá liễu ra đáng suy nghĩ:

– Ông hãy đợi một chút. Tôi thưa lại đại tỷ xem chị ấy có bằng lòng cho ông gặp mặt hay không? Tôi không dám nhận lời trước khi có lệnh của đại tỷ tôi.

Ngoạn Huyết Nhon khép nép nói nhỏ:

– Làm nhọc lòng cô, lão phu áy náy vô cùng, mong cô không chấp trách.

Diện Mẫn trề môi, rùn vai day lưng đi vào bên trong.

Ngoạn Huyết Nhon đứng im tại chỗ hai tay buông xuôi thái độ mườì phần cung kính.

Tiểu Phong hết sức phân vân không sao hiểu nổi. “Ngoạn Huyết Nhon là một người kiên cường, cuồng ngạo trên đời chẳng hề chịu khuất phục bất cứ một ai thì tại sao đối với thiếu nữ thần bí áo trắng này ông ta lại tỏ ra hết sức nhún nhường, lễ độ đến mất cả oai phong lẫm liệt hàng ngày của mình. Nàng kia là ai?”

Ngoạn Huyết Nhon tìm đến nàng áo trắng thần bí này để cầu cạnh điều chi?”.

Còn đang nghĩ ngợi, chàng chợt thấy Diện Mẫn từ trong xe bước ra phía trước. Nàng nhanh nhẹn không kém một con chim én, chỉ lượn người đã đứng ngay trước mặt Ngoạn Huyết Nhon.

Hỏi hã Ngoạn Huyết Nhon lên tiếng hỏi liền:

– Chẳng hay chủ nhân của cô có nhận lời của lão phu hay không?

Diện Mẫn đáp:

– Chủ nhân của tôi bảo rằng người chưa được nghe trên chốn giang hồ có nhân vật lấy danh liệu là Ngoạn Huyết Nhon. Song người cũng vui lòng phá bỏ luật lệ một lần để cho ông gặp mặt, mời vào.

Tiếng oanh vừa dứt, thân hình kiều diễm của Diện Mẫn uốn nhẹ như một vũ nữ tiên Cung Quảng Hằng múa khúc nghệ thường. Chỉ thấy bóng nàng bay lên thì đã thấy nàng đứng yên chỗ cũ lúc nàng ngồi cầm cương ngựa phía trước cửa bước vào trong phòng của chiếc xe ngựa.

Cũng liền khi ấy ...

Từ bên trong chiếc xe có bốn ả nữ tỳ áo xanh chậm rãi bước xuống xe, đứng thành hai hàng mỗi bên hai ả. Tám con mắt ngời ngời đều đổ dồn vào mặt Ngoạn Huyết Nhon.

Tình thế cực kỳ căng thẳng ...

Ngoạn Huyết Nhon đảo mắt nhìn xem, cười khà một tiếng cắt tiếng đi thẳng về phía cửa xe.

Tình cảnh này giống hệt như Tiểu Phong đã gặp thiếu nữ thần bí áo trắng chẳng khác chút nào. Giờ đây tình cảnh lại lọt vào mắt mình khiến Tiểu Phong hồi hộp vô cùng.

Ngoạn Huyết Nhon trông thấy vẻ mặt nghiêm trang của bốn ả nữ tỳ áo xanh đứng hai bên cửa vào xe, bất giác trái tim đập mạnh dường thế đoán trước được tình thế gây cản một phần nào, Nhưng mạnh dạn, ông ta cứ thẳng thắn ngược đầu đi tới.

Bốn ả nữ tỳ áo xanh lặng lẽ như bốn pho tượng đất. Mắt không nháy, tay chân không cử động, thân hình không rục rịch. Lúc ấy Ngoạn Huyết Nhon đi đến bên hông Diện Mẫn chỉ chờ bước lên xe vào cửa.

Khi còn chừng ba thước, bất ngờ một tiếng quát lạnh lùng như xé mây vang lên, con roi da trên tay Diện Mẫn vung tới lẹ tợ sét giăng quát thẳng vào mặt Ngoạn Huyết Nhon nghe một tiếng «vút».

Làn roi đánh tới một cách bất ngờ, ngoài hấn ý liệu của mọi người. Dầu bậc đệ nhân hay cao thủ nào đi nữa tưởng chắc cũng không đề phòng kịp, thừa dịp Ngoạn Huyết Nhon thờ ơ không đề ý, Diện Mẫn mới thi hành thủ đoạn hiểm ác đó, nắm chắc người bị đòn không sao né tránh khỏi.

Ngọn roi như mũi tên nhắm tới ngay mặt Ngoạn Huyết Nhon lại càng hiểm ác hơn nữa là nó không tới thẳng đích mà đổi hướng thẳng vào bụng ông ta.

Diện Mẫn ra tay đã lẹ mà Ngoạn Huyết Nhon lại không đề phòng ngón đòn nên chỉ vung một cái, ngọn roi sấp vát ngang hông Ngoạn Huyết Nhon rồi! Trong trường hợp này, dầu cho võ công ông ta có cao siêu đến huyền diệu đến mức nào đi nữa cũng không tài phép này để né tránh được.

Đang lúc nguy cơ ngàn cân treo sợi tóc ấy, Ngoạn Huyết Nhon hét to một tiếng, bàn tay mặt quét tới một chưởng, thân hình ông ta vọt lui ra sau năm bước.

Cái thể vừa đánh vừa nhảy lui như thể đó của Ngoạn Huyết Nhon cực kỳ mau lẹ, tuyệt luân ngoài sức tưởng tượng của giới võ lâm cao thủ. Tuy vậy ông ta cũng nghe bên hông tê buốt, ngọn roi da chỉ phớt qua làn da, chớ không trúng vào tới thịt.

Nếu Ngoạn Huyết Nhon không có một võ công tuyệt thế đầy mình thì chẳng bỏ mạng dưới ngọn roi hiểm ác ấy cũng phải trọng thương.

Sau khi đánh xuống một thể roi trí mạng xong, Diện Mẫn vội thu mình về đứng y nguyên chỗ cũ, cây roi da trên tay ả chậm chậm buông xuống.

Giương mặt Ngoạn Huyết Nhon hằm hằm sắc giận ông ta cất tiếng lạnh lùng hỏi:

– Cô nương xuất kỳ bất ý ra tay đánh người thể này nghĩa là làm sao?

Hai tròng con ngươi của Diện Mẫn, long lanh đảo lộn. Nàng chỉ nghe hai hàm răng trắng muốt đều đặn cười, chẳng nói tiếng nào.

Ngoạn Huyết Nhon giận dữ, nạt to:

– Đánh lên một roi thể đó phải chăng là chủ nhân của cô dùng để tiếp đón bằng hữu trong chốn giang hồ?

Diện Mẫn vẫn giữ thái độ cũ, cười mà không nói.

Cử chỉ của Diện Mẫn như lửa cháy thêm dầu vào lửa giận Ngoạn Huyết Nhon, ả nữ tử ấy không nghe, không hỏi khiến cho bầu không khí càng thêm huyền bí hơn. Ngoạn Huyết Nhon dần không nổi nữa, quát hỏi vang rền:

– Phải chăng chủ nhân của cô không bằng lòng tiếp khách ả?

Diện Mẫn tươi cười đáp:

– Các hạ xin mời vào trong xe!

Câu trả lời ấy vượt qua ngoài dự liệu của Ngoạn Huyết Nhon, ông ta tỏ vẻ sững sờ. Giây lâu mới nói bằng giọng gay gắt lạnh lùng:

– Hồi này, cô cũng đã mời tôi như vậy một lần rồi!

– Hồi này khác song bây giờ khác!

– Sao lại khác?

– Bọn chúng tôi không ra tay lần thứ hai.

Ngoạn Huyết Nhon cười nhạt, không nói thêm tiếng nào ngang nhiên đi thẳng tới cửa xe.

Quả thật, Diện Mẫn không đánh lên lần thứ hai, mà bốn ả nữ tử áo xanh để cho ông ta đi thông thả.

Trong bầu không khí căng thẳng ấy, bao trùm cả vẻ thần bí nặng nề. Ngoạn Huyết Nhon nhin nhục để gặp mặt cho được thiếu nữ áo trắng này bên trong chắc có việc chi quan trọng lắm, chớ không phải chuyện tầm thường.

Vào đến cửa xe, cặp mắt tinh anh của Ngoạn Huyết Nhon không nhìn rõ được mặt mày.

Thiếu nữ thần bí cất tiếng lạnh lùng hỏi:

– Người cần gặp tôi để làm gì?

Ngoạn Huyết Nhon vòng tay lễ phép đứng trước cửa xe lễ phép thưa:

– Lão phu có việc nhờ cậy giúp giùm!

– Người đã biết tôi là ai chưa?

– Nếu sự dự liệu định của lão phu quả không sai thì cô nương đây hẳn là đồ đệ cưng yêu duy nhất của Vạn Tuế Tiên Cơ?

– Đúng vậy! Ngươi thật có con mắt tinh đời. Tôi là đồ đệ của Vạn Tuế Tiên Cơ thật đấy, nhưng do đâu mà ông biết được?

Ngoạn Huyết Nhon nói:

– Tôi điều tra phỏng vấn rất lâu mà chẳng sao tìm ra tông tích của cô nương.

Sau cùng tôi mới được biết tin chắc chắn là hàng năm, cô nương đến nhà Lý Thái Tông một lần.

– À có vậy!

Thiếu nữ áo trắng nghĩ ngợi giây lát rồi lại hỏi:

- Người có quen biết Lý Thái công sao?
- Có quen biết nhiều!
- Thế thì người nhờ cần ta việc chi?
- Lão phu xin cô nương tặng cho một gói «Tán Công Phấn».

Thiếu nữ thần bí áo trắng hơi sững sờ một lúc. Chập lâu sau nàng mới nói:

- «Tán Công Phấn» được sư phụ tôi liệt vào một trong những món thuốc kỳ lạ nhứt của mình. Uống vào một gói thì công lực trong người bị tiêu tan hết. Chẳng hay tiền bối cần thứ thuốc ấy để làm chi?

Ngoạn Huyết Nhon nói:

- Lão phu vâng lệnh sai khiến mà hành động nên không biết được rõ đối phương dùng thứ thuốc ấy dùng vào việc gì?

Thiếu nữ thần bí áo trắng lại nói:

- Vật ấy sư phụ của tôi xem như là một món báu vật. Không biết rõ mục đích thì không được cầu thả cho ai, vì vậy tôi không thể làm vui lòng tiền bối!

Ngoạn Huyết Nhon nói:

- Lão phu van nài cầu khẩn tha thiết ân cần lẽ nào cô nương chẳng động lòng thương xót?

Thiếu nữ thần bí áo trắng hít vào một hơi thở dài buông tiếng hỏi ngược ngao:

- Chỉ cần một gói «Tán Công Phấn» thôi?
- Nài nỉ cô nương tặng cho một viên «Tụ Công Hoàn» nữa.

Thiếu nữ thần bí áo trắng cười giòn như pháo nổ:

- Tiền bối nói câu đó thì thật là tự mình mâu thuẫn lấy mình quá xá. «Tán Công Phấn» có công dụng làm tiêu tan tất cả công lực người nào, con «Tụ Công Hoàn» thì có công dụng ngược lại là trị lành hết thảy các vết thương trầm trọng của bất cứ một ai. Hơn thế nữa, hễ uống vào một viên thì bao nhiêu công lực bị mất hoàn toàn trở lại như cũ. Đã xin «Tán Công Phấn», tiền bối lại còn xin thêm «Tụ Công Hoàn»?
- Lão phu chỉ vâng theo mệnh lệnh sai khiến mà làm, thành thử nào biết đối phương dùng hai môn thuốc làm chi đâu?

Sự thật Ngoạn Huyết Nhon lấy làm lạ, nghĩ thầm trong bụng, chẳng hiểu Mông Diện Thần Nữ ra điều kiện cho lão phải kiếm cho được hai món thuốc báu lạ nhứt trong đời đó đặt dùng vào việc gì đây?

Thiếu nữ thần bí áo trắng nói:

- Xin tiền bối tha thứ cho! Tôi không thể tặng cho tiền bối hai vật ấy được.

Ngoạn Huyết Nhon sững sờ nói:

- Hai vật ấy rất liên quan đến danh vọng một đời của lão phu. Nếu cô nương sẵn sàng cho lão phu một gói «Tán Công Phấn» và một viên «Tụ Công Hoàn» thì lão phu nguyện vì cô nương dầu có đi vào lửa bỏng dầu sôi cũng không dám từ nan.

Thiếu nữ thần bí áo trắng chận lời nói tiếp bằng một giọng lạnh lùng:

- Lời của tiền bối vừa nói có thật đúng như vậy không?
- Lời của lão phu là nói ra từ trong gan ruột, chứ đâu phải lời chót ngót ngoài môi?
- Vậy là tốt lắm!

Thiếu nữ thần bí áo trắng cười nhạt một tiếng nói thêm:

- Cầu được hai món «Tán Công Phấn» và «Tụ Công Hoàn» cũng chẳng lấy chi làm khó. Chỉ phải làm xong hai điều kiện.

Ngoạn Huyết Nhon nói:

– Đừng nói chỉ có hai điều kiện, dầu phải mười hai điều lão phu cũng bằng lòng kia mà!

– Trước khi nói đến hai điều kiện, tôi cần hỏi tiền bối một việc, tiền bối có biết một người mang danh hiệu là Giang Hồ Đệ Tam Ma không?

– Người ấy thì lão phu đã biết rõ! Chẳng hay cô nương đã gặp y chưa?

Thiếu nữ thần bí áo trắng lắc đầu:

– Chưa! Tôi chưa hề gặp y lần nào!

Câu nói ấy làm cho Ngoạn Huyết Nhon ngẩn người.

Sự thật thiếu nữ thần bí áo trắng đã gặp mặt Tiểu Phong rồi, mà cũng đã từng giao thủ với chàng ba chiêu ác liệt. Chỉ vì thiếu nữ thần bí áo trắng này chưa biết rõ chàng chính là Giang Hồ Đệ Tam Ma!

Ngoạn Huyết Nhon hỏi liền:

– Cô nương hỏi người ấy để làm gì?

– Nghe đồn y có tánh cuồng ngạo hơn người, đã không xem ai ra chi mà xuất thủ độc ác vô song, giết người không nháy mắt. Sự phụ của tôi sai tôi tìm y để xem thử thế nào!

Ngoạn Huyết Nhon nói:

– Phải chăng cô nương cần tôi tìm y cho cô gặp mặt?

– Điều kiện thứ nhất là tiền bối tìm cho được Đệ Tam Ma đem lại gặp tôi!

Trái tim của Ngoạn Huyết Nhon đập mạnh lung tung, tự nghĩ thầm trong bụng:

“Thiếu nữ áo trắng này vâng lệnh Vạn Thế Tiên Cơ đi tìm Tiểu Phong. Tình thế thật không phải dễ dàng mà chắc chắn lắm điều rắc rối lớn lao.”.

Nghĩ như vậy nhưng ông ta vẫn trả lời ngay, chẳng chút đắn đo do dự:

– Tôi bằng lòng làm xong điều kiện thứ nhất, còn điều kiện thứ nhì cô nương cho biết.

Cười lạnh lạnh mấy tiếng nàng nói:

– Điều kiện thứ hai, tiền bối chỉ cần né tránh được ba chiêu đánh của tôi.

Thế là tôi trao ngay cho tiền bối một gói «Tán Công Phấn» và một viên «Tụ Công Hoàn» đúng như lời giao kết.

Ngoạn Huyết Nhon nói:

– Cô nương bắt buộc lão phu động thủ?

– Đúng vậy! Người chỉ cần tránh né khỏi ba chiêu tấn công của tôi thôi!

Ngoạn Huyết Nhon miệng cười nhạt trong trí thầm nghĩ:

“Vạn Thế Tiên Cơ tuy là một bất kỳ nhân thứ nhất của võ lâm thiên hạ đời nay cầm đầu tất cả anh hùng hào kiệt trong chốn giang hồ, nhưng mình đón ba chiêu của đồ đệ bà ta, tưởng chẳng có chi đáng bận tâm lo ngại.”.

Ông ta nghiêm sắc mặt đáp lời:

– Cung kính không bằng vâng lệnh lão phu xin cố gắng tránh né ba chiêu tuyệt học của cô nương xem thử ra sao?

– Hay quá! Thế thì xin mời tiền bối xuống xe!

Ngoạn Huyết Nhon không nói tiếng nào, quay quác bước xuống xe. Rảo mắt nhìn xem bốn ả nữ tỳ áo xanh mướt cò non.

Đám đất này chỉ cách chỗ Tiểu Phong nấp độ chừng ba thước. Chàng vẫn ôm mối nghi ngại trong lòng, vì nãy giờ chẳng biết Ngoạn Huyết Nhon cùng với thiếu nữ thần bí áo trắng đã bàn tính những chuyện gì bên trong. Giờ đây trông thấy ông ta ra ngoài đám đất cỏ mà vẻ mặt trầm ngâm lạnh lẽo như sắp xảy ra một biến cố chi nghiêm trọng khác thường.

Bỗng đâu ... Một bóng người trắng xóa xẹt tới nhanh dường một ánh sao băng từ bên trong chiếc xe tứ mã bay vụt ra đứng thẳng ngay trước mặt Ngoạn Huyết Nhon.

Ông ta đảo nhanh đôi mắt, trái tim càng hồi hộp, bụng bảo đảm quả thật là một báu vật vô giá của hóa công đức nắn thành hình.

Ngoạn Huyết Nhon còn đang băn khoăn nghĩ ngợi trước sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của thiếu nữ thần bí áo trắng thì đã nghe tiếng oanh trong trẻo của nàng vang vọng vào tai:

– Nếu tránh khỏi được ba chiêu của tôi thì người lấy ngay hai món thuốc ấy liền thôi. Này chuẩn bị sẵn sàng tôi động thủ đã!

Ngoạn Huyết Nhon cười lại tiếp:

– Cô nương cứ đem hết toàn lực tấn công lão phu đã chuẩn bị chu đáo rồi.

Thiếu nữ thần bí áo trắng nghiêng chặt hai hàm răng ngà, mím môi tươi cười, miệng nói một tiếng «tốt» một chữ, chưởng đánh tới nhanh không thấy kịp.

Bóng người cùng thể chưởng của thiếu nữ thần bí xóa trắng như cùng đến một lúc.

Ngoạn Huyết Nhon trông thấy bóng người hoa tung trước mắt thì đã thấy chưởng thể đã đến sát vào ngực ông ta rồi. Ngoạn Huyết Nhon đã biết rõ trận chiến đấu này quan trọng cực kỳ. Nếu trong ba chiêu mà ông bị thiếu nữ thần bí áo trắng đánh bại thì danh dự đều tiêu tan thành mây khói, không còn mặt mũi nào dám ngó người giang hồ nữa. Liền đó, ông ta hét vang liền một tiếng, tay đánh tới một chưởng, thân hình tung vọt ra sau năm thước.

Ngoạn Huyết Nhon vừa tránh khỏi một chiêu thứ nhất thì bóng người của thiếu nữ thần bí áo trắng lại theo sát bên mình ông ta. Một tiếng trong trẻo quát to:

– Hãy đón thêm một thể thứ hai!

Gót chân của Ngoạn Huyết Nhon chưa kịp chấm đất, chiêu thứ hai của thiếu nữ thần bí áo trắng không khác một tia chớp liền công tới cấp kỳ.

Tốc độ xuất thủ của nàng quá lạ lùng khiến Ngoạn Huyết Nhon vô cùng kinh hoàng. Từng dọc ngang trên chốn giang hồ đến nay, ông chưa từng thấy người nào có võ công như thiếu nữ thần bí áo trắng này. Tự biết không tài nào tránh kịp, Ngoạn Huyết Nhon liều mạng tiến tới, sử dụng một chiêu thể «Bể Môn Tự Hổ» vung bàn tay trái đón đỡ chưởng thể của thiếu nữ áo trắng.

Dùng lối đánh cứng rắn chống trả lại lối đánh cứng rắn thật là một hành động vượt ngoài ý liệu.

Bởi vì nhân vật có thân thủ tuyệt thế như Ngoạn Huyết Nhon mới có hai chiêu mà đã đánh liều mạng thể ấy dù thấy tình thế nguy hiểm đến mức nào.

Đừng nói là người ngoài, chính bản thân của ông ta mà không ngờ được. Sợ quá nên phải làm càn. Dùng chiêu ấy Ngoạn Huyết Nhon tự nghĩ rằng:

“Dù không đẩy nổi thiếu nữ thần bí áo trắng may ra cũng cứu được tánh mạng mong manh như chỉ mảnh treo chuông của mình trong lúc nguy cơ tuyệt đỉnh”.

Ngờ đâu, chưởng phong của Ngoạn Huyết Nhon vừa đánh tới, chẳng rõ thiếu nữ thần bí áo trắng dùng một thứ thân pháp nào mà thấy thân hình của nàng vung múa tợ cánh bướm vờn hoa. Bàn tay mặt của nàng đã biến thể đánh thành ra thể điểm.

Ngoạn Huyết Nhon chăm chú vào trận đấu mà vẫn không thấy thiếu nữ thần bí áo trắng có động tác nào, chợt nghe huyết Kỳ môn của mình hơi đau nhói một cái, thân hình thiếu nữ áo trắng đã thối lui ra sau. Ngoạn Huyết Nhon sợ hãi đến toát mồ hôi hột ướt mình, đứng trân trối như trời trồng trên mặt đất.

Thiếu nữ thần bí áo trắng mỉm cười vui vẻ nói:

– Võ công của tiền bối cao siêu khiến người khiếp phục, tránh né được liền ba chiêu của tôi, vậy đúng lời giao ước, tôi bằng lòng trao cho tiền bối hai món ấy ngay bây giờ.

Dứt câu, nàng thò tay vào túi áo lấy ra một gói bằng cây đá rồi một viên thuốc màu xanh phóng thẳng tới cho Ngoạn Huyết Nhon.

Cầm hai món ấy Ngoạn Huyết Nhon chẳng thấy sung sướng chút nào cả.

Bởi vì ông ta đâu đã tránh khỏi ba chiêu của nàng. Nếu thiếu nữ áo trắng chỉ ấn thêm vào đầu ngón tay điểm trúng vào huyết Kỳ môn của ông ta thêm ít thành công lực nữa thôi thì tánh mạng của Ngoạn Huyết Nhon đã kể như bị Ngọc Hoàng rù sô mất rồi. Thế mà nàng chỉ điểm nhẹ phát qua để lấy cớ là Ngoạn Huyết Nhon tránh khỏi ba chiêu giao kết của mìnhặng trao cho ông món thuốc kỳ lạ quý báu ấy, thế tất bên trong phải có nguyên nhon gì?

Ngoạn Huyết Nhon còn nghĩ vẫn vợ, thì tiếng nàng nói:

– Tiền bối, hai vật ấy tôi đã trao xong, sao chưa đi?

Ngoạn Huyết Nhon tự thấy mình thật xấu hổ nên nhăn nhó gượng cười, trả lời úp mở:

– Được tặng thuốc báu, tấm lòng quý hóa tạc sâu vào lòng.

– Chỉ cần người đừng quên điều kiện thứ nhứt là được!

– Điều ấy thì cô nương cứ yên trí. Nội trong vòng một ngày, tức khắc tôi gọi y đến ra mắt cô nương!

– Thế thì hãy đi đi!

Ngoạn Huyết Nhon muốn nói, nhưng quá cảm kích không thốt được nên lời.

Chỉ trong nháy mắt thiếu nữ thần bí áo trắng đã thắng ông ta nội trong ba chiêu mà còn đối xử với ông ta dễ dãi tử tế quá?

Chẳng biết phải nói lời nào cảm tạ lòng nàng, ông ta lặng lẽ quay người đi thẳng một nước.

Nhìn theo bóng hình phía sau lưng Ngoạn Huyết Nhon xa mờ trong rừng cây xanh của khu rừng già, thiếu nữ bí mật áo trắng cười sắc một tiếng.

Nàng bắn mình bật như thân con én liệng ngàn khơi đến chỗ gốc cây của Tiểu Phong ẩn núp nhẹ nhàng đứng xuống. Tiếng nàng lãnh lót ngân vang:

– Các hạ, mời xuống đây, ở mãi trên đó làm chi?

Tiểu Phong run sợ cả người. Bởi nãy giờ ẩn núp trên nhánh cây, chàng không hề rục rịch thế sao thiếu nữ áo trắng ấy biết được?

Nàng cười lãnh lót nói giọng tươi vui:

– Các hạ, không lẽ các hạ còn chờ tôi lên mời mới chịu xuống đất nữa sao?

Tiểu Phong tự biết không còn che mắt nàng được nữa nên nhảy xuống.

Thiếu nữ thần bí áo trắng đảo mắt ngó tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng. Nàng không ngờ người ẩn núp trên ngọn cây là Tiểu Phong, chàng thanh niên mới cách mấy ngày trước đã cùng nàng giao đấu. Qua giây khắc sững sờ, thiếu nữ thần bí áo trắng nói:

– Ngờ đâu là ngươi.

Nàng nói chưa hết câu bỗng nhiên từ xa vọng dội một tiếng huýt gió phá vỡ không gian. Ngược mắt dòm lên, chàng thấy mười mấy bóng người phi thân bay sà đến. Chỉ trong khoảnh khắc mười mấy bóng người ấy đã hạ thân trước mặt chàng Tiểu Phong đảo mắt nhìn đám người ấy miệng kêu lên:

– Quái lạ này!

Bởi vì trong số có đủ hết ba hạng thầy tu, đạo sĩ, người phàm. Đáng để ý nhất là đám thầy tu, đạo sĩ ấy đều không mặc áo đạo hay cà sa mà lại mặc toàn một thứ y phục màu xanh.

Cả hai mươi mấy nhon vật mặc áo xanh dài ấy sắp một hàng ngang chặn ngay mặt Tiểu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Hồi 33

Lão hòa thượng tuổi ngoài bảy mươi là người đứng ngay mặt Tiểu Phong hơn hết, chậm rãi bước tới vòng tay nói:

– Xin chào thí chủ!

Tiểu Phong nhìn vào đám hai mươi mấy nhân vật mặc áo dài xanh gồm đủ ba hạng người trong xã hội là thầy tu, đạo sĩ, thường nhon ấy thấy người nào cũng có hai gò thái dương cao lên chứng tỏ võ công vào thượng đẳng.

Cặp mắt sáng ngời như sao sa của thiếu nữ thần bí áo trắng đảo lộn một vòng khắp mọi người lòng không khỏi đâm ra nghi hoặc.

Tiểu Phong đồng dục nói:

– Các vị có điều chi cần thiết?

Lão hòa thượng ấy đáp:

– Lão nạp là Tri Thần có việc thưa với thí chủ. Dám hỏi thí chủ có phải là Tiểu Phong chăng?

– Đúng! Tôi là Tiểu Phong. Còn các vị đây đều là người cùng chung một môn phái nào đó?

Tất cả mấy chục cặp con mắt của đám người vừa đến đều chiếu vào gương mặt của Tiểu Phong. Tình thế hết sức căng thẳng.

Hòa thượng Tri Thần hỏi:

– Thí chủ đây chính là nhon vật mà thiên hạ gọi tên hiệu là Giang Hồ Đệ Tam Ma đó chứ?

Tiểu Phong cười dài nói:

– Đúng thế. Giang Hồ Đệ Tam Ma.

Thiếu nữ thân bí áo trắng đứng sát phía sau lưng chàng nghe câu trả lời ấy, sắc mặt giận dữ quát to tiếng hỏi chàng:

– Cái gì? Ngươi là Đệ Tam Ma?

Tiểu Phong nghe tiếng quát to hỏi của thiếu nữ thân bí áo trắng, trái tim bất giác đập mạnh, liền day lại ngó vào mặt nàng. Thấy mặt nàng lạnh toát như sương khiến ai nấy thấy cũng phải khiếp sợ! Trong lòng hồi hộp, Tiểu Phong luôn miệng trả lời:

– Không sai! Tôi là Đệ Tam Ma!

Thiếu nữ thân bí áo trắng tròn ngược con ngươi bắn ra một thứ ánh sáng giết người rùng rợn. Ngó chăm chăm vào mặt Tiểu Phong, nàng lạnh lùng nói:

– Ta đang nhờ người khác đi gọi ngươi, ngờ đâu người lại là «Đệ Tam Ma»!

Tiểu Phong giựt mình cả kinh hỏi:

– Nàng nhờ người gọi tôi để làm chi?

– Thanh toán một số nợ!

Tiểu Phong hỏi:

– Tôi với nàng có cừ oán chi?

Thiếu nữ thân bí áo trắng bị câu hỏi làm cho sững sờ.

Ngay khi ấy lão hòa thượng Tri Thần lại nói xen vào câu chuyện của hai người:

– Lê thí chủ, bọn chúng tôi vâng lệnh bề trên, sai khiến đến đây mời thí chủ cùng đi đến «Liên Giáo» một lượt.

Tiểu Phong bỗng nhiên hiểu biết mục đích của bọn mấy chục người này tìm chàng để làm chi nên dẫn mạnh tiếng hỏi lại:

– Bọn các ngươi là môn đồ của Liên Giáo?

– Thưa! Bọn chúng tôi vâng mạng của Ngũ Hồ Du Khách, Giáo chủ Liên Giáo có việc khẩn cấp đề bàn tính.

Tiểu Phong buông tiếng cười dài một hồi như điên như cuồng. Xong chàng trả lời rần rôi:

– Phải chăng Giáo chủ Liên Giáo của bọn các ngươi được Lãnh Diện Vong Hồn yêu cầu đứng trung gian hòa giải mối hận cừu giữa ta và hắn?

Lão Hòa thượng Tri Thần đáp:

– Điểm ấy thì lão nạp thật không đăng biết.

Về mặt Tiểu Phong biến sắc giận dữ:

– Các ngươi mau trở về nói lại cho Ngũ Hồ Du Khách biết ta là Tiểu Phong chẳng hề khuất phục kẻ nào toan dùng thế lực bắt hiếp ta cả, ta chẳng sợ đâu.

Bọn chúng ngươi hiểu lầm rồi đây!

Thẹn đỏ mặt, lão hòa thượng Tri Thần nói:

– Lão nạp vâng lệnh trên mà lần đến đây. Liên Giáo vốn có truyền thống hòa giải những việc tranh chấp, những việc võ lâm. Nếu như thí chủ không chịu chấp thuận lời thương lượng hòa bình thì cũng cứ mạnh dạn đi đến đó mà nói rõ chủ đích của mình chứ sợ chi phải lánh mặt?

Sát khí bao đầy trên gương mặt hầm hầm lửa giận, Tiểu Phong nạt to tiếng, bảo:

– Thế nào? Ta đã nói rõ rồi mà bọn các ngươi còn chưa nghe hay sao? Ta không đi đâu cả, đừng rộng họng nói dài!

Lão Hòa thượng Tri Thần nói:

– Thế nào thí chủ cũng nên vị mặt lão nạp mà đi một chuyến mới đặng.

Nếu thí chủ cứ nặng nề một hai cũng không đi thì bọn chúng tôi đây trở về tay không biết làm sao phục mạng cùng giáo chủ Liên Giáo?

Tiểu Phong nói:

– Ta không đi! Các ngươi có nói gãy lưỡi cũng vô ích!

Lão hòa thượng Tri Thần xuống nước nói nhỏ:

– Thí chủ đừng quá khi người, dưới mắt chẳng xem ai ra chi cả. Địa vị Giáo chủ của Võ Lâm Thập Lục Phái Liên Hiệp Giáo trong chốn giang hồ còn cao quý hơn cả các đại môn phái đương kim của thiên hạ võ lâm rất xa. Thí chủ đã là nhon vật của giới võ lâm thì lẽ phải cũng nên để cho Liên Giáo xét xử phân minh.

Chịu thì nghe không chịu thì phản đối có sao đâu mà thí chủ chẳng bằng lòng đi?

Tiểu Phong cười nhạt bảo:

– Chớ lợi dụng thế lực của Liên Giáo mà đè nén hăm dọa ta. Ta đã nói ta chẳng xem cái Liên Giáo của bọn các ngươi hiện nay vào đâu thì thôi đừng nhắc đến nữa. Đi mau khỏi chỗ này, chộc ta nổi nóng lên thì cả bọn các ngươi sẽ bị đánh chết hết không còn một gã!

Lão hòa thượng Tri Thần vâng lệnh của Ngũ Hồ Du Khách tìm đến tận chốn này chỉ một mục đích duy nhất là bắt Tiểu Phong đem về Liên Giáo. Tất cả nhân vật trong giới giang hồ đối với oai danh của Liên Giáo đều kính nể đến ba phần.

Vì vậy hễ có ai được Liên Giáo gọi đến là tức khắc tuân lệnh ngay. Chẳng người nào dám chống trả lại!

Tiểu Phong vốn chẳng thèm đếm xỉa Liên Giáo vào đâu. Chẳng mới là người thứ nhứt từ hồi có tổ chức võ lâm thập lục phái hiệp hiệp giáo đến nay, có hành động ngang tàng cương ngạnh đến như thế!

Lão hòa thượng Tri Thần cả giận nạt bảo to tiếng:

– Không lẽ thí chủ lại khinh thường Liên Giáo quá đổi như vậy à?

– Không sai! Ta có xem Liên Giáo của bọn các người là cái thứ gì đâu!

– Không lẽ thí chủ cũng khinh thường cả lời mời mọc của Ngũ Hồ Du khách nữa sao?

Tiểu Phong cười ngắt một hồi bảo:

– Ngũ Hồ Du Khách giống quái gì? Năm nay Liên Giáo sẽ mở cuộc tuyển chọn Giáo chủ, Tiểu Phong ta sẽ là Giáo chủ của Võ Lâm Thập Lục Phái Liên Hiệp Giáo.

Câu nói của chàng làm cho bao nhiêu người có mặt tại chỗ đều biến sắc.

Lão hòa thượng Tri Thần cả giận:

– Thí chủ đã chẳng xem bọn người của lão nạp vào đâu. Lão nạp xin lãnh giáo thí chủ mấy chiêu tuyệt học!

Dứt tiếng lão ta sấn bước lại gần phía Tiểu Phong.

Mặt mày hầm hầm sát khí, Tiểu Phong quát to:

– Chừng như các ngươi định ăn thua đủ với ta?

Lão hòa thượng Tri Thần nói:

– Bọn người của lão nạp đã vâng mạng mà đến, không thể quay về với hai bàn tay không. Ngươi đã chẳng chịu đi thì bọn người của lão nạp bắt buộc phải dùng sức bắt buộc.

Tiểu Phong nạt bảo:

– Vậy thì các ngươi thử làm chi được ta nào?

Lão hòa thượng Tri Thần thét lên:

— Đã vậy thì lão nạp chỉ còn có cách động thủ!

Thân hình mập ú của lão ta vung tròn một vòng, đánh liền tới một chưởng.

Lão hòa thượng Tri Thần là cao tăng phái Thiếu Lâm được đặc biệt đưa vào trong Liên Giáo đảm nhiệm chức Quân Ty, một chức rất trọng yếu coi về việc chỉ huy toàn thể cao thủ. Võ công của lão ta đứng đầu số thượng đẳng võ lâm chỉ dưới có Ngũ Hồ Du Khách.

Có điều võ công của Tiểu Phong ngày nay khác hẳn hồi chưa lấy được Cây Đèn Ma như trời với vực, chẳng đã được thiếu nữ thần bí dưới hang đất biến thành một đóa kỳ hoa trong thiên hạ võ lâm đương thời. Do đó chưởng lực của lão hòa thượng Tri Thần đánh tới ào ào như bão bùng giông tố, ai thấy cũng tái mặt, rợn hồn và chẳng vịn đứng dừng chừng cháng để ý đến. Không né, không tránh, Tiểu Phong đứng yên một chỗ cho lão hòa thượng Tri Thần phải nhận một phen đau khổ.

«Ầm» một tiếng vang chất chứa vang dậy.

Một chưởng ấy của Tri Thần đánh trúng ngay vào người Tiểu Phong không khác búa tạ giáng xuống đe, phản lực đẩy văng lão ra dội ngược ba bốn thước.

Lão hòa thượng Tri Thần sợ hãi toát đầm mồ hôi hột, bụng bảo dạ rằng:

“Trời Phật ơi! Thăng ranh con này luyện được thế võ công ma quỷ chi mà lợi hại ghê gớm quá thế. Mình đánh nó một chưởng nó không chết cũng trọng thương.

Ngờ đâu lại chính mình bị chưởng của mình bắn ra gần ngã ngửa.”

Tình hình quái gở ấy chẳng những riêng một lão hòa Tri Thần hồn vía lên mây mà thiếu nữ thần bí áo trắng trông thấy cũng hãi kinh thất sắc!

Tiểu Phong nhìn thẳng vào gương mặt tái mét của lão hòa thượng Tri Thần cất tiếng lạnh lùng nói:

— Nếu ngươi còn ngoan cố chưa chịu rút lui thì đừng trách ta sao tàn nhẫn.

Tri Thần thật không ngờ võ công của Tiểu Phong cao cường đến mức đó nên lão ta vừa sợ vừa đáp:

— Thí chủ thần công cái thế khiến lão nạp được một phen mở rộng tầm mắt thêm ra. Nhưng nếu máu thịt của lão nạp còn chưa rưới đầm vùng rừng núi hoang vu này thì lão nạp vẫn phải bắt buộc thí chủ cùng đi đến Liên Giáo mới được.

Lão hòa thượng Tri Thần đã biết rõ Tiểu Phong có một thứ thần công tuyệt thế trong mình, nếu càng đánh mạnh vào thân thể chàng bao nhiêu thì lại càng bị bắn dội ngược trở lại dữ dội bấy nhiêu. Do đó lão ta quyết sử dụng công lực «Đạt Ma Thập Nhị Chỉ» của phái Thiếu Lâm để đánh bại Tiểu Phong.

Lối chữa hai ngón tay này, tuy xem thấy tầm thường, chẳng chi là khác lạ, nhưng bên trong chứa đựng tất cả bảy mươi hai môn chỉ công tuyệt kỹ để bảo vệ nền đạo của Đạt Ma Tổ Sư chân truyền cho phái Thiếu Lâm.

Tiểu Phong thấy hai ngón tay của lão Hòa thượng Tri Thần chữa thẳng tới trái tim của chàng đã lo sợ phập phồng. Vì chỉ lực của lão ta có oai thế xoi sát lưng đồng chó chẳng phải tầm thường. Chàng không dùng chưởng lực ra chống trả mà chỉ lách nhẹ người né tránh.

Đúng ngay lúc ấy một đạo sĩ quát to một tiếng rút ngọn thanh cương kiếm nhảy bổ tới đâm ngay một nhát vào phía sau Tiểu Phong. Đạo sĩ ấy là Thanh Tông Tử của phái Võ Đang. Hắn ta cũng sử dụng kiếm pháp để đối phó chàng.

Một hòa thượng, một đạo sĩ cùng liên thủ tấn công oai thế mãnh liệt vô cùng.

Tiểu Phong giao đấu với cả hai nhận thấy võ công của hòa thượng Tri Thần và đạo sĩ Thanh Tông Tử thật cao siêu hơn những cao thủ thượng đẳng khác trong giới võ lâm rất nhiều.

Liền đó bụng chàng đâm ra một ý nghĩ là cần giết cho chết hết lúc này mới được nếu không chúng cứ đeo theo làm trở ngại công cuộc báo thù của mình mãi, thêm mất ngày giờ. Chàng nạt lớn tiếng bảo:

— Ta đập chết hết bọn các ngươi không để sót một mạng nếu dám đối đầu với ta.

Thân hình Tiểu Phong múa bay vù vù chỉ trong nháy mắt đã đánh liền mười hai chưởng. Lối xuất thủ của chàng mau mạnh tuyệt luân.

Hòa thượng Tri Thần và đạo sĩ Thanh Tông Tử tuy rằng võ công cao siêu huyền diệu nhưng làm sao so sánh nổi với Tiểu Phong, khác nào đem trứng chọi lại đá. Vừa khi chàng đánh đến chưởng thứ mười ba bằng một chiêu «Hàn sa lạc nhạn» bổ xuống ngay chiếc đầu trục của lão hòa thượng Tri Thần, thì bỗng nhiên một luồng ánh sáng tinh linh xẹt đến trong đầu óc chàng. Nhớ lại mình đã có hứa lời với chú mình là Ngoại Huyết Nhon Lê Tín rằng khi nào ông ta chưa làm xong hai việc của Mông Diện Thần nữ thì chàng chẳng giết chết một ai. Đầu óc rộn ràng với ý nghĩ ấy, Tiểu Phong vội vã rút ngay chưởng lực lại. Dầu vậy hòa thượng Tri Thần cũng đã bị đánh văng xa đến hơn một trượng.

Tiểu Phong quát to tiếng nói:

– Bọn các nguoi còn chưa chịu rút ngay đi à?

Trên gương mặt của chàng vẫn còn hầm hầm sát khí. Hai luồng nhân tuyến của chàng chìa thẳng vào mặt hòa thượng Tri Thần lờm lờm. Chàng liền lạnh lùng bảo tiếp:

– Hôm nay ta không xuống tay giết chết mạng người. Nếu chẳng vậy thì nguoi đã còn cái xác không hồn dưới chưởng lực của ta rồi!

Đó là một sự thật hiển nhiên chứ không phải là lời quá đáng, hòa thượng Tri Thần cũng hiểu rõ như vậy. Phòng như vừa rồi mà Tiểu Phong chẳng nung tay giờ này ...

Lúc ấy một chuỗi cười lạnh lót ngân vang. Thiếu nữ áo trắng rón rén gót sen thông dong bước đến. Tới gần trước mặt Tiểu Phong, nàng cất tiếng oanh ca lạnh lùng bảo:

– Trăm nghe chẳng bằng một thấy, võ công của Đệ Tam Ma quả thật cao siêu khiến người phải bội phục. Bỏ cô nương định so chơi với người một vài chiêu thức tuyệt luân.

Tiểu Phong đã dư biết võ công của cô gái áo trắng này cao cường đến mức độ nào rồi. Chàng đã đem tài lực ra đấu với nàng mà không sao thắng nổi.

Về mặt thiếu nữ áo trắng lạnh lẽo như sương thu đưa mắt lóng lánh tinh quang ngó Tiểu Phong.

Tiểu Phong rúng động hỏi:

– Vì sao cô nương lại nằng nặc quyết một phải giao thủ cùng tại hạ? Tôi với cô vốn không thâm thù cố oán, trong lúc ra tay đến sức, sợ e khó tránh được đụng chạm nặng nề, há vô cớ mà để mất niềm hòa khí hay sao?

Thiếu nữ áo trắng cười nhạt trả lời:

– Bọn ta tuy không thù oán chi mà tại sao nguoi lại giết người như nhái vậy?

Tiểu Phong nói:

– Bọn người ấy cừu oán với tôi.

– Cừu oán ra làm sao?

– Cừu oán vô cùng sâu sắc, vì bọn chúng đã tàn sát cha mẹ tôi.

– Những kẻ nguoi sát hại đều là kẻ thù giết cha mẹ nguoi sao?

– Đúng vậy đó. Bọn chúng giết cha mẹ tôi, có lý nào tôi lại không giết chúng để trả thù sao?

Thiếu nữ áo trắng nhú đôi hàng lông mi, dường như hiểu biết hỏi:

– Nghe nói nguoi giết tám cao thủ môn hạ của Đông Hải Long Quân có phải bọn họ đã giết cha mẹ nguoi không?

Tiểu Phong ngây người. Chập lâu sau mới đáp:

– Bọn chúng không phải những kẻ đã giết hại cha tôi.

Sắc mặt của thiếu nữ áo trắng bừng bừng nổi giận:

– Đã đành là chẳng phải những kẻ giết hại cha mẹ của nguoi thì tại sao nguoi lại giết hại bọn chúng?

Tiểu Phong thấy cử chỉ của thiếu nữ áo trắng hung hăng gây gổ quyết tình gây sự với mình thì lửa giận đốt cháy tâm can. Chàng hằn học nói:

– Nàng không được thấy tận mắt thì làm sao biết được tại sao tôi phải giết bọn chúng! Ví như tôi không biết bọn chúng thì tôi cũng không khỏi bị bọn chúng giết mạng tôi!

Thiếu nữ áo trắng lại hỏi:

– Nguoi trả lời với ta bằng một giọng gây oán vậy à?

Tiểu Phong cười nửa mép bảo:

– Chẳng lẽ tôi phải hạ mình năn nỉ với nàng sao? Nếu nàng còn muốn giao đấu thì tôi vẫn sẵn sàng tiếp nhận!

Câu nói kiêu ngạo ấy khiến thiếu nữ áo trắng cũng phải sững sờ. Đồng thời trong tim của nàng bỗng dưng lại sôi nổi rất quái lạ.

Nàng không phân biệt nó là thứ cảm giác gì? Oán chăng? Giận chăng?

Hay là sợi dây tơ tình của gái lứa trai tơ?

Nàng vẫn ngâm hai hàm răng trắng như ngọc lại nói:

– Cũng có thể lòng ta không nghĩ đến việc động thủ với người nhưng mà ta đã vâng lệnh sư phụ của ta đi tìm người để ...

– Sư phụ của nàng là ai?

– Vạn Thế Tiên Cơ!

Tiểu Phong ớn lạnh xương sống, bụng nghĩ thầm:

“Té ra nàng chính là đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ. Hèn chi võ công của nàng cao diệu đến mức tuyệt thế!”.

Trong bụng chàng sức nhớ lại điều giao ước của Thần Vạn Năng biểu chàng đo tài thử sức với Vạn Thế Tiên Cơ. Tiểu Phong liền nói:

– Té ra sư phụ của nàng là Vạn Thế Tiên Cơ? Tôi đang đi tìm bà ta!

– Người tìm đang làm gì?

– So tài đấu sức!

Gương mặt thiếu nữ áo trắng bỗng biến sắc, nàng nói:

– Sư phụ của ta và người có thù oán gì với nhau?

Tiểu Phong lắc đầu:

– Không thù oán gì cả.

– Thế tại sao người lại muốn tìm sư phụ ta để tranh tài võ công. Bộ người muốn chết sao? Ta sợ võ công của người chưa chắc đã qua được ta chứ đừng nói đến sư phụ ta là Vạn Thế Tiên Cơ.

Tiểu Phong bật cười giòn:

– Nguyên nhân tôi tìm sư phụ cô nương để tỷ thí võ học tôi không thể nói được. Nhưng ai thắng ai bại lúc chưa đấu với nhau không thể khẳng định được lúc này.

Vừa lúc ấy ngoài cánh rừng chợt có bóng người xuất hiện. Chiếc bóng ấy lao vun vút đến chỗ Tiểu Phong như một cơn gió hốt, người ấy sừng sững đứng đối diện với chàng. Người vừa xuất hiện là một lão già có khuôn mặt nham hiểm.

Từ con người của lão tỏa ra hai luồng tinh quang rực rực trông đến lạnh người.

Người ấy hướng về hòa thượng Tri Thần:

– Các người cho lão phu biết ai là Đệ Tam Ma?

Hòa thượng Tri Thần và Thanh Tòng Từ hướng mắt về Tiểu Phong.

– Y chính là Đệ Tam Ma Tiểu Phong. Lão huynh chắc cũng được lệnh của Giáo chủ đến mời y về Tổng đàn Liên Giáo?

Lão già ấy bật cười cuồng dại như điên như khùng. Lão ngưng tiếng cười, quét ánh mắt kiêu ngạo về Tiểu Phong:

– Lão phu đến để lấy mạng hán tử không mời gì cả!

Tiểu Phong nheo mày. Trên gương mặt chàng chợt phủ đầy sát khí.

– Các hạ là ai trông có vẻ lớn lối như vậy. Không biết các lão có làm gì nổi Tiểu Phong này không?

Lão già gần từng tiếng:

– Tiểu tử, người hãy tự xử đi. Đừng để Thiên Hạ Chi Độc phải ra tay cho nhục sức.

Thiếu nữ áo trắng thần bí nheo miệng cười:

– Té ra lão chính là Thiên Hạ Chi Độc, người nổi tiếng trong giang hồ về sử dụng độc.

– Không sai!

Tiểu Phong chợt bật cười như điên như khùng. Tiếng của chàng cất lên lạnh lạnh nghe rợn người. Tiếng nói của chàng khiến bầu sát khí lại đượm lên.

Bất giác hòa thượng Tri Thần vùng Thanh Tòng Từ thốt lùi ra sau một bước.

– Lão là môn hạ của Lãnh Diện Vong Hôn?

Lão già lắc đầu:

– Ta là bạn của Lãnh Diện Vong Hôn, Phó Lệnh chủ Địa Bảo.

Tiểu Phong nghiêng răng ken két:

– Trời đã dun dui lão đến gặp ta.

Hung quang đã lóe ra từ con người Tiểu Phong. Những tia hung quang ấy rắc không bố.

Thiên Hạ Chi Độc vừa chạm vào hai luồng hung quang đã cảm thấy da óc nổi đầy mình.

Tiểu Phong cảm thấy đầu mình nóng ran. Máu hận thù sôi sục cuộn chảy trong huyết quản của chàng.

Thiên Hạ Chi Độc nạt to:

– Tiểu tử. Lão phu đến đây để lấy mạng ngươi.

Lời nói động trên vành môi, Thiên Hạ Chi Độc đã vùng tới một chưởng mau lẹ tuyệt luân. Cánh tay phải của lão phát ra một luồng chưởng phong xé gió rền rẹt.

Tiểu Phong cũng dần tới một bước. Chàng sử dụng luôn ba thế «kích» đỡ thẳng vào chưởng ảnh của Thiên Hạ Chi Độc.

Bóng người nhấp nhোáng. Cuồng phong dấy động.

«Àm...» Kinh lực chấn dội mọi người phải lui lại một bước chỉ trừ thiếu nữ áo trắng thần bí.

Khi bụi cát lắng dịu, nhìn vào cục trường thấy Thiên Hạ Chi Độc lão đảo.

Máu miệng lão tuôn ra xối xả. Cặp mắt thất thần, lão ngơ ngác nhìn Tiểu Phong mà không làm sao ngờ được một thiếu niên anh tuấn như chàng lại có võ công kinh người đến thế.

Tiểu Phong lừng lững tiến từng bước đến bên Thiên Hạ Chi Độc:

– Ta sẽ lấy máu Địa Bảo rửa sạch Địa Bảo.

Tiểu Phong vừa định vận tất cả thần công kết liễu lão ác ma thì chợt có tiếng lạnh lạnh vang lên:

– Ngừng tay!

Tiểu Phong vội rút tay lại. Người vừa mới xuất hiện ấy khiến Tiểu Phong ngớ ngẩn, mở to cặp mắt nhìn nàng. Người ấy chính là Bạch Cơ.

Bạch Cơ đứng cách chàng ba trượng. Nàng cất tiếng nã nê nói:

– Anh không nhớ lời hứa của mình với Ngọa Huyết Nhon sao?

Tiểu Phong giật nảy mình. Phải, nếu không có Bạch Cơ xuất hiện đúng lúc thì mạng của Thiên Hạ Chi Độc đã tiêu rồi.

Bạch Cơ đâu biết được, chính vì nàng đã can mà cái mạng của Thiên Hạ Chi Độc còn sống và chính hắn sẽ gây ra một đoạn trường vô cùng bi thảm.

Nhưng nếu không có Bạch Cơ, Tiểu Phong vì lửa thù mà phạm vào điều tối kỵ của nhân vật võ lâm.

Bạch Cơ quay qua đám người Liên Giáo và Thiên Hạ Chi Độc:

– Các người sao còn chưa rời khỏi nơi đây?

Nghe tiếng quát của nàng. Bọn người Liên Giáo và Thiên Hạ Chi Độc vội đưa nhau rời khỏi cục trường.

Tiểu Phong hét lên một tiếng:

– Ngừng lại ...

Cả bọn dừng chân. Hòa thượng Tri Thần nói:

– Các hạ muốn gì?

Tiểu Phong gằn từng tiếng:

– Các người về báo lại với Giáo chủ Liên Giáo là Ngũ Hồ Du Khách, Tiểu Phong sẽ đến Liên Giáo vào ngày rằm.

– Giáo chủ sẽ chờ các hạ.

Nói xong cả bọn đồng loạt lướt người đi.

Tiểu Phong quay lại nhìn Bạch Cơ. Chàng nói:

– Em Cơ!

Bạch Cơ lẳng lặng nhìn chàng không nói tiếng nào. Từ trong sâu thẳm của nàng dâng lên một nỗi buồn man mác khó tả.

Tiểu Phong chợt quay lại thiếu nữ áo trắng thần bí:

– Sao nàng chưa rời khỏi nơi đây? Võ công của tôi nàng đã thấy rồi chứ?

Thiếu nữ áo trắng nhướn miệng cười thật tươi. Nàng cất tiếng lạnh lùng:

– Đã thấy, và ta muốn thử vài tuyệt chiêu của các hạ.

Tiểu Phong «ừ» một tiếng:

– Phải chăng chúng ta cần phải giao thủ mới đặng?

– Đúng vậy!

Tiểu Phong lòng đầy u oán bỗng nhiên biến thành tức giận vô cùng. Chàng cất vang lên một trận cười dài ha hả nói:

– Tôi lại sợ nàng hay sao? Động thủ cứ động thủ thử xem!

Thiếu nữ áo trắng nhìn Bạch Cơ đứng xa cách ngoài ba trượng, cất tiếng hỏi Tiểu Phong:

– Nàng này là người yêu của người?

– Phải, mà tại sao?

Thiếu nữ áo trắng cười sắc. Trong tiếng cười của nàng chứa đựng một ý vị chua xót. Nàng ngưng cười, bảo:

– Chúng ta động thủ nhé?

Tiểu Phong đáp cách thờ ơ:

– Nàng cứ đem hết sức tài ra thi thử được rồi.

Thiếu nữ áo trắng thở ra buồn bã, bụng nghĩ thầm:

“Tại sao mình lại giúp hắn đánh Thiên Hạ Chi Độc đế làm chi? Lại còn cần giao thủ với hắn nữa à?”.

Cõi lòng rộn rã, đầu óc nàng nảy sinh những ý nghĩ vẩn vơ, đầy dẫy mâu thuẫn. Yêu chăng? Thù chăng? Nàng đứng ngây người, chập lấu không chịu xuất thủ!

Tiểu Phong hỏi lớn tiếng:

– Sao còn đứng y nguyên chưa chịu đánh?

Đang băn khoăn nghĩ ngợi, thiếu nữ áo trắng bị Tiểu Phong to tiếng, giật mình tỉnh lại. Gương mặt tuyệt đẹp của nàng bỗng nhiên biến sắc. Nàng quát to một tiếng, bàn tay ngọc của nàng vung tới. Một thế chưởng đánh xèo vào yếm huyết Tam tinh của Tiểu Phong.

Tiểu Phong biết rõ võ công của thiếu nữ áo trắng không thua chi mình nên chàng không dám ơ thờ, lập tức né tránh. Đồng thời đánh trả lại nàng hai chưởng.

Cả hai động thủ với một tốc lực dường thể điện giật, sét đánh, lửa xẹt, sao băng. Tay mặt của thiếu nữ áo trắng vừa đánh ra thì bàn tay trái của nàng cũng đã đánh bồi theo ba chưởng.

Tiểu Phong sử dụng bảy thế của môn «kích» nên oai lực biến hóa kỳ mãnh tuyệt luân.

Trong chớp mắt hai người đã trao đổi đến bảy chiêu.

Thình lình ...

Đầu óc Tiểu Phong choáng váng. Người chàng mất cả trọng tâm, bỗng nhiên xoay tròn một vòng, thối lui ra sau đến ba, bốn bước. Chàng không còn gắng gượng đứng vững dạng nữa, lưng chừng ngã quỵ trên mặt đất.

Thiếu nữ áo trắng trông thấy Tiểu Phong như vậy kinh hãi vô cùng. Nàng nhìn đăm đăm vào mặt chàng thấy tái mét chẳng còn chút máu. Hai tay Tiểu Phong ôm cứng lấy bụng, trán đầm ướt những giọt mồ hôi to như hạt đậu nành.

Người chàng xầu khô héo như một cánh hoa tàn rụi dưới bầu trời khô khan.

Biến cố đột ngột ấy chẳng những khiến cho thiếu nữ áo trắng võ công cao siêu không biết đến đâu mà đo lường ấy kinh hãi nhảy dựng lên, mà cả nàng Bạch Cơ đứng ngoài ba trượng cũng biến sắc hoảng hồn.

Bạch Cơ bản mình nhảy vọt tới chụp thẳng vào thiếu nữ áo trắng quát to:

– Cô nương thật là tàn nhẫn. Chàng ta đối với cô nương có oán sâu, thù nặng chi mà nỡ hạ độc thủ như thế này?

Dứt lời Bạch Cơ đánh ngay ngực thiếu nữ một chưởng khí thế hùng mạnh!

Thiếu nữ áo trắng nhảy dội ra sân ba bước, cái chính:

– Cô nương hãy nghe tôi nói đã mà! Tôi chưa đánh trúng vào da thịt chàng một chưởng nào cả. Quả là chàng đã bị độc thủ của Thiên Hạ Chi Độc rồi đó!

Câu nói ấy thức tỉnh người đau xót, đau lòng là Bạch Cơ, mặt nàng biến sắc.

Nhìn vào gương mặt tái mét của Tiểu Phong thấy biến thành trắng xóa, rồi xanh dờn đến đen. Đúng rồi. Đó là hiện tượng trúng độc!

Từ xa ... vọng lại tiếng huýt gió kéo dài. Bốn bóng người tiếng huýt gió ấy phớt roi xuống đất nhẹ hều!

Đôi trông mắt mơ màng xanh biếc của Bạch Cơ đảo nhìn, càng lộ vẻ lo sợ phập phồng trong bụng. Bốn người vừa đi đến rõ ràng là «Tây Thần», «Nam Quân» cùng với hai ông già quắc thước khác nữa, một cao, một lùn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hồi 34

Sự xuất hiện bất ngờ của Tây Thần, Nam Quân cùng với hai ông già một cao, một lùn ấy làm cho bầu không khí tại chỗ đã căng thẳng lại càng thêm căng thẳng hơn.

Sự có mặt thình lình của Tây Thần cũng chứng minh mục đích của vị kỳ nhon này là đi tìm Tiểu Phong.

Hai luồng thần quang ngời ngời trong con mắt của Tây Thần quét nhìn vào Tiểu Phong đang nằm mê mết dưới đất, cười nhạt một tiếng, sấn bước thẳng tới phía chàng.

Bầu không khí căng thẳng khoát dày thêm một lớp khủng bố nữa.

Mấy mươi cao thủ của Liên Giáo, vẫn y như cũ, nhìn vào người Tiểu Phong với những con mắt giận dữ lờm lờm.

Giữa lúc Tây Thần cất bước chậm rãi sấn tới phía Tiểu Phong, Bạch Cơ cất tiếng cười lãnh lót, xoay mình lạnh lẽo chặn đường ngang trước mặt Tây Thần:

– Ông định giờ trò gì đó?

Tây Thần bị Bạch Cơ nạt hởi, tự thối lui một bước quay mặt lại nhìn cười nói:

– Thì ra là nàng.

Bạch Cơ chặn lời hỏi tiếp:

– Tiền bối vì chuyện Tiểu Phong mà đến nơi này?

Dòm thấy gương mặt xinh đẹp của Bạch Cơ giãn dãn hằm hằm, trong lòng Tây Thần cũng hơi ớn lạnh. Liền đó lão cười gằn mấy tiếng hỏi vặn lại nàng:

– Theo ý nàng độ thử có phải quả thật ta vì chuyện Tiểu Phong mà đến đây không?

Liền khi đó ...

Nam Quân đứng kế bên bỗng nhiên nhảy sấn bước đứng so vai song song với Tây Thần. Lão day sang hỏi:

– Cô này là người gì của Đệ Tam Ma?

Tây Thần trả lời:

– Là tình nhân!

Nam Quân «à» một tiếng ngạc nhiên. Mắt lão ngó vào mặt Tiểu Phong cười lạnh lạnh nói:

– Chỉ trong vòng có mấy ngày ngắn ngủi mà chàng thiếu niên này đã khiến cho tất cả các nhon vật trong giới giang hồ lắc đầu, le lưỡi thật đâu phải là chuyện dễ!

Bạch Cơ liếc mắt nhìn Nam Quân dằn tiếng bảo:

– Ở đây chẳng có việc chi cần thiết, sao các vị còn chưa đi?

Tây Thần vung ngọn phát trần trong tay, cất tiếng cười dài:

– Nàng là tình nhon của Tiểu Phong, lẽ ra nàng nên võ lâm mà đấn đo hơn thiệt. Tiểu Phong là ma tình của giang hồ, không tiêu diệt hẳn đi thì còn chỉ là móng võ lâm nữa! Tất cả nhân vật võ lâm đều bị chôn vùi trong biển máu dưới bàn tay đồ sát của hắn.

Bạch Cơ ngắt ngang lời:

– Cái đó tôi chả cần đếm xỉa tới. Hiện tại có mặt tôi không ai được động đến một sợi lông chân của Tiểu Phong!

Câu nói của Bạch Cơ làm cho tất cả những người có mặt đều biến sắc. Thử nghĩ Tây Thần, Nam Quân oai danh đứng vào hàng đại kỳ nhon làm sao mà chịu nổi kẻ khác khi nhòn miệt thị như vậy nổi?

Tây Thần giãn run cả người, cố gắng nói gay gắt mấy tiếng:

– Cô bé này sao quá đồi ngạo mạn ngông cuồng vậy?

– Bọn các ông chừng như không giết Tiểu Phong không được sao?

– Giết hay không vẫn còn chưa nhất định.

– Thế thì ông cho biết ý định của bọn các ông tìm đến đây để làm gì đi?

Lúc ấy ...

Hai ông già, một cao một lùn nầy giờ đứng một bên lùm li chưa nói tiếng nào chợt nghe ông già cao cất tiếng sang sảng bảo:

– Tiểu Phong giết người như rạ, phải giết chết ngay.

Bạch Cơ dằn mạnh tiếng nạt to:

– Ông làm chi được ai mà nói phách!

Tâm tình bị xúc động quá đổi đau đớn, buồn rầu nên câu nói của nàng chẳng đo lường chi cả.

Ông già cao nghe nàng nói bật cười một cách sâu hiểm, nói:

– Nam Hải Song Kỳ từ ngày bước chân ra chốn giang hồ cho đến nay, vẫn chưa nghe có người nào giọng ngông cuồng, ngạo mạn đến như ả này. Ngay với nội một ngọn thiết trúc của Thiết Trúc Chân Quân ta cùng ...

Câu nói chưa dứt mà ngọn thiết trúc trong tay lão đã đánh tạt vào mình Bạch Cơ lệ đường điện xẹt.

Thiết Trúc Thần Quân với Thiết Phiến Vũ Sĩ là Nam Hải Song Thiết, thanh thế của họ rất cao lớn, không kém Trung Nguyên tứ kỳ.

Cái thế đánh thiết trúc của Thiết Trúc Thần Quân hùng cường, mãnh liệt tuyệt luân. Ngọn thiết trúc đánh vào mình Bạch Cơ chỉ thấy nháng lờ bóng trúc thì đã biến thể chĩa ngay vào ngực nàng.

Vừa nghe đối phương tự miệng nói ra đánh hiệu, Bạch Cơ hải thâm trong bụng. Nàng không sao tưởng đến hai nhon vật này là Nam Hải Song Kỳ, danh tiếng vang dội khắp chốn giang hồ.

Thiết Trúc Thần Quân quét ngọn thiết trúc như rồng vờn bóng nguyệt. Bạch Cơ thấy đối phương ra tay một cách hiểm độc bất ngờ liền quát to tiếng, tổng liền ra một chưởng đánh trả lại.

Cả hai cùng một lúc, kẻ trượng người chưởng, đều vận dụng toàn lực.

Bạch Cơ tổng tới một chưởng, thân hình nàng liền nương theo sức chưởng, bay xẹt ra ngoài bắn vút mình tới chụp thẳng vào Thiết Trúc Thần Quân.

Vừa tổng chưởng vừa chụp tới một lượt, trong võ học chưa bao giờ thấy. Bởi vì, một người nào khi đã dùng toàn lực tổng chưởng, tất nhiên không sao còn dư sức để mà chụp tới nữa. Thế mà một thiếu nữ chưa đầy hai mươi đã làm được thứ võ công quái dị hiểm thế đó. Như vậy khiến Thiết Trúc Thần Quân không ngờ ngăn đẩy lòng sao được?

Lão vội tràn mình, nhảy lui ra sau mấy bước liền tránh kịp ngón đòn quái dị đó của Bạch Cơ.

Lệ như lửa xẹt đá vắng ...

Bạch Cơ nạt to tiếng bảo:

– Hãy tiếp nhận hai chưởng nữa của ta xem.

Bàn tay ngọc của nàng vung bay thấp thoáng, chưa kịp nháy mắt, đánh luôn ngón đòn bằng chưởng kinh dữ dội, nhanh nhẹn vô cùng.

Những nhon vật tối cao, chủ yếu trong lúc xuất thủ là tốc độ mau lẹ. Càng mau lẹ bao nhiêu càng nắm ưu thế tương đối bấy nhiêu. Lúc ban sơ ý mình võ công quán thế xem thường tuổi trẻ của đối phương. Thiết Trúc Thần Quân không tránh khỏi cái bệnh thường tình của hàng cao thủ thượng thừa là khinh địch. Do đó bị Bạch Cơ nắm vai chủ động công liên không ngưng nghỉ đẩy lão vào cái thế mãi mãi thối lui, không cơ hội phản công lại được một chiêu, một thức nào cả.

Với lối động thủ ấy chỉ trong nháy mắt Bạch Cơ đã đánh được những mười chiêu.

Thình lình ngay lúc ấy ...

Thiết Trúc Thần Quân hét vang một tiếng, tay mặt hươ ngọn thiết trúc, thân hình tung vút lên cao trả liền ba ngọn hiểm ác cực kỳ.

Bạch Cơ bị thối lui ba thước.

Chớp lại được thế thủ động, Thiết Trúc Thần Quân chiếm đoạt thời gian nhanh chóng lại đánh thêm chiêu chớp nhoáng nữa.

Trao đổi nhau đến vài mươi chiêu mà hai bên vẫn chưa thắng bại.

Tình hình ấy Tây Thần đứng gần bên kinh khiếp cả người. Bởi vì võ công của Nam Hải Song Kỳ cao thâm huyền ảo không biết đến mức độ mà đo lường, chẳng những xuất thủ mau lẹ vô cùng mà chiêu thức còn quái dị hết sức, thế sao lại không thắng nổi Bạch Cơ một cô bé chẳng tên tuổi chi trong giới giang hồ.

Trong trường hợp này, bọn họ tự nghĩ chắc là Bạch Cơ, ngoài các môn võ công của Âm Sát Nữ bí truyền tất là còn gặp một duyên may mắn lạ kỳ nào khác nên mới có được những ngón đòn tuyệt kỹ siêu quần ấy. Bọn họ nghĩ như thế, quả thật không sai, say này sẽ nói rõ.

Bỗng đâu ...

Từ chín tầng mây cao một tiếng quát xé gió vang tới:

– Ngừng tay lại!

Tiếng nói âm ỉ ngân rền tựa tiếng sấm sét nổ nghe chói tai.

Bạch Cơ và Thiết Trúc Thần Quân hoảng kinh, thất sắc không hẹn nhau mà cả hai cùng ngừng tay, thối lui ra sau mấy bước.

Một người nhanh như bóng chớp buông rơi nhẹ hều thân hình xuống đất không một tiếng động khẽ! Đào mắt nhìn quanh, bắt gặp Bạch Cơ sợ hãi thẳm trong bụng:

“Lại là ông ta:

«Ngoạn Huyết Nhon»!»”.

Vừa cất bước ra đi, Ngoạn Huyết Nhân vội quay chân trở lại, sự kiện này xảy đến thật ngoài ảy ý liệu của mọi người. Biết đâu đang xăm xúi đi đến nửa đường, ông ta chợt thấy Tây Thần. Linh tính báo trước là sắp có chuyện chẳng hiền đưa đến cho Tiểu Phong nên Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín không đành bỏ đi luôn.

Tây Thần, Nam Quân, Nam Hải, Song Kỳ, tám con mắt sáng ngời cùng tập trung vào người Ngoạn Huyết Nhon. Mặt mày ai nấy đều biến sắc kinh khủng, lặng thinh nghĩ ngợi. Trông vào gương mặt Ngoạn Huyết Nhon bọn họ sức nghĩ ngay đến một người đã chết từ mười mấy năm rồi:

Phiến Diện Thiết Nhon Lê Bình.

Tất cả những người có mặt, nhất là mấy chục cao thủ của Liên Giáo đứng ra ngoài vòng, ồ ạt thối lui một bước.

Bạch Cơ thấy Ngoạn Huyết Nhon đến một cách quá bất ngờ, cũng thờ dãi chậm chạp và cũng thối lui ra sau một bước như tất cả ai nấy.

Chỉ riêng một mình thiếu nữ áo trắng đứng ngậy người như tượng đá, nhìn mãi vào mặt Tiểu Phong đang nằm chèo queo trên mặt đất, không rục rịch.

Ngoạn Huyết Nhon ngó thẳng vào mặt Tây Thần mỉm cười vòng tay nói:

– Kính chào tiền bối!

Tây Thần hơi sững sờ một chút, đáp:

– Không dám. Các hạ chó quá nhún mình lão phu thật chưa đáng nhận lời chào hỏi quá trọng ảy!

Ngoạn Huyết Nhon nói:

– Tiền bối là bậc cao nhon, trong đời ai ai cũng đều kính nể. Dám mạo phép hỏi tiền bối có phải vì Tiểu Phong mà đến đây không?

– Lời các hạ nói không sai!

Ngoạn Huyết Nhon nhú đôi lông mày, ông ta ngẫm nghĩ chốc lát bèn hỏi tiếp:

– Phải chăng ý định của tiền bối là tiêu diệt Tiểu Phong?

– Tiểu Phong là ma tinh của giang hồ, lẽ dĩ nhiên là phải trừ lục hấn.

Ngoạn Huyết Nhon cười gằn:

– Tinh thiệt là thế. Có điều tại hạ hỏi lão tiền bối một điều.

– Các hạ cứ hỏi.

– Trong con mắt sáng suốt của giới giang hồ thì Kim Xà Giáo là hệ phái như thế nào?

Tây Thần hơi ngần ngừ một chút rồi cũng đáp:

– Là những tướng cướp biển khét tiếng lừng danh.

– Câu nhận định ảy thật rõ rệt, xác đáng «Kim Xà Giáo» đã là một tổ chức gồm những cướp biển khét tiếng hung ác đoạt của giết người trên rạch ngòi sông biển, tập hợp thành hệ phái gây nên những việc thương hại đến thiên đạo nhon luân thế thì hai trăm tám mươi cao thủ «Kim Xà Giáo» có chết dưới tay Tiểu Phong cũng phải lắm chứ có sao đâu?

Tây Thần nói:

– Có điều này Kim Xà Giáo sẽ chánh thức trở nên chánh phái của giang hồ.

Ngoạn Huyết Nhon cười khi một tiếng, đáp:

– Điều ảy thì bọn chúng ta chẳng nên bàn tới, vì Kim Xà Giáo sẽ trở nên một chánh phái hay một tà giáo chuyện chưa ai có thể quy định trước đặng.

Chẳng qua còn có một việc nữa tại hạ cần thỉnh giáo tiền bối!

– Việc chi thì các hạ cứ thẳng thắn nói hết lão phu nghe.

Mim cười mai mỉa Ngoạn Huyết Nhân hỏi:

– Nếu tại hạ không nghe lầm thì người đây với Thiết Kỳ Lệnh, giáo chủ Kim Xà Giáo là đôi bạn chí thân, cảm tình rất đôi mật thiết chẳng hiểu có đúng như vậy chăng?

Gương mặt oai nghiêm của Tây Thần đổi sắc. Lão hoi khó chịu nên trả lời gặng gượng thật gắt gao:

– Lão phu khỏi cần phải trở tránh chi cả. Quả thật lão với Thiết Kỳ Lệnh là đôi bạn thâm giao. Vì bạn mà trả thù đó là thường tình ai ai cũng vậy. Có điều ...

Nói đến Tây Thần ngập ngừng cố ý không muốn giải bày cho cận kề.

Ngoạn Huyết Nhân cười hả hả mấy tiếng không khác bói vào tận tim đen của Tây Thần. Ngưng cười ông lại nghiêm giọng bảo:

– Có điều tiền bói không vịn vào lý do chánh đáng ấy mà để trả thù cho bọn đó chăng?

Tây Thần lo cặp mắt lườm lườm lửa giận ngó ngay mặt Ngoạn Huyết Nhơn hỏi vặn lại:

– Các hạ nói thế có nghĩa chi?

– Tại hạ cần biết rõ tiền bói định giết mạng Tiểu Phong là để trả thù cho bạn hay vì sự an nguy chung của chốn giang hồ?

Tây Thần ngắt ngang câu nói tiếp:

– Không chừng cả hai lý do ấy đều có hết.

Ngoạn Huyết Nhân dần mạnh giọng xuống, nhấn từng tiếng nói:

– Nói giọng hàng hai đó thì uống lời vô ích!

– Sao lại uống lời vô ích?

– Tên của tiền bói được liệt vào Tứ Đại Kỳ Nhon lẽ ra cho đúng thì tiền bói phải rành rẽ rõ ràng, đâu lại xô bồ, việc nào tới việc kia như thế! Người đã vì bạn mà trả thù, sao lại mượn danh nghĩa an nguy của giới giang hồ để tìm Tiểu Phong?

Mượn việc công để mà làm chuyện riêng. Những kẻ trượng phu, hảo hán rất đỗi tị hiềm, luôn luôn tránh. Lẽ nào tiền bói lại chẳng rõ điều ấy?

Tiếng nói của Ngoạn Huyết Nhơn sắc bén như mũi kiếm đâm vào màng tai, làm cho vị kỳ nhon này đỏ mặt, Tây Thần ghen hòng mãi không làm sao nói được thêm tiếng nào.

Ngoạn Huyết Nhơn lại cười khanh khách bảo:

– Việc này, tại hạ cho rằng việc không thể nhập chung vào một!

Tây Thần cười nhạt nhẽo:

– Chẳng qua, việc ấy liên quan đến an nguy của võ lâm rất lớn, lão phu tự thấy có trách nhiệm đảm đương!

– Tiền bói giải quyết vấn đề trên phương diện nào?

– Tiểu Phong đã tận diệt toàn bộ Kim Xà Giáo, theo ý các hạ thì việc làm của hắn không có gì là sai với công đạo của võ lâm. Lão phu tạm nhận ý kiến đó là đúng. Nhưng các hạ có thể bảo đảm từ này về sau hắn chẳng còn hạ độc thủ với một người khác nữa không?

– Tại hạ không dám đoán định thế nào là bảo đảm hay không bảo đảm.

Ngoạn Huyết Nhơn ngưng lại suy nghĩ một lát rồi hỏi tiếp:

– Chẳng qua, theo ý tại hạ nghĩ kỹ những kẻ nào bị hắn giết chết cũng phải có nguyên nhân.

– Nguyên nhân ở đâu?

– Không phải người trong cuộc tại hạ làm sao biết?

Ngó trân vào mặt Ngoạn Huyết Nhơn lão nói:

– Lão phu có việc định thỉnh giáo các hạ.

- Tiền bối cứ bảo rõ cho tại hạ được biết.
- Các hạ chắc chắn không phải là Phấn Diện Thiết Nhon Lê Bình rồi đó.

Thế thì các hạ là ai?

Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín khiếp thẳm trong bụng hỏi lại Tây Thần:

- Do đâu tiền bối đoán chắc tại hạ không phải là Lê Bình?
- Nhon vì Lê Bình không mọc tàn nhang ngay vành môi dưới!

Ngoạn Huyết Nhon chợt hiểu ra Tây Thần là người thứ nhứt có con mắt tinh đời, thấy rõ cái dấu riêng kín đáo ấy của mình nên mới không nhận lầm là Phấn Diện Thiết Nhon Lê Bình như tất cả mọi người khác của hai giới hắc bạch giang hồ kể cả Âm Sát Nữ và Lãnh Diện Vong Hồn. Do đó ông ta đáp:

- Đúng lắm. Tại hạ không phải là Lê Bình. Thật tế là chú ruột của Tiểu Phong!
- Chú ruột à?
- Vâng. Một cha một mẹ với Lê Bình!
- Thế là ...

Tây Thần như định bụng hỏi thêm, nhưng cứ sững người một hồi lâu mới nói:

- Đã là chú ruột của Tiểu Phong, đáng ra các hạ phải chịu một phần trách nhiệm về những vụ tàn sát đẫm máu của hắc chớ?

Ngoạn Huyết Nhon đáp:

- Tôi chịu trách nhiệm nào đâu? Tiểu Phong hoàn toàn không đúng như lời các người tố cáo kia mà! Hắc chẳng giết người bừa bãi tí nào.
- Giết một lúc hai trăm tám mươi mấy mạng người mà không còn là tàn sát bừa bãi nữa sao?
- Hắc có lý do chính đáng!

Tây Thần giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Chúng ta hơi sức đâu mà cãi vã với những người khua môi, chẳng ích lợi gì cả!

Ngoạn Huyết Nhon cười nhạt:

- Tiền bối à, chúng tôi chẳng nói nhiều lời nữa. Hiện Tiểu Phong đang trúng nhằm chất cực độc, nội tạng bị tổn thương, tiền bối thừa dịp này mà thắng được chăng, cũng chẳng danh dự chi. Theo ý định tại hạ thì lần khác ông tìm hắc mà đánh. Tôi tưởng vẫn chưa làm chi nổi hắc.

Nam Quân cười gay gắt:

- Giả như bọn ta không đi thì mới sao?
- Cũng chẳng sao cả. Bởi lẽ ấy đụng độ nhau thì hơn thua chưa quyết về phần bên này.

Không khí tại trận, sau lời của Ngoạn Huyết Nhon lại bao đầy thêm một lớp sát khí nặng nề. Vì lẽ Tây Thần với Nam Quân là hai nhân vật lưng lầy oai vọng có lẽ nào lại ngăn Ngoạn Huyết Nhon ấy sao?

Nam Quân nói một cách khinh khinh phụ:

- Lão phu tuy bất tài nhưng quyết cùng người đầu chơi vài chiêu tuyệt học.

Dứt tiếng, lão sấn tới ba bước, vận dụng âm thầm chân khí chờ đối phó với biến diễn ra.

Ngoạn Huyết Nhon mặt không đổi sắc, miệng vẫn cười lòng rất tự tin:

- Chẳng như bọn các ông chỉ quyết động thủ không muốn giải quyết hòa bình hay sao?

Nam Quân đồng dặc:

- Đấu chơi mấy chiêu tuyệt học cũng là biện pháp thích ứng cho hòa bình.

Ngoạn Huyết Nhân cười dài:

– Điều ấy thiết nghĩ cũng chẳng cần kíp lắm. Tôi với Tiểu Phong tuy là chú cháu ruột nhưng vẫn không vì điểm quan hệ ấy mà giao thủ với bọn các ông. Sẽ có một ngày không đợi bọn các ông mất công đi tìm hấn mà tự hấn đi tìm lại các ông. Chờ cái dịp may hiếm có ấy, tha hồ bọn các ông đấu chọi với Tiểu Phong mấy chiêu tuyệt học cũng được kia mà.

Nói xong ông ta ngó Nam Quân bằng nửa con mắt, quay lưng đi thẳng.

Bạch Cơ đảo mặt nhìn khắp chung quanh một vòng, trái tim nàng cơ hồ nhảy vọt ra khỏi lồng ngực, Tiểu Phong không còn nằm chèo queo trên mặt đất ở chỗ cũ. Chàng đã biến mất hồi nào đâu. Nàng bắn khoăn nghĩ thầm trong bụng:

“Ai? Ai đã cướp xác chàng đi mất?”.

Đang còn nghĩ ngợi nàng sức nhớ đến thiếu nữ áo trắng. Ngó qua một cái nàng hiểu ngay. Thiếu nữ áo trắng cũng đã mất dạng, mất tăm! Bạch Cơ phóng tầm mắt mơ màng xanh biếc về một nẻo xa xăm. Nàng thấy cỗ xe tứ mã đang chạy như bay trong làn bụi cát. Xoay người một vòng, nàng tung ngay thân hình bay về hướng ấy.

Cái bay thoát đi của Bạch Cơ đánh thức mọi người có mặt tại trận. Liền ngay khi một bóng người mau tợ sao băng từ bên lề đường xẹt tới cản mặt Bạch Cơ!

Hoàng kinh lớn vĩa không kịp xem lại người ấy là ai, Bạch Cơ đánh ra một chưởng. Một chưởng đánh ra giữa lúc tình hình nguy cấp nên oai thế cường mãnh không vừa.

Chưởng lực vừa ra, bỗng nghe nói sang sảng của Ngoạn Huyết Nhon vang dội:

– Cô nương chớ nên rượt theo!

Bạch Cơ không dè người cản đường mình lại là Ngoạn Huyết Nhon nên trong lòng đâm ra ngớ ngẩn. Nàng rút bàn tay trở về thối lui ba bước, cất tiếng trong trẻo nói một câu khiêm nhường:

– Tôi thật không hiểu ắt giáp chi cả nên có lỗi cùng lão tiền bối, dám mong lượng tình. Chẳng hay lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Ngoạn Huyết Nhon cẩn thận hỏi:

– Nàng đi tìm Tiểu Phong à? Hấn được thiếu nữ áo trắng ẵm đi. Vậy là chẳng lo sợ chỉ tánh mạng của hấn hiểm nguy nữa. Ta đã xong hai việc giao kết với nàng. Còn việc thứ ba, ta đang tiến hành cho xong nốt!

– Lão tiền bối đã lấy được «Tán Công Phấn» và «Tụ Công Hoàn» rồi sao?

– Rồi! Hai vật ấy đều có sẵn trong mình ta!

– Thế thì lão tiền bối trao ngay cho tôi!

Ngoạn Huyết Nhon thò tay vào túi áo trong lấy gói «Tán Công Phấn» và hộp «Tụ Công Hoàn» trao tận tay Bạch Cơ, miệng nói:

– Còn một việc mà ta không thể nóiặng. Nàng đã chân chánh yêu đương Tiểu Phong thấm thiết, nồng nàn. Tốt hơn hết là nàng hãy thành thật đem việc bản thân của nàng nói ra cho hấn nghe.

– Tôi hiểu ý lão tiền bối, xin tuân theo lời.

– Thế thì vẫn còn một việc nữa. Nàng nói lại với Tiểu Phong là ta cho hấn biết khỏi cần giữ lời không giết thêm bất cứ một ai trong vòng mười hôm như hấn cam kết với ta nữa. Hấn được thông thả làm tiếp công việc bổn phận của hấn.

– Thừa vâng!

– Vậy là xong, ta đi nhé!

Nói dứt ông ta đưa mắt ngó Tây Thần, Nam Quân cùng với Nam Hải Song Kỳ đứng sững sờ tại trận, cười nhạt mấy tiếng. Theo liền tiếng cười Ngoạn Huyết Nhon bắn vút người đi thẳng.

Sau khi Ngoạn Huyết Nhon đi khỏi, Bạch Cơ lại nhắm thẳng hướng chiếc xe tứ mã rượt theo với tốc độ khinh công khủng khiếp. Qua vài mươi lần tung bay lướt gió vù vù trên những khu đồi lỏm xỏm cao thấp, nàng đã bay tới trước cửa chiếc xe tứ mã chậm rãi tiến tới khu rừng xanh.

Đồng thời, ngay khi Bạch Cơ bắn vút người vào trong áng mây xanh thì Nam Quân, Tây Thần, Nam Hải, Song Kỳ cùng với mấy mươi cao thủ của Liên Giáo cũng mở hết tốc độ phi hành nhắm phía xe bay riết.

Bạch Cơ ngó lên xe thấy bốn ả nữ tì áo xanh đứng thành hai cặp ở sát hai bên xe. Sắc mặt cả bốn oai nghi nghiêm túc phi thường.

Tung gót lẹ làng Bạch Cơ nhảy lên trong xe. Vừa khi nàng vừa bật chân bay tới thì bên tai nàng nghe quát to một tiếng lãnh lốt, chiếc roi da trên tay Diện Mẫn vung lên đánh bổ ngay vào ngực nàng một ngọn nhanh đường chớp nhoáng!

Diện Mẫn quát tới một roi vừa mau lẹ vừa mạnh mẽ tuyệt luân. Bạch Cơ kinh tâm, hoảng vía. Bàn tay mặt nàng đánh liêu ra một chưởng, thân hình nàng đã như một cái bóng vọt liền ra sau mấy bước.

Diệu Mẫn buông thông ngọn roi, không quát thêm một roi thứ hai, mà chỉ ngó Bạch Cơ mặt lạnh như tuyết giá.

Sau khi bay bổng thân hình nhảy xẹt ra sau mấy bước. Chân vừa chấm đất, miệng nàng nạt to hỏi liền:

– Cô nương làm như vậy với dụng ý gì?

Đôi tròng mắt xanh biếc của Diện Mẫn đảo lộn nhỏ nhẹ trả lời:

– Đại tỷ của chúng em có lệnh dạy rằng khi chưa được người bằng lòng tiếp đón thì không để bất ngờ cứ người nào xông đại lên xe.

Bạch Cơ mặt biến sắc giận, lạnh lùng nói:

– Được rồi! Vậy tôi xin hỏi cô nương có Tiểu Phong ở trong xe hay không?

Diện Mẫn không cần nghĩ ngợi, đáp liền:

– Có!

Bạch Cơ gót sen thoăn thoát, bước đến gần Diện Mẫn, hỏi bằng một giọng lạnh lùng:

– Nàng bắt Tiểu Phong để làm chi trong đó?

– Điều ấy cô nương hãy vững bụng. Đại tỷ của chúng em không làm hại chi đến tánh mạng chàng cả.

– Đành rằng không làm hại chi đến tánh mạng chàng có sao không để tôi vào trong xe?

– Điều ấy hẳn là có dụng ý.

– Dụng ý thế nào?

Bạch Cơ buông tiếng cười lạnh lạnh nói tiếp:

– Nàng không cho ta vào xe. Ta vào trong xe là không được sao chứ?

Tiếng «chớ» vừa lọt vành môi, thân hình uyển chuyển của Bạch Cơ bắn vút tới lần thứ hai, thân kỷ xảo diệu tuyệt luân. Nàng biến thành một làn khói mỏng bay thẳng vào cửa xe, mắt người bình thường không kịp thấy.

Dường thể cùng trong khoảng khắc thời gian chóng vánh ấy, ngọn roi da trong tay Diện Mẫn cùng với con roi ngựa của một ả nữ tỳ áo xanh đứng hàng đôi bên về xe đồng hợp sức bổ vào mình Bạch Cơ một lượt.

Bỗng đâu ...

Một tiếng nạt vang dậy chất chúa:

– Ngừng lại!

Giọng nói ấy truyền đến làm cho hai ả nữ tỳ áo xanh cùng như Bạch Cơ cùng thân thể lại thối lui ra sau một bước.

Phóng mắt nhìn theo phía vừa truyền đến giọng nói ấy, Bạch Cơ chợt thấy thiếu nữ áo trắng chậm rãi từ trong xe bước ra. Gương mặt xinh như đóa hoa xuân hàm tiếu mà lạnh ngắt tựa nàng sương sáng đầu thu, bên trong lại có vẻ lo lắng, buồn rầu đưa mắt ngó Bạch Cơ lướt qua, cất tiếng du dương thánh thót tựa tiếng oanh ca:

– Mời cô nương vào trong xe.

Bạch Cơ cười nhạt:

– Cô nương lên bắt cóc Tiểu Phong đem đi ý để làm gì?

Thiếu nữ áo trắng nhovn môi cười một nụ rầu rĩ, buồn tanh không khác cảnh hoa nắng hạ:

– Tôi không làm hại đến tánh mạng là đủ rồi!

Bạch Cờ gay gắt:

- Cô nương không làm hại đến tánh mạng của Tiểu Phong mà người nhà cô nương quyết làm hại tánh mạng của tôi!
- Gác chuyện ấy sang bên. Giờ xin mời cô nương trong xe đã!
- Bọn người nhà của cô nương không ngăn cản chứ?

Bạch Cờ nói câu ấy là có ý cười đùa, thiếu nữ áo trắng toan mở miệng trả lời thì Diện Mẫn đã vung ngọn roi da lên, bảo:

- Đại Tỷ của chúng em đã có lệnh, chúng em còn dám đâu ngăn cản nữa!

Nói xong, nàng quay mình thối lui ba bước nhường đường.

Đôi trông con người mờ mịt trong biếc của Bạch Cờ đảo lộn một cái nàng thông thả bước lên xe. Thiếu nữ áo trắng cười nhạt nói với Bạch Cờ:

- Chúng ta vào trong xem thử chàng ra sao? Bị trúng nhảm chất cực độc vào trong cơ thể xem thấy khó lòng cứu sống lắm.

Câu nói của thiếu nữ áo trắng làm cho Bạch Cờ tái mét mặt mày. Một ám ảnh bất thường trôi qua trong đôi mắt mờ mịt trong biếc của nàng! Bạch Cờ quát lên, hời rỗi rít:

- Chàng ở đâu?
- Nằm trên giường của tôi!

Miệng đáp, chân bước rón rén đi vào, Bạch Cờ theo gót thiếu nữ áo trắng vào trong buồng ngủ của nàng. Quả nhiên trông thấy mặt mày Tiểu Phong đỏ bầm hơi thở mỏng như đường tơ sắp đứt.

Lòng dạ Bạch Cờ đau dường dao cắt, nghẹn ngào trong ngăn lệ đượm tràn hai bên gò má, nàng cất tiếng kêu thảm thiết như tiếng quốc rú đêm hè:

- Đại ca!

Lời chưa dứt mà hai hàng lệ ngọc tuôn xối như mưa rào. Từng giọt rơi đầy vạt áo trắng tinh như bông tuyết của nàng.

Mất nhìn thấy người yêu nằm thiu thít, Bạch Cờ đau khổ quá ngất ngất người, đứt thở, xỉu xuống bên giường. Ruột héo gan bầm, nàng chịu sao nổi cảnh người yêu sắp lìa xa cõi thế.

Thiếu nữ áo trắng, con tim non cũng xót xa như vò xé, cố nén lòng để chặn đứng suối lệ cuộn cuộn cũng dợm tuôn trào, cất tiếng dịu dàng nói:

- Cô nương đừng quá đau lòng, người đời sống chết đều do mạng số.

Bạch Cờ khóc la lên:

- Tôi không thể để chàng chết đâu.

Thiếu nữ áo trắng thở ra nhẹ nhẹ. Trong khóm mắt long lanh tuyệt đẹp của nàng rơi xuống hai hạt lệ tinh tú bằng hạt đậu. Nàng cười thảm thê tuyệt vọng hỏi Bạch Cờ:

- Cô nương yêu chàng đắm đuối, nồng nàn?
- Yêu hơn cả mạng sống của tôi ...

Mấy hạt lệ nặng trĩu trong đôi mắt long lanh của thiếu nữ áo trắng vô tình rơi xuống hai bên gò má của Bạch Cờ. Nàng cười ai oán, xót xa:

- Cô nương đừng khóc nữa mà chi! Nếu mạng sống của chàng mà không cứu được thì cô nương khóc đến tràn sông, đầy bể đi cũng chẳng ích lợi chi. Giờ đây tôi thử cứu chàng tỉnh lần lại chậm chạp xem sao!

Bạch Cờ khóc thút thít:

- Tôi chỉ vái cầu trời phật cho chàng đừng chết ...
- Điều ấy thật khó nói trước quá. Phòng mà mạng chàng chưa dứt thì tôi may ra sẽ cứu sống được cũng không chừng.

Nói xong, thiếu nữ áo trắng thò tay vào túi áo lót lấy hai gói thuốc bột thơm phức.

Thiếu nữ áo trắng ra dầu cho Bạch Cờ phụ với mình cạy miệng Tiểu Phong trút vào. Hai người lại dùng nước miếng của mình làm môn dẫn thuốc đưa vào cuống họng Tiểu Phong.

Nàng vận công lên song chưởng búng mạnh khắp ba mươi sáu đại huyệt trong châu thân của chàng.

Thiên Hạ Chi Độc dùng «độc» giết người mà khét tiếng tuyệt độc trên chốn giang hồ, ai nghe đến danh hiệu ấy cũng ớn lạnh xương sống. Thế nên Tiểu Phong không hề có một cảm giác chi khác lạ mà người đã trúng chất cực độc của lão vào nội tạng mới ghê. Chất cực độc ấy vào cơ thể, nếu không cứu kịp trong một ngày đêm đúng sáu canh giờ thì hơi độc xuyên qua «Thất tinh tịnh mạch» (bảy yếu mạch không động trong người như bảy ngôi định tinh trên Trời) là chết ngay!

Thiếu nữ áo trắng cho chàng hai gói thuốc bột là thứ kỳ dược độc môn của Vạn Thế Tiên Cơ bỏ công hơn bốn mươi năm tìm đủ các món thuốc quý lạ nhất trên thế gian đặc biệt bào chế. Thứ thuốc này có công dụng tiêu trừ tất cả những khí độc nào đã xâm nhập vào trong cơ thể.

Nhờ có thuốc lạ lại được thiếu nữ áo trắng búng vào các yếu huyệt nên Tiểu Phong lần lần tỉnh!

Những hạt lệ nóng vẫn không ngừng tuôn rơi xuống hai gò má, Bạch Cơ khẽ gọi:

– Lê đại ca.

Chàng nhướng cao hai mí mắt ngó Bạch Cơ nhưng lúc ấy trước cặp con ngươi chàng, nàng chỉ là một cái bóng lơ mờ, không nhận rõ nàng là ai! Tiểu Phong mở miệng rất lâu định nói gì đó lại không nói được.

Bạch Cơ khóc âm ỉ:

– Lê đại ca, em là Bạch Cơ đây mà không nhận ra sao?

Tiểu Phong gạt đầu nhẹ nhàng hai hạt lệ anh hùng bất giác cũng từ trong đôi mắt lơ mờ của chàng rụng xuống mặt gối.

Bạch Cơ gọi:

– Đại ca, anh không thể giết được ... em em yêu ... anh chân thánh đậm đà ...

Chàng nhắm nghiền đôi lông mi xuống, mở miệng kêu nhỏ nhỏ:

– Bạch muội em ...

– Lê đại ca, em ở sát bên mình anh đây!

Chàng gục đầu xuống nói:

– Bạch muội em ... Còn anh ... Anh cũng sống ráng sức ...

Nóiặng mấy tiếng xong hai bên gò má xám xanh, hơi thở chỉ còn mỏng manh trong đường tơ sợi tóc.

Bạch Cơ đau khổ quá sức, khóc ồ ồ như đám ma sắp chôn:

– Lê đại ca, anh đành bỏ em đi vào cõi chết hay sao? Em sẽ chết theo anh!

– Anh ... Anh không bao bọc được em ... Bạch muội em hãy tha thứ cho anh.

– Đại ca, anh ...

– Bạch muội em, đừng quá đau đớn, buồn rầu như thế trước khi anh nhắm mắt, anh cầu xin em mấy điều.

– Anh không chết, anh đừng trở trăn!

– Không, Bạch muội em yêu anh thì em phải nghe lời dặn dò. Sau khi anh nhắm mắt, điều thứ nhất là em phải thay anh báo thù.

– Em ghi tạc điều ấy vào tận đáy lòng. Em nhất định trả thù bất cứ giá nào.

Nàng khóc như đứt hơi lộn ruột!

– Điều thứ hai, tuy anh lỗi lầm đối với em ...

– Em sẵn sàng bỏ qua hết anh đừng nghĩ đến!

Tiểu Phong mỉm cười cách khổ sở vô cùng:

– Trả lời cho anh biết, nếu em đã mang thai, ráng sống mà nuôi nấng dạy dỗ đứa con chung của hai ta nên người hữu dụng cho đời!

– Em ...

Nàng khóc một cách ai oán nào nùng, ai nghe đến gan bèo ruột héo, rồi nghẹn ngào nói tiếp:

– Không biết trả lời thế nào!

Chàng hỏi lại nàng một giọng u buồn:

– Em bằng lòng nghe lời anh chứ?

– Em ...

Nàng chỉ trả lời nhưng tiếng khóc nức nở, sự thật nàng vẫn chưa biết phải trả lời thế nào.

– Bạch muội, em hãy ... bằng lòng những điều anh trần trối để anh ...

Chưa hết câu, Tiểu Phong đã đuối hơi, ngắt xù, nhắm mắt nằm im thín thút!

Bạch Cơ vật mình bên sán giường, buông tiếng khóc ngắt, tiếng khóc của nàng bi ai thê lẽ khiến người nghe cảm lòng không đậu cũng phải rơi lệ châu.

Trong xe bao chặt một màn không khí u buồn thảm khóc.

Thiếu nữ áo trắng sau một lúc nghỉ ngơi đã phục hồi nguyên khí. Nàng chạy đến bên mình Bạch Cơ nói bằng một giọng hết sức u oán bi ai:

– Cô nương đừng thương tâm quá đỗi mà hại lấy đến sức khỏe của mình, lại chẳng ích chi cho chàng. Nếu quả thật cô nương chân thành thắm thiết yêu chàng, không nỡ để chàng chết oan uổng thì cũng còn biện pháp khác cứu mạng chàng, chứ chẳng phải hoàn toàn tuyệt vọng đâu!

Bạch Cơ nghe nói, cắn chặt hai hàm răng ngà, cố đè nén cảm xúc, hỏi lại thiếu nữ áo trắng:

– Thật vậy sao? Cô nương còn có biện pháp nào cứ bày về cho, tôi không thể để chàng chết, thà là tôi chết.

Trong thời gian chớp mắt mạng của Tiểu Phong. Nàng lau đôi dòng lệ thảm, ngó vào mặt thiếu nữ áo trắng với cặp mắt cầu khẩn van lơn, miệng hỏi tiếp liền:

– Cô nương nghĩ được cách nào cứu sống chàng đây?

Thiếu nữ áo trắng mỉm môi hé một nụ cười thâm đạm, thê lương nói:

– Tôi cũng không dám bảo đảm chắc chắn là có cứu sống được chàng, chẳng qua tôi còn có cách bày về cho cô nương chạy chọt. Người ta phải tranh đầu phút cuối cùng với cái chết cho đến khi nào hoàn toàn tuyệt vọng mà buông tay.

Bạch Cơ trầm giọng hỏi:

– Đâu cô nương xem kỹ thử xem cùng khắp trong thiên hạ này còn ai giải trừ nổi chất cự độc của Thiên Hạ Chi Độc không?

Ngẫm nghĩ trong giây lát, thiếu nữ áo trắng đáp:

– Tôi nhớ đến một người có danh vọng lớn lao, rung động khắp trong thiên hạ, ấy là chủ nhân Thần Hồ.

Bốn tiếng «chủ nhân Thần Hồ» vừa lọt vào tai, trái tim Bạch Cơ đập mạnh dồn dập. Bởi vì nàng chợt nhớ đến một việc khác. Đè nén khích động mãnh liệt trong lòng, nàng hỏi lại:

– Người ấy có thể cứu được mạng sống của chàng sao?

– Ngoại trừ người ấy, thiết tưởng chẳng còn một ai có tài cứu nổi.

– Thế thì chúng ta cùng đi tới đó nhé!

Thiếu nữ áo trắng nhú đôi lông mi xanh biếc như tơ liễu rũ mảnh:

– Đi thì đã đành là đi rồi đó, nhưng người ấy chịu cứu hay không lại là một vấn đề khác, hết sức lớn lao, quan trọng!

– Chúng ta hết sức khẩn cầu!

Thiếu nữ áo trắng gật đầu:

– Cũng chỉ còn có cách ấy thôi!

Trả lời dứt tiếng, thiếu nữ áo trắng quay mình bước ra ngoài cửa, nhìn bốn tỳ nữ áo xanh, bảo:

– Bọn chúng ta đi ngay bây giờ.

Diện Mẫn hỏi lại:

– Đại tỷ bảo đi đâu?

– Đi Thần Hồ.

Diện Mẫn cùng với một ả nữ tỳ áo xanh phóng người lẹ làng lên xe ngồi ngay xuống gian buồng mé trước. Còn hai ả nữ tỳ áo xanh kia thì vào thẳng bốn gian buồng bên trong xe.

Diện Mẫn cùng ả nữ tỳ áo xanh ấy cùng vẩy roi ngựa trong tay một lượt.

Trót, trót hai tiếng, bốn con tuấn mã tung vó kéo chiếc xe chạy như bay!

Thình lình một tiếng quát nạt vang lên:

– Dừng xe lại.

Theo liền tiếng quát quát chừa ấy, mấy chục bóng người bắn tới chặn trước đầu ngựa.

Diện Mẫn vung chiếc roi da tới, giật sợi dây cương một cái bốn con tuấn mã nhảy chồm tám chân trước lên, đứng lại cấp kỳ. Chiếc xe vững chắc như trồng, không một rung lắc làm xáo động đến những người có mặt trong xe. Đảo mắt nhìn qua một vòng Diện Mẫn nạt lớn:

– Bọn mi định làm giống gì đây?

Người đứng hàng đầu chính là Tây Thần. Lão liếc nhìn Diện Mẫn và ả nữ tỳ áo xanh Hồng Hạnh ngồi kế bên Diện Mẫn, quát lớn giọng hỏi:

– Trong chiếc xe này có Tiểu Phong không?

– Có thì sao?

Thiết Trúc Chân Quân nói ong ong:

– Bỏ hẳn xuống xe!

Gương mặt Diện Mẫn và Hồng Hạnh đều biến sắc. Cả hai nạt bảo:

– Bọn các ngươi tránh đường không nè?

– Chỉ bỏ Tiểu Phong xuống xe thì tức khắc nhường đường.

Diện Mẫn cười khi:

– Thế thì ta cứ thử xem bọn các ngươi làm sao chặn đường nghe!

Ả tung chân nhẹ nhàng ngồi chễm chệ trên lưng một con tuấn mã. Tung chân thứ hai nữa, ả chụp bỏ vào Thiết Trúc Chân Quân quát liền ba ngọn. Thế đánh của Diện Mẫn lẹ đường điện xẹt.

Liền ngay khi ấy ...

Một tiếng thét vang lên, Hồng Hạnh cũng đã bay người vọt ra. Ngọn roi ngựa trên tay ả bổ ngay vào mặt Tây Thần chớp nhoáng.

Bỗng nghe một giọng cười hung liều hắc hắc vang lên như xé mây vọng đến.

Giọng cười ấy chẳng những lạnh ngắt như băng tuyết mà người nghe lọt vào tai lại còn rợn óc, kinh tâm vô cùng!

Những người có mặt tại chỗ đều sững sờ, Diện Mẫn, Hồng Hạnh cũng như Thiết Trúc Chân Quân và Tây Thần thấy thấy nhảy lui ra sau một bước. Theo chỗ phát ra giọng cười quái dị ấy ai nấy trở mắt nhìn theo, chỉ trong khu rừng xanh, bốn bề im lặng, cơ hồ chẳng có một bóng người.

Mọi người cùng chung một cảm giác ón lạnh da gà!

Liền ngay khi ấy ...

Hai bóng người từ bên trong chiếc xe ngựa bay phốt ra ngoài. Chính là thiếu nữ áo trắng và Bạch Cơ.

Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, chẳng khác thiên tiên giáng thế của thiếu nữ áo trắng hằm hằm sát khí. Nàng lao thẳng hai luồng nhân quang rực rỡ oai

ngiht vào mặt Tây Thần, tiếng nói lãnh lótt trong ngân vang dội như tiếng đồng:

– Cút khỏi nơi này mau lên!

Giọng nói chứa đầy sát cơ, Tây Thần cũng phải ón lạnh. Lão cười gằn một tiếng, hỏi vặn lại:

– Cô nương ra lệnh cho ai?

– Ngươi!

– Ta à. Há há, sợ e có mời cũng chưa chắc ta đã nhúc nhích.

Thiếu nữ áo trắng biến sắc, nạt to:

– Ừ cứ đứng đó cho ta mời thử xem.

Gót sen của thiếu nữ áo trắng, khoan thai tiến tới trước mặt Tây Thần.

Lão chỉ ngón phát trần giọng nói khinh nhờn như chẳng xem nàng vào đâu:

– Ta cũng cần biết võ công cô nương được bao nhiêu mà ăn nói lớn lối thế?

– Tốt lắm! Ngươi cần thì bản cô nương sẽ cho sáng mắt.

Bóng người trắng xóa khắp bốn bề mờ mịt như một ảo ảnh, mắt người sáng tỏ đến đâu cũng chẳng thấy rõ thân nàng biến mất vào nơi nào. Chỉ thấy nàng hiện đến trước mặt Tây Thần không khác một nàng tiên nga tuyết điểm, thân pháp xảo diệu tuyệt luân. Bàn tay ngọc của nàng vung tới một chưởng thoát nhanh tựa hồ một đóa hoa trắng muốt.

Oai thế vừa phát người vừa vung chưởng cùng một thời gian cướp giật của thiếu nữ áo trắng khiến cho Tây Thần một kỳ nhon trong đời, cũng phải rúng động cả tâm hồn. Thân pháp và thủ pháp của nàng khoáng kỳ, mãnh diệu quá sức tưởng tượng của mọi cao thủ võ lâm!

Thiếu nữ áo trắng mở cuộc tấn công vào Tây Thần. Bạch Cơ cũng không để trống hai bàn tay ngà ngọc của mình. Miệng quát to lãnh lótt ngân vang tận mây xanh, bàn tay nàng cũng đã liền theo tiếng quát ấy đánh thẳng vào Thiết Trúc Thần Quân một thế.

Lúc ấy ...

Rền tai, chất óc những tiếng la hét ồn ào khác nào một bầy ong ruồi bị phá ổ, mấy mươi cao thủ của Liên Giáo tưởng hùa gió bẻ măng cùng nhảy vào a thần phủ vào ăn cỏ. Dẫn đầu là lão hòa thượng Tri Thần của phái Thiếu Lâm. Cả bọn tung người nhảy đại lên xe, chắc ý thế nào cũng hại được mạng Tiểu Phong, vì một lẽ chàng đã trúng độc của Thiên Hạ Chi Độc chỉ còn nằm mê man như xác chết, thêm vào lẽ khác hơn nữa là Bạch Cơ cùng với thiếu nữ áo trắng lại mắc bận tay đối phó với bọn Tây Thần, Nam Quân và Nam hải Song Kỳ! Cùng quát to một tiếng, bốn đạo sĩ trong số mấy chục cao thủ của Liên giáo đã nhảy vọt được vào trong xe!

Trong bầu không khí căng thẳng tuyệt luân nguy cơ bao vây bốn phía, từ bên phòng xe quát vút tới hai ngọn roi ngựa vào mặt bốn đạo sĩ của Liên giáo phải nhảy vọt trở xuống đất cấp kỳ.

Ở ngay cửa xe hai ả nữ tỳ áo xanh hiện ra nhanh dường chớp nhoáng.

Lại có tên vạm vỡ cao thủ của Liên Giáo tung người nhảy vọt lên xe.

Hai ả nữ tỳ áo xanh này, vút ngọn roi ngựa quát bỏ lên đầu bọn chúng.

Trong năm tên cao thủ ấy đã có hai tên rú to một tiếng thâm thiết ngã nhào trở xuống. Những tên cao thủ Liên Giáo quyết liều mạng sống để bắt cho được Tiểu Phong đem về, nên hai tên kia bị đập rớt xuống xe mà ba tên còn lại vẫn chẳng khiếp sợ. Do đó vừa khi hai tên trong bọn chúng bị đánh nhào thì tên còn lại hòa tới, mỗi đứa đánh vào hai ả nữ tỳ áo xanh thủ trước cửa xe một chưởng!

Bị tấn công bất ngờ, không đối phó kịp hai ả nữ tỳ áo xanh đành phải tung người nhảy lên cao, phóng mình dưới đất mới né tránh được! Trong lúc gấp rút quá đỗi, hai ả nữ tỳ đã hành động sai lầm, bỏ trống cửa xe, suýt nữa Tiểu Phong đã mất mạng!

Thấy hai ả nữ tỳ áo xanh vừa rời khỏi cửa xe ba tên cao thủ vạm vỡ của Liên giáo chụp ngay lấy cơ hội nghìn năm có một thuở ấy. Bọn chúng lách mình xông thẳng vào tận buồng của Tiểu Phong đang nằm mê man bất tỉnh! Còn lại bao nhiêu cao thủ khác của Liên Giáo cũng như ong bầy kiến lũ, ào ào xông lướt lên xe.

Thình lình một giọng cười khà khà gay gắt vang lên lạnh lùng như xé vỡ không trung dội tới tiếp theo một tiếng nạt to:

– Đứa nào lên thì chết!

Tiếng nạt chưa dứt câu thì đã thấy ba tên cao thủ vạm vỡ của Liên Giáo bị vút bay từ trong buồng của Tiểu Phong bắn ra lẹ không thể tưởng.

«Ach ạch ...» liền mấy tiếng, ba đứa ấy đã té nhào đầu xuống xe giầy tê tê mấy cái rồi nằm sõng sượt trên mặt đất, hết còn cục cựa.

Mấy chục tên cao thủ của Liên Giáo đồng thời rào mắt nhìn ba bóng người bị vụt bay ra khỏi cửa xe. Bọn chúng thoáng nhìn thấy đồng bọn, bắt giác cùng hét to lên một tiếng sợ hãi thất thanh! Ba tên cao thủ vạm vỡ của Liên Giáo miệng học máu tươi, óc văng ra tứ tán chết một cách thê thảm không thể nhìn.

Biến cố bất ngờ ấy xảy ra chẳng những bọn cao thủ của Liên Giáo kinh khiếp đến ròn rợn mặt xanh như tàu lá, mà đến cả hai ả nữ tỳ áo xanh kia cũng run rẩy cả người! Trong buồng xe chắc là phải có một cao nhân. Nếu không thì làm sao lại có giọng cười khả khả gay gắt lại vùn vụt chết luôn một lúc cả ba cao thủ hạng nhất của Liên Giáo như vậy? Mà khi hai ả nữ tỳ áo xanh cuối cùng nhảy ra ngoài cửa xe chống trả lại với bọn cao thủ Liên Giáo thì trong buồng xe chỉ còn một mình Tiểu Phong nằm thoi thóp thờ kia mà.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Hồi 35

Tây Thần cười sáng sặc:

– Trái lại bọn ta không đi mà còn ở lại đây xem chơi là khác!

Bóng đen nói:

– Cái đó là tự bọn ngươi! Thôi cứ ở đây chờ ba giờ đồng hồ nữa rồi sẽ biết lời ta nói đáng tin hay lời dối gạt nhé?

Chỉ thấy nhoáng xoay một cái, bóng đen đã biến mất.

Bóng đen ấy hiện đến bất ngờ. Biến đi cũng bất ngờ. Người ấy là ai? Ly kỳ, bí mật vẫn cứ bao trùm dày mo, chẳng một người nào có mặt tại trận hiểu biết thêm được tí nào hơn những lời của bóng đen ấy vừa nói! Bạch Cơ nhìn vào chỗ bóng đen vừa biến mất chột như nhớ lại việc chi hệ trọng. Nặng vung lẹ thân hình nhảy vọt lên xe.

Chạy thẳng một hơi vào buồng, Bạch Cơ ngó vào chiếc giường của Tiểu Phong. Trái lại nàng hồi hộp mất lộ vẻ ngạc nhiên. Nàng thấy chàng vẫn còn nằm, nhưng sắc mặt chàng từ màu tím biến lại màu hồng. Chàng không khác người ngủ mê lần lần tỉnh dậy ...

Thấy trạng thái rõ ràng như vậy mà Bạch Cơ vẫn còn ngờ cặp con ngươi của mình quá mạnh. Nội tạng của Tiểu Phong trúng nhằm chất cực độc của Thiên Hạ Chi Độc, thần chết sắp rước hồn. Nàng và thiếu nữ áo trắng sợ hãi lo rầu cho đánh xe đi cầu khẩn chủ nhân Thần Hồ rồi bị người của Liên Giáo và bọn Tây Thần chặn đường cản trở. Mạng sống của chàng mỏng manh trong hơi thở, có đâu chỉ mới một vài nháy mắt mà chàng lại an toàn chẳng có trạng thái chi của người bị trúng độc như thế này? Người áo đen bao mặt đó là ai mà chữa trị cứu thương?

Bạch Cơ hải kinh trong giây lát. Cuối cùng, nàng vận dụng công lực toàn thân vào hai bàn tay xoa khắp ba mươi sáu yếu huyệt trong mình Tiểu Phong. Kế đó nàng đem chân nguyên của mình giúp chàng điều trị thương tích ở người chàng, tổng hết chất độc còn sót lại ra ngoài, phục hồi khí lực lại.

Sau hai giờ đồng hồ ...

Tiểu Phong hít mạnh một hơi dài, nguyên khí hoàn toàn đầy đủ như cũ. Mặt mày Tiểu Phong tươi tắn, đôi mắt sáng ngời, tinh thần khoan khoái. Nhưng Bạch Cơ hao tổn quá nhiều nội lực chèn ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bức màn the phía ngoài cửa xe cuốn lên, thiếu nữ áo trắng lách mình vào buồng lẹ như một tia sáng. Sau khi đảo mắt nhìn sơ, mặt nàng hơi biến sắc.

Liền ngay khi ấy ...

Tiểu Phong bật người ngồi dậy, chàng liếc mắt nhìn xem bắt giác sừng sờ kinh hãi!

Sự việc xảy đến trong thời gian cực kỳ mau lẹ khiến ai nấy vừa sợ sệt vừa lạ lùng. Tiểu Phong vừa trúng nhằm chất độc như thế gian nếu không có thuốc giải độc thần hiệu hay thứ cây cỏ quý lạ hiếm có trên đời thì tài nào cứu nổi tính mạng của chàng khỏi chết?

Ngó lơ lảo thiếu nữ áo trắng chốc lát, Tiểu Phong cất tiếng cảm động hỏi:

– Cô nương cứu tôi?

Tâm tình đang bồn chồn mờ mịt, thiếu nữ áo trắng nghe hỏi liền giật mình.

Nàng nhích môi nở nụ cười khô héo, lắc đầu đáp:

– Không phải.

Tiểu Phong vẫn vợ nghĩ ngợi, chẳng hiểu thế nào, bỗng nhiên, lúc ấy Bạch Cơ đã khỏe khoắn hẳn lại như thường, bèn mở mắt ngó lên! Nàng ngó Tiểu Phong, mỉm cười đau khổ. Thấy Bạch Cơ cười, chàng càng thương cảm gọi nhỏ bên tai:

– Bạch muội em!

Nàng hỏi chàng:

– Kêu em là gì?

– Em cứu tôi!

– Không phải. Một người mặc áo đen!

– Người mặc áo đen? Là ai?

Bạch Cơ nở nụ cười buồn bã:

– Người ấy hẳn là người của anh. Nếu không thì sao lại cứu anh làm chi?

Tiểu Phong ngó thiếu nữ áo trắng ngơ ngác hỏi:

– Thế nào tôi lại ngủ mê mệt trên giường cô nương đây cho tới lúc tỉnh dậy?

Thiếu nữ áo trắng bắt đầu thuật lại câu chuyện đã xảy ra cho nghe, chẳng bỏ qua một chi tiết nhỏ nào.

Sau khi nghe xong, Tiểu Phong hỏi liền:

– Theo lời cô nương nói thì Tây Thần với Nam Quân hiện còn đang có mặt nơi đây?

– Đúng vậy!

Tiểu Phong cười lạnh lạnh mấy tiếng nói:

– Tôi phải giết bọn chúng mới được!

Chàng vừa toan phóng đi thì bắt chợt thiếu nữ áo trắng tạt ngang qua, chặn lại. Nàng hỏi ngay:

– Đi liền sao?

– Vâng, đi ngay!

– Thôi, bỏ qua đi là hơn. Mặc dù Tây Thần với Nam Quân có chỗ chẳng phải với người nhưng mà tội đâu đến phải giết.

Thiếu nữ áo trắng nào đã biết dạng người con gái thần bí dưới hang đất từng trao cho chàng mảnh giấy dặn chàng phải giết chết Tây Thần với Nam Quân?

Tiểu Phong cười gay gắt bỗng nhiên tiếng cười của chàng vụt tắt ngang, chàng nhìn thấy gương mặt của Bạch Cơ đầm đìa ngấn lệ như đóa hoa lê dưới cơn mưa gió phủ phàng. Đầu óc rối ren, chàng ngẩn ngơ chẳng nói được tiếng nào!

Kéo tay chùi sạch những dòng châu lệ, mặt nàng trở nên rấn rỏ, Bạch Cơ ngó thẳng vào Tiểu Phong nói:

– Lê Đại ca, em đi đây!

Dứt lời nàng quay mình phóng ra khỏi cửa xe, Tiểu Phong nhảy trờ tới cản đường, nói:

– Bạch muội có sao em ra đi bất ngờ vậy?

Bạch Cơ hỏi lại bằng một giọng thờ ơ:

– Phải chăng Tiểu Phong còn cần đến ta ra sức giúp người điều chi nữa à?

Cá tính của Bạch Cơ thay đổi một cách bất ngờ đến thế thật Tiểu Phong không sao liệu trước được.

Thiếu nữ áo trắng cũng ngơ ngác, sững sờ.

Tiểu Phong nghĩ thầm trong bụng chắc là Bạch Cơ chưa quên câu chuyện cũ mà chàng đã phá trình của nàng! Vì vậy chàng xuống nước năn nỉ:

– Bạch muội, em nữa còn oán giận anh hay sao?

Nhìn Tiểu Phong bằng cặp con mắt u sầu, oán trách, nàng nói:

– Ta có gì oán giận người đâu?

– Thế sao, khi không em lại bỏ ra đi?

– Bởi vì người chẳng còn có điều chi để ta ra sức giúp đỡ người nữa! Ta ở lại để làm gì?

Tiểu Phong rầu rĩ nói:

– Bạch muội, em hãy tin lòng anh lúc ban sơ.

Bạch Cơ ngắt lời:

– Chuyện lúc ban sơ bỏ đi, đừng nhắc lại.

– Thế thì anh cần em hiểu thấu ...

– Ta đã hiểu thấu rồi ...

– Đã hiểu thấu rồi, vậy có sao hai phen ba lượt em vẫn cứ lánh tránh xa anh?

Bạch Cơ thở ra một hơi náo nê:

– Ta chẳng né tránh người.

– Giờ đây em định xa lánh bỏ đi?

Đôi mắt long lanh của Bạch Cơ rướm đỏ. Nàng ngó ngay mặt chàng, hỏi gần từng tiếng:

– Người biết ta là ai chưa?

– Biết rõ rồi!

– Biết rõ rồi à? Ai nói với người?

– Ngoạn Huyết Nhon!

Bạch Cơ bỗng cười to tiếng:

– Người đã biết ta là ai rồi mà vẫn còn yêu ta à?

– Anh yêu em trọn đời!

Nàng hỏi gay gắt:

– Người không quên ta là một con đàn bà hư hỏng?

– Em không phải thế!

Bạch Cơ cười lạnh lạnh nói:

– Trời ơi! Tiểu Phong, phải chăng người đã có quan niệm khác đối với ta?

– Không sai. Em là một thiếu nữ tốt lòng, tốt nết, mọi việc đều tốt như trong đời!

– Tốt như thế?

Sau một trận cười rộn rã như điên, nàng nói tiếp:

– Đó là lời mỉa mai. Hay là câu nguyên rủa?

Tiếng cười rộn rã điên cuồng của Bạch Cơ khiến Tiểu Phong ớn lạnh cả người. Tâm tình của Bạch Cơ thay đổi hết sức lạnh lùng bảo người khác đừng kinh hãi rụng rời sao được? Mặt mày biến sắc, Tiểu Phong lớn tiếng hỏi to:

– Bạch muội, em vẫn không tin lời anh sao chứ?

– Tin cái gì?

– Tin anh tha thiết yêu em!

Bạch Cơ lại cười như điên, như cuồng hơn nữa:

– Nguyễn bảo ta phải tin ái tình à? Hả hả hả ...

Cười giọng điên dại cứ mỗi lúc mỗi rộn rã mãi lên chỉ trong chớp mắt thời gian đã biến Bạch Cơ thành một người gần mất trí.

Tiểu Phong không dần nổi quát vang lên:

– Em làm giống chi kỳ cục vậy hả?

Liền theo nạt, chàng tát thẳng vào má nàng một bạt tai vang lên cái «chách».

Tiếng cười nắc nẻ của Bạch Cơ im bất hủ. Sau tiếng «chách» ấy, Bạch Cơ thối lui ra sau một bước.

Bầu không khí trở im lặng!

Tiểu Phong đứng ngây người. Đường thể một tát tai mạnh tay gò má nõn nà của Bạch Cơ không phải do ý muốn của chàng.

Bạch Cơ như kẻ mất trí, miệng nói không ngừng:

– Đánh, đánh thêm, đánh nữa đi, cứ đánh. Người đánh thế nào cho giống lúc ban sơ vừa mới gặp nhau người đánh ta học máu mồm ra đó thì đánh!

Hai bàn tay ôm cứng khuôn mặt, nàng khóc một cách bi ai, thảm thiết ...

nàng nghĩ đến cái gì trong dĩ vãng chẳng?

Tiểu Phong bị giọng khóc lê thê của Bạch Cơ không cầm lòng được. Chàng choàng hai cánh tay ra, ôm cứng Bạch Cơ vào lòng.

Thiếu nữ áo trắng thô ra một hơi u oán, quay mặt bước ra khỏi buồng.

Ôm Bạch Cơ vuốt ve mái tóc, Tiểu Phong kêu bằng giọng đầm ấm yêu đương:

– Bạch muội em ...

– Đại ca!

Nàng ngước mặt nhìn lên.

Chàng mấp máy hai vành môi, đặt một chiếc hôn nồng cháy.

Qua suốt thân hình của Bạch Cơ, những trận hôn tình rưới xuống. Dường như bao điều bất hạnh đã qua phải được bồi bổ lại bằng những vuốt ve, âu yếm hiện tại.

Có điều, đương khi lửa tình bùng cháy bên trong căn buồng âu yếm thơm tho thì có một thiếu nữ tím bàu, ruột héo đang lê bước nặng nề bước ra khỏi xe.

Đó là thiếu nữ áo trắng!

Đêm, màn tối bao khắp trần gian. Ngoài những tiếng gió lạnh từ xa vi vu thổi đến, chẳng còn nghe thêm một âm thanh nào.

Bạch Cơ tha thiết rót vào tai Tiểu Phong:

– Lê đại ca, anh à ... Em không thể yêu anh ... Em là một người con gái hư hèn tai hại.

– Không em là một thiếu nữ trong giá trắng ngần. Mà đâu em là một người con gái hư hèn, anh đã cọ xát vào da thịt của em, anh không thể bỏ ...

– Em ...

Nàng nói một giọng buồn tênh tiếp theo:

– Em là một người con gái hư hèn, tai hại anh đã biết rõ vô số những chàng trai vì em mà mất cả sự trong sạch.

Tiểu Phong choáng váng đầu óc. Chẳng nhớ lại Bạch Cơ là một thiếu nữ đồng trinh, chính chàng biết rõ hơn ai tất cả. Thế thì tại sao lại có đến mấy trăm cao thủ võ lâm bị ai hiếp dâm?

Bản thân của Bạch Cơ phải chứa đựng một việc chi xa xưa ly kỳ bí mật không thể phơi bày trước ánh sáng mặt trời chăng?

Tiểu Phong nghĩ thầm trong trí:

“Ta phải biết qua dĩ vãng của nàng! Ta không thể để nhân thể của nàng mãi mãi chìm sâu trong mơ hồ bí mật.”.

Với ý nghĩ ấy chàng rù rì hỏi:

– Vì sao em làm như thế?

Bất thành linh Bạch Cơ đẩy mạnh Tiểu Phong đang ra khỏi mình, hỏi gắt lại:

– Anh muốn hỏi cái gì?

– Anh cần rõ thân thể em!

– Thân thể của em?

– Đúng vậy. Vì yêu em, anh không thể không hiểu biết cuộc đời của em!

Nàng cười thiếu nết, đáp:

– Hiện tại anh vẫn chưa nên biết!

– Thế đến bao giờ?

– Cũng sẽ có một ngày. Bây giờ thì sớm lắm!

Trong lòng rạo rức, chàng nói:

– Em có yêu anh?

– Anh tin ở tình yêu của em đối với anh chứ!

– Tin.

– Thế thì thôi lắm!

Vừa nói đến đó, bất ngờ nàng ngưng hẳn lại. Mắt ngó vào cái khuy áo trước ngực Tiểu Phong nàng kinh hãi hỏi liền:

– Đó là gì vậy?

Nghe Bạch Cơ hỏi, Tiểu Phong rung mình sợ sệt. Nhìn ngay chỗ Bạch Cơ đưa ngón tay chỉ hỏi, chàng thấy một phong thơ màu hồng lộ ra. Cả kinh Tiểu Phong rút phong thơ khỏi khuy áo giờ ra đọc:

«Đồ đệ của chánh nghĩa mở xem» Chàng hiểu ngay đó là lá thư của người con gái thần bí dưới hang đất viết cho mình! Chàng hiểu ngay là người đã giải cứu mình chính người con gái thần bí đó! Nghĩ tới điều ấy, lòng chàng cảm kích vô cùng. Chàng đọc tiếp:

«Đồ đệ chánh nghĩa!

Trong mình ngươi trũng nhăm chất cực độc. Chẳng thuốc nào trên thế gian này cứu khỏi. Phỏng như ta đến chạm một bước, mạng ngươi đã xuống suối vàng rồi! Thế là người không sao làm xong sứ mạng của Thần Vạn Năng đã giao phó.

Những công tác ấy, ngươi nói có làm xong một việc. Còn bao nhiêu việc nữa, ráng làm cho mau xong!

Trong ba ngày, cứ đến Liên Giáo dừng trẽ.

Người con gái dưới hang đất» Xem xong bức thư, Tiểu Phong vô cùng cảm kích trong lòng. Nếu không phải người con gái thần bí này đến cứu chàng kịp thời thì mạng sống của chàng há chẳng đã sớm xuống suối vàng rồi sao? Chàng nói lẩm bẩm trong miệng:

– Kẻ đại trượng phu đứng trong trời đất, mạng on ắt phải trả. Ta dầu tan xương, nát thịt cũng không dám tiếc thân với người con gái thần bí này.

Bạch Cơ buột miệng hỏi:

– Ai viết bức thư đó vậy?

Tiểu Phong cất kỹ phong thư vào túi áo trước, trả lời:

- Ấy là một người con gái bất hạnh nhất trên đời!
- Người con gái bất hạnh nhứt trên đời? Nàng đã giải độc trong người anh?
- Phải. Đúng là nàng!

Bạch Cơ lại hỏi:

- Nay đại ca, em cần hỏi anh một việc, vì có lẽ nào mà anh xuống tay tiêu diệt toàn bộ Kim Xà Giáo sát hại một lần những hai trăm tám mươi cao thủ?
- Anh không thể nói rõ lý do!
- Dưới hang đất tại Thập Hoa Thạch, anh đã nghe thấy những gì?
- Anh không thể nói rõ.

Bạch Cơ biến sắc, hỏi gắt một câu:

- Luôn cả với em mà anh cũng không thể nói rõ nữa à?
- Đúng thế đó! Anh đã thề nguyện với Thần Vạn Năng là không đem chuyện mắt thấy tai nghe dưới hang đất nói rõ lại cho bất cứ một ai nghe, kể cả em và chị Bắc Yêu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hồi 36

Bạch Cơ cười lạnh lạnh nói:

- Đã như thế thì chúng ta có chuyện gì để nói với nhau?

Dứt lời, nàng bước xuống khỏi giường đi thẳng ra ngoài cửa xe.

Tiểu Phong gấp rút kêu lên:

- Bạch muội, em hãy nghe anh cất nghĩa đã!
- Không cần. Em chắc anh đã bị Cây Đèn Ma mê hoặc xúi giục anh tàn sát người trong giới võ lâm như điên, như cuồng rồi. Anh chỉ dùng có một giọng nói ma quỷ để dối gạt người, nghe mà chỉ?
- Không ...
- Thôi đừng nói nhiều lời. Em cần bỏ đi ngay, chẳng qua Ngoạn Huyết Nhon nhờ em nói lại cho anh hay là anh khỏi phải giữ đúng lời hứa trong mười ngày chẳng giết một người nào nữa!

Tuy bối rối muôn phần trong đầu óc, nhưng Tiểu Phong đã trót hứa lời với Thần Vạn Năng rồi thì chỉ đi nữa cũng mặc, chàng không thể nuốt trôi lời thề!

Nhìn theo bóng lưng của Bạch Cơ uest oải bước xuống xe Tiểu Phong sức nhớ đến Tây Thần và Nam Quân đến tận nơi này tìm chàng! gương mặt âu sầu, buồn bã của chàng bỗng dưng biến sắc. Một vùng sát khí hiện lên. Tiểu Phong quăng mình vọt thẳng xuống xe.

Chàng thấy thiếu nữ áo trắng và hai à tỳ nữ áo xanh bước lên xe. Nàng liếc nhìn chàng với đôi mắt long lanh tuyệt đẹp mà đượm vẻ ai oán, bi thương. Sau cùng nàng và chàng lách mình nhau qua mặt, kẻ lên người xuống.

Ngó vào đôi mắt mơ màng của thiếu nữ áo trắng Tiểu Phong nhận thấy một cái gì như buồn, như giận, như oán, như yêu. Chàng ngừng chân đứng lại. Thoạt nghe từ sau lưng tiếng oanh thoả thễ của thiếu nữ áo trắng vọng vào tai:

- Lê thiếu hiệp.

Tiểu Phong rụt rè, bờ ngõ không dám quay đầu ngo lại. Chàng sợ chạm nhằm đôi mắt tràn đầy u oán của nàng. Cứ đứng yên chỗ chàng hỏi lại:

– Cô nương có điều chi dặn bảo?

Thiếu nữ áo trắng thở ra một tiếng nhẹ nhẹ, nói:

– Tôi cần đi ngay!

Tiểu Phong nghe trong câu nói chứa đựng tình thâm, ý thiết vô cùng. Tấm lòng bối rối băn khoăn, chàng không biết phải nói làm sao để an ủi kẻ đã yêu mình thắm lạng!

Thiếu nữ áo trắng lại nói:

– Tôi cần đi ngay! Chàng có nghe không mà chẳng nói năng gì cả?

– Tôi có nghe rõ. Nhưng ghen ngào không nóiặng thành lời. Dám mong cô nương thông cảm mà lượng thứ.

Thiếu nữ áo trắng nhoèn miệng nở một nụ cười ừ ừ khổ sở:

– Nhưng xa nhau lần này, mong còn có ngày gặp lại.

Trái tim của Tiểu Phong đập mạnh. Tim trong ý nghĩa của câu nói ấy, chàng chẳng khó khăn chi mà chẳng nhận ra thiếu nữ có dung nhan diễm lệ tự Thiên Tiên này đã nảy nở một mối tình sâu xa thắm thiết đối với chàng!

Cố đè nén cảm xúc, Tiểu Phong trả lời:

– Tôi cũng rất mong cái ngày gặp gỡ trời dành cho chúng ta!

Thiếu nữ áo trắng ghen ngào rất lâu, sau cùng nàng thở ra buồn bã, nãy nùng mới nói tiếpặng một câu, lấy nguyên văn trong một bài thơ cũ:

– Ô này, chàng «Gặp nhau nào phải biết nhau lâu».

Rồi thở ra u sầu, uất hận, thiếu nữ áo trắng vào trong rèm xe.

Một ả nữ tỳ áo xanh nói với Tiểu Phong:

– Lê thiếu hiệp, xin giã từ nhé!

Sự tình xảy ra trong một thời gian quá đổi lệ làng ngăn ngại khiến chàng vợ vẫn như kẻ nằm mơ. Nhưng trong trí não chàng mãi mãi ghi chặt không quên giọng nói âu sầu rêu rắt của thiếu nữ áo trắng, giọng nói thắm thụy của tiếng lòng.

Tiểu Phong vẫn không quay đầu ngo lại mà chỉ cất bước chậm chạp, nặng nề.

Sau cùng, chàng lấy hết can đảm ngược mặt nhìn lên. Mành xe đã buông phủ.

Hình bóng thiếu nữ áo trắng đã chẳng còn.

Chàng đứng ngẩn ngơ như ngây, như dại cho đến khi nghe vó ngựa dập dồn kéo chiếc xe lướt đi trên đường sỏi đá, mới giật mình tỉnh mộng tỉnh si. Lúc ấy chiếc xe tứ mã đã khuất vào trong khu rừng âm u lạnh lẽo! Hương thơm người đẹp xa rồi mà lòng chàng vẫn cứ nhớ nhung, thương tiếc, cõi lòng trống rỗng như mất một cái gì quý báu, khó mong tìm lại trong ngày mai!

Nụ cười của thiếu nữ áo trắng dường như chiếc bánh xe quay cuồng trong đầu óc. Chàng buồn bã ừ ừ bồi hồi vợ vẫn.

Thình lình ...

Tiếng của Tây Thần quát to từ phía sau lưng vọng tới:

– Thằng nhỏ điên khùng kia mi có nhận được ta chưa?

Tiểu Phong giật nảy mình quay đầu ngo lại. Gương mặt sầu tình đã dượi của chàng biến thành một màu sắc khùng bố bao đầy sát khí hằm hằm. Tiểu Phong cười rộ lên một tiếng nói liền:

– «Tây Thần», ta còn lạ gì ông mà chẳng nhận được. Ông dầu trốn mười tầng địa ngục ta cũng tìm đến kia mà.

Trông gương mặt đầy sát khí của Tiểu Phong, bất giác «Tây Thần» cũng hơi ớn ớn trong lòng. Lão liền nói:

– Cái đó thì tốt lắm. Có điều này Tiểu Phong mi còn nhớ mấy lời ta đã nói với mi ngay ban đầu kia không?

– Nhớ chứ sao lại không!

Đôi trông con người sáng rực của chàng quét thẳng vào lão già ăn mặc theo lối nho sĩ đứng sau lưng Tây Thần, cất tiếng hỏi gần:

– Ông này chừng như là Nam Quân trong Tứ Đại Kỳ Nhơn đó chẳng?

Nam Quân khinh khinh đáp liền:

– Ủ, ta là Nam Quân đó.

Cười một cách ngạo nghễ Tiểu Phong nói:

– Không ngờ cả hai đều có mặt nơi này. Đỡ mắt công ta phải đi tìm từng người một.

Nói xong vẻ mặt nở một nụ cười đắc ý, thái độ của chàng hết sức cuồng ngạo, có phần lại khó chịu hơn cả giọng nói của chàng.

Tây Thần mặt mày biến sắc nói:

– Tiểu Phong, Kim Xà Giáo đối với mi, có oán cừu chi?

– Vô phép không thể nói rõ cho ông nghe! Chẳng qua hôm nay ta cần nói cho hai ông biết là ta sẽ giết hai ông đấy. Việc của hai ông mà hai ông còn chưa hiểu hỏi chuyện kẻ khác để làm chi? Muốn rõ đợi xuống âm ty hỏi kỹ Thiết Kỳ Lệnh.

– Nay Tiểu Phong, mi quá đối tự phụ, song lẽ lời mi nói khoác đó chỉ đưa mi đến một cái chết không toàn thây, vì mi đã chọc giận ta chứ mi đừng mơ mộng hão. Mi tài nào mà giết chết một trong Tứ Đại Kỳ Nhân là Tây Thần ta nổi?

Tiểu Phong vận dụng công lực vào song chưởng chậm rãi bước đến gần chỗ Tây Thần đứng, miệng bảo:

– Nay Tây Thần với Nam Quân, ta ban cho hai ông một cái ân huệ đặc biệt khác hơn Thiết Kỳ Lệnh của Kim Xà Giáo là trước khi hai ông chết, hai ông biết rõ tội trạng của mình đã gây ra. Đạo Trời rất công bình đã gieo gió thì phải gặt bão!

Biết rõ rồi chắc hai ông sẽ vui lòng nhắm mắt cho hồn xuống cửu tuyền không ân hận chi mà cũng chẳng oán trách ta!

Không khí giết chóc căng thẳng lần lên mãi theo từ bước đi chậm chạp và tiếng chậm rãi của chàng. Tây Thần và Nam Quân cảm thấy khiếp sợ cùng thối lui một bước!

Tây Thần lạnh lùng bảo:

– Đâu mi cứ nói thử nghe!

Tiểu Phong dần giọng hỏi:

– Hai ông còn nhớ mãi mãi trong ký ức Đình Thích Phương và Trầm Phụng Linh hồi ba mươi năm trước chẳng?

Câu hỏi của Tiểu Phong vừa thốt ra khỏi miệng thì mặt mày của Tây Thần và Nam Quân bỗng biến sắc tái mét, xanh dờn. Cả hai khùng khiếp kinh hoàng đến cực độ!

Hết sức trấn định thần sắc, Tây Thần hỏi vặn lại:

– Nhớ mà lại làm sao?

Tiểu Phong cười một giọng chứa đầy sát khí trả lời:

– Nhớ để mà hối lỗi ăn năn vì sao Đình Thích Phương và Trầm Phụng Linh chết một cách thê thảm thế kia?

– Đình Thích Phương và Trầm Phụng Linh gieo mình trên đỉnh núi chết giới giang hồ đều biết rõ!

Tiểu Phong cười một trận hả hả như điên đảo:

– Ông nói nghe đường hoàng đúng đáng quá há! Nó là kết quả ở bên ngoài còn trong lòng hai ông chắc đã biết rõ cái chết thê thảm của Đình Thích Phương và Trầm Phụng Linh đều do bàn tay của hai ông dặt thành tấn bi kịch ấy mà!

Gương mặt của Tây Thần và Nam Quân tái ngắt như hai bộ mặt của «thằng chồng» không tỵ máu.

– Các hạ nói như thế thật là vu vơ.

Tây Thần và Nam Quân cùng trả lời gượng gạo.

– Vu vơ nữa à? Há không phải chính hai ông giúp sức cho Vu Toại đẩy cặp uyên ương chết sống không xa nhau ấy đến con đường tận tình cho vụn chữ thùy chung đó sao?

Câu chuyện hồi ba mươi năm về trước, theo câu nói của Tiểu Phong chợt sống lại trong đầu óc Tây Thần và Nam Quân một lượn sóng tuôn trào. Đó là một câu chuyện vừa bất hạnh vừa khủng bố nhứt trong đời. Ngờ đâu ba mươi năm dài đằng đẵng trôi qua, tưởng là đã vùi trong lớp bụi của không gian, bỗng nhiên lại được gọi đến như đóm lửa đỏ thối phùng lên đồng tro tàn!

Tiểu Phong khám phá ra câu chuyện gần mai một tới mở tóc trên đầu của Tây Thần và Nam Quân bảo sao cả hai không kinh hoàng khiếp sợ?

Càng nhớ đến Tây Thần và Nam Quân càng không thể nào giữ vẻ tự nhiên ngoài mặt ...

Bất cái tý ấy, Tiểu Phong đánh một đòn tâm lý nữa:

– Giờ đây thì hai ông đã biết rõ nguyên nhân nào làm động cơ thúc đẩy tôi giết chết cả hai rồi chứ?

Tây Thần lạnh lùng hỏi:

– Mi với bọn họ như thế nào?

– Điều đó thì hai ông không có quyền hỏi tới!

Tây Thần dầu không vặn hỏi nữa cũng đã đoán được rõ rệt trong lòng. Khi đi xuống hang đất dưới Thập Hoa Thạch thế nào Tiểu Phong cũng đã gặp gỡ chuyện chi có liên quan đến Đinh Thích Phương và Trầm Phụng Linh! Chẳng vậy thì có sao liền sau khi lấy đặng Cây Đèn Ma, chàng lập tức tiêu diệt toàn bộ Kim Xà Giáo? Bởi vì Thiết Kỳ Lệnh Vu Toại, giáo chủ Kim Xà Giáo rất có liên quan đến cái chết của Đinh Thích Phương và Trầm Phụng Linh. Với ý nghĩ quả quyết ấy, Tây Thần cười dài nói:

– Thế là mi báo thù cho Đinh Thích Phương và Trầm Phụng Linh phải không?

Tiểu Phong không trả lời ngay câu hỏi của Tây Thần mà hỏi vặn trở lại lão:

– Thế là hai ông nhìn nhận đã đẩy cặp trai trẻ yêu đương đắm đắm ấy vào chỗ chết phải không?

Câu hỏi nắc nỏ đó đưa Tây Thần và Nam Quân đến cái thế nghẹn họng không thể trả lời. Cả hai đứng gục đầu ngó xuống đất một hồi lâu, bỗng nhiên thẹn quá hóa giận, Tây Thần nạt to tiếng bảo:

– Thăng ranh con leo mép hãy tiếp ta một chiêu.

Liền theo tiếng ngọn phát trần trên tay lão quát thẳng vào Tiểu Phong một chiêu. Lúc giận dữ vì hổ thẹn mà ra tay nên chiêu ấy của Tây Thần thế mạnh đường sét nổ vang dậy âm âm.

Tiểu Phong cười ha hả nói:

– Ai ngờ Tứ Đại Kỳ Nhon mà đi làm một chuyện trái hẳn đạo trời vậy ta mà không giết các người để cho đời thề chẳng đứng trên dương thế?

Ngọn phát trần đến sát bụng Tiểu Phong mà chàng không thêm né tránh, bắn mình tới trước, tổng liền một chưởng!

Giờ đây chàng đã đoán chắc người con gái thần bí dưới hang đất chính là Trầm Phụng Linh, đóa hoa thơm trong võ lâm hồi ba mươi năm về trước. Bởi vì ngoài Trầm Phụng Linh ra, theo ý nghĩ của Tiểu Phong thì chẳng còn ai khác hơn lại giao phó cho chàng mấy việc có liên quan đến câu chuyện tuân tình hồi ấy làm chi.

Trầm Phụng Linh là một người con gái bất hạnh nhứt đời đã truyền võ công tuyệt kỹ lại cứu chàng vượt khỏi tay thần chết. Thế thì dầu có giết chết Tây Thần với Nam Quân gây ra công phần cùng thiên hạ võ lâm đi nữa chàng cũng chẳng hối tiếc chút nào!

Đã sẵn có quyết ý giết Tây Thần và Nam Quân nên Tiểu Phong chẳng nương tay. Chàng sử dụng ngay ba chiêu tuyệt học «muộn» «kích» «tiếp» của người con gái thần bí dưới hang đất đã chân truyền ra đời phó cấp kỳ.

Thấy ngọn phát trần lợi hại đến sát bụng mà Tiểu Phong vẫn bắn mình tới trước Tây Thần, Nam Quân và Nam Hải Song Kỳ khiếp vía với ngón tuyệt chiêu ấy của chàng! Tây Thần kêu thảm một tiếng “Khô!” trong bụng vội rút lệ ngọn phát trần trở về, nhảy vọt một cái lui xa ra ba bước mới tránh khỏi cái thế đánh của Tiểu Phong trong đường tơ sợi tóc. Tên đứng vào hàng Tứ Đại Kỳ Nhon, võ công của Tây Thần quả không nấy người dám sánh. Thế mà mới động thủ chiêu đầu đã thấy kém Tiểu Phong, lão làm sao mà chẳng kinh hồn?

Ngay lúc Tây Thần né kịp một chưởng của mình, Tiểu Phong quát to, chàng đã ở ngay trước mặt lão, bàn tay trái bồi theo chưởng thứ hai. Lối xuất thủ của Tiểu Phong mau lẹ không còn tốc độ nào bì kịp nên Tây Thần khác nào người nằm mơ, tưởng đầu nổi võ công của chàng lại đạt tới mức xuất thần nhập hóa như vậy mà đề phòng kịp! Chỉ có mấy ngày mà võ công tiến vượt bậc của Tiểu Phong làm cho Tây Thần sửng sốt.

Lòng đang kinh hãi thì chưởng lực đã tới, lão chỉ còn có nước múa ngọn phát trần chịu lại chiêu thứ nhì.

Tây Thần tự thấy cuộc giao phong hôm nay chẳng những chỉ can hệ đến danh vọng mà nguy hiểm đến tánh mạng của mình nữa. Nghĩ lão nhất định liều

mạng một sống một chết mà thôi. Vì lẽ sống nên lão có bao nhiêu tuyệt kỹ đều dốc vào trận này. Lão hét to một tiếng cây phát trần trên tay lão công liền ba chiêu tuyệt kỹ.

Tây Thần tìm cái sống trong cái chết nên Tiểu Phong không dám khinh thường thối lui liền ba bước né tránh. Thật đúng như người xưa đã nói:

«Một kẻ liều mạng, vạn người không khôn đương!»!

Tây Thần đứng vào hàng lãnh tụ của võ lâm thiên hạ nên Tiểu Phong quyết giết chết lão trong một thời gian ngắn, thật không phải dễ. Cuộc giao đấu gay go hiểm ác vô cùng. Bóng chường như sấm chớp, bóng phát trần như gió mây, cả bầu trời mù mịt tối tăm, chẳng thấy chi khác xa hơn nữa!

Trận chiến thảm thê ác hết cực kỳ!

Nam Quân và Nam Hải, Song Kỳ ba nhon vật thượng thừa đệ nhứt của võ lâm đứng ngoài mà cũng bay hồn mất vía.

Thình lình ...

Nghe tiếng Tiểu Phong nạt to vang dội:

– Tây Thần té sắp xuống mau!

Liền trong tiếng nạt ấy, cây phát trần bay vút khỏi tay Tây Thần văng bóng lên trời. Một thân thể bị Tiểu Phong đánh trúng một chưởng bật nhào như mũi tên cây dài trên mặt đất.

Nam Quân hét lên một tiếng kinh hãi thất thanh. Hai gót chân lão nhún nhẹ người. Lão giống như chim én bay vút theo thân thể của Tây Thần.

Tiểu Phong trông thấy nạt to:

– Đi tìm cái chết hả?

Tiếng còn rền rợ sấm dậy mà một chưởng đã đánh đến sau lưng Nam Quân!

Lão ta định bụng nhảy bắn người theo ôm giữ thân thể của Tây Thần văng vào góc nát sát không ngờ bị Tiểu Phong đánh vào lưng một chưởng. Lão hoàn hồn nhảy lui một trượng mới tránh khỏi chưởng ấy của chàng!

«Bốp», một tiếng vang lên, Tây Thần tông vào gốc cây nằm úp mặt xuống đất, miệng học máu tươi, tâm thần mê man bất tỉnh.

Nam Quân trông thấy tình cảnh ấy, rống la lên một tiếng nạt bảo:

– Nè, tiếp ta một chưởng.

Tiếng «chưởng» chưa thoát khỏi vành môi mà chưởng phong của Nam Quân đã tung tới người Tiểu Phong ào ào như sóng trào núi đổ!

Tiểu Phong cười to tiếng ngân vang, đã không né tránh mà lại còn sấn người lướt tới. Hai tay chàng cứng bèn như hai mũi dao sắt diêm thẳng vào huyệt Huyền cơ ngay lồng ngực của Nam Quân.

Nam Quân không ngờ Tiểu Phong cả gan dám bắn mình bay vào giữa vùng chưởng lực đổ núi, xô non của mình nên chưa kịp đề phòng thì chỉ phong của chàng đã tới sát ngực.

Bảy thức của môn «kích» mà Tiểu Phong sử dụng ảo tuyệt kỳ dị tuyệt luân.

Nam Quân kinh hãi rợn hồn. Lão hốt hoảng nhảy lui ra sau liền mấy vọt.

Thừa cơ hội này, tay trái tung ra một chưởng bổ ngay vào mình của Tây Thần còn nằm dài dưới đất cố lấy sức gượng dậy.

Mắc lo tránh chết cho mình, Nam Quân trông thấy mà không sao cứu thoát cho Tây Thần kịp một cái chết đến ngay trước mắt.

Chỉ nghe rú lên một tiếng thét cực kỳ thảm lệ, Tây Thần bễ đầu phọt óc dưới một chưởng «ấn huệ» cuối cùng của Tiểu Phong. Đáng thương thay một bậc kỳ nhân của võ lâm chỉ là một hành động sai lầm ở buổi đầu mà hôm nay phải chết không toàn thây đáng lẽ tuần hoàn của mái tạo «gieo nhân nào gặt quả nấy!» Tây Thần bị giết, Nam Quân run sợ khắp người, lão đoán trước cái chết của Tây Thần sắp đến mình cũng giống hệt như vậy nên lão rống to một tiếng quái gở, bảo Tiểu Phong:

– Mi thật là hung ác quá tay!

Tiểu Phong cười ha hả đáp:

– Đã biết có ngày hôm nay sao trước kia các ông lại gieo chi mầm ác? So với tội lỗi của các ông đã làm, sự trừng phạt ấy vẫn còn là nhẹ. Nay Nam Quân, tới phiên ông đền tội đó.

Lúc bấy giờ, Tiểu Phong không khác chi một người lên con diên. Đã giết Tây Thần chàng quyết lấy mạng luôn Nam Quân!

Mặc dầu Tiểu Phong hành động theo lời giao kết với Cây Đèn Ma nhưng mà Tây Thần và Nam Quân như bị chàng giết chết thì hậu quả ghê gớm không biết đâu mà lường! Có điều, lúc này Tiểu Phong không nghĩ tới việc đó. Trong đầu óc chàng, ngoài chữ «sát» ra chẳng còn một ý nghĩ nào nữa.

Lời vừa dứt, một chương cũng đánh tới liền.

Hai mươi năm trước, người giới võ lâm hề nói đến «Cây Đèn Ma» là bay hồn thất sắc. Vô Cực Thiên Tôn tạo nên một cuộc tàn sát gớm ghiếc chưa từng thấy.

Ngày nay «Cây Đèn Ma» lại xuất hiện, Tiểu Phong cũng bắt đầu tàn sát giới võ lâm, mà rất có thể còn dữ dằn hơn nữa.

Thế là Tiểu Phong giết người là vì «Cây Đèn Ma» hay là vì người con gái thần bí dưới hang đất? Điều ấy chính Tiểu Phong cũng không biết rõ! Chỉ chắc chắn là việc giết người của chàng rất có liên quan với «Cây Đèn Ma».

Một chương của Tiểu Phong đánh thẳng vào Nam Quân là chàng dùng toàn lực trong người nên oai mãnh cực kỳ.

Trước cái chết thê thảm của người bạn cố hữu chí thân là Tây Thần, lòng Nam Quân đau đớn còn hơn bị dao đâm kiếm rạch nên không còn nghĩ ngợi chi khác hơn là liều chết trả thù. Lão ta dùng cứng chống cứng, dụng tất cả công lực trọn đời sống liền tới một chương đánh trả lại.

«Ành», một tiếng nổ rền trời dội lên rung động cả bầu không gian căng thẳng sát cơ khủng bố!

Chỉ thấy hai luồng chương lực lớn lao mạnh mẽ vô biên chạm vào nhau, cuốn sôi lên một trận cuồng phong bẻ cành trúc lá, đầu óc Tiểu Phong choáng váng, chàng lạng chạng thối lui ba bước mới kịp chế đứng vững!

Còn Nam Quân dưới sức va chạm quá đỗi mãnh liệt của hai luồng kinh phong bị bắn nhào ra xa hơn một trượng. Thân hình lão còn bị xoay trong hai vòng mới gắng gượng không ngã. Mắt lão nổ đom đóm tỏa lửa, toàn thân rung động mất thăng bằng.

Tiểu Phong nạt to một tiếng, bảo:

– Nam Quân, ông hãy tiếp ta vài chương nữa xem!

Người không khác một con hổ ngậy, vung tới một cái đén ngay trước mặt Nam Quân, tay đánh liền ba chiêu, chân đá luôn ba thế!

Nếu không phải quá đau đớn vì cái chết thê thảm của bạn mà tâm tình rối loạn thì lão ta vẫn có thể chịu đựng nổi với Tiểu Phong vài mươi chiêu không khó khăn, nguy hiểm lắm. Nhưng lúc này lão ta không còn bình tĩnh nữa nên giảm bớt đi công lực của ngày thường một phần nào!

Sau độ mười chiêu, Nam Quân bị rơi vào tình trạng nguy hiểm không vừa.

Nam Hải Song Kỳ đứng ngoài trông thấy tay chân của Nam Quân đã bắt đầu lỉnh quỳnh, trong lòng hoảng kinh khiếp sợ đến toát mồ hôi ướt mình chỉ độ một vài chiêu nữa là Nam Quân không chết cũng bị trọng thương dưới độc thủ của Tiểu Phong.

Quả đúng như ý định của Nam Hải Song Kỳ vừa đến chiêu thứ mười một chợt nghe Tiểu Phong quát to một tiếng, bỗng thấy thân hình chàng bay vọt lên nửa chừng không gian, một chương bổ xuống đỉnh đầu Nam Quân.

Biết không thể nào tránh khỏi, Nam Quân nghiêng chặt hai hàm răng cũng đánh lên một chương cản lại!

«Ành» một tiếng nổ long trời, dậy đất dội vang. Một tiếng rú thảm thiết từ miệng Nam Quân thét ra. Liền theo đó, một tiếng «bịch» vang lên. Nam Quân bị bắn vọt ra ngoài một trượng té đập đầu xuống đất miệng học máu tươi.

Tiểu Phong nghiêng răng nạt to:

– Đi ngay xuống âm phủ!

Bàn tay mặt vung tới Nam Quân một chương.

Nam Hải Song Kỳ nhìn thấy thủ đoạn hung ác của Tiểu Phong sợ xanh xương, đứng chết một chỗ quên cả ra tay tiếp cứu Nam Quân. Mãi cho đến khi cả hai nghe rú to thét thê thảm rộn rã kinh hồn mới giật mình tỉnh lại.

Ngước mắt nhìn tới mé trước, Nam Hải Song Kỳ chỉ còn thấy Nam Quân thành một đồng thịt máu đầm óc văng chết không toàn thân nằm ngửa mặt lên trời, đầu lòng không nở ngó!

Đáng thương mà cũng đáng trách cho Tây Thần và Nam Quân danh vọng võ công đứng vào hàng Tứ Đại Kỳ Nhân mà chỉ vì một hành động lỗi lầm trong một lúc dễ đến nỗi chịu chung một cái chết thảm thiết.

Thiết Trúc Thần Quân, một người của Nam Hải Song Kỳ tay vung cây thiết trúc trên tay, bắn mình phóng tới, miệng quát nạt âm ỉ:

– Độc ác đến thế này là cùng tội độ rồi đó! Này Đệ Tam Ma! Lão phu tuy bất tài cũng quyết đấu với mày một trận!

Ngọn thiết trúc múa tới ngay mặt Tiểu Phong.

Chàng quát bảo:

– Ngừng tay!

Tiếng quát chứa sát khí hung tàn. Nếu quả thật Thiết Trúc Thần Quân dám nóng lòng liều mạng thì Tiểu Phong cũng dám đánh chết cả hai không khác Tây Thần với Nam Quân vừa rồi.

Bị tiếng quát của Tiểu Phong, quả nhiên Thiết Trúc Thần Quân đánh thót một cái nhảy vọt ra đằng sau, ngó chàng bằng cặp mắt hãi hùng!

Tiểu Phong gay gắt cười bảo:

– Thật như hai vị quyết liều mạng trả thù cho Tây Thần với Nam Quân, hừ hừ, cái đó rất dễ dàng mà! Ta sẽ sẵn sàng làm vừa ý hai vị liền!

Dứt câu hai mắt chàng đỏ rực như lửa tay những tia hận thù hiểm ác rợn người.

Thiết Phiến Vũ Sĩ – một người trong Nam Hải Song Kỳ – buông to một chuỗi cười như điên. Tiếng cười bi oan khiến người nghe đến phải rợn da gà.

Tiểu Phong ngó nhanh vào mặt lão, nạt hỏi:

– Ông cười cái gì?

Cùng với tiếng hỏi, chàng thoát lẹ tới ngay bên mình Thiết Phiến Vũ Sĩ.

Miệng ngưng hẳn cười tay vẩy chiếc thiết phiến hai mắt bắn tủa một thứ ánh sáng rợn rợn kinh người lão nói:

– Nay Tiểu Phong mặc dầu lão phu với các hạ không oán cừu chi cả nhưng với hành vi tàn ác của các hạ lão phu có bỏ mạng ở đất này đi nữa ...

Tiểu Phong chận ngang nói tiếp:

– Quyết trả thù cho Nam Quân với Tây Thần phải chăng?

– Phải rồi!

Tiểu Phong khoan thai cười, nói:

– Dám hỏi võ công của hai vị sánh với Nam Quân và Tây Thần thế nào?

Nam Hải Song Kỳ nghe hỏi xong, lòng sùng sốt. Quả thật, võ công của Nam Hải Song Kỳ chưa thể đem so sánh ngang hàng cùng Nam Quân và Tây Thần trong số Tứ Đại Kỳ Nhon.

Tiểu Phong nhìn thấy cả hai nhẵn mày suy nghĩ, bèn nói ngay:

– Vậy tốt hơn hai vị nên trở về Nam Hải đi. Nếu hai vị cố chấp nê mà không chịu nghe, lời khuyên dứt thì Tiểu Phong ta nói sao hẳn làm vậy, sẵn sàng đưa hai vị xuống chôn huỳnh tuyền một thể. Việc này đối với tại hạ tưởng chẳng có chi là khó khăn lắm đâu!

Câu nói của chàng quyết không phải là một câu quá đáng. Với công lực hiện tại của chàng, Nam Hải Song Kỳ chưa phải xứng tay đối thủ. Chỉ trong vòng năm bước cũng đủ giết chết cả hai dễ như lật bàn tay. Khổ nỗi danh dự của Nam Hải Song Kỳ lừng lẫy khắp trong thiên hạ. Nếu sợ chết mà bỏ đi ngang thì còn mặt mũi nào ngó ai trên chốn giang hồ. Ngay sau chết xuống âm phủ làm sao dám nhìn hai bạn cũ Tây Thần với Nam Quân nữa. Vì vậy thà là chết mà được anh hùng hơn là sống mà bị thế gian chê cười là đồ phản bạn.

Trong lòng đã nghĩ kỹ, Nam Hải Song Kỳ quyết liều chết chứ không chịu rút đi. Thiết Phiến Vũ Sĩ nói bằng một giọng bi ai thống khổ:

– Lão phu dầu có tan xương, nát thịt cũng đành lãnh giáo các hạ mấy chiêu tuyệt học!

Lão hươu chiếc thiết phiến trong tay, thủ thế đợi chờ. Bầu không khí chết chóc lại căng thẳng thêm một lớp sát khí rùng rợn nữa.

Ngay lúc ấy, Thiết Trúc Thần Quân cười nhạt, vung ngọn thiết trúc trong tay, sẵn tới ba bước.

Trước tình thế này, mặt Tiểu Phong càng nhuốm đầy sát khí, bụng bảo đảm:

“Chắc họ chẳng phải không biết thế nào là lợi hại, chẳng qua bị dồn vào một hoàn cảnh khó khăn lui tới cùng đường.”.

Với ý nghĩ vẫn vơ đó, chàng cười lạnh lùng nói thêm:

– Thế này thì tưởng chắc hai vị không xuất thủ không được đó chứ?

Thiết Phiến Vũ Sĩ cười ha ha, đáp:

– Với giá nào, bọn chúng ta cũng phải xuất thủ, chứ nhứt định không bao giờ chịu rút lui.

Tiểu Phong cười ha ha nói:

– Đã đành vậy rồi thì mời hai vị hãy ra tay.

Trên mặt đất, tứ thi của Tây Thần và Nam Quân hai bậc kỳ nhon trong Tứ Đại Kỳ Nhon nằm sóng sượt trên vũng máu sẫm.

Gió lạnh vẫn thổi vù vù như cũ ...

Có điều chết là một giấc ngủ dài còn hai người chưa chết Nam Hải Song Kỳ chỉ vì tình bạn cũng sắp bước theo con đường đi về cõi chết.

Sông máu ... Đèn ma phải chăng đang tiến hành một cuộc tàn sát đẫm máu?

Phải chăng cây đèn thần bí ấy cuốn sạch võ lâm?

Trong nháy mắt vật giới võ lâm, Tiểu Phong đã chánh thức trở thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai!

Có điều chàng điên chăng? Khùng chăng?

Không, chàng chẳng điên mà cũng chẳng khùng. Người chàng vẫn tỉnh táo.

Trí óc chàng vẫn sáng suốt. Nhưng vì cuộc tàn sát của chàng đã gây niềm công phẫn cho toàn thể võ lâm thiên hạ!

Dầu sao sự tình ấy cũng đã diễn biến không còn cách nào ngăn chặn được nữa. Tình hình sẽ rõ rệt sau khi chết vì bạn của Nam Hải Song Kỳ.

Bốn mắt rực rực hung quang, Nam Hải Song Kỳ làm cho khoảng đất trống hoang vu giữa cụm rừng xanh vắng vẻ càng tăng thêm căng thẳng rợn người!

Cả ba người:

Tiểu Phong, Thiết Trúc Thần Quân, Thiết Phiến Vũ Sĩ đứng thành hình chữ «phẩm» tức là như một bộ ông táo!

Không khí yên lặng chết chóc!

Đầu trường lạnh ngắt trong một thời gian nấu chín một nồi com, không một chút động tịnh, Tiểu Phong nóng nảy, nói to:

– Hai vị không chịu động thủ thì ta đi đa.

Tiếng nói của chàng vừa dứt, Thiết Trúc Thần Quân hét to một tiếng, vung mình lướt tới ngọn Thiết Trúc đánh thẳng vào mặt Tiểu Phong.

Vì tức giận mà tấn công nên ngón đòn của Thiết Trúc Thần Quân lẹ đường điện chớp. Bởi vì lão quyết liều mạng nên oai thế của ngọn thiết trúc trên tay lão ghê gớm gấp mấy lần trước.

Bóng trúc vùn vù, nổi gió rào rào, ngọn thiết trúc biến liên từ trên mặt, xuống lòng ngực, sang qua bụng, công liền mấy nơi yếu huyệt của Tiểu Phong chớp nhoáng kinh người.

Cũng ngay lúc ấy như bóng theo hình, Thiết Phiến Vũ Sĩ hét vang như sấm, tay múa chiếc thiết phiến nổi dậy một cơn gió lốc cát chạy, đá bay.

Trên chốn giang hồ, Nam Hải Song Kỳ tuy có kém hơn Tứ Đại Kỳ Nhon phần nào, nhưng vẫn được xem như là cao thủ tuyệt đỉnh số một số hai của võ lâm thiên hạ. Do đó mà một khi Nam Hải Song Kỳ liên thủ mở cuộc tấn công sức mau mạnh của ngọn thiết trúc hợp với thiết phiến thật có một lực lượng dời non, đổ núi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Hồi 37

Thình lình ...

Nghe tiếng cười vỡ òa của Tiểu Phong vang động không gian.

Bóng mờ thấp thoáng từ giảng, ngọn thiết trước của Thiết Trúc Thần Quân và cây thiết phiến của Thiết Phiến Vũ Sĩ roi trật ra ngoài, chẳng trúng vào đầu.

Việc xảy ra đến trong một chớp nhoáng cực kỳ nhanh chóng khiến Nam Hải Song Kỳ mơ màng như người nằm chiêm bao. Cả hai nhon vật kiệt xuất giang hồ này quả thật không sao tưởng tượng nổi võ công của Tiểu Phong cao cường tới mức đột xuất thần nhập hóa như thế.

Liền ngay khi ấy ...

Chợt nghe Tiểu Phong quát to tiếng, bảo:

– Nam Hải Song Kỳ tiếp ta một chiêu!

Tiếng «chiêu» vừa dứt, một đạo chiêu lực ào ào như sóng vỗ đã đánh áp vào Thiết Trúc Thần Quân.

Chàng xuất thủ nhanh chóng không sao thấy kịp. Thiết Trúc Thần Quân chưa kịp sừng sốt thì đạo chiêu lực ấy đã tràn đến.

Xem thấy rõ thiết Trúc Thần Quân mười phần bị hủy diệt mạng sống cả mười, không làm sao tránh đỡ vào đầu đặn, bỗng nghe Thiết Phiến Vũ Sĩ, đứng sát bên hông lão ta hét to một tiếng chói lói. Không khác một con thú dữ nổi cơn điên, Thiết Phiến Vũ Sĩ nhào tới chụp bổ vào mặt Tiểu Phong, cây thiết phiến trên tay của lão ta, cùng một lúc chĩa thẳng ngực chàng.

Lúc gấp rút vì cứu mạng sống cho bạn chí thân, Thiết Phiến Vũ Sĩ quên cả nguy hiểm, chẳng những xuất thủ điên cuồng mà chiêu lực của lão ta dùng cả toàn lực thêm hiểm ác vô cùng.

Lão ta cương quyết cứu mạng Thiết Trúc Thần Quân hay cùng với bạn chết chung một lượt.

Tiểu Phong trông thấy trạng huống ấy buông to một chuỗi cười nhạt, thần hình chỉ hơi nhúc nhích mà đã phớt lui ra sau bốn bước ...

Dưới áp lực ngàn cân treo sợi tóc, nhờ hành động liều lĩnh của Thiết Phiến Vũ Sĩ mà Thiết Trúc Thần Quân mới thoát khỏi đạo chiêu lực của Tiểu Phong.

Hú hồn, hú vía, Thiết Trúc Thần Quân định thần trở lại, thấy rõ cuộc diện trước mắt không cho Nam Hải Song Kỳ chần chờ, do dự. Lão ta rống to một tiếng, quay mình nhảy tới, chụp bổ vào người Tiểu Phong.

Mặc dầu thân công cái thể, Tiểu Phong trong một thời gian chớp nhoáng, muốn tiêu diệt Nam Hải Song Kỳ cố tình liều mạng hợp sức đối phó với chàng, tưởng không phải dễ. Lờ lợc thường nói:

«Một người liều chết, muôn người khó đương», huống nữa lại đến hai người liều mạng, mà cả hai lại là người có công lực cao thâm, có tuyệt học kỳ diệu từng vang dậy oai danh dưới ngoại hiệu Nam Hải, Song Kỳ.

Một đảng Tiểu Phong đơn độc, một đảng Thiết Trúc Thần Quân và Thiết Phiến Vũ Sĩ liên thủ giao đấu. Chỉ trong nháy mắt cả hai đảng trao đổi nhau hơn mười chiêu.

Trong khu rừng lạnh, dưới bóng ngọn đèn ma le lói, trận ác đấu diễn ra lở đất long trời. Chỉ thấy ba bóng hình chập chờn đảo lộng. Những tiếng quát tháo rền vang, tiếng chuông lẫn lộn với thép chạm nhau dật thành một thứ âm thanh rợn rùng rợn.

Son cốc điều hiu. Cây rừng trút lá. Gió lạnh vi vu. Sương khuya lộng lộng!

Trước quanh cảnh nặng nề, trong âm thanh gào thét bầu không khí tràn ngập sát cơ phủ lên một bức màn chết chóc.

Nhưng mà ...

Giữa lúc ấy, trong khu rừng xanh rậm rạp, cách ngoài năm trượng, có một người đang đứng lù lù chính là thiếu nữ thương tâm vừa bỏ chạy đi, nàng Bạch Cơ.

Cặp mắt của nàng ngó chăm chỉ vào trong trận đấu không nháy, người không nhúc nhích, lệ nóng tuôn rơi.

Sau khi xuống cổ xe ngựa của thiếu nữ áo trắng, Bạch Cơ không vội vã xa rời khỏi nơi ấy, dường thể nàng có rất nhiều việc cần thiết để bày tỏ với Tiểu Phong. Có điều nàng muốn nói mà lại không biết phải nói thế nào!

Chính mắt nàng đã trông thấy người yêu tâm tưởng của nàng biến thành một Vô Cực Thiên Tôn Châu Vũ thứ hai.

Hai trăm tám mươi cao thủ của Kim Xà Giáo đều bị tàn sát dưới bàn tay của Tiểu Phong. Bàn tay đẫm máu ấy chưa biết sẽ còn gây ra bao nhiêu tấn thảm kịch rùng rợn khác nữa. Và hiện tại, hai nhon vật oai danh lẫy lừng chốn giang hồ là Tây Thần, Nam Quân trong Tứ Đại Kỳ Nhân của võ lâm cũng đã táng mạng dưới chiêu lực của chàng.

Nhớ tới câu đồng dao được trẻ nít bung biển, rừng núi hát truyền miệng với nhau trong mấy lúc gần đây:

«Đèn Ma lại thấy ra đời, Máu sông, xương núi đầy trời tanh hôi.» Bạch Cơ bắt gặp rợn hồn, mợc ố.

Máu đỏ sát! Tay khủng bố! Nàng cảm thấy cuộc đời của mình quá đổi bất hạnh. Ái tình của nàng hiện tại, xây dựng trên nắm mộ thê lương của Tiểu Phong!

Hành vi của chàng gieo vào lòng nàng một mối thương tâm vô hạn, cũng đưa nàng tới một nẻo thất vọng vô biên.

Yêu chàng đứt ruột vì chàng.

Lâu đài hạnh phúc điêu tàn trong mơ.

Biết bao thương nhớ, đợi chờ.

Ông xanh sao khéo phỉnh phờ ngày xanh Má hồng mạng bạc đã đành, Đời người thiếu nữ mỏng manh cánh chuồn.

Lệ lòng như suối sầu tuôn, Hận chàng mà lại khơi nguồn nhớ thương.

Cùng chung uống nước sông Tương.

Đầu gành, cuối bãi hai đường rẽ phân.

Cùng vì hai nẻo oán, ân.

Bên tình, bên hiếu đòn cân non già.

Đêm nay bóng xế, trăng tà.

Lòng này ai biết cho ta hỏi lòng?

Số kiếp long đong!

Bạch Cờ núp mình trong bóng tối, đứng ngơ ngẩn như một tượng đá vọng phu!

Gió đêm phơ phất lên gương mặt diêm lệ của nàng đùa mớ tóc mây rối nùi buông tỏa xuống hai bờ vai, trong đêm vắng tối thui, hình ảnh của nàng nương tựa một bóng ma hiện hồn u oán mà cũng nương tựa một thiếu nữ cô đơn bất hạnh đứng bơ vơ giữa nhân thế mà tìm không ra một chỗ nương thân.

Lệ tình, từng giọt rơi ... rơi ...

Tiếng khóc tức tưởi mãi mãi không ngừng khiến ai nghe lọt vào tai cũng phải ngậm ngùi chua xót. Nhưng mà tiếng khóc bi thiết ấy bị tiếng quát tháo ầm ĩ từ ngoài ra khóa lấp.

Bỗng đâu ...

Trong tiếng khóc thút thít của Bạch Cờ, một giọng nói lạnh lùng phát lọt vào lỗ tai nàng nhẹ nhẹ:

«Lệ châu rơi!

Lệ châu rơi!

Tàn mộng tình rồi.

Hận lòng vui vui!

Nhớ lúc chàng xa rồi.

Yêu đương oán hận bồi bồi.

Gặp nhau chẳng nói nên lời.

Hai hàng lệ ngọc tuôn rơi đầm đìa ...» Giọng nói ấy vọng đến hết sức bất ngờ làm cho Bạch Cờ giật mình kinh hãi.

Bàn năng giặt giũ nàng như lau không những ngón lệ trên hai gò má ứa sầu.

Nàng xoay người dòm lại, chợt thấy cách phía sau lưng khoảng ba trượng có một bóng đen đứng lù lù. Bạch Cờ mặt mày biến sắc, cất tiếng lạnh lạnh hỏi:

– Ai?

Nàng hỏi cứ hỏi, bóng đen vẫn cứ lặng thinh không đáp.

Tuy Bạch Cơ có cảm giác bóng đen ấy đến một cách quá đổi bất ngờ, nhưng mà nàng là một nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ, dầu trong lúc hoảng sợ cực kỳ vẫn trấn định tinh thần, không hề giao động. Nàng cười nhạt, bảo:

– Chẳng lẽ các hạ lại là một người cầm điếu?

Dùng lời khiêu khích mà bóng đen ấy vẫn giữ nguyên thái độ cũ, chẳng hề lên tiếng trả lời.

Bạch Cơ tức giận đối phương trêu ghẹo mình thế ấy để làm gì chẳng hiểu, nên nàng cất vang chuỗi cười lạnh lót, thân hình bật thẳng lên. Lẹ như sao nháy, bóng nàng mảnh mai như cánh liễu dưới trận cuồng phong, phát lướt ngang qua, chụp vào chỗ bóng đen ấy đứng.

Võ công của Bạch Cơ được liệt vào hàng trên đám cao thủ hạng nhứt giang hồ, đặc biệt là môn khinh công của nàng lại càng khó kiếm được mấy ai sánh kịp.

Chỉ thấy thoáng nhanh một lần trắng nổi, nàng đã đến ngay chỗ bóng đen.

Nhưng mà giữa khoảng thời gian không đầy nháy mắt ấy, nàng chụp trật vào chỗ trống trơn!

Ngơ ngác nhìn quanh, nàng thấy cái bóng đen ấy lại đứng thay vào chỗ của nàng ở dưới gốc cây đại thụ. Như thế có nghĩa là đúng lúc Bạch Cơ bay vụt lại chỗ bóng đen, thì bóng đen ấy cũng đã phớt nhanh thân hình bay biến đến chỗ Bạch Cơ vừa rời khỏi. Khinh công của bóng đen chẳng những không kém mà còn có phần nhanh nhẹn hơn cả Bạch Cơ.

Tâm thần sững sốt, nàng đứng nhìn về phía bóng đen ớn lạnh cả người.

Chập lâu mà nàng không nói được ra tiếng. Đối với sự xuất hiện quá đột ngột của bóng đen trong lúc này, Bạch Cơ không hiểu nổi hẳn là bạn hay là thù nên càng hoang mang hoảng hốt. Không thể nín lặng, Bạch Cơ cười gằn một tiếng bảo:

– Sao tôi quyết xem thử cho được các hạ là bậc cao hơn ở phương nào?

Dứt câu, mắt ngó lờm lờm vào phía bóng đen, chân bước lẹ tới nhấp nháy.

Cuối cùng ...

Lại thấy trống trơn, cái bóng đen ấy biến mất không tăm, không dạng.

– Ủa, cô bé xinh xắn ơi! Mấy năm nay cô chưa từng để rơi một hạt lệ vấn dài nào khỏi vành mi xanh biếc, ngờ đâu đêm nay cô lại rưới nhiều nước mắt trên lá cây rừng, sao mà xót xa, đau đớn đến thế hả cô?

Câu nói ấy hơi làm cho Bạch Cơ chột dạ. Nàng cười chua chát, mĩa mai trà đũa lại một câu:

– Vậy mà tôi cứ tưởng là người cầm!

Bóng đen cười ngất nga ngất nghèo như điên, như cuồng, bảo:

– Hay cho cô bé xinh xắn này dữ không! Sao vô cớ lại rủa ta lắm vậy?

Nếu chẳng phải cô đã quyết tâm bỏ con đường hung ác sửa đổi tánh tình theo nẻo hiền lương thì ta đã răn dạy cho một bài học khôn dích đáng rồi đa!

Bạch Cơ cười ngao mạn, trả lời:

– Ngươi làm nổi công việc ấy à?

– Hẳn là làm được mới nói chứ!

– Đâu thử làm xem?

Bạch Cơ miệng thách đố mà người thì có lẽ như một con chim én lượn cánh trên mây thi triển thân pháp tuyệt khoái. Khinh công nhắm đúng vào bóng đen chụp tới một lần nữa.

Võ công của Bạch Cơ kể như con số rất hiếm có, đủ đếm trên đầu ngón tay trong chốn giang hồ, mà hai lần trước chụp hụt bóng đen, lần thứ ba này, cũng lại trượt quớt nữa nên phùng phùng lừa gạt! Nàng tung vút thân hình bạt tới, dùng toàn lực vào bàn tay mặt đánh liền một chưởng vừa mạnh tuyệt luân.

Bóng đen để Bạch Cơ chụp hụt vào khoảng trống lần thứ ba thì không lách tránh nữa. Hẳn đứng âm thầm trở lại chỗ đứng lúc ban đầu vừa mới xuất hiện để trêu cợt Bạch Cơ.

Bạch Cơ vừa bắn vút thân hình vừa vung tay đánh tới cơ hồ thi thố cả hai động tác trong một thời gian mau lẹ như đá văng lửa xẹt, khí thế cực kỳ oai mãnh.

Bóng đen cười giòn mấy tiếng, không né, không tránh, đánh trả lại Bạch Cơ một chưởng thẳng bằng vào luồng chưởng lực của Bạch Cơ.

Hai luồng chưởng lực chạm mạnh vào nhau. Bạch Cơ cảm giác máu tim trào ngược trở lên đầu ran cả ngực.

«Ầm», một tiếng nổ dội rền chát chúa, toàn thân nàng rung động, bị đẩy dòn ra sau liền liền ba bước. Bạch Cơ sợ tái mặt, bởi vì chưởng ấy nàng đã vận dụng đến chín thành công lực mà cũng không chịu nổi sức phản chấn của đối phương.

Bóng đen ấy cười khà khà một trận giòn tan, miệng nói chậm rãi:

– Cô bé xinh xắn à! Hẳn cô đã nếm sơ mùi chưởng của ta ra sao rồi chứ?

Thật tình ta đã nói trước là ta không có ác ý với cô nên chịu đựng năm thành công kinh thôi đấy?

Bạch Cơ nghe nói, lửa giận càng cao, sát cơ hiện lên, hai mắt xạ ra hai lần hung quang rực rực chiếu thẳng vào mình bóng đen ở cách xa ngoài ba trượng. Từ bước, từ bước một, nàng tiến về phía bóng đen.

Đồng thời lúc ấy ...

Xa xa ngoài bãi cỏ xanh biến thành đầu trường tanh hôi xương máu, tiếng quát vang như sấm nổ của Tiểu Phong vọng tới tai nàng.

Tiếng quát tháo của Tiểu Phong hiệp với tiếng chân bước của Bạch Cơ dệt thành một khúc âm nhạc vừa khủng bố lại vừa kinh người giữa cảnh đêm khuya, rừng vắng ...

Bóng sao vàng vặc ...

Bóng trăng lơ mờ ...

Bầu trời lặng lẽ ...

Mặt đất lạnh lùng ...

Bạch Cơ từ xuất hiện giang hồ dưới ngoại hiệu «Mông Diện Thần Nữ» là một hình ảnh tà ma dâm ác ghê gớm nhứt, rừng rợn nhứt nên mãi đến nay chẳng một người nào dám nô đùa, trêu ghẹo, chỉ trông thấy bóng là mau mau tìm cách lánh xa. Nàng thật không sao ngờ được đêm nay lại bị một kẻ chẳng rõ tên họ là chi xem như một đứa con gái ngây ngô, yếu đuối!

Chợt nghe bóng đen ấy cất tiếng lãnh lút, nói:

– Cô bé xinh xắn à! Thù oán chi lắm sao mà cô lại có ý nghĩ giết ta trong đầu óc?

Bạch Cơ nghe nói ngẩn người nghĩ ngợi. Sau đó, nàng cười phờ phưởng, bảo:

– Biết có thù oán chi không? Mà ngươi là người nào?

Trong khi hỏi, nàng đã tiến đến còn cách bóng đen độ năm thước. Với cặp mắt dạ quang, Bạch Cơ đã thấy lơ mờ trong bóng tối mặt mày của bóng đen ấy.

Vận công vào song chưởng đề phòng câu trả lời trái ý của đối phương là tấn công nắm thế chủ động trước, nàng buột miệng hỏi to:

– Nếu đạo trưởng không nói rõ pháp hiệu thì Bạch Cơ tôi sẽ có tội không nương tay đối với bậc tu hành vậy!

Sơ dĩ Bạch Cơ gọi bóng đen bằng danh từ «đạo trưởng» là vì đã trông rõ hẳn là một người trạc chừng trên dưới năm mươi tuổi, mặt mày hiền ngang sáng sủa, mình khoác đạo bào, miệng hơi tươi cười, mắt ngó nàng mà không trả lời lại câu hỏi vừa rồi.

Đạo trưởng ấy vẫy ngọn phất trần trên tay, hai con ngươi chói ngời như hai lần điện. Hẳn ngó Bạch Cơ, hỏi lại bằng một giọng ngắt như đồng:

– Nàng phải chăng là Mông Diện Thần Nữ?

Câu hỏi ấy làm cho trái tim của Bạch Cơ nhảy mắt nhịp nhàng. Ngó bóng đen bằng cặp con mắt hãi kinh, nàng trả lời úp mở:

– Phải thì sao? Không phải thì lại làm sao?

Nghe câu nói ấy, trên gương mặt của đạo sĩ hiện vẻ ôn hòa, môi nhích một nụ cười, thong thả cất tiếng, nói:

– Nếu phải thì ta có mấy câu bày tỏ!

– Xin được nghe!

– Thế thì nàng có phải là Mộng Diện Thần Nữ không?

– Vâng. Chính là tôi.

Vị đạo trưởng ấy hơi ngập ngừng giây lát rồi mới hỏi:

– Mộng Diện Thần Nữ à. Nàng có yêu Tiểu Phong không?

Bạch Cơ nghe hỏi ngỡ ngàng sờ sững. Ngó chăm chỉ vào vị đạo trưởng thần bí ấy một hồi lâu, hai má ửng hồng, buột miệng hỏi vặn lại:

– Câu hỏi của đạo trưởng ta có ý chỉ?

Vị đạo trưởng ấy hỏi lớn tiếng trở lại:

– Nàng trả lời câu hỏi của ta đã.

Giọng nói của đạo trưởng có một oai lực vô biên khiến Bạch Cơ ớn lạnh cả người. Nàng liền đáp ngay:

– Không sai. Tôi yêu Tiểu Phong!

– Nè Bạch Cơ!

Đối phương đổi tiếng gọi Mộng Diện Thần Nữ thành tiếng Bạch Cơ rồi lạnh lùng nói tiếp:

– Ta biết rõ quá khứ của nàng, cũng biết rõ bí mật của đời nàng. Đối với ta, nàng chớ có ý nghĩ giết hại trong óc nữa. Người mà nàng cần đối phó chính là Tiểu Phong!

– Tiểu Phong à?

Bạch Cơ lặp lại tên họ của người yêu.

– Đúng vậy. Cái tên Mộng Diện Thần Nữ của nàng thú vị lắm cả thiên hạ. Có điều, ta biết nàng chẳng phải con người góm ghiếc như lời đồn đãi từng nghe ai nấy khiếp sợ mỗi lần gọi đến tên nàng. Chẳng qua ta có một việc cần hỏi nàng!

– Xin cứ cho biết.

Vị đạo trưởng ấy gật đầu, nói:

– Quá khứ của nàng có phải đầy đủ bất hạnh không?

Trái tim quặn thắt từng cơn, âm thầm đượm tràn ngán lẽ, Bạch Cơ buồn bã trả lời:

– Không sai. Tôi có một quá khứ ngập tràn những bất hạnh!

– Tiểu Phong có biết những nỗi đau lòng của nàng không?

– Không. Tôi chôn chặt cái quá khứ bất hạnh của mình đối với chàng cũng như đối với tất cả mọi người trong thiên hạ.

«Trời sanh bạc phận má hồng. Suốt đời chịu đựng nỗi lòng bi thương!» – Tại sao nàng không tỏ thật cho Tiểu Phong biết?

– Tôi không làm sao nói được.

«Vì yêu nên chịu đoạn trường Tình vương một mối, sầu vương muôn trùng.» – Vì lẽ gì?

– Vì lẽ tôi yêu Tiểu Phong. Nói ra luống những ngại ngần. Chàng thêm đau khổ mà không ích gì.

– Có điều nàng thiếu kinh nghiệm về tâm lý ái tình. Thành thật yêu đương thì khổ nên dối gạt. Hai đảng yêu nhau thì phải dối với nhau bằng tư tưởng, chẳng nên dấu bất cứ là chuyện gì. Vì chỉ có thế mới bảo đảm được hạnh phúc ái tình dài lâu, mới xây dựng được tương lai bền vững.

– Tôi biết rõ. Có điều ... tôi có muôn câu ngàn lời mà không thể hé môi.

Vị đạo trưởng ấy thở dài một hơi nhẹ nhàng như thông cảm nỗi khổ tâm của Bạch Cơ hay là khích động lấy tâm sự của mình:

– Việc ấy thôi dẹp qua một bên, không nói tới nữa. Còn một việc nữa, tôi cần hỏi nàng. Phải chăng nàng đã bắt buộc Ngọa Huyết Nham phải lấy cho được hai món gì đó của Vạn Thế Tiên Cơ?

Bạch Cơ chẳng đợi đối phương nói hết câu. Nàng hải kinh ngất ngàng lời hỏi tiếp liền theo:

– Ngươi ... ngươi làm sao biết?

Vị đạo trưởng ấy cười một giọng đắc ý, bảo:

– Ôi! Một chuyện nhỏ nhen như vậy đủ đáng chi mà phải lấy làm lạ? ý nàng định dùng «Tán Công Phấn» và «Tụ Công Hoàn» vào công việc nào?

Bạch Cơ run rẩy cả người, miệng nói lắp bắp ngập ngừng:

– Cái ... cái ...

Vị đạo trưởng ấy cười lạnh lạnh, bảo:

– Hiện tại còn chưa phải lúc sao?

Câu hỏi ấy làm choáng váng đầu óc Bạch Cơ. Nàng sợ quá thụt lui ra sau một bước. Trong óc nàng sực nghĩ đến một chuyện ghê hồn, khiếp vía. Nàng run rẩy hỏi:

– Ngay lúc này à?

– Đúng rồi! Ngay lúc này!

– Không!

– Tại sao?

Bạch Cơ cắn chặt hai hàm răng trắng như ngà, hỏi gặng:

– Không lẽ ngươi biết cả dụng ý kín đáo của tôi về việc sử dụng hai vật ấy nữa sao?

– Nàng còn hồ nghi à?

– Hẳn rồi. Bởi vì tôi không biết ngươi là ai?

– Biết hay không biết ta là ai chẳng thành vấn đề. Bạch Cơ, ta hỏi nàng bằng lòng làm công việc ấy hay là không?

Đối với vị đạo sĩ xuất hiện quá đột ngột này, Bạch Cơ thật ra chẳng làm sao xét được lai lịch của hắn, biết hắn là ai? Tại sao hắn biết rõ từng ý nghĩ thầm lặng trong đầu óc nàng, nói đâu đúng đó, may mắn không sai. Lòng ngờ vực, nàng cố moi kỹ lại ký ức để tìm kiếm một ngoại hiệu của một nhon vật nào có thể giải đáp được điều thắc mắc ấy.

Nhưng mà, nàng biết rõ người này quyết không phải hạng bình thường mà chắc chắn là một bậc cao nhon ẩn sĩ. Nghiệm qua võ công vừa thi thố mới rồi cùng với việc soi thấy ý nghĩ thầm kín trong lòng mình giờ đây, nàng cố tưởng tượng cho ra ...

Mãi còn chìm đắm trong suy tư thì vị đạo trưởng ấy lại lạnh lạnh lên tiếng hỏi:

– Cô bé xinh xắn đang nghĩ gì đó?

Trăm tư ngàn tưởng còn quay cuồng trong trí não, Bạch Cơ giật mình tỉnh lại.

Nàng cắn răng, nói:

– Lúc tôi bắt buộc Ngọa Huyết Nhon phải lấy được cho tôi hai món ấy, tôi đã nghĩ ngay đến việc sử dụng nó rồi. Có điều, liền bấy nhiêu ngày rồi tôi không tài nào quyết định thi hành chăng!

– Cho đến mãi bây giờ?

– Vâng. Đến mãi trước mắt đây, tôi vẫn chưa dứt khoát!

– Bởi vì nàng quá yêu hắn?

Đầu óc rối ren, Bạch Cơ bảo thầm trong bụng:

“Không lẽ vị đạo trưởng này là bậc tiên bậc thánh gì nên mới biết quá khứ, vị lai? Chẳng phải vậy thì làm sao hắn lại biết rõ như thấy ý nghĩ thầm kín trong lòng mình về việc sử dụng hai vật nọ vì Tiểu Phong?”.

Với ý nghĩ ấy, Bạch Cơ hỏi vặn lại đối phương:

– Tại sao ngươi biết tôi cần hai món «Tán Công Phấn» và «Tụ Công Hoàn» vì Tiểu Phong?

Vị đạo trưởng ấy cười nhếch môi, đáp:

– Đây không phải là lý do để hiểu biết một cách rõ ràng sao? Hồi hai mươi năm về trước, một kỳ nhân lưng lẩy một đời trong chốn giang hồ là Vô Cực Thiên Tôn Châu Vỹ vì lấy được Cây Đèn Ma mà gây nên một trường đồ sát vô lâm.

Cuối cùng Châu Vỹ chết thảm thê không đất chôn thây. Nàng vì yêu Tiểu Phong nên không nỡ để hấn giẫm lên dấu giày của Vô Cực Thiên Tôn. Do đó nàng mới cần có «Tán Công Phấn» đặt làm công lực của người yêu hoàn toàn mất hết trở thành một người thường chẳng biết võ công là gì để hấn chẳng còn giết người thêm nữa, cứu hấn thoát khỏi cái hậu quả thảm thiết của Vô Cực Thiên Tôn thứ hai ...

Bạch Cơ vội vã hỏi tiếp:

– Còn «Tụ Công Hoàn», tôi dùng với mục đích nào?

– «Tụ Công Hoàn» chỉ để sẵn đó mà dùng trong muôn một, nếu Tiểu Phong quả thật ăn năn tự hối hành động của hấn, thì nàng sẽ làm cho hấn khôi phục hoàn toàn công lực như cũ. Đúng như vậy không?

– Không sai tí nào cả. Ngươi đoán trúng chỉ giăng từng việc sắp đặt trước trong đầu óc của tôi.

– Thế thì lúc này, chẳng phải cơ hội cần thiết dụng ý của nàng sao? Tiểu Phong giết người như rạ. Sánh với Châu Vỹ trước còn mấy phần khùng khiếp hơn!

Nếu nàng không kịp thời dùng «Tán Công Phấn» đặt mà chặn đứng bàn tay đẫm máu của hấn lại thì dầu cho Tiểu Phong có tài chấp cánh bay lên trời nữa cũng khó thoát khỏi toàn thể nhon vật vô lâm khắp cùng trong thiên hạ liên thủ đối phó với hấn. Mà đến lúc ấy thì nàng có dùng «Tán Công Phấn» đi nữa cũng đã quá trễ rồi chẳng còn cứu được mạng hấn, trái lại càng giết hấn thảm thê, mau lẹ hơn là khác. Bởi vì hấn biến thành một đồng thịt xương vô dụng trước ngọn lửa công phán của vô lâm.

Bạch Cơ đáp liền:

– Cái đó cũng chưa chắc. Với đầy đủ công lực không dễ gì giết nổi Tiểu Phong, hay giết nổi chàng cũng phải trả lại bằng một cái gì rất đắt, máu chảy thành sông, xương phơi thành gò! Lời người hăm dọa không đủ sức thúc giục tôi đối phó với chàng. Việc tôi làm do thiện chí của tôi mà thôi!

Gương mặt của vị đạo trưởng ấy liền biến sắc gằn giọng hỏi gay gắt:

– Bởi vì võ công của Tiểu Phong chấn kinh giang hồ, không ai dám ra mặt đối phó phải không?

– Đúng vậy! Cái chết thảm thiết và dễ dàng của Tây Thần, Nam Quân trong Tứ Đại Kỳ Nhon đủ oai hiếp vô lâm bởi còn ai hơn hai nhon vật ấy hòng dám đối đầu. Việc đến Vạn Thế Tiên Cơ cũng chưa chắc giết được chàng mau lẹ, không khéo lại còn khiêu khích chàng đồ sát điên cuồng thêm nữa. Huống chi, Cây Đèn Ma đã sai khiến nổi chàng tất nhiên cũng đủ tài bảo vệ sanh mạng của chàng. Tôi tin là nếu Cây Đèn Ma không có một thần lực huyền bí hộ vệ Tiểu Phong thì đằng sau Cây Đèn Ma phải có một thực lực thần thông làm hậu thuẫn cho chàng để chống trả với những ai định giết chàng.

Vị đạo trưởng ấy bảo:

– Đừng nói đến thần lực huyền bí hay thực lực thần thông vì đó nói chỉ là ức thuyết của nàng, chưa có dấu hiệu chi để làm bằng. Ta chỉ hỏi nàng chuyện trước mắt rất cụ thể đã. Nay cô bé xinh xắn à! Ý nghĩ của nàng sai rõ đó! Nàng nên biết rõ ở thế gian chẳng có gì là tuyệt đối trừ lẽ phải của chánh nghĩa ra. Trên người còn có người, ngoài trời còn có trời, hễ cao hơn ác có cao hơn trị. Nàng thử nghĩ lại cho kỹ mà xem võ công của Tiểu Phong hơn nửa Vạn Thế Tiên Cơ hay không?

Bạch Cơ đáp:

– Chưa đấu với nhau thì cái lẽ thắng bại cũng chưa lấy chi chắc lắm. Nhưng mà cứ tin chắc cả mười phần là Tiểu Phong không địch nổi Vạn Thế Tiên Cơ đi nữa thì thiết nghĩ bà ta cũng khó giết được chàng.

– Nói thế nghĩa là sao?

Bạch Cơ cười nhạt, đáp:

– Không lẽ ngươi chưa trông thấy đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ?

Vị đạo trưởng ấy «à» một tiếng, trả lời:

– Thì ra như thế đó! Nàng cho là đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ cũng đã yêu Tiểu Phong?

– Rất có thể là vậy đó!

– Vì thương đồ đệ cưng mà Vạn Thế Tiên Cơ sẽ bỏ qua không giết Tiểu Phong?

– Cũng rất có thể là vậy đó!

Vị đạo trưởng ấy trả lời lạnh lùng:

– Bạch Cơ à! Nàng lại lắm nữa rồi. Danh dự của Vạn Thế Tiên Cơ khắp thiên hạ. Bà ta không thể vì đồ đệ mà bỏ hết danh dự!

Ngừng lại một chút nói tiếp:

– Việc ấy thôi chúng ta chẳng đả động đến. Trong khi Vạn Thế Tiên Cơ chưa ra mặt, chúng ta trừ diệt Tiểu Phong cũng không phải là việc khó khăn!

Bạch Cơ bơ thờ hỏi lại:

– Ngươi hả? Ngươi làm nổi chuyện ấy?

Vị đạo trưởng ấy cười khinh khinh đáp:

– Hẳn là ta dư sức làm được. Nếu nàng không tin, ta tức khắc làm ngay bây giờ cho nàng xem.

Nhìn vào gương mặt của vị đạo trưởng thần bí ấy, Bạch Cơ thấy bên trong lớp sát khí âm u còn có vẻ kiên nghị khác thường khiến Bạch Cơ không thể không tin.

Liền đó hần giờ ngọn phát trần trên tay lên, miệng bảo:

– Này Bạch Cơ! Nếu quả thật nàng bằng lòng làm cho Tiểu Phong tan mất hết công lực thì ta hứa với nàng sẽ không giết hần, để cho nàng được hưởng hạnh phúc tương lai bù đắp quá khứ bất hạnh của nàng.

Vị đạo trưởng ấy nhìn Bạch Cơ thần thờ hồn vía một hồi lâu rồi lại hỏi:

– Bạch Cơ, nàng bằng lòng hay không?

Nàng cười nhún nhó đáp:

– Tôi không thể làm được công việc ấy, bởi vì tôi yêu Tiểu Phong.

Vị đạo trưởng ấy dẫn giọng bảo:

– Trước mắt đây chỉ có một mình nàng là cứu được Tiểu Phong khỏi cái chết không đất chôn thân như Vô Cực Thiên Tôn Châu Vỹ. Nàng đã không chịu làm cho Tiểu Phong tan mất công lực thì ta chỉ còn có một nước là ra tay trừ khử hần.

Vị đạo trưởng thần bí ấy còn nói lơ dờ chưa hết câu, bỗng nghe tiếng quát nạt chất tai của Tiểu Phong tiếp liền theo một tiếng rú thảm thiết rợn hồn xé nát không gian vọng đến.

Vị đạo trưởng thần bí và Bạch Cơ đều biến sắc, vẻ sợ hãi còn rõ ràng hơn cả tiếng kêu thất thanh.

Kính khùng lẫn sát cơ lộ trong đôi mắt sáng ngời, hần hằm hừ nói với nàng:

– Bạch Cơ, nàng không chịu hạ thủ người yêu thì ráng chống mắt mà xem ta trừ diệt Tiểu Phong đây.

Câu nói thốt vừa khỏi miệng, thân hình cao lớn của vị đạo trưởng thần bí ấy đã vọt tới chỗ phát ra âm thanh đó không khác một lần tên bắn.

Thân pháp khinh công của vị đạo trưởng ấy quả thật siêu kỳ, sánh với chớp nhoáng, sét giăng, mau lẹ có phần hơn, chứ không kém.

Bạch Cơ ớn lạnh trong lòng trước hành động đột nhiên thần tốc của hần.

Như một cái máy tự động, nàng cũng bắn vút thân hình đến chỗ có tiếng quát tháo và tiếng kêu thét ấy với một tốc độ thần kỳ.

Việc xảy đến trong một thời gian không kịp sôi một nồi trà, Tiểu Phong lại đánh chết tại trận Thiết Trúc Thần Quân, một trong hai nhon vật kiệt xuất Nam Hải Song Kỳ.

Tuy đánh chết Thiết Trúc Thần Quân dưới chương lực hiểm ác vô song, Tiểu Phong vẫn còn hằm hằm sát khí. Chàng lướt nhẹ thân hình phớt ra ngoài ba thước, mắt ngó đồ lửa vào mặt Thiết Phiến Vũ Sĩ, miệng nạt vang như sấm nổ:

– Thiết Phiến Vũ Sĩ nạp mạng cho ta mau!

Tiếng hỏi chưa dứt mà song chương đã nổi giá trốt ào ào đánh ập tới ngay ngực Thiết Phiến Vũ Sĩ. Lối xuất thủ của Tiểu Phong mau lẹ quá sức tưởng tượng, chỉ thấy bóng chương loáng lên là chương kình đã tới.

Thử nghĩ võ công của Nam Hải Song Kỳ hợp sức mà Thiết Trúc Thần Quân còn bị đánh chết thay, huống nữa bây giờ chỉ còn có một mình Thiết Phiến Vũ Sĩ lẽ loi trước áp lực của Tiểu Phong!

«Ầm», một tiếng nổ long trời lở đất làm cho cát bay đá chạy mịt mù. Một bóng người xẹt tới tợ sao băng rơi nhẹ xuống giữa trường ác đấu. Đầu óc choáng váng, Tiểu Phong thối lui ra sau ba bước.

Sự kinh hãi của chàng không ít, vì chàng dư hiểu võ công của Thiết Phiến Vũ Sĩ chẳng những không tài nào chịu nổi song chưởng ấy của chàng mà giữ được mạng sống, làm sao còn có thể đẩy lui chàng đến ba bước ra sau!

Quét mắt liếc nhìn, Tiểu Phong lại rung động tâm thần một lần nữa. Chưởng lực đã đẩy bật chàng dội lui không phải do Thiết Phiến Vũ Sĩ mà lại của một đạo sĩ xuất hiện bất ngờ. Tiểu Phong ngần ngợ sừng sốt.

Tay vung ngọn phát trần, mắt ngó Thiết Phiến Vũ Sĩ sơ qua rồi quay lại chiếu thẳng vào mặt chàng! Hai con ngươi sáng ngời như hai luồng điện lạnh.

Trong ánh mắt tinh anh không nháy của đạo sĩ ấy lại còn mang theo một hào quang oai nghiêm sắc bén khiến người trông thấy phải kinh sợ chẳng dám ngó ngay. Tiểu Phong cảm giác ớn ớn trong người, lại tự động thối lui thêm ba bước.

Chàng bảo thầm trong bụng:

“Thần nhân quá đối lợi hại. Định lực của mình mà cũng phải rợn rợn thế nào.”.

Tiểu Phong còn đang băn khoăn nghĩ ngợi thì đạo sĩ ấy đã cất tiếng cười gay gắt, bảo:

– Chưởng lực của các hạ quả là bất phạm, một chưởng thử sức mới rồi khiến bản đạo chẳng ngớt nề thâm trong bụng!

Mặt biến sắc, Tiểu Phong cười nhạt, trả lời:

– Có đáng gì một chưởng mới vận dụng tám thành công lực ấy mà phải khen lấy lòng! Ông là người nào hãy nói họ tên cho tại hạ được biết?

Vị đạo sĩ ấy cười nhạt, nói:

– Điều ấy các hạ không cần hỏi đến. Ngược lại bản đạo có vài chuyện cần hỏi ngay các hạ vì nó quan hệ thiết thực hơn.

Tiểu Phong biết chắc võ công của người này không phải tầm thường, chỉ chạm qua một chưởng vừa rồi chàng đủ lý do nhận xét là đối phương hơn hẳn Nam Hải Song Kỳ mà đối với Nam Quân, Tây Thần còn cao thâm một lại, tức là bậc trên của Tứ Đại Kỳ Nhon. Mặc dầu không đến nỗi nể nang khiếp sợ, nhưng cũng chẳng dám tự thị khinh thường. Chàng nhượng cao hai hàng kiếm mi, đồng dục trả lời:

– Có những chuyện chỉ cần hỏi, người cứ mạnh dạn nói ngay!

Đưa hai luồng nhãn quang rào nhìn lên từ thi Tây Thần, Nam Quân và Thiết Trúc Thần Quân nằm sóng sượt trên mặt đất nhầy nhựa máu óc hôi tanh, vị đạo sĩ ấy nhạt nhẽo hỏi:

– Tây Thần, Nam Quân với Thiết Trúc Thần Quân tội gì đáng giết?

Nếu định trả lời êm xuôi thì Tiểu Phong vẫn có thể bảo là mình giết cả ba người ấy trong trường hợp tự vệ. Bởi vì cả ba vị này kể cả Thiết Phiến Vũ Sĩ nữa là bốn, tìm chàng khắp nơi rượt chàng khắp chốn quyết giết chàng không tha.

Không giết họ, chẳng lẽ bỏ tay để họ giết? Thế thì vị đạo sĩ ấy, dầu muốn gây sự cũng không thể làm khó chàng được. Nhưng bản tánh cuồng ngạo trời sanh, lại chân thật, chất phác không dối người dối mình nên Tiểu Phong có sao nói vậy, làm sao chịu vậy. Vì thế chàng liền trả lời vắn gọn câu hỏi của đối phương:

– Cảm phiền tại hạ miễn bày tỏ việc ấy cho người biết.

– Đó là câu trả lời của người à?

– Không sai!

Ngọn phát trần trên tay vung lên, gương mặt của vị đạo sĩ ấy phối hợp với màn tối của đêm khuya lại hiện ra một huyết ảnh chưa từng thấy.

Đầu óc Tiểu Phong rung động liên mấy cả dường thể có điều chẳng lành báo trước tai họa sẽ đến với chàng. Từ trước chưa bao giờ chàng có thể cảm giác lạ lùng này. Hiện tại, sự ra mặt bất ngờ của vị đạo sĩ này bỗng nhiên làm cho trái tim chàng hồi hộp, hai mi mắt chàng máy động khiến chàng sợ hãi lạnh người.

Không khí lặng chìm vào cảnh vắng im như một canh chết!

Son cốc đầu hiu!

Lá rừng xào xạc!

Xa xa vài ba tiếng cú kêu thăm đậm thỉnh thoảng vọng giữa đêm trường càng tăng một thứ cảm giác âm u đầy khủng bố.

Bỗng nhiên ...

Giữa bầu không khí tĩnh mịch biến thành cảnh chết áy, trong khu rừng xanh rậm, rạp ở phía đằng xa kia, một bóng lù lù xuất hiện giống như ma quỷ chấp chòn ...

Bóng đen đường hồn ma bóng quế áy, nhoáng tới quá đổi lạ lùng mà lại không một hơi, một tiếng động khê nào nên Tiểu Phong lẫn đạo sĩ áy chẳng hề hay biết mây may nào!

Bóng đen áy đứng sừng sững giữa rừng xanh, không lung lay không nhúc nhích ...

Nhưng trong màn đêm tăm tối phủ kín khu rừng, ngời ngời chiếu sáng hai lần lửa rực rực xanh dòn như hai tia điện chớp. Hai con người của bóng đen áy từ trong màn tối, tỏa ra ánh sáng tĩnh mịch ...

Bóng đen áy là ai?

Bên cái bóng đen áy, cách xa khoảng độ năm thước, lại còn có một bóng người khác, lặng lẽ đứng yên, áy là Bạch Cơ. Nàng xuyên qua khu rừng xanh mà chẳng hề phát hiện sự có mặt của bóng đen không nhúc nhích nọ.

Hai trông con mắt đượm trần châu lệ, nàng đứng chết lịm thân hình như một xác chết, nhìn trân trân không nháy về phía vị đạo sĩ thần bí và Tiểu Phong buồn bã đắm chiêu!

Trong khu rừng xanh, mặc dầu bao kín một trường sát khí cực kỳ khủng bố, nhưng mà sát cơ vẫn cứ liên tiếp xảy đến.

Vị đạo sĩ nọ cười một giọng hết sức âm u lạnh lẽo, lên tiếng sang sang hỏi to:

– Phải chăng mi đã lấy được cây đèn khủng bố áy rồi?

– Không sai. Cây Đèn Ma đang có trong mình ta!

– Cây Đèn Ma sai mi giết người?

– Không chừng như vậy!

Cắt một chuỗi cười chứa đựng sát cơ, vị đạo sĩ áy bảo:

– Tốt lắm! Này Tiểu Phong, ta hỏi lại một lần nữa là mi còn giết người hay thôi?

Tiểu Phong tuy đoán biết sự tình nguy hiểm cực kỳ, mà vẫn giữ thái độ quật cường như cũ, không ngần ngại đáp liền:

– Còn nữa!

– Vì Cây Đèn Ma?

– Đúng thế!

Vị đạo sĩ chớp mắt một cái cười dài một tiếng nói liền:

– Tiểu Phong à, hơn bốn mươi năm nay bản đạo không đặt chân ra ngoài chốn giang hồ, tìm sự tu tâm dưỡng tánh trong động vắng, núi cao. Hôm nay vì Tiểu Phong mi mà ta lại chen mình vào lớp bụi trần, nghĩ thật đau lòng xót dạ.

Nếu như mi bằng lòng hứa chắc với bản đạo một lời là không còn giết người nữa thì lập tức ta quay chân trở về núi chẳng làm khó dễ chi mi.

Tiểu Phong không chờ vị đạo sĩ áy bày tỏ hết lời, chàng vội vã ngắt ngang câu lạnh lùng nói nốt:

– Điều áy xin thứ cho tại hạ chẳng thể vâng lời.

Vị đạo sĩ áy biến sắc giận dữ, lớn tiếng nạt to:

– Tiểu Phong, mi cứng đầu không đổi chết, để mi sống thêm hại giang hồ, ta phải giết mi.

Tiểu Phong cất tiếng cười khan, miệng nói:

– Người định giết Tiểu Phong chắc chắn được sao?

Vốn là một người cuồng ngạo nhứt đời nên trước khi biết võ vị đạo sĩ áy là ai, chàng mới huênh hoang lớn lối.

Vị đạo sĩ áy nhướng cao đôi mày rậm, sát cơ chói ngời nhìn sang phía Thiết Phiết Vũ Sĩ lạnh lùng hỏi:

– Các hạ có phải là Thiết Phiến Vũ Sĩ không?

Mất một người bạn chí thân là Thiết Trúc Thần Quân không khác gãy hết một cánh tay, Thiết Phiến Vũ Sĩ đau đớn trong lòng dường thề kim đâm, dao cắt.

Trong lúc buồn rầu, chua xót, nên không nghe câu hỏi của vị đạo sĩ nọ.

Lão đạo sĩ vung ngọn phát trần đập nhẹ vào lưng Thiết Phiến Vũ Sĩ.

Bị đập một ngọn phát trần đau quá, Thiết Phiến Vũ Sĩ nổi giận, sừng ngược hai hàng lông mày, trở mặt lườm lườm ngó vị đạo sĩ nọ, quát to tiếng bảo:

– Đệ Tam Ma, ta quyết cùng mi một trận sống chết!

Theo liền tiếng quát, Thiết Phiến Vũ Sĩ khác nào một con cọp ngây tung chân nhảy tới đập tơi vào đầu vị đạo sĩ nọ một cây thiết phiến.

Chợt nghe vị đạo sĩ áo đen nọ bảo to:

– Trở về chỗ cũ!

Tay trái vung lên, hất đánh tới một chuông.

Vỗ công của vị đạo sĩ áo đen ấy quả thật cao kỳ khiến người phải nể phục.

Dưới chuông lực của hấn, Thiết Phiến Vũ Sĩ lão đảo bị đẩy lui năm sáu bước, trở về y nguyên chỗ cũ.

Tuy biết mình lúc ngón ngang buồn giận trăm mối tơ vò đã vô ý xem lầm người này ra người nọ, nhưng bị một trúng phát trần kè thêm một chuông, Thiết Phiến Vũ Sĩ hết còn biết phải trái chỉ nửa cả. Mặt xạ hung quang, lão ta chìa thẳng vào mặt vị đạo sĩ áo đen ấy, nạt hỏi om sòm:

– Núp mình vào trong cửa Phật, khoác lốt tu hành, người tiếp tay với Tiểu Phong làm điều tàn bạo, ta đây dầu xương phơi, máu nhuộm cũng quyết liều mạng một chuyến!

Dứt tiếng, lão ta vung cây thiết phiến vù vù tiến thẳng về phía đạo sĩ áo đen nọ.

Vị đạo sĩ áo đen nọ nói:

– Thiết Phiến Vũ Sĩ, uống thay cho ngươi danh lưng Nam Hải mà chẳng biết phải chăng, chẳng thấy đen trắng, lơ mờ lẫn lộn há chẳng sợ thiên hạ cười chê!

Câu nói ấy làm cho Thiết Phiến Vũ Sĩ ngẩn ngơ. Lão ngẫm nghĩ vị đạo sĩ áo đen nọ một chập lâu mới ngạc nhiên hỏi:

– Ngươi chẳng phải ...

Vị đạo sĩ áo đen nọ tiếp liền câu nói lão ta:

– Không sai. Ta không phải giúp tay cho Tiểu Phong, mà vì Tiểu Phong đến chỗ này. Hôm nay nếu không trừ được hấn thì bản đạo không trở về sơn động!

Thiết Phiến Vũ Sĩ mất lộ tinh quang ngó vị đạo sĩ áo đen ngơ ngác như nửa in nửa ngờ, lặng im chẳng biết nói làm sao.

Tiểu Phong đứng sững sờ một bên không hề nhúc nhích. Chẳng vẫn xem xét võ học của vị đạo sĩ áo đen này kinh người chỗ nào mà nói năng tự phụ quả quyết trừ diệt được mình.

Vị đạo sĩ áo đen nọ buông to một trận cười lạnh lẽo quét mắt ngó thẳng vào mặt Tiểu Phong rồi đột nhiên nhảy tuốt vào khu rừng xanh.

Sự bỏ đi của vị đạo sĩ áo đen nọ thật vượt ngoài ý nghĩ của mọi người.

Thiết Phiến Vũ Sĩ biến sắc, xoay mình nhanh chóng chặn ngang giữa đường.

Mặt hơi biến sắc, tay vung ngọn phát trần, hấn quát hỏi:

– Ngươi làm cái gì?

Thiết Phiến Vũ Sĩ cười gằn bảo:

– Đạo trưởng đã vì Tiểu Phong mà đến, vì có nào thành linh bỏ chạy?

Đạo sĩ áo đen nọ hơi nhếch mép nở nụ cười mỉa mai, nói liền:

– Ngươi làm sao biết được ta chạy đi đâu?

Câu hỏi vặn lại đó làm cho Thiết Phiến Vũ Sĩ sượng trân.

Vị đạo sĩ cười thần bí, nhanh chân chạy xẹt vào rừng.

Vị đạo sĩ áo đen nọ thật ra dùng biện pháp nào trừ diệt Tiểu Phong?

Hành động thần bí của hắn chẳng khiến cho Tiểu Phong hết sức nghi ngờ chẳng hiểu hắn định làm gì mà còn gieo vào trí óc chàng một cảm nghĩ lạ lùng là sự tình càng lúc càng thêm rắc rối. Bởi vì võ công của vị đạo sĩ áo đen nọ đã chứng tỏ cao minh tuyệt thế. Nhưng hắn lại không thi thố võ công để thắng chàng.

Hắn còn có phép thần thông nào khác nữa? Đó là một việc mà người ngoại cuộc không tài nào hiểu thấu.

Bạch Cơ chỉ đưa cặp mắt long lanh ngẩn lệ ngó vào chỗ Tiểu Phong đang đứng ngẩn ngơ, thân hình nàng vẫn không nhúc nhích.

Bóng đen như ma quỷ kia cũng vẫn im lìm, không hề động tịnh!

Thiết Phiến Vũ Sĩ bị vị đạo sĩ áo đen làm cho rúng sợ mà quên cả cảnh ngộ của mình đang ở trong trạng huống nào.

Tịch mịch!

Thần bí!

Mấy thứ không khí bao trùm dày đặc.

Tiểu Phong mò Cây Đèn Ma trong túi áo, lòng chàng sôi nổi một mối xung động từ trước đến nay chưa từng có. Do đó, trong chốn mờ mờ, chàng nghe văng vẳng bay lọt vào tai giọng nói oai nghiêm của người đàn bà thần bí dưới hang đất Thập Hoa Thạch:

– Nếu ngươi tin tưởng vào Thần Vạn Năng thì ngươi sẽ có được tất cả mọi điều cần thiết, bao gồm cả danh, lợi, ái tình và sanh mạng.

Chàng bật cười quái gở, quét mắt nhìn quanh, thấy vị đạo sĩ áo đen nọ đã biến mất vào trong rừng rậm. Tiểu Phong quay hai luồng nhãn tuyến vào ba tử thi sòng sọt. Tiểu Phong cuối cùng, quay lưng chạy nhanh.

Chàng vừa cất bước thoát nghe Thiết Phiến Vũ Sĩ hét vang:

– Đứng lại!

Tiếng theo người Thiết Phiến Vũ Sĩ chặn ngang lối đi.

Tiểu Phong thụt lui một bước, lạnh lạnh hỏi to:

– Chẳng lẽ ngươi lại muốn chết?

Thiết Phiến Vũ Sĩ cười điên một trận đáp liền:

– Không sai! Ta thật muốn chết đó!

Thiết Phiến Vũ Sĩ vừa nói dứt, thoát nghe vị đạo sĩ áo đen ấy cất tiếng bảo liền:

– Thiết Phiến Vũ Sĩ hãy đang xa, để hắn mặc ta!

Giọng nói vọng đến oai nghiêm vô cùng khiến Thiết Phiến Vũ Sĩ và Tiểu Phong song song ớn lạnh cả người!

Ngước mắt dòm quanh, chỉ thấy bóng cây lay động, bóng dạng đạo sĩ áo đen nọ chẳng thấy ở đâu.

Nhưng, dưới ánh mắt chói ngời, bỗng nhiên Tiểu Phong phát hiện bóng hình Bạch Cơ. Tinh thần chàng phấn khởi vô cùng nên buột miệng kêu:

– Em Cơ!

Bạch Cơ như không nghe. Nàng như một tượng Nữ Thần đứng trơ trơ tại chỗ.

Nhìn hai gò má thuần khiết của Bạch Cơ mà lòng Tiểu Phong chột nghĩ đến quá khứ và tương lai của mình. Hai bàn tay đầm máu hôi tanh với cây đèn khổng bố ... chàng quả có danh lợi, ái tình, cả tánh mạng như lời người đàn bà thần bí dưới hang đất Thập Hoa Thạch đã nói hay không? Bạch Cơ không hiểu đã tha thứ chàng chưa! Bắc Yêu cũng đồng một cảm nghĩ ấy! Tiến trình mờ mịt, tương chừng khủng bố, trời ơi! Nếu được như thế, trong chốn nhân sanh ngắn ngủi, chàng có được ái tình quý báu.

Đương nhiên, việc ấy không thể nào có được, bởi vì người chàng yêu không tha thứ cho chàng. Trong đầu óc của người chàng yêu vẫn in rõ hình ảnh

chàng là một hung thủ khủng bố nhứt trên chốn giang hồ, giống hệt Vô Cực Thiên Tôn Châu Vỹ năm nào!

Cây Đèn Ma cùng với người đàn bà thần bí dưới hang đất Thập Hoa Thạch, không tài nào chống trả được lời nói của chàng.

Nghĩ đến đó, chàng chậm chậm cúi gục đầu xuống. Tấm lòng cương quyết, chí khí hào hùng của Tiểu Phong bị một mối tâm tình thâm lặng đè nén nặng nề ...

Chàng lê hai bàn chân uể oải bước đi thẫn thờ như một người không mục đích ...

Danh lợi, ái tình và tánh mạng, trong đầu óc chàng dẹt thành một thứ khát vọng đau khổ mâu thuẫn nhau dữ dội vô cùng.

Thình lình ...

Một tiếng cười chát chúa xé nát không gian lặng lẽ vọng đến, tiếp liền theo là giọng nói rần rờ của vị đạo sĩ áo đen thần bí nọ:

– Thiết Phiến Vũ Sĩ, nghe lời ta bảo, đang xa ra ba trượng.

Giọng nói ấy dường như có một oai lực vô cùng. Quả nhiên Thiết Phiến Vũ Sĩ nghe xong, vội vã bắn vọt thân hình bay phớt ra khỏi đầu trường hơn ba trượng.

Mặt xạ tinh quang, Tiểu Phong ngó về hướng có tiếng nói của đối phương.

Trái tim chứa đầy u oán biến thành một lò lửa giận không biết từ đâu mà phụt cháy lên, chàng nghiêng răng trạo trạo, buông tiếng cười lồng lộng rộn hồn:

– Giờ cái trò lố ló, thật thụt, quả là kẻ tà môn, bậc hảo hán đâu lại như vậy?

Tiểu Phong bị đạo sĩ áo đen thần bí nọ chọc giận sôi gan, hấn không nói rõ họ tên, cứ hành động tinh ranh ma quỷ, chẳng biết đâu mà rờ. Thử hỏi, đặt mình trong tình trạng đi cũng lờ, ở không xong này, chàng làm sao không nóng giận?

Tiếng nói của vị đạo sĩ áo đen thần bí nọ từ trong rừng xanh vọng ra:

– Tiểu Phong, ta hỏi mi một lần chót nữa. Nếu mi bằng lòng từ rày sắp về sau mà không giết người điên cuồng bừa bãi nữa thì ta trở về núi ngay. Thời giờ vẫn còn chưa trễ mấy để người suy nghĩ mà trả lời cho ta nghe. Nếu chẳng chịu ăn năn cứ một mực ngoan cố thì ta bảo trước cho mi biết mối thù của cha mẹ mi mãi mãi theo mi chôn chặt dưới suối vàng không mong trả được!

Tiểu Phong nhặt nhẹo, trả lời liền theo:

– Khỏi cần suy nghĩ. Ta cố mở mắt ra xem thử người lời làm chi đáng ta mà hăm he, dọa dẫm!

– Tốt lắm. Mi còn có lời chi trần trối sau cùng?

Câu hỏi lừng lững giữa trời khiến Tiểu Phong bà có cảm giác sợ hãi đến mọc óc cùng mình. Chàng có cảm giác đột ngột là ngày cùng của mình sắp đến nơi rồi, Từ thần đang chờ bắt hồn dẫn đi, mồ hôi lạnh toát đầm như tắm. Từ trước, chàng chưa hề có ám ảnh ấy, giờ đây nảy sanh ý nghĩ ấy, mới thật dị kỳ. Tiểu Phong không khỏi bồi hồi khiếp sợ. Chàng cố trấn định tinh thần, đồng dục đáp:

– Không cần! Chết sống đối với ta không có nghĩa chi cả. Mọi việc về sau ta đã lo liệu ngay trước khi ta chưa lấy Cây Đèn Ma! Thù cha mẹ của ta, ta cũng đã cạy được người thay thế trả giùm.

Câu trả lời của Tiểu Phong dường thể vượt ngoài sự tiên liệu của vị đạo sĩ thần bí áo đen nọ. Hấn lặng im nghĩ ngợi hồi lâu mới nói:

– Không có điều chi cần thiết trần trối thật sao? Nay Tiểu Phong, trước khi mi chết còn đợi gì mà chẳng đem việc sắp tới ra nói rõ với người yêu của mi? Đối với mi, nàng quá đau khổ rồi.

Trái tim Tiểu Phong đập mạnh. Chàng nhìn Bạch Cơ đang đứng lặng yên như một pho tượng vô thần. Tiểu Phong buông chuỗi cười lạnh lẽo:

– Rõ là tào lao, ta không thời giờ chờ người giờ trò ma quỷ!

Đạo sĩ bật cười:

– Ta tiếc cho mi, vì chẳng qua, ngày này sang năm là ngày giỗ của người.

Không dần nổi lửa giận, Tiểu Phong bắn vút thân hình vào phía trong rừng xanh, ngay chỗ có tiếng cười, giọng nói của đạo sĩ áo đen thần bí nọ phát ra. Thế bay của Tiểu Phong nhanh chóng vô cùng. Nhưng ngay khi thân hình chàng vừa bắn tới thì một đạo chương lực cường mãnh tuyệt luân cũng vừa đánh bổ ngay ngực chàng.

Tiểu Phong ón lạnh xương sống. Chưa bao giờ chàng gặp nhằm một chương thể vừa mau vừa mạnh đến thế. Chàng buông rơi thân hình đứng lại.

Chàng đứng chưa vững gổì thì giọng cười của đạo sĩ áo đen thần bí ấy lại vang lên. Liếc mắt ngó tới, chàng chợt thấy thân hình của hấn xoay tròn chung

quanh chỗ chàng đứng một vòng rộng, chập chòn không khác hồn ma, bóng quế.

Tiểu Phong ngơ ngác chẳng hiểu đạo sĩ áo đen thần bí nọ lại giờ cái trò quỷ quái gì. “Hắn không động thủ, không phát chiêu, hắn làm giống gì như trẻ nít xây bô bô vậy?”.

Đang còn vẩn vơ nghĩ ngợi thì giọng nói của đạo sĩ áo đen thần bí nọ đã cất lên:

– Tiểu Phong mi phải chết!

Tiếng hắn thốt khỏi miệng, mười nhánh cây trên tay hắn bay thẳng tới chỗ Tiểu Phong đứng. «Phịch» một tiếng. Mười nhánh cây ấy ghim xuống mặt đất.

Cũng liền theo nhánh cây ấy, Tiểu Phong trông thấy quang cảnh trước mắt bỗng nhiên biến đổi khác lạ. Mười nhánh cây vừa rồi chẳng thấy đâu cả mà bốn bề rừng rậm, cây cao trông mát con mắt chẳng biết phương hướng nào là cùng.

Tiểu Phong kêu thảm trong bụng:

“Không xong. Đây là trận thế rồi! Mình lọt vào vòng vây!”.

Chàng thật không sao tưởng tượng vị đạo sĩ áo đen thần bí nọ dùng đồ trận giết chàng. Điều này chẳng riêng một mình Tiểu Phong không nghĩ tới, luôn cả những người có mặt tại chỗ là Thiết Phiến Vũ Sĩ, Bạch Cơ, cái bóng đen lù lù như quỷ kia nữa cũng sững sờ, ngơ ngẩn.

Tiểu Phong nghĩ ngợi băn khoăn một hồi, bỗng nhiên chàng tung vọt thân hình lên cao nhắm phía ngoài cái rừng cây bao bọc ấy xông ra!

Không hoạt động, đứng êm còn khá, một khi Tiểu Phong bay vọt thân hình thì cảnh vật trước mắt đảo lộn lên liền làm như đất lay trời ngã. Cảnh lá bốn bề rung rinh, lay động không khác trăng sao, mây cuốn. Chàng xây xẩm mặt mày, choáng váng đầu óc, thân hình từ giữa không trung rớt xuống trở về chỗ cũ.

Tiểu Phong không hiểu vì có nào chỉ có vồn vện mười nhánh cây nhỏ bé mà lại có một oai lực thần thông như thế, có thể làm cho tâm thần, trí não chàng bấn loạn, hoang mang.

Ngay lúc Tiểu Phong từ trên cao rớt xuống ngã nằm trên mặt đất thì chàng nghe có tiếng gọi lãnh lót của Bạch Cơ:

– Đại ca!

Bóng trắng vung bay thấp thoáng, Bạch Cơ xoay tít thân hình mảnh mai nhắm phía Tiểu Phong xông vào.

Đạo sĩ áo đen thần bí nọ trông thấy cảnh trạng ấy, kêu to:

– Cô bé xinh xắn! Bộ nàng đi tìm cái chết hả?

Cánh tay mặt vung lên, hắn đánh bổ vào Bạch Cơ một chưởng. Đạo sĩ áo đen thần bí nọ biết trò này của mình lợi hại vô biên, dẫu Tiểu Phong có tài thắng thiên độn địa đi nữa cũng không thể thoát khỏi. Nếu Bạch Cơ liều lĩnh xông đại vào trong thì cũng táng mạng như Tiểu Phong.

Một chưởng của đạo sĩ áo đen nọ đánh tới quả nhiên đẩy bật thân hình Bạch Cơ dội về chỗ cũ. Nàng thối lui ra sau nửa bước, mắt nhìn hắn với cặp con mắt u buồn. Hai giọng châu lệ tuông dầm trên má.

«Yêu chàng tha thiết lắm chàng ơi!

Bất hạnh thân em cũng một đời.

Giọng lệ sanh ly sầu tử biệt Nghe ngào khó nỗi nói nên lời.» Dung nhan tuyệt diệu của Bạch Cơ ừ rũ như cánh hoa tàn đượm mà bi thương và tuyệt vọng. Trong khoảnh khắc thời gian chớp nhoáng này, nàng cảm giác tất cả những cái gì yêu quý nhứt trong đời nàng đều hoàn toàn mất cả.

Hạnh phúc đời người đã tan theo mây khói, mạng sống của nàng còn tha thiết nữa mà chi?

Đạo sĩ áo đen thần bí nọ liếc nhìn Tiểu Phong trong trận trầm giọng thò ra:

– Hắn sắp nghỉ giấc ngàn thu trong trận.

Giọng nói của hắn vô cùng cảm khái, dường như là hắn xót xa thương tiếc một trang kỳ tài kiệt xuất trên đời.

Bạch Cơ nỉ non trong tiếng khóc nức nở của con tim:

– Lão tiên bối hãy tha cho chàng!

Giọng nói tha thiết để cảm động lòng người.

Đạo sĩ áo đen thần bí nhú hai hàng lông mi. Đạo sĩ áo đen thần bí nọ thở dài một hơi, lắc đầu nhẹ nhẹ:

– Ta không thể thả cộp về rừng!

Nàng khóc, lệ nàng như muôn dòng suối trôi làm ướt vạt áo dài trước ngực.

Dòng lệ ấy tượng trưng cho má hồng, cho mạng sống của nàng.

Tiếng nói đáy lòng, máu nóng trong tim dột thành giọt lệ, quá đổi cảm động lòng người!

«Sương phủ non sông ba lớp hận Trời ghen hương sắc một cành hoa Phải chi ngày ấy đừng tao ngộ Đâu có hôm nay ánh lệ nhòa!

Đâu có hôm nay ánh lệ nhòa!» Tiểu Phong chàng thanh niên đã chiếm đoạt mọi nhu cầu thiết yếu trong mạng sống của nàng, sắp xa rời nàng mãi mãi. Nàng chỉ xót xa đau đớn hơn hết là chàng chết mà không biết rõ được quá khứ bất hạnh của nàng.

Đạo sĩ áo đen thần bí nọ nói lầm bầm một mình:

– Thôi rồi! Thôi rồi! Tiểu Phong, một trang anh tài hiếm có của võ lâm, nếu không đổ sát kiếp điên cuồng thì đâu chịu cái chết của ngày hôm nay! Người bạn cũ Lê Bình dưới chín tuổi chắc cũng thứ tha cho bản đạo.

Giọng nói bi ai thống thiết cảm động vô cùng khiến không ai nỡ nghe. Hắn dừng kỳ trận vậy chàng đến chết chẳng qua là vạn bất đắc dĩ.

Ngó vào mặt Thiết Phiến Vũ Sĩ, đạo sĩ áo đen thần bí nọ, bảo:

– Thiết Phiến Vũ Sĩ, ngươi đi đi còn ở đây làm gì?

Lão ta nhặt nhều, hỏi:

– Có thật Tiểu Phong không tài nào thoát khỏi mười nhánh cây đó không?

Sao ta ngờ quá!

Đạo sĩ áo đen thần bí nọ cười xòa, bảo:

– Không sai! Đừng nói chi là Tiểu Phong, toàn thể võ lâm thiên hạ mà lọt vào trong cái vòng vây của mười nhánh cây đó cũng không làm sao ra được.

Ngươi mà cũng mở lời hỏi được một câu ngờ ngẩn vậy sao?

Thiết Phiến Vũ Sĩ nhặt nhều, đáp:

– Câu nói của ngươi có vẻ khoe khoang quá lớn! Ngươi dám quả quyết không ai phá nổi thế trận của ngươi à?

– Không sai! Chắc có mình ngươi phá được?

Thiết Phiến Vũ Sĩ sượng trân. Lão ta định mở miệng nói thêm gì đó rồi lại im.

Ngó từ thi của Thiết Trúc Thần Quân lão ta chạy đến kê vai công lên, miệng bảo:

– Nếu mà Tiểu Phong không chết trong trận này thì ...

Đạo sĩ áo đen thần bí nọ tiếp lời:

– Thì người tìm ta bắt thường nhân mạng đó chi? Ngươi khó thắc mắc. Bất cứ là ai, đã lọt vào «Huyền Cung Mê Hồn Trận» của ta thì kể như đã chết trong đó rồi! Về Nam hải đi thôi. Chôn cất Thiết Trúc Thần Quân xong nếu còn nghi ngờ người trở vào đây nghe tin tức!

Những chữ «Huyền Cung Mê Hồn Trận» thốt ra làm cho Thiết Phiến Vũ Sĩ đánh thót. Lão đứng khựng lại, buộc miệng hỏi liền:

– Người có phải là nhân vật giang hồ gọi bằng ngoại hiệu Giang Hồ Quái Khách Kỳ Trận Thần Quân?

Chỉ gật đầu sợ sệt, đạo sĩ áo đen thần bí nọ đáp:

– Vâng! Chính là bản đạo!

Cái danh Kỳ Trận Thần Quân hồi ba mươi năm về trước, đã làm chấn kinh toàn thể võ lâm. Ông ta chẳng những võ công tuyệt thế mà về mặt trận pháp cũng rất ít người bì kịp. Danh vọng của Kỳ Trận Thần Quân tuy không vang dội bằng Tứ Đại Kỳ Nhân, vì lẽ không mấy khi xuất hiện ngoài giang hồ, nhưng trên thực tế, võ công và trí tuệ của ông ta lại cao minh hơn Tứ Đại Kỳ Nhân một mức.

Trong vòng ba mươi năm trở lại đây, Kỳ Trận Thần Quân ở ẩn trong sơn động đọc Kinh Huỳnh Đình, luyện phép trường sanh. Hôm nay vì tin đồn đãi Tiểu Phong làm giông làm gió sôi nổi giang hồ, thậm chí chí chóe không dám sửa, gà không dám gáy nên ông ta mới xuống núi.

Thiết Phiến Vũ Sĩ mỉm cười, nói:

– Nhưng mong rằng người đừng đổi ý định mà buông tha Tiểu Phong, bởi vì ta biết người với Phấn Diện Thiết Nhân Lê Bình là bạn cố giao!

Nói xong, Thiết Phiến Vũ Sĩ vác thầy Thiết Trúc Thần Quân bay đi như một con ó không lờ trở về Nam Hải.

Kỳ Trận Thần Quân ngó Bạch Cơ mà nói:

– Bạch cô nương chớ quá thương tâm! Tiểu Phong đành cam như vậy!

Dứt lời, rào bước toan đi.

Bạch Cơ gọi to trong niềm tuyệt vọng:

– Lão tiên bói!

Kỳ Trận Thần Quân ngó thấy Bạch Cơ lệ tuôn trào mà chua xót trong lòng, cất tiếng thở dài bảo:

– Ta đã nói là ta không thể tha hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hồi 38

Bạch Cơ vẫn kêu gọi thảm thiết:

– Lão tiên bói tha cho chàng mà!

Kỳ Trận Thần Quân thở dài:

– Thả cộp về rừng giết hại giang hồ, bản đạo thật không dám làm việc ấy!

– Lão tiên bói đã biết rõ quá khứ bất hạnh của Bạch Cơ, nỡ lòng nào ...

– Đúng rồi! Ta rất thông cảm nàng. Có điều ta thương nàng mà không thể giúp nàng tìm nguồn hạnh phúc. Điều này bản đạo cam gánh chịu lỗi với nàng mười hai vạn lần!

Nói xong, Kỳ Trận Thần Quân lại thở vắn, than dài không dứt.

Bạch Cơ thiết tha cầu khẩn:

– Hy vọng của tôi đến đây đã thành ảo vọng. Ôi! Đời Bạch Cơ ta sao mà dồn dập những đau thương sầu khổ!

Đã sanh ra kiếp má hồng, Làm chi tan nát cõi lòng đôi phen!

Ông xanh sao khéo ghét ghen, Phận sao phận lắm bạc đen thế này!

Vui tươi chẳng có một ngày.

Giọng nàng ai oán như giọng thiếu phụ khóc chồng giữa khoảng đêm trường trong chón phòng the khiến ai nghe lọt vào tai cũng phải nao núng đổ lệ!

Kỳ Trận Thần Quân chịu không nổi xúc động, cắn răng nói nhỏ:

– Không còn làm sao khác được!

Dứt câu, thui thui quay đầu bỏ đi.

Bạch cơ chẳng khác nào kẻ mất hồn, đứng chết trân như hình gỗ. Hai gối nàng bỗng nhiên sụp xuống, thở ra hai tay ôm mặt khóc rống ồ ồ.

«Biển tình thăm thẳm lệ rơi rơi Dứt ruột yêu đương gọi thấu trời!

Thà chết còn hơn sầu, khổ, hận.

Nỗi này ai biết hơi ai oi!» Kỳ Trận Thần Quân dừng bước lại, quay mặt nhìn vào Bạch Cơ, cắn chặt hai hàm răng, rồi lại rảo bước đi nhanh đường để cố tránh chạm nhằm một cái gì nào nề quá đỗi.

Liền ngay lúc ấy một thâm âm cực kỳ băng lạnh quát to lên phá vỡ bầu không khí đêm trường:

– Kỳ Trận Thần Quân! Nếu người không chịu buông tha Tiểu Phong thì người đừng mong đi khỏi chốn này!

Giọng nói rần rôi ấy làm cho Kỳ Trận Thần Quân giựt mình hãi kinh. Ngược mắt nhìn tới, ông ta thấy cái bóng đen lù lù như ma quỷ ở trong rừng xanh lay động! Cười lạnh lùng một tiếng Kỳ Trận Thần Quân bảo:

– Cái đó chưa chắc.

Tiếng «chắc» sau cùng thốt vừa khỏi miệng ông ta thì bóng đen ấy đã cất tiếng lạnh lót:

– Ngươi không tin thì cứ đi thêm một bước nữa thử coi!

Tay vung ngọn phát trần, miệng cười ngao nghễ, Kỳ Trận Thần Quân vọt mình nhảy tới, bay bổng ra ngoài. Thoạt nhiên ông ta cảm giác một luồng tiềm lực vô hình đẩy ào tới sát một bên không khác muôn trùng lượn sóng chụp liền. Máu trong tim trào ngược, bất giác phải thối lui mấy bước rồi về chỗ cũ.

Kỳ Trận Thần Quân không khỏi một phen sợ hãi tái người. Thế xuất thủ của đối phương hết sức rõ ràng là một thứ thần công tuyệt thế của nội gia. Người này hẳn phải hảo thủ thượng thừa hiếm có trong võ lâm thiên hạ.

Ông ta ngược mắt nhìn lại thấy bóng đen vẫn đứng lù lù y nguyên chỗ cũ, thân hình không lay động! Kỳ Trận Thần Quân nạt to tiếng hỏi:

– Các hạ là cao nhon phương nào cho biết lai lịch?

Bóng đen ấy cười khúc khích, đáp lại:

– Điều ấy sợ e mãi mãi cho đến chết ngươi không thể biết đặng. Nay Kỳ Trận Thần Quân ta hỏi ngươi một lần nữa là ngươi có buông tha cho Tiểu Phong hay không nè?

– Không tha!

– Ngươi không sợ lúc Tiểu Phong chết cũng là lúc hồn ngươi đi châu Diêm chúa hay sao?

Vung ngọn phát trần trên tay, Kỳ Trận Thần Quân cười ha hả, bảo:

– Bàn đạo đã tu hành đến lúc công quả sắp viên mãn, đối với hai lẽ chết sống nào có để vào lòng.

– Tốt lắm!

Bóng đen ấy cười giòn mấy tiếng, lại nói tiếp:

– Ngươi đã không xem sống chết vào đâu thì ta sẵn sàng đưa hồn ngươi sớm về nơi Cực lạc!

Câu nói chưa dứt Kỳ Trận Thần Quân chợt thấy bóng người hoa lên trước mắt. Bản năng của ông ta vung ngọn phát trần đánh liền một chiêu «Thế phong bát đả».

Võ công của Kỳ Trận Thần Quân không thể không bảo là cao hơn cái cao một bậc. Một chiêu ấy biến hóa lạ lùng, mau lẹ cực kỳ, oai lực mãnh liệt tuyệt luân!

Nào ngờ ...

Ngọn phát trần của Kỳ Trận Thần Quân mới vừa đánh ra, chợt nghe ánh tay mặt tê buốt thấu xương. Cây phát trần trên tay ông ta văng bay ra ngoài không khác bị một sức mạnh vô hình giựt phăng đi vậy. «Cản» một tiếng, cây phát trần ấy đã cắm ngọn xuống đất lồi lên có nửa khúc cán cách ngoài ba trượng.

Kỳ Trận Thần Quân kinh hồn hoảng vía, vì trên đời ông ta mới gặp một nhân vật thứ nhất mà cũng duy nhất góm ghê đến thế. Ông ta thật không làm sao có thể tưởng tượng nổi trong thiên hạ rộng lớn mệnh mông lại có một người võ công quá cao đến thế.

Kỳ Trận Thần Quân quay mình lẹ làng ... nhưng thân linh chưa quay đủ góc lại thì một giọng nói lạnh buốt băng sương vọng đến sau lưng:

– Kỳ Trận Thần Quân, ngươi quay lưng xoay lại là cánh tay mặt ngươi đứt lìa khỏi bả vai. Không được nhúc nhích!

Kỳ Trận Thần Quân sợ tái mặt mày. Ông ta liền mới phát giác cánh tay mặt của mình đang bị một bàn tay lạnh tợ tuyết băng nắm không khác bị kẹp giữa gọng kìm.

Ông ta hãi sợ đến đổ mồ hôi trán, bụng bảo đảm:

“Không lẽ người này là Vạn Thế Tiên Cơ? Còn nếu không phải thì còn ai có được võ công kinh người thế này nữa.”.

Nghĩ như vậy trong trí Kỳ Trận Thần Quân nói:

– Võ công của các hạ khiến người nể phục. Chẳng qua, Kỳ Trận Thần Quân này, ví dầu có xương phơi rùng rắng, máu rưới cỏ hoang, thịt tan ra khói, cũng không tha chết cho Tiểu Phong đáng!

Giọng nói sau lưng lạnh lốt:

– Câu nói ấy của người tự miệng thốt ra?

– Không sai bần đạo nói ra đó!

– Ta không tin người là mình đồng xương sắt đúc thành. Ta quyết xem thử người làm sao chịu nổi sự thống khổ cho biết!

Lời nói dứt Kỳ Trận Thần Quân cảm giác mấy nơi yếu huyệt trong châu thân sau buốt lên. Kế sau đó, ba trăm sáu mươi huyệt đạo kinh mạch lớn nhỏ dường như bị vô số kiến cắn, sâu bò. Cái đó là môn thể cốt chí cao vô thượng. Không cần nói là Kỳ Trận Thần Quân chưa bao giờ được thấy, mà cũng chưa bao giờ được nghe có ai đã nói qua.

Ngược mắt nhìn xem bỗng thấy Kỳ Trận Thần Quân đau đớn, khổ sở phải co rúm thân hình giống như con tôm luộc, mồ hôi trán đổ đầm dề ướt cả đạo bào.

Ông ta nghiêng răng cố sức chịu đựng. Ông ta kêu rú lên:

– Ôi cha! Đau quá nè trời ... ngứa quá! Ngứa ngứa quá!

Kỳ Trận Thần Quân chẳng khác một người điên, hai tay quào quết khắp người. Ai trông thấy phải mọc ốc.

Tiếng gào thét điên cuồng của Kỳ Trận Thần Quân ai nghe thấy cũng nổi da gà. Bạch Cơ khóc tỉ tê gần đó giựt mình quay lại. Nàng bỗng giật mình. Bóng đen che kín mặt mày trong một mảnh lụa đen. Áo đen, quần đen đứng trơ trơ không xúc động, không nhúc nhích, không nói đến nửa lời. Bạch Cơ lại rảo mắt nhìn xéo qua Kỳ Trận Thần Quân, nàng rung mình kinh hãi, sững sốt hồi lâu sau nàng mới kêu lên được một tiếng:

– Ủa, bà là ai?

Người đàn bà mặc đồ đen vẫn im lìm không đáp!

Thấy người đàn bà thần bí áo đen nọ không đáp lại, trong lòng gấp rút, nàng vận khí đan điền bay vòng bắn thẳng về phía đối phương. Bạch Cơ hét lớn:

– Bà đừng giết Kỳ Trận Thần Quân.

Người đàn bà áo đen lạnh lùng nói:

– Mạng sống của hần đời mạng sống của Tiểu Phong cũng được.

Người đàn bà nhìn Bạch Cơ nói:

– Ta thấy người hết sức lo lắng giúp đỡ Tiểu Phong vậy người có phải là người yêu của Tiểu Phong không?

Bạch Cơ luôn miệng trả lời:

– Tôi là người yêu của Tiểu Phong. Còn bà là gì của chàng?

– Ta là bạn của Tiểu Phong!

Bạch Cơ suy nghĩ, nàng không thể nhớ ra là Tiểu Phong có một người bạn nào như bà!

Người đàn bà áo đen bao mặt ấy phát cười một trận hắc hắc lạnh lùng. Sau đó, bà ta lại thở ra âm thầm dường thể cảm khoái vô cùng, chấp lâu mới nói:

– Chẳng riêng một mình nàng không nhớ ra, mà vạn vật vô lâm thiên hạ cũng chẳng người nào nhận ra được ta là bạn thân của Tiểu Phong.

Tiếng «thân» hết sức náo nê khiến Bạch Cơ xao xuyến trong lòng. Nàng làm như tìm thấy người đàn bà này là một người con gái, một người con gái có một thân thể vô cùng bất hạnh. Nghĩ ngợi buồn tênh, nàng buột miệng hỏi:

– Bà là một người con gái?

Đối phương vẫn giữ gương mặt lạnh lùng không đổi, cười khan một trận rồi nhanh nhẩu trả lời:

– Đúng rồi! Ta là một người con gái!

– Con gái? Tiểu Phong, ngoại trừ Bắc Yêu và Lư Tiểu Huệ ra, chẳng chẳng còn quen biết một người con gái thứ ba nào khác.

– Đúng thế! Sự quen biết giữa chàng và ta, chẳng một người nào biết cả!

– À ...

Bạch Cơ kêu «à» một tiếng nho nhỏ, nàng nhớ không ra mà cũng đoán không nổi Tiểu Phong quen biết với người con gái bao mặt này trong khoảng thời gian nào!

Người con gái áo đen bao mặt ấy cười gượng một tiếng, bảo:

– Nàng không hiểu nổi sự tình, cần chi mất công suy nghĩ. Thế nào rồi cũng có một ngày nàng biết rõ ta là ai!

Bạch Cơ gật đầu nhẹ nhẹ, nói:

– Đã là bè bạn của Tiểu Phong thì không lẽ người lại nỡ lòng ngồi xem chàng chết trong trận cho đành?

– Hẳn là không đành lòng rồi đó!

– Thế thì, người đừng để Kỳ Trận Thần Quân chịu hành hạ đến chết!

– Ta không để lão ta chết thì làm thế nào?

– Người giải hết các huyết đạo cho ông ta!

Người con gái bao mặt ấy gật đầu nhẹ nhẹ, lỗ mắt ngó vào Kỳ Trận Thần Quân thấy ông ta hai tay vẫn quào quấu bốn phía đất như điên như cuồng, giọng rên xiết đã khàn hơn, mắt đã mờ mệt, nước dãi chảy choàng ngoằn đầy mép, trạng thái đau đớn đến mức độ cuối cùng, không nỡ nhìn xem. Nàng chạy đến sát bên Kỳ Trận Thần Quân, day sang bảo Bạch Cơ:

– Nếu Kỳ Trận Thần Quân không tha Tiểu Phong thì thế nào?

Bạch Cơ nói:

– Tôi cầu khẩn ông ta!

– Giả như nàng không làm đặng việc ấy?

Bạch Cơ ngơ ngác, nói:

– Tôi chắc là tôi làm đặng!

– Giả như muôn một việc chẳng thành?

Bạch Cơ tròn tròn hai ngươi, ánh mắt xạ tinh quang rực rực nàng nghiêng răng, đáp:

– Tôi bảo đảm Tiểu Phong không chết trong trận là được rồi?

– Nàng bảo đảm chắc?

– Đúng vậy.

Bạch Cơ trả lời một giọng hết sức kiên nghị.

Người con gái bao mặt hỏi:

– Nàng bảo đảm bằng cái gì?

– Sinh mạng!

– Nàng nói thật?

– Thật!

– Tốt lắm!

Người con gái bao mặt cười lạnh lùng nói tiếp:

– Ta không để bất cứ một ai trông thấy mặt ta. Sau khi giải hết các huyết đạo cho lão, ta thì đi ngay. Nếu trong vòng ba ngày mà Tiểu Phong không đến Liên Giáo thì ta sẽ san bằng Phi Thúy Cung của nàng!

Bạch Cơ trả lời mau mắn:

– Tôi bằng lòng!

– Tốt! Nói với ta thì không được nuốt lời!

Người con gái bao mặt ấy nói xong đưa thẳng ngón tay cứng như mũi chĩa điểm nhanh như vẽ bùa trên mấy huyết đạo trong châu thân Kỳ Trận Thần Quân.

Chỉ nghe ông ta «ư» ra một tiếng nghẹn hơi, thân linh khoai khoai nhẹ nhàng không còn co rúm, chèo queo nữa.

«Hừ» một tiếng, ông ta lồm cồm ngồi dậy.

Bạch Cơ ngờ ngạc ngó lên. Nàng giựt mình thất kinh hồn vía. Trong không đầy nháy mắt, Kỳ Trận Thần Quân ngồi dậy thì người con gái bao mặt ấy đã biến mất dạng hình. Nàng không sao tin nổi võ công của người con gái bao mặt ấy quá đồi cao kỳ đến thế. Quay mặt dòm lại, thấy Kỳ Trận Thần Quân chép miệng thở dài một tiếng, nhưng hai chân ông ta vẫn còn lụng chụng chưa đứng được thẳng thân, vụng vụng, lão đảo té xuống. Bạch Cơ kinh hãi kêu lên:

– Lão tiền bối.

Nàng đưa tay nâng nhẹ Kỳ Trận Thần Quân đỡ dậy.

Đưa hai mắt lơ dờ nhìn nàng, ông ta hỏi:

– Người bao mặt đâu?

– Đi rồi!

– Đi rồi sao?

Kỳ Trận Thần Quân nghiêng răng trèo treo, ông ta hằm hằm giận dữ, sức giận đẩy đứng tóc râu dựng ngược. Cuối cùng ông ta ngửa mặt lên trời cười khan!

Tiếng cười chất chứa bao nỗi bi ai ảo não khiến người nghe đến ray rứt buồn gan, Bạch Cơ kinh hãi, buột miệng hỏi to:

– Lão tiền bối thế nào vậy?

Kỳ Trận Thần Quân ngưng hẳn tiếng cười. Da mặt ông ta nhăn nhó, hai hàng lệ tuôn dài, giọng nói cực kỳ thâm trầm:

– Kỳ Trận Thần Quân này ngang dọc giang hồ hơn vài mươi năm, chưa từng thảm bại thế này. Ngờ đâu hôm nay chịu điều khổ nhục, đời ta còn sống chi đây! Mặt mũi nào còn dám thấy người thiên hạ!

Kỳ Trận Thần Quân nói xong, tay mặt đưa cao nhắm ngay đầu đám xuống.

Bạch Cơ trông cảnh trạng cả kinh, nàng kêu to tiếng nói:

– Lão tiền bối đừng làm vậy.

Nàng đưa thẳng bàn tay mặt tới nắm cứng cánh tay mặt của Kỳ Trận Thần Quân không cho đánh xuống, miệng thét om sòm:

– Lão tiền bối không thể chết!

Về mặt thâm trầm, Kỳ Trận Thần Quân nạt hỏi:

– Ta chết kệ ta, mắc mớ chi đến cô bé xinh xắn chớ?

Theo liền tiếng nạt một chưởng đánh thẳng vào ngực Bạch Cơ.

Kỳ Trận Thần Quân bị thảm hại trước người con gái bao mặt là một điều đau đớn nhứt đời. Đối với nhơn vật giang hồ, danh dự quý hơn tánh mạng. Hôm nay danh vọng đã bị quét sạch, tánh mạng còn sá chi đâu? Ông ta quyết tự sát chớ không còn muốn sống!

Đã quyết liều mình, con người Kỳ Trận Thần Quân đã thành điên cuồng.

Một chưởng của ông ta đánh vào Bạch Cơ kỳ mãnh tuyệt luân.

Trong lúc ơ hồ, chẳng chút đề phòng, nàng làm sao tránh né kịp?

Chỉ nghe «anh» một tiếng, máu miệng Bạch Cơ mửa xối có vòi thân hình nàng không khác tên bắn văng xa ngoài ba trượng.

«Bịch» một tiếng, nàng té ngửa trên mặt đất, mê man bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Hồi 39

Kỳ Trận Thần Quân đứng khựng người.

Dường thể một chưởng ấy đánh ra không khỏi do ý định của mình. Ông ta chậm chậm đưa bàn tay lên, mắt nhìn đắm đắm vào đó, miệng nói lảm bảm:

– Trời ơi! Cái này là một việc không thể có được. Tại sao ta lại vung chưởng đánh cô gái này?

Kỳ Trận Thần Quân vừa bị thối lại vừa hối hận cứ nói lảm bảm trong miệng một mình!

Bạch Cơ bị đánh một chưởng nội thương trầm trọng, trúng ngực đập phổi chết đi sống lại mấy lần. Có điều, một ý nghĩ nhắc nhở, nàng cố gắng ngồi dậy, bởi vì nàng cần thiết van cầu Kỳ Trận Thần Quân phải tha Tiểu Phong. Nàng bò lết tìm cách trốn dậy. Nhưng mà nàng vừa gượng đứng lên thì đầu óc xây xẩm lại té quỵ trở xuống. Lấy hết tài lực, nàng lại bặm môi đứng lên. Thân hình nàng lao đảo cơ hồ ngã quỵ xuống nữa. Bạch Cơ mò túi móc một hoàn thuốc bỏ vào miệng. Nàng vận công điều tức một hồi, cảm thấy tinh thần khoan khoái.

Liên ngay khi ấy ...

Kỳ Trận Thần Quân chạy đến sát bên Bạch Cơ miệng nói:

– Nàng hãy tha thứ cho bản đạo vô tâm đánh trúng nàng một chưởng.

Đối với thái độ bất ngờ thay đổi của Kỳ Trận Thần Quân nàng ngẩn ngơ không hiểu, cứ trần trối ngó vào mặt ông ta, không biết nên nói làm sao. Chập lâu, Bạch Cơ mới mở miệng nói:

– Lão tiền bối, tôi chịu đựng thương tích không sao!

Kỳ Trận Thần Quân cười một tiếng buồn bã.

Bạch Cơ rầu rĩ nói:

– Lão tiền bối, ông không thể chết!

– Không thể chết à? Tại làm sao?

Trái tim quặn thắt, nàng trả lời bằng một giọng buồn bã:

– Nếu quả thật lão tiền bối chết thì tôi phải đền mạng oan!

Kỳ Trận Thần Quân sợ hãi hỏi liền:

– Vì lẽ gì?

– Bởi vì tôi đã lấy mạng sống bảo đảm cho lão tiền bối tha Tiểu Phong với người bao mặt nợ?

– Nếu ta không tha?

– Thì tôi phải chết!

Kỳ Trận Thần Quân lạnh lạnh hỏi:

– Người bao mặt ấy là ai?

– Tôi nào có biết!

Kỳ Trận Thần Quân ngẫm nghĩ giây lát rồi mới nói:

– Không phải ta không tha Tiểu Phong. Nhưng mà tha Tiểu Phong là một điều vô cùng quan hệ đến sát kiếp của võ lâm. Dầu đối với hần, ta chẳng oán thù mà còn có một mối thâm tình ràng buộc, nhưng ta tha hần được sao?

Bạch Cơ cắn chặt vành môi nói:

– Lão tiền bối! Giả như tôi bằng lòng gạt chàng uống «Tán Công Phấn»?

Kỳ Trận thần Quân ngó nàng bằng cặp con mắt kinh hãi hỏi gặng lại:

– Nàng nói làm sao?

– Tôi nói là tôi sẽ gạt Tiểu Phong uống «Tán Công Phấn».

– Nàng nói thật đấy chứ?

Bạch Cơ mạnh dạn đáp:

– Thật!

Kỳ Trận Thần Quân gật đầu:

– Nếu làm tan mất hết công lực Tiểu Phong khiến hần không còn giết người được nữa, ta sẵn sàng tha ngay. Chẳng qua ta tha hần thì chẳng khó chi, chỉ sợ nàng không giữ đúng lời giao kết thành ra thêm nguy hại giang hồ.

Bạch Cơ lạnh lùng nói:

– Xin lão tiền bối hãy vững lòng, Bạch Cơ này mặc dầu là hạng quân vận yếu mạng, nhưng không bao giờ chịu thất tín với người.

– Tốt lắm. Ta tin nàng.

Kỳ Trận Thần Quân dứt tiếng, chạy nhanh tới trước cửa trận xoay tít thân hình một vòng, nhảy bay vào trong trận thế.

Vì mạng sống của Tiểu Phong mà Bạch Cơ không tiếc lời ưng chịu điều kiện trao đổi cùng Kỳ Trận Thần Quân. Thà để chàng uống «Tán Công Phấn» mà không chết hơn là sợ chàng không tha thứ hành động của mình mà chẳng chịu kết mối chung tình. Nàng cũng dần do suy nghĩ kỹ càng trước khi lấy một thái độ dứt khoát.

Đã uống «Tán Công Phấn» rồi thì công lực hoàn toàn mất hết, Tiểu Phong không còn chí khí anh hùng tranh đoạt ngôi bá chủ võ lâm, cũng không hy vọng trả thù cho cha mẹ chàng. Ôi! Còn có đau khổ cho chàng hơn! Chẳng qua tình thế trước mắt lại không cho Bạch Cơ được phép lựa chọn con đường nào khác hơn.

Nói tiếp thêm, khi Kỳ Trận Thần Quân vào trong trận thế, Tiểu Phong chợt trông thấy cảnh vật tứ bề lại hoàn toàn biến đổi. Vừa rồi, chàng nhìn thấy chung quanh toàn là rừng rậm, cây to mệnh mông mụt mất thì chỉ một chớp mắt chỉ còn chơ vó có mười nhánh cây tươi!

Bị nhốt vào trong trận mấy tiếng đồng hồ, Tiểu Phong sôi gan căm hận.

Bỗng nhiên trông thấy Kỳ Trận Thần Quân xuất hiện, chàng liền biến sắc, ngó ngay mặt ông ta bằng cặp con mắt rục rục sát quang.

Kỳ Trận Thần Quân chỉ nhìn vờ chàng, vội vàng chạy đến đứng sát bên Bạch Cơ, lên tiếng bảo:

– Cô bé xinh xắn! Ta đi ngay! Nàng đừng quên lời giao kết nhé.

Dứt tiếng, Kỳ Trận Thần Quân rút cây phát trần còn cắm trên mặt đất cầm tay, bắn bóng thân hình bay lướt vào trong khu rừng rậm. Không ngờ ông ta chưa kịp rời khỏi chỗ thì một bóng người nhanh như nháy, xẹt ngang tới cản đường!

Kỳ Trận Thần Quân sợ hãi thất kinh, bèn dừng gót đứng lại, ngược mắt nhìn lên thì rõ ràng là Tiểu Phong.

Hai luồng nhãn quang chia thẳng vào mặt đối phương bén lạnh như hai ánh kiếm, chàng hầm hừ mặt, bảo:

– Trước khi chưa giải quyết xong xuôi món nợ, người chưa được thông thả rời khỏi nơi đây!

Kỳ Trận Thần Quân nghe nói biến sắc, hỏi:

– Làm thế nào?

– Người nhót ta mấy giờ đồng hồ trong trận, ta chưa đòi xong món nợ người còn thiếu ta đó!

Kỳ Trận Thần Quân chưa kịp mở miệng trả lời, thì Bạch Cơ đã bước tới, ngắt ngang:

– Anh, hãy để ông ta đi!

Tiểu Phong không hiểu ý gì bèn liếc mắt nhìn Bạch Cơ thấy nàng đầm đìa lệ ngọc thấm đượm vành mi. Chàng xúc động tâm tình trước cảnh trạng ấy nên nát lòng, đứt ruột, ngơ ngác sững sờ. Chàng không làm sao có thể ngờ được một thiếu nữ thuần khiết chung tình như thế mà lại là một dâm phụ khét tiếng giang hồ với ngoại hiệu Mông Diện Thần Nữ. Tiểu Phong thở dài một hơi nhẹ nhẹ, hỏi nàng:

– Tại làm sao?

Bạch Cơ kéo áo lau khô ngón lệ, cất tiếng nói vẫn còn thẫn thức ngậm ngùi:

– Nếu anh giết ông ta thì hãy giết em trước đã!

Câu nói ấy làm choáng váng đầu óc Tiểu Phong. Cùng trong thời gian nhấp nháy ấy, chàng vụt nhớ đến một việc cực kỳ trọng yếu, bèn lạnh lùng hỏi nàng:

– Nàng biết hấn à!

– Biết!

– Hấn là ai?

– Kỳ Trận Thần Quân!

Tiểu Phong bảo thầm trong bụng:

“Không ngờ hấn lại là người mà chính mình đang cần tìm cho gấp.”.

Với ý nghĩ ấy chàng day sang hỏi Kỳ Trận Thần Quân:

– Lời ấy đúng không?

– Đúng lắm. Chính ta là Kỳ Trận Thần Quân.

Tiểu Phong nói:

– Thật không ngờ chẳng hẹn mà gặp ...

Kỳ Trận Thần Quân khẳng khái nói:

– Đối với hai lẽ sống chết ở đời, lão nạp nào có chút bận lòng! Các hạ thấy cần xuống tay thì cứ việc giết lão phu đi!

– Có điều đâu phải tôi tìm ông để giết, sao lại xuống tay?

– Thế thì kiếm để làm chi?

– Có tình mời lão tiền bối ngày mừng Năm tháng Năm cũng là đúng giờ Ngọ trong dịp Tết Đoan Ngọ tới đây, dòi gót đến Hận Thiên Phong.

– Đặng làm gì?

– Điều ấy xin tha thứ tại hạ miễn nói rõ lý do.

Kỳ Trận Thần Quân thấy Tiểu Phong thình lình thay đổi thái độ, chẳng hiểu có dụng ý chi nên cười nhạt một tiếng bảo:

– Giả như ta không đi?

– Cái ...

Tiểu Phong chỉ nói vồn vện có một tiếng «cái» ấy rồi nghẹn ngang rất lâu không nói được thêm lời nào khác nữa. Bởi vì việc này hết sức quan hệ đến lời thề của chàng trước tượng Thần Vạn Năng. Giả như chàng không mời được bọn Kỳ Trận Thần Quân năm người đúng giờ Ngọ Tết Đoan Ngọ tức ngày mừng Năm tháng Năm lên đỉnh Hận Thiên Phong thì người con gái thần bí dưới hang đất Thập Hoa Thạch sẽ nhứt định không dung tha chàng. Cũng nói rõ vì lẽ gì cho Kỳ Trận Thần Quân nghe thì chàng cũng phạm vào điều cấm kỵ khi lấy cây Đèn Ma là không được đem bất cứ việc chi thấy nghe dưới đó mà nói lại bất luận cho một người nào hết! Ngần người một hồi lâu lắm, Tiểu Phong mới nói:

– Tại hạ yêu cầu tiền bối!

Câu trả lời ấy làm cho Kỳ Trận Thần Quân hải kinh. Ông ta không thể nào tưởng tượng nổi là Tiểu Phong có thể nhún nhường, nhỏ nhẹ đối với mình đến thế.

Tiểu Phong ngông cuồng cao ngạo tuyệt luân, sao lại lần này xuống nước nói tiếng «yêu cầu» với ông ta. Giọng nói chuyển biến của chàng khiến Kỳ Trận Thần Quân đâm ra bụng nghi ngờ hai lỗ tai của mình nghe bậy bạ. Kỳ Trận Thần Quân cười mỉa mai, bảo:

– Tiểu Phong mi mà cũng có cái ngày xuống nước dưới cây nhờ người khác à? Đây là một việc ngoài ý liệu. Có điều trước khi biết rõ chân tướng, ta không thể nhận lời!

Tiểu Phong nói:

– Việc này chính tôi cũng chẳng hiểu biết lý do thì làm sao nói rõ cho tiền bối nghe?

Kỳ Trận Thần Quân nói:

– Câu nói của mi khó bắt buộc người ta tin được mi mời ta đi Hận Thiên Phong mà mi không biết đến đó để làm gì?

– Đúng là như thế. Tôi nhận lời mời giúp cho một người!

– Ai?

– Tha cho miễn nói!

– Ta và mi nói chuyện nửa buổi mà chỉ mất thời giờ vô ích. Nếu Đệ Tam Ma mi mà không chịu nói rõ nguyên nhơn thì ta cho mi biết trước đúng Ngọ ngày mùng Năm tháng Năm sẽ không có mặt ta trên Hận Thiên Phong!

Tiểu Phong cau mày ngẫm nghĩ hồi lâu, bèn nói:

– Việc này có thể rất đổi quan hệ đến hạnh phúc trọng đời của một người con gái nọ, cũng không chừng có một người con gái mà người yêu của nàng bị nhốt vào một trận pháp không tài nào thoát ra được. Người con gái ấy chịu đựng khổ sở đau buồn qua vô số những ngày cực kỳ bất hạnh rồi mới tình cờ gặp tôi.

Tôi đã nhận lời tìm những người cứu giúp người yêu của nàng!

– Đó là một chuyện đúng với sự thật!

– Mặc dầu chẳng dám bảo chứng là sự thật đúng trăm phần trăm, nhưng lại quả quyết có thể không sai mấy!

– Câu chuyện đó rất động lòng người!

– Thực chất của câu chuyện đó còn có thể cảm động gấp mấy lần những lời của tôi nói.

Ngẫm nghĩ giây khắc Kỳ Trận Thần Quân hỏi:

– Chỉ tìm có một mình lão phu sao?

Tiểu Phong nghe hỏi đã đoán biết Kỳ Trận Thần Quân đã xiêu lòng chịu đi Hận Thiên Phong nên chàng không giấu giếm, đáp liền:

– Chẳng những chỉ có một mình ông mà vẫn còn bốn vị nữa là:

Thần Tri Tử, Liễu Phàm Đại Sư, Độc Mục Thần Ni, Kích Cước Đại Tiên!

Kỳ Trận Thần Quân hải hùng nói:

– Mấy người đó cũng toàn là những người nghiên cứu trận pháp rất tinh tường cả, mỗi người đều giỏi trận pháp ngang nhau, khó so hơn kém. Giờ đây ta nghĩ chắc việc mi vừa nói rất đổi khó khăn, chớ chẳng phải tầm thường. Bởi vì mi mới xuất hiện ngoài chốn giang hồ vài tháng không lâu nên mi chưa biết bọn năm người chuyên môn về trận pháp chúng ta đây là Giang Hồ Ngũ Tuyệt Kỳ Trận.

Người con gái ấy nhờ mi mà không nói rõ phải vậy hay không?

Tiểu Phong giật mình thất kinh, tự nghĩ:

“Người này quả thật trí tuệ hơn đời.”

Chàng không ngần ngại trả lời:

– Không chừng lời ông đoán đó rất đúng!

Kỳ Trần Thần Quân bảo:

– Ta nhận lời mi!

Tiểu Phong mừng thầm, nói:

– Văn bối thành thật tạ ơn tiền bối.

Chàng cúi đầu xá sâu Kỳ Trần Thần Quân một cái.

Kỳ Trần Thần Quân đồng dạ bảo:

– Tiểu Phong mi với Kỳ Trần Thần Quân ta chẳng có giao tình chi với nhau, tự nhiên là không cần cảm tạ. Ta đến Hận Thiên Phong là vì tánh háo kỳ. Ta muốn xem thử người con gái ấy ra làm sao!

Nói xong ông ta tung mình bay đi.

Không khí từ vong tan mất!

Luồng sát khủng bố cũng trôi qua!

Cảnh tượng lại trở về trong bình tĩnh.

Nhưng nó chỉ là một sự bình tĩnh tạm thời.

Tiểu Phong không khác người nằm chiêm bao tỉnh giấc.

Ngó Bạch Cơ, chàng kêu tên nàng bằng một giọng buồn buồn:

– Em Cơ!

Bạch Cơ âm thầm hỏi:

– Có việc gì?

Tiểu Phong thở ra âu sầu nhẹ nhẹ, nói:

– Em Cơ à, những ngày gần đây, anh nghĩ thầm trong trí dường thể giữa hai đứa mình có một khoảng cách ngăn càng lúc càng xa ...

– Vậy à?

– Đúng vậy! Anh rất lo sợ rồi đây sẽ có một ngày anh mất hẳn em.

Bạch Cơ cười nhạt đáp:

– Không lẽ Tiểu Phong còn có cảm tình và nhon tánh?

– Anh là người thường cũng như tất cả mọi người.

Bạch Cơ buông to một chuỗi cười lạnh lùng nói:

– Là người thường? Tiểu Phong, anh có biết quá khứ của tôi không?

Tiểu Phong hồi hộp trong lòng đáp:

– Không biết!

– Anh muốn biết không?

– Anh muốn biết rõ thân thế của em.

Bạch Cơ gật đầu nói:

– Anh nhận lời theo tôi đến Phi Thúy Cung không?

– Đặng làm gì?

– Cho anh xem những việc mà anh không tin.

– Anh đi bây giờ?

– Phải rồi. Ngay bây giờ!

Liền đó Bạch Cờ đưa Tiểu Phong tiến bước đi sâu vào một cõi thế giới quái gở đáng sợ:

Phi Thúy Cung! Mọi việc bất hạnh và đáng ghê sợ cũng sẽ mở màn tại Phi Thúy Cung.

Theo sát một bên Bạch Cờ, Tiểu Phong mở hết thân pháp tuyệt kỹ khinh công bắn mình chạy nhanh như bay.

Trong khoảnh khắc thời gian chớp nhoáng, cả hai đều biến mất bóng hình trong khu rừng đầy khủng bố này.

Bạch Cờ, thiếu nữ bị khắp cả người giang hồ ban tặng cho một cái danh dự là nàng con gái đâm ô gian ác cực kỳ. Lúc nàng vừa hiểu biết được ái tình là vật quý báu nhất đời thì nàng đổi mạng chạy theo tìm kiếm ái tình.

Phi Thúy Cung là một cõi thế giới đặc biệt nằm ở cái mỏm phía tây của dãy Nhạn Đán Sơn bên Nam, kêu là Nam Nhạn Đán Sơn giống hệt cái cánh con chim nhạn. Vùng này chẳng một gót chân người đặt tới vì nhọn vật giang hồ xem như là một vùng cấm địa.

Trước khi trời hừng đông Tiểu Phong và Bạch Cờ đã đến chỗ đất thần bí ấy.

Phi Thúy Cung!

Bỗng nhiên Tiểu Phong sực nhớ đến hai mươi mấy quái nhon trước đây được chàng cứu thoát. Chàng vội vã dừng chân đứng lại nói với Bạch Cờ:

– Em Cờ à!

Bạch Cờ thấy Tiểu Phong bỗng đứng lại kêu mình thì nàng hơi ngạc nhiên một chút, cũng thẳng bước đứng yên.

– Có việc chi sao anh?

– Anh cần đi thăm đám môn hạ của anh giấy lát!

– Hai mươi bốn người được anh cứu sống đó chỉ?

– Đúng vậy. Bọn họ vẫn đang nóng lòng chờ anh.

Bạch Cờ nghe nói, thờ thẩn một hồi. Nàng nhú hai hàng lông mi ra chiều suy nghĩ rồi thở dài, dường như trong lòng cảm khái vô hạn. Cuối cùng, với vẻ mặt dàu dàu, nàng cười nhăn nhó, một nụ giữa đôi vành môi khô héo, nói giọng thảm thương:

– Anh đi đi. Em chờ anh!

Gương mặt tươi xinh như hoa nở đượm màu ừ rũ xót xa.

Tiểu Phong sực nhớ ra bọn hai mươi bốn người của Lý Yên oán thù Bạch Cờ khắc cốt ghi lòng, quyết không cùng nàng chung đội một trời. Nghĩ đến đó, bất giác Tiểu Phong sợ toát mồ hôi. Chàng tưởng thầm trong trí:

Chắc chắn không làm sao đám môn hạ của ta chịu dung tha cho nàng!

Hắn là vậy rồi. Việc ấy chắc chắn hơn đinh đóng vào cột chẳng còn phải nghi ngờ chi cả. Bao nhiêu năm bị nhốt vào tù cớ phải ăn thịt lẫn nhau mà sống để nuôi chí căm hờn, những kẻ chết không còn thấy, mà những người sống mất bản tánh của con người, biến thành những quái nhon khủng bố. Mỗi thù ấy quá sâu ắt là phải trả. Tuy Tiểu Phong yêu Bạch Cờ mà chàng vẫn không thể bất nghĩa với anh em kết nghĩa của mình. Tình yêu và tình bạn đến giai đoạn quyết liệt sau cùng, chàng phải chọn một. Nhưng mà đó lại là vấn đề khó khăn vô cùng trong việc lựa chọn. Vấn đề ấy không thể phân tách bằng lý trí và tình cảm.

Bạch Cờ trông thấy Tiểu Phong bơ phờ vẻ vẫn không khác một kẻ mất hồn, nàng cười một nụ khô héo, hỏi chàng:

– Sao anh còn chưa đi cho sớm. Nghĩ ngợi việc gì mà đắm chiều ngơ ngác vậy?

– À ... mà không. Anh có nghĩ ngợi việc chi đâu?

Bạch Cờ cười thiếu não, bảo chàng:

– Anh hãy đi đi. ở đây đi đến chỗ son động của bọn họ chỉ cách vài dặm đường thôi. Anh đi sớm rồi trở lại cho mau.

– Em không cùng đi với anh sao?

Bạch Cơ hoảng sợ, ngó Tiểu Phong bằng cặp mắt đón đác hỏi liền:

– Anh muốn em cùng đi sao?

– À ... quên, không. Anh đi một mình thôi!

Chợt nhớ ra là mình nói lời lờ, Tiểu Phong lật đật sửa lại:

– Mà anh cũng không đi nữa!

– Vì có lẽ?

– Vài ngày sau anh đến thăm họ cũng không sao! Chẳng có gì cần kíp lắm mà vội.

Bạch Cơ là người rất thông minh. Nàng hiểu ngay sự thay đổi thái độ của Tiểu Phong là do nguyên nhân nào. Liền đó, nàng cười gượng nói:

– Vậy thì chúng ta đi vào Phi Thúy Cung!

Tiểu Phong gật đầu. Theo bèn gót Bạch Cơ chàng tiến bước đi vào cụm rừng xanh trên đỉnh núi.

Cùng mang chung một niềm yêu rạo rạt trong quả tim, nhưng lúc này mỗi người đều có tâm tình nặng nề riêng khác nhau. Bởi vì Bạch Cơ và Tiểu Phong cùng có một cảm giác trước là sự tình sẽ đưa cả hai đến một khúc quanh khó giải quyết.

Cả hai âm thầm so vai nhau đi về phía đầu núi, vùng đất cấm của Hắc Thiên Đường, Phi Thúy Cung.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hồi 40

Gió bắc thổi lai rai!

Lá vàng rơi lác đác!

Thần thờ hai bóng người đi im lặng trong khoảng đêm trường lặng lẽ giữa đường núi cheo leo.

Thật là một cảnh tượng lạnh lẽo đìu hiu nào người nặng bầu tâm sự.

Bằng một giọng buồn buồn, Bạch Cơ lên tiếng, gọi người yêu tha thiết:

– Anh!

– Gì đó em Cơ!

Nàng ngó chàng với cặp mắt mơ huyền u oán, chậm rãi hỏi một câu tình tứ yêu đương:

– Anh đang nghĩ ngợi việc gì mà vẻ mặt thảm lặng đăm chiêu thế hả anh?

– Không! Anh có nghĩ ngợi việc gì đâu? Buồn vốn là bản chất xưa nay của anh.

– Anh Phong ơi!

Bạch Cơ dàu dàu nét mặt, giọng nàng chứa đựng một cái gì sâu thẳm nặng nề:

– Anh nhớ chẳng ngày hôm ấy hai đứa mình cùng ngủ chung một giường?

– Nhớ! Kỷ niệm ấy chưa phai mờ trong ký ức của anh!

– Lúc ấy, anh giận em lắm chứ gì?

– Đúng vậy!

– Thế thì, hôm nay anh làm thế nào để phân biệt giữa Bạch Cơ và Mông Diện Thần Nữ?

– Anh chỉ có cảm giác mà không nói được nó là thế nào.

– Anh yêu Bạch Cơ mà giận Mông Diện Thần Nữ phải không?

– Quả đúng như vậy đó!

– Nhưng Bạch Cơ với Mông Diện Thần Nữ cũng chỉ là một người con gái ấy thôi!

– Có điều trong con mắt, trong đầu óc anh thì Bạch Cơ hiền lành cho anh rất nhiều ân tình thấm thiết, mà Mông Diện Thần Nữ thì làm mất của anh rất nhiều hy vọng đẹp đẽ nhất đời.

– Mất những thứ gì đâu?

– Tuy là trên thực tế chẳng thấy mất gì cả. Nhưng trong tình cảm lơ mờ, anh thấy mang máng là anh sắp mất những cái gì đẹp đẽ nhất, êm đềm nhất!

Bạch Cơ bật lên một tiếng cười đau khổ, nãy nê. Nàng mở miệng toan nói rồi lại thôi, nín thinh.

Tâm sự của Tiểu Phong chất chứa bao nhiêu nỗi sầu thương vương nặng mà ngại ngại, nặng trĩu không thể hé răng.

Bạch Cơ hăng hái bước lên trước dẫn đường miệng bảo:

– Anh đi theo em!

Tiểu Phong không nói tiếng nào, lầm lũi theo sát sau lưng người yêu.

Vào đến khu rừng tòng, chợt nghe Bạch Cơ kêu nói to:

– Anh hãy nắm cứng chéo áo em mà đi. Đây là Thiên Lê Trận.

Tiểu Phong biết chắc lời Bạch Cơ nói đó là thật. Chàng liền nắm chặt chéo áo nàng bước từ từ từng bước một theo sát chân nàng vào trong trận thế rừng tòng.

Xuyên qua ba mươi sáu cây tòng cô trồng theo trận pháp Thiên La, chàng thấy cảnh vật trước mắt thay đổi liên liên.

Kỳ hoa, dị thảo trong rừng tòng nở rộ tươi xinh, thơm ngát không kém Bồng Đào, Thiên Thai. Ở chính giữa bãi hoa muôn tía, ngàn hồng ấy nổi lên một gian thạch thất cực kỳ tinh vi, hoa lệ không kém động phủ Thần Tiên. Chung quanh bốn phía gian thạch thất ấy có một vòng tường bằng đá màu đỏ bao bọc, từ ngoài cửa ngõ có một con đường nhỏ rải đá cuội đi suốt vào trong gian thạch thất ấy.

Bạch Cơ day lại nói với Tiểu Phong:

– Đến rồi!

Tiểu Phong gật đầu hỏi lại:

– Đây là «Phi Thúy Cung»?

Bạch Cơ gật đầu liên tiếp mấy cái dặt Tiểu Phong tiến bước đi trên con đường trải đá trong gian thạch thất.

Chợt thấy bốn ả thiếu nữ mặc áo xanh mảnh mai, tha thướt dường thể hoa bay trong gió rơi xuống nhẹ nhàng trước mặt Bạch Cơ và Tiểu Phong. Bốn ả thiếu nữ áo xanh ấy tách rời làm hai cặp đứng ra hai bên, lễ phép cúi đầu xá sâu về phía Bạch Cơ rồi đồng thanh cất tiếng nói trong trẻo như giọng oanh ca:

– Kính chào Đường chủ vạn phúc.

Bạch Cơ vui vẻ hỏi:

– Cảm ơn mấy em. Chẳng hay có việc chi xảy đến trong Cung hay không?

Cả bốn ả thiếu nữ áo xanh đồng thanh trả lời là «Không có».

Bạch Cơ và Tiểu Phong đi thẳng đến cửa, thấy hai cánh đóng chặt, lại có mười thiếu nữ áo xanh chia hai bên đứng gác. Cả mười ả thiếu nữ này đều có một vẻ mặt nghiêm túc. Tiểu Phong bắt giác ớn lạnh trong lòng. Sau cùng, chàng ngang nhiên ngược đầu đi thẳng tới.

Cánh cửa từ từ mở rộng. Bạch Cơ nắm tay Tiểu Phong đi vào không khác một cặp vợ chồng mới cưới đi về phòng bái bên nhà cha mẹ đang gái. Cô dâu có bốn phận hướng dẫn chàng rẽ trong ngày đầu còn rụt rè, bỡ ngỡ.

Khi qua khỏi ngạch cửa, Tiểu Phong để ý trông thấy bên trong gian thạch thất này mặc dầu không mấy rộng rãi, nhưng mà tinh vi, tráng lệ hơn cả gian thạch thất dưới hang đất Thập Hoa Thạch gấp mười lần.

Bốn vách tường bên trong gian thạch thất này đều xây bằng thứ đá cẩm vân của nước Đại Lý màu xanh nước biển. Mỗi viên đá đều chạm trổ mai, lan, cúc, trúc, thược dược, mẫu đơn, hải đường, ngọc lựu, tinh mỹ tuyệt luân.

Cách khoảng mười viên đá lại cần một hạt ngọc minh châu màu xanh da trời khiến cho bên trong gian thạch thất này trở thành một thế giới thần kỳ mộng ảo.

Điều làm cho Tiểu Phong đặc biệt chú ý hơn hết là bên trong tám vách đá của gian thạch thất này có treo ba bức họa vẽ bằng mực đen theo lối hắc họa. Lại kỳ hơn nữa là ba bức hắc họa này tuy cảnh vật không giống hệt nhau nhưng khác nhau những chi tiết chỗ đại thể thì lại chẳng mấy đổi thay.

Bức họa thứ nhất vẽ những cảnh tịnh dương vào buổi hoàng hôn phản chiếu vào đằng sau lưng một thiếu nữ khiến cho bóng nàng ngả dài trên mặt đất. Bối cảnh cuối cùng trong bức vẽ là những chiếc lá khô bay ...

Ánh chiều đượm cảnh hoàng hôn Bóng người thiếu nữ bôn chôn dặm dài.

Lá vàng lác đác tung bay Sóng tình nổi gió những ngày cô liêu!

Bức họa này làm cho người xem có một cảm giác nhớ nhung những kỷ niệm mơ buồn của một thời dĩ vãng ảm đạm thê lương.

Bức họa thứ hai vẽ một cặp thanh niên nam nữ đứng giữa một đám mây mù đắm chiều nhìn nhau đắm đuối. Nhưng ánh mắt của họ bị đám mây mù ấy che khuất mà không trông rõ được nhau.

Nhớ mong ngày tháng mỗi mòn Tim còn rung cảm, mắt còn đắm đắm ...

Phương trời hai ngã xa xăm Ngàn mây che khuất bóng tấm mịt mù.

Bức họa này diễn tả một mối tình yêu đương giữa đôi thanh niên nam nữ.

Mặc dầu ở sát bên nhau trong gang tấc mà cõi lòng họ lại bị cách trở ngàn trùng, không khác kẻ ở ven trời, người ngoài góc bể.

Đám mây mù ấy chiếu vào một vật gì, Tiểu Phong không làm sao đoán hiểu nổi.

Bức họa thứ ba vẽ một đêm tam tối ngựa bàn tay không thấy năm ngón.

Giữa đêm tam tối dày mờ ấy có một đồng lửa cháy đỏ rực. Trong đồng lửa ấy có một gương mặt thiếu nữ. Hai giọt lệ rơi xuống hai gò má.

Cuộc đời mù mịt tối tăm, Càng yêu đương lắm càng cảm hận nhiều Lửa tình như đốt, như thiêu Tương lai hạnh phúc tiêu điều trong mơ Nghĩ bây giờ tương bao giờ, Lệ sầu đứt nổi trên bờ mi tuông!

Ý tứ trong bức vẽ này rất cao siêu, nhưng Tiểu Phong nhìn vào gương mặt đắm lệ của thiếu nữ trong đồng lửa đỏ ấy mà suy luận thì định chắc đây là một khung cảnh bi thương của người tuyệt vọng vì tình.

Ba bức vẽ này chẳng những nghệ thuật tinh xảo mà nét bút rất linh động.

Lạ một điều là thiếu nữ trong cả ba bức vẽ ấy đều giống hệt nhau một khuôn đúc.

Họa là nghệ thuật tượng trưng cho người sống, cảnh sống.

Từ trong ba bức họa ấy Tiểu Phong tìm thấy mạng vận của một thiếu nữ hết sức bất hạnh trên đời bị che dấu vào đó.

“Thiếu nữ trong họa là ai?”.

Đương lúc Tiểu Phong chìm sâu vào ý nghĩ ấy thì giọng nói của Bạch Cơ đưa lọt vào tai chàng:

– Anh xem bức vẽ đẹp đó chứ?

Tiểu Phong giật mình tỉnh mộng đáp liền:

– Bức họa tuyệt đẹp!

Bạch Cơ buồn bã, hỏi mỉa mai:

– Đẹp à?

– Đúng vậy, ba bức họa tuyệt đẹp. Có điều cả ba bức cùng chứa đựng một chuyện tình thê lương và bi thiết nào lòng người xem!

– Đúng lắm!

Bạch Cơ nở một nụ cười khổ sở trên vành môi khô héo. Giọng nói của nàng đượm vẻ buồn lê thê:

– Đây là ba bức họa mỹ lệ cùng do một thiếu nữ bất hạnh vẽ ra. Thiếu nữ trong ba bức họa này vì ái tình mà bước đi trên con đường ghê gớm đáng khiếp sợ. Nàng vì yêu mà sống, vì yêu mà chết!

Tiểu Phong «à» lên, đưa cặp mắt ngờ vực nhìn vào gương mặt rầu rĩ của Bạch Cơ.

Không nói thêm một tiếng nào nữa, Bạch Cơ dẫn Tiểu Phong đi vào trong một phòng khách. Trong phòng khách ánh sáng lơ mơ khiến người ta có một cảm giác như mình đi lạc vào một cõi thần bí.

«Phi Thúy Cung», danh tự rất mỹ lệ, sự trang trí lại càng mỹ lệ vô song. Lúc vào đường hầm đất, mặc dầu Tiểu Phong trông thấy cảnh vật thần bí, nhưng ở đó và ở đây, hai nơi thần bí rất khác xa nhau.

Một nơi thì thần bí khủng bố!

Một nơi thì thần bí mỹ lệ!

Tiểu Phong bỗng dừng bị cảnh vật thần bí mỹ lệ này hấp dẫn mê hồn. Liên khi ấy, một ả thị tỳ mặc áo xanh bung lên một khay trà mùi thơm ngào ngạt. Khay ngọc, chén vàng bóng nhoáng sạch sẽ. Chàng không ngần ngại uống cạn một chén nghe mát dịu cả lòng, biết rõ đây là một thứ hương trà hiếm có.

Bạch Cơ thông thả hỏi chàng:

– Anh à! Anh biết em mời anh đến chốn này để làm gì không?

Tiểu Phong trả lời:

– Để nói cho anh nghe về thân thể của em!

Bạch Cơ gật đầu, cười đáp:

– Không sai. Em nói rõ cho anh biết về thân thể của em. Có điều trước khi bàn về thân thể của em, điều cần thiết là em cần nói với anh vài câu chuyện.

– Chuyện gì vậy, hà em?

– Chuyện thứ nhất, anh nên trả lời thành thật bằng tiếng nói của con tim là anh có chân chánh yêu em hay không?

Tiểu Phong không do dự, đáp:

– Em khỏi nghi ngờ lòng anh. Mỗi người sống trên thế gian đều chỉ có một mối tình đầu. Mối tình ấy rất chân chánh. Em là người yêu tâm tương thứ nhất trong đời anh. Em chính là mối tình đầu của anh!

– Thế thì trong thành phần của ái tình có hai chữ lừa dối hay không?

– Không có, ái tình phải hoàn toàn chân thật. Có lừa dối là không có chân chánh yêu đương.

– Ái tình đã không có thành phần lừa dối thì trong hang đất anh nghe thấy những gì?

Lời cũ giờ ra nói lại khiến Tiểu Phong sững sốt hồi lâu. Chập sau chàng thở dài một tiếng, đáp:

– Em Cơ, đó là một chuyện anh không thể nói cho bất cứ một ai trên thế gian này. Anh bằng lòng nói cho em nghe những điều thấy nghe dưới hang đất, có điều làm kẻ đại trượng phu, đầu đội trời, chân đạp đất không thể thất tín, bất nghĩa. Bởi vì anh trót chịu ơn của người con gái ấy, lại đã trịnh trọng hứa hẹn là không đem việc dưới hang đất nói cho một người nào khác biết, kể cả người yêu của mình.

– Tốt!

Bạch Cơ nói tiếng ấy xong lại hỏi tiếp:

– Câu trả lời của anh chỉ nằm gọn trong lý lẽ ấy, em biết rõ kết quả trước khi em hỏi rồi, chẳng qua vẫn còn một chuyện khác nữa em cần hỏi kỹ lại anh.

– Em hãy nói rõ đi!

– Giả như em giết chết anh, vậy anh có hận em hay không?

Giật mình, Tiểu Phong thất kinh hỏi lại:

– Giết anh à?

Bạch Cơ cười lạnh lẽo đáp:

– Đúng rồi! Giết anh đó!

Tiểu Phong không sao tưởng tượng được Bạch Cơ có câu hỏi ấy nên không suy nghĩ kịp để trả lời. Chàng sợ hãi một hồi lâu chẳng mở miệng đáp. Qua một thời gian trấn định tinh thần, chàng mới hỏi:

– Vì cớ nào em giết anh?

– Em chỉ nói như thế mà không nói lý do!

– Thế thì anh hận em vô cùng. Hận ấy anh mang theo xuống chôn tuyền đài!

– Vì sao?

– Thù sâu của cha mẹ, anh chưa trả, lại ân nghĩa của Tinh Nhân Nhiếp Hồn anh chưa đền được. Nếu em giết anh thì anh mang trong mình cả mối thù sâu, cả ân nghĩa nặng. Trên thế gian, anh là một kẻ bất hiếu, bất nghĩa!

Bạch Cơ cười lạnh lút rợn hồn:

– Giả như em bằng lòng thay anh trả thù cho cha mẹ, đáp nghĩa Tinh Nhân Nhiếp Hồn?

– Thế thì ngược lại, anh không hận em, rất có thể cảm ơn em nữa, nếu em làm tròn hai trách nhiệm nặng nề ấy giùm anh!

– Lời nói thốt từ đáy lòng đấy chứ?

– Đúng vậy. Anh bằng lòng chết trong tay em, miễn thù trả nghĩa đền được trọn vẹn.

– Được vậy thì quý hóa vô cùng. Chẳng qua ...

Bạch Cơ cười lạnh lẽo mấy tiếng, rồi bỗng nhiên thở dài. Nàng rầu rầu nói tiếp:

– Em đưa anh đi xem một việc lạ!

Dứt lời nàng đứng dậy gọn gàng!

Đầu óc Tiểu Phong không khác bị một áng mây dày phủ kín. Câu chuyện của Bạch Cơ nói khiến chàng thất kinh, hành động của Bạch Cơ khiến chàng không hiểu.

Nàng đưa chàng ra khỏi phòng khách, chợt thấy ba mươi sáu thiếu nữ dung nhan tuyệt đẹp cung kính đứng nghiêm trong đại điện. Bạch Cơ lấy mắt ra dấu, miệng nói sang sảng không khác lệnh truyền:

– Mấy em, ai nấy lui ra bên ngoài hết. Không có lệnh ta gọi, tuyệt đối không được vào càn, dầu nghe có biến cố chi bên trong đi nữa cũng vậy! Hiểu rõ chứ?

Ba mươi sáu thiếu nữ này là ba mươi sáu vị Thiên Cương Tinh. Nghe Bạch Cơ dạy bảo toàn thể đều cung kính cúi đầu vâng lệnh, riu riu thối lui ra ngoài tất cả.

Bạch Cơ dắt Tiểu Phong đi thẳng vào trong điện. Nói đúng hơn đây là phòng ngủ của một người đàn bà. Ánh đèn le lói âm thầm chiếu rọi lên những mền mùng nệm gối toàn một màu xanh da trời mát dịu. Không khí tán mát một cái gì êm ả dịu hiền!

Tiểu Phong không hiểu Bạch Cơ sắp bày vẽ một tấn tuồng thần kỳ huyền bí chi đây. Mùi thơm của chốn phòng khuê cho chàng một cảm giác nhẹ nhàng phương phát.

Bạch Cơ nhìn Tiểu Phong như dò xét một ý nghĩ chi thầm kín đang sôi nổi trong đầu óc chàng, miệng hỏi nhỏ nhỏ:

– Anh có nhớ ra đây là đâu không?

Tiểu Phong ngơ ngẩn lắc đầu.

Bạch Cơ cười đau buồn rũ rượi nói:

– Chúng ta từng cùng nhau ngủ trên chiếc giường này một đêm hôm ấy!

– Trên chiếc giường này?

– Đúng rồi. Tại nơi đây.

Tiểu Phong hé môi cười rầu rầu.

Bạch Cơ lại nói tiếp:

– Đây là phòng ngủ của em! Chỉ có một chàng trai vào đây lần thứ nhứt, và ngủ trên giường này lần đầu tiên. Điều này, em tin chắc là anh tin em không nói dối?

– Anh tin lời em là hoàn toàn đúng với sự thật!

Bạch Cơ nở nụ cười đau khổ trên vành môi, gật đầu nhẹ nhẹ. Nàng đưa tay giờ chậm chậm một mé thanh giường ...

Trong lúc Bạch Cơ giờ chiếc giường đá ấy thoát nghe có những tiếng «ken két» vang lên. Vách đá trong phòng hé ra một cửa nhỏ.

Tiểu Phong giựt mình hãi kinh. Chàng không thể nào có thể tưởng tượng được bên trong buồng ngủ tinh vi mỹ lệ của một thiếu nữ vẫn có máy móc thế này.

Bạch Cơ nói:

– Anh, theo em sang bên ấy!

– Để làm gì?

– Xem một người đàn bà!

– Ai?

– Sang bên sẽ biết!

Tiểu Phong do dự một chút. Cuối cùng chàng bậm môi bước vào cái cửa nhỏ ấy sang qua phía bên kia.

Bạch Cơ lui lại đi sát theo đằng sau lưng chàng, dường như để hộ vệ mà cũng dường như để giữ chàng!

Đi độ mười bước, bất giác Tiểu Phong dừng gót đứng lại. Bởi vì trước mặt chàng đã hết ngã ra. Bạch Cơ liền hỏi:

– Cái gì vậy?

– Không có đường ra!

– Quay lại phía sau.

Tiểu Phong day lưng trở lại. Chàng liếc mắt ngó lên, sững sờ ngơ ngác.

Trong vách đá chỉ vền vền có một con đường nứt rạn vừa đủ một người đi lọt.

Tiểu Phong bạo dạn đi vào con đường nứt ấy. Nó là một ngã duy nhứt vào ra. Đi chừng năm sáu bước, Tiểu Phong thoát trông thấy cảnh vật trước mắt thành linh thay đổi bất ngờ một cách dị thường, chàng thụt lại sau một bước.

Đây cũng là một thạch thất tinh vi mỹ lệ tuyệt luân.

Gian thạch thất này sánh với «Phi Thúy Cung» có chỗ giống nhau về đại thể, chỉ khác nhau về tiểu tiết. Cuối cùng trong thạch thất có kê một cái giường đá hết sức rộng lớn. Chung quanh giường đá có màn the buông tỏa. Tiểu Phong thấy dung dạng có một người đàn bà nằm trên chiếc giường.

Tức thời ...

Bạch Cơ tiến sát đến bên mình chàng, lẹ làng lách tới đi nhanh đến trước chiếc giường đá. Nàng gọi khẽ khẽ vào trong màn:

– Chị Lục!

Tiểu Phong giống hệt một con quỷ nhập tràng. Không ai bảo chàng nhúc nhích, chàng cứng chẳng hiểu tại sao thân hình mình lại nhúc nhích. Sự thật chàng không hiểu mình phải làm thế nào, luôn cả chàng nữa, chàng cũng không hiểu rõ mình đang ở đâu, mộng hay tỉnh, thật hay giả!

Tiếng một người con gái khác vọng lọt vào tai chàng:

– Em Cơ à! Em mang người vào nấp cho chị đấy à?

Bạch Cơ hoảng sợ, giọng run rẩy đáp liền:

– Không!

– Tại sao lại không! Hôm nay phải có cho chị mới được!

Giọng nói của người đàn bà này lạnh buốt tợ băng sương mà chứa đựng bao niềm tức giận căm căm trước câu trả lời của Bạch Cờ.

Tiểu Phong mắt trông thấy tình hình, tai nghe rõ âm thanh thì chẳng khó khăn chi mà không đoán biết được người đàn bà này mới chính là kẻ đã dày vò vô số đàn ông trên chốn giang hồ. Chẳng hết sức lấy làm quái gở chẳng hiểu người đàn bà này là người thế nào? Tại sao Bạch Cờ lại chịu để cho nàng ta sai khiến? Vì đâu nàng bắt sống vô số đàn ông đem về hiến nạp cho người đàn bà này hiệp dâm?

Nghĩ đến đó, lửa giận phùng phùng cháy lên. Lập tức xoay nhoáng thân hình lẹ hơn điện xẹt, chàng đến ngay trước chiếc giường đá của người đàn bà ấy nằm.

Cũng vừa đúng lúc Tiểu Phong xẹt tới trước giường thì thân hình của người đàn bà ấy nhanh nhẹn cực kỳ, chỉ thấy thoát bóng mờ mờ, nàng ta đã ngồi dậy gọn ghẽ!

Bạch Cờ rồi rít lên:

– Chị Lục!

– Ngâm mồm lại ngay!

Bạch Cờ mặt xanh như tàu lá chuối. Nàng hoảng sợ thối lui một bước, hai mắt lơ lảo ngó đăm đăm vào người đàn bà ấy trên chiếc giường không này.

Tiểu Phong độ chừng nàng khoảng trên dưới ba mươi tuổi. Nàng có một vẻ đẹp lộng lẫy mê hồn, tuy không dám bảo là sắc nước hương trời nhưng cũng vào bậc tuyệt thế giai nhân, hoa nhường, nguyệt thẹn. Tiểu Phong lạnh lạnh nạt to:

– Nàng là ai?

Hai con mắt đen nhánh của người đàn bà ấy ngăm ngúa chàng một hồi từ đầu chí chân, miệng cười khúc khích nói:

– Không lẽ Bạch Cờ chẳng bảo cho cưng biết rồi sao?

Bạch Cờ hoang mang đáp vội:

– Chi Lục à, em không bảo chàng biết rõ chị là ai!

Người đàn bà ấy lạnh lạnh bảo lớn tiếng:

– Em Cờ! Không cần có mặt em ở đây. Em ra ngoài ngay! Chị đang khao khát một chàng trai lý tưởng như thế này.

– Không!

– Thế thì, mi cả gan chống cự lại mạng lệnh của ta à?

Bạch Cờ lúng quẻ năn nỉ:

– Chị Lục, em đâu dám.

– Không dám thì lập tức ra khỏi nơi đây ngay!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hồi 41

Toàn thân Bạch Cờ run rẩy bần bật không khác người đang lên cơn sốt rét. Nàng kinh khiếp quá đỗi, cứ ngó trân trối vào người đàn bà ấy.

Sau cùng, nàng quay lưng chạy nhanh ra khỏi gian thạch thất. Hai hàng lệ nóng chảy dài xuống hai gò má xinh xắn của nàng. Nàng mừng rỡ như là quá đỗi khiếp sợ, lại cũng mừng rỡ như là quá sức bị thương.

Tiểu Phong lạnh lạnh kêu vang dội lên:

– Em Có! Em trở lại ngay với anh!

Giọng nói của chàng chứa đầy sát cơ.

Bị Tiểu Phong gọi giật ngược, Bạch Cơ dừng chân đứng lại. Nàng nhìn chàng bằng đôi mắt hãi hùng.

Hầm hằm sát khí, Tiểu Phong cất tiếng hỏi to:

– Nàng ta là ai?

Miệng nạt hỏi, chân chàng bước tới bên chiếc giường đá. Không khí trong gian thạch thất đã thần bí lại thêm căng thẳng cực kỳ. Mặc dầu Tiểu Phong không biết rõ người đàn bà này là người thế nào, có liên quan với Bạch Cơ ra làm sao, nhưng trông thấy cử động và ngôn ngữ của nàng ta đối với Bạch Cơ chàng hết sức bất mãn.

Người đàn bà ấy thò tay vén bức màn the mà vẫn cứ ngồi y nguyên một chỗ trên chiếc giường đá. Một cái mền bằng gấm máng khuất hai con mắt của nàng ta. Nhích môi nở một nụ cười tươi rói, nàng ta cất giọng thánh thót êm đềm hỏi Tiểu Phong:

– Cùng tên họ là gì? Người sao mà đẹp nhỉ.

Trong câu hỏi lạnh băng như tuyết giá của người đàn bà ấy có chứa đựng một oai lực vô biên. Trong lòng Tiểu Phong cảm thấy rung động dị thường. Chàng nổi giận trả lời xẵng xóm:

– Chính ta đã hỏi trước nàng câu ấy!

– Em cần hỏi cung thì cung cứ vui vẻ trả lời, so đo làm chi từng câu nói như vậy?

Tiểu Phong không dần được nữa, chàng ồng nạt vang:

– Bộ ta sợ nàng sao chứ? Đừng hòng đem cái thói tà dâm mà khêu gọi con tim sắt đá của ta, mà cũng đừng mong dùng đến oai lực hăm dọa ta!

Dứt tiếng, Tiểu Phong đánh tới một chưởng nổi gió ào ào.

Tiểu Phong là một người cuồng ngao vô song, lẽ nào chàng chịu để cho người đàn bà dâm độc này trêu ghẹo gai mắt. Vì thế nên một chưởng của chàng đánh ra mang theo cả công lực toàn thân, đã mau như điện chớp mà lại mạnh dường đẩy núi, xô non.

Vừa đánh tới một chưởng, chàng chợt nghe tiếng khiếp hãi của Bạch Cơ kêu lên:

– Anh, không đừng đâu.

Có điều chậm mất rồi!

«Ầm» một tiếng nổ rền tai, chỉ thấy đá vụn bẻ tan bay văng như hốt trấu mà vãi.

Tiểu Phong thừa thế thối lui trở ra. Chàng ngược mắt nhìn lên, bắt gặp hoảng kinh đánh thót.

Một chưởng ấy của Tiểu Phong nhắm thẳng vào ròng ngực người đàn bà dâm độc đang ngồi chễm chệ trên chiếc giường đá, thế mà kết quả chỉ làm cho bức màn the rách nát với tám vạch đá lũng thành một lỗ sâu hoặc không khác miệng hang ra, người đàn bà ấy vẫn ngồi yên một chỗ vững chắc không khác hòn núi Thái Sơn!

Khiếp hãi đến rợn hồn, chàng tự bảo thầm trong bụng:

“Sức một chưởng của mình nhỏ lắm cũng phải trên ngàn cân, thế sao đối phương lại chẳng hề hấn mấy may nào cả!”.

Nghĩ không ra lẽ, Tiểu Phong ớn sợ toát mồ hôi dè dề hỏi:

Người đàn bà ấy buột miệng khen:

– Cung không to xương lớn vóc chi mấy mà chưởng lực mạnh mẽ quá chừng. Em mới thấy được một người đàn ông vừa bụng như thế lần thứ nhất!

Qua cơn sợ hãi, chàng cười nhạt một tiếng, bảo:

– Mới dùng sức sơ sơ chưa có chi lắm. Còn nhiều thế chưởng mạnh mẽ gấp bao nhiêu lần.

– Vậy càng tốt! Hãy đem hết ra xem thử! Cung mạnh mẽ chừng nào, em càng thích chừng nấy.

Bạch Cơ sợ hãi kêu lên om sòm như điên:

– Tiểu Phong, không đừng đâu. Đừng! Đừng!

Câu nói của Bạch Cơ còn ngập ngừng chưa dứt thì tiếng quát của người đàn bà trên giường đá lạnh lẽo như băng cương đã cắt đứt nửa chừng:

– Ta bảo mi ra khỏi nơi đây nghe hay không nghe?

Tiếng nghe vừa thốt khỏi hai vành môi của nàng thì Tiểu Phong cũng vừa hét to quát chúa một tiếng, đánh liền song chưởng ào ào.

Chàng biết rõ trong lòng võ công của người đàn bà này không phải tầm thường nên chàng vận dụng bảy thức của môn «kích» cấp kỳ. Thực lực của song chưởng lần này cực kỳ mãnh liệt tuyệt luân.

Bỗng nhiên ...

Ngay khi Tiểu Phong phát ra hai đạo chưởng lực ấy thì Bạch Cơ xoay lướt thân hình một vòng nhảy bổ vào người chàng chụp tới.

Tác động ấy của nàng vượt hẳn ra ngoài ý liệu của Tiểu Phong. Chàng thất kinh kêu lên «Em Cơ» một tiếng, vội vã rút chưởng trở về thối lui ra sau tót tót.

Có điều cũng chậm trễ mất rồi!

«Àm» một tiếng nổ rền rung chuyển cả gian thạch thất!

Bạch Cơ kêu lên một tiếng thảm thiết. Thân hình kiều diễm của nàng bị chưởng lực của chàng đánh trúng bật văng vào trong vách đá không khác một mũi tên bay!

Hai lỗ tai của Tiểu Phong lùng bùng, chàng xây xẩm mặt mày, cơ hồ ngã nhào xuống đất bất tỉnh. Tiểu Phong không sao tính trước được Bạch Cơ toan lấy thân hình mảnh mai của mình làm cái bia đỡ nguyên song chưởng của chàng cho người đàn bà đang ngồi yên trên giường đá. Chàng định thần trở mắt nhìn xem, chỉ thấy Bạch Cơ miệng hộc máu tươi, đang nằm nhắm mắt trong lòng người đàn bà trên giường đá.

Nếu không kịp thời nàng đưa tay ra bắt Bạch Cơ giữ lại trong lòng thì nàng đã bị tổng thẳng vào vách đá tan xương, nát thịt, vỡ óc bể đầu chết một cách cực kỳ rùng rợn.

Tiểu Phong sôi nổi sát cơ trong lòng. Chàng nghiêng răng trèo trẹo, lớn tiếng bảo to:

– Buồng Bạch Cơ xuống ngay! Người hại mạng nàng thì mi sẽ chết.

Tiểu Phong chỉ sợ người đàn bà thần bí này cuu mạng mối hận thù Bạch Cơ đã dẫn chàng vào chôn này để hãm hại nàng, mà ra tay sát hại Bạch Cơ. Tiểu Phong lúng túng, đứng chết trân, cặp mắt của chàng mở to trừng nhìn vào người đàn bà đó.

Người đàn bà ấy bỗng từ từ buông Bạch Cơ xuống đất. Nàng chột ôm lấy mặt khóc nức nở.

Tiểu Phong ngược mắt nhìn xem lại thấy hai bàn tay ôm mặt khóc nỉ non của nàng ta từ từ hạ xuống.

Mặc dầu tuổi xuân đã quá ba chục rồi mà vẻ đẹp của người đàn bà này vẫn còn lộng lẫy. Gương mặt tươi xinh không khác hoa lê sau cơn mưa rơi tằm tã ấy vẫn hết sức cảm động lòng người như cũ khiến ai trông thấy cũng phải đứt ruột mũi lòng.

Ngó đắm đắm vào hai gò má long lanh ngấn lệ của nàng ta, Tiểu Phong thỉnh thoảng nhớ lại trong ký ức dường thể có gặp người đàn bà này ở một nơi nào đó nên có vẻ quen quen. Nhưng mà chàng không làm sao nhớ rõ được cho đích xác.

Người đàn bà này đưa nhẹ bàn tay mềm mại lên lau khô những ngấn lệ đọng trên gương mặt hoa ụ dột. Tinh quang trong cặp con mắt của nàng ta rảo cùng bốn phía. Sau cùng rưng lại trên gương mặt của Tiểu Phong. Thở ra một tiếng, nàng ta cất giọng buồn buồn:

– Tôi là một con đàn bà mặt chai, mày đá không biết xấu hổ là gì.

Giọng nói ai oán nỉ non, u sầu thảm thiết, lửa giận phùng phùng của Tiểu Phong bất giác bị tiếng than nảo nuốt và tiếng khóc thê lương của nàng ta vụt tắt trong lòng.

Chàng nghiêng răng, dần tiếng nói:

– Con mắt xem không lầm thì mi đúng là một con đàn bà hư hạ i xấu xa?

– Người biết tôi như thế nào?

– Ta biết mi như nhóp vồ số đàn ông!

Tiểu Phong thất vừa dứt câu thì một trận cười như điên cuồng thê lệ từ trong miệng người đàn bà ấy bật ra.

Tiếng cười giống như quỷ gào trong địa ngục, ma khóc giữa đêm trường.

Bên trong gian thạch thất đã tràn đầy không khí bồn chồn, giờ đây đậm thêm tiếng cười thê lương, khiến người nghe có cảm giác mọc ốc cùng mình.

Tiểu Phong mấy lượt ớn lạnh cả người. Chàng hỏi bằng một giọng hải hùng:

– Mi cười giống gì?

Tiếng cười ngưng hẳn. Vẻ mặt xinh xắn của người đàn bà ấy lộ nét lạnh tanh giống hệt bộ mặt của người chết đuối. Tiểu Phong kêu thảm trong bụng:

“Thật là quái gở.” Chàng tự bảo:

“Tâm tính của người đàn bà này biến đổi sao nhanh chóng quá!”.

Còn đang băn khoăn nghĩ ngợi, thoạt nghe tiếng nói chậm chậm của nàng ta:

– Người làm sao biết rõ?

– Ta tự nhiên phải biết!

– Bạch Cờ bảo cho người nghe?

– Không phải!

– Thế thì do đâu mà người biết tôi làm như bản vô số đàn ông?

– Bởi vì Mộng Diện Thần Nữ Bạch Cờ là một thiếu nữ trong trắng, trinh nguyên!

– Trinh nguyên?

Nàng ta lộ bai con mắt tròn vo ngó chăm chỉ vào mặt Tiểu Phong đầy ánh sáng lạ lùng sừng sốt. Sau cùng nàng ta cười, nói âm thầm

– Không sai! Bạch Cờ vẫn còn là một thiếu nữ trinh nguyên. Trái tim của nàng vẫn thuần khiết như xưa. Có điều ...

Giọng nói mơ hồ của nàng ta bỗng biến thành bồi hồi kích động:

– Người không biết được đàn ông đã lấy tất cả mọi điều cần thiết trên thân thể của tôi nên tôi cũng đòi lại tất mọi cái cần thiết ấy trên thân thể bọn đàn ông?

– Đàn ông lấy tất cả mọi điều cần thiết của mi?

– Đúng rồi. Một người đàn ông đã lấy mọi điều cần thiết của tôi, trái tim giọt máu, cảm tình và yêu đương, cùng với mạng sống của tôi!

– Điều ấy nói không ai nghe.

– Người hãy xem hai chân tôi đây nè.

Nói xong nàng ta đưa tay lột đôi vớ bông gòn trên chân.

Tiểu Phong liếc mắt nhìn xem, bất giác giựt mình kinh hãi. Chàng trông thấy hai ống chân người đàn bà này bị chặt đứt mấy sợi gân ở hai bên đầu gối.

Tiểu Phong thật không ngờ người đàn bà diễm lệ như thế mà lại là một kẻ tàn tật!

Nàng ta cười một tiếng đau đớn ê chề nói tiếp:

– Người có hiểu tại sao tôi bị chặt đứt hai đầu gối thế này không?

Tiểu Phong thất kinh thụt lùi hai bước, miệng đáp:

– Bị người ta cắt đứt phải không?

– Không sai.

Nàng ta cười lạnh lạnh mấy tiếng nói tiếp.

– Người đàn ông ấy lấy mất hy vọng, thậm chí lấy cả mạng sống của tôi, khiến tôi sống cuộc đời trong đen tối, không được trông thấy ánh sáng mặt trời.

Do đó tôi cần phải đổi lại trên thân thể tất cả đàn ông trong thiên hạ.

Nghe nàng ta nói, Tiểu Phong hiểu rõ như ban ngày. Người đàn ông mà nàng ta gọi đó không ai khác hơn là tình nhon của nàng ta. Với ý nghĩ đó, chàng

bất giác hỏi luôn:

– Người đàn ông ấy là tình nhân của nàng?

– Đúng lắm! Tình nhân của tôi!

Thở ra tiếng buồn da diết, nàng ta nói tiếp:

– Lúc người vào trong phòng khách có để ý trông thấy ba bức hắc họa treo trên vách tường hay không?

Nghe người đàn bà này hỏi, Tiểu Phong nhớ rõ trong đầu óc người đàn bà trong bức họa ấy chính là người đàn bà này, gương mặt giống lắm. Do đó, chàng tức khắc nghĩ đến thân thể của người đàn bà này. Quả thật nàng ta là một thiếu nữ bất hạnh nhứt trần gian. Tưởng tới nỗi lòng đau đớn của nàng ta, Tiểu Phong liền đáp:

– Có tôi có xem qua ba bức họa ấy. Người thiếu nữ trong bức họa rất giống nàng.

– Không sai. Thiếu nữ trong bức họa chính là tôi.

Nàng ta cười phơn phớt đau khổ rồi nói:

– Lê thiếu hiệp ơi! Một người nào cũng có thể có một quá khứ bất hạnh. Có điều tôi tin chắc, dầu một người nào có quá khứ bất hạnh đến đâu, cũng không thể sánh được một phần mười cái quá khứ bất hạnh của tôi. Không chừng đúng như lời người nói đó, tôi là một người hư hại xấu xa, tôi đã làm nhơ bẩn vô số đàn ông!

Nói tới đó, hai hàng châu lệ chảy dài xuống hai bên gò má của nàng ta, đè nén cảm xúc bi thương tràn ngập trong lòng, nàng ta lại nói tiếp:

– Tôi đã thề một lời là không bao giờ đem quá khứ bất hạnh của tôi, nói với bất luận người nào khác. Có điều, trong biến tình oan nghiệt, tôi là kẻ mất hết tất cả những điều cần thiết, kể cả mạng sống của mình. Hiện tại, trong chuỗi ngày tàn tạ, tôi đã tình con ác mộng.

Nàng ta cười đau khổ, rồi lại nói tiếp:

– Lê thiếu hiệp, tôi có một việc cần hỏi người!

– Xin cứ hỏi.

– Người có yêu Bạch Cơ không?

– Yêu!

– Người thề đi, thề vĩnh viễn không phụ rẫy nàng đi!

– Vâng. Tôi thề không bao giờ bỏ nàng, có Đất Trời chứng chiếu.

Người đàn bà ấy cười khổ sở, nói:

– Thế thì, người có thể ra khỏi chỗ này!

Tiểu Phong nói:

– Có điều đối với quá khứ của nàng đây, tôi vẫn cần được biết rõ.

– Không cần thiết. Người chỉ nên biết là giữa cõi trần thế mênh mông, người đã trông thấy một người đàn bà hết sức bất hạnh là đủ rồi!

Giọng nói của người đàn bà ấy vừa dứt chợt thấy thân hình nàng ta bắn bật lên cao, không kém một lần tên bay tông mạnh đầu vào vách đá.

Tiểu Phong kêu to lên thất kinh. Có điều tiếng kêu hoảng hốt của chàng lại bị một tiếng thét thảm thê át mất.

Tiểu Phong không sao có thể tưởng tượng nổi là người đàn bà này lại quyết tâm tự tận quá đổi bất ngờ đến thế. Chàng không sao cản trở kịp. Khi trông thấy thì nàng ta đã vỡ sọ, phọt óc, máu văng tung tóe như mưa, chết không toàn mạng!

Tiểu Phong đứng sững sốt chết trân tại chỗ. Chàng quên cả mình, quên hẳn cả việc chi đang xảy ra. Chàng không khác một cái xác không hồn, một pho tượng cây, một vật vô tri giác.

Nhưng mà đời chàng không sao quên được là mình từng thống hận người đàn bà đã chết này. Thống hận bao nhiêu, hoài niệm bấy nhiêu. Nàng ta đã bị đàn ông làm nhơ bẩn cuộc đời. Nàng ta cũng đã làm nhơ bẩn vô số cuộc đời của đàn ông. Tuổi xanh, mạng sống giống như một giấc mộng Nam Kha. Đến nay nàng ta đã chết rồi, quá khứ ô uế của nàng ta cũng ngủ dài một giấc ngàn thu dưới suối vàng. Tiểu Phong thở dài một tiếng, nói lấp giáp một mình:

– Chết là hết. Để cho cuộc đời như bản của nàng ta ngủ yên, để những người trong sạch, thơm tho được sống cuộc đời hạnh phúc!

Tiểu Phong tuy không biết rõ người đàn bà này tại sao mà tự tìm cái chết nhưng cái chết của nàng ta rất được sự đồng tình của chàng.

Tiểu Phong lui ra khỏi gian thạch thất. Chàng mới chợt nhớ ra là Bạch Cờ đang bị trọng thương. Chàng lập tức ẵm nàng đặt lên chiếc giường đá trong phòng ngủ của nàng, ngồi sát một bên vận công điều trị.

Sau độ nửa tiếng đồng hồ, Bạch Cờ lần lần hồi tỉnh. Nàng liếc mắt nhìn Tiểu Phong, hỏi hớn hên:

– Nàng ta đâu?

– Ai?

– Ngô Lục.

Xoay mình một cái nhanh chóng, Bạch Cờ vùng ngồi dậy lẹ làng.

Lòng đau quặn thắt, Tiểu Phong đáp liền:

– Chết rồi!

– Cái gì? Anh bảo sao?

Bạch Cờ lỗ hai con mắt tròn vo ngó Tiểu Phong đầy vẻ sợ sệt.

Thở ra một tiếng, Tiểu Phong nói:

– Đúng rồi! Nàng ta đã chết!

– Anh ...

Bằng một giọng run rẩy khích động, nàng kêu to:

– Trời ơi! Anh đã giết người đàn bà bất hạnh ấy?

– Không.

Tiểu Phong bèn đem hết những gì đã xảy ra vừa rồi kể rõ lại cho Bạch Cờ nghe.

Sau khi nghe hết tư sự nguồn cơn, nàng gục mặt trên gối buông tiếng khóc thổn thức ai bi.

Tiểu Phong lặng thinh cảm động.

Khóc tí tê, tức tưởi một hồi lâu, Bạch Cờ mới ngưng tiếng khóc lại. Từ trong động tác não lòng ấy mà xét đoán thì chắc là người đàn bà ấy đối với Bạch Cờ có thi thố một ân huệ chi rất to lớn, nặng nề. Nếu không phải như vậy thì cái chết của nàng ta đâu đến nỗi làm cho Bạch Cờ thương tâm thế ấy!

Khác nào một kẻ mất thần, nàng buồn bã nói:

– Không chừng nàng ta phải kết thúc sanh mạng của mình bằng một sự chọn lựa ấy! Ôi!

Bạch Cờ nói dửng dưng, bỗng nghe trong nội thất ngân vang những hồi chuông thánh thót. Tiếng chuông ngân vang hết sức bất ngờ.

Tiểu Phong bị những tiếng chuông ấy làm cho trái tim rạo rực. Chàng ngước mặt lên nhìn Bạch Cờ thấy gương mặt âu sầu u dột của nàng biến sắc sợ hãi, kinh hoàng. Tiểu Phong ngạc nhiên hỏi vội:

– Gì thế?

Bạch Cờ nhú sạm hai hàng lông mày lá liễu đáp liền:

– Có người vào lọt trong «Phi Thúy Cung» rồi!

– Người nào?

– Người lạ. Vì không phải vậy thì mấy em chẳng động chuông báo nguy!

Bạch Cờ nói xong xoay tít thân hình chạy bắn ra ngoài ngõ đi vào «Phi Thúy Cung».

Tiểu Phong từ lúc theo gót Bạch Cờ vào đến phòng khách rộng lớn, chàng đã để ý nơi đây canh phòng nghiêm mật, bố trí chặt chẽ. Hiện tại nghe chuông

báo nguy, thấy Bạch Cơ sợ hãi, hoảng kinh, chẳng tự biết biến cố không phải tầm thường. Thấy nàng chạy ra khỏi phòng, Tiểu Phong cũng bươn bả chạy theo đề phòng bất trắc.

Khi cả hai chạy đến phòng khách chợt thấy ba ả thiếu nữ áo xanh, mặt mày hốc hác, mở hết tốc lực của hai chân, âm thầm chạy sấn sả vào. Bạch Cơ hỏi ngay:

– Việc chi xảy ra?

Ả thiếu nữ áo xanh chạy giữa hơ hải trả lời:

– Ô chị ạ! Có người qua lọt «Thiên La Trận» vào được bên ngoài «Phi Thúy Cung» rồi!

– Trận thế chưa tan rã chớ?

– Chưa!

– Được rồi! Máy em cứ trở về giữ vững cương vị cũ!

Ba thiếu nữ áo xanh cung kính vâng lệnh, lập tức thối lui ra ngoài phòng khách.

Bạch Cơ liếc mắt ngó Tiểu Phong rồi cũng hấp tấp chạy theo.

Ngoài sân phòng khách, bầu trời xanh biếc mênh mông. Cảnh vật chìm vào một màu đen tối.

Tiểu Phong vừa ra khỏi gian đại viện thoát nghe một trận cười dài lanh lảnh ngân vang, tiếng cười theo gió lọt vào tai chàng hết sức quen thuộc. Chàng cảm giác ớn lạnh trong lòng.

Theo chỗ phát ra tiếng cười ấy Tiểu Phong rảo mắt ngó chừng. Chàng chỉ thấy bóng vài ba thiếu nữ áo xanh qua lại, tới lui canh phòng cẩn mật, chẳng còn phát hiện vật chi khác nữa.

Thình lình ...

Một tiếng nạt quát chứa dội đến:

– Các hạ là cao nhon phương nào? Chẳng hay vào «Phi Thúy Cung» với dụng ý gì?

Giọng nạt hỏi ấy là của một ả thiếu nữ áo xanh, thật ra Bạch Cơ và Tiểu Phong, sau khi nghe tiếng của ả này, lập tức nhắm thẳng vào khu rừng tòng phóng tới không kém hai ngôi sao rụng.

Một giọng nói lanh lảnh khác vang lên:

– Nơi đây có phải là chỗ ở của Mông Diện Thần Nữ không?

– Đúng vậy, không sai.

Lúc ấy Bạch Cơ và Tiểu Phong đã chạy đến bên mình một ả thiếu nữ áo xanh. Cả hai cùng ngược mắt nhìn xem, chỉ thấy một bóng đen đứng chống nạnh phía ngoài trận thế rừng tòng.

Bóng đen ấy lại cất tiếng hỏi sang sảng:

– Mông Diện Thần nữ có mặt tại đây hay không?

– Chính là ta!

Bạch Cơ ứng tiếng trả lời.

Bóng đen ấy nói:

– Nàng có biết một người kêu là Ngoạn Huyết Nhon chăng?

Tiểu Phong lanh lảnh ngắt ngang câu hỏi tiếp liền:

– Người ấy thế nào?

– Ngoạn Huyết Nhon mình bị trọng thương vì dám mạo hiểm vào do thám bí mật trong Thần Hồ nên đem đến trả lại cho Mông Diện Thần Nữ!

Dứt câu, bóng đen ấy vẩy mạnh cánh tay tới trước, bóng đen quay tròn như chong chóng bắn thẳng tới trước mặt Bạch Cơ!

Tiểu Phong đưa tay đón bắt Ngoạn Huyết Nhon. Chàng thấy ông ta miệng hộc máu tươi, hai mắt nhắm cứng, hơi thở chỉ còn thoi thóp ở ngực. Trông thấy tình trạng này, lửa giận bùng cháy trong lòng Tiểu Phong rần rần.

Bóng đen ấy lạnh lùng nói to:

– Oai danh «Thần Hồ» vang lừng khắp cả thiên hạ. Nếu vị nhon huynh này mà còn cả gan dám vào Thần Hồ thám hiểm bí mật một lần thứ hai nữa thì không còn được cái may mắn hiểm có của ngày hôm nay!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Hồi 42

Tiểu Phong quát to tiếng hỏi:

– Thần Hồ đã lấy lừng khắp cả thiên hạ, mà thủ đoạn tàn khốc thế này không sợ nghịch với tác phong chánh nghĩa sao?

– Mạo hiểm thám dò Thần Hồ là hành động bất kính, chỉ trừng trị sơ sài, lý phải làm vậy.

Nói xong, bóng đen phát nhẹ, nhả dưới chân núi nhảy xuống nhẹ hều không khác gió thoảng, mây bay!

Ngoạn Huyết Nhon nằm thiêm thiếp trong tay của Tiểu Phong. Chàng lập tức trao ông ta cho Bạch Cơ, miệng nạt bảo:

– Đồ nguoi chạy đâu thoát khỏi!

Liên theo với tiếng, Tiểu Phong tung vút thân hình rượt theo bóng đen xuống núi.

Thân ảnh của bóng đen mau lẹ cực kỳ, không kém một lần chớp nhoáng.

Khinh công của Tiểu Phong vượt hẳn lên trên hàng cao thủ hạng nhứt giang hồ nên thân pháp kỳ khoáng tuyệt luân. Có điều chàng vẫn bị bóng đen ấy bỏ rơi lại xa xa đằng sau, không tài nào bắt kịp.

Tiểu Phong định bụng xem cho thấy rõ mặt mày của Thần Hồ chủ nhon là ai. Ngoạn Huyết Nhon chỉ có thám dò Thần Hồ mà Thần Hồ chủ nhon lại đang tâm đánh chú mình đến trọng thương!

Chàng là một người cực kỳ cao ngạo trong đời chỉ biết phục tùng chánh nghĩa chứ không chịu để bất cứ một ai dùng võ lực uy hiếp mình. Võ công của chàng, sánh với đồ đệ của bậc kỳ nhon đệ nhứt võ lâm đương thời là Vạn Thế Tiên Cơ, vẫn còn cao hơn một lai. Chàng không tin là võ công của Thần Hồ Chủ nhon cao cường tới mức độ ấy.

Chỉ mấy lần bay lên lượn xuống nhẹ nhàng không khác cạnh én đưa thoi, Tiểu Phong đã thấy xuống dưới chân núi. Rảo nhẹ hai luồng nhãn quang khắp mọi nơi, chàng đã trông thấy cái bóng đen ấy đã vượt xa ngoài vài mươi dặm.

Tiểu Phong càng rượt mà càng nóng nảy, cất tiếng nạt rền một tiếng chuyển động núi rừng:

– Giỏi thì hãy dừng gót đứng lại xem nào.

Bóng đen ấy vẫn cứ làm thinh không đáp. Xuyên vào trong một khu rừng xanh rậm rạp, Tiểu Phong rượt mãi gần nửa buổi trời, chẳng những không sao bắt kịp Thần Hồ chủ nhon mà thiếu chút nữa đã mất tăm, mất dạng cái bóng đen đằng trước.

Lửa giận đốt cháy mặt mày, Tiểu Phong thi triển triệt để tuyệt kỹ khinh công.

«Sạt, sạt, sạt», liên liên ba lần tung lướt chàng đã ra khỏi khu rừng xanh!

Phóng tầm nhãn giới liếc xem, chàng vẫn thấy bóng đen ấy cứ cách xa một khoảng ba trượng y nguyên như cũ. Nghiến răng trệu trệu, Tiểu Phong nạt hét om sòm:

– Ngươi có chui xuống mười tám tầng địa phủ thì ta cũng quyết rượt theo tận ỏ!

Nhảy tới như bay nội ba lần phóng lên, sà xuống chàng đã rút ngắn đường đất còn độ một trượng ngắn cách giữa hai người.

Mé trước mặt, quả nhiên bóng đen ấy dừng gót dừng lại.

Tiểu Phong bắt vút thân hình một lần nữa đã chặn ngách đón đầu bóng đen.

Bóng đen ấy thụt lui một bước.

Tinh quang trong cặp mắt của chàng xạ bắn những tia chớp sáng chói ngời.

Chàng cất tiếng hỏi sấn sả:

– Giỏi sao không chạy nữa đi?

Lúc này, Tiểu Phong đã tức giận đến dựng tóc, cảnh hông. Chàng quét mắt nhìn xem, bất giác sững sờ ngơ ngác!

Trước mặt chàng hiện rõ thân hình kiều lệ của một thiếu nữ trạc chừng hai mươi xuân thu, mình mặc áo dài đen bằng lụa:

– Tiểu Phong đầu bắt tài vẫn sẵn sàng lãnh giáo nàng mấy chiêu tuyệt học!

– Ngươi!

Thiếu nữ áo đen ấy thụt lui một bước.

– Ngán rồi sao?

– Ngươi là ai?

Tiểu Phong nạt vang:

– Nàng hỏi ta là ai à? Nàng đã đánh Ngoạn Huyết Nhon, trọng thương xem ra võ công của nàng cũng có ngón độc đáo. Nào, tiếp ta một chiêu trước thử coi?

Tiếng dứt thì chiêu đã đánh thẳng vào ngực thiếu nữ áo đen.

Đương lúc giận dữ, chiêu lực của Tiểu Phong hùng mãnh vô biên, quyết lấy mạng đối phương nên chàng vận dụng toàn lực. Gió lốc sôi cuộn ào ào cuốn ập vào chỗ đối phương đứng.

Xoay tít thân hình kiều diễm, thiếu nữ áo đen ấy lách ra khỏi vòng chiêu kinh của chàng. Rất may là nàng phát hiện sớm. Nếu chậm trong đường tơ kẽ tóc chiêu lực của Tiểu Phong mà đánh trúng thì không chết liền tại trận cũng bị trọng thương trở thành phế nhân.

Đánh trật một chiêu không khác lửa chế thêm dầu, chàng càng thêm tức giận rống to như một con hổ ngầy:

– Hãy tiếp thêm hai chiêu!

Tiếng «chiêu» chưa kịp vọt ra khỏi miệng thì một chiêu lại đã đánh xéo vào ngang mạng mỡ của thiếu nữ áo đen.

Trước khi Tiểu Phong vung chiêu đánh ra, nàng đã rồi rít kêu lên:

– Ngừng tay đã!

Tiếng kêu kinh hãi của đối phương quả thật khiến chàng gấp rút thu chiêu trở về, miệng nạt hỏi:

– Nàng còn có lời gì trấn trời thì cứ nói mau!

Thiếu nữ áo đen chớp lia hai tròng con ngươi lóng lánh, tiếng nói lạnh lót ngân nga:

– Ngươi có phải một thằng khùng hay không?

Tiểu Phong không khác bị khiêu khích thêm, hằm hằm quát tháo:

– Đồ hư! Mi mới là con khùng!

– Ngươi mắng ta là khùng càng chứng tỏ ngươi là thằng khùng hơn nữa. Bởi vì nếu ngươi không khùng thì tại sao ngươi chẳng hỏi trước, hỏi sau, vô can vô có tấn công ta toàn là những chiêu trí mạng?

– Không lẽ mi bắt ta phải tử tế với mi à?

– Ta không cần điều đó. Nhưng ít ra ngươi cũng phải nói rõ cho ta biết vì cớ nào ngươi động thủ kia chứ?

– Vậy ta hỏi tại sao mi đánh Ngoạn Huyết Nhon trọng thương?

– Nói bậy. Ta biết Ngoạn Huyết Nhon là ai đâu?

Thiếu nữ áo đen ấy tức giận quá sức chịu đựng. Hai hàng lông mày tơ liễu của nàng xéch ngược. Thân hình kiêu lệ của nàng run rẩy không khác thần lằn đứt đuôi.

Tiểu Phong trông thấy bộ tịch của nàng không khỏi thất kinh hồn vía. Chàng hết sức ngạc nhiên nói:

– Thế nào? Nàng chối hả?

Thiếu nữ áo đen nghiêng răng, tức giận:

– Ngươi chính mắt trông thấy ta đánh Ngoạn Huyết Nhon bị trọng thương à?

Ngươi biết ta là ai không?

Câu hỏi ấy làm cho Tiểu Phong ngẩn người đứng trân trân như tượng đá, một chặp lâu không mở miệng được. Chàng tự bảo thầm:

“Không lẽ nàng chẳng phải là cái bóng đen mà mình rượt theo ngay từ lúc ban đầu?”.

Tiểu Phong còn bần khoản nghĩ ngợi thì giọng nói trong trẻo của thiếu nữ áo đen lạnh lót nạt to:

– Thế nào? Lúc này ngươi là thằng khùng, giờ đây lại biến thành thằng câm à?

Bị mắng một câu xối xả vào mặt Tiểu Phong động lòng tự ái, xoay qua tấn công khía cạnh khác của câu chuyện này.

– Nàng là ai?

– Ngươi là ai?

– Nàng không cần biết!

– Ta cũng không cần nói!

Hai người trả treo gay gắt, chẳng chịu nhịn ai.

Tiểu Phong tức ứa máu họng. Chàng như rồng sừng hai hàng kiếm mi để lộ cặp mắt lờm lờm sát quang, bảo:

– Nàng làm bộ đánh lừa đáng lấy vải the che qua mắt thánh, ta đánh cho một chưởng nát thây thì đừng có trách đa.

Thiếu nữ áo đen sừng sộ trả lời:

– Ngươi đừng tưởng làm tàng, làm phách mà hăm dọa được ta. Thì đâu ngươi hãy đánh thử đi?

– Tốt lắm! Thách thì ta cho biết tay!

Tiểu Phong miệng nói mà thân hình phóng tới, hai tay đánh liền song chưởng vào thẳng trung bộ thiếu nữ áo đen. Hai động tác vừa phóng thân hình vừa đánh song chưởng cùng thì triển đồng một thời gian chớp nhoáng là một võ học tuyệt kỹ chưa từng thấy trên giang hồ.

Có điều thiếu nữ áo đen cũng không vừa. Đúng lúc thân ảnh của chàng bắn tới nàng xoay mình lách khỏi đánh trả lại một chưởng không kém phần mãnh liệt ào kỳ.

Cả hai người cùng động thủ mau lẹ dường thể đồng một khoảng khác thời gian.

Thấy đối phương ngang nhiên đối phó thẳng thắn với mình, Tiểu Phong lòng lộn quất to:

– Nàng phải chết!

Rút chưởng mặt trở về, chàng quét mạnh một chưởng bên trái!

Thiếu nữ áo đen nằm mộng cũng không sao tưởng tượng được thân thủ của chàng kỳ quái vô tỷ đến mức độ xuất thần nhập hóa ấy. Nàng kêu thảm một tiếng “Nguy”, lập tức vọt mình thối lui.

Có điều, nàng nhanh nhẹn đến gấp đôi lần như vậy nữa, cũng không tài nào tránh kịp một chưởng ấy của Tiểu Phong. Nó là tuyệt chiêu mà Tiểu Phong đã kết liễu tánh mạng của Nam Quân.

Vì vậy, thân hình kiêu lệ của thiếu nữ áo đen bị đánh văng ra ngoài hơn một trượng. Máu tươi trong miệng nàng ọc tuông không khác một trận mưa.

Không đợi cho thân hình của thiếu nữ áo đen kịp rơi chấm đất. Tiểu Phong tung bay lướt tới, đưa tay nắm chặt vạt áo sau lưng của nàng kéo lên không khác một con điều hâu đớp con bọ câu nhỏ. Chàng vực nàng tỉnh lại, ơng ơng hỏi to:

– Nàng là ai? Nói mau!

Thiếu nữ áo đen trừng to hai con mắt đỏ ngầu như hai đốm lửa, nàng «hừ» một tiếng đầy oán hận khép trên bốn mí, thà chịu chết, không chịu nhục.

Tiểu Phong không sao chịu được cử chỉ quật cường của đôi phương ngoan cố đến nước không xem mình vào đâu trong cặp con mắt chứa căm thù.

Chàng hét lên inh ỏi:

– Nàng nói hay không nói?

– Không ... nói!

Thiếu nữ áo đen chưa dứt lời, «bốp bốp» hai tiếng tiếp liền. Tiểu Phong giáng thẳng bàn tay mặt nàng luôn vào má nàng hai tát tai nẩy lửa.

Mặt nàng đỏ tía, nàng tức giận đến nghẹn ngào:

– Ta mà không chết, sẽ có một ngày trả đủ món nợ hôm nay!

– Đừng hòng ngậm đá vạ trời. Nếu nàng nhút định không nói, ta quyết bẻ hết hai hàm răng nàng tức thì.

Hai cái tát tai của Tiểu Phong làm máu miệng của thiếu nữ áo đen học máu có vòi cơ hồ chết giấc tại chỗ. Nàng tròn mắt ngó chàng rồi lại nhắm kín hai mắt.

Tiểu Phong giận run cả người. Nghiến răng, bặm môi, chàng dần giọng hỏi:

– Thiệt không nói ha?

– Không ... nói ...

Tiểu Phong đương cơn tức giận, lại giáng thẳng cánh tay mặt lên cao nhắm thẳng vào gương mặt của thiếu nữ áo đen sắp sửa ...

Liền đúng lúc ấy ...

Chợt nghe tiếng Bạch Cơ gọi to:

– Anh, ngừng tay!

Câu nói chưa hết, Bạch Cơ đến rơi xuống tại chỗ.

Tiểu Phong rút tay trở về, ngược mắt nhìn tới chàng thấy vẻ mặt của Bạch Cơ hầm hầm sắc giận, miệng hỏi gay gắt:

– Vì có gì, anh đánh người ta?

Tiểu Phong sững sờ hỏi lại:

– Vì có gì mà lại không đánh?

Bạch Cơ nhướn xéch hai hàng lông mày lá liễu, gần hỏi:

– Anh chỉ có tài tát tai con gái, chẳng biết phép lịch sự là sao? Hừ, nên nhả nhận, một chút chứ?

Câu nói ấy thức tỉnh Tiểu Phong. Lúc ban sơ, chàng cũng dùng cái lối vũ phu ấy đối xử với nàng. Bị mấy cái tát tai, nàng học máu mồm, sưng vù hai gò má!

Tiểu Phong bẽn lẽn nhìn Bạch Cơ, ú ớ mãi mà không nói được thành câu:

– Cái ... cái ...

Bạch Cơ lạnh lạnh, hỏi:

– Nàng ta có phải là cái bóng đen lúc đầu hay không? Anh đã không biết được rõ ràng chắc chắn, thế thì tại sao lại đánh nàng ta ra thân thể như vậy?

– Anh định chắc là không làm!

Bạch Cơ cười nhạt nhẽo bảo:

– Anh thông minh như đười, mà hồ đồ một lúc!

- Tại sao?
- Người con gái này không phải là cái bóng đen ban đầu.
- Làm sao biết được?
- Bởi vì võ công của người con gái này còn kém xa cái bóng đen lúc ban đầu ấy!

Tiểu Phong bảo thầm trong bụng:

“Quả đúng không sai. Cái bóng đen lúc ban sơ thân pháp chẳng kém mau lẹ chi hơn mình. Còn võ công của người con gái này lại còn thua sút hơn mình quá xa. Cả hai không thể là một. Điều ấy không thể phủ nhận.” Nghĩ đến đó, chàng buông nhẹ thiếu nữ áo đen xuống.

Bạch Cơ ngấm nghĩa nàng sơ qua, rồi thò tay vào áo lấy ra một viên thuốc màu hồng bỏ vào trong miệng thiếu nữ áo đen.

Tiểu Phong nhích môi cười gượng gạo miệng hỏi:

- Chú Lê Tín của anh thế nào?

Bạch Cơ đáp:

- Ông ta đã được em cứu tính lại rồi, hiện đang tịnh dưỡng tinh thần trong Phi Thúy Cung!

Ngừng một chút, nàng khuyến cáo Tiểu Phong:

- Từ rày về sau, mỗi lần động thủ với người ...

Nói đến đó, Bạch Cơ bỗng nhiên nín thinh. Bởi vì nàng suy nghĩ đến việc cho Tiểu Phong uống «Tán Công Phấn».

Tiểu Phong liền hỏi:

- Thì thế nào?
- Trước hết phải hỏi rõ ràng, chớ đừng hồ đồ!

Hai người còn đang nói chuyện thì thiếu nữ áo đen đã lần lần hồi tỉnh. Nàng tròn mắt ngó Tiểu Phong rồi nhắm kín hai mắt lại như cũ.

Lúc này Tiểu Phong vẫn còn nghi ngờ thiếu nữ áo đen này không hiểu phải là bóng đen lúc ban đầu không.

Bạch Cơ cúi sát xuống gần bên tai nàng, ân cần tha thiết hỏi:

- Cô nương nghe trong mình có sao không?

Thiếu nữ áo đen ấy tung mình đứng dậy, nhếch môi cười gần một tiếng, ngó thẳng vào mặt Tiểu Phong nói dần từng lời:

- Một chương cùng với hai tất tai, bốn cô nương ghi chặt vào lòng.

Dứt câu, nàng day sang nói với Bạch Cơ:

- Cô nương ban tặng linh dược, ngày sau sẽ có đáp đền.

Nói xong thiếu nữ áo đen bật bổng thân hình, bay đi nhấp nháy.

Tiểu Phong đứng ngơ ngác tại chỗ.

Cuối cùng, thiếu nữ áo đen này có đúng là Thần Hồ chủ non hay không, đối với chàng, vẫn cứ còn là một áng mây mờ không tìm ra sự thật.

Bạch Cơ lờm Tiểu Phong, nói giọng hân học không vui:

- Anh ngoài việc giết người ra, còn cột chặt thêm nhiều mối họa lớn vào mình nữa!
- Ai biết chắc nàng ta có phải Thần Hồ chủ non hay không?

Bạch Cơ chỉ cười nhạt nhẽo, không nói tiếng nào.

Tiểu Phong nhớ tới điều chi trong đầu nên nhìn nàng, lên tiếng nói:

– Em Cơ, anh hỏi em một chuyện.

– Thì cứ hỏi đi.

– Tại sao em bảo chú anh đi độ thám cho biết Thần Hồ chủ non là ai?

Bạch Cơ thở ra bảo:

– Chẳng phải anh đã trông thấy tận mắt người đàn bà bất hạnh trong thạch thất rồi sao?

– Trông thấy rõ rồi. Không lẽ người đàn bà ấy có liên quan đến Thần Hồ chủ non?

– Không chừng có thể như vậy. Bởi vì câu chuyện ấy nói lại thì dài lắm. Đại ý gần đúng với sự thật là thế này, mười mấy năm về trước, người đàn bà ấy là Ngô Lục tuy không phải là một non vật lầy lừng oai danh trên chốn giang hồ, nhưng cái tên Ngô Lục vẫn được rất nhiều người nghe biết. Nàng có tên tuổi chẳng phải nhờ võ công mà chính là nhờ môn hội họa. Nghệ thuật hắc họa của nàng biểu hiện ở tinh hoa tối cao về ái tình. Dùng nét bút, nàng làm sống động những ý nghĩ kín nhút, những rào rạt của con tim. Ngày ấy, Ngô Lục yêu tha thiết một chàng trai! Nghe nói lại thì khoảng đời tình ái giữa cặp uyên ương ấy phải trải qua vô số những cơn sóng gió phủ phàng, những cảnh ngộ rầy đầy ngang trái.

Sau lại, chàng trai ấy, hay nói đúng nghĩa hơn là người đàn ông ấy, mặc dù cả hai đã sống chung nhau thành đôi vợ chồng, không còn là trai gái nữa, bỏ nàng ra đi biệt.

Tiểu Phong hỏi:

– Tại sao?

Bạch Cơ rũ rượi lắc đầu:

– Người đàn ông ấy bỏ rơi nàng ở lại mà cất bước ra đi, cuối cùng là tại làm sao, tình hình ấy, không phải chính người trong cuộc, thì không một ai bên ngoài có thể hiểu được. Đúng như lời anh đã nói với em hồi hôm, một đời người chỉ có một mối tình đầu, mối tình đầu của Ngô Lục lại bị người nàng yêu dày vò, chà đạp, đẩy vào bùn nhơ. Qua ba năm sau khi cất bước ra đi, người đàn ông ấy lại xuất hiện trước mặt nàng. Đợi chờ trong bao ngày tuyệt vọng, sự trở về của người đàn ông ấy giống như một giấc mộng đẹp thần tiên. Ngô Lục lạnh lẽo cô đơn trong chuỗi ngày mỏi mòn, khô héo, bỗng nhiên ấm áp, xinh tươi. Nàng cảm thấy hạnh phúc ái tình vươn cánh bay đi đã trở lại với mình trong niềm vui sướng. Có điều sự tình đưa đến ngoài hân ý nghĩ của Ngô Lục. Người đàn ông ấy, chờ đúng lúc nàng không chú ý mảy may đến hân nhanh như nhaoáng, hân cắt đứt gân hai đầu gối của nàng.

Tiểu Phong chận ngang lời Bạch Cơ:

– Em Cơ! Phải chăng em nghĩ người đàn ông ấy chính là Thần Hồ chủ nhân?

– Em chỉ suy đoán thôi.

– Nếu Thần Hồ chủ nhân là gã đàn ông đón mặt ấy, anh sẽ không tha cho lão.

Tiểu Phong trầm tư suy nghĩ, rồi nói:

– Chúng mình quay lại Phi Thúy cung coi chú Lê Tín như thế nào.

Bạch Cơ gật đầu. Hai người cùng sóng bước quay lại.

Suốt đoạn đường đó, Bạch Cơ lúc nào cũng suy tư trầm mặc. Nàng suy nghĩ phải dùng cách gì để Tiểu Phong uống «Tân Công Phấn».

Thời gian cạn một tuần trà họ đã về đến Phi Thúy Cung. Họ vừa đến cửa Phi Thúy Cung thì gặp ngay Ngọan Huyết Nhon ra đón. Cả ba kéo nhau vào trà thất.

Thấy sắc khí của Ngọan Huyết Nhon tươi tỉnh, Tiểu Phong hỏi:

– Thương thế trong người chú thế nào rồi?

Ngọan Huyết Nhon quay qua Bạch Cơ:

– Nhờ cô nương đây, thương thế của chú không còn đáng ngại nữa.

Ngọan Huyết Nhon quay lại nhìn Tiểu Phong. Sắc diện ông trở nên nghiêm trọng:

– Cháu đã có võ công cái thế, vậy cháu có nghĩ đến mối thù gia đình không?

Khuôn mặt anh tuấn của Tiểu Phong thoáng chốc bốc ngời sát khí như một hung thần say máu người. Chàng gằn từng tiếng:

– Cháu sẽ san bằng Địa Bảo. Cây Đèn Ma sẽ đốt cháy Địa Bảo và máu sẽ chảy thành sông. Đó là nguyện vọng của cháu.

Bạch Cơ nhìn khuôn mặt của Tiểu Phong. Nàng cảm nhận một trường không khí đang lan tỏa dần. Ý nghĩ trong đầu nàng lại lóe lên thể nào đang gạt Tiểu Phong uống thuốc để biến chàng thành một kẻ mất hết công lực toàn thân.

Ngoạn Huyết Nhon lại nói:

– Tiểu Phong, cháu sẵn sàng đi báo cừu cho cha mẹ, cho người on, cho gia đình của chú Lê Trung của cháu chứ?

Hai tiếng «báo cừu» to như một cái dẫu, từ trong đầu Tiểu Phong nháng lên một cái rồi tắt liền. Trong lòng chàng sôi nổi một trận then thùng, xấu hổ không biết dẫu vào đâu cho hết. Chàng gục đầu, trả lời:

– Thưa chú, sáng mai con sẽ thẳng đến Địa Bảo báo cừu! Thật không dám kéo dài thời giờ ấy nữa.

Ngoạn Huyết Nhon nói bằng một giọng thô lương thâm đậm:

– Vì sao Cây Đèn Ma lại sai cháu đi giết người, điều ấy chú không muốn hỏi tới nữa làm chi. Chẳng qua là nên ngừng tay đâm máu. Đánh chết Nam Quân, Tây Thần là hành động chẳng khó khăn gì mà không gây nên lòng công phẫn trong toàn thể võ lâm, thù của cha mẹ, nghĩa của người on, cháu không lo báo đáp đợi đến khi trở thành một Vô Cực Thiên Tôn Châu Vỹ thứ hai thì ôm hận ngàn thu!

Tiểu Phong đồng dạng đáp:

– Thưa chú, gây công phẫn toàn thể võ lâm. Điều ấy cháu không bận lòng nghĩ đến. Không phải cháu vâng lệnh Cây Đèn Ma giết người điên cuồng mù quáng theo lời vu cáo của thiên hạ. Việc cháu làm tuy bên ngoài trông thấy thì hung ác mà sự thật bên trong rất hợp chánh nghĩa. Có điều cháu không thể nói được nguyên nhân vì giữ chữ tín với người đàn bà thần bí trong hang đất đó thôi!

Ngoạn Huyết Nhon thờ dài buồn bã:

– Cháu tự thị võ công siêu nhon, nảy sanh tánh cao ngạo ngông cuồng, ôi ...

Ông ta ngưng hẳn lại, không nói tiếp trọn câu.

Tiểu Phong biết rõ trong lòng Ngoạn Huyết Nhon lo nghĩ việc gì. Vì vậy sau khi trả lời câu hỏi của Ngoạn Huyết Nhon chàng cũng chìm sâu trong im lặng.

Liếc mắt xem qua, đầu óc Bạch Cơ tính được một kẻ. Nàng nói với Ngoạn Huyết Nhon:

– Tiền bối à, mặc dầu thương tích lành lẽ như xưa, nhưng tiền bối cần uống vài viên thuốc đặng bồi bổ chân nguyên, khí lực.

Lẽ đương nhiên là Ngoạn Huyết Nhon không biết toàn bộ võ công, sanh mạng của Tiểu Phong đang nằm trong tay của Bạch Cơ. Nghe nàng nói, ông ta liền đáp:

– Ta đã hoàn toàn khôi phục, chẳng cần uống thuốc làm gì.

– Uống thêm thuốc vào không sợ bệnh hàn có thể phát sanh. Vãn bối đi mức nước nhé?

Nói xong, không đợi Ngoạn Huyết Nhon bằng lòng hay không, Bạch Cơ hồi hải chạy nhanh ra khỏi tòa đại thánh. Sau khi Ngoạn Huyết Nhon hòa thuốc vào trong nước xong, Bạch Cơ ngó Tiểu Phong nói:

– Anh Phong, anh có cần uống một chén nước trà cho khỏe khoắn tinh thần không?

Không đợi Tiểu Phong trả lời, nàng cũng bung một chung nước trà trao đến tận tay chàng.

Hắn là Tiểu Phong không nghi ngờ chi cả, chàng đón chung trà trên tay Bạch Cơ, tươi cười ngoài mặt, sung sướng trong lòng, cảm giác hạnh phúc vô cùng. Cử chỉ của nàng khác nào người vợ phụng sự đức ông chồng trong những ngày gần gũi.

Chàng uống cạn chung trà.

Nhưng Tiểu Phong nào biết đâu chỉ một chung trà ấy cũng đủ làm tiêu tan mất hết công lực toàn bộ của chàng?

«Tán Công Phấn» là tinh lực một đời của Vạn Thế Tiên Cơ. Bà ta đã hái, đã đào những rễ lạ, trái quý cùng khắp cả ba non, bảy núi chế luyện thành nên có một oai lực cao thâm phi thường, uống vào là thấy công hiệu ngay.

Sau khi uống xong giây lát, bỗng xây xẩm mặt mày. Chàng thất kinh hồn vía, tỉnh ngộ tức thì, kêu thảm một tiếng “Nguy”.

Đã hiểu rõ âm mưu của Bạch Cơ, chàng quát to tiếng nói:

– Em cơ, em cho anh uống thuốc gì?

Câu hỏi chưa dứt, thân hình lão đảo, chùng trà trên tay rơi xuống đất vỡ tan, chàng té ngã theo, mê man bất tỉnh.

Biến cố quá đổi kinh hoàng làm cho Ngọan Huyết Nhon đánh thót, nhảy dựng ngược lên. Ông ta sợ hãi, hỏi:

– Thuốc gì đó?

– «Tán Công Phấn»!

Thất kinh tái mặt, Ngọan Huyết Nhon buột miệng nói to:

– Thế nào? Nàng cho nó uống «Tán Công Phấn» khiến nó mất hết công lực toàn thân sao?

– Đúng vậy!

Sự kiện này làm cho Ngọan Huyết Nhon cũng chẳng dám tin. Nhon vật vờ lâm xem công lực quý hơn sanh mạng. Một khi Tiểu Phong mất hết toàn bộ công lực, còn có dũng khí để mà sống chăng? Đồng thời Ngọan Huyết Nhon cũng không sao nghĩ tới, Bạch Cơ trước kia bắt buộc mình phải lấy choặng «Tán Công Phấn» và «Tụ Công Hoàn» của Vạn Thế Tiên Cơ là để đến lúc Tiểu Phong lấy được Đèn Ma trở về thì gạt chàng uống «Tán Công Phấn». Ông cứ ngó trân trời Bạch Cơ bằng hai con mắt hoang mang sợ hãi. Thời gian nặng nề trôi qua rất lâu mà Ngọan Huyết Nhon vẫn không mở miệng nói được tiếng nào.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Hồi 43

Liền đúng lúc ấy ...

Tiểu Phong ngã ngửa trên mặt đất nằm êm ái không khác một người ngủ say đang thả hồn theo mộng, không trông thấy một trạng thái chỉ gọi là đau khổ cả.

Nhìn thấy tình cảm ấy, Bạch Cơ bất giác tương hai hàng lệ nóng. Nàng nói giọng buồn bã nghẹn ngào:

– Tiền bối ơi! Việc không thể làm cách nào khác hơn nên vẫn bối đành liều như thế. Vãn bối trót đã nhận lời với Kỳ Trận Thần Quân cho chàng uống «Tán Công Phấn».

Bạch Cơ đem tất cả đầu đuôi công việc thuật cho Ngọan Huyết Nhon nghe.

Sau khi thấu rõ nguồn cơn, Ngọan Huyết Nhon cũng âm thầm đồ lẹ. Ông ta rầu rĩ thốt lời:

– Bỏ hết! Bỏ hết! Đã có ngày nay là ngày trước! Ôi! Có điều nó mang nặng trong mình một mối huyết cừu của cha mẹ nó. Cừu sâu như biển cả, nó làm sao trả được hồi trời?

Bạch Cơ nói:

– Tiền bối an tâm. Vãn bối đã hứa thay chàng báo cừu đáp nghĩa.

– Có điều tự tay nó không lấy được máu của kẻ thù.

– Được rồi, chẳng sao đáng ngại. Trong mình vãn bối còn một viên «Tụ Công Hoàn» chỉ cần đưa chàng uống vào là công lực sẽ khôi phục lại ngay. Hiện tại, vãn bối chỉ giữ chàng không giết người bừa bãi. Đến lúc cần thiết sẽ hay!

Ngọan Huyết Nhon gật đầu bảo:

– Không chừng, đó là biện pháp.

Đến ngày thứ nhì Tiểu Phong hồi tỉnh.

Khi Bạch Cơ kể lại lúc nàng gạt chàng uống «Tán Công Phấn» Tiểu Phong tuân hai hàng lệ. Chàng nói bằng một giọng bi thương:

– Em Cơ ơi! Thù cha mẹ anh chưa trả mà em nỡ lòng nào sớm bắt buộc anh phải làm một kẻ phế nhon?

– Anh à! Anh có tàn phế đâu! Chỉ vì em lo sợ tánh mạng anh bị hãm dọa nặng nề nên em phải làm cho nội công của anh tan mất.

Ngoạn Huyết Nhon đứng một bên, nói xen vô:

– Đó cũng không chừng là do Cây Đèn Ma hại cháu.

– Cây Đèn Ma?

– Đúng vậy Cây Đèn Ma! Nếu cháu không đi lấy Cây Đèn Ma thì đã không có ngày hôm nay.

Tiểu Phong gạt đầu, Ngoạn Huyết Nhon liền nói:

– Thế thì, giờ đây chúng ta đi báo cừu.

Tiểu Phong nói:

– Vô công trong người cháu đã mất hết, làm sao đi báo cừu?

– Bạch Cờ và ta giúp cháu báo cừu.

Tiểu Phong buông to một chuỗi cười thâm. Tiếng cười nghe náo nùng đứt ruột gấp mấy lần tiếng khóc nỉ non. Chàng cười xong lại nói:

– Có điều, cháu đã hứa lời với Thần Vạn Năng, biết làm thế nào hoàn thành công việc?

Tiểu Phong nhớ đến đó, bất giác chàng lờm Bạch Cờ bằng cặp mắt hận thù, uể oải chống tay đứng dậy.

Bạch Cờ biết rõ chàng oán hận mình nên vội vã nói:

– Anh ... anh chớ nên giận em.

Tiểu Phong cười lạnh lẽo, đáp:

– Em Cờ, xin em đưa anh mấy bước ra khỏi Phi Thúy Cung. Cũng gọi lưu chút tình quyến luyến trong lúc chia tay.

Tiểu Phong giận Bạch Cờ là lẽ phải. Bởi vì chẳng những nàng đã làm mất toàn bộ công lực của chàng mà còn khiến cho chàng không trả được thù cho cha mẹ chàng nữa.

Bạch Cờ thâm thiết tuông roi hai hàng châu lệ:

– Anh, em thay anh báo cừu!

– Không cần thiết lắm! Lòng tốt của em, anh xin ghi vào lòng. Tiểu Phong này mặc dầu mất hết công lực, nhưng cũng còn có biện pháp trả thù cho cha mẹ của mình. Xin em hãy đưa anh ra khỏi Phi Thúy Cung.

Ngoạn Huyết Nhon hỏi:

– Cháu định đi đâu?

– Đi báo cừu cha mẹ trước khi đi tìm cái chết cho cháu! Làm con không tự tay trả thù cho cha mẹ, chết sao cho đành. Làm người không sức giúp đời, sống chi chặt đất?

– Cháu đi báo cừu liền bây giờ sao?

Tiểu Phong lạnh lạnh đáp:

– Thưa chú, vâng ạ. Đi ngay bây giờ.

Nói tới đây Tiểu Phong nhìn lên ba bức vẽ treo trên mặt vách tường. Ngần ngại một chút, chàng nói:

– Em Cờ, nếu không hẹp lượng, em có thể tặng một bức vẽ nầy không?

Bạch Cờ sững sờ một chút:

– Bức họa?

– Vâng. Một bức.

Bạch Cờ gạt đầu. Nàng cuộn bức họa vẽ gương mặt người đàn bà trong đồng lửa đỏ trao tặng chàng.

Sau khi cất bức họa vào túi, Tiểu Phong nói bằng giọng đầy tin tưởng:

– Tuy võ công mất hết, có điều anh sẽ tìm được người trả thù cừu giùm anh.

Ngoạn Huyết Nhon biết rõ tánh Tiểu Phong hết sức cứng cỏi. Khi đã nhất định một việc chi rồi thì không thể nào thay đổi khác, ông ta gạt đầu, bảo Bạch Cơ đưa chàng ra khỏi trận thế rừng tòng.

Sau khi rời xa «Phi Thúy Cung» Bạch Cơ thờ thần nhìn theo bóng hình Tiểu Phong, nói với một câu:

– Anh, anh không lượng tình tha thứ cho em sao?

Tiểu Phong chân bước lảo đảo không quay lại, miệng nói to tiếng:

– Lượng tình tha thứ, hay không lượng tình tha thứ chẳng thành vấn đề. Mặc dầu em làm cho anh mất hết công lực, anh vẫn yêu em như cũ. Chúc em mạnh giỏi. Anh đi nhé!

Nói dứt lời, chàng nhắm phía chân núi chạy xuống một mạch.

Lúc này, hơn lúc nào hết, Tiểu Phong cảm thấy một nỗi niềm bi thống chưa từng có trong đời mình. Nhìn ánh mặt trời đỏ ửng phấp phới xa xăm, chàng thở dài buồn bã.

Chàng bỗng nhớ đến bọn Lý Yên. Hiện tại toàn bộ công lực đã mất hết, chàng chỉ còn cậy nhờ mấy người này giúp sức đặng báo cừu. Với ý nghĩ ấy, Tiểu Phong nhắm phía sơn động của bọn Lý Yên hai mươi bốn người trú ngụ chạy đến.

Sau ba giờ đồng hồ chạy lúp xúp, mồ hôi nhễ nhãi hai gối môi tê, chàng mới đến nơi. Sau khi gặp mặt đông đủ, chàng thấy hai mươi ba kẻ môn hạ ấy theo sự hướng dẫn của Lý Yên đứng cung kính một bên chờ nghe chàng sai khiến.

Lý Yên lên tiếng nói trước:

– Lệnh chủ ra đi hơn mười mấy ngày trời mới trở về, chẳng biết hôm nay Lệnh chủ có việc cần cho Lý Yên này ra sức đỡ đàn hay không?

Tiểu Phong nói:

– Nhờ mấy anh em giúp tôi trong việc báo cừu cho cha mẹ.

Lý Yên sùng sốt, nói:

– Lệnh chủ đã lấy đặng Cây Đèn Ma, mới đây đánh chết Nam Quân, Tây Thần ...

Tiểu Phong cắt đứt nửa chừng câu, nói lời nói tiếp:

– Có điều hiện tại, tôi đã mất hết công lực.

– Mất hết công lực?

Tiểu Phong gạt đầu rồi đem chuyện uống «Tán Công Phấn» kể cho bọn Lý Yên nghe. Chàng chỉ giấu kín việc Bạch Cơ gạt mình uống thứ bột ấy không nói rõ mà thôi.

Nghe xong, bất giác Lý Yên kinh hãi, nói:

– Thế thì công lực của Lệnh chủ hiện tại đã mất hết rồi ư?

– Đúng như vậy đó.

– Lệnh chủ đã có lệnh dạy thì bọn anh em này ví dầu ...

– Kẻ sắp đến không rõ là bạn hay là thù?

Tiểu Phong biết rõ tâm lý của Lý Yên lúc này hết sức lo lắng cho chàng vì công lực của chàng đã mất hết. Nếu kẻ sắp đến là thù thì thật là một việc rất khó đối phó.

Thình lình ...

Những tiếng cười lạnh lẽo vang lên.

Tiểu Phong cùng Lý Yên quay mắt ngó lại.

Chỉ thấy trong một thời gian cực kỳ mau lẹ không đầy chớp mắt, có hai người đứng phía sau lưng.

Tiểu Phong vội vàng rùng mình đứng dậy.

Lý Yên bước nhanh một bước tới trước áng ngừ, mắt ngó hai người ấy chăm chăm. Hắn trông thấy một người vào trạc bốn mươi ngoài tuổi, mặc y phục theo lối nhà nho còn người kia là một quái nhân mặt mày gớm ghê hung ác.

Người trung niên nho sĩ ấy liếc nhìn vào mặt Tiểu Phong cười nhạt hỏi:

– Các hạ có phải là Tiểu Phong không?

Tiểu Phong lạnh lạnh đáp:

– Không sai. Hai vị là cao nhon phương nào vui lòng cho biết tên họ?

Người trung niên nho sĩ ấy, tay cầm cây quạt phẩy nhẹ bảo:

– Các hạ tuổi còn trẻ măng mà tên tuổi đã vang dậy khắp chốn giang hồ, khiến nhon vật các môn các phái run sợ. Lấy cái mớ tuổi ấy mà sánh với cái danh kia, quả thật đáng khiếp phục vậy.

Phong độ của người trung niên nho sĩ này nhả nhặn, trong lời văn câu nói của hắn chứa đựng khí chất hào hùng khiến Tiểu Phong trong nhút thời không sao đoán xét được đối phương có lai lịch như thế nào? Nghĩ ngợi băn khoăn, chàng lại hỏi tiếp:

– Không biết hai vị có phải vì Tiểu Phong này mà đến đây chăng?

Miệng mỉm nụ cười, trung niên nho sĩ ấy đáp:

– Không sai. Lão phu đã vắng bóng trên chốn giang hồ ngót vài mươi năm rồi. Hôm nay lại phải trở ra, một là gặp bạn cũ, hai là gặp các hạ.

Tiểu Phong và Lý Yên đều giật mình thất kinh. Quả thật không ngoài ý liệu của họ, hai người này vì Tiểu Phong mà đến.

Tiểu Phong cười thản nhiên, nói:

– Thế ra là vậy. Dám mong cho nghe tôn hử?

– Lão phu là Thần Tri Tử. Vị này Đông Quỷ một kỳ nhon trong «Tứ Đại Kỳ Nhon».

Ngưng giọng một chút, hắn nói tiếp:

– Các hạ tuổi còn trẻ quá, hôm nay lại chết ở chỗ này, khiến người đau tiếc biết bao!

Trung niên nho sĩ tự xưng ngoại hiệu làm cho Tiểu Phong ớn lạnh xương sống. Chàng không ngờ Thần Tri Tử mà Thần Vạn Năng sai chàng tìm mời lên Hận Thiên Phong lại là người này.

Ngó Thần Tri Tử, Tiểu Phong nói:

– Ngươi chẳng phải chúa tể U Minh làm sao biết đặt hôm nay ta chết tại đây?

Thần Tri Tử cười, bảo:

– Không cần là chúa U Minh, chỉ thấy vô số nhon vật võ lâm ở khắp mọi nơi kéo đến nơi này cũng đủ thấy rõ.

Tiểu Phong nói lạnh lạnh:

– Tiểu Phong ta có bận tâm đến việc ấy chút nào đâu!

Đông Quỷ đứng một bên Thần Tri Tử nhẩn nại không nói, liền cười khan hai tiếng, hỏi:

– Nam Quân và Tây Thân đều chết dưới tay ngươi?

– Còn ai khác hơn?

– Giỏi ... giỏi thật. Ngươi là nhon vật lòng ác, tay độc quá đời. Đông Quỷ này đau lòng về nỗi mất bạn cố giao nên xin lãnh giáo các hạ trước vài chiêu tuyệt học!

Nói dứt, hắn xoay tròn một cái đã đến ngay trước mặt Tiểu Phong.

Lý Yên rói thẳm trong bụng, lách mình xẹt tới, miệng nói nhanh nhẩu:

– Lệnh chủ nhường cho thuộc hạ trận này?

Tiểu Phong biết rõ dụng tâm của Lý Yên trong câu nói nên chàng gật đầu, trả lời:

– Ngươi cẩn thận một chút!

Đông Quỷ bị thái độ khinh thường ấy, tức lộn ruột, vì hắn tưởng Tiểu Phong chẳng đếm xỉa hắn vào đâu nên mới để một tên thủ hạ vô danh tiểu tốt ra đối phó với hắn, một trong «Tứ Đại Kỳ Nhon». Đông Quỷ nhún mạnh từng tiếng:

– Đã thế thì ta lấy mạng mi trước cũng chẳng mất công gì!

Tiếng «gì» vừa lọt ra, một chương cũng vừa đánh vào người Lý Yên.

Lập tức liền ngay theo đó ...

Hai mươi ba môn hạ của Lý Yên nghe tiếng Lý Yên bèn rùng rùng chạy vào.

Bọn chúng sắp thành hàng chữ nhứt chăm chỉ ngó vào trận đấu lờm lờm không nháy.

Không khí tại chỗ, sau khi Đông Quỷ xuất thủ, căng thẳng vô cùng ...

Nói tiếp, oai danh Đông Quỷ đứng đầu «Tứ Đại Kỳ Nhon», nên một chương của lão ta hùng mãnh cực kỳ, gió dậy ào ào tràn tới ngay ngực Lý Yên.

Tự biết trận này rất quan hệ đến tánh mạng của Tiểu Phong chớ chẳng tầm thường, hơn nữa, cũng quan hệ đến mạng sống của hắn cùng với bọn môn hạ hai mươi ba anh em kết nghĩa của hắn không ít, Lý Yên nếu đề bại thì hậu quả ra sao?

Nghĩ ngợi như vậy trong trí, hắn quyết phải liều mạng để bảo vệ toàn thể chủ tử bọn hắn. Quát to một tiếng, Lý Yên cũng đánh tới một chương mãnh liệt cực kỳ.

Chiêu này hắn sử dụng lối đánh «Lấy răng chọi răng», thật Đông Quỷ không sao liệu trước được. Lão ta không khỏi sùng sốt đứng trân.

Đã quyết liều mạng không còn sợ chết nên Lý Yên thừa lúc Đông Quỷ sùng sốt ấy hắn vung cánh tay trái tới đạo chương lực thứ hai hợp với đạo chương lực thứ nhứt có sức nặng ngàn cân tràn tới không khác mưa cuồng, gió loạn.

Đông Quỷ chẳng dè một đứa trẻ tuổi vô danh thế ấy mà có được một võ học cao cường quá đổi đến mức ấy nên vội vã thâu chương thối lui ra sau vì hơi khiếp sợ.

Thân mình Đông Quỷ vừa thoát khỏi bìa rừng bỗng nghe có một giọng nói vang dội truyền tới:

– Thế mới biết sông rộng sóng sau dòn sóng trước, đời dài người mới đổi người xưa.

Giọng nói chưa ngừng thì một người mặc áo đen, tuổi độ bốn mươi, đã đứng chần ngán tại chỗ.

Người ấy tướng mạo rất khôi ngô, mặt mày thêm hùng vĩ, có vẻ đạo cốt tiên phong, siêu phàm thoát tục. Tuổi tuy cao mà người rất trẻ, trông rõ không kém một thiếu niên anh tuấn tuyệt luân ...

Thần Tri Tử day mặt ngó lại, thấy người mặc áo đen ấy thì tự bảo thầm:

“Ủa lạ người này là ai mà ta không nhận ra?”.

Nên biết rõ Thần Tri Tử chẳng những võ công rất cao cường, đứng trên «Tứ Đại Kỳ Nhon», đồng bậc với «Kỳ Trận Thần Quân», «Xích Cước Đại Tiên» v.v ...

mà đối với các nhon vật của các môn phái võ lâm, ông ta đều biết mặt, biết tên, chẳng sót một người. Hơn nữa, theo lời đồn đãi thì tài bói toán của ông như thần, biết được vị lai quá khứ nên mới có ngoại hiệu là Thần Tri Tử! Có điều ông ta lại không liệu đoán được người mặc áo đen này là người của môn phái nào.

Người mặc áo đen ấy liếc nhìn Tiểu Phong, miệng mỉm cười phơn phớt một nụ, khoan thai thông thả ngồi xuống dưới gốc một cây đại thụ, nhắm mắt dưỡng thần!

Lại thêm một nhon vật thần bí nữa!

Ngay khi ấy ...

Một loạt những tiếng hú thanh thoát từ trong rừng già vọng tới. Ba bóng người, giống như ba con doi quạ ban đêm, roi mình đáp xuống tại chỗ. Đó là ba người, tuổi tác vào khoảng sáu mươi, một nữ, ba nam.

Thần Tri Tử liếc nhìn thăm bảo trong bụng:

“Thật không ngờ vì một Tiểu Phong mà khiến cho ba vị cao nhon «Độc Mục Thần Ni», «Đoạn Hồn Thủ», «Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm» phải xuất thân động thủ toàn bộ.”

Còn đang nghĩ ngợi thì Độc Mục Thần Ni đã vung ngọn long đầu quấy (cây gậy đầu rồng) chống sâu xuống đất, nạt tiếng hỏi to:

– Ai là Đệ Tam Ma?

Tiểu Phong đồng dặc đáp liền:

– Chính tại hạ.

Ngắm nghía chàng từ đầu tới chân, bà ta nói lớn rang rang:

– Đẹp thay một kẻ giang hồ ma tinh.

Nói dứt, Độc Mục Thần Ni tiến bước đi tới trước mặt Tiểu Phong.

Sự xuất hiện thêm mấy người tại chỗ càng tăng thêm bầu không khí căng thẳng.

Độc Mục Thần Ni đi đến sát bên hai mươi ba môn đồ của Tiểu Phong thì liền có mười mấy người sử dụng thân pháp nhẹ nhàng lướt ra cản lại.

Độc Mục Thần Ni mặc dầu là đàn bà, lại có công tu hành hơn mấy chục năm mà vẫn còn nóng nảy khác thường. Bà ta đảo lộn một con mắt sáng ngời, xạ ra những tia tinh quang rực rực, lạnh lạnh quất to:

– Bọn bay mà cũng tưởng cản đường ta được sao?

Trong đó, một môn nhon trả lời:

– Được không chi cũng cản!

Độc Mục Thần Ni cười khi một tiếng bảo:

– Đã vậy thì buộc lòng bản ni phải mở rộng sát giới.

Chưa kịp chớp mắt thì một quấy đã quét tới.

Độc Mục Thần Ni tự thị võ công của mình nên xem thường mười người môn hạ kia chẳng vào đâu. Không dè khi bà ta vừa quét tới một quấy đó thì mười mấy người này đã xoay tròn một vòng thì thố liền tuyệt học «Thập Quỷ Trận»!

Độc Mục Thần Ni chợt thấy bóng người thấp thoáng như bóng quế hồn ma trước mắt, ngọn quấy của bà ta đánh trượt ra ngoài không khí, chẳng trúng vào đâu.

Đương khi ấy ba người trong số đó đã xuất thủ đánh vào đằng sau lưng bà mỗi người một chưởng. Cả ba động thủ đồng một thời gian cực kỳ nhanh chóng và cũng ăn rập với nhau một lượt, mười người ấy liền thân động thủ liên hoàn.

Có điều vừa trông thấy Độc Mục Thần Ni đánh chưởng ấy, bóng hình tợ ma quỷ của mười người môn hạ của Tiểu Phong xoay nhoáng lẹ làng thì Thần Tri Từ thất kinh nghĩ thầm trong trí:

“Úy, không xong, đây là trận pháp ...”.

Cũng vừa lúc Thần Tri Từ đầu óc rối ren chưa tìm thấy trận pháp ấy tên gọi là chi thì người mặc áo đen ngồi dưới gốc cây đại thụ cũng vừa đứng dậy thành linh, nhắm ngay chỗ Tiểu Phong đang đứng mà chạy thẳng tới.

Không khí tại trận đã căng thẳng trước rồi, hành động hiện tại của người mặc áo đen càng làm cho sự thần bí hiện lên.

Lý Yên xẹt tới cản đường người mặc áo đen ấy không cho đến gần Tiểu Phong. Tiếng hấn lạnh lạnh:

– Người bước tới thêm một bước, Lý mỗ đành có lỗi với người đó.

Ánh mắt rực rực hung quang Lý Yên chỉ chờ động thủ.

Người mặc áo đen ấy cười lớn bảo:

– Mi cản nổi ta sao?

– Thì ngươi bước tới xem.

Không đợi nói dứt câu, Lý Yên đánh thẳng tới ngay mặt đối phương một chưởng.

Người mặc áo đen ấy hơi xoay nửa vòng thân hình nhẹ nhàng, một chưởng ấy của Lý Yên trật vào chỗ trống. Lý Yên ngờ ngác thất kinh thì giọng nói trong trẻo của người mặc áo đen ấy đã nghe ở sau lưng:

– Võ công của các hạ còn kém xa lắm!

Lý Yên day mặt ngó lại thấy đối phương nhìn mình mà cười vui vẻ, chẳng tỏ chi ác ý cả. Lý Yên không tin võ công của người mặc áo đen ấy cao siêu đến mức ấy. Đối phương thi thủ thân pháp gì mà né tránh chưởng ấy của mình, Lý Yên không thấy rõ, cũng lại không thấy rõ bóng hình của đối phương biến mất ngả nào. Hắn chỉ thấy thế chưởng hắn đánh ra là không thấy người mặc áo đen ấy đâu cả.

Có điều Tiểu Phong đứng gần bên đó, lại xem thấy hết sức rõ ràng. Thân pháp của người mặc áo đen vừa sử dụng là một tuyệt chiêu đã thất truyền hàng mấy trăm năm trước của võ lâm.

Người mặc áo đen ấy không nhìn Lý Yên nữa, cất bước chạy đến sát bên Tiểu Phong, gật đầu tươi cười, miệng bảo:

– Các hạ có phải Đệ Tam Ma oai danh vang động khắp chốn giang hồ không?

Người mặc áo đen ấy hỏi rõ câu ấy hẳn có dụng ý nên Tiểu Phong đoán biết được, bèn trả lời ngay:

– Tại hạ chính là Tiểu Phong! Không hiểu tiền bối có điều chi chỉ giáo?

– Chỉ giáo?

Người mặc áo đen ấy nhích môi nở nụ cười miệng nói tiếp:

– Tên tuổi của các hạ sáng tỏ như bóng mặt trời đứng Ngọ, lão phu làm sao dám nói đến tiếng chỉ giáo?

– Thế thì, tiền bối cần tại hạ việc gì?

– Lão phu có một việc cần hỏi các hạ.

– Tiền bối hãy nói cho nghe!

– Các hạ vừa vào trong Phi Thúy Cung trở ra?

Câu hỏi ấy làm cho Tiểu Phong ngẩn người. Ngẫm nghĩ một hồi, chàng mới đáp:

– Vâng! Đúng vậy thật!

– Ở trong Phi Thúy cung, các hạ được thấy gì khác lạ?

Tiểu Phong có cảm giác người mặc áo đen này không những chỉ có thần bí về lai lịch mà câu hỏi của hắn ta cũng làm điên đầu không sao hiểu nổi.

Lặng lẽ chập lâu, chàng đáp lại:

– Chưa rõ tiền bối muốn hỏi về khía cạnh nào?

– Về khía cạnh thần kỳ!

– Thần kỳ?

Người mặc áo đen ấy gật đầu.

Tiểu Phong nói:

– Không có chi là thần kỳ cái!

– Không có sao?

– Vâng. Đúng vậy!

Người mặc áo đen ấy thở dài thất vọng, nói tiếp:

– Thế thì cảm ơn, cảm ơn nhiều lắm.

Ngưng lại chốc lát, hắn ta nói thêm:

– Các hạ à! Chúng ta chưa được quen biết nhau lần nào từ trước. Chẳng qua các hạ đã cho lão phu biết qua một việc nên lão phu cần trả công khó cho

các hạ một lần.

Tiểu Phong ngăn người, nói:

– Tiền bối giúp đỡ tại hạ đó chỉ?

– Vâng. Chỉ giúp đỡ một lần thôi. Tại đây có bốn người cừu thị các hạ. Vậy các hạ muốn lão phu đuổi khỏi chỗ này người nào thì chỉ cho lão phu biết.

Tiểu Phong biết rõ võ công của người này siêu kỳ, lời ông ta vừa nói chẳng ba hoa. Do đó chàng mỉm cười, đáp:

– Lòng tốt xin ghi vào lòng. Vãn bối không dám làm nhục sức tiền bối!

Chớp chớp hai con mắt sáng ngời, người mặc áo đen ấy nói giọng hòa nhã:

– Có chi mà dám hay không dám. Quy củ của lão phu xưa nay là vậy. Chịu ai giúp mình điều gì lớn hay nhỏ, tức khắc trả công lại đáp đền!

Tiểu Phong nói:

– Đã thế thì cung kính không bằng vâng lời.

– Hắc hắc hắc hắc! Các hạ cần đuổi người nào, nói rõ đi.

Tiểu Phong rảo mắt ngó vào trong trận nhìn xem khắp những người có mặt một lần kỹ lưỡng, miệng hỏi lại:

– Chỉ đuổi một người sao?

– Không sai. Chỉ một người thôi! Các hạ chỉ trả lời lão phu có một việc, lẽ nào đòi hỏi sự đền bù quá đắt?

Tiểu Phong cười đáp:

– Thế thì vãn bối cần đuổi Thần Tri Tử ra khỏi chỗ này ngay!

Người mặc áo đen ấy gật đầu. Hắn ta xoay nhanh thân hình nhắm phía Thần Tri Tử đang đứng chạy tới.

Người mặc áo đen thân bí ấy là người thế nào, thuộc môn phái nào, có oai danh gì trong giang hồ, Thần Tri Tử vẫn mù mờ chẳng rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Hồi 44

hần Tri Tử thấy người mặc áo đen nhắm chỗ mình chạy thẳng tới thì sững sờ.

Người mặc áo đen cười nụ, bảo:

– Các hạ có phải là Thần Tri Tử được đồn đãi khắp chốn giang hồ về cái tài bói toán như thần đây không?

Thần Tri Tử khựng người nhưng rồi tươi cười đáp:

– Lão phu chính là Thần Tri Tử. Đến như có «tài bói toán như Thần» thì đó là câu nói khi người của các hạ!

Người mặc áo đen mỉm miệng, bảo:

– Phải câu nói khi người hay là không phải, chẳng cần làm gì. Ngược lại có một việc muốn bàn với các hạ. Nãy giờ các hạ đã bói ra tôi đây là ai chưa?

Thần Tri Tử lắc đầu, đáp:

– Lão phu đã chẳng phải là Gia Cát Khổng Minh, cũng không phải là Từ Mậu Công thì làm sao có tài đoán được quá khứ vị lai, bói ra một người chưa từng gặp mặt. Đến như các hạ là ai thì xin lỗi, lão phu chịu ...

Người mặc áo đen ngắt lời, nói tiếp:

– Thế thì các hạ không đoán được ta là ai phải không?

– Không sai. Lão phu không nhận ra.

Người mặc áo đen nhếch môi bảo:

– Các hạ oai danh vang dậy khắp chốn giang hồ, bốn nhân được thấy tôn nhan thật là ba sinh may mắn. Có điều đệ tử Cây Đèn Ma cây tôi mời các hạ rời khỏi nơi đây.

Câu nói ấy thốt ra khiến Thần Tri Từ biến sắc. Lời nói của người mặc áo đen này tuy nhỏ nhẹ ôn hòa, nhưng trong hơi nói lại mang theo một ngữ lực khiếp người. Thần Tri Từ cười ồm ồm, đáp:

– Theo ý kiến của các hạ thì thế nào?

– Đệ Tam Ma bảo thế thì chỉ nên nghe theo!

Đối với người mặc áo đen này mặc dầu Đông Quỷ cũng chẳng rõ lai lịch ra làm sao, nhưng thấy khí thế của đối phương khinh khinh không xem ai vào đâu thì mặt hầm hầm tức giận. Lão ta liền xẵng xỏn đi ngay đến trước mặt người mặc áo đen.

Tiểu Phong rảo khắp hai luồng nhân quang nhìn vào thẳng trận, mặt lộ vẻ kinh hãi. Người mặc áo đen này chẳng hề quen biết với chàng mà lại vì chàng giao thủ cùng bọn Thần Tri Từ thì thật ra trong lòng chàng chẳng yên tí nào. Với ý nghĩ ấy, Tiểu Phong lại day sang nhìn vào Độc Mục Thần Ni, nhưng thấy bà ta đang bị mười kẻ môn hạ dùng trận thế Thập Quỷ bao vây tấn công rồi rít chân tây mà không thoát nổi, nguy hiểm liên liên. Chàng bảo thầm trong bụng:

“Lúc ban đầu chú Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín của mình vô ý mà giải cứu của bọn họ, ngờ đâu hôm nay cảm cái ơn mà bọn họ lại sẵn sàng đem tính mạng để giúp mình ...”.

Tiểu Phong còn đang nghĩ ngợi chột nghe Đông Quỷ cất tiếng cười nhạt, hỏi người mặc áo đen:

– Các hạ là cao nhon phương nào hãy cho biết danh hiệu?

Ngước mắt nhìn vào, thấy người mặc áo đen ấy vẫn giữ nụ cười vui vẻ trên môi, miệng đáp thản nhiên:

– Tên họ chỉ là hình thức trống rỗng của mỗi người, biết hay không biết đều không đáng kể.

Ngừng hơi một chút, người mặc áo đen lại day sang trầm giọng nói tiếp với Thần Tri Từ:

– Thần Tri Từ, ngươi đi đi!

Câu nói ấy như là một mạng lệnh, nhưng ngữ lực ngân lên rang rang có một oai lực vô hình bên trong.

Thần Tri Từ nghe ón lạnh trong lòng, ngó người mặc áo đen ấy bằng con mắt khiếp sợ. Sau khi trấn định tâm tình, ông ta hỏi lại:

– Giả như ta không đi thì sao?

– Rất dễ dàng, bốn nhon mời các hạ đi!

Đông Quỷ nổi xung, dành Thần Tri Từ nói hót lời:

– Chỉ sợ ngươi mời mà người ta không nhúc nhích kia chớ.

Nói xong, lão ta lỏ con mắt hướm hướm ngó ngay người mặc áo đen một cách giận dữ, thân hình xoay tới trước chỗ đối phương đang đứng.

Không khí tại chỗ vốn đã căng thẳng, thái độ của Đông Quỷ lại bao dày thêm một lớp mây sầm gió thảm.

Hai con ngươi của người mặc áo đen ấy trừng to, tinh quang xạ khắp bốn phía rục rục oai bức rợn người, chỉ thẳng vào mặt Đông Quỷ, tiếng nói lạnh buốt như đồng:

– Thế nào? Người thay thế Thần Tri Từ để gánh bàn độc mướn hả?

Đông quỷ cười nhạt nhẽo, nói:

– Ừ đó. Mi thử làm gì đặng ta?

– Sức mấy mà người gion giòn lỗ miệng.

Câu nói của người mặc áo đen hết sức cuồng ngạo làm cho Đông Quỷ tức giận sừng ngược bộ râu quai nón chom chồm gai xương rồng. Lão ta quát vang tợn sấm:

– Sức mấy như thế này, nè.

Dương thẳng cánh tay, lão ta đánh tới một chưởng toàn lực vào ngay mặt đối phương, hể trúng là bể tan thành cám. Đường lúc nổi giận, Đông Quỷ xuất thủ chưởng ấy là thi thủ tuyệt học «Quy Hồn Thất Chiêu» khét tiếng giang hồ của lão ta hơn mười năm nay. Chỉ thấy gió lạnh rào rào ngập tràn như sóng cả mang theo những tiếng nổ rền rộ sấm có cả một sức mạnh ngàn cân. Đã vậy mà lão ta xuất thủ mau lẹ không trông thấy kịp.

Tiểu Phong sợ toát mồ hôi lạnh giùm cho người mặc áo đen, bụng bảo đảm:

“Thân pháp lẹ làng quá cỡ!”.

Chợt nghe tiếng cười, giọng nói lạnh lùng của người mặc áo đen vang lên:

– Chỉ bấy nhiêu công lực thì đủ thấm vào đầu với ta.

Chỉ thấy thân hình của người mặc áo đen chập chờn như ma trêu quỷ hiện hốt gió một luồng bay lượn phát pho.

Thân pháp thần diệu ấy quá sức tưởng tượng chính Tiểu Phong trông thấy cũng phải chặc lưỡi hít hà, nuốt nước miếng xuống cổ.

Đông Quỷ đánh một chiêu trót lọt giữa không, bất giác hải kinh thất sắc, bụng bảo dạ rằng:

“Phương pháp muện thân của người này thật mình mới thấy một lần thứ nhứt trên đời.”.

Thấp thoáng ngoài xa có hơn một trượng, người mặc áo đen ấy cười bảo:

– Nè Đông Quỷ, ta không đánh trả lại cho ngươi một chưởng ấy là chẳng nỡ hạ thấp cái oai danh được liệt vào hàng «Tứ Đại Kỳ Nhom» trên khắp chốn giang hồ từ bao lâu nay của người đó. Nếu ngươi còn chưa biết tự lượng sức mình thì đừng trách ta sao đành đoạn đã. Thực tế mà xét thì võ công của người hẳn còn kém ta xa lắm, chưa đối phó nổi đâu. Còn về môn tuyệt học «Quy Hồn Thất Thủ» của ngươi thì chưa thấm tháp vào đâu đối với ta vì ta đã luyện tới bảy mươi hai thần công tuyệt kỹ.

Đông Quỷ là một trong «Tứ Đại Kỳ Nhom», danh vọng lẫy lừng vào bậc thượng đẳng cao thủ võ lâm, người khắp chốn giang hồ đều mười phần nể sợ.

Giọng nói khinh miệt của đối phương làm sao lão ta chịu nổi nên cười dài một trận, cất tiếng nói căm hờn:

– Lão phu tuy võ công chưa đủ nhưng không lẽ tro như cây đá dễ chịu kẻ khác khinh thường. Ví dầu có chết về tay bậc cao hơn trong chốn giang hồ há khiếp sợ hay sao?

Giọng nói của Đông Quỷ hết sức bi tráng lệ không khác một lời trời trần của kẻ biết mình sắp chết trước lưỡi hái của Tử thần.

Đông Quỷ phóng mình bay tới chớp mắt vào người mặc áo đen, đánh liền hai chưởng.

Tên liệt vào «Tứ Đại Kỳ Nhom», võ công của Đông Quỷ cao cường đến trình độ nào không nói cũng có thể đoán được. Hai chưởng liền mạng ấy của lão ta có một oai lực đồ núi, dời non, âm ỉ sấm sét. Âm phong cuộn thành con trót tung bay bụi cát mù mịt. Khiến người trông thấy kinh hồn, khiếp vía.

Người mặc áo đen cũng hơi ớn lạnh trong tâm, tự bảo đảm:

“Thật không hổ là một kỳ nhân của một thời.”.

Biết rõ hai chưởng này, Đông Quỷ đã âm thầm vận dụng toàn lực tất sanh nên oai mãnh chẳng phải tầm thường, người mặc áo đen chẳng dám khinh thường dùng sức đối phó, bởi vì hai sức mạnh cứng rắn chạm thẳng vào nhau ắt là sẽ gãy. Người ấy chỉ lướt nhẹ sang bên bằng một thân pháp cực kỳ xảo diệu.

Song chưởng của Đông Quỷ lại đánh trật ra ngoài không khí một lần thứ hai nữa. Bởi dùng sức quá mạnh đương lúc giận dữ nên khí chưởng lực không trúng thì thân hình sẽ mất thăng bằng. Đông Quỷ té nhúi tới suýt nữa đập đầu xuống đất.

Lão ta lão đảo một vòng mới kèm giữ hai chân đứng vững.

Danh gia xuất thủ giao đấu căn bản ở điểm mau lẹ nên trong võ công tuyệt đối lấy kinh công làm trọng yếu. Đông Quỷ xuất thủ tuy là kỳ khoái vô tỷ, vượt xa những cao thủ thuộc vào hạng nhứt giang hồ, nhưng sau ba chiêu xuất thủ vừa rồi đều đánh trật ra ngoài chuẩn đích. Thân pháp của đối phương quá đối mau lẹ, thậm chí Đông Quỷ không xem thấy kịp người ấy đã sử dụng thứ võ công nào mà thoát ngoài vòng chưởng kích của mình dễ dàng đến vậy. Riêng một điểm ấy đã thấy rõ sự cách biệt giữa hai người còn một khoảng khá xa. Võ công của người mặc áo đen quả nhiên đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa. Nếu người ấy mà cố ý phản kích trả lại thì Đông Quỷ đã lạc bại mười phần.

Trong «Tứ Đại Kỳ Nhom» tuy mỗi người đều có sở trường riêng. Có điều trên phương diện công thủ thì Đông Quỷ tinh thâm hơn hết nên mới đứng đầu hàng «Tứ Đại Kỳ Nhom». Lão ta chuyên lấy cái lẹ trong thể công làm chủ yếu, lấy cái thủ vững kín làm trọng điểm, áp dụng đúng chiến thuật công mau tức thủ giỏi. Do đó lối xuất thủ của Đông Quỷ lạnh lẹ tuyệt luân.

Lão ta thật không sao liệu trước nổi là người mặc áo đen tránh né ba chiêu tuyệt học của mình chẳng chút khó khăn, nguy hiểm là gì. Từ khi xuất đạo giang hồ tới nay Đông Quỷ mới gặp một địch thủ đầu tiên có bản lĩnh ấy!

Đông Quỷ vừa khiếp sợ đến toát mồ hôi hột vừa khiếp phục đến sững người không còn thù địch với người mặc áo đen nữa. Lão ta thật chẳng tài nào đoán được trên khắp cả vũ lâm có một nhon vật nào mà võ công cao thêm đến khiếp hồn đến thể mà không ai biết rõ tên hiệu, mặt mày.

Giương mặt tươi cười trong sáng của người mặc áo đen bỗng sa sầm tức giận, thốt ra một câu lạnh lạnh oai nghiêm:

– Đông Quỷ, bồn nhon nhường cho người ba chương, chỉ né tránh mà không đánh đỡ, đó là nghĩ đến thành quả của người ta tạo nên trong chốn giang hồ thật không phải dễ. Nếu một giây khác bị chôn vùi sẽ ân hận ngàn thu. Danh vọng một đời sẽ trôi theo dòng nước. Song nếu người còn u mê chưa tỉnh, tự thị võ công, nặng lòng tự ái mà cứ ra mặt đối phó với bồn nhon thì đó là tại người tự chuốc lấy cái nhục đó. Bồn nhon không thể nhường người mãi được!

Nói xong, người mặc áo đen không ôn hòa như trước mà hầm hầm sát quang trong hai con mắt sáng rực tinh anh.

Đông Quỷ ngửa mặt lên trời, buông to một trận cười dài hết sức bi thương tha thiết khiến người nghe có cảm giác mọc ốc cùng mình!

Người mặc áo đen đứng lặng trang nghiêm chẳng khác một tượng cây, hình đá không lung lay, nhúc nhích.

Tiếng cười của Đông Quỷ ré lên rồi ngưng hẳn. Lão ta gằn giọng nạt to:

– Giúp sức vua Trụ làm điều bạo ngược, các hạ vẫn còn xem mình là nhân vật giang hồ sao?

Người mặc áo đen lạnh lạnh hỏi vặn lại:

– Chữ «Trụ» trong câu nói của người là ám chỉ người nào?

– Tiểu Phong.

– Tiểu Phong là «vua Trụ»?

– Đồ sát mấy trăm mạng cao thủ giang hồ, không lẽ chưa đáng gọi là ma hay sao?

Người mặc áo đen cau mày, nói:

– Thế thì Tiểu Phong đáng trừ?

– Không lẽ các hạ cho Tiểu Phong sống còn trên giang hồ là có ích?

Người mặc áo đen đáp:

– Tiểu Phong đáng trừ. Để tên ma tinh ấy sống là để hại giang hồ. Lẽ đương nhiên ta nên trừ hẳn. Chẳng qua, chưa phải lúc này.

– Còn đợi lúc nào?

– Đợi sau khi hẳn hoàn toàn khôi phục toàn bộ võ công! Đạo nghĩa giang hồ không cho phép giết một người không đủ sức kháng cự, bất luận người ấy là ai.

Câu nói khiến Đông Quỷ, Thần Tri Tử ngẩn ngơ sờ sững. Cả hai bảo thâm trong trí:

“Không lẽ Tiểu Phong đã tản thất toàn bộ công lực rồi?”.

Vì nghĩ như vậy nên Đông Quỷ và Thần Tri Tử đều chăm chú ngó vào Tiểu Phong.

Thoạt nghe mấy lời của người mặc áo đen, trái tim của Tiểu Phong đánh thình thịch liên hồi. Những tia sáng kinh hãi trong cặp mắt của chàng xạ thẳng và giương mặt của người mặc áo đen thần bí. Tiểu Phong thật không thể nào biết được là người mặc áo đen này đã biết rõ là mình đã bị mất hết công lực trong thân. Việc này có thể là tuyệt đối bí mật, ngoài ba người là Bạch Cơ với chàng cùng Ngoạn Huyết Nhon, kẻ khác tài nào hiểu thấu? Chàng không khiếp sao đáng?

Thần Tri Tử cất tiếng hỏi lạnh lạnh:

– Câu nói của các hạ khiến người không hiểu nổi!

Người mặc áo đen ngó Thần Tri Tử hẳn học bảo:

– Người được mang danh hiệu Thần Tri Tử, được giới giang hồ xem là Thần toán chi năng, người có tài bói toán như thần, có một võ công tuyệt học trong người hơn cả «Tứ Đại Kỳ Nhon» chẳng lẽ người bói không ra, đoán không được, xem không thấy một Tiểu Phong đã mất hết toàn bộ võ công đang đứng sờ sờ trước mắt đó sao?

– Mất hết toàn bộ võ công lực, tức là toàn bộ võ công?

Thần Tri Tử cùng với Đông Quý cùng thốt một câu đầy nghi ngờ, rồi cùng tập trung nhãn lực vào mặt Tiểu Phong để nhận xét.

Người mặc áo đen cười khúc khích bảo:

– Hiện tại hai người đã thấy rõ rồi chứ?

Cả hai cùng bẽn lẽn trả lời:

– Không sai! Hắn đã mất võ công!

– Thế thì hai người thử hỏi Tiểu Phong có đúng vậy không cho thật tin chắc.

Tiểu Phong có tánh quật cường bất khuất, hẳn không giấu giếm sự thật đâu!

Thần Tri Tử ngấm nghĩa người mặc áo đen một chập, ông ta đâm ra ngờ vực nên cất tiếng hỏi:

– Người là bè bạn với Tiểu Phong phải không?

– Không phải. Ta cũng như hai người chỉ biết mặt hắn lần đầu. Bè bạn đâu mà ầu xị vậy?

Thần Tri Tử càng kinh ngạc hơn nên lại hỏi:

– Bà con với hắn?

– Đâu có! Ta đã nói là ta cũng không khác hai người, nghĩa là không bè bạn, không bà con, không sui gia, không mới gì hết, người đứng trắng nhè kia mà!

– Thế thì giữa các hạ và Tiểu Phong có quan hệ thế nào?

– Ủa lạ! Sao mà hỏi nhay quá vậy? Ta đã nói là không may may quan hệ.

Cũng không phải là kẻ giúp sức.

Câu nói của người mặc áo đen không khác tiếng sét ngang tai càng đẩy Đông Quý và Thần Tri Tử vào một đám sa mù năm dặm, mịt mờ tâm trí chẳng biết đâu mà rờ.

Tiểu Phong cũng một tâm trạng ấy, cứ đứng trệch như pho tượng Kim Cang cứng ngắc, giọng nói của người này rõ ràng là Tiểu Phong mà đến đây, cũng không phải để đối địch với Thần Tri Tử và Đông Quý. Thế thì mục đích là gì, thật chẳng ai hiểu thấu.

Tiểu Phong ngăn người.

Đông Quý và Thần Tri Tử cũng ngó nhau ngờ ngác.

Không khí tại trận bỗng nhiên chìm trong im lặng. Bởi vì tất cả những người có mặt đều bị thái độ thần bí của người mặc áo đen ấy lũng đoạn không biết nên hành động thế nào cho phải.

Thấy tình trạng bơ vơ, lơ lảo của ai nấy, người mặc áo đen cười khúc khích bảo:

– Hai người làm sao thế?

Đông Quý và Thần Tri Tử đang vẩn vơ suy nghĩ, giật mình nhớ lại là đang đứng trước một thực tế phải đối phó dứt khoát, không thể kéo dài. Nhấn má, Thần Tri Tử lên tiếng, hỏi ngay:

– Các hạ cho biết ý định của mình là thế nào?

– Bốn nhân đã nói rõ không phải giúp sức cho Trữ làm điều bạo ngược!

– Ý định của các hạ là trừ Tiểu Phong?

– Đúng rồi.

– Thế thì ...

Thần Tri Tử chỉ nói hai tiếng «thế thì» rồi không nói tiếp nữa, ông ta mở miệng lại im hơi, chỉ cười một tiếng gượng gượng.

Người mặc áo đen đồng dục nói:

- Thế thì người muốn hỏi tại sao ta lại giúp tay cho Tiểu Phong đó chứ?
- Không sai!
- Điều ấy rất dễ cắt nghĩa. Bởi vì bọn nhon còn thiếu Tiểu Phong một món nợ!
- Nợ?
- Đúng rồi. Bởi vì bọn nhon hỏi hần một việc, trả lại hần bằng một điều kiện.

Cái đó đối với bọn nhon, ân oán rất phân minh, tình cừu không lẫn lộn, không ai thiếu ai một món nợ nào.

Thần Tri Tử hỏi:

- Thế thì ta không đi khỏi nơi đây không được?
- Phải rồi. Người phải đi ngay. Không đi thì bọn nhon đích thân mời đi. Một lời nói là một đọi máu, ta chẳng bao giờ sai lời với bất cứ một ai!

Câu nói ấy trong chỗ vô hình, như một mối lửa đốt cháy cái lò thuốc nổ tại trận. Thần Tri Tử là một cao sĩ đương thời lẽ đâu chịu bỏ đi quá đổi dễ dàng đến thế! Ông ta cười hà mấy tiếng, bảo người mặc áo đen:

- Chẳng cần biết các hạ đối với Tiểu Phong ra sao, lão phu nhứt định không đi khỏi nơi đây!
- Người nói thật?
- Thật!

Sau một vòng quanh co lời giảng, không khí tại trận lại căng thẳng nặng nề.

Chợt thấy hai con mắt của người mặc áo đen xạ ra những tia tinh quang rực rực, tiếng nói ngân rền:

- Đâu người cứ không đi thử xem!

Thân hình người mặc áo đen xẹt tới chẳng khác một lần điện chớp, một chưởng bên tay mặt đánh thẳng vào ngực Thần Tri Tử.

Xuất thủ lệ làng cơ hồ không kịp thấy, Thần Tri Tử tối tăm mảy mặt, thừa thế phát người nảy lui ra sau mấy bước.

Bỗng đâu ...

Ngay lúc người mặc áo đen vung chưởng tấn công Thần Tri Tử, thì ở trong một cụm rừng xanh cách đó xa xa, bỗng nghe có tiếng vó ngựa dập dồn vọng tới.

Một tiếng ngựa hí vang xé nát không trung, tiếp theo là tiếng bánh xe lăn trên lá rụng sạt sạt.

Tiểu Phong thất kinh, ngược mắt trông vào hướng ấy, chàng biến sắc lo âu.

Một cỗ xe song mã sơn màu hồng thắm vượt rừng chạy tới như đông. Không đầy chớp mắt, cỗ xe ấy đã đến cách chỗ đấu trường đó ngoài ba trượng.

Hai người ngồi mé trước đánh xe chính hai thiếu nữ Diệu Mẫn và Đồng Hạnh!

Trong lúc này, tại nơi đây mà cỗ xe chờ vị giai nhân sắc nước hương trời, thiếu nữ áo trắng ấy, bỗng nhiên xuất hiện, làm sao mà không khiến Tiểu Phong hoảng kinh động?

Bốn con mắt xanh biếc của Diệu Mẫn và Đồng Hạnh quét thẳng vào gương mặt xám ngắt của Tiểu Phong. Ánh mắt lạnh tợ điện quang với gương mặt lạnh dường băng tuyết của hai ả biến thành một thứ không khí căng thẳng đến rợn người.

Cũng trong khoảnh khắc thời gian chớp nhoáng ấy, dung mạo diễm lệ tuyệt trần của thiếu nữ áo trắng, nụ cười mê hồn của nàng, mường tượng như một lần sáng điểm thoáng qua trong não của chàng.

Xe hương, người đẹp, bóng sắc, cười xinh khiến cho Tiểu Phong, trong cảnh ngộ nguy hiểm cực kỳ, chết sống chỉ cách nhau trong gang tấc này, mơ màng chìm sâu vào cõi say sưa mộng ảo. Cũng trong giây khắc mỏng manh này, giọng nói thánh thoát như khúc nhạc, tiếng đàn du dương, réo rắt phảng phất đưa vào tai chàng:

- Những nguyện sau con lâm biệt này, vẫn còn có ngày hội tương phùng ...

Đó là câu nói cách mấy ngày trước đây, trước lúc chia tay, nàng đã thỏ thẻ với chàng. Tiếng lòng của người đẹp khắc ghi vào trí não của Tiểu Phong khác nào những câu biển hiện non thề, hiện tại gọi lên êm ái. Do đó, chàng mỉm một nụ cười thâm lặng!

Nụ cười của Tiểu Phong trong cõi thần tình man mác, mang theo một nỗi niềm sầu khổ, cảm thương.

Yêu nhau biết có vẹn tình Gây chi đau khổ cho mình với ta
Biển tình sắp nổi phong ba
Lệ tình đầm ướt đồng hoa ái tình.

Chợt nghe ...

Một tiếng quát vang dội núi rừng đánh thức chàng sức tỉnh cơn mơ. Tiểu Phong trông thấy một môn hạ trong số mười người lập thành Thập Quỷ Trận bị Độc Mục Thần Ni đánh trúng một ngọn thiết quỳ học máu đỏ lôm.

Liên ngay lúc ấy. Một môn hạ đứng ngoài vòng này giờ không nhúc nhích đã trảm ngay vào chỗ trống ấy. Trận Thập Quỷ vẫn linh động như cũ. Độc Mục Thần Ni vẫn không thoát được hiểm nguy. Lúc này bà ta mệt mỏi, hơi thở ồ ồ, mồ hôi đầm ướt như tắm. Cứ như tình hình mà xét thì Độc Mục Thần Ni nếu không bị trọng thương thì cũng phải chết đứt hơi trong Thập Quỷ Trận.

Thiên Xà Lý Yên hai con mắt lờm lờm xem chừng động tĩnh bốn phía, quyết bảo hộ Tiểu Phong bất cứ với giá nào.

Tiểu Phong không ngó vào trong đấu trường mà chậm chậm quay mắt nhìn về phía cỗ xe song mã đang đậu.

Bốn ả nữ tỳ áo xanh, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, đứng canh gác trước cửa xe, người không nhúc nhích.

Hồng Hạnh cất tiếng nói sang sảng:

– Bẩm chủ nhon xe đã đến địa điểm.

Giọng nói trong trẻo của thiếu nữ áo trắng trong xe ngân vang:

– Thấy có mặt ở đây hay không?

Hồng Hạnh đáp liền:

– Bẩm có!

Người thiếu nữ muốn hỏi ấy chính là Tiểu Phong, lập tức theo liền câu trả lời của Hồng Hạnh rèm xe cuốn lên. Thiếu nữ áo trắng tha thướt lê gót sen bước xuống. Cặp mắt mơ huyền của nàng rơi lên gương mặt của Tiểu Phong. Bốn con người gặp nhau khiến chàng pháp phòng hồi hộp.

Nàng nhoèn miệng cười. Nụ cười của nàng khô héo không khác chồi lan trong cơn nắng gắt. Trong nụ cười dường nói lên ý nghĩa sâu xa:

«Lê tướng công ngày hội tương phùng đã đến hôm nay.» Tiểu Phong cũng đáp lại nàng một nụ cười ủ rũ buồn tênh.

Trong nét cười của nàng chứa đựng một thần tình u uất, vô hình chung.

Chàng phát hiện mấy thứ yêu, oán, hận, thương làm cho nàng hết sức khó khăn khổ sở. Do đó mọi vẻ đẹp hồn nhiên lộng lẫy đều biến mất hết. Trên gương mặt của thiếu nữ áo trắng chỉ hiện lên một màu u oán, đau thương.

Thiếu nữ áo trắng tắt hẳn nụ cười khô héo. Nàng dùng gót đứng lại trước cửa xe, cất giọng nói hết sức cung kính:

– Kính mời sư phụ xuống xe.

Câu nói của nàng làm cho Tiểu Phong thất kinh. Chàng không thể nào tưởng tượng được là sư phụ của nàng:

«Vạn Thế Tiên Cơ» cũng xuất hiện nơi này.

Trong lòng chưa hết băn khoăn nghĩ ngợi thì ...

Lại thấy một người mặc áo trắng nữa bước xuống xe. Chàng trông thấy nhon vật mà giới võ lâm hết sức kính ngưỡng gọi bằng danh hiệu «Vạn Thế Tiên Cơ» ấy là một thiếu phụ khoảng dưới bốn mươi tuổi, diện mạo hết sức tú lệ, khiến người trông thấy vừa cảm mến và kính nể mười phần.

Vạn Thế Tiên Cơ có một thân hình rất khuê gọi thừa sức mê người. Có điều cái sức mê người ấy lại bị khí chất nghiêm túc của bà ta lấn át. Nhưng khí chất nghiêm túc ấy cũng không tài nào lấn át nổi cái sức mê người trong thân thể khuê gọi của bà ta.

Bỗng nhiên Tiểu Phong phát giác người ấy, người đàn bà giống như là hai người đàn bà hoàn toàn khác nhau. Xem thấy bên ngoài «Vạn Thế Tiên Cơ» chẳng có đặc điểm nào có thể gọi là kinh người cả, vì cũng chẳng khác chi bao nhiêu người đàn bà khác. Nhưng hai con mắt của Vạn Thế Tiên Cơ nói rõ là hai con người của bà ta là hai luồng điện lạnh sắc sảo làm sao đâu. Hai luồng điện ấy chiếu vào mặt Tiểu Phong, chàng cảm giác run rẩy cả người. Hai luồng nhân quang cực kỳ lợi hại!

Sau khi liếc nhìn vào đấu trường, Vạn Thế Tiên Cơ cất tiếng nạt vang lạnh lạnh:

– Ngừng tay!

Tiếng nạt ấy mang theo một thứ sức mạnh không thể chống trả nổi. Tất cả những người đang động thủ tại trận, quả nhiên đều ngừng tay lại hết, cùng phát mình thối lui ra sau.

Tiểu Phong xem qua lần nữa, trái tim chàng đập mạnh. Bởi vì trong khi lên tiếng nạt bảo «ngừng tay» ấy, không biết Vạn Thế Tiên Cơ thi triển thứ thân pháp nào mà từ ngoài xa ba trượng, bà ta đã hiện thân giữa đấu trường!

Thân pháp mau lẹ của Vạn Thế Tiên Cơ không sao thấy kịp!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hồi 45

Khi ra mặt Vạn Thế Tiên Cơ liền thi triển môn khinh công tuyệt kỹ, tuy không hải đòi khiếp tục đi nữa nhưng cũng kinh người khi nghe thấy.

Năm vị cao sĩ, kỳ nhon «Thần Tri Tử», «Độc Mục Thần Ni», «Đông Quỷ», «Đoạn Hồn Chủ» cùng với «Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm» một khi trông thấy người vừa mới đến là «Vạn Thế Tiên Cơ» thì cùng giật mình thất kinh.

Liền đó, Thần Tri Tử vội vàng bước tới trước mặt cung kính cúi đầu làm lễ:

– Vãn bối không biết Tiên Cơ dời gót ngọc đến chốn hoa sơn này nên thất kính, dám mong Tiên Cơ tha tội!

Thần Tri Tử nói dứt thì bốn người kia, cũng đã bước tới sau lưng, cúi đầu làm lễ, cung kính thưa theo:

– Bọn vãn bối xin tham kiến Tiên gia!

Cả năm người này đều là nhon vật oai danh lẫy lừng khắp chốn giang hồ mà đối với Vạn Thế Tiên Cơ tuy là một người nữ lưu, nhưng lại được tôn sùng đến thế, hẳn danh vọng phải lớn lao, tôn quý bậc nào.

Vạn Thế Tiên Cơ mỉm cười tươi tắn, lên tiếng khiêm nhượng đáp lễ:

– Xin miễn lễ, ta không dám thừa nhận!

Năm người mừng rỡ, thẳng lưng đứng dậy, khép nép đứng tránh một bên chờ đợi Vạn Thế Tiên Cơ sai bảo.

Cũng vừa lúc Thần Tri Tử bước tới chào đón Vạn thế Tiên Cơ thì thiếu nữ áo trắng, rón rén gót sen chạy đến trước mặt Tiểu Phong. Ngó chàng bằng cặp mắt u buồn ai oán, nàng nói:

– Lê Thiếu hiệp, hôm nay chúng ta gặp lại nhau!

Tiểu Phong nở nụ cười gượng gượng, ngại ngại:

– Đúng thế! Chúng ta gặp lại nhau hôm nay. Cuộc gặp gỡ chẳng phải ngẫu nhiên.

Thiếu nữ áo trắng cười buồn bã:

– Đúng lắm!

Tiểu Phong đưa mắt về phía sư phụ nàng. Chàng hỏi:

– Bà ta vì tôi mà đến?

Nàng gật đầu nhẹ. Cuối cùng nàng thở dài nặng nề như báo trước cho chàng một điềm chẳng lành. Lặng êm giây lát, nàng quay chân chạy về bên sư phụ nàng đang đứng giữa đấu trường. Bóng dáng thướt tha gót sen uyển chuyển có một ma lực khiến người khó nổi chống lại mê tình.

Thiếu nữ áo trắng chạy về đến bên Vạn Thế Tiên Cơ bèn dừng bước đứng lại. Nàng ngó sư phụ mình bằng cặp mắt thăm đậm âu sầu của một người tuyệt vọng đợi chờ chết âm thầm tràn đầy đau khổ.

Vạn Thế Tiên Cơ chẳng phải là một người đàn bà chai sạn tình cảm. Bà ta đã rõ mòn một từng lời từng tiếng của đồ đệ cưng yêu nhứt đời của mình và Tiểu Phong. Nhưng chỉ nghe bằng tai mà tất cả chú ý vào người mặc áo đen. Sắc mặt lạnh ngắt chẳng biểu lộ một nét gì cho thấy bà vui, buồn mừng giận.

Đối với sự xuất hiện của Vạn Thế Tiên Cơ, người mặc áo đen ấy vẫn đứng vững như thể không trông thấy hay không cần thiết đến phải quay mặt lại,

người ấy chỉ nhìn sơ qua Vạn Thế Tiên Cơ, buông ra mấy tiếng cười nhạt, rồi day lại Thần Tri Tử:

– Thần Tri Tử, ngươi chịu đi hay để bốn nhon mời?

Câu nói ấy chứa đựng một sát khí khiến Vạn Thế Tiên Cơ đứng gần một bên đó cũng biến sắc. Bà ta lạnh lùng hỏi:

– Các hạ cao nhon phương nào?

Người mặc áo đen cười khi một tiếng, đáp:

– Tiên cơ chẳng cần thiết hỏi đến.

Ngừng hơi một chút, người ấy lại lạnh lùng hỏi tiếp qua phía Thần Tri Tử:

– Thần Tri Tử, trả lời dứt khoát, chịu đi hay không? Bộ ngươi tính có chỗ dựa hơi nên để bốn nhon mời đó chỉ?

Thần Tri Tử có lẽ cũng ý thị vào sự có mặt của Vạn Thế Tiên Cơ thật nên ông ta cười ngao nghể, đáp:

– Ví dầu máu thịt của lão phu có làm phân vụn vén cho cây cỏ ở chỗ núi rừng hoang vu này đi nữa thì cũng không đi!

– Thế thì tốt lắm.

Câu nói của người mặc áo đen chưa dứt thì thân hình đã bay tới lẹ hơn chớp nhoáng, điện giật, song chưởng đánh tới rào rào khủng khiếp.

Lân xuất thủ này của người mặc áo đen là do sức phấn nộ nên mang theo cả toàn lực vào hai tay kỳ khoải và mãnh liệt vô tỷ.

Thần Tri Tử biết rõ trong lòng hơn ai hết là võ công của người mặc áo đen này cao thâm không biết đến mức độ nào mà đo lường. Nếu ban nãy mà không có Vạn Thế Tiên Cơ xuất hiện thì ông ta đã bỏ mạng nội trong vòng ba chiêu của đối phương, chứ không tài nào sống được ...

Hai chưởng của người mặc áo đen đánh tới, chưởng mặt cũng đồng với chưởng trái, cuốn dậy hai luồng chưởng lực sắc bén không khác hai ngọn đao chém tới như tên bắn vào ngực.

Thần Tri Tử đã cảnh giác đề phòng ngay từ trước nên đối phương chưa xuất thủ mà ông ta đã rợn hồn nhảy vọt ra sau tránh liền.

Nhưng Thần Tri Tử chưa kịp đứng vững thì một chưởng thứ ba của người mặc áo đen đã tiếp đến mau không thể tả. Lẹ, mạnh, hiểm. Người mặc áo đen ấy, không những khiến Tiểu Phong trông thấy ón người mà đến Vạn Thế Tiên Cơ cũng bất giác hoảng kinh tái mặt.

Thình lình ...

Đúng lúc hữu chưởng của người mặc áo đen ấy đánh tới lấy mạng Thần Tri Tử như lấy đồ trong túi thì Vạn Thế Tiên Cơ hét to một tiếng, vung mạnh bàn tay trắng muốt như ngọc tới đỡ gạt chưởng lực của người ấy dội lại giải thoát cho Thần Tri Tử.

Ông ta phải một phen hú hồn đứng nép vào sau lưng Vạn Thế Tiên Cơ.

Người mặc áo đen thâu chưởng thể trở về chĩa hai luồng nhãn tuyến lạnh buốt sát quang vào mặt Vạn Thế Tiên Cơ, nạt to tiếng sang sảng nói:

– Mụ định làm gì?

Tiếng nạt hỏi của người ấy chứa đựng một sát cơ hết sức khủng bố, dường thể không xem bậc cao nhon mà giới võ lâm tôn xưng là «Vạn Thế Tiên Cơ» ấy vào đâu.

Tình hình này làm kinh động tất cả mọi người đang có mặt tại chỗ. Từ vài ba mươi năm nay, «Vạn Thế Tiên Cơ» là thần tượng mà khắp giới giang hồ đều kính ngưỡng làm bậc võ lâm chí tôn. Người mặc áo đen này làm sao dám khinh thường chẳng đếm xỉa Vạn Thế Tiên Cơ vào đâu.

Điểm ấy chính bốn thân Vạn Thế Tiên Cơ cũng không sao tưởng tượng nổi.

Bà ta cười nhích môi phơn phớt, đáp:

– Ngươi nghĩ là ta định làm gì?

Người mặc áo đen cười nhạt, nói:

– Gánh bàn độc mướn cho Thần Tri Tử.

Vạn Thế Tiên Cơ bị chọc tức nhưng bà ta vẫn không lộ vẻ chi là giận, thông thả cười đáp:

– Ta sợ không đủ sức làm công việc ấy. Chẳng qua, ta cần hỏi cho biết tại sao ngươi định giết Thần Tri Tử?

– Để trả một món nợ cho người khác.

– Người mà các hạ mắc nợ đó là ai?

– Đệ Tam Ma!

Vạn Thế Tiên Cơ cười gay gắt hỏi:

– Người là gì của Đệ Tam Ma?

– Điểm ấy, muội không quyền hỏi.

– Không sai! Ta không quyền hỏi. Điều ta bảo Thần Tri Từ không đi.

Người mặc áo đen cười sắc một tiếng bảo:

– Đó là tự muội định ăn thua đủ với ta. Nay Vạn Thế Tiên Cơ, người khác thì nể sợ muội, còn ta, nói thật cho muội biết, ta chẳng xem muội vào đâu cả!

Giọng nói của người mặc áo đen thật hết sức cuồng ngạo. Chẳng những tỏ ra thái độ khinh thường võ công tuyệt học của Vạn Thế Tiên Cơ mà cũng chẳng nề nang chút nào thịnh vọng của bà ta nên gọi thẳng bốn tiếng Vạn Thế Tiên Cơ ngay mặt.

Vạn Thế Tiên Cơ không giữ nổi bình tĩnh nên biến sắc ngay. Sát cơ sôi sục trong lòng, bà ta trầm giọng, bảo:

– Giỏi cho đứa cuồng ngạo này thật!

Người mặc áo đen không nhịn, ăn miếng trả miếng liền tay:

– Hay cho con đàn bà tự cao này thật!

Tiếng «thật» của người mặc áo đen vừa thốt khỏi miệng thì Vạn Thế Tiên Cơ cũng vừa quát to một tiếng, thân hình kiêu lệ của bà ta lướt tới đánh tạt vào hông đối phương một chưởng cấp kỳ.

Thật là một sự kiện vượt ngoài tầm mắt của mọi người, Vạn Thế Tiên cơ đã ra mặt động thủ với người mặc áo đen rồi!

Tình thế phát triển đến một địa bộ không sao đo lường được. Một bậc cự thánh võ lâm đương thời Vạn Thế Tiên Cơ có thể đánh thắng nổi người mặc áo đen thần bí này không?

Thật không còn nghi ngờ chi cả. Võ công của Vạn Thế Tiên Cơ còn ai có thể chống cự nổi, mười phần bà ta nắm chắc cái thắng đủ mười phần trong tay!

Nói tiếp, Vạn Thế Tiên Cơ xuất thủ tấn công trước là nắm lấy tiên cơ. Nhưng chưởng lực bà ta vừa đánh thì người mặc áo đen phát lên một trận cười lạnh lẽo khinh thường. Người ấy không thèm né tránh mà trái lại còn xệch nhẹ thân hình tiến lên, đánh trả ngay một hữu chưởng.

Lối đánh lấy cứng chống cứng như thế là đã pháp liều lĩnh nhất. Nếu không tự lượng được sức mình mạnh hơn hay ít nữa là choáng váng với đối phương thì vô cùng nguy hiểm. Vạn Thế Tiên Cơ muôn ngàn lần cũng không ngờ nổi.

«Ầm» một tiếng nổ rền chấn chũm đất long trời, hai luồng chưởng lực đụng mạnh vào nhau không khác hai quả núi xông tới.

Đá bay cát chạy!

Rừng núi rung rinh!

Lá rụng, cành rơi!

Sóng xao, gió dậy!

Hai sức chưởng ấy vừa đánh tới khiến tất cả những người có mặt tại trận đều giật mình kinh hãi đánh thót một cái sừng sốt.

Sau tiếng nổ ấy, cả hai người cùng bị đẩy dội ra sau mỗi người ba bước!

Một chưởng của người mặc áo đen ấy làm rung sợ giang hồ. Thật là một chuyện không thể tưởng tượng trong những việc không thể tưởng tượng. Công lực của người ấy chẳng kém sút Vạn Thế Tiên Cơ một ly tí nào mà còn có phần trội hơn là khác, bởi vì bà ta xuất thủ trước lợi thế hơn.

Tình hình xảy đến thật bất ngờ chẳng những người khác run sợ mà chính Vạn Thế Tiên Cơ tự mình cũng không dám tin võ công của người mặc áo đen cao thâm ghê gớm đến mức ấy.

Vạn Thế Tiên Cơ ngơ ngác. Mặt có vẻ thẹn thùng. Bà ta tự tin võ công của mình vô địch, không ai chống cự nổi. Đánh chưởng ấy, bà ta đinh ninh sẽ hạ đối phương dễ dàng. Không ngờ sự thật bất quá cầm đồng, có chi đáng lấy làm tự phụ.

Người mặc áo đen cười ngao nghể bảo:

– Nội lực của mụ chỉ bình bình, bổn nhơn cứ ngỡ là hùng hậu lắm!

Câu nói ấy làm cho Vạn Thế Tiên Cơ nóng bừng hai lỗ tai, cả người giận phát run bần bật. Dựng hai hàng lông mày xanh biếc, bà ta cười dài một tiếng bảo:

– Nếu không sợ thì thử đấu thêm với ta một chiêu nữa xem nội lực của ta có bình bình không thì biết!

Nói xong, Vạn Thế Tiên Cơ tiến từng bước một đến trước người mặc áo đen.

Trong lòng người mặc áo đen bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh. Ngoài mặt thì chẳng một ai thấy rõ được sự thật là mình đã lép vế, nhưng trong nội tâm thì người ấy đã nhận thấy mình còn thua Vạn Thế Tiên Cơ nửa lai. Bởi vì chưởng ấy tuy đánh sau nhưng người mặc áo đen đã âm thầm vận dụng đầy đủ toàn lực trước khi đánh ra, còn Vạn Thế Tiên Cơ vì tự phụ nên khinh địch mặc dầu đánh trước mà chỉ vận dụng nó chín thành công lực. Nếu bà ta vận dụng đầy đủ mười thành công lực thì người mặc áo đen nếu không ói máu thì cũng bị dội văng đến ngoài một trượng.

Hiện tại, người mặc áo đen đã hiểu rõ tình hình như ban ngày. Vạn Thế Tiên Cơ sục sôi lửa giận, quyết thi thố toàn lực đối với mình. Bởi vì xưa nay khắp cả võ lâm thiên hạ chưa có một người nào chịu nổi Vạn Thế Tiên Cơ một chưởng.

Liền ngay khi ấy ...

Thiếu nữ áo trắng chạy thẳng đến chỗ Tiểu Phong đang đứng. Hành động của nàng chẳng một ai chú ý đến. Bởi vì bao nhiêu cặp con mắt đều chăm chú vào người mặc áo đen và Vạn Thế Tiên Cơ. Đến sát một bên Tiểu Phong, thiếu nữ áo trắng gọi chàng:

– Lê thiếu hiệp!

Tiểu Phong đang theo dõi cuộc diện trong đấu trường nghe kêu bèn ngó ngoáy sang. Chàng chợt thấy thiếu nữ áo trắng đứng yên lặng trước mặt mình thì không khỏi sững sờ ngó nàng.

Nàng nhìn chàng tha thiết! Chàng ngắm nàng bấn khoăn!

Hai người nhìn nhau mắt chạn chứa yêu đương.

Tình yêu không bền, không bờ.

Tình yêu như đại, như khờ, như ngây Tình yêu tha thiết đắm say Tình yêu trong cảnh ngộ này càng yêu!

Nhưng mà cái yêu đương không lời không tiếng thắm lặng im lìm ...

Rất lâu nàng nhẹ nhàng kéo hai vành mi sụp xuống. Tiểu Phong rút hai luồng thị tuyến trở về.

Trong cái nhìn chứa đựng hăng vọt cái yêu.

Cứ lặng lẽ đắm chiều không dám nói.

Cho đến lúc quả tim đau buốt nhói ...

Thì ái tình đã vào cõi hư vô!

Trong bầu không khí chìm lặng ấy hai trái tim cùng đập mạnh.

Tiếng thở dài thoang thoảng mà hết sức nặng nề từ trong miệng thiếu nữ áo trắng tuông ra, tiếp theo là tiếng gọi buồn buồn:

– Lê tướng công!

Tiểu Phong rạo rực buồn tim. Thiếu nữ áo trắng sửa đổi ba tiếng «Lê thiếu hiệp» bằng «Lê tướng công». Hai lối gọi ấy khác nhau rất xa. Một tiếng thì khách sáo đầu môi. Một tiếng thì tha thiết trong tâm tưởng.

Lê Tiểu Phong đáp lại bằng một tiếng «em» nho nhỏ.

Thiếu nữ áo trắng nở nụ cười kín đáo, đọc lại câu thơ xưa:

«Gặp nhau cần phải biết nhau chi Tha thiết yêu đương luống nặng vì.» Lê Tiểu Phong ngược mắt ngó nàng bằng cặp mắt hải hùng vì lần này nữa là lần thứ hai nàng buồn rầu nhắc đến hai chữ «gặp nhau» trong một thời gian ngắn ngủi.

Nàng cười thê lương, thốt ra một câu thơ tương:

– Lê tướng công có biết vì sao mà sư phụ em hạ giá đến đây không?

– Cô nương có nói qua cho nghe rồi, bà ấy đến đây là vì tôi!

– Đúng thế! Nhưng cầu mong chàng đừng chết dưới bàn tay của sư phụ em!

Đời sao lại lắm nỗi sầu ngang trái!

Tiểu Phong nghe nói trong lòng hồi hộp. Chàng nhìn thiếu nữ áo trắng với đôi mắt hải hùng. Bỗng nhiên chàng buông tiếng cười lạnh lạnh, nói:

– Tôi không thể chết.

Câu nói của Tiểu Phong chưa dứt thì một tiếng quát vang xé nát không gian vọng tới. Chàng ngược mắt nhìn tới, chợt thấy Vạn Thế Tiên Cơ, sau tiếng quát, thân hình khêu gọi của bà ta đảo lộn giữa không trung không khác một con én đưa thoi chập tới mình người mặc áo đen, tấn công một chương.

Thân pháp thủ pháp của Vạn Thế Tiên Cơ mau lẹ tuyệt luân, xảo diệu vô tỷ.

Người mặc áo đen tự biết võ công của mình không địch nổi đối phương nên bất tiếng cười lạnh ló, bắn tung hai chân thối lui nhanh dường sao nháng.

Người mặc áo đen lấy thời làm tiền, thi thố cấp kỳ chiến thuật ba bước thụt lui, hai bước trở tới, thoạt nghe một tiếng quát rền vang người ấy nương theo cái đà ấy lấy trớn bắn vút thân hình bật lên, phản công liên tiếp ba chương ào ào dậy gió.

Vạn Thế Tiên Cơ không sao liệu trước nổi là người mặc áo đen có thể trong một thời gian mà vừa thối vừa tiến nhanh lẹ đến nước ấy. Chẳng những, đối phương tránh được một chương của bà ta lại phản công liền ba chương liền. Vạn Thế Tiên Cơ bị bắt buộc phải thụt lui ba bước trở về chỗ cũ.

Danh gia xuất thủ hẳn là phi tục, bất phạm. Vạn Thế Tiên Cơ và người mặc áo đen động thủ kỳ khoái vô tỷ, tuyệt luân không kém đá văng lửa nháng, chương lực hùng mãnh cực kỳ, khiến những người đứng gần tại chỗ đều có cảm giác là bị sóng tràn, gió cuốn bật chân lên khỏi mặt đất ngã tới bật ngang, mãi mãi mới kèm mình đứng vững.

Vừa đúng lúc người mặc áo đen thừa thế nắm phần thượng phong dậm bồi tiếp một chương thứ tư, bỗng như tiếng của Thần Tri Tử hơ hải kêu to:

– Nhị vị xin tạm ngừng tay.

Vạn Thế Tiên Cơ và người mặc áo đen nghe kêu, bèn phớt lui thân hình ra sau mỗi người ba bước. Xẹt tới một cái Thần Tri Tử xoay tròn thân hình chắn ngang chính giữa, tách rời Vạn Thế Tiên Cơ và người mặc áo đen làm hai nơi cách gian mà ông ta là trái độn.

Người mặc áo đen cất tiếng hỏi lạnh lạnh:

– Thần Tri Tử, phải ngươi bằng lòng đi khỏi nơi đây?

Thần Tri Tử cười một tiếng đau đớn, đáp lời:

– Hai vị đều là kỳ tài kiệt xuất của võ lâm đương thời. Lời tục có câu:

«Hai cọp vồ nhau, ắt có một cọp bị thương». Vì Thần Tri Tử tôi mà thiệt hại chung cho võ lâm thì tốt hơn để Thần Tri Tử tôi đi khỏi nơi đây, chấm dứt cuộc ác đấu của hai vị!

Dứt tiếng ông ta quay bắn vút vào rừng xanh, mất dạng.

Người mặc áo đen và Vạn Thế Tiên Cơ cùng ngơ ngác.

Thình lình đúng ngay lúc ấy ...

Khi Thần Tri Tử thoát bỏ đi thì lại trong rừng xanh xa xa chỗ đó, có tiếng lạnh lạnh nạt vang:

– Thần Tri Tử ngươi chưa đi được đâu!

Tiếng nạt chưa dứt, một điểm trắng kéo dài thẳng một chuỗi lăm tám như sao bắn nhanh đến trước mặt Tiểu Phong.

Tiếng nạt cất vang lên quá đột ngột khiến chàng giật mình thất kinh. Lại thấy một lần điểm trắng xẹt đến ngay mặt, Tiểu Phong vội vàng đưa tay ra bắt cái vật ấy vào trong lòng bàn tay.

Trong một thời gian cực kỳ nhanh chóng ấy, quả nhiên Thần Tri Tử dừng chân đứng lại. Người mặc áo đen, Vạn Thế Tiên Cơ cùng với tất cả những người có mặt tại chỗ đều trở mắt ngó vào chỗ phát ra tiếng quát.

Người mặc áo đen biến sắc, cất giọng hỏi to:

– Người nào?

Đồng trống lặng trang như cảnh chết, trong rừng lá khô rơi lác đác, tuyết nhiên chẳng thấy một bóng hình ai. Câu hỏi của người mặc áo đen cũng chìm trong yên tĩnh, không nghe tiếng trả lời.

Cũng đúng lúc người mặc áo đen cất tiếng hỏi bỗng lông đó thì Tiểu Phong đã bắt cái vật như điểm trắng ấy vào tay. Thì là một miếng giấy trắng vo tròn không hơn không kém. Chàng mở miếng giấy trắng ấy ra xem, thấy trên miếng giấy có viết dòng chữ rất đẹp và rất rõ:

«Việc sai người đó, trong có tên của Thần Tri Tử ghi rõ vào giấy. Sự tình người chưa giao ước xong xuôi, vì có nào người lại đuổi lão ta phải rời đi? Ngày mùng Năm tháng Năm còn cách không xa. Lời hứa ấy, người làm tròn hay không?

Người đàn bà dưới hang đất gỏi.» Xem xong, Tiểu Phong bất giác rung động trong lòng. Chàng không ngờ được là người ở dưới hang đất lại cũng xuất hiện ở đây. Chàng đoán chắc người đàn bà dưới hang đất không hiểu dụng tâm của mình.

Bởi vì Thần Tri Tử đối với mình không cừ, không hận mấy may nào nên chàng không có ý định gây ác cảm với ông ta, nhờ người mặc áo đen mời đi cho khỏi nơi đây. Có thể sau khi gặp lại mới dễ dàng nói chuyện. Nghĩ đến đó, Tiểu Phong sực nhớ đến tánh mạng của mình suýt nữa bị tiêu diệt trong tay Cây Đèn Ma. Ngọn lửa giận vô hình bùng cháy trong lòng chàng.

Mười mấy ngày trước đây, vì Cây Đèn Ma mà chàng đồ sát đến mấy trăm cao thủ giang hồ, trong số ấy bao gồm cả Tây Thần, Nam Quân và Thiết Trúc Thần Quân. Vì vậy mà tất cả nhơn vật võ lâm chẳng một người nào chịu tha thứ chàng, trong đó gồm cả người yêu của chàng và người chủ thiết tha lo lắng cho chàng nữa.

Nghĩ tới chừng nào chàng càng giận căm chừng ấy. Nghiến chặt hai hàm răng, Tiểu Phong cương quyết bảo cho người đàn bà dưới hang đất biết là chàng phản kháng lại lệnh sai khiến của Cây Đèn Ma. Nếu chẳng vậy sợ e tánh mạng của chàng sẽ không thoát khỏi tiêu diệt dưới tay Cây Đèn Ma. Ý nghĩ và lửa giận sôi sục đầy lòng. Chàng bước nhanh tới nhắm ngay đầu trường chạy thẳng vào.

Mọi người tại chỗ đều ngạc nhiên chăm chú nhìn vào Tiểu Phong.

Mang theo ngọn lửa căm giận trong lòng, Tiểu Phong chạy vào chỗ mọi người đang đứng quây quần. Trước việc chết sống đang trong giai đoạn mong manh không đầy đường tơ sợi tóc. Chàng cần nói rõ tất cả mọi việc với người đàn bà dưới hang đất một lần dứt khoát.

Tiểu Phong là một người cực kỳ cao ngạo. Một khi đã quyết định là không hề sửa đổi. Vì dầu việc ấy có làm cho máu chàng đầm ướt rừng hoang thì chàng cũng không oán tiếc.

Vạn Thế Tiên Cơ thấy chàng chạy đến thì nhượng xé hai hàng lông mày lá liễu, lạnh lạnh hỏi liền:

– Người là Tiểu Phong?

Tiểu Phong cười ngạo nghệ, trả lời:

– Vâng. Tại hạ là Tiểu Phong!

Ngắm nghía chàng từ đầu tới chân, Vạn Thế Tiên Cơ nói bằng một giọng tràn đầy cảm khái:

– Quả nhiên là một trang kỳ tài hiếm thấy trong võ lâm từ vài ba trăm năm trở lại đây. Khá tiếc một điểm là sát nghiệp quá nặng. Nếu chẳng vậy thì danh hiệu Thiên hạ võ công đệ nhất sẽ thuộc về người, chẳng ai vào tranh nổi!

Nói xong bà ta thở dài một tiếng.

Thiếu nữ áo trắng rón rén bước sen chạy đến trước mặt Vạn Thế Tiên Cơ kêu lên hết sức buồn rầu u oán:

– Sư phụ ...

Vạn Thế Tiên Cơ ngó nàng bằng cặp mắt thản nhiên.

Từ trong cặp mắt u oán cảm thương của nàng, bà ta đã phát hiện điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Hồi 46

Vạn Thế Tiên Cơ tuy đã ở tuổi «bát hoặc» (bốn mươi tuổi) nhưng trái tim vẫn còn tràn đầy rung cảm. Bà ta đã biết rõ đó là lưới tình đã vương vấn to lớn một thiếu nữ đẹp đẽ, yêu kiều.

Đột nhiên bà ta nghĩ đến một việc rất quan trọng, một việc chẳng phải tầm thường. Bởi vì bà ta, lúc này nơi đây, phải hủy diệt Tiểu Phong.

Trong con mắt nhân vật giang hồ, Tiểu Phong là một ma tinh của giang hồ. Bà ta có trách nhiệm phải trừ chàng. Chẳng vậy mãi mãi giang hồ chẳng hưởng được mọi ngày an ninh nào cả. Vận kiếp giang hồ sẽ đắm chìm trong cảnh máu sông, xương gò!

Có điều hiển tại, đứm nữ đồ đệ cung yêu duy nhất trong đời của Vạn Thế Tiên Cơ đã sa vào cái biển tình đáng sợ, đã bước tới một bước. Vạn Thế Tiên Cơ bần khoản nghĩ ngợi, bất giác buông lời một tiếng dài. Bà ta rảo mắt một vòng phát hiện tất cả mọi người đều đổ dồn nhãn quang vào người mình như đang chờ đợi một quyết định cực kỳ hệ trọng đối với sự tồn vong của giang hồ.

Vạn Thế Tiên Cơ cắn chặt hai hàm răng đè nén tình cảm lý trí đã đảm bảo cho bà ta biết là giấy khắc này đây không cho phép bà ta nghĩ đến tình cảm vụn vặt. Được toàn thể võ lâm tôn trọng là lãnh tụ tối cao, Vạn Thế Tiên Cơ không thể để cho nhân vật võ lâm thất vọng đối với hành vi của bà ta. Cười lạnh lạnh một tiếng, Vạn Thế Tiên Cơ hỏi sang sảng thiếu nữ áo trắng một câu:

– Con có việc gì muốn thưa với ta?

Thiếu nữ áo trắng cười thê thảm, thưa:

– Bẩm sư phụ, chẳng có việc gì cả!

Vạn Thế Tiên Cơ hiểu lòng của đồ đệ nên cười khổ sở, bảo:

– Phải chăng con yêu cầu sư phụ đừng giết chàng?

Thiếu nữ áo trắng nghe hỏi, trái tim se thắt giọt máu ái tình chảy rịn rã trong người. Ngấn lệ doanh tròng, rướm rướm gần tuôn dài xuống đôi gò má nhợt nhạt.

Nhưng nàng mỉm cười. Nét cười của nàng thật dễ cảm động lòng người. Nét cười đau khổ gấp vạn lần tiếng khóc. Nàng lắc đầu, trả lời:

– Không! ... Không phải vậy đâu!

– Thế thì, tại sao con cảm thương đau khổ.

– Không chừng, chàng là một thiếu niên tốt, chưa hẳn là một ma tinh!

– Không sai. Chàng là một thiếu niên tốt cũng là một thiếu niên đẹp bất cứ một người con gái nào trông thấy cũng chạnh tình mến yêu. Có điều chàng đã nhúng tay vào máu quá nhiều nên chẳng phải là một thiếu niên tốt. Chàng một thiếu niên góm ghềnh, độc ác. Chàng rất xứng đáng với danh hiệu ma tinh!

Thiếu nữ áo trắng lại cười thê thảm nói:

– Đúng thế! Thưa sư phụ, hiện tại con đã phát hiện được một thực tế hết sức chán chường. Lòng người khi đã khao khát một điều chi thì dường thế chẳng bao giờ được thỏa mãn.

Nàng lại cười rồi nói tiếp:

– Con đã từng được quen biết chàng, cũng được đưa tiễn chàng vào cõi chết ...

– Hiện tại chàng vẫn chưa chết!

Thiếu nữ áo trắng đưa mắt ngó sư phụ tuyệt vọng nói:

– Sư phụ đã quyết định xong!

Vạn Thế Tiên Cơ gật đầu đáp:

– Quyết định xong rồi!

Thiếu nữ áo trắng đau nhói con tim như bị một lưỡi dao vô hình đâm trúng.

Nàng quay mặt chạy đến sau lưng Vạn Thế Tiên Cơ. Nhưng hai hàng lệ ngọc trên đôi mắt u oán mơ buồn của nàng tuôn rơi lã chã theo bước chân.

Giọt lệ ái tình! Giọt máu yêu đương!

Mối tình thiếu nữ thật quý báu, nhưng mà mối tình quý báu ấy lại không đưa đến một kết cuộc đẹp đẽ.

Vạn Thế Tiên Cơ tiến bước đến trước mặt Tiểu Phong, cất tiếng hỏi lạnh lạnh:

– Tiểu Phong, Nam Quân, Tây Thần tội chi đáng giết?

Tiểu Phong lạnh lạnh đáp:

– Điểm ấy Tiểu Phong này không thể nói rõ cho bất cứ một ai nghe.

Chàng ngưng giọng, day sang nói với người mặc áo đen:

– Tiền bối à, Thần Tri Tử khỏi cần phải rời khỏi nơi đây!

Người mặc áo đen ngo ngo. Tức thì biến sắc, bảo to:

– Các hạ tuổi trẻ mà không giữ chữ tín, nói lời lại ăn lời mau thế à?

Tiểu Phong nói:

– Xin tha cho vãn bối. Sự tình bất buộc ngoài ý liệu!

Người mặc áo đen cười lạnh lùng, không đáp.

Vạn Thế Tiên Cơ bảo tiếp:

– Tiểu Phong, người giết hại đến mấy trăm người, tội khó dung tha, hôm nay ngươi phải táng mạng tại đây!

Tiểu Phong cười thản nhiên, trả lời đồng dạng một câu:

– Việc chết sống đối với tại hạ chẳng đáng để vào. Chỉ cần bà xuất thủ, mạng tôi gục liền ngay tại chỗ.

– Vì sao?

– Tôi đã uống «Tán Công Phấn» của bà!

Thiếu nữ áo trắng giật mình cả kinh, buột miệng hỏi vội:

– Uống «Tán Công Phấn»?

Tiểu Phong gật đầu.

Vạn Thế Tiên Cơ hỏi:

– Thế thì, ngươi đã mất hết công lực?

– Chẳng sai. Công lực của tôi đã mất hết. Giả như hiện tại bà cần giết tôi, chỉ nhọc sức đưa tay đánh xuống là xong. Chẳng qua, trước khi chết, tôi cần nói cho bà biết, thế thôi!

– Ngươi cứ nói!

– Bà hoãn cho tôi nửa giờ đồng hồ sau!

– Được!

Tiểu Phong cười giòn giã. Chàng bỗng quay lưng chàng vào trong rừng xanh, miệng kêu sang sang:

– Môn đồ của Thần Vạn Năng ở đâu?

Trong rừng xanh, vọng lại giọng nói lạnh lạnh của người đàn bà ấy:

– Có việc gì?

– Mời người ra mặt ngoài này để tôi nói chuyện.

Câu nói ấy làm run sợ tất cả những người đang có mặt tại trận. Bọn họ chẳng một ai là không đoán được người trong khu rừng xanh mà Tiểu Phong gọi đó, chẳng ai khác hơn là người đã sai khiến chàng đồ sát cao thủ võ lâm. Đối phương là ai? Mọi người có mặt tại trận đồng có một câu hỏi trong đầu giống y nhau như vậy.

Đang khi ai nấy đều nghĩ ngợi băn khoăn thì giọng nói lạnh lạnh của người ấy dường như đầy về thất kinh vang lên:

– Đặng làm chi?

– Tôi có việc cần nói với người!

– Người cần nói việc chi?

Giọng đầy phẫn nộ, Tiểu Phong tiếng sang sảng, bảo:

– Tôi hết còn tin tưởng vào Thần Vạn Năng nữa.

Câu nói của Tiểu Phong thốt ra làm cho người đàn bà dưới hang đất kinh hãi đến sững sốt lặng thinh rất lâu, người ấy mới nói được một câu:

– Tại làm sao?

– Việc ấy rất quan hệ đến tánh mạng của tôi, Thần Vạn Năng đã bằng lòng ban cho tôi danh lợi, sanh mạng và ái tình, có điều tôi chẳng thấu hoạch được chi cả, trái lại sắp mất tất cả.

– Người sắp thấu hoạch được đầy đủ hết!

– Tôi không tin.

– Lời nói không tin của người sẽ đưa đến cái chết không chỗ chôn thây. Ta nhắc người cái gương của Châu Vỹ trước kia!

Tiểu Phong cười một trận điên cuồng làm rung chuyển cả khu rừng xanh hoang vắng.

– Sống chết đối với Tiểu Phong tôi chẳng có nghĩa lý chi cả.

Lúc này quả nhiên chàng đang có ý nghĩa điên cuồng ấy trong đầu óc.

Chàng nói dứt câu, thò tay vào túi lấy Cây Đèn Ma. Trong khi chàng hấp tấp lấy Cây Đèn Ma, bức hắc họa cất chung một chỗ vướng theo tay chàng rơi liền xuống đất. Tiểu Phong vô ý không thấy. Tay mặt cầm Cây Đèn Ma chàng đồng dục nói:

– Vị môn đồ của Thần Vạn Năng xin nhận lại.

Dứt lời thuận tay chàng ném vệt cây Đèn Ma về phía có giọng nói ấy phát ra.

Chuyển biến quá đột ngột của Tiểu Phong khiến cho tất cả những người đang có mặt bên ngoài vạt đất trống đều thất kinh, bọn họ nằm mộng cũng không sao tưởng tượng được là Tiểu Phong có cử chỉ đó.

Liền ngay ở thời gian chớp nhoáng ấy.

Thiếu nữ áo trắng đột nhiên cúi xuống lượm bức họa cầm vào trong tay. Mở ra xem thử, nàng hết sức lấy làm kinh lạ. Nàng cũng đồng cảm giác với Tiểu Phong là bức họa này quá đổi mỹ thuật!

Lúc thiếu nữ áo trắng mở bức họa ra xem, lại còn có một cặp con mắt khác kinh lạ không kém, mang theo những tia sáng hết sức hải hùng chiếu thẳng vào bức họa!

Một bóng đen mau lẹ cực kỳ chạy vào Cây Đèn Ma.

Cùng một thời gian, một cái bóng đen khác mau lẹ, cướp liền bức hắc họa trên tay thiếu nữ áo trắng.

Hai bóng đen, đồng một lúc, chụp liền hai vệt Cây Đèn Ma và bức hắc họa.

Giọng nói trong rừng lạnh lạnh nạt vang:

– Tiểu Phong, không lẽ ngươi lại chịu nhận một cái chết không chỗ chôn thây?

Tiểu Phong cười một tiếng ngạo mạn đáp:

– Tôi đã có nói rõ, chết sống đối với Tiểu Phong này chẳng có nghĩa lý chi cả rồi kia mà.

Chí khí hào hiệp bộc lộ trong câu nói, cái tinh thần chẳng xem chết sống vào đâu ấy khiến tất cả những người có mặt tại trận đều cảm phục chàng.

Tiểu Phong nói xong, xoay lưng chạy trở ra chàng đến trước mặt Vạn Thế Tiên Cơ, cất tiếng đồng dục bảo.

– Giờ thì bà cứ hạ thù đi!

Vạn Thế Tiên Cơ bắt đồ bị chí khí hào hiệp của Tiểu Phong làm cho khiếp sợ trong lòng. Liền đó bà ta sững người cười gượng với chàng:

– Ta không giết ngươi đâu.

Câu trả lời của Vạn Thế Tiên Cơ chẳng những vượt ngoài ý liệu của Tiểu Phong mà còn làm cho thiếu nữ áo trắng bật ngất, không tin lỗ tai mình đã nghe rõ.

Bởi vì mục đích của Vạn Thế Tiên Cơ đến đây là để trừ diệt Tiểu Phong.

Thế thì tại sao bà ta lại thay đổi quyết định trong lòng đối với chàng mau lẹ như vậy? Bà ta không giết chàng thật chẳng?

Tiểu Phong buột miệng hỏi liền:

– Bà không giết tôi à? Tôi sẵn sàng nhận cái chết dưới tay bà không hề nhú mảy!

– Ta không giết mi. Ý ta đã quyết. Đừng nói thêm.

– Câu nói của bà chỉ sợ không thành thật với lòng bà!

Vạn Thế Tiên Cơ nghiêm mặt, bảo:

– Ta nói thật lòng đấy! Ta giết hay không giết người cũng chỉ thế thôi. Ta giết ngươi đâu phải vì thù oán chi đâu, chẳng qua là ta định trừ hại cho giang hồ.

Hiện tại toàn bộ công lực của ngươi đã mất, ngươi không thể đồ sát nhân vật võ lâm nữa, thì ta đâu nỡ ra tay.

Tiểu Phong nghe Vạn Thế Tiên Cơ giải thích hành động của bà ta, chàng mới hiểu rõ, tự bảo thầm trong bụng:

“À té ra là vậy.”.

Thở dài một hơi nhẹ nhẹ, chàng rời khỏi vạt đất sắp diễn thành một chốn pháp trường ấy.

Vạn Thế Tiên Cơ đột nhiên gọi giật ngược chàng trở lại bảo:

– Tiểu Phong, ta có một việc hỏi ngươi!

Chàng quay người lại hỏi:

– Việc chi?

– Vừa rồi ngươi gọi môn đồ của Thần Vạn Năng là ai vậy?

– Không thể nói cho bà nghe!

Câu trả lời của Tiểu Phong hết sức khô khan.

Vạn Thế Tiên cơ hé miệng rồi lại thôi không hỏi.

Liền ngay sau đó, giọng nói sang sảng của Tiểu Phong vang lên:

– Môn đồ của Thần Vạn Năng à? Tiểu Phong này đã làm trái lời đã thề, xin bằng lòng nhận cái chết không chỗ phôi thầy tại đây! Cứ việc thi hành ngay, Tiểu Phong ta chẳng chút oán thù hay hối tiếc!

– Ngươi nói thật vậy?

– Thật vậy!

– Thế thì ngươi vào trong này đăng lĩnh cái chết ấy!

Giọng nói của người đàn bà dưới hang đất chứa đầy sát cơ. Tất cả những người có mặt tại chỗ nghe đến phải mọc ốc cùng mình, ai nấy đều chú mắt ngó vào Tiểu Phong chằm chằm không nháy.

Tiểu Phong thân nhiên cất to một tràng cười giòn giã. Mặt chẳng lộ vẻ sợ hãi mảy may nào chàng cất bước chạy thẳng vào khu rừng rậm nhắm ngay về phía có tiếng nói của người đàn bà dưới hang đất đi tới.

Thình lình ...

Chàng lại dừng bước đứng hẳn lại, hai luồng tinh quang ngó ngay vào gương mặt của Thiên Xà Lý Yên. Chàng nở nụ cười hết sức bi thương bảo:

– Lý Yên đến gần đây cho ta dặn chút việc.

Lý Yên nhảy nhanh đến tới trước mặt chàng cung kính hỏi:

– Lệnh Chủ dặn dò việc gì?

Tiểu Phong cất tiếng lạnh lạnh hỏi:

– Ngoài sự cảm ơn cứu tử của ta ra, ngươi có phải là người bạn tâm đồng của ta chăng?

Câu hỏi ấy làm cho Lý Yên ngờ ngác chẳng hiểu. Hắn từng người một chấp rồi mới đáp:

– Tôi xem ngươi như là anh ruột thịt của tôi.

– Lời nói đó có thành thật tụt đáy lòng ngươi thốt ra không?

– Có trời chứng chiếu!

– Tốt!

Tiểu Phong kiên định bằng một tiếng cứng cỏi rồi nói tiếp:

– Ngươi biết ta sắp chết không?

Mắt xẹt tinh quang rực rực, Lý Yên bảo:

– Đệ tử bốn môn nguyện đem mạng sống của tất cả hai mươi bốn để đảm bảo sanh mạng Lệnh chủ được an toàn.

Tiểu Phong đồng dục ngắt ngang của Lý Yên mà nói tiếp:

– Cái đó muốn ngăn vẫn không được. Sở dĩ ta có cái chết trong ngày hôm nay cũng do lúc ban đầu ta không nghe khuyên can của một ai cả. Ta đã trót thề với người khác thì ta phải chết với lời thề của ta. Nếu bọn các ngươi mà làm thế khác chẳng hóa ra là đẩy ta vào chỗ thất tín với thiên hạ sao? Ngươi không tin lại không đứng vững, dầu có sống cũng bằng thừa!

– Có điều ...

– Lòng ta đã quyết định không bao giờ đổi dời. Chẳng qua còn có mấy việc, trước khi chết ta cần gởi gắm lại ngươi.

Lý Yên đáp liền:

– Lệnh chủ còn những việc nào cứ nói hết cho nghe, dầu có đập than đỏ, vào nước sôi Lý Yên này chết cũng không chối từ!

Câu nói của hắn bùng bùng hào khí, Tiểu Phong vô cùng cảm kích không cảm được hai giọt nước mắt anh hùng rơi xuống bờ vai. Chẳng nói nghẹn ngào trong ngắn lẹ:

– Việc thứ nhất ngươi thay ta nói lại với Bắc Yêu, nhờ nàng báo cừu giùm ta, mối huyết hải thâm cừu của cha mẹ ta mà bốn phận làm con ta chưa trả được.

– Tôi thề hết sức làm xong việc ấy.

– Việc thứ hai ... khoan, để ta hỏi ngươi điều này đã. Trong đời, ngươi oán hận một người nào hơn hết?

– Mông Diện Thần Nữ!

Tiểu Phong cười thầm bảo:

– Có điều Mông Diện Thần Nữ là một người con gái rất tốt.

– Người con gái rất tốt?

– Đúng lắm! Ta đem câu chuyện này kể sơ cho ngươi nghe qua, tự nhiên ngươi hiểu rõ.

Tiểu Phong kể miệng vào tai Lý Yên thuật hết những việc của Bạch Cơ đã làm cho hắn nghe. Bất giác Lý Yên hỏi lại:

– Thật vậy à?

– Không sai! Nếu ta nói dối với anh em, một lời chẳng đúng với sự thật thì hồn khôn sẽ xa vào mười tám tầng địa ngục, không được thoát kiếp đầu thai.

– Nàng ta là một người con gái tốt, một người hiền lương?

– Một người hiền lương đủ trăm phần trăm. Nếu không phải là vậy thì ta đã hạ sát nàng lâu rồi. Đồng thời ta cũng nhờ người nói lại với nàng, nhờ nàng giúp ta báo cừu! Nàng đã có hứa hẹn cùng ta điều ấy!

Lý Yên vội hỏi:

– Nàng ta là ...

– Vợ thành thân mà chưa cưới của ta!

Lập tức Lý Yên hiểu rõ ràng mọi việc không còn nghi ngờ, thắc mắc. Hắn hỏi tiếp:

– Không còn việc chi nữa chứ?

– Hết rồi! Thế thì ngay lúc này, người dất hết thấy bọn anh em môn hạ đến Phi Thúy Cung gấp rút lo liệu giúp công việc báo cừu cho ta. Có thể, khi xuống tuổi vàng ta mới có thể ngó mặt cha mẹ cùng với ân nhân Tinh Nhân Nhiếp Hồn của ta!

Lý Yên bi thương thâm thiết, hai hàng châu lệ chảy xuống như mưa. Hắn gạt đầu bằng lòng những lời của Lê Tiểu Phong căn dặn.

Chàng cũng đau đớn gần ngất đi, nhưng đã nén cảm xúc trong lòng, hăng hái quay lưng chạy thẳng vào rừng rậm!

Thiên Xà Lý Yên rào mắt ngó khắp hai mươi ba người anh em kết nghĩa với mình một lần. Miệng cất tiếng đồng dục bảo:

– Anh em hãy đi theo tôi.

Dứt tiếng, hắn tung chân chạy thẳng theo con đường mé trước.

– Lê tướng công ...

Tiểu Phong nghe kêu, tâm thần rộn rã. Thiếu nữ áo trắng đột nhiên gọi Tiểu Phong bằng ba tiếng «Lê tướng công» khiến Vạn Thế Tiên Cơ cũng sững sờ. Chàng dừng gót đứng lại. Nàng đã chạy sấn tới sát bên. Quá đỗi bất ngờ, Tiểu Phong vội vàng hỏi:

– Cô nương có lời chi chi bảo?

Hai tròng con mắt rung rung lệ ngọc, thiếu nữ áo trắng cười òa hơn khóc rống, nói giọng đau đớn tái tê:

– Em tiễn chàng một đoạn đường ngắn ngủi trong giây khắc cuối cùng này!

Tiểu Phong cười thâm đáp:

– Nhọc lòng cô nương, ý tôi không muốn, xin mời trở lại, đưa tiễn làm chi!

Đời người ai cũng chẳng tránh khỏi một lần chết, chẳng đáng chi làm bận.

«Gặp nhau rồi lại đưa nhau, Đoạn đường bước thấp bước cao lạnh lùng.

Tình chung ai hỏi tình chung!

Bao giờ cạn được lệ lòng nhỏ sa!

Trở trâu chi mấy trời già!» – Chàng hôn ghét em chẳng?

– Không đâu! Tấm lòng quý báu của cô nương, tôi xin ghi vào xương tủy.

– Thế thì chúng ta cùng đi!

Tiểu Phong đành phải cùng đi sánh vai chậm chậm với người áo trắng trong đêm trường vắng vẻ dưới bóng tối âm u.

Đêm càng khuya. Sương càng lạnh!

Những tiếng lá rơi lác đác, tiếng dế nỉ non tô điểm thêm vào hai bóng người đi, một bức tranh linh quạnh hiu khiến người khó cầm nước mắt.

Đưa ai chỉ có một lần này thôi.

Đau lòng em lắm ai ơi.

Chưa lời hải thệ, chưa lời son mình.

Âm thầm em dệt mối tình.

Đẹp như hoa mộng thấm xinh trong đời.

Dầu chưa hiến tặng cho người.

Mà em vẫn giữ sáng ngời trong tim.

Lê Tiểu Phong trả lời nhẹ nhàng:

– Đúng rồi. Lần đi này không bao giờ chúng ta còn dịp gặp lại. Chẳng qua kỷ niệm vẫn êm đềm!

Cảnh vật chìm lặng trong không khí lạnh tanh như chết.

Tiểu Phong tưởng lại cuộc đời cô cút của mình từ khi mất mẹ đã gặp không biết bao nhiêu ngang trái mà vẫn tranh đấu không ngừng. Số kiếp của chàng sao mà quanh hiu! Lúc ra ngoài giang hồ thui thủi một thân, mà đến lúc sắp chết cũng gần như đơn độc. Nếu không có thiếu nữ áo trắng đưa chàng một đoạn đường ngắn ngủi thì giờ cuối cùng đi vào cõi chết chàng vẫn ...

Còn đang miên man nghĩ ngợi, chợt nghe giọng nói tha thiết của thiếu nữ trắng thỏ thẻ vào tai:

– Chàng có nhớ kỹ hai đứa chúng ta gặp nhau mấy lần cả thầy không?

– Ba lần!

– Đúng rồi! Ba lần. Lần thứ nhất làm quen. Lần thứ hai động thủ. Lần thứ ba ...

Nàng không nói hết câu, chỉ thò ra một hơi dài nhẹ nhàng.

Tiểu Phong cười đau xót bảo:

– Cũng chừng như là một dấu chấm trong kiếp nhân sinh quá ngắn ngủi mà thôi.

– Ngắn? Không đâu, chỉ vì chàng đi trên con đường ấy mới ngắn!

Tiểu Phong nói:

– Vậy à?

– Đúng thế.

Nàng cười xót xa rồi nói tiếp:

– Chàng để lại trong đầu óc mọi người nhiều ấn tượng đẹp để tốt lành, có biết bao nhiêu người nhớ nhung thương mến chàng. Có điều những việc chàng đã làm, tất cả nhân vật trong giới giang hồ mãi mãi oán thù căm hận.

Tiểu Phong cười đau khổ rồi thông thả nói:

– Đúng thế, giờ đây tôi đã nhận rõ!

Thiếu nữ áo trắng, trong giọng cười rầu rĩ buồn tênh, nói tiếp lời chàng:

– Chàng cần muốn biết tên tôi gọi là chi không?

– Trước khi chết?

– Vâng, cần biết lắm trước khi hồn oan sang chơi thế giới âm u bên kia.

– Bụng tôi ao ước điều ấy lắm mà không thể mở miệng hỏi nên chịu làm thinh.

– Tôi gọi là Lý Băng Ngọc.

– Lý Băng Ngọc? Một cái tên lạnh buốt tựa băng sương mà trong trắng tựa bạch ngọc.

– Hai tiếng Băng Ngọc là tượng trưng đời sống của tôi ở thế gian này.

Tiểu Phong hé môi định nói nhưng rồi thôi lại nín êm! Chàng vụt ngừng gót đứng lại. Cổ dẫn nguồn cảm kích đang tràn ngập tâm tư chàng ngậm ngùi nói:

– Nhọc lòng cô nương đưa tiễn một đời đường trong đêm vắng rừng sâu, kỷ niệm này tôi đem mãi theo lòng xuống chốn suối vàng, kiếp tái sinh may ra còn gặp gỡ. Lời xưa thường bảo:

«Dầu đưa chân ngàn dặm cũng phải một lần quay gót trở về». Vậy đến đây đã đủ lắm rồi, xin cô nương đừng đưa thêm xa hơn nữa.

– Ý chàng đã muốn, tôi không nỡ cãi lời, kỷ niệm u buồn đêm nay sẽ lần hồi giết chết lòng tôi giữa tuổi hoa niên thơ mộng.

Ngưng một chút giọng nàng ảo não thiết tha:

– Lê tướng công, biển cạn non mòn mà lòng tôi vẫn nhớ chàng mãi mãi không quên!

– Tôi cũng thế, nếu linh hồn bất diệt thì thể xác này có thành cát bụi nhưng hình ảnh cô nương vẫn lảng vảng bên cỗi làn mây. Trước khi vĩnh biệt, tôi xin cô nương hãy trân trọng giữ gìn thân thể khương cường. Thôi tôi đi nhé!

Lý Băng Ngọc vẽ mặt dầu dầu, hai mắt tràn đầy ngấn lệ, nàng nghẹn ngào không nói được thành lời chỉ gật đầu nhẹ nhẹ.

Tiểu Phong không muốn quyến luyến để thêm rũ rượi, ngậm ngùi cho mình mà cũng cho ai, nên quảy quả xoay lưng đi thẳng.

Lý Băng Ngọc đứng ngẩn ngơ như một xác không hồn, đắm chiều nhìn theo bóng hình phía sau lưng Tiểu Phong xa dần trong rừng cây lặng lẽ dưới bóng trăng huyền ảo giữa khoảng đêm trường. Bỗng nhiên nàng thấy hai tròng con ngươi của mình mờ ươn ướt át.

Và đứng nguyên ngay lúc thân hình Tiểu Phong mất hẳn trong rừng sâu, bỗng nhiên người mặc áo đen xoay tròn một vòng lanh dương chớp nhoáng lao thẳng về phía chàng. Người mặc áo đen gọi to tiếng với một giọng bàng hoàng khích động:

– Các hạ xin dừng bước.

Câu nói vừa dứt thì toàn thân của y đã bay phốt tới chặn ngang trước mặt Tiểu Phong.

Rảo mắt liếc qua, bỗng nhiên chàng giật mình thất kinh kêu ồ lên một tiếng hãi hùng. Bởi vì trong tay người mặc áo đen ấy có cầm bức hắc họa về thiếu nữ tuyệt sắc với ngọn lửa hồng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hồi 47

Tiểu Phong không kịp suy nghĩ, thò tay vào rờ trong túi áo. Chàng vẫn chưa biết rõ là trước khi chàng vụt Cây Đèn Ma trả lại cho đồ đệ Thần Vạn Năng bức họa ấy đã không còn trong mình chàng nữa.

Ngay lúc ấy thiếu nữ áo trắng đang mê say, thưởng thức những nét vẽ đẹp tuyệt vời của giai nhân trong bức vẽ thì người mặc áo đen sử dụng thân pháp mau lẹ cực kỳ đã giật mất bức họa ấy đi.

Giờ đây chàng sững sờ ngó không nháy mắt bức hắc họa tình mỹ ấy trong tay người mặc áo đen. Về mặt của chàng căng thẳng, tâm tình chàng hết sức khích động. Chàng thờ thẩn ngẩn ngơ, vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ.

Giọng nói của người mặc áo đen run run, cất tiếng rầu rĩ nói:

– Bức họa này là của người chẳng?

Sững sờ Tiểu Phong đáp ngay:

– Vâng, nó là của tôi.

– Từ đâu mà người lại có được bức họa này?

Giọng nói khích động, sắc mặt hãi hùng, Tiểu Phong chợt nhớ đến người đàn bà rất đáng giận mà cũng đáng thương Ngô Lục. Một ý nghĩ nảy sinh trong đầu óc chàng, tổ cáo với chàng người mặc áo đen khỏi ngộ tuần mỹ này không chừng là người yêu của Ngô Lục, mà cũng chính là người đã đang tâm khát nhượng nàng, biến nàng thành một người tàn phế, dâm ác và bất hạnh nhất đời.

Với ý nghĩ ấy nên chàng bèn hỏi vặn lại:

– Ngươi có biết bức họa này là vật đặc biệt sở hữu của ai chẳng?

– Biết!

– Của ai?

– Của một người đàn bà!

Tiểu Phong nghe câu trả lời chắc bốn cụt ngùn của người mặc áo đen khôi ngô tuấn mỹ thì choáng váng đầu óc. Nhìn vào vẻ mặt của anh ta, chàng phỏng đoán không sai lắm. Giữa người mặc áo đen và bức họa hắc có liên quan mật thiết. Đã định bụng sẵn, chàng chậm rãi nói:

– Đúng vậy, bức hắc họa là vật sở hữu đặc biệt của một người đàn bà. Có điều chẳng rõ tiền bối với bức hắc họa này có liên quan thế nào?

– Liên quan thế nào?

Người mặc áo đen khôi ngô tuấn mỹ «du» một tiếng, mấy thớ thịt trên mặt giật lia, cặp mắt ngó sững sờ.

Tiểu Phong miệng ảm ứ không biết phải trả lời thế nào. Chàng rất đỗi ngờ vực trong lòng vì chàng tin chắc y quả thật là người yêu của Ngô Lục chó chẳng còn ai vào đó khác hơn. Cười nhạt, chàng lại hỏi:

– Tiền bối có thể nói cho vãn bối nghe được hay không?

Vãn y như cũ, người mặc áo đen khôi ngô tuấn mỹ lặng thinh một lúc. Y đứng chết trân như tượng gỗ, mắt ngó Tiểu Phong không nháy. Nhưng mà chàng trông thấy từ trong cặp mắt của y long lanh ướt rượt rồi từng giọt lệ nóng tuôn rơi lã chã, không khác những giọt mưa thu.

Tiểu Phong cười gằn nói:

– Nếu tiền bối không nói cho nghe thì vãn bối xin đi đây.

Người mặc áo đen vẫn lặng câm, y chìm sâu vào một câu chuyện xa xưa đau khổ nát lòng, lại dường thể cũng đang tưởng nhớ đến một chuyện chi cực kỳ ghê rợn ...

Không nghe y nói thêm tiếng nào, Tiểu Phong bèn quay mình một cái xăm xúi tiến thẳng vào rừng sâu.

Người mặc áo đen vẫn tro tro như hình gỗ, cứ đứng y nguyên một chỗ, thần hồn bay lạc vào đâu, chỉ còn có cái xác thịt vô tri không rục rịch. Tiểu Phong nói câu gì, đi lúc nào, y ta vẫn không hay biết.

Cứ con đường mòn nhỏ hẹp chặn giữa những hàng cây lá tò mò, theo bóng trắng khuya mờ mịt, chàng đi được độ chừng ba mươi thước, chợt thấy trước mắt có một bóng đen xoay tròn một vòng nhấp nhোáng. Chàng vội vã dừng chân đứng lại. Ngược mắt nhìn lên, chàng thấy một bóng người đen thui bao kín kín mặt mày đứng chặn giữa đường. Tiểu Phong biết ngay người ấy chính là người đàn bà dưới hang đất. Chàng cất tiếng cười ngao nghể bảo:

– Tiểu Phong tôi phản bội lời thề với Thần Vạn Năng lẽ dĩ nhiên là đành nhận cái chết không chút oán hận ăn năn, vậy xin cứ xuống tay cho sớm!

Giọng nói lạnh lạnh của người đàn bà ấy ngân lên trong đêm rừng hoang lạnh:

– Vì có nào ngươi phản bội Thần Vạn Năng?

Sau tràng cười dài, Tiểu Phong ngao nghể trả lời:

– Tôi chán nản điều gì? Tôi chán nản vì Thần Vạn Năng chẳng ban bố cho tôi bất cứ một điều gì cần thiết mà Thần Vạn Năng đã hứa hẹn!

– Còn có những điều chi chưa vừa lòng ngươi nữa?

– Thần Vạn Năng truyền lệnh cho tôi giết người khiến cho tất cả nhân vật giang hồ oán ghét Tiểu Phong này, ai nấy đều tìm kiếm để mà thủ tiêu tánh mạng.

Thế mà tôi chẳng đáng phân giải với bất cứ một ai về hành động đẫm máu của tôi. Trong số ấy, kể cả người yêu tâm tưởng của tôi, người vợ chưa cưới lúc nào cũng tha thiết lo ngại cho tôi!

– Do đó mà người phản bội Thần Vạn Năng?

– Không sai mấy may nào cả. Đời sống của tôi trong hoàn cảnh này, kể như đã giao trọn vào tay Thần Vạn Năng.

– Bởi vì ngươi bị mất cả toàn bộ công lực trong người ngươi đó chỉ?

– Đúng vậy!

– Phỏng như ta khôi phục lại đầy đủ toàn bộ công lực lại cho ngươi thì sao?

Tiểu Phong nghe nói, đầu óc choáng váng. Chàng trở mắt ngó chăm chăm vào người đàn bà dưới hang đất Thập Hoa Thạch một cách kinh hãi lạ lùng. Rồi chàng buông tiếng cười gay gắt nói:

– Tôi vẫn chán nản không tuân lệnh Thần Vạn Năng nữa.

Tiếng nói của người đàn bà dưới hang đất Thập Hoa Thạch bỗng nhiên nổi giận đùng đùng chứa đầy sát cơ ròn rợn:

– Này Tiểu Phong, ta hỏi ngươi một câu nữa, ngươi phải trả lời dứt khoát một lần chót để sau này đừng hối hận. Danh lợi ái tình cùng với mạng sống và một cái chết cực kỳ thê thảm, trong hai lẽ ấy, ngươi chọn lẽ nào?

Câu nói quả quyết ấy làm cho Tiểu Phong nghe lọt vào tai không khỏi ớn lạnh trong lòng. Tuy vậy, bản tánh vốn can trường cao ngạo, chàng chẳng biết sợ chết là chi, nên không chút do dự, cất tiếng khẳng khái trả lời:

– Nếu dùng mọi cách để ép bắt buộc thì Tiểu Phong này chọn ngay cái lẽ sau nghĩa là chết!

– Ngươi không sợ cái gương của Vô Cực Thiên Tôn trước kia sao?

– Từ xưa đến nay có mấy ai thoát khỏi một lần chết, chết là giải thoát tất cả mọi mối u phiền, có chi phải sợ!

Giọng nói lạnh lạnh của người đàn bà dưới hang đất cắt ngang câu:

– Tốt lắm, quả như Tiểu Phong ngươi mà chán nản cuộc đời, định mượn cái chết để giải thoát mọi sự phiền não trên thế gian này, thì một chương của ta sẽ chọn cho ngươi được miễn nguyên!

Liên theo mỗi tiếng nói nhấn mạnh, người đàn bà dưới hang đất Thập Hoa Thạch cứ thông thả sấn tới về phía Tiểu Phong từng bước như bóng tử thần đi lần đến trong thời khắc cuối cùng giữa khoảng đêm trường đầy bóng tối. Nàng buông dài một tiếng cười xé nát không gian êm lặng, tiếp liền một giọng nói lạnh buốt tựa giá băng:

– Này Tiểu Phong, ta nhận xét làm ngươi, ta đã ban bố cho ngươi mọi điều cần thiết của một người đời ham sống, ta đem tất cả nguồn hy vọng chan hòa vào lòng ngươi, nghĩa là ngươi đời đời chỉ ta sẵn sàng chấp nhận điều đó, kể cả võ công tuyệt đỉnh, sanh mạng quý hóa. Rồi nữa chừng ngươi lại bội phản Thần Vạn Năng thế này!

Tiểu Phong nghe trong lương tâm bứt rứt khó chịu vô cùng. Bởi vì người đàn bà dưới hang đất đã rèn luyện cho chàng một võ công kỳ tuyệt, có thể nói là đứng vào hàng thượng đỉnh võ lâm, trên hẳn «Tứ Đại Kỳ Nhon», không chừng còn đủ sức chống trả ngang ngửa với thánh võ lâm đời này là Vạn Thế Tiên Cơ nữa. Đã vậy nàng lại còn cứu mạng chàng một lần khỏi chết. Tiểu Phong cười một tiếng đau buồn đáp lại câu nói của người đàn bà dưới hang đất:

– Tiểu Phong tôi vui lòng nhận chịu một cái chết để đền đáp lại tình thương nồng nàn của người đã đối xử.

– Mà ngươi chẳng hối hận tí nào khi ta xuống tay giết?

– Kẻ đại trượng phu đứng giữa cõi đời, lời nói như khắc ghi vào sắt đá, có bao giờ hối hận việc mà mình quyết định tự lòng?

– Thế thì tốt lắm!

Tiếng «lắm» còn ngân rền giữa không trung yên lặng thì thân hình nàng xẹt tới một chương tống ngay vào trước lồng ngực chàng mau chóng và mạnh mẽ cực kỳ.

Tiểu Phong chậm chậm nhắm híp rèm mi lại, đôi tròng con ngươi khóa chặt giữa bờ lông nheo.

Thình lình. Người đàn bà dưới hang đất bỗng nhiên rút bàn tay trở về, thâu hết luồng chương lực, nhanh nhẹn phát lui ra sau liền năm bước.

Tiểu Phong đang nhắm mắt chờ chết, cảm thấy gió chương ào ào sấn tới mau lẹ tựa núi đổ, thành nghiêng. Tin chắc mình hồn sắp được tiêu điều nơi miền cực lạc, không ngờ luồng gió chương ấy chưa đến ngực chàng thì lại biến mất.

Chàng không khỏi kinh ngạc, vội vã mở rộng hai con mắt ra, vừa nhìn vào người đàn bà dưới hang đất Thập Hoa Thạch cách chừng độ nửa trượng, vừa cất tiếng hỏi:

– Nàng ...

Người đàn bà dưới hang đất đứng ngăn người không khác một pho tượng đá, miệng lặng thinh không nói.

Tiểu Phong ngạc nhiên vô cùng cứ trân tráo đứng y nguyên một chỗ hai mắt không nháy.

Thời gian âm thầm trôi, mãi rất lâu.

Cảnh vắng lạnh trong đêm khuya giữa khu rừng rậm đẫm chìm trong thời khắc nặng nề, chậm chạp buông trôi như dòng nước êm đềm.

Bỗng nhiên người đàn bà dưới hang đất thông thả nói lên bằng một giọng êm đềm nhỏ nhẹ:

– Ta không thể xuống tay giết ngươi!

– Tại sao nàng không giết tôi? Tôi vui lòng nhận lãnh cái chết dưới chưởng lực của nàng để đền đáp tấm tình thương mến của nàng đối với tôi, mà tôi bội phản Thần Vạn Năng kia mà.

Những tiếng khóc thút thít từ miệng người đàn bà dưới hang đất nổi lên cực kỳ bi ai ảo não. Tiểu Phong cảm giác đầu óc rối rắm, tâm trí ngẩn ngơ, cả người xúc động bồi hồi.

Chàng chàng hiểu vì có lẽ nào mà người đàn bà dưới hang đất đang giận dữ, sát khí hằm hằm, bỗng nhiên lại cất tiếng khóc thê thảm bi ai như vậy.

Chàng nhìn nàng với đôi mắt kính ngạc.

Tiếng khóc lại càng tha thiết âu sầu khiến ai nghe cũng phải đau lòng, xót dạ không cảm được suối lệ thương cảm tuôn rơi.

Tiểu Phong ngậm ngùi hỏi:

– Nàng ... nàng làm sao vậy?

Tiếng khóc của người đàn bà dưới hang đất càng lớn mãi, ban đầu thì còn thút thít, dần dần rồi khóc rống lên, giữa khoảng khu rừng xanh vắng dội những tiếng khóc làm cho khung cảnh âm đạm gió thắm mật mù hòa lẫn tiếng cành lá nhẹ rơi lệ thành một bức tranh linh động thấm ướt lệ tạo một bản nhạc u hoài chan hòa máu chảy.

Tiểu Phong đau buốt trong tim như chính là người trong cuộc.

Liền đó, một việc bỗng nhiên xảy ra, ngoài sự dự liệu của chàng.

Trong tiếng khóc nào nuốt ấy, thỉnh thoảng hai đầu gối của người đàn bà dưới hang đá dường như không còn chịu đựng nên từ từ sụp xuống. Nàng thờ dãi một tiếng quỳ chân, cúi đầu trước mặt chàng.

Cử động đột ngột kỳ quái ấy khiến Tiểu Phong hoảng hốt đến giật nảy mình, nhanh chân vọt lùi ra sau một thước. Chàng rạo rức, bấn khoăn, hải hùng sừng sốt cứ ngỡ người đứng chết đứng một chỗ, ngờ ngách chẳng thốt được lấy một tiếng nào.

Câu chuyện vừa xảy ra không riêng chỉ một mình Tiểu Phong mà dầu cho những ai khác nữa cũng không làm sao đoán hiểu được. Vì có lẽ nào người đàn bà dưới hang đất lại quỳ xuống trước mặt Tiểu Phong như thế? Có điều đây là một sự thật, một sự thật rõ ràng chứ không phải là một việc mơ hồ, một việc trong chiêm bao.

Nghẹn ngào trong tiếng khóc nức nở, người đàn bà dưới hang đất nói:

– Ta không thể giết ngươi. Bởi vì giữa biển người mênh mông bát ngát này chỉ có ngươi là kẻ duy nhất cho ta những nguồn hy vọng. Xuống tay giết chết ngươi rồi, đời ta có xong cũng kể như đã chết, người không hy vọng thì chết còn sướng hơn!

Tiểu Phong lại vụt kêu to lên rồi rít:

– Xin mời tiền bối hãy đứng dậy. Tiền bối đừng làm như vậy mà vẫn bối áy náy trong lòng, vẫn bối thêm mang tội thất lễ với tiền bối. Tiểu Phong này đã mang ơn nặng của tiền bối đâu dám để cho tiền bối quỳ lụy như thế này đối với mình. Mời tiền bối hãy đứng dậy.

Tiểu Phong cố yêu cầu mà người đàn bà dưới hang đất vẫn quỳ mãi. Nàng cất giọng hết sức thảm thiết bi ai nói:

– Tiểu Phong à! Ngươi hãy thương xót ta, vì ta là một người đàn bà vô cùng bất hạnh, rất đáng cho ngươi thương xót.

Thấy nàng không rục rịch thân hình đứng dậy, lòng chàng càng thêm rối rít hơn, chàng tăng hắng cho thông cổ rồi cùng với vãi quỳ mọp hai chân xuống nói:

– Thừa tiền bối, Tiểu Phong thật không dám nhận đại lễ của tiền bối, cúi mong tiền bối hãy đứng dậy cho!

Ngay liền khi ấy. Người đàn bà dưới hang đất Thập Hoa Thạch đưa bàn tay trắng muốt của nàng lên gỡ miếng sa đen bao kín mặt mày để lộ gương mặt ra trước ánh trăng khuya mờ nhạt, giữa khu rừng vắng lặng, chỉ có hai người đối diện nhau.

Tiểu Phong đang quỳ, bỗng ngược mặt ngó lên. Bất giác từ trong đôi mắt u buồn của chàng tuôn dài hai hàng lệ nóng đượm ướt hai gò má ứa sầu. Chàng trông thấy gương mặt diễm lệ như đoá hoa phù dung của nàng đượm tràn ngấn lệ.

Nàng càng sầu thảm, dung nhan của nàng lại càng xinh đẹp tuyệt trần.

Từ trong cặp con mắt xanh biếc mơ huyền như ánh nước hồ thu của nàng tủa ra những tia sáng long lánh khấn cầu thiết tha hy vọng. Nàng đắm đắm nhìn chàng cất giọng ai oán van lơn:

– Tiểu Phong, ngươi bằng lòng ban bố cho ta nguồn hy vọng cuối cùng chăng?

Tiếng nói của nàng xúc động, người nghe vào tận gan ruột dầu là sắt đá cũng khó nổi cảm lòng.

Tiểu Phong tuân theo hai hàng lệ nóng. Chàng cúi đầu xuống hỏi nàng bằng một giọng xúc động run run:

- Tôi có thể giúp cho tiền bối những mối hy vọng nào đâu?
- Người sẵn sàng giúp đỡ ta ...
- Rất có thể lắm, chỉ một điều đừng để tôi bị Cây Đèn Ma khống chế, tôi phải làm theo mạng lệnh một cách mù quáng!
- Chính ta là chủ nhân Cây Đèn Ma này. Tiểu Phong người có biết chăng ta là một người đàn bà bất hạnh nhất ở thế gian này không?

Tiểu Phong vội vã đáp bằng một giọng hết sức bi ai, thảm thiết:

- Tôi đã biết rồi! Chẳng qua tôi chưa được hiểu thật rõ ràng thân thế của nàng.

Người đàn bà dưới hang đất Thập Hoa Thạch chậm chạp kéo sụp hai mí mắt nhắm lại. Nhưng những hạt nước mắt không bị cản ngăn cứ thấm rịn xuống giọt, từng giọt như những hạt sương rơi. Gò má xinh đẹp tuyệt vời của nàng không khác một tấm gương trong đắm mờ nước thủy.

Chưa chắc trên thế gian này đã có, đang có và sẽ có những người đàn bà nào khác có thể so sánh kịp tiếng khóc ai oán của nàng. Tiếng khóc ấy bất cứ là ai, có thân hình bằng thịt, bằng máu chắc chắn đều phải cảm động rạt rào.

Nàng nói lầm bầm trong miệng:

- Tiểu Phong người có biết chăng ta là một người đàn bà bị mất cả linh hồn rồi chăng?
- Không, tiền bối vẫn còn là một người đàn bà như tất cả mọi người đàn bà khác!
- Không. Không phải đâu, người chưa hiểu thấu tâm sự nào nề đứt ruột của ta, nên mới nói như vậy. Ta quả thật là một người đàn bà khác hẳn với mọi người đàn bà khác trên thế gian này. Vì ai nấy trong thế xác đều có linh hồn, còn ta thì đã mất linh hồn, chỉ còn có một thể xác trống rỗng. Ta sợ hãi tất cả mọi việc. Ta thống hận tất cả mọi người. Ta đã đem mạng sống mà giao nạp cho Thần Vạn Năng. Từ vài mươi năm nay, ta sống được đến đây chỉ nhờ có một sự tín ngưỡng.

Tín ngưỡng vào Thần Vạn Năng mới còn đủ nghị lực để mà sống sót những chuỗi ngày tàn!

Nàng nức nở nghẹn ngào, nói tiếp:

- Nhưng mà Thần Vạn Năng có đủ năng lực ban bố linh hồn cho ta ...

Tiểu Phong nói:

- Từ bao giờ mãi đến bây giờ, Thần Vạn Năng nào đã ban bố tiền bối những điều cần thiết chi đâu?
- Có điều ta tín ngưỡng vào Thần Vạn Năng. Bởi vì ta sợ tất cả mọi việc, ta thống hận tất cả mọi người. Trước đây vài mươi năm ta đã mất hết hy vọng của đời sống. Nếu không nhờ có sự tín ngưỡng vào Thần Vạn Năng thì ta cũng đã chết mất trong tuyệt vọng lâu rồi.

Dường thế nàng nói lầm bầm một mình mà lại như nàng trút hết những nỗi ai oán trong tâm linh với một người nào đó.

- Tiền bối hy vọng sẽ được lại những gì?
- Tình yêu thiết tha chân thật!
- Từ vài mươi năm trước đây tiền bối đã bị ép mất tình yêu sao?
- Đúng vậy, mất tình yêu cũng là mất cả linh hồn!

Tiểu Phong thờ dãi một hơi nào nề ai oán, rồi rầu rĩ nói:

- Tôi đoán biết tiền bối là một người đàn bà cực kỳ bất hạnh. Tôi chẳng tiếc công đối với người. Có điều tôi bị Cây Đèn Ma khống chế ra lệnh bắt buộc tôi phải sát hại vô số mạng người. Hành động đắm máu ấy làm cho lòng tôi quá đau đớn xót xa.

Chàng ngừng trong chốc lát rồi nói tiếp:

- Người yêu tâm tưởng của tiền bối đã chết rồi chăng?
- Không, chàng không chết mà chàng vẫn còn sống!
- Chàng ở nơi nào?

Hỏi đến đó bỗng nhiên trong đầu óc Tiểu Phong sực nhớ đến một sự kiện ...

Đó là những chuỗi cười dài rộn ọc mà chàng đã từng được nghe lọt vào tai đến nỗi da gà cùng mình lúc theo chân người đàn bà dưới hang đất tiến sâu vào một gian phòng đá. Giọng cười ấy không khác tiếng ma gào quỷ thét vô cùng ghê rợn, tưởng chưa có giọng cười nào khủng khiếp bằng. Nghĩ đến sự kiện ấy bất giác cả người Tiểu Phong ớn lạnh cùng khắp các khớp xương. Chàng buột miệng hỏi:

– Phải chăng chàng đang ở dưới hang đất Thập Hoa Thạch?

Nàng chậm rãi gật đầu.

Tiểu Phong nói:

– Tại sao tiền bối kêu gọi chàng là ma quỷ?

– Bởi vì ta ghê sợ quá đỗi trong lòng!

– Ghê sợ tiền bối không còn yêu chàng nữa rồi sao? Tại sao lại ghê sợ chàng?

– Tiếng cười rùng rợn của chàng làm cho ta phát điên, phát cuồng, không còn tự chủ được lòng mình. Khi ta nghe giọng cười của chàng, ta không khác chế được ta, ta đề nén không nổi làn sóng cảm kích dâng trào trong con tim. Ta òa lên khóc rống.

– Chàng phát khùng rồi à?

– Không, chàng chẳng điên khùng chi cả!

– Tiền bối và chàng thường gặp mặt nhau chứ?

– Đâu có, từ vài mươi năm qua ta với chàng chưa hề được gặp mặt nhau lấy một lần. Ta đã dùng tất cả mọi phương pháp nhưng hoàn toàn thất vọng.

Tiểu Phong bỗng nhiên lóe ra những tia ánh sáng trong đầu.

Chàng bắt đầu hiểu rõ mọi việc mờ ám, bí mật đã gây thắc mắc cho chàng từ bấy lâu nay. Người yêu tâm tưởng của người đàn bà yêu kiều diễm lệ tuyệt vời mà cũng cực kỳ bất hạnh này ắt hẳn bị bao vây, trong một thế bí dưới hang đất, mà không tài phép nào thoát khỏi ra ngoài, đành chịu nhốt sống cuộc đời giữa cảnh âm u tăm tối. Ngẫm nghĩ như thế, chàng bèn hỏi:

– Chàng bị một thế trận huyền bí nào đó vây hãm vào trong?

– Đúng như vậy thật đó.

– Vì vậy nên tiền bối yêu cầu tôi tìm kiếm «Thần Tri Tử», «Kỳ Trận Thần Quân», «Độc Mục Thần Ní», «Siêu Phàm đại sư» cùng với «Xích Cước Đại Tiên», giúp nàng phá trận cứu chàng thoát đó chứ?

– Quả đúng như thế đấy!

Đôi mắt của Tiểu Phong bắn tủa ra những tia tinh quang sáng tỏ, chàng không chút ngần ngại, trả lời ngay một câu:

– Thế thì tiền bối đây chính là Trầm Phụng Linh được khắp giới võ lâm gọi bằng danh hiệu là «Giang Hồ Kỳ Hoa». Cách vài mươi năm trước, tiền bối đã cùng với người yêu ôm nhau nhảy từ trên chót vót đỉnh Hận Thiên Phong xuống dưới hồ sâu để chết chung một lượt cho trọn chữ chung tình gắn bó, theo lời thiên hạ đồn đãi đó chẳng?

Nàng gật đầu nhẹ, rồi nuốt nghẹn ngào nói:

– Đúng như vậy đó! Ta chính là Trầm Phụng Linh!

Đầu óc rối beng bấn loạn, Tiểu Phong bảo dạ rằng:

“Người đàn bà này quả là hồng nhan bạc mạng. Thật cũng đúng với danh hiệu lừng lẫy khắp giới võ lâm với bốn tiếng giang hồ kỳ hoa.”.

Ngẫm nghĩ như vậy, Tiểu Phong lại hỏi:

– Thế thì người bị vây khốn trong thế trận huyền bí ấy chính là người yêu tâm tưởng Đinh Thích Phương của tiền bối đó chẳng?

Trầm Phụng Linh gật đầu một cách bi thương thâm trầm.

Tiểu Phong nghe qua câu chuyện của người đàn bà tuyệt sắc bất hạnh dưới hang đất Thập Hoa Thạch cảm thấy đau đớn xót xa trong lòng. Vì vậy tấn thâm kịch ôm nhau nhảy xuống hồ sâu trên đỉnh Hận Thiên Phong giữa cặp uyên ương không thể rời nhau Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương hồi vài mươi năm trước như quay cuồng hiện ra trong đầu óc chàng. Cảnh tượng mơ hồ theo lời thiên hạ đồn đãi mà lúc này lại xuất hiện theo trí tưởng tượng của chàng không khác một bức tranh linh động mà chính mắt chàng đã mục kích rõ ràng. Có điều theo lời đồn đãi của giới giang hồ, thì chàng và nàng đã chết mất thây, nhưng trái lại, cả hai vẫn còn sống trong âm thầm đau khổ gần phai mờ dưới lớp bụi thời gian.

Chàng chẳng phải khó khăn chi mà không mô tả nổi cuộc đời tình ái đắm luyến của Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phụng.

Những giọt lệ chảy dài từ trong đôi mắt đầm tràn lóng lánh xuống đôi gò má nặng lệ u sầu, chàng cất tiếng nói:

- Tiền bối quả thật là một người đàn bà quá đổi bất hạnh ở thế gian này.
- Không, không đâu, kẻ bất hạnh như thế gian này chính là chàng, chứ không phải là ta!

Tiểu Phong cắn chặt hai hàm răng để đè nén những mối bi thương tràn ngập trong lòng. Chàng lại nói:

- Tiền bối có được biết là chàng có được an ổn, mạnh khỏe không?
- Cảm ơn người, chàng vẫn được an ổn, mạnh khỏe như thường.

Tiểu Phong hỏi tiếp thêm:

- Vì có lẽ chàng lại bị vây hãm trong thế trận thần kỳ, huyền bí?

Nhìn Tiểu Phong bằng đôi mắt đau thương thâm thê cực kỳ, chưa thể có cái nhìn nào thê thiết bằng, giang hồ kỳ hoa Trầm Phụng Linh thở dài để trút bớt nỗi lòng đau đớn xót xa chất chứa vài mươi năm nay, rồi mới nói một giọng ai oán sâu thương:

- Đó là một câu chuyện cũ xưa vô cùng ghê rợn. Nhưng câu chuyện xưa ấy lại quá đổi ghê sợ như một giống độc xà cắn vào tâm linh ta.

Nói đến câu đó, hai hàng châu lệ đọng tràn xuống hai gò má của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Hồi 48

Giọng u buồn rầu rĩ của Trầm Phụng Linh lại vắng vắng lọt vào tai của chàng:

– Mối tình nồng đậm của ta và chàng đang hồi nảy nở yêu đương thì bỗng gặp phải một con bão tố làm cho tan vỡ. Con gái cung của chủ nhân «Thiệt Kỳ Linh» là Ngọc Diện Quan Âm vì mê tài sắc của Đinh Thích Phụng mà không được toại nguyện, nên cha con hấn mới dựa vào oai thế của Tây Thần và Nam Quân ra mặt bắt ép ta và chàng cùng phải nhảy xuống đỉnh Hận Thiên Phong. Tây Thần và Nam Quân là hai bậc kỳ nhân, trong số «Tứ Đại Kỳ Nhơn» mà hành động trái với đạo trời, lòng người như thế ấy thật chẳng xứng đáng đóng vai lãnh đạo võ lâm thiên hạ, ta làm sao mà không oán hận suốt đời? Lúc ta và chàng cùng ôm sát lấy nhau tìm cái chết ở kiếp này, để mong sum họp dưới tuyết đài, thì cả hai ta cùng rơi vào một cái khe nước dưới hồ thăm ngàn trùng. Đứng trên đỉnh Hận Thiên Phong dòm xuống chỉ thấy một vòm đen tối mịt mờ, nên tất cả đều yên trí là ta và chàng đã thành hai oan hồn muôn thuở. Dầu cho mình đồng da sắt mà rơi từ ngọn đỉnh núi vọt vọt xuống tận đáy hồ thăm thăm ngàn khơi thì cũng phải tan tành muôn mảnh đừng nói là hai kẻ chung tình bằng da bằng thịt như ta với chàng. Nhưng không, ta và chàng không chết, nhờ khe nước ấy che chở, hai đứa chúng ta chỉ mê man bất tỉnh, được dòng nước cuốn trôi đến một nơi hết sức thần bí. Chính nơi ấy là gian nhà mà người đã vào trong đó trước khi đi đến cái hang đất, chỗ ta thờ «Thần Vạn Năng». Khi tỉnh lại ta và chàng đều quên hết đường đi, cứ lạc mãi vào những lối quanh co khúc khuỷu không lối trở lên. Sau đó ta mới tìm thấy bên trong hang đất dưới nền Thập Hoa Thạch có bố trí một thứ trận thế cực kỳ bí hiểm. Chừng như ông xanh có dụng ý trêu chọc chúng ta nên mới sắp bày cảnh trí thiên nhiên kỳ lạ ấy. Mặc dầu ở trong hang đất cách biệt trần gian, ta bắt đầu một bộ kỳ thơ đã thất truyền hồi đời thượng cổ và tìm thấy phong cảnh lạ lùng:

«Điều Tri Kim Thang» nên luyện được tuyệt thế võ công nhưng bao nhiêu điều may mắn như đời ấy vẫn không an ủi được lòng. Ta vẫn yêu chàng tha thiết, và mang nặng mối tình chân thành đắm đắm ấy trong quả tim non, ta chịu đựng đau khổ suốt vài mươi năm trời, thật chưa có hình phạt nào ghê gớm hơn thế nữa.

Giọng nói ai oán âu sầu khiến ai nghe cũng ngậm ngùi rơi lệ, Tiểu Phong nghe xong đoạn đời tình ái đắm ướt máu lệ ấy, cảm động vô cùng. Vì vậy chàng than thở náo nức:

- Tôi cũng đoán trước được phần nào tâm sự đau buồn của tiền bối, nhưng không dè quá đổi bi thương thê thảm đến thế! Phải chăng vì nguyên nhơn ấy mà tiền bối yêu cầu tôi phải giết Tây Thần, Nam Quân, tiêu diệt toàn bộ Kim Xà Giáo?
- Đúng thế!

Tiểu Phong than thầm trong bụng:

“Con đường đời thật là đầy đầy chông gai vất vả, mà con đường tình lại càng thêm nhiều ngang trái éo le!”.

Thở ra, chàng buột miệng nói luôn:

– Tôi thật không tưởng tượng nổi khoảng đời quá khứ của tiền bối lại cực kỳ bất hạnh đến thế! Giờ đây, lòng tôi quyết định giúp đỡ tiền bối đủ cả mười phần, chẳng ngần ngại thất bại một công việc nào cả, cho đến khi nào cứu thoát được Đinh Thích Phương thì thôi.

Trầm Phụng Linh trở to đôi mắt ngó chàng không nháy. Lời hứa của chàng hiện rõ những tia cảm xúc tràn trề. Thật lâu, nàng mới nói đặng thành tiếng:

– Ngươi nói thật đấy chứ?

– Tiền bối hãy vững lòng tin tưởng vào văn bối đi. Những lời của văn bối đã nói là đem tất cả gan ruột phơi bày, chứ không phải do cảm xúc nhút nhát mà thốt ra, nên tiền bối đừng nghi ngại.

Trầm Phụng Linh bị khích động quá mạnh, chỉ ngó chàng trân trối không làm sao nói được thêm tiếng nào.

Tiểu Phong nói:

– Mời tiền bối hãy đứng dậy, dầu sao văn bối cũng không dám vô lễ trước mặt tiền bối.

Trầm Phụng Linh chầm chầm đứng dậy, Tiểu Phong cười khổ sở hỏi:

– Có một điều tôi hết sức lấy làm quái gở không sao hiểu đặng là tiền bối đã có sẵn một võ công tuyệt thế trong mình thì tại sao lại không chịu xuống tay hạ sát những kẻ đã sát hại mình mà cậi nhờ vào tôi?

– Bởi vì ta đã thề thốt trước Thần Vạn Năng là trước khi ta chưa cứu thoát được Đinh Thích Phương thì không giết bất cứ một người nào cả, dầu người ấy là kẻ tử thù.

Tiểu Phong gật đầu rồi lại hỏi:

– Thế thì Thần Vạn Năng có thể cho tôi danh lợi, tình yêu và mạng sống hay không?

– Ta biết chắc ngươi có đặng những điều ấy!

– Tại sao tiền bối biết?

– Bởi vì ngươi là một người rất tốt, hiếm có trên đời.

Mỉm cười, chàng hỏi nữa:

– Thế thì Thần Vạn Năng có cho tôi đủ trí tuệ sáng suốt để giải đáp tất cả những vấn đề khó khăn không?

– Ta rất có thể giải đáp cho ngươi!

Tiểu Phong nghe câu trả lời của Trầm Phụng Linh bụng bảo dạ rằng:

“Vây là nàng giải đáp chứ không phải là Thần Vạn Năng. Vị thần ấy là một hình tượng giả tạo do nàng dựng lên đặng gởi gắm sanh mạng của nàng vào đó. Chẳng qua đó cũng chỉ là một pho tượng đá mà thôi.”

Nghĩ thế nên chàng lại hỏi:

– Tiền bối có biết đặng hiện thời tôi đang muốn biết việc chi không?

– Biết gần đây đủ tất cả những việc ngươi đang thắc mắc!

– Thế thì những việc xảy ra trong chốn giang hồ, tiền bối hiểu rõ như đếm trên đầu ngón tay?

– Ta không dám nói rõ như đếm trên đầu ngón tay, nhưng ta dám nói chắc một câu là sự hiểu biết của ta rất rộng, có thể nói là không việc chi lọt qua tai mắt của ta.

Tiểu Phong không tin nên hỏi liền:

– Thế thì tôi cần hỏi tiền bối một việc nhé?

– Được ngươi cứ hỏi đi?

– Tiền bối có biết một nhà của chú ruột tôi là Lê Trung, tổng cộng tám mạng đều chết vì những đồng tiền kia chứ?

– Biết!

– Ai đã giết chết chú tôi?

Trầm Phụng Linh nói:

– Câu chuyện này không thể giải đáp một cách dễ dàng theo câu hỏi vắn tắt của ngươi. Đầu ngươi thử nói cho ta nghe chú ngươi đã bị chưởng lực hay môn ám khí nào trước rồi ta sẽ nói cho ngươi rõ thủ phạm là hạng người nào!

Tiểu Phong ngẫm nghĩ hồi lâu, bèn nói:

– Tình hình lúc bấy giờ chính mắt tôi không được trông thấy. Chẳng qua tôi được nghe một ông chú khác của tôi là Ngoạn Huyết Nhon thuật lại, thì chú Lê Trung của tôi bị trúng chưởng của kẻ thù mà bỏ mạng. Dầu chưởng nổi lên còn để lại rất rõ ràng nửa mé đen nửa mé đỏ. Không biết trên chốn giang hồ kẻ nào đã luyện được thứ trường lực ấy?

Trầm Phụng Linh chẳng cần nghĩ ngợi, trả lời ngay cho Tiểu Phong biết:

– Đúng vậy, chú của ngươi là Ngoạn Huyết Nhon đã nhận xét tình vi, tế nhị lắm đấy. Liền sau khi chú ngươi là Lê Trung chết, ta được hay tin ấy. Thứ chưởng lực đó kêu là «Hong Thất Âm Tâm Độc Chưởng». Công phu ấy, theo lời đồn đãi của giới giang hồ, thì do một bậc dị nhon cách nay hơn một trăm năm đã sáng tạo.

Hiện thời chỉ có một người là ...

Cặp mắt của Tiểu Phong bắn tủa những tia tinh quang rực rực khắp nơi.

Chàng ngắt ngang câu hỏi của Trầm Phụng Linh:

– Là gì? Ai là kẻ duy nhất đã luyện được thứ trường lực độc môn ấy?

Trầm Phụng Linh nhìn vào cặp con mắt rực rực lửa sát cơ của Tiểu Phong bỗng nhiên trong lòng nàng đâm ra lo lắng. Một ý nghĩ vụt hiện ra trong đầu óc nàng:

– Kẻ nào đã luyện được thứ trường lực ấy, trước mắt đây ta chưa thể tố cáo cho ngươi biết đặng. Vì lẽ, một khi người rõ ra rồi thì nóng nảy làm liều có thể gặp lắm điều trở ngại cho sự báo thù của ngươi. Hiện tại, chưa phải lúc, gấp rút chỉ có hại mà không chút lợi nào. Chẳng qua, ta cần nói sơ cho ngươi hiểu kẻ ấy là một nhân vật rất có danh vọng trong giới giang hồ, chứ không phải hạng cao thủ tầm thường. Đừng nói võ công của kẻ ấy cao siêu đến mức độ nào, riêng một việc là dưới tay của y đã có tới cả ngàn cao thủ phò tá làm nanh vuốt, cũng đủ đoán đo thận trọng lắm rồi.

Tiểu Phong thất kinh nói:

– Mà hần là ai, tiền bối nói cho vãn bối nghe tường cũng vô hại mà?

– Nói cho ngươi nghe thì được rồi đó, nhưng mà ta không muốn. Nếu ngươi định bụng phải báo thù cho chú ruột của ngươi thì giờ đây tốt hơn ta phải giữ kín tên họ kẻ ấy, đừng cho người biết, mà ngươi cũng đừng nên vội biết. Tại cái lễ ngay sau khi đã nghe biết tên họ kẻ ấy thì ngươi nóng nảy làm liều. Đã vậy, thì kẻ thù của ngươi, như con rắn bị người phát cò làm cho hoảng sợ chui trốn mất đi, không dễ chi bắt được. Cứ dễ dàng thả cho hần an tâm chẳng chút phòng bị, khi thời cơ thuận tiện đã đến, ta tố cáo cho ngươi nghe, lúc ấy ngươi biết hần một cách dễ dàng, trở tay không kịp. Một kẻ thù quá đổi lợi hại phải nắm vững yếu tố thắng lợi rồi mới ra tay, ngươi đồng ý chứ?

Tiểu Phong cho là có lý nên gật đầu ưng chịu, rồi chàng lại hỏi:

– Tôi còn hỏi tiền bối một việc khác nữa?

– Cứ hỏi.

– Tiền bối có biết tôi đã uống «Tán Công Phấn» nên mất hết công lực rồi chứ?

– Biết rõ ngay sau khi ngươi ở Phi Thúy Cung đi ra!

– Tôi còn có hy vọng khôi phục lại hoàn toàn công lực đã mất chăng?

– Sao lại không? Hần là khôi phục được rồi đó!

– Phải tìm cho được «Tự Công Hoàn» của Vạn Thế Tiên Cơ!

– Ta cũng có thể khôi phục cho ngươi, mà chỉ phải mất nhiều thời gian. Vì vậy chỉ có thứ thần dược của người ấy mới cướp đoạt được thời gian. Với ta thì ít lắm cũng mất cả tháng trời đem ngươi trở xuống dưới hang đất để ngươi được tắm nước Diêu Trì Kim Thang, ăn trái tuyết liên, uống nước linh chi, trong khi nuốt xong «Tự Công Hoàn» là ngươi khôi phục ngay tức khắc.

– Biết Vạn Thế Tiên Cơ có chịu cho «Tự Công Hoàn» hay không?

– Dầu không bằng lòng cho đi nữa thì một khi ta cần «Tự Công Hoàn» cho ngươi thì cũng nhất định lấy được môn thuốc ấy mới nghe!

Trong khi nói, vẻ mặt của Trầm Phụng Linh hiện rõ vẻ cương nghị khác thường.

Ngẫm nghĩ một lát Tiểu Phong lại nói:

– Thừa tiền bối còn có một việc tôi định thương lượng cùng tiền bối. Ngày nọ có phải tiền bối bảo cho tôi được biết là chẳng khi nào đem những điều mất thất tai nghe ở dưới hang đất nói lại bất cứ một người nào không?

– Phải rồi!

Tiểu Phong nói:

– Thừa tiền bối, thân thể của tiền bối khiến ai nghe cũng phải động lòng thương xót. Nhưng tại sao tiền bối lại không chịu thổ lộ cho ai nấy nghe, mà lại cố bày chuyện thần bí để gieo vào lòng các giới nhân vật giang hồ những ý nghĩ thần bí đáng làm chi? Theo ý tôi nghĩ thì nên thông báo cho thiên hạ đều hiểu, bởi vì chẳng một ai được nghe mà không thông cảm để sẵn sàng giúp đỡ tiền bối mọi phương tiện tiêu diệt kẻ thù và cứu thoát Đinh Thích Phụng.

– Không, ý ta không muốn để cho người giang hồ biết là ta còn sống.

Tiểu Phong đoán hiểu dụng tâm của Trầm Phụng Linh nên liền đó chàng bèn hỏi:

– Từ rày về sau, tôi còn bị Cây Đèn Ma không chế nữa thôi?

– Không cần thiết có sự khống chế của Cây Đèn Ma đối với ngươi nữa. Bởi vì ngươi đã thành tâm giúp đỡ ta, cho ta nguồn hy vọng tràn trề rồi. Nếu ngươi làm đúng theo lời ngươi đã nói thì Thần Vạn Năng cùng với Cây Đèn Ma chỉ là hai món vật thôi, chẳng có chi là thần bí hết!

Tiểu Phong cười dài nói:

– Thế thì ngày mừng năm tháng năm tôi có cần đưa người xuống dưới hang đất không?

– Cần lắm chứ. Ngươi làm đúng theo những điều đã ghi rõ trong giấy trắng mực đen.

Tiểu Phong gạt đầu Trầm Phụng Linh lại nói:

– Thế thì ta đi tìm Vạn Thế Tiên Cơ ngay bây giờ. Thôi ta đi nhé!

Lời vừa dứt thì thân hình đã như một làn gió thoảng, nàng chỉ xoay nhanh là biến mất giữa khu rừng già.

Tiểu Phong nhìn theo bóng dáng phía sau lưng nàng, bỗng nhiên chàng nhận ra người đàn bà quá nửa đời hồng nhan trẻ đẹp đã chịu đựng bao nỗi cay đắng bất hạnh nhất trần gian. Nàng đã hiến dâng trọn vẹn quả tim yêu cho người tình là Đinh Thích Phụng. Cảm thương cho người đàn bà quá đổi bất hạnh ấy, Tiểu Phong buông ra một tiếng thở dài.

Chàng lại nghĩ đến những ám ảnh đau buồn của tình mình cũng gắn liền với sanh mạng của mình, phải chăng cả hai người cùng một hội một thuyền mà người ruột đứt gập người đứt ruột?

Tiểu Phong lê bước chân đi, nhắm phía đường cũ trở về ...

Thình lình ... Đương khi chàng vừa cất bước, một bóng đen lẹ làng ...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hồi 49

Thân hình của ông ta loạng choạng bị đẩy ra sau liền ba bước, cổ họng nhợn lên một cái nghe một tiếng ọc, máu tươi trong miệng vọt ra ngoài đất đỏ lôm

Cũng trong lúc ấy ...

Thiếu nữ áo trắng Lý Bạch Ngọc kêu to một tiếng thất kinh. Nàng trông thấy lúc sư phụ nàng là Vạn Thế Tiên Cơ bị bay dội bay ra ngoài đầu trường, máu ở hai vành môi anh đào của bà ta cũng bắn vãi ra như mưa rây nặng hạt.

Miệng kêu một tiếng thất kinh, thân hình bay vọt tới chỗ Vạn Thế Tiên Cơ!

Tiểu Phong nhìn về phía Trầm Phụng Linh thấy miệng nàng không có dấu máu, nhưng cũng té quỵ trên mặt đất chưa gượng dậy nổi.

Nội lực của Vạn Thế Tiên Cơ tiêu hao gần cạn sức trong cuộc tranh đấu nội lực với Trầm Phụng Linh, thành thử bị chưởng từ ngoài đánh bổ vào không tài sức nào chịu được.

Còn Từ Thạch Trung là người có sẵn trong mình võ công tuyệt thế. Nếu chẳng vậy thì không những không đẩy được Vạn Thế Tiên Cơ và Trầm Phụng Linh ra ngoài vòng trận đấu mà trái lại đã chết nát xương trong phạm vi chưởng lực của hai người ở hai bên đội ép lại! Căn cứ vào hành động đẩy giăng hai người bắn ra mà Từ Thạch Trung bị trọng thương ối máu cũng đủ thấy chưởng lực của Trầm Phụng Linh và Vạn Thế Tiên Cơ mạnh mẽ ghê gớm đến mức nào?

Sau khi Vạn Thế Tiên Cơ, Từ Thạch Trung và Trầm Phụng Linh cả ba người đều bị trọng thương ngồi bệt xuống đất, mỗi người cùng mò trong túi áo lấy ra một viên thuốc nuốt vào trong miệng rồi vận công điều trị nội thương mỗi người một chỗ.

Tiểu Phong chậm chạp thở dài, lúc ấy cả ba người cũng đã điều trị xong thương tích nên mỗi người lại từ từ đứng dậy.

Lý Băng Ngọc đỡ Vạn Thế Tiên Cơ miệng hỏi rồi rít:

– Sư phụ, trong mình sư phụ có sao không? Sư phụ hoàn toàn bình phục rồi chứ? Thật con lo sợ quá!

Về mặt Vạn Thế Tiên Cơ lạnh như băng sương. Bà ta chỉ gật đầu nhẹ nhẹ.

Trong cặp mắt của bà ta bắn ra luồng sát quang rực ngó ngay vào mặt Từ Thạch Trung, miệng hỏi lạnh lạnh:

– Bọn ta đấu nhau can có chi người mà xen vô gây sự hả?

Từ Thạch Trung cười nhạt đáp:

– Tôi hỏi là hai vị tại sao mà đánh nhau kia chứ?

Mặt mày biến sắc Vạn Thế Tiên Cơ cả giận nạt vang:

– Ai cần ngươi hỏi đến, thầy kệ chúng ta!

Từ Thạch Trung là một người hết sức trầm tĩnh, không hay sanh sự với ai, chỉ lo tu dưỡng tánh tình nên nghe Vạn Thế Tiên Cơ nạt nộ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, chỉ nhếch mép mỉm cười, quay sang phía Trầm Phụng Linh lên tiếng hỏi:

– Phải chăng nàng can có một viên «Tụ Công Hoàn» mà đánh nhau với Vạn Thế Tiên Cơ?

– Vâng, đúng như vậy đó.

Từ Thạch Trung vẫn cười nhạt đáp:

– Cái đó thì chẳng cần thiết phải làm như vậy, ta vẫn có thể khôi phục công lực cho Tiểu Phong.

Từ Thạch Trung thốt câu đó khiến cho Vạn Thế Tiên Cơ cùng với Trầm Phụng Linh liên rung động trong lòng. Tinh quang của hai con ngươi Vạn Thế Tiên Cơ bắn ra tứ phía. Bà ta ngó thẳng vào mặt Từ Thạch Trung hỏi:

– Các hạ là bậc cao nhân ở đâu đến đây? Ta rất cần xem thấy tận mắt ngươi dùng thuốc hay, cỡ lạ nào mà khôi phục đặng cho Tiểu Phong nào!

Trầm Phụng Linh không đợi Từ Thạch Trung trả lời, nàng đã đồng dục lên tiếng báo cho Vạn Thế Tiên Cơ biết Từ Thạch Trung là ai:

– Lễ nào Vạn Thế Tiên Cơ lại không biết ông ta là ai sao?

Trái tim rộn rã Vạn Thế Tiên Cơ tức giận ngó Trầm Phụng Linh nửa mắt hỏi gặng lại:

– Bộ nàng biết ông ta là ai à?

– Không sai. Ta biết rõ!

– Là ai?

– Công lực của ông ta tuy rằng không hơn ngươi là Vạn Thế Tiên Cơ, nhưng cái đức từ bi của ông ta thì lại vượt quá Vạn Thế Tiên Cơ ngươi đến trăm ngàn lần!

Từ Thạch Trung cười nhạt nói tiếp:

– Cô nương đừng nói, dẹp chuyện ấy qua một bên đi!

Từ Thạch Trung đã được nghe nói người bao kín mặt mày bằng miếng the đen ấy là đàn bà nên ông ta thuận miệng gọi bằng hai tiếng cô nương. Còn Trầm Phụng Linh cũng vì kính mộ lòng từ bi của Từ Thạch Trung nên dùng hai tiếng ông ta mặc dầu ông ta chưa quá bốn mươi tuổi, suýt soát trang lứa với nàng!

Trầm Phụng Linh cười lạnh lóe mấy tiếng, nói:

– Ta không phải là cô nương mà chính là một người đàn bà sồn sồn gần nửa thế kỷ phong trần ngày tháng.

Từ Thạch Trung ngạc nhiên nói:

– Không đợi nàng là người thế nào ta là ai nàng đừng nói được.

Vạn Thế Tiên Cơ cười gay gắt nói:

– Ta cũng rất cần biết người ấy là cao nhân ở phương nào nàng biết thì cứ nói ra đi?

Trầm Phụng Linh hỏi gặng lại:

– Ngươi muốn biết thật à?

– Cần lắm!

Trầm Phụng Linh cười lạnh lạnh nói:

– Vậy thì ta cứ nói ông ta chính là chủ nhân của Thần Hồ đó!

– Thế là ...

Trầm Phụng Linh nói rõ tên họ người mặc áo đen thần bí tự xưng là Từ Thạch Trung ấy ra khỏi miệng chẳng những Vạn Thế Tiên Cơ thất kinh «á» ra một tiếng mà tất cả những người có mặt tại chỗ cũng đều «ù» thất thanh!

Danh vọng của Thần Hồ Chủ nhân rung động khắp cả thiên hạ. Ông ta đã cứu sống không biết bao nhiêu là mạng người làm cho không biết bao nhiêu người chết rồi mà được sống dậy. Ông ta vì cảm mến chàng, ngắt nổi chàng lại là một ma tinh trong chốn giang hồ, không trừ đi không đặt.

Vì một bức hắc họa của Ngô Lục để lại mà Thần Hồ Chủ nhân bằng lòng làm bất cứ một việc nào theo ý muốn của Tiểu Phong với điều kiện là trao lại cho ông ta di vật của người yêu để làm kỷ niệm. Có điều không lý một người danh vọng lẫy lừng như ông ta lại cam chịu để xấu muốn đời về sau, cái công việc mình làm hay sao?

Ngay lúc ấy ...

Bỗng nghe giọng nói trong treo của Trầm Phụng Linh ngân vang thanh thót lay động cả không gian:

– Từ rày về sau Tiểu Phong không nhúng tay dẫm máu giết người nữa, ngoại trừ những kẻ cừ thù của hắn. Bởi vì không có quyền oai bạo lực nào cấm bắn không được trả thù, nói rõ hơn không được tàn sát nhưng kẻ hung ác!

Vạn Thế Tiên Cơ nói bằng một giọng tê ngắt lạnh lùng:

– Câu nói ấy bằng cứ vào đâu để có thể tin là đúng sự thật?

– Tuy rằng không có một bằng cứ nào cả, nhưng ta đây quyết không thềm dùng cái kế viện binh ấy nữa thì Tiểu Phong cũng không cần phải sát hại nhiều mạng người không phải oán cừu của hắn.

Thần Hồ Chủ Nhân nhướng đôi hàng lông mi rậm rạp lên cất tiếng đồng đặc nói:

– Tiểu Phong mang nặng trong người hắn một mối thâm cừu sâu dường biển máu, lẽ đương nhiên hắn có đủ lý lẽ báo thù một cách chánh đáng, nhưng nhon vật võ lâm chân chánh không thể vì một lẽ nào riêng tư khác can thiệp vào.

Công đạo của võ lâm xưa nay là vay máu phải trả bằng nợ máu. Ta tin chắc rằng từ rày về sau Tiểu Phong không giết lầm một người tốt nào nữa cả, ngoài những đã nhúng tay vào các vụ tàn sát cha mẹ chàng, những thân thích và ân nhân của chàng.

Trầm Phụng Linh dần giọng nói tiếp theo lời nhận xét sáng suốt vô tư của Thần Hồ Chủ nhân:

– Không những từ rày về sau Tiểu Phong không giết lầm một người tốt nào nữa mà thật ra từ bao giờ đến đây giờ hắn cũng chỉ tàn sát toàn là những kẻ hung ác, đã man nhứt trong giới giang hồ mà thôi. Các người chủ quan nên mới liệt Tây Thần và Nam Quân vào hạng người tốt nên sau khi cả hai kẻ ấy bị Tiểu Phong giết chết bèn rùng rùng nổi dậy lên án hắn rồi tìm hắn để tiêu diệt, bảo là trừ một ma tinh nguy hiểm cho giang hồ. Ta hỏi các người Tây Thần và Nam Quân có thật là hạng tốt đáng sống trên thế gian không? Hay cả hai chỉ che dấu cái lốt đạo đức giả bên ngoài mà trong thâm tâm thì độc ác hơn cả sài lang, rắn rít? Hành động của hai kẻ ấy có xứng đáng để cho cao nhon kỳ hiệp bình vực không, nếu các người biết rõ bề trái! Ta nói thật Tây Thần và Nam Quân rất xứng danh được liệt vào trong «Tứ Đại Kỳ Nhom» mà cái chết chúng vẫn chưa đủ đền bù tội ác của chúng đã gây ra.

Vạn Thế Tiên Cơ nói lạnh lạnh vang rần bằng một giọng giận dữ:

– Tây Thần và Nam Quân đã làm nên điều gì mà bảo là xấu xa?

Cười gay gắt mấy tiếng mĩa mai chua chát, Trầm Phụng Linh bảo:

– Chắc các vị có mặt tại đây cũng đều biết rõ cách vài mươi năm về trước, một thiếu nữ nức tiếng diễm lệ về nhan sắc, nổi danh hiền hậu về tánh tình lại có một võ công cao thâm tuyệt diệu tên là Trầm Phụng Linh được thiên hạ tặng cho cái mỹ hiệu là «Giang Hồ Kỳ Hoa». Việc Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương chân chánh yêu đương nhau rồi kết quả bị ai thâm khốc như thế nào, hẳn các vị cũng còn chưa quên chứ?

Thần Hồ Chủ nhon nói tiếp liền theo câu hỏi của Trầm Phụng Linh:

– Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương ôm nhau nhảy từ trên đỉnh Hận Thiên Phong xuống dưới hồ sâu để tuấn tình cho trọn nghĩa thủy chung với nhau.

Tầm thâm kịch ái tình ấy tuy là bi đát nhưng được xem như là một giai thoại đẹp để hiếm có trên đời còn mấy ai lại chẳng ghi nhớ vào lòng.

– Quả vậy không sai. Có điều cũng chẳng mấy ai hiểu thấu những nỗi uẩn khúc bí mật bên trong. Chính các người đây là những cao nhân, kỳ sĩ hiệp nghĩa, hào hùng vậy mà còn không hiểu thấu nên mới có nhận xét một mặt của tấn kịch ấy, đừng nói là những kẻ khác làm chi.

Câu nói ấy của Trầm Phụng Linh vừa dứt làm cho tất cả mọi người có mặt tại chỗ đều ngờ ngẩn sững sờ. Thật không một ai hiểu rõ ý nghĩa chứa đựng trong câu nói của nàng.

Trầm Phụng Linh cười bảo:

– Cái đó chẳng chi đáng lấy lạ lùng! Nếu các vị muốn biết sự thật trong vụ ấy thế nào xin mời hết thầy đến ngày mừng năm tháng năm tới đây dời gót lên đỉnh Hận Thiên Phong tất nhiên sẽ thấy.

Dứt câu, nàng lao người thẳng tới trước mặt Tiểu Phong. Giọng nói của nàng bỗng nhiên biến thành u buồn thảm đạm:

– Lê thiếu hiệp đừng nên quên lời đã hứa nhé! Đời ta chỉ sống với chút hy vọng mỏng manh gởi gắm vào thiếu hiệp đấy! Với một thanh niên dũng cảm và khẳng khái như Lê thiếu hiệp ta tin chắc sẽ đạt đến mục đích cuối cùng, nếu thiếu hiệp thật tình giúp đỡ ta.

– Tiểu Phong này chẳng phải là người bội tín, một lời đã hứa bốn ngựa khó khăn. Mong tiền bối cứ vững bụng, đừng nghi ngờ chi cả!

– Thế thì ta đi nhé!

Tiếng nàng vừa ngưng thì thân hình nàng thoáng nhanh như chớp đã bay vút vào khoảng không gian xa mờ.

Những người có mặt tại chỗ đều đổ dồn nhãn quang theo bóng hình Trầm Phụng Linh chỉ còn là một phương trời biền biệt. Ai nấy đều phân vân nghĩ ngợi, bụng bảo dạ rằng:

“Bí mật! Nàng là ai?”.

Đôi trông mắt xanh biếc của Vạn Thế Tiên Cơ chớp liên mấy cái. Bà ta lên tiếng đồng dặc oai nghiêm nói:

– Tiểu Phong, Thần Hồ Chủ nhon bằng lòng khôi phục toàn bộ võ công cho ngươi được mãn nguyện. Vậy thì ta đi ngay bây giờ, không cần phải ở nán lại đây làm chi nữa. Chẳng qua ta có lời cảnh cáo nghiêm khắc cho ngươi biết trước rằng từ nay trở về sau nếu ngươi còn giết chết một người vô tội nào nữa Vạn Thế Tiên Cơ ta đây dầu phải rưới máu rừng hoang phơi xương rừng vắng đi nữa, cũng quyết trừ diệt đệ tam ma Tiểu Phong ngươi để chấm dứt tại họa cho giang hồ.

Nói xong bà ta quay người đi liền.

Lý Băng Ngọc trông thấy sư phụ của mình rời khỏi nơi này một cách đột ngột bèn buột miệng kêu to:

– Sư phụ!

Vội dừng gót lại Vạn Thế Tiên Cơ xoay mình ngó nàng thân mật hỏi:

– Gì đó con? Con muốn giã từ nó mấy lời phải không?

Gương mặt xinh đẹp như thiên tiên của Lý Băng Ngọc đỏ rần. Nàng nhìn chăm chú sư phụ mình một hồi lâu mà không mở miệng nóiặng lời nào.

Vạn Thế Tiên Cơ thở ra một hơi dài chậm chạp cất bước lên đường miệng dặn với lại một câu:

– Được, sư phụ cho phép con ở lại sau nói lời giã từ nó!

Chương 50: Hồi 50

Lý Băng Ngọc chạy tới sát bên mình Tiểu Phong nở một nụ cười gắng gượng nói:

– Lê tướng công, hai ta sắp già biệt!

Tiểu Phong đắm đuối mơ màng nhìn vào vẻ mặt lo buồn thương cảm của Lý Băng Ngọc mà xúc động tâm tình. Chàng dịu dàng âu yếm hỏi:

– Nàng đi rồi khỏi chốn này ngay bây giờ à?

Lý Băng Ngọc gật đầu nói:

– Đúng thế! Sự phụ của tôi đã đi, lẽ dĩ nhiên tôi không thể ở lại đây được.

Có điều tôi khát khao, mong mỏi là hai ta được có cơ duyên may mắn lại còn gặp gỡ nhau trường đời!

– Chính tôi cũng ao ước như vậy. Ông trời không phụ hai ta thì hẳn cơ duyên ấy sẽ không hiếm!

Lý Băng Ngọc buông tiếng cười buồn bã nói:

– Lê tướng công hãy ráng giữ gìn thân thể, chớ khá liều lĩnh dấn mình vào những nơi hiểm nguy. Lẽ nào lòng tôi cũng nghĩ nhớ đến Lê tướng công dầu ở ven trời góc biển bóng hình chàng cũng hiện ra trong trí óc tôi. Cái cơ duyên gặp gỡ hy vọng không xa. Thôi tôi đi, chúc Lê tướng công được nhiều may mắn, vãi van Trời Phật phò hộ chàng vượt qua tất cả gian nan.

– Lý cô nương, mấy lời vàng ngọc của cô nương tôi luôn khắc ghi vào tim óc.

Tôi cũng cầu chúc cô nương vui tươi mạnh khỏe, yêu sống ham đời. Có hiểu nhau nhiều mới mến nhau. Mong sâu ai dặt lẹ ai lâu. «Có xa mới biết khi gần quý. Vun gốc tình sâu nghĩa mới sâu!» Lòng tôi còn muốn vạn lời để nói với cô nương mà không sao nói được lời nào, chỉ có mấy vần thơ này gọi là đề lại cô nương!

Lý Băng Ngọc lê mạnh gót sen lác sạt trên bờ đá chậm rãi đi thẳng lại chỗ chiếc xe tứ mã đang chờ. Nàng nghe tiếng chân bước mà tê tái con tim. Nàng tuyệt vọng mà nàng cũng hy vọng!

Tiểu Phong đứng ngẩn người như ngây như dại. Chàng không tiễn chân nàng mà tâm hồn chàng theo sát bên nàng như hình với bóng. Nàng cũng không muốn Tiểu Phong đưa mình vì càng đưa nhau xa lại càng dễ khổ cho nhau nhiều.

Dầu đưa nhau ngàn dặm rồi cũng phải một lần xa nhau! Nàng chỉ ước mơ được ở mãi bên chàng không bao giờ xa cách!

Bóng hình yêu kiều diễm lệ của Lý Băng Ngọc xa dần, cuối cùng khuất hẳn trong màn xe.

Tiểu Phong quay mắt ngó sang phía Thần Hồ chủ nhon, Từ Thạch Trung cung kính hỏi:

– Tiền bối là chủ nhân Thần Hồ thật sao?

Từ Thạch Trung cười nói:

– Ngươi không tin sao? Bộ ta giả mạo người ấy à?

Tiểu Phong đôi giọng lạnh lùng hỏi:

– Vậy chính ngươi đã đánh chú ruột tôi là Ngoại Huyền Nhon trọng thương đó chỉ?

– Phải! Ta đánh y đó!

– Vì có nào?

– Vì vô cớ chú ruột của ngươi mạo phạm vào trong Thần Hồ do thám. Theo đúng lý, chú ruột của ngươi phải bị trừng trị nặng nề. Từ trước đến nay chưa một ai có can đảm vào trong Thần Hồ đột ngột hay lên lút. Chỉ trừ khi nào ta đưa vào hay có được sự chấp thuận của ta trước. Luật lệ của ta quy định bất cứ ai dám ngang nhiên hỏi han điều chi hay rình rập để dòm hành bí mật trong Thần Hồ đều bị sự hành phạt rất nghiêm khắc. Đã là nhon vật võ lâm chẳng một ai lại không biết điều cấm kỵ ấy!

Nhượng cao hai hàng mi tò vò tức giận, Tiểu Phong nói:

– Ngươi đã là Thần Hồ chủ non oai danh lừng lẫy, đã cứu sống vô số mạng người được giới giang hồ kính phục. Thế sao người lại nở dang tay tàn nhẫn khất nhượng một thiếu phụ xinh như mơ, đẹp như mộng là Ngô Lục làm thành kẻ tàn phế trong bao nhiêu năm trời, để rồi kết thúc một đời hồng nhan bằng một cái chết vô cùng thâm trầm.

– Đó là một đoạn đời quá khứ hết sức bất hạnh. Câu chuyện quá khứ chứa đầy máu lệ ấy, ta không thể công bố cho thiên hạ hiểu biết đặng. Với ngươi cũng vậy, ta đành giấu kín dưới đáy lòng, bởi vì nó không chút chi quan hệ đến ngươi!

Ta không cần nói và tốt hơn ngươi cũng không cần nghe.

Ngay lúc ấy Tiểu Phong lại hỏi tiếp:

– Thế thì người là hạng nào:

tốt hay xấu?

– Tốt có, xấu có, ở giữa hai cái đó cái nào ta cũng có một nửa.

Tiểu Phong gật đầu, đồng ý với câu trả lời của Từ Thạch Trung. Chàng đưa mắt quét qua những người có mặt tại chỗ một vòng. Chàng thấy Thần Tri Từ và Độc Mục Thần Ni vẫn còn đứng yên một chỗ chưa rời đi nơi khác. Liên đó chàng bắn người vọt thẳng đến trước mặt Thần Tri Từ.

Nãy giờ Thần Tri Từ chính mắt kích lăm sự kiện lạnh lùng xảy đến từng loạt ngay tại chỗ này khiến lão ta kinh hồn mất vía, sùng sốt, ngẩn ngơ. Bỗng nhiên lại thấy Tiểu Phong chạy nhanh đường chớp nhoáng đến trước mặt mình, trong lòng không khỏi hoảng hốt thất kinh.

Nhưng ngay khi đến nơi, chàng cung kính vòng tay vái dài một cái, nói với lão ta:

– Văn bối xin chào lão tiền bối.

Thái độ thay đổi quá bất ngờ của Tiểu Phong, khiến Thần Tri Từ ngờ ngác một hồi rất lâu không nói được tiếng nào.

Mãi đến khi định hồn, tỉnh trí, lão ta mới cất tiếng nói bằng một giọng ngờ ngàng:

– Các hạ không nên quá lễ phép đối với lão phu như vậy? Thật lão phu hết sức ái ngại trong lòng!

Tiểu Phong nhích môi cười đau khổ nói:

– Thừa lão tiền bối, tại hạ tuy là đã xuống tay tàn sát một loạt có đến mấy trăm cao thủ võ lâm, lại giết chết những non vật oai danh lừng lẫy như bọn Tây Thần, Nam Quân nhưng đó chẳng qua là chuyện bất đắc dĩ, chớ thật sự không phải tại hạ cố tình đập lên vết xe cũ của Vô Cực Thiên Tôn làm cho máu chảy thành sông, xương chất thành đống như lời giang hồ đồn đãi. Song những kẻ ấy cũng chẳng phải là những người lương thiện mà đứng ra tội ác của bọn chúng chồng chất đầy đủ. Hiện thời, vì một lẽ riêng, mà cũng vì một lời hứa danh dự nên tại hạ chưa thể công bố cho thiên hạ cùng biết. Tuy vậy, sau này tất cả sự thật sẽ được đưa ra ánh sáng, bấy giờ người tử tế trong chốn giang hồ mới thấy tội trạng của bọn ấy dầu chết mấy kiếp cũng chưa đủ đền bù lại những việc mà chúng ám hại người lành, theo hứa kẻ dữ. Có điều sự tình ấy đã qua kẻ như là tạm gác lại một bên khoan đề cập đến cho tới một ngày nào đó, cũng gần đây thôi sẽ được công đạo xét xử. Việc cốt yếu hơn hết là kẻ từ giờ khắc này trở về sau, tôi quyết không giết hại một người vô tội nào khác hơn là những kẻ thù của tôi. Lão tiền bối cứ trợn tin vào lời tôi nói cũng như lời tôi hứa.

Thần Tri Từ lạnh nhạt nói liền theo:

– Tốt lắm. Ta cũng chỉ mong rằng Tiểu Phong ngươi làm đúng với lời nói của mình.

Tiểu Phong cất tiếng cười ha hả một trận rang rang, rung động cả không gian yên tĩnh xong, chàng nói:

– Tại hạ có một chút việc mong sự giúp đỡ của lão tiền bối.

– Cứ nói cho nghe. Nếu có thể làm được ta không từ chối!

– Kính mời lão tiền bối đúng giờ Ngọ ngày mừng Năm tháng Năm sắp tới đây sẵn sàng dõng gót đến đình Hận Thiên Phong!

– Đến đó để làm gì?

– Cứu một người!

– Người nào đâu?

– Đến đó rồi tự nhiên sẽ biết rồi!

Thần Tri Từ gật đầu, nhưng hỏi lại:

– Chỉ mời có một mình ta?

– Thừa không. Ngoài lão tiền bối ra còn có «Kỳ Trận Thần Quân», «Siêu Phàm đại sư», «Độc Mục Thần Ni» cùng với «Xích Cước Đại Tiên» nữa!

– Máy người ấy có nhận lời không?

– Tại hạ mới được «Kỳ Trận Thần Quân» nhận lời, còn mấy vị kia thì tại hạ chưa mời nên cũng chưa biết chắc là có bằng lòng không?

Thần Tri Tử bằng lòng đáp:

– Ta nhận lời!

Độc Mục Thần Ni đứng gần một bên nên nghe rõ câu chuyện giữa Thần Tri Tử và Tiểu Phong. Bà ta chẳng chút do dự, lên tiếng đáp ngay:

– Phần ta cũng vậy. Ta bằng lòng đi đến đình Hận Thiện Phong theo lời người mời.

Ngay khi ấy chàng cúi đầu, vòng tay cảm ơn Thần Tri Tử và Độc Mục Thần Ni. Những người có mặt tại chỗ lần lượt kẻ trước người sau rời khỏi nơi này.

Bấy giờ chỉ còn sót lại có một mình chàng với Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung thôi không còn một người thứ ba nào khác nữa.

Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung mở miệng nói trước:

– Tiểu Phong, sau khi ta khôi phục toàn bộ võ công cho ngươi, chẳng hay công việc thứ nhứt mà ngươi sẽ làm là việc gì?

– Đến Liên Giáo!

– Với mục đích gì?

– Tôi nhận lời với một người nợ là nội trong ba ngày sẽ đến Tổng bộ của Liên Giáo!

Thần Hồ Chủ nhon nói:

– Liên Giáo đang làm đại lễ tuyển cử vị Giáo chủ mới, vì vị Giáo chủ hiện thời đã hết nhiệm kỳ. Cuộc tuyển cử chỉ kéo dài đúng nửa tháng. Phải chăng ngươi định tranh chức vị giáo chủ Liên Giáo?

Tiểu Phong nói:

– Tôi đã nhận lời trời trăn của ân nhon tôi là Tinh Nhân Nhiếp Hồn trước khi nhắm mắt. Tôi nhứt định phải chiếm địa vị Giáo chủ của Liên Giáo để vui lòng người dưới suối vàng. Riêng lòng tôi thì chẳng ham muốn danh lợi tí nào! Giáo chủ hay người thường cũng chỉ thế thôi, có hơn nhau chăng là giúp ích được cho đời hay là gây tai hại cho người khác.

– Chí khí của người thật là đáng khen. Chẳng qua ta có một việc cần đánh thức ngươi để ngươi cẩn thận đề phòng trước. Đi đến Tổng bộ Liên Giáo quyết không phải là chuyện tầm thường. Con đường của ngươi đi để đến mục đích cuối cùng đầy dẫy cả nguy cơ. Một cái xảy chân một chút lơ đãng, một ý nghĩ khinh khi, một hành động cuồng ngạo là đủ kết liễu cuộc đời.

– Vì có nào?

– Đến lúc ấy tức khắc sẽ hiểu rõ như ban ngày, lúc này ta nói ra còn quá sớm. Dầu vậy ta cũng nhắc nhở người điều cần thiết này. Ngươi có biết Liên Giáo là một phần tử trọng yếu của kẻ thù không đội trời chung với ngươi chăng?

– Tôi biết!

– Sao ngươi không đến Địa Bảo mà trả thù?

– Sau khi dứt khoát xong công việc ở Liên Giáo, tức khắc tôi đi đến «Địa Bảo» ngay.

– Mặc dầu «Địa Bảo» có tường đồng vách sắt bao bọc chở che, có hàng ngàn cao thủ canh gác có nhiều cơ quan bí mật đặt sẵn trong ngoài nhưng với võ công của ngươi hiện nay dám nói trước một cách chắc chắn là ngươi đủ sức tài để đối phó. Còn hơi e ngại một chút là ta nghe nói Lãnh Diện Vong Hồn đã bỏ ra vô số ngọc ngà châu báu quý nhất trần gian để mua chuộc «Thiên Hạ Chi Độc» vào Địa Bảo làm quân sư, tên đại ma đầu này uống huyết ăn thê với Lãnh Diện Vong Hồn. Hắn có mặt bất cứ lúc nào trong Địa Bảo để trừ diệt ngươi sau khi Lãnh Diện Vong Hồn sai do thám đi khắp cùng mọi nơi báo tin cho biết ngày giờ ngươi đến Địa Bảo! Mạng lưới gián điệp của Địa Bảo bủa khắp nơi, một cử chỉ, một hành động của ngươi không lọt khỏi tai mắt của bọn chúng!

Ngừng một chút Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung lộ vẻ mặt âu lo nghiêm trọng, chậm rãi nhấn từ tiếng nói:

– Danh tiếng hung ác, hiểm độc, gian tà, tàn bạo của «Thiên Hạ Chi Độc» lan rộng khắp chốn giang hồ, ai nghe cũng gớm ghê khiếp sợ. Võ công của hắn

tuy cao thâm cực độ mà không đáng ngại bằng cái thủ đoạn giết người bằng chất độc vô hình vô ảnh, vô thanh, vô sắc của hắc hủ. Chính người đã trúng độc của hắc hủ vẫn không hay biết, nghi ngờ chỉ cả. Đến khi ngã bật ra chết thì hết phương cứu chữa. Ta hy vọng rằng người đừng xem thường lời nói của ta mà hết sức cẩn thận giữ gìn. Đề không bị «Thiên Hạ Chi Độc» thừa chỗ sơ hở nhỏ nhen của người mà xuống tay ác độc!

Tâm lòng lo lắng của Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung đối với Tiểu Phong vừa thân mật vừa sốt sắng thế ấy làm cho chàng vội vã vòng tay cung kính nói:

– Những lời dạy bảo quý hóa của tiền bối, Tiểu Phong tôi xin khắc ghi vào tim óc không dám lúc nào quên.

Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung võ học đã cao siêu huyền diệu vào bậc quái kiệt kỳ nhon. Mà tài y học của Thần Hồ chủ nhon Từ Thạch Trung lại càng được các giang hồ võ lâm tôn trọng kính nể không khác Hoa Đà. Vì vậy sau khi được Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung cho uống một hoàn thuốc hồi phục chân khí. Tiểu Phong cảm thấy công lực của mình trở lại đầy đủ trong người.

Chàng uống «Tân Công Phấn» mất hết công lực mau lẹ thế nào thì khi nuốt xong viên thuốc hồi phục chân khí cũng có đủ các thứ kỳ dược cứu người, nhưng thứ thuốc hồi phục chân khí của Vạn Thế Tiên Cơ còn kém phần công hiệu. Chẳng qua Thần Hồ Chủ nhon nghề thuốc không bằng Vạn Thế Tiên Cơ.

Chẳng qua một đảng thì lo chế mọi thứ thuốc giúp đời cứu người, không chuyên vào một thứ nào. Trái lại một đảng chẳng bào chế một thứ thuốc nào khác hai thứ «Tân Công Phấn» và «Tự Công Hoàn». Những cây lá kỳ lạ sưu tầm được, Vạn Thế Tiên Cơ đều bỏ hết vào hai thứ ấy.

Tuy Tiểu Phong được khôi phục toàn bộ công lực như xưa nhưng chàng lại mất hết cái điểm đặc biệt trước của chàng! Ấy là trước kia chàng bị đối phương đánh mạnh vào thân thể chàng chừng nào thì cái sức từ trong thân thể chàng đánh trả lại đối phương dữ dội gấp hai lần, một cái tự nhiên không cần đến chàng động thủ. Sức phản chấn ấy hiện tại không còn có trong thân thể chàng nữa.

Thần Hồ Chủ nhon, ngược lại phân tán ra cho nhiều thứ khác nhau nữa.

Chính cái nguyên nhon ấy đã làm cho các thứ thuốc phục hồi chân khí không công hiệu kịp thứ thuốc «Tự Công Hoàn»! Cũng biết rõ điều ấy nên sau khi Tiểu Phong uống xong thuốc, Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung thành thật bảo chàng:

– Công lực của ngươi đã khôi phục lại, chẳng qua không được đầy đủ như ngày trước, có thể nói là chỉ mới khôi phục lại già phân nửa mà thôi. Người đã hẹn ước với người khác là nội trong ba ngày phải đến Liên Giáo. Vậy thì ngươi đi ngay bây giờ cho kịp, cốt nhất là ráng cẩn thận đề phòng. Còn như việc đi mời «Siêu Phàm đại sư» và «Xích Cước Đại Tiên» thì ta sẽ thay thế cho ngươi. Cả hai vị này là bạn thân của ta, tánh tình lại khó khăn, không thích dự vào chuyện thị phi của giang hồ, chỉ giao du đây đó, như hạc nội, mây ngàn không biết đâu mà tìm. Vì vậy ta có thể tìm họ mà mời dễ dàng, được họ nhận lời hơn là người dẫu sao cũng không được họ nể nang bằng ta!

Thật Tiểu Phong không sao tưởng tượng được Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung lại hết sức giúp mình không kém chú ruột mình là Ngoại Huyết Nhon đến như vậy. Chàng không còn biết tỏ sao cho biết tấm lòng kính mến của mình nên chỉ nói vắn tắt vài lời cảm ơn Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung rồi tức tốc với hết tốc lực khinh công nhắm thẳng đường đi Liên Giáo mà hay tới vun vút.

Liên Giáo ... đó là một tổ chức đại qui mô gồm có mười sáu phái giang hồ của một ngàn sáu trăm cao thủ võ lâm.

Với thế lực sâu rộng ấy, chẳng những tất cả nhon vật võ lâm trong thiên hạ, dẫu ở trong Liên Giáo hay độc lập ở ngoài Liên Giáo đều kính ngưỡng mà lại còn khiếp sợ là khác.

Những môn phái chánh tông như Thiếu Lâm, Võ Đang v.v ... cũng đang có tham gia mà bang hội lớn như Cái Bang, Cùng Bang cũng nằm trong Liên Giáo, mà cả đến những tà giáo, ma giáo cũng gia nhập vào Liên Giáo. Thế là Liên Giáo gồm đủ cả hai phái hắc bạch giang hồ.

Tổng Đà của Liên Giáo đóng ở trên núi cheo leo phía Bắc đỉnh Hoành Sơn thuộc tỉnh Hồ Nam.

Oai danh của Liên Giáo chấn động tám phương. Đã là nhon vật võ lâm thì chẳng một ai mà không biết cái tên Liên Giáo Hoành Sơn.

Tiểu Phong không muốn phí sức lại cũng cẩn thận vâng nghe theo lời Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung căn dặn, nên ra khỏi núi chàng liền chọn mua một con tuấn mã đỡ chân. Rồi một người một ngựa đi riết ngày đêm cho mau đến Hoành Sơn đúng kỳ hạn ba ngày theo lời Trầm Phụng Linh yêu cầu giải quyết, dầm sương sớm chiều nắng gió chàng không phải ngại gian nan nên một lúc đã đến chân núi Hoành Sơn cao vút mây xanh, vốn hào khí trong người Tiểu Phong chẳng chút khiếp sợ gì mặc dầu chàng đã được Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung cho hay trước nơi đây nguy hiểm. Chàng cứ mạnh dạn vượt thẳng lên núi tiến đến Tổng đàn của Liên Giáo.

Tiểu Phong rào mắt xem xét địa thế chung quanh một lúc rồi thẳng đến ngoài Tổng Đàn.

Lúc bấy giờ chàng đứng lại trang nghiêm oai vệ ngược mắt nhìn. Chàng thấy con đường đi vào Liên Giáo có những bậc đá cao chồng chất với nhau, bậc này kê bậc khác dài độ chừng năm mươi trượng. Hai bên bậc đá, tông xanh mát mẻ hoa cỏ thơm tho trông dài theo thật là thanh thú nhàn hạ.

Con đường bằng bậc đá này đi thẳng vào Tổng đàn của Liên Giáo.

Không chần chờ do dự Tiểu Phong bước lên bậc đá ngang nhiên đi thẳng lên. Qua hết bậc thứ nhứt chàng chợt thấy có hai đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh đứng canh gác hai bên đường. Cả hai đạo sĩ ấy thoảng mắt liếc nhìn chàng, trở tới đón đường, cất tiếng hỏi liền:

– Các hạ là bậc cao nhon ở phương nào, đến Liên Giáo về việc chi?

Tiểu Phong cất tiếng nhỏ nhẹ:

– Cảm phiền hai người vào trong nói lại với Ngũ Hồ Du Khách rằng có Tiểu Phong đến thăm!

Hai chữ «Tiểu Phong» vừa lọt ra khỏi miệng chàng khiến hai đạo sĩ mặc áo bào xanh ấy cùng biến sắc mặt lại, cả hai lộ sắc kinh hoàng khủng khiếp cứ đứng trơ ngơ sững quên cả nói ra tiếng nào. Chập sau một trong đạo sĩ mặc áo xanh ấy mới trấn định tinh thần. Hắn chẳng dám tỏ thái độ chi khác hơn là xuống thấp giọng nói một cách e dè lễ phép:

– Thế thì xin mời các hạ vui lòng đứng nán lại đây trong giây lát để bản đạo vào trong bẩm rõ cho giáo chủ hay.

Dứt lời đạo sĩ áo bào xanh ấy quay lưng chạy hồi hả theo bậc đá vào Tổng đàn của Liên Giáo.

Tiểu Phong ngấm ngấm bốn bên để xem có chi động tịnh khả nghi không.

Nhưng chàng thấy rõ hai bên lề đường đi bằng đá ấy chỉ toàn là kỳ hoa, dị thảo màu sắc xinh tươi nhụy phát trong chiều gió dịu dàng bay mùi thơm ngát. Chàng lại thấy xa xa khoảng hai mươi bậc đá có căn nhà đá nhỏ nhỏ có vẻ mát mẻ thanh cao, dường như dùng để khách vào Tổng đàn một mỗi, nóng nực thì vào đó tạm dùng nghỉ ngơi cho thông thả!

Tuy là một gian nhà đá nhỏ nhưng nghệ thuật kiến trúc hết sức mỹ lệ tinh vi, nhìn xem ai cũng phải trầm trồ khen ngợi. Công trình tạo tác và điêu khắc hết sức tốn công và tốn của.

Tiểu Phong tự nghĩ thầm:

“Không biết bọn chúng dùng nơi đó để đón tiếp bằng hữu võ lâm hay còn dùng vào việc nào khác nữa?”.

Liền ngay khi ấy ...

Đạo sĩ mặc áo bào xanh ban nãy tung người vọt tới trước mặt Tiểu Phong cúi đầu chào, miệng nói:

– Giáo chủ mời các hạ vào thẳng trong Tổng Đàn!

– Thế thì nhờ người dẫn đường đi trước.

Đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh ấy gật đầu. Hắn thông thả cất bước đi trước.

Lên các bậc đá, Tiểu Phong để ý bước theo dấu chân của đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh ấy, cẩn thận đề phòng kéo đạp nhằm cơ quan cạm bẫy chi của chúng sắp đặt hại mình trước không.

Chỉ trong khoảng khắc thời gian chớp mắt chàng đã đến phía ngoài cửa Tổng Đàn. Trái tim của Tiểu Phong không hiểu vì sao có đến vài ba lần hồi hộp, dường thể linh tảm báo trước có điều chi bất tường xảy đến cho chàng.

Tính chàng không sợ mà trái lại nôn nao hồi hộp mới lạ kỳ. Vì nghĩ như vậy nên chàng ớn lạnh trong lòng. Nhớ những lời dặn dò của Thần Hồ chủ nonh Từ Thạch Trung, chàng lại càng đề ý đề phòng hết sức cẩn thận.

Rảo mắt nhìn xem, Tiểu Phong thấy gian cửa trước của Tổng Đàn rộng có đến năm mươi trượng toàn bằng một miếng tron tru không rõ là đá, là cây hay là sắt.

Lúc ấy ...

Chàng ngó ngay vào bên trong cánh cửa đã mở bét cho thấy hai bên cánh cửa có đến vài mươi người toàn là đạo sĩ với thầy tu đứng sắp hai hàng nghiêm mật. Nét mặt người nào người nấy cũng căng thẳng, lăm lăm, hai con mắt cứ mở hâu hâu không nhắm, trông họ chẳng khác những pho tượng đá vô tri, vô giác.

Tiểu Phong nhìn thấy quang cảnh ấy, bụng bảo dạ rằng:

“Địa Bảo đã là một phần tử của Liên Giáo. Ngũ Hồ Du Khách lấy danh nghĩa là lãnh tụ của Liên Giáo sai người đi mời mình đến Tổng Đàn của bọn chúng. Lễ tự nhiên chúng bày ra công cuộc này để uy hiếp tinh thần mình trước, rồi đối phó với mình sau, tưởng cũng chẳng chi đáng lấy làm lạ!”.

Với ý nghĩ ấy, chàng buông to lên một chuỗi cười dài lạnh lạnh.

Thình lình ...

Giọng cười ngạo nghễ của Tiểu Phong vừa ngưng bỗng nghe bên tai có một giọng nói mạnh mẽ như tiếng muỗi kêu veo veo mà rất rõ ràng:

– Lê thiếu hiệp, chớ khá khinh thường mà phải tiểu tâm, cẩn thận. Ở đây có lắm âm mưu âm độc để hại người.

Tiểu Phong giựt mình ngó ngoái lại. Chàng không khỏi kinh ngạc vì ngoài đạo sĩ mặc áo bào xanh đã dẫn đường đưa chàng đi đến đây thì chẳng có một

bóng hình ai nữa cả. Tiểu Phong đoán chắc người đã phát ra giọng nói vừa rồi là một nhân vật có võ công cực kỳ cao thâm. Nếu chẳng vậy thì làm sao học được cái môn võ học hết sức khó khăn là môn truyền âm nhập mật ấy để nói lọt vào tai chàng mà người khác không nghe lọt?

Đã nghe được lời cảnh cáo chí tình của người ẩn mặt nào đó, Tiểu Phong lại càng cẩn thận đề phòng hơn nữa.

Đi sau đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh dắt đường ấy vào thẳng bên trong cánh cửa của Tổng Đàn. Chàng để ý liếc mắt nhìn xem thấy đám đạo sĩ thầy tu đứng sắp hai hàng bên trong cánh cửa. Trên gương mặt nghiêm túc của họ còn lộ sắc khân trương. Trông thể đợi chờ một biến cố quan trọng sắp xảy đến.

Tiểu Phong ngừng chân đứng lại. Đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh dẫn đường đi trước ấy chợt nghe phía sau thỉnh không Tiểu Phong ngừng lại bèn giựt mình quay đầu ngó chàng.

Tiểu Phong hỏi to tiếng ngân vang cả Tổng Đàn:

- Ngươi định đưa ta đi đâu nữa đây?
- Đưa đi yết kiến Giáo chủ của bốn giáo chó đi đâu nữa?

Tiểu Phong lại cười ha hả một trận vang rền. Xong chàng nói tiếp:

- Theo nghi lễ xưa nay thì chủ phải ra ngoài mời khách. Ở đây là một môn phái, lẽ nào Giáo chủ của các ngươi lại bắt ta phải vào trong yết kiến mà chẳng ra tận ngoài cửa Tổng Đàn để mời?

Câu nói của Tiểu Phong thốt ra làm cho đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh ấy sừng sốt ngó chàng trân trân. Im lặng một lát, hần cười nói:

- Ở đây không theo nghi lễ đó mà theo một quy lệ.
- Quy lệ thế nào?
- Phàm bất cứ là người nào muốn yết kiến Giáo chủ chúng tôi thì phải đi theo sự hướng dẫn của tôi mới được gặp mặt Giáo chủ!

Tiểu Phong biến sắc bảo:

- Ngũ Hồ Du Khách là cái quái gì mà làm bộ làm tịch như vậy? Hần sai người dưới tay của hần tìm ta đón mời đến Tổng đàn Liên Giáo, chó ta phải cần đến đây tìm hần trước hay sao? Theo lời ta ước hẹn nên ta đến sao hần lại không chịu ra ngoài cửa Tổng đàn rước ta chó?

Câu nói kinh khi ngạo mạn của Tiểu Phong làm cho tất cả mọi người có mặt tại chỗ đều thất kinh biến sắc.

Xưa nay chưa một nhon vật võ lâm nào đối với Ngũ Hồ Du Khách mà dám vô lễ đến thế. Bọn môn nhon của Liên Giáo không sao nhịn nổi lửa giận bùng cháy đỏ mặt mày. Sát cơ hiện lên, chúng chỉ còn chờ lệnh của Giáo chủ Liên Giáo truyền ra là chúng lẫn xả vào làm thịt Tiểu Phong mới thỏa lòng căm tức.

Đích thân Chương quản Liên Giáo địa vị của Liên Giáo không kém chi ông vua chí tôn trong giới giang hồ võ lâm. Danh vọng của hần cao tột bậc, mà quyền oai của hần cũng trên hết các chương môn tất cả các môn phái chánh tà. Thế mà Tiểu Phong buông tiếng gọi Ngũ Hồ Du Khách là giống quái gì bảo đám môn hạ của Liên Giáo không tức lộn gan lên sao được?

Đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh dẫn Tiểu Phong ấy cất giọng lạnh lùng nói:

- Các hạ thật lớn lối quá. ần nói hồ đồ không sợ có lỗi với bề trên là một tội rất nặng. E rằng các hạ không tránh khỏi sự trừng phạt. Hậu quả chỉ do cái miệng gây cái họa khổ thân.

Tiểu Phong lại càng cười to ha hả một trận rất lâu. Ngưng tiếng cười chàng nghiêm giọng bảo:

- Ngũ Hồ du khách đối với Tiểu Phong đã chẳng giữ lễ nghi phép tắc thì có lẽ nào Tiểu Phong này lại khom lưng khép nép với hần hay sao?
- Thế thì tôi hỏi dứt khoát một câu là các hạ có chịu theo tôi đi vào yết kiến Giáo chủ của chúng tôi hay là không đi thì cứ nói phứt ra chó đừng có lý sự tào lao làm mất thời giờ vô ích!
- Ngươi vào trong mời y ra ngoài này đón rước ta đứng với lễ nghĩa thì ta mới bằng lòng vào yết kiến y. Nếu y chẳng làm đúng như vậy thì ta không cần gặp mặt y làm chi cả. Tiểu Phong ta bình sinh chưa biết cúi đầu nghe theo mạng lệnh một ai!

Tiểu Phong ngông nghênh ngạo nghễ đến mức chẳng đếm xỉa Ngũ Hồ Du Khách vào đâu khiến bọn môn hạ của Liên Giáo chẳng biết dùng biện pháp nào để chi phối tinh thần chàng được. Đã vậy gan mật của Tiểu Phong to lớn ngoài óc tưởng tượng nên bọn chúng còn khiếp sợ chàng trở lại là khác nữa. Đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh dẫn đường ấy nhần mày nhần mặt tỏ ra bức dọc vô cùng. Dự dự một hồi lâu chẳng làm sao hần đánh cất tiếng nói:

- Thế thì ngươi cứ đứng đây mà chờ. Ta lại phải mất công vào trong báo cáo cho ngài biết thái độ ương ngạnh của ngươi. Giáo chủ của Liên Giáo đến các cao tăng Chương môn của Thiếu Lâm còn phải khép nép ra mắt, mà ngươi thì vênh vào ngang tàng có chết cũng đáng tội đừng than van oán trách chi nghe!

Hắn không dám đứng yên nói cho Tiểu Phong mà vừa đi hấp tấp vừa nói lảm bảm trong miệng một mình.

Tiểu Phong nói:

– Quả là một đầy tớ ngoan ngoãn, sai đâu làm đó lệ làng, chỉ có một lỗi là hay cắn nhai cứ churui trong bụng.

Tiểu Phong nói dứt câu, bật ra một trận cười nắc nẻ.

Đạo sĩ mặc áo đạo màu xanh ấy đi trong chốc lát bỗng thấy cánh cửa lớn bên trong Tổng Đàn mở rộng ra. Chín vị vừa thầy tu vừa đạo sĩ râu tóc trắng phơ tuổi tác không dưới tám chục tuổi trở lên chín chục trở xuống chưa vị nào đến một trăm, cùng ủng hộ lão đầu đội kim khôi, mình mặc áo gấm chậm rãi đi ra.

Trên vài mươi thầy tu và đạo sĩ này giờ đứng tran tran như một tượng đá xếp thành hai hàng trước cánh cửa lớn vào chánh điện đồng loạt kêu to một câu hoan hô «Giáo chủ giá lâm» và đồng quỳ mọp xuống sát đất miệng nói:

– Đệ tử lạy mừng Giáo chủ!

Tiếng hoan hô và lại mừng ngân vang trong điện làm lung linh cả mái ngói.

Lão già đội kim quan mặc cẩm bào ấy rào cặp mắt sáng lòa như điện chớp nhìn Tiểu Phong day sang bên truyền lệnh:

– Các đệ tử của bốn giáo hãy đứng dậy!

Tất cả những thầy tu và đạo sĩ đang quỳ mọp sát đất ấy cùng nói chung một lượt:

– Tuân lệnh Giáo chủ!

Sau khi hết thầy môn đệ của Liên Giáo nói tiếng tuân lệnh, tạ ơn xong ai nấy chậm chạp đứng dậy rồi thối lui ra sau ba bước.

Ngũ Hồ Du Khách hỏi:

– Các hạ có phải là Đệ Tam Ma chăng?

– Không sai. Tại hạ chính là Đệ Tam Ma đây!

Cười nhạt một tiếng, Ngũ Hồ Du Khách nói:

– Được các hạ giữ đúng lời ước hẹn dời bước đến Tổng Đàn của tề giáo đây, lão già họ Tạ này cảm kích vô cùng ...

Tiểu Phong lạnh lạnh ngắt lời:

– Không cần phải dùng giọng chuốt ngọt dãi đưa, cứ đi thẳng vào vấn đề một cách lệ làng để mau kết thúc. Ngươi đã hẹn ước thì ta giữ đúng lời mời mà đến đây. Vậy có chuyện nói thì ngươi cứ mạnh dạn bày tỏ cho ta nghe đi!

Cái lối nói chuyện chậm hằm phang ngang của Tiểu Phong khiến Ngũ Hồ Du Khách choáng váng mảy mặt, lũng bùng lỗ tai không khác bị xáng ngay vào đầu một búa. Hắn sững sờ chấp lâu mà vẫn không sao mở miệng ra đáp. Ngẫm nghĩ một hồi, Ngũ Hồ Du Khách mới cười khanh khách vài tiếng sâu độc rồi nói:

– Mời các hạ vào trong Tổng Đàn uống chung trà lạt rồi lão phu sẽ phân trần được chăng?

– Cái đó không cần thiết! Tiểu Phong này đâu phải là khách tử tế của ngươi.

Ngũ Hồ Du Khách định đóng trò tới đâu là bị Tiểu Phong gỡ mặt nạ liền theo tới đó làm cho hắn hết cách giữ thủ đoạn âm độc hại chàng.

Đã được Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung căn dặn lại được người hảo tâm trong bóng tối cảnh cáo mới rằng ràng đây, Tiểu Phong đâu đến nỗi khinh thường, xao lãng đem thân vào trong ổ rắn hang hùm. Tổng Đàn của Liên Giáo mà Ngũ Hồ Du Khách làm màu để mời Tiểu Phong vào sâu trong đó là cạm bẫy giết người. Liên Giáo đáng ra là một tổ chức sâu rộng và lớn lao nhưt của danh môn chánh phái trên chốn giang hồ. Có điều hành động của Liên Giáo dưới sự lãnh đạo của Ngũ Hồ Du Khách lại chứa đựng lắm điều bí ẩn đáng nghi, không khác nơi hoạt động thâm lén của bọn ma đầu tà phái người ngoại cuộc không sao giải thích nổi.

Ngũ Hồ Du Khách cười lạt một tiếng, ôn tồn nói:

– Các hạ quả không hổ danh là một người rất cao ngạo. Chẳng qua việc cần thiết phải giải quyết, há lại cứ đứng rưng chân giữa đây mà nói chuyện hay sao?

Tiểu Phong quét mắt nhìn khắp bốn phía miệng nói:

– Nên biết rằng Tiểu Phong ta đây chẳng phải là người thuộc vào trong số mười sáu bang phái hợp thành Liên Giáo nên chỉ ta chẳng bị trói buộc dưới mạng lệnh của người. Điều ấy, trước hết người phải hiểu rõ. Do đó, Tiểu Phong ta không nói chuyện trong Tổng Đàn là nơi hội họp chỉ dành riêng cho người của Liên Giáo!

Ngũ Hồ Du Khách nghiêng chặt hai hàm răng lại nói:

– Dám xin các hạ hãy tôn trọng nhơn cách của lão già họ Tạ này mà đừng quá lố.

Dầu cho Tiểu Phong là người cao ngạo đến bậc nào cũng phải động tâm trước câu nói xuống nước, hạ mình của Ngũ Hồ Du Khách. Vì vậy chàng nhặt nhều trả lời:

– Thế cũng được!

Ngũ Hồ Du Khách thoáng nhẹ thân hình lạnh tợ sao băng, hần né sang một bên, nhường đường cho Tiểu Phong đi vào bên trong Tổng Đàn. Còn hần thì đi theo chân chàng, tỏ ra mười phần cung kính.

Bên trong Tổng Đàn bao la, rộng rãi vô cùng. Nghệ thuật trần thiết trang trí cực kỳ mỹ lệ, tường cung điện của vua chúa cũng không hơn. Đã tinh xảo tuyệt vời mà còn trang nghiêm cùng tột.

Chín người ăn mặc theo lối thầy tu và đạo sĩ theo hầu Tiểu Phong vào tận trong nội thất của Tổng Đàn Ngũ Hồ Du Khách quét nhanh hai luồng nhân quang, quay mình đi vào phía bên mặt.

Tiểu Phong dừng chân đứng lại.

Một người khoác áo cà sa theo hàng ngũ của hòa thượng vòng tay xá chàng nói:

– Kính mời thí chủ vào thẳng trong này.

Hần đưa tay ra dấu chỉ vào tận phía trong xa.

Tiểu Phong cười lạnh lạnh một hồi rồi bụng thì nghĩ thầm:

“Ta cứ vào đó thử xem bọn người giờ những mảnh khốc chi để ám hại ta cho biết.”

Ngũ Hồ Du Khách có ý khiêu khích bản tánh cao ngạo của chàng nên hần lách người đi thẳng tới.

Quả nhiên Tiểu Phong mắc kế. Chàng quên cả lời dặn dò của Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung, cả lời cảnh cáo còn sót dẻo của người hảo tâm trong bóng tối nên chẳng chút chần chờ, chàng nói bước theo chân Ngũ Hồ Du Khách. Đột nhiên Tiểu Phong cảm giác một bầu không khí hết sức nặng nề căng thẳng bao trùm cả tòa nhà nội thất ấy.

Vượt qua hết dãy hành lang cuối cùng chàng thấy một cánh cửa to lớn mở rộng ra. Ngay ở chính giữa cửa ấy có hai người tráng niên cao lớn mặc áo chên đứng hầu cung kính.

Tiểu Phong ngược cổ ngo lên chỉ thấy hiện ra trước mặt một tấm hoành phi sơn vàng viết ba chữ rất lớn treo ngang qua đầu cửa:

«Liên Nghĩa Đường».

Chàng ngừng bước lại rồi lại tiếp tục đi tới.

Hai tráng hán to lớn mặc quần áo chên đứng ở chính giữa cửa «Liên Nghĩa Đường» vái sâu vào phía Ngũ Hồ Du Khách một xá.

Hần dần giọng xuống bảo:

– Hai người hãy lui ra.

Cả hai cùng đáp lại:

– Tuân mạng!

Rồi tức khắc cúi đầu lui thẳng vào trong.

Quay mặt lại, Ngũ Hồ Du Khách nói với Tiểu Phong:

– Mời các hạ vào trong này!

Dứt tiếng, hần thối lui ra sau ba bước nghiêng mình cúi đầu, Tiểu Phong ngang tàng ngạo nghễ bước thẳng vào trong cửa Liên Nghĩa Đường. Mặc dầu biết chắc vào đến đây là nguy hiểm thập phần, tình thế sẽ vô cùng nghiêm trọng nhưng chàng chẳng còn sòn lòng. Mắt chàng liên rảo nhìn bất giác sững sờ ngơ ngẩn.

Phía trong tòa nhà nội thất lại còn có một tòa đại điện. Phía sau mặt vách tường có một cái bàn đá rất cao. Trên cái bàn đá ấy có treo mười ba bức tượng của đấng Ma Tổ sư và Trương Tam Phong Chân Nhơn.

Căn cứ theo đó mà phỏng đoán cũng biết rõ được mười sáu bức tượng ấy là mười sáu vị Tổ sư sáng lập mười sáu chánh môn đại phái của nền võ lâm.

Phía dưới cái bàn đá đặt trong tòa đại điện này có sắp đặt sẵn vài mươi cái ghế đá rất ngay thẳng thứ tự. Bỗng nhiên Tiểu Phong chợt có cảm giác nơi đây chính là chỗ để xét xử những vụ án quan trọng của võ lâm thiên hạ không khác một tòa án chung thẩm tối cao.

Ý nghĩ của Tiểu Phong quả thật không sai tí nào. «Liên Nghĩa Đường» chính là tòa Thẩm phán của Liên Giáo. Tất cả những đại sự Liên Giáo đều đem vào đây xét xử. Sau đó trình bản án lên cho chín vị Trưởng Lão của Liên Giáo xem qua lại một lần sau chót nữa thì đem ra thi hành ngay. Trong nội bộ Liên Giáo thì «Liên Nghĩa Đường» là cơ cấu tối cao. Mọi việc đã đưa ra quyết định xong thì lập tức chuyển đến các bộ môn như lệnh đường, hình đường, nội đường, quân đường v.v ...

Tiểu Phong vào đến trong nội đường thì liền đó, có một vị hòa thượng, đầu bạc như tuyết phủ mà mặt mày lại trẻ măng như con nít day người vào phía cái bàn đá trong tượng mười sáu vị Tổ sư chấp tay vái sâu cực kỳ cung kính. Xong vị hòa thượng ấy nhanh bước đi vào trong đại điện.

Không khí trong tòa nhà nội thất lúc bấy giờ thật cực kỳ nghiêm túc!

Tiểu Phong buông miệng hỏi liền:

– Tạ Giáo chủ, người đưa ta vào chốn này để bày trò chi đây?

Ngũ hồ Du Khách cười nói:

– Mời các hạ hân ngồi xuống đó rồi nói chuyện sau!

Tiểu Phong nói thầm trong bụng:

“Ngồi thì ngồi. Bộ ta lại khiếp sợ người à?”.

Nghĩ vậy nên chàng cùng với Ngũ Hồ Du Khách cùng ngồi xuống hàng ghế đá.

Ngũ Hồ Du Khách ngồi chiếc ghế đá phía bên mặt Tiểu Phong. Còn tám vị Trưởng lão thì ngồi ở hàng ghế đá thứ nhì ở sau lưng chàng.

Không khí trong điện «Liên Nghĩa Đường» đã nghiêm túc lại càng thêm nghiêm túc.

Vị hòa thượng đầu bạc như tuyết mà mặt trẻ như con nít chưa đến tuổi thành niên ấy vào trong đại điện, xấp tay xá bức tượng mười sáu vị Tổ sư xong bèn ngồi xuống ghế đá xong xấp hai bàn tay lại, cất tiếng nói rang rang như chuông ngân:

– Đệ tử là Siêu Viễn, trước Thần tượng của mười sáu đức Tổ sư khai sáng võ lâm, nguyện thề rằng mỗi lời nói ra là trung thực, nếu có nửa tiếng bất công thì sẽ bị trời tru đất diệt!

Nói dứt vị Hòa thượng ấy niệm nho nhỏ mấy tiếng «A Di Đà Phật» trong miệng.

Tiểu Phong chính mắt trông thấy tình hình ấy thì chàng đã biết mình vào trong tòa Thẩm phán của Liên Giáo rồi. Chàng sẽ bị đưa ra trước một cuộc xét xử công bình nghiêm mật.

Hòa thượng Siêu Viễn mắt long lanh như điện chớp quét hai luồng tinh quang vào người Tiểu Phong, trầm giọng xuống nói:

– Lê thí chủ có thể trước Thần tượng của mười sáu vị Tổ sư là lời nói của mình tự lòng dạ chân thật của mình thốt ra ngoài miệng quyết chẳng nói thêm, nói thừa nửa câu được không?

Tiểu Phong đưa cao bàn tay mặt lên trước trán, cất giọng nói trong sáng hùng hồn

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Hồi 51

– Tiểu Phong xin thề một câu, trên có đất trời chứng kiến, giữa có Thần Phật giám tri, dưới có yêu ma chứng, tự mình có lương tâm sơ xét là một lời nói hoàn toàn thành thật quyết không dối trá nửa câu.

– Lêõnh thay! Quý hóa lắm!

Hòa thượng Siêu Viễn lại day sang phía Ngũ Hồ Du Khách, hỏi:

– Ngũ Hồ Du Khách người thay mặt cho ai để nói chuyện trước đây?

Ngũ Hồ Du Khách tuy là Giáo chủ Liên Giáo nhưng một khi đã vào «Liên Nghĩa Đường» thì hẳn cũng như mọi người bình thường khác, chẳng còn được mang theo địa vị, danh vọng chi cả.

Giáo chủ của Liên Giáo mặc dầu nắm hết quyền lực lớn lao trong tay, chỉ huy một ngàn sáu trăm cao thủ thượng thừa của võ lâm, có điều theo đúng luật lệ, lúc đường (lệnh đường, hình đường, ngoại đường, quân đường, nội đường, giáo đường) vẫn như cũ được phép khống chế hành động của Giáo chủ.

Ngũ Hồ Du Khách chậm chậm đứng dậy, thưa:

– Họ Tạ tôi đây tạm thay mặt Lêõnh Diện Vong Hồn để nói chuyện!

Câu đáp của Ngũ Hồ Du Khách thốt ra khỏi môi, mặt Tiểu Phong liền biến sắc giận dữ. Chàng trợn mắt ngó hăn lờm lờm gần nổ lửa.

Trả lời xong câu hỏi của hòa thượng Siêu Viễn, Ngũ Hồ Du Khách chậm chậm ngồi trở xuống trên chiếc ghế đá.

Không kém oai nghi của một vị Thâm Phán, hòa thượng Siêu Viễn lớn tiếng nói rang rang như chuông đồng ngân vang cả tòa «Liên Nghĩa Đường»:

– Lêthí chủ, người có biết rõ tôn chỉ của bốn giáo không?

– Bạch đại sư, tại hạ không biết. Tại hạ không phải là người của quý giáo.

– Tôn chỉ của bốn giáo là hòa giải tất cả những cuộc phân tranh của võ lâm.

Lêõ người của bốn giáo hay không phải của bốn giáo, hễ là nhân vật võ lâm đều cùng chung một cội nguồn mà ra cả. Mục đích thứ nhất là hòa giải. Mục đích thứ hai là trấn áp những bang giáo mạnh lớn lấy thứ lực hiệp đáp một cách vô lý những môn phái nhỏ, những bang giáo kém. Với ý nghĩa ấy, hôm nay bốn giáo đặc biệt sai người mời thí chủ đến đây để phán đoán mối hiềm khích giữa người và Địa Bảo.

– Nghĩa là hòa giải tôi đừng gây sự tranh đấu với Địa Bảo?

– Đúng vậy.

– Điều ấy tại hạ chỉ sợ rằng đại sư phụ uống công, nhọc lòng thôi, chẳng đưa đến kết quả nào hết!

Hòa thượng Siêu Viễn tươi cười, nói:

– Theo lời đồn đãi của giang hồ, thí chủ với Lêõnh Diện Vong Hồn vốn có mối thâm thù giết cha phải không?

– Không sai Lêõnh Diện Vong Hồn đã sát hại cha của tại hạ hết sức dã man, hiểm ác.

Hòa thượng Siêu Viễn nhướng cao đôi lông mày bạc phếu, lên tiếng hỏi:

– Lêõnh Diện Vong hồn tàn sát cha mẹ người, bốn phận kẻ làm con lấy việc báo thù làm đạo hiếu là đúng. Chẳng qua bản đạo có một điều cần phải hỏi lại người.

– Dám mong đại sư phụ cho biết điều ấy là thế nào?

– Người đã từng vào tận Địa Bảo đánh phá tan tành, giết chết đến vài mươi môn nhon của phái ấy. Có thật vậy chăng?

– Chẳng sai chút nào. Chính tại hạ đích thân đâm tay vào máu trong vự ấy!

Nghĩ ngợi chốc lát, hòa thượng Siêu Viễn day sang hỏi Ngũ Hồ Du Khách:

– Người đã tạm thay cho Lêõnh Diện Vong Hồn ra trước «Liên Nghĩa Đường» chịu sự xét xử. Thế thì mọi việc của Lêõnh Diện Vong Hồn đã gieo tang tóc cho gia đình Tiểu Phong hẳn người phải hiểu rõ?

– Mặc dầu không hiểu biết rõ ràng từng chi tiết, nhưng về đại cương yếu điểm thì mười phần biết đủ cả mười.

– Thế thì việc Lêõnh Diện Vong Hồn tàn sát cha mẹ Tiểu Phong đáng phải xử trí bằng biện pháp nào cho đúng với công đạo võ lâm?

– Lêõnh Diện Vong Hồn giết chết cha mẹ Tiểu Phong cứ đứng theo mặt tình cảm mà nhận xét thì không châm chế đặt. Theo thể tình xưa nay thì giết người phải thường mạng. Sách xưa cũng từng ghi rõ một câu sát nhon giả tử. Nhưng Tiểu Phong đã từng đập phá Địa Bảo nát tan. Đã giết của Địa Bảo hơn vài mươi cao thủ. Chiều theo lý đó thì Tiểu Phong cũng phải bị khép vào công đạo của võ lâm là vay máu phải trả bằng nợ máu.

Tiểu Phong lạnh lạnh cái lại:

– Kẻ báo thù đi giết kẻ tử thù của mình há rằng có tội sao? Công đạo võ lâm lại chiếu theo cái lý vay máu phải trả nợ máu.

Ngũ Hồ Du Khách nói:

– Không cần biết đang có nào thúc đẩy việc giết người, chỉ biết kết quả đều là giết người thôi. Các hạ đã xuống tay hạ sát vài mươi cao thủ của Địa Bảo, vậy các hạ phải đền bù cách nào cho xứng đáng với Lênh Diện Vong Hồn đúng theo luật công bằng của môn thể?

Tiểu Phong cười ngất, ngoắc thẳng vào mặt hòa thượng Siêu Viễn nói:

– Bạch đại sư phụ, tại hạ xin dám hỏi đại sư phụ một điều.

– Xin thí chủ cứ tự tiện!

– Cái trò người ta thường bảo là giết người để tự vệ cho mạng sống của chính mình bị kẻ thù hăm dọa cực kỳ nguy hiểm có cấu thành công đạo vay máu phải trả bằng máu không?

– Lẽ đương nhiên là không! Kẻ tự vệ không giết kẻ thù đang dồn hấn vào vòng nguy hiểm đến tánh mạng thì hấn sẽ bị kẻ thù giết chết. Công đạo không thể xếp vào cái lý vay máu phải trả bằng nợ máu được.

– Thế là đúng lắm. Lúc ban sơ Tiểu Phong chỉ một người, một thân mình tìm vào trong Địa Bảo đã bị người của Địa Bảo lấy số đông người bày ra mưu sâu kế độc để hãm tôi vào chỗ hiểm địa, lại bao vây chặt chẽ rồi dùng đủ trăm phương ngàn cách để mà ám hại tánh mạng. Trong tình thế như vậy, Tiểu Phong không ra tay giết người để mà tự vệ và mở một con đường máu đường thoát ra khỏi vùng bao vây thì mạng của Tiểu Phong tôi đây làm sao còn sống được và có mặt nơi đây. Với điểm ấy mong đại sư phụ luận xét công bình chánh trực xử đoán phải trái rõ ràng.

Hòa thượng Siêu Viễn nói:

– Lời nói của Tiểu Phong vừa trình bày nếu quả đúng hoàn toàn sự thật thì người chẳng tạo thành cái lý do vay máu phải trả nợ máu theo công đạo của võ lâm. Kẻ tự vệ có trọn quyền giết kẻ quyết tâm giết mình để mà tìm cái sống.

Ngũ Hồ Du Khách lại hỏi:

– Dám hỏi các hạ vì động cơ nào mà các hạ đến Địa Bảo?

– Báo thù!

– Đã gọi là báo thù sao có thể nói là tự vệ?

– Tình thế bất buộc không giết không được. Môn nhon của Địa Bảo bao vây tôi để tiêu diệt!

– Các hạ nói như vậy là cả vú lấp miệng em. Nếu các hạ không quyết lên nhuộm đỏ máu đào Địa Bảo thì đâu đến nỗi xuống tay tàn sát đến hơn vài chục mạng môn nhon một cách oan uổng?

Nghe Ngũ Hồ Du Khách nói, vẻ mặt Tiểu Phong hầm hầm sắc giận, chàng lớn tiếng nói rõ ràng:

– Tôi xin hỏi Giáo chủ và Lênh Diện Vong Hồn quan hệ như thế nào?

Ngắt người, Ngũ Hồ Du Khách trả lời áp ứng:

– Không, không quan hệ. Có điều Lênh Diện Vong Hồn là một phần tử của Liên Giáo!

– Với một lý do đó mà người đứng ra bênh vực cho Lênh Diện Vong Hồn?

– Đúng vậy!

Tiểu Phong cười một tiếng mỉa mai khó chịu:

– Thế hằng năm Lênh Diện Vong Hồn đóng cho Liên Giáo bao nhiêu tiền?

– Ba trăm vạn vàng vòng!

– Thế thì còn Tiểu Phong tôi đây?

Ngũ Hồ Du Khách ngẩn ngơ một hồi lâu mới gắng gượng đáp:

– Các hạ không phải là người của Liên Giáo thì khỏi phải đóng niên phí!

Tiểu Phong lạnh lùng nói:

– Quả đúng như thế đấy. Tiểu Phong này không đóng một đồng một chữ nào về niên phí cho Liên Giáo nên chỉ trong mỗi tiếng mỗi lời của Giáo chủ đều thiên vị Lêõnh Diện Vong Hồn bỏ cả công bình mà một người vô tư cần có.

Câu nói của Tiểu Phong nghe dịu dàng mà sự thật thì lại khác độc vô cùng.

Ngũ Hồ Du Khách mắc cỡ đỏ rần hai má. Hắn cảm hòng chấp lâu mới nói:

– Cái đó ... cái đó ...

Rồi ghen cổ không biết phải dùng tiếng chi đặt cái lại nên nín luôn.

Tiểu Phong cười gay gắt mấy tiếng, thông thả nói tiếp:

– Và lại Giáo chủ không phải là Lêõnh Diện Vong Hồn thì làm sao thay mặt Lêõnh Diện Vong Hồn để nói năng cho đúng lẽ với tại hạ đặng?

Ngũ Hồ Du Khách biến sắc nói:

– Có điều Lêõnh Diện Vong Hồn đã giao phó toàn quyền cho lão phu ra mặt đối phó với các hạ?

– Tiểu Phong không mua món nợ ấy, chỉ bắt buộc kẻ mắc nợ đích thân trả nợ thôi.

– Các hạ chớ quên đây là «Liên Nghĩa Đường» của Liên Giáo.

– Lẽ làm gì Tiểu Phong này được mà hăm dọa?

Ngũ Hồ Du Khách giận tái mặt. Hắn vừa toan lớn tiếng cãi vã thì hòa thượng Siêu Viễn vỗ bàn kêu ầm một tiếng nạt to:

– Hai vị không được cãi vã làm ồn! Nội vụ đã có nơi đoán công bình chánh lý, trước bàn vọng bái của mười sáu vị Tổ sư không ai được vào đây làm mất vẻ trang nghiêm cao quý.

Ngũ Hồ Du Khách và Tiểu Phong đều dè nén lửa giận trong lòng xuống chậm chậm cúi đầu lặng thinh.

Hòa thượng Siêu Viễn với dáng điệu oai nghi, cất tiếng nói chậm rãi:

– Nội vụ do bốn đường phán quyết công bình nghiêm chỉnh minh bạch vô tư!

Tiểu Phong vì cha mẹ mà báo cừu nên bắt buộc phải giết người để tự vệ, lý do đó rất chính đáng chẳng bị cấu thành công đạo vay máu phải trả bằng nợ máu. Lêõnh Diện Vong Hồn hãm hại cha mẹ Tiểu Phong chết oan ức thảm thê, tội ác cực kỳ lớn lao trời đất không dung, qui thần đều giận. Chiều theo lẽ ngay là luận thì giết người phải đền tội. Lêõnh Diện Vong Hồn khó thoát tử hình. Chẳng hiểu Tà giáo chủ còn có lời nào biện hộ hay không?

Ngũ Hồ Du Khách chậm chậm đứng dậy nói:

– «Liên Nghĩa Đường» đã xét xử công minh chánh trực, họ Tà tôi thay mặt cho Lêõnh Diện Vong Hồn kính dâng theo lệnh nhận tội trước bốn đường. Chỉ vì tôi được Lêõnh Diện Vong Hồn ủy thác nên vụ này còn mong các hạ giải quyết một cách hòa bình đặng tránh các hậu quả tàn khốc đầm máu do hậu nhân và môn nhân của Lêõnh Diện Vong Hồn tạo nên, bởi vì oan oan tương báo không biết đến bao giờ mới kết liễu.

Tiểu Phong lạnh lạnh nói to:

– Giải quyết hòa bình theo ý kiến Giáo chủ thì là thế nào?

Ngũ Hồ Du Khách xuống giọng mềm mại:

– Ngoại trừ những thiệt hại lớn lao về tài vật và nhân mạng mà các hạ đã gây ra trước đây cho Địa Bảo kể như bỏ hết không nhắc đến nữa. Và để chuộc tội lỗi của mình trước cái chết của cha mẹ các hạ, Lêõnh Diện Vong Hồn xin đền bù thêm năm trăm lượng vàng ròng đặng ...

Tiểu Phong không đợi Ngũ Hồ Du Khách dứt lời, liền cắt ngang câu nói:

– Lêõnh Diện Vong Hồn định dùng vàng bạc đặng mua chuộc tôi à? Hắn lắm to. Tôi nói thật với Tà Giáo chủ một câu như rửa sạch xuống đá là Tiểu Phong này chẳng phải thứ người tham lam khốn nạn đó.

Ngũ Hồ Du Khách thẹn tím cả mặt:

– Thế thì các hạ không bằng lòng sao?

– Lẽ đương nhiên là không rồi đó. Lòng hiếu thảo của đứa con không thể bằng bất cứ một thứ vật chất nào quý nhất trên thế gian. Thù của cha mẹ sâu dường biển máu chỉ lấy máu của kẻ thù mới trả được nợ máu mà thôi!

Ngũ Hồ Du Khách gật đầu nói:

- Vụ này tạm thời không đề cập đến, còn một vụ khác kính nhờ «Liên Nghĩa Đường» đem ra xử xét công bình.
- Vụ nào nữa xin cứ nói rõ.

Ngũ Hồ Du Khách nói:

- Tiểu Phong đã đánh chết năm cao thủ của bốn giáo, vụ này Tiểu Phong đành không thể cãi chối, mong được trả đúng giá với công đạo.

Tiểu Phong nói:

- Năm môn nhon của quý giáo không phải do tại hạ đánh chết. Vụ ấy chẳng liên can chi đến tại hạ thì xét xử tại hạ làm sao đặng?
- Vậy ai là thủ phạm?
- Đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ. Tạ giáo chủ muốn tố cáo vụ ấy ra trước «Liên Nghĩa Đường» của Liên Giáo thì hãy tìm thầy trò Vạn Thế Tiên Cơ mà đòi công đạo chớ ăn thua chi đến tại hạ mà kêu nài xét xử?

Ngũ Hồ Du Khách nói:

- Nghĩa là Tiểu Phong chẳng có chút xiu nào trách nhiệm?
- Hẳn vậy. Người của Liên Giáo không phải tôi giết thì có trách nhiệm gì?

Ngũ Hồ Du Khách nhướng cao đôi mày rể chỏi nói với giọng đầy bức tức:

- Tiểu Phong người dầu không chính tay giết chết năm môn nhon của bốn giáo, nhưng đầu dây mối nhợ là tự người mà ra. Lẽ đương nhiên là người phải chịu một phần trách nhiệm!
- Trước mặt của chín Trưởng lão họp thành «Liên Nghĩa Đường» là cơ cấu tối cao của quý giáo mà Giáo chủ còn dùng cái tánh cách lý sự ngang hông, bất chấp lẽ phải thế đó thử hỏi có nghe được hay không? Người không phải Tiểu Phong ta giết chết mà Tiểu Phong ta phải chịu một phần trách nhiệm là nghĩa làm sao? Thử nay lẽ nào quít làm cam chịu mà gọi công bình xét xử công đạo vô lâm ả?

Tiểu Phong nói xong liền day qua hòa thượng Siêu Viễn:

- Bạch sư phụ có nhận thế là đúng hay không?

Hòa thượng Siêu Viễn gật đầu bảo:

- Người nói rất đúng. Vụ ấy người chẳng có trách nhiệm chi cả! Ngũ Hồ Giáo Chủ lãnh đạo Liên Giáo nếu cương quyết báo thù cho môn hạ thì trực tiếp tranh chấp với hung phạm đã tự tay đánh chết người, hay nói rõ hơn là đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ. Còn người bắt quả có được mời tới bốn đường cũng chỉ là người làm chứng thế thôi! Xưa nay oán có giây nợ có chủ không ai lại đem râu ông nọ cắm cằm bà kia. Bần nạp chỉ biết tuân theo lẽ công bình chánh trực mà phán đoán quyết không để lương tâm bị chi phối trước một cảm tình nào làm lệch lạc công đạo thêm có tội với tổ sư.

Trước thái độ chí công vô tư và lời nói quang minh chánh đại của hòa thượng Siêu Viễn, mặt của Ngũ Hồ Du Khách tại một phen nửa đỏ gay. Hắn cảm giác bị tát nước vào đầu vừa tức giận vừa xấu hổ gần run rẩy cả người. Đây là lần thứ nhứt một vụ án xét xử trần trọng của võ lâm, cũng là lần đầu tiên vị Giáo chủ oai quyền tối cao của Liên Giáo bị chính vị Trưởng Lão họp thành ban Thẩm Phán xét xử một cách công bình minh chánh. Ngũ Hồ Du Khách thật không ngờ một võ đầu đẳng đến thế nên oán hận tràn hông. Hắn gục mặt xuống cất giọng sâu sắc nói:

- Thế thì theo ý kiến của «Liên Nghĩa Đường» nên quyết định chung cuộc hai vụ này cách nào?
- Tuyên bố Tiểu Phong hoàn toàn vô tội!

Tiểu Phong cười lạnh lạnh nói:

- Đa tạ đại sư phụ phán quyết công bình. Tiểu Phong này không có thời giờ nhàn rồi, cúi xin giã từ.

Dứt tiếng, chàng tung mình đứng dậy.

Hòa Thượng Siêu Viễn nói:

- Lê thí chủ chậm chân lại giây lát đã!

Tiểu Phong đã ra khỏi chỗ ngồi liền dừng chân lại hỏi:

- Đại sư phụ còn có điều chi dạy bảo?

Hòa thượng Siêu Viễn nói:

– Nếu các hạ quyết tâm báo thù cho cha mẹ thì bốn đường nhứt định không can thiệp tới. Chỉ không được phép đụng tới một sợi lông chân của môn nhon Địa Bảo. Nếu trái với lời cảnh cáo này thì bốn giáo sẽ phái người tìm mời các hạ đến «Liên Nghĩa Đường» xét xử quyết chẳng bỏ qua.

– Phỏng như giết người vì lẽ tự vệ?

– Đó là việc khác!

– Tốt lắm! Tại hạ kính tuân!

Lời nói vừa dứt thì thân hình chàng cũng đã nhắm phía cửa ngoài cửa tòa cung điện bay thẳng ra.

Ngũ Hồ Du Khách cũng lập tức đứng dậy. Hắn vọt người bắn tới đuổi sát theo sau lưng Tiểu Phong.

Chàng quay mình trở lại nói thẳng vào mặt hắn:

– Cám ơn Giáo chủ, tại hạ không dám nhọc lòng Giáo chủ tiễn chân xa xôi!

Ngũ hồ Du Khách nói:

– Chủ phải tiễn khách là lẽ đương nhiên. Có chi đâu mà nhọc lòng với chẳng nhọc!

Tiểu Phong đoán biết rõ Ngũ Hồ Du Khách oán hận mình, cùng cực chỉ định ăn tươi nuốt sống mới vừa gan, có đầu tử tế đón đưa theo lẽ xã giao chủ khách.

Hắn theo mình ra đây là sắp giờ thủ đoạn ám muội chi đây!

Chàng lặng thinh ngẫm nghĩ giây lát bèn tươi cười nói:

– Thế thì tại hạ không dám từ chối lòng tốt của Giáo chủ.

Chàng quay lưng đi ra phái cánh cửa «Liên Nghĩa Đường».

Khi sắp bước qua cánh cửa, Ngũ Hồ Du Khách đã lên tiếng hỏi:

– Các hạ định đi tìm Lêõnh Diện Vong Hồn để rửa thù đó chỉ?

– Không sai! Tại hạ thẳng đường đi luôn đến Địa Bảo ngay bây giờ.

– Võ công của các hạ cao thâm tuyệt đỉnh, tên tuổi vang dậy khắp chốn giang hồ. Tà mỗ đây hâm mộ từ lâu nên chỉ cốt ý mời các hạ đến Tổng Đàn của tệ giáo là ao ước được lãnh giáo các hạ mấy thế tuyệt học kinh người. Không biết các hạ có sẵn sàng chấp thuận hay chăng?

Tiểu Phong trong thâm tâm đã đoán biết trước thế nào Ngũ Hồ Du Khách cũng sẽ khiêu khích mình đấu với hắn đặng dùng độc thủ tiêu diệt mình một cách công khai, vì hắn tin trên đời này võ công của hắn là vô địch. Cho đến khi nào hắn thấy không giết đặng mình đúng theo con đường vạch sẵn đó bấy giờ mới giờ thủ đoạn âm độc lên kút. Nghĩa là hắn giết cho được chàng bất cứ với giá nào vì hắn đã nhận vàng hối lộ của Lêõnh Diện Vong Hồn. Với ý nghĩ ấy, chàng đồng dặc hỏi lại:

– Có phải Tà Giáo chủ dùng cái lối trước lễ sau binh này để kêu ngay tại hạ ra trận quyết đấu không?

– Kêu ngay tên người ra trận thì Tà mỗ quả không dám, chỉ ngưỡng mộ võ công tuyệt học của các hạ mà cần lãnh giáo mấy chiêu thì đúng hơn!

Tiểu Phong cười mỉa mai mấy tiếng bảo:

– Cách nào cũng được! Tại hạ xin sẵn sàng tuân theo!

Tiểu Phong trả lời vén gọn, khô khan, chẳng dùng cái ngón tay đưa lỗ miệng, rập rình con người theo phurong mặt người dạ thú, miệng mặt lòng ngu.

Ngũ Hồ Du Khách ngẩn ngơ sững sốt, không hiểu tại sao Tiểu Phong lại dám mạnh dạn chịu cuộc giao đấu với mình mà chắc chắn là chàng cũng đã dư rõ nguy hiểm đến mạng sống cả trăm phần. Ngay lúc ấy hắn quét hai luồng nhãn quang hung hiểm khắp người Tiểu Phong, cất tiếng sang sảng gọi to:

– Các người đâu?

Sau khi hắn gọi, liền có bốn người mặc áo xanh chạy xán xà tới trước mặt, vòng tay cúi đầu, lễ phép thưa:

– Bẩm Giáo chủ sai khiến việc chi?

Ngũ Hồ Du Khách trầm giọng bảo:

– Bốn người hãy đưa vị các hạ này đến sân rộng mà không được phép vô lễ với người ta!

Sân rộng của Liên Giáo là một nơi đất trống, gió thổi ào ào, mây bao mịt mịt.

Chợt thấy Ngũ Hồ Du Khách mặc áo ngắn, quần túm bằng một thứ vải bó cứng mình bó sát vào da, có hơn mười tên đạo sĩ mặc áo xanh hộ tống đến nói.

Lúc ấy ...

Tất cả những người của Liên Giáo hiện có mặt tại chỗ Tổng Đàn hầu hết đều bao bọc bốn phía sân rộng. Tiểu Phong ngược mắt nhìn quanh một vòng chỉ thấy đầu người đen như kiến cỏ.

Tiểu Phong còn chưa rõ biết một điều rất đổi lợi hại là trừ ra khi nào Giáo chủ của Liên Giáo bị đưa đến công khai giữa «Liên Nghĩa Đường» thì lúc ấy mới mất hết oai quyền thế lực, kể như những kẻ tầm thường khác. Còn thì toàn thể hết thảy những ai đã có chân trong Liên Giáo đều phải chịu sự thống lãnh của hắn. Phỏng như Ngũ Hồ Du Khách không theo đúng quy lệ đã ấn định mà ra lệnh một tiếng thì hàng ngàn cao thủ có mặt tại sân rộng sẽ lập tức tấn công Tiểu Phong một lần.

Mặc dầu trước tình thế cực kỳ nghiêm trọng Tiểu Phong vẫn không chút sòn lòng. Chàng đứng vững chắc như một quả núi, thân hình không rục rịch.

Sự thật, vị Giáo chủ của Liên Giáo bắt buộc Tiểu Phong giao thủ với mình không có một nguyên nhơn nào rõ ràng cả.

Chàng chỉ đoán chừng Ngũ Hồ Du Khách quyết hạ độc thủ với mình là vì đã nhận quá nhiều của hối lộ bên phía Lêôngh Diện Vong Hồn. Nhưng đó chẳng qua là một lý do mơ hồ, còn lý do chân chánh thì chàng không làm sao tìm ra vỡ lẽ. Tiểu Phong ngó thẳng vào mặt Ngũ Hồ Du Khách đồng đặc nói như chẳng xem hắn vào đâu:

– Lời tục có câu «Khách mạnh không bắt hiếp chủ yếu». Tại hạ được Giáo chủ mời đến đây để lãnh giáo thì xin nhường Giáo chủ ra tay trước đi.

Ngũ Hồ Du Khách lấy mắt cho môn hạ một cái. Bỗng thấy mười tên đạo sĩ áo xanh nọ chăm chăm thối lui ra ngoài sân rộng. Hơi gật đầu sơ qua, hắn nói:

– Lời tục cũng có câu «Kính nể không bằng vàng lờ», vậy bốn Giáo chủ xin mạn phép.

Tiếng nói còn ngân ở vành mép mà một chương từ bàn tay hắn đã đến trước ngực Tiểu Phong. Chương ấy Ngũ Hồ Du Khách đánh tới với một tốc lực nhanh dường điện chớp.

Tiểu Phong hơi ớn lạnh trong tim, bụng bảo dạ rằng:

“Thân pháp thật là nhanh chóng khôn lường”.

Chàng xoay mình né khỏi thế chương của Ngũ Hồ Du Khách.

Song, thân hình chàng chưa kịp đứng vững chợt nghe Ngũ Hồ Du Khách quát to một tiếng bàn tay trái đã đẩy bồi theo ngay mặt Tiểu Phong một chương thứ hai. Thế công của hắn chớp nhoáng liền liền, người trông thấy phải lắc đầu, chắc lưỡi.

Lúc ấy Tiểu Phong mới chịu nhận thấy Ngũ Hồ Du Khách được toàn thắng trong kỳ tuyển chọn Giáo chủ Liên Giáo khóa này để lãnh đạo võ lâm thiên hạ thật có võ công kinh người! Đã vậy chẳng những mau lẹ vô tỷ mà thôi chương thế của hắn lại còn lạnh lẽo tuyệt luân nữa là khác. Trong mỗi một chương của hắn chứa đựng kín đáo vô số biến hóa ảo diệu khôn lường.

Lên này không còn cao ngạo khinh thường, Tiểu Phong mới thật kính trọng hơn lần nào cả. Đúng với lời dặn dò của Thần Hồ Chủ nhơn. Chàng chỉ khinh thường đề sơ hở một đường to sợi tóc là táng mạng như chơi.

Bị liên tiếp hai chương tấn công, Tiểu Phong tránh né được hết mà chàng vẫn ớn lạnh cả người. Cấn chặt hai hàm răng, Tiểu Phong vung cánh tay mặt lên liều mạng lấy cứng chống cứng.

Cũng không chịu lép vế đối phương, tay mặt vừa vung tới, tay trái chàng cũng tiếp liền theo một chương thứ hai phản công ráo riết.

Cả hai xuất thủ dường như cùng trong một thời, song Ngũ Hồ Du Khách không sao tưởng tượng được lối xuất thủ của Tiểu Phong lệ làng đến mức độ cao đẳng thượng thừa ấy.

Ví như chàng đừng bị uống «Tân Công Phấn» làm mất khá nhiều sở trường mà phục hồi chân khí đầy đủ thì đừng nói chi Ngũ Hồ Du Khách, dầu vạn Thế Tiên Cơ đi nữa cũng không hơn chàng một ly tí nào cả, giới lâm là cầm đồng, cái môn kỳ tuyệt trong người chàng là đối phương càng đánh trúng chàng lệ làng dữ dội gấp mấy lần bấy nhiêu sẽ đưa chàng trở thành bất khả xâm phạm trước chương lực của đối phương thì nay không còn trong người chàng nữa.

Bạch Cơ có biết đâu vì quá yêu chàng mà thành ra hại chàng.

Hơn nữa mắt cả sức đánh trả lại đó chàng động thủ cũng bị mất nhiều sức lực.

Tiểu Phong đánh liền hai chương, một tiếng «ầm» vang dậy điếc óc, chất tai.

Trong khi bốn chương kinh giao nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hồi 52

Tiểu Phong trông thấy quái trạng nửa đỏ, nửa đen trong lòng bàn tay mặt của Ngũ Hồ Du Khách thì mạch máu trong người chàng sôi trào lên cuộn cuộn. Một con lửa chưa từng thấy đốt cháy cả tâm đầu.

Chẳng phải nghi ngờ chi nữa. Cả nhà tám mạng chú ruột chàng đều bị tên lãnh tụ lừng danh của cái gọi là Liên Giáo này sát hại. Hung thủ mà chàng quyết tâm tìm kiếm không còn kẻ nào khác hơn là Ngũ Hồ Du Khách này chăng? Sự thật đã sờ sờ trước mắt Tiểu Phong. Tên lãnh tụ Liên Giáo này đã luyện đặng thứ «*Hồng Hắc Chương Pháp*».

Thình lình. Đầu óc Tiểu Phong bỗng nhiên nhớ đến người đàn bà dưới hang đất «*Thập Hoa Thạch*» – Trầm Phụng Linh đã từng tố cáo cho chàng biết kẻ đã giết chết chú ruột của người là một nhân vật rất có danh vọng trên chốn giang hồ, dưới tay hắn có đến mấy ngàn cao thủ. Càng nghĩ ngợi Tiểu Phong càng thấy đầy đủ tất cả bằng cớ để chứng minh Ngũ Hồ Du Khách lãnh tụ Liên Giáo là thủ phạm tàn sát cả nhà tám mạng của chú ruột chàng là Lê Trung. Thế là giữa chú Lê Trung của chàng và Ngũ Hồ Du Khách phải có một mối thâm cừu? Vậy do đâu mà có sự thù hiểm ấy? Ngũ Hồ Du Khách giết người để bịt miệng? Hay hắn giết người để trả mối căm hờn?

Trong đôi mắt đỏ lờm như máu của chàng bắn tủa ra những tia lửa hung ác rợn người. Trong trí não của chàng sôi trào lên một chữ giết!

Ý niệm giết người còn chứa chất trong đầu óc mà ám ảnh giết người đã lộ ra trên gương mặt của Tiểu Phong một cách khủng bố rợn người ngay khi ấy.

Ngũ Hồ Du Khách hét to một tiếng thân hình của hắn vụt tung bỗng lên mạnh tợ luồng điện xẹt đùng thẳng vào Tiểu Phong, bàn tay mặt của hắn tung liền hai chương xé gió rào rào.

Lúc ấy lửa giận của Tiểu Phong đang cháy phừng phừng. Chàng thấy chương lực của kẻ thù quét đến như gió táp mưa sa cũng nạt to tiếng nói:

– Này Ngũ Hồ Du Khách. Ta quyết giết mi hôm nay.

Tiếng nạt của chàng cực kỳ khủng bố khiến ai nghe lọt vào tai cũng đều hãi kinh. Tất cả bao nhiêu môn nhon của Liên Giáo có mặt tại sân rộng cũng đều rợn óc rùng mình.

Ngũ Hồ Du Khách không đợi chàng nói dứt câu cắt ngang lời bằng một giọng lạnh lùng sâu độc:

– Chỉ e là người không làm được điều đó!

Bỗng nhiên Tiểu Phong cảm giác chương lực của đối phương lạnh lẽo tuyệt luân, hơi gió âm u không khác gió qui dưới cỏi âm ty phảng phất khắp cùng không khí. Tuy chương lực của Ngũ Hồ Du Khách không chạm nhằm thân thể mà chàng nghe thịt da tê buốt run rẩy cả người. Đó là một thứ chương lực âm độc tối cao không còn có thứ chương lực nào ghê gớm sánh bằng. Tiểu Phong cắn chặt hai hàm răng lại chịu đựng với cơn rét lạnh ấy bụng bảo dạ rằng:

“Tiểu Phong này ngày hôm nay mà không giết chết Ngũ Hồ Du Khách thì chẳng làm người sống trên cỏi trần gian.”.

Bụng đã nghĩ bàn tay mặt chàng liền vùng lên, miệng quát bảo:

– Ngừng tay ...

Liền theo tiếng quát ấy, thân hình chàng phốt nhẹ ra sau mười bước.

Ngũ Hồ Du Khách bị tiếng quát của Tiểu Phong cũng không hiểu tại sao, hắn nhảy tạt ra sau, tay thâu thế chương trở về. Hắn nhìn Tiểu Phong lạnh lùng nói:

– Các hạ còn có điều chi nữa?

Tiểu Phong cười gằn mấy tiếng, cất giọng oai nghiêm bảo:

– Ngũ Hồ Du Khách! Ta có một việc cần hỏi mi!

– Được, có bao nhiêu việc cứ hỏi hết luôn một lần đi!

– Vì có nào mi bắt ép ta phải động thủ với mi?

Sững sờ một cái, Ngũ Hồ Du Khách mỉm cười gắng gượng đáp:

– Sáu tiếng các hạ dùng là «bắt ép ta phải động thủ» đó khiến người mất công cắt nghĩa quá. Vì Tà mỗ đây chỉ hâm mộ võ công của các hạ nên mong mỗi được lãnh giáo mấy thế tuyệt vời, vậy sao gọi là bắt ép?

– Chỉ có bấy nhiêu?

– Không còn một nhon tổ nào khác nữa cả.

Trong nụ cười đầy sát cơ, Tiểu Phong gần giọng, hỏi:

– Mi là người gì của Lêõnh Diện Vong Hồn?

Câu hỏi ấy lại càng làm cho Ngũ hồ Du Khách sững sờ giấy lát nữa mới nói:

– Câu hỏi của các hạ. Tà mỗ không biết đâu mà trả lời.

– Ý ta muốn biết mi với Lêõnh Diện Vong Hồn có quan hệ làm sao?

– Chẳng chút nào quan hệ ráo!

Tiểu Phong cười dài một hồi, nói:

– Chẳng chút nào quan hệ à? Ha ha, này Ngũ Hồ Du Khách, ta bảo cho mà biết là ta chẳng phải một kẻ ngu độn đâu nhé. Nếu mi và Lêõnh Diện Vong Hồn chẳng có quan hệ mật thiết chỉ với nhau tại sao mi lại ra mặt thay thế cho Lêõnh Diện Vong Hồn?

– Thế Tà mỗ đã có nói rõ rằng Lêõnh Diện Vong Hồn là một phần tử của Liên Giáo kia mà!

Tiểu Phong lạnh lùng, nói:

– Nếu ta quyết giết Lêõnh Diện Vong Hồn thì sao?

– Đó là việc riêng của các hạ.

– Mi không ra bênh vực hấn?

– Điều ấy thật khó nói rõ cho các hạ nghe lúc này!

Tiểu Phong lại buông cao chuỗi cười dài rồi nói tiếp:

– Thôi được rồi! Giờ đây ta lại hỏi mi một chuyện nữa! Mi đã luyện được «Hồng Hắc Thất Âm Tâm Độc Chương» được bao nhiêu hóa hầu?

Câu hỏi của Tiểu Phong thốt ra, gương mặt của Ngũ Hồ Du Khách liền biến sắc khác nhau chẳng biết mấy thứ. Hấn thất kinh hồn vía, hỏi lại:

– Sao?

Nhưng rồi hấn lại nín thinh, vẻ mặt hải hùng đậm thêm màu ngạc nhiên, kinh khủng.

Tiểu Phong nạt to tiếng bảo:

– Ngũ Hồ Du Khách! Mi có trả lời cho ta biết hay không?

Ngũ Hồ Du Khách sợ hải thối lui một bước. Trong con mắt hấn ngời ngời những tia chớp nhoáng kinh khủng cực kỳ. Một hồi lâu, hấn mới nói:

– Các hạ hỏi để làm chi?

– Ta chỉ hỏi mi luyện môn «Hồng Hắc Thất Âm Tâm Độc Chương» được mấy hóa hầu? Hãy trả lời ngay câu hỏi của ta.

– Điều đó khó nói cho các hạ nghe!

Trong chuỗi cười lạnh lớt, Tiểu Phong chậm chậm sấn tới phía Ngũ Hồ Du Khách, miệng bảo:

– Phải chăng chồn võ lâm bao la đông đảo mà chỉ có một mình mi luyện thành «Hồng Hắc Thất Âm Tâm Độc Chương»?

– Đúng vậy! Tạ mỗ là người duy nhứt!

Tiểu Phong nghiêng răng trọ trọ, cười gằn mấy tiếng bảo:

– Ta biết rõ môn võ công ấy đã thất truyền có hơn mấy trăm năm rồi. Thật không sao ngờ đặng giữa đám chúng sanh lỗ nhố trong chốn võ lâm lao xao, còn có kẻ học đặng thứ chương lực ấy ...

Ngũ Hồ Du Khách cười ngao nghể nói:

– Phỏng như Tạ mỗ mà chẳng có thứ chương lực ấy thì làm sao lãnh đạo đặng võ lâm thiên hạ đương thời?

– Tốt lắm!

Tiểu Phong cười vang lên một thồi rồi nói tiếp:

– Hỏa hầu của mi luyện đến bao nhiêu hỏa hầu. Tiểu Phong ta cần đo lường sơ tức khắc hiểu ngay.

– Các hạ cứ thử xem!

Cười bằng một giọng âm độc gay gắt, Tiểu Phong nói:

– Lẽ đương nhiên là Tiểu Phong ta cần thử xem rồi gió. Có điều ta cần hỏi ngay Tạ Giáo chủ mi đây là từ trước đến giờ mi đã giết chết bao nhiêu hảo hán võ lâm với thứ chương lực tối cao âm độc ấy?

Ngũ Hồ Du Khách ngẩn ngời một chập lâu. Hắn không hiểu nổi ý nghĩa chứa đựng trong câu hỏi của Tiểu Phong là thế nào. Sau cùng hắn nói:

– Khoảng độ sáu người cả thầy.

– Sợ rằng còn hơn con số ấy!

Ngũ Hồ Du Khách nghe câu nói ấy mặt liền đổi sắc, ám ảnh sát cơ bao dày, hần lạnh lùng nói:

– Các hạ nói như vậy có nghĩa là sao?

Ám ảnh sát cơ tại sân rộng mỗi lúc lại càng bao dày thêm hơn. Hầu hết các đệ tử của Liên Giáo đều căng thẳng cực kỳ. Bọn họ đang nóng nảy đợi chờ một biến cố trọng đại nổ bùng để kịp thời đối phó. Có đến hàng ngàn môn đồ của Liên Giáo trong mắt đều lờm lờm những tia sáng kinh khủng. Ai nấy đều ngó trân trân vào người của Tiểu Phong và Ngũ Hồ Du Khách.

Quét mắt nhìn khắp một lượt Tiểu Phong dần giọng nói to sang sảng:

– Có ý nghĩa gì à? Này Ngũ Hồ Du Khách ta cần hỏi mi cho rõ các cao thủ võ lâm mà mi nói đó đã chết dưới tay mi bao lâu rồi?

– Ngay lúc tranh giành chức giáo chủ Liên Giáo!

Tiểu Phong nói:

– Thế là tính thêm tám người nữa cộng chung là mười bốn người cả thầy!

Câu nói ấy làm cho Ngũ Hồ Du Khách thối lui liên tiếp ra sau ba bốn bước dài. Vẻ mặt của hắn biến ra những nét quái gờ không sao hình dung được. Do đó, một câu chuyện ghê rợn câu nói của Tiểu Phong bỗng sôi trào lên trong cân não của Ngũ Hồ Du Khách. Cả người hắn đều ớn lạnh gần run lên phát rét. Ám ảnh chết chóc dường thể bao trùm lấy hắn. Hắn không dè câu chuyện ấy cuối cùng vẫn bị khám phá. Bởi vì hắn đã dùng «*Hồng Hắc Thất Âm Tam Độc Chương*» tàn sát một nhà gồm tám mạng người.

Mặc dầu lộ vẻ hãi sợ, nhưng Ngũ Hồ Du Khách quả không hổ là một kẻ giàu cơ mưu. Hắn lấy ngay lại vẻ bình tĩnh tự nhiên cất tiếng lãnh lút hỏi vặn lại Tiểu Phong:

– Tám người mà các hạ chỉ dẫn ra đó là những ai?

Mặt gằn hằm hằm Tiểu Phong nạt to tiếng bảo:

– Bộ mi còn cần ta phải nói rõ ra mới chịu tội nữa à?

– Đúng vậy! Biết thì cứ nói chớ sao?

– Tốt lắm!

Tiểu Phong cười dài, tiếng cười của chàng tràn ngập sát cơ ai nghe cũng ớn xương sống, chàng vụt bật hần tiếng cười nói:

– Hân mi cần cho ta tố cáo ra đây cho hàng ngũ cao thủ võ lâm có mặt lắng nghe biết rõ ràng đó chẳng?

Câu nói ấy chứa đựng ý vị hải hùng làm cho sắc mặt của Ngũ Hồ Du Khách tái ngắt! Nhưng mà câu nói ấy lại nảy sinh trong đầu óc của Ngũ Hồ Du Khách một mưu kế rất hiểm độc. Hân càng hủy diệt mạng sống của Tiểu Phong thì hân phải mượn tay của hàng ngàn cao thủ có mặt tại chỗ.

Ngắm nghĩ xong mưu kế, Ngũ Hồ Du Khách nạt to tiếng nói:

– Tiểu Phong, người bằng lòng nói ra điều ấy sao?

– Có chi mà không bằng lòng! Lời ta nói là đúng sự thật.

– Tiểu Phong này. Người mà dám mở miệng nói ra là tức khắc hàng ngàn cao thủ của Liên Giáo ta đây sẽ chà nát mạng sống của người cấp kỳ.

– Điều đó Tiểu Phong ta đây chẳng bận lòng!

Ngừng lại giây lát, chàng nói tiếp:

– Này Ngũ Hồ Du Khách, người có biết Lê Trung không?

Ngũ Hồ Du Khách mặt mày nhăn nhó trông rất khó coi. Hân đã đoán rõ ràng Tiểu Phong sẽ tố cáo việc hân tàn sát một nhà tám mạng của Lê Trung ngay thẳng trước mặt hàng ngàn môn đồ của Liên Giáo. Hậu quả của vụ ấy sẽ tai hại không biết đến đâu mà lường. Nếu Tiểu Phong tố cáo việc hân sát hại một nhà tám mạng của Lê Trung ra trước mặt hàng ngàn cao thủ Liên Giáo thì chẳng những danh dự Giáo chủ của hân sẽ tiêu tan thành mây khói mà mạng sống của hân cũng bị đền tội trước công đạo võ lâm!

Từng bước một, bước một, Tiểu Phong sấn tới phía Ngũ Hồ Du Khách miệng lạnh lùng bảo to:

– Ngũ Hồ Du Khách sao người không trả lời?

– Không sai! Ta biết người đó!

– Thế thì ta hỏi mi điều này nhé! Mi với Lê Trung có thâm cừu đại hận chi?

Câu hỏi này của Tiểu Phong làm cho sắc mặt của Ngũ Hồ Du Khách tái mét xanh dờn. Bởi vì câu hỏi ấy chẳng những chỉ gieo vào lòng Ngũ Hồ Du Khách nỗi kinh hãi vô cùng, cũng gây cho hàng ngàn cao thủ của Liên Giáo có mặt tại sân rộng kinh hoàng đến nhảy dựng cả người.

Ngũ Hồ Du Khách cả giận quát to:

– Này Tiểu Phong, người dám nói một điều như vậy thật à?

Tiểu Phong cũng không dằn nổi cơn giận sôi sục trong lòng. Chàng nạt vang như sấm:

– Ngũ Hồ Du Khách! Mi với Lê Trung có oán cừu chi nhau, hãy nói mau!

– Chẳng oán cừu chi cả!

– Thật chứ?

– Không sai!

– Thế thì tại sao mi đang tâm giết cả nhà Lê Trung lớn nhỏ đến tám mạng?

Hết thầy môn nhon của Liên Giáo có mặt tại chỗ nghe Tiểu Phong nói đều choáng váng đầu cổ, lưng búng hai tai.

Ngũ Hồ Du Khách quát to một tiếng, nói:

– Tiểu Phong! Chắc là người đến đây để tìm cái chết.

– Đúng vậy! Nếu Tiểu Phong ta mà sợ chết thì đâu đem tội ác của mi tố cáo công khai giữa đây. Lê Trung đã không thù oán chi với mi. Vậy sao mi giết chết cả nhà Lê Trung đến tám mạng? Hãy nói mau!

Địa vị của Ngũ Hồ Du Khách trong chốn giang hồ cao quý vượt hẳn mười sáu vị Chương môn của mười sáu môn phái lớn nhất của võ lâm thiên hạ đương thời.

Do đó bất cứ một người nào mà nghe rằng vị Giáo chủ Liên Giáo chỉ tồn tại có hành động tàn nhẫn bất nhân như vậy. Cũng khó thể tin theo lời tố cáo vu vơ của kẻ khác. Nhưng mà ai nấy cũng không thể nghi ngờ vô cớ một kẻ khác lại dám công khai vu cáo tội trạng hiểm ác cho vị Giáo chủ của Liên Giáo trước mặt hàng ngàn cao thủ của Liên Giáo? Bởi vậy mọi người đều hồi hộp phân vân.

Sự kiện ấy chẳng những môn đồ của Liên Giáo mà cho dầu là ai đi nữa cũng ngỡ vực trong lòng, chỉ trừ có một người là Trầm Phụng Linh!

Ngũ Hồ Du Khách liền thay đổi vẻ mặt thân nhiên. Hắn lạnh lùng nói:

– Các hạ bảo Tạ mỗ giết cả nhà tám mạng của Lê Trung đó chỉ?

– Mi định chối cãi leo lẻo đấy à?

– Tạ mỗ cần chi phải chối cãi, chi hỏi các hạ có thấy tận mắt hay không?

– Mặc dầu không thấy tận mắt, nhưng cả nhà tám mạng của Lê Trung đều chết dưới độc thủ «Hồng Hắc Thất Âm Tam Độc Chương» của mi cũng đủ bằng cứ xác thực lắm rồi!

Ngũ Hồ Du Khách nói giọng lạnh lạnh:

– Các hạ đã trông thấy tận mắt mà lại buộc tội cho người được sao?

Lời nói của Ngũ Hồ Du Khách như lửa ché thêm dầu vào Tiểu Phong, chàng mặt to tiếng bảo:

– Này Ngũ Hồ Du Khách! Mi không can đảm nhận tội, ta buộc mi phải nhận tội, đừng hòng chối cãi tội ác của mi!

Liền theo tiếng nạt, chàng tung người bay vút tới không khác một bóng ma chập chồn lệ đường điện chớp, nhắm thẳng vào mình Ngũ Hồ Du Khách đánh liền ba chương.

Lúc ấy lửa giận cháy bùng trong đầu Tiểu Phong nên chàng chẳng cần đắn đo, suy tính an nguy, lợi hại chi cả. Tuy bị bao vây giữa đám cao thủ của Liên Giáo đông đến hàng ngàn mà chàng vẫn cứ ra tay đối phó cùng Ngũ Hồ Du Khách. Với một sự giận của kẻ vũ phu ngập tràn huyết khí, hành động của Tiểu Phong thật là bất trí. Có cả một ngàn sáu trăm cao thủ thượng đẳng dưới tay Ngũ Hồ Du Khách đang hóm sẵn bốn phía chỉ còn chờ lệnh của hắn là xáp vô tấn công chàng, liệu Tiểu Phong có đương đầu nổi cùng hắn không?

Chàng đã quên mất lời của Trầm Phụng Linh đã từng căn dặn chàng câu này:

«Lúc người gặp mặt kẻ thù, nhớ kỹ điều này là chớ nên nóng nảy gây sự lời thôi. Cố nén lòng chờ đợi cơ hội tốt trong tay. Nếu chẳng vậy thì sẽ thất bại vì phát cô thì rắn giết mình.» Tiểu Phong là một thanh niên trẻ tuổi máu nóng tràn trề, lẽ nào chàng mới tung liền ba chương cuốn bỏ vào thân hình Ngũ Hồ Du Khách ào ào.

Lúc ấy. Không chỉ ở sân rộng căng thẳng cực kỳ không đợi cho Tiểu Phong ra tay tàn sát mà Ngũ Hồ Du Khách cũng cương quyết phải tiêu diệt Tiểu Phong.

Lòng đã nhứt định phải giết nhau nên khi hai đối phương đã ra tay thì không chút nhân nhượng nhau nữa. Ba chương của Tiểu Phong đều vận dụng tất cả công lực toàn thân nên thế dữ có thể xô non, đổ núi!

Nhưng. Đúng lúc chàng tung chương lực đánh tới thì Ngũ Hồ Du Khách quát to một tiếng vung thẳng bàn tay trái đánh liền trả lại ba chương.

Sự thật nội lực của Ngũ Hồ Du Khách chẳng kém chi Tiểu Phong. Ba chương của hắn đánh dội chương lực của chàng bật ra mà lại còn làm cho toàn thân của chàng run rẩy như phát lạnh.

Chương lực của Ngũ Hồ Du Khách khiến Tiểu Phong hoảng sợ trong lòng.

Chàng không dám khinh thường nên lập tức sử dụng cấp kỳ ba thể tuyệt học «kích», «tiếp», «muộn» của Trầm Phụng Linh đã truyền thụ cho chàng hồi xuống dưới hang đất Thập Hoa Thạch! Ba chiêu kích tiếp muộn ấy có một oai lực quái dị không sao tưởng tượng được. Do đó chàng liền nắm thể chủ động nắm được thắng lợi cho mình.

Sân rộng mịt mù cát bay, đá chạy. Bên trong sát khí đằng đằng, bên ngoài không khí vô cùng căng thẳng!

Tất cả môn nhon của Liên Giáo đều lộ vẻ kinh sợ tuyệt luân. Người nào cũng toát mồ hôi hột ướt đầm cả mặt.

Đột nhiên ...

Chợt nghe một tiếng quát lớn chất tai từ miệng Tiểu Phong thốt ra. Liền theo sau tiếng quát đó, bàn tay trái của chàng xòe ra như năm cái vuốt bén chụp thẳng vào ngay mặt Ngũ Hồ Du Khách. Thế chụp ấy của chàng mau lẹ tuyệt vời, ly kỳ vừa hư vừa thực. Chỉ vì Ngũ Hồ Du Khách là cao thủ thượng thừa, lãnh tụ võ lâm thiên hạ nên hắn mới lách mình tránh kịp trong sợi tóc, đường tơ.

Hắn vừa né mặt sang bên thì chàng cũng vừa nạt to tiếng bảo:

– Hãy đón ta một chương nữa!

Tiếng chưa dứt mà chương đã đến sát qua ở bên trái vòng ngực của Ngũ Hồ Du Khách. Chiêu ấy đã lệ đường điện xẹt mà lại còn điên đảo chẳng biết đầu mà đo lường, đón né. Đường nói là Ngũ Hồ Du Khách không tài nào tránh nổi, dầu một cao thủ võ công cái thế đến đâu cũng không mong thoát kịp.

Tình thế đến với hắn như ngàn cân treo sợi tóc.

Bỗng vang dậy lên một tiếng quát rung động cả đấu trường. Một chuỗi dài trắng nõn cuốn bỏ tới trước mặt Tiểu Phong không khác một luồng bạch quang.

Tiểu Phong không ngờ có người xuất thủ đột ngột ngoài hần ý liệu của chàng. Đầu óc rối ren, chàng bắn vọt người ra sau tránh thế công hiểm ác của kẻ ấy, Ngũ Hồ Du Khách nhờ thế kiếm cứu nguy ấy mà thoát chết dưới chiêu lực của đối phương.

Cặp mắt lờm lờm những tia lửa giết người quét thẳng vào mặt kẻ ấy.

Chàng thấy đó là một đạo sĩ già trạc ngoài bảy mươi tuổi, trên tay đang cầm một thanh trường kiếm.

Đạo sĩ ấy cất tiếng cười lạnh lớt nói:

– Các hạ xuống tay quá đổi hiểm ác, thật không hổ danh hiệu Giang Hồ Đệ Tam Ma. Huyền Linh Tử này tuy bất tài cũng nguyện lãnh giáo các hạ mấy chiêu tuyệt học!

Tiểu Phong tức giận tràn hông. Kể rằng Ngũ Hồ Du Khách sắp chết nát thân thể mà hắn lại được tên đạo sĩ già này dùng lưới gươm lợi hại đẩy lui chàng cứu mạng cho hắn. Chàng xoay người vút tới sát bên ngoài Huyền Linh Tử nạt to tiếng sang sảng bảo hắn:

– Mi cũng tìm cái chết đấy hử?

Huyền Linh Tử cười lạnh lùng nói:

– Cái đó thì chưa chắc!

Hắn day mặt sang nói với Ngũ Hồ Du Khách hết sức cung kính:

– Kính thưa Giáo chủ, chẳng hiểu những lời của Đệ Tam Ma là đúng sự thật hay là không?

Ngũ Hồ Du Khách chưa kịp tỉnh hồn liền nghe câu hỏi của Huyền Linh Tử giựt mình tỉnh dậy, đầu óc nảy sanh ý nghĩ giết người nên cười nhạt một tiếng nói:

– Ngươi là ai?

Huyền Linh Tử hơi ngần ngại một chút đáp:

– Đệ tử giữ chức Hình Chủ của Hình Đường.

– Người đã giữ chức Hình Chủ của Hình Đường sao dám mở miệng hỏi một câu phạm thượng như thế?

Huyền Linh Tử run sợ vội vã trả lời:

– Đệ tử thật không dám!

– Đã không dám thì người nói câu ấy để làm gì?

Huyền Linh Tử bị Ngũ Hồ Du Khách hỏi mặt mũi đỏ rần, ngẩn người giây lát bèn nói:

– Đệ tử nhìn nhận việc ấy quá đổi vọng đại không thể không hỏi kỹ lại Giáo chủ.

– Ngươi chẳng tin ta à?

– Đệ tử thật không dám.

Ngũ Hồ Du Khách mặt hơi biến sắc, liếc mắt nhìn khắp chung quanh, lên tiếng hỏi sang sảng:

– Đường chủ của Quân Đường ở đâu không thấy?

– Kính bẩm Giáo chủ, đệ tử là Đồ Kỵ có mặt tại đây!

Theo với tiếng nói, một nho sĩ áo xanh từ giữa đám đông chen người lách ra nhanh đường chớp nhoáng. Hắn sấn bước đến trước mặt Ngũ Hồ Du Khách vòng tay thưa tiếp:

– Chẳng rõ Giáo chủ có điều chi dạy bảo?

Ngũ Hồ Du Khách lên tiếng oai nghiêm, bảo:

– Truyền lệnh cho người bắt sống tên nguy hại cho giang hồ mà cũng là Đệ Tam Ma đã dám vu cáo cho bốn Giáo chủ, đừng để tẩu thoát!

– Tuân lệnh!

Đường chủ của Quân Đường là Đỗ Kỳ dứt lời, bỗng nhiên từ phía sau lưng hắn vọt tới hai mươi người mặc áo xanh gồm đủ thầy chùa, đạo sĩ, người phạm tục. Hai mươi người này toàn là những nhon vật nổi danh cao thủ bậc nhứt của Quân Đường. Bọn họ là những kẻ có võ công cao siêu chọn lựa từ trong mười sáu môn phái lớn sung vào.

Hai mươi nhon vật này đứng sát vai với Đường chủ của Quân Đường là Đỗ Kỳ cùng lỗ mắt sáng ngời nhìn chăm bắm vào mặt Tiểu Phong không nháy.

Liên khi ấy, Ngũ Hồ Du Khách đã chậm chậm thối lui ra ngoài vòng đấu trường. Có điều cặp mắt rực rực tinh quang cửa Tiểu Phong dán chặt vào người hắn không rời một bước.

Không khí ở sân rộng lặng im thín thít, cơ hồ chẳng nghe một tiếng thở của người nào. Tiểu Phong tự biết mình đã lọt vào giữa vòng bao vây kín mít. Nếu muốn thoát ra ắt phải liều mạng mà chưa chắc sống còn.

Vội ý nghĩ ấy, chàng thò tay rút thanh Độc Long Kiếm mang ở sau lưng ra khỏi vỏ. Chàng đứng vững như hòn núi Thái Sơn đôi mắt long lanh nhìn xét động tịnh, thu thế đợi chờ.

Đường chủ của Quân đường là Đỗ Kỳ quát to:

– Đệ tử của bốn môn hãy nghe cho rõ. Giáo chủ có lệnh bắt sống Tiểu Phong không được đề sơ sẩy. Nếu kẻ nào tham sống, sợ chết thì ta giết chết ngay không cần xét xử!

Nhìn thấy tình cảnh ấy, chàng tính thầm trong trí:

“Ai xuống tay trước là mạnh thế hơn. Mình cần chi phải để bọn chúng công kích mình rồi mới đối phó ...”.

Còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe có tiếng la hét vang rền nổi lên:

– Đệ tử cả thầy đều tuân theo lệnh dạy!

Sau những tiếng hét của hai mươi đệ tử của Quân Đường ấy chợt nghe tiếng nạt của Tiểu Phong tiếp liền:

– Ngũ Hồ Du Khách, mau nộp mạng ...

Trước khi đối phương xuất thủ tấn công, chàng đã thi hành ngay kế hoạch dự tính. Chàng bắn cả thân hình vút tới thẳng vào người Ngũ Hồ Du Khách.

Chỉ thấy chàng giống như một con én liệng xốt qua hai mươi đệ tử của Quân đường nhảy vọt tới nhẹ nhàng và thanh Độc Long Kiếm đâm thẳng vào người Ngũ Hồ Du Khách.

Cả kinh thất sắc Ngũ Hồ Du Khách đánh liều một chương bằng tay mặt lấy thế phóng liền ra sau.

Trong khoảnh khắc thời gian không đầy chớp mắt thì hai mươi đệ tử cao thủ của Quân Đường chủ đã vung tay áo đánh liền mỗi người một chương vào mình Tiểu Phong.

Chàng tự biết chương lực của đám thầy tu, đạo sĩ, người phạm ấy mà liền hợp lại thì oai mãnh cực kỳ nên nhảy lui ra sau né tránh. Tiểu Phong phùng lừa giật, chân thối lui mà miệng nạt to:

– Không giết hết tận tuyệt bọn này không được đây mà!

Năm tên đạo sĩ trong bọn hai mươi đệ tử của Quân Đường ấy xoay mình chặn ngang mặt Tiểu Phong, một tên đạo sĩ già vung ngọn phát trần trên tay, bảo:

– Các hạ có chịu xuôi tay chịu trói không?

Tiểu Phong cười sặc một tiếng bảo:

– Bọn người tưởng chắc đông người rồi đè ép được Tiểu Phong ta sao?

Đứa nào can đảm thì nhảy vào thử chơi cho biết sức.

Tên đạo sĩ ấy chìa thẳng cây phát trần tới trước miệng nói:

– Thế này thì bọn ta đành phải ra tay.

Hắn nói xong, cả năm tên đạo sĩ áo xanh ấy cũng thoáng nhanh tới một lượt chụp thẳng vào mình Tiểu Phong. Cùng một lúc chúng rút võ khí ra tấn công cấp kỳ vào những yếu huyệt của chàng. Tiểu Phong nạt to:

– Chết là tự bọn bay đừng oán trách ta!

Thanh Độc Long Kiếm trên tay chàng chém liền một thế «Tung phong tảo lạc diệp». Trong những tiếng vang rền, Tiểu Phong đẩy bật những thanh trường kiếm của năm đạo sĩ áo xanh ấy dội ngược ra ngoài vòng.

Trong khoảng khắc thời gian chớp nhoáng ấy ... chợt nghe một giọng cười lạnh lóť vọng đến:

– Kê ra Liên Giáo chỉ toàn là những bọn người hèn nhát lấy số đông để thi hành thủ đoạn bao vây đối phương, chứ chẳng dám đánh sức một cho rõ tài cao thấp, hơn thua. Xem bấy nhiêu cũng đủ đánh giá Liên Giáo là một tổ chức thể nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Hồi 53

Giọng nói ấy đều khiến tất cả những người có mặt tại sân rộng nghe lóť vào tai đều hoảng kinh rúng động. Năm tên đạo sĩ áo xanh đang bao vây công kích Tiểu Phong tự động thu kiếm nhảy lui ra sau!

Hằng ngàn cặp con ngươi lăm lét dòm về hướng phát ra giọng ấy. Lẽĩ một cái là ngoài mấy cụm non xanh đẹp như tranh vẽ, những khu rừng rậm lác đác lá rơi thì chẳng trông thấy một bóng ma nào nữa. Bốn về lạnh ngắt vắng hoe.

Đường chủ của Quân Đường là Đỗ Kỳ cười hắc hắc mấy tiếng rồi giọng ồ ề như lệnh võ:

– Vị cao nhon phương nào sao chẳng ra mặt?

Trừ tiếng âm âm vọng lại, người đã lên tiếng ban nãy vẫn không trả lời.

Tiểu Phong biết rõ người vừa thốt ra câu nói vừa rồi đã dùng môn «Truyền âm nhập mật» để cảnh cáo bọn người của Liên Giáo muốn dùng thủ đoạn ám hại mình vì đã có kẻ khác trông thấy sẽ đồn đãi khắp chốn giang hồ. Nghĩ vậy nên chàng lại càng tăng thêm cam đảm.

Đường chủ của Quân Đường là Đỗ Kỳ lại cất giọng nói ồng ồng lên:

– Tiểu Phong người đã dất đồng đảng theo, sao chẳng bảo kẻ ấy ra mặt?

Tiểu Phong nạt vang như sấm nổ:

– Nói bậy! Tiểu Phong ta há thèm đem theo đồng đảng để đối phó bọn chuột nhắt như lũ Liên Giáo chúng bay à? Câm mồm ngay!

Đỗ Kỳ ngăn người giây lát mới cười gằn mấy tiếng nói:

– Thế là các hạ chỉ đến đây có một mình hay sao?

– Đúng vậy! Một mình ta thôi chẳng còn ai khác nữa.

Đường chủ của Quân Đường là Đỗ Kỳ quát to:

– Hãy bắt lấy Tiểu Phong mau.

Tiếng mau chưa nói xong thì năm tên đạo sĩ áo xanh lại tung mình vọt tới lần nữa chụp về phía Tiểu Phong như những con thú dữ điên cuồng. Chúng tấn công tới tấp vào chàng!

Quát to, tay trái của Tiểu Phong tổng liền chưởng ào ào dậy gió.

Bạch chưởng ấy bén đường lười kéo xếp chặt vào mình đối phương. Chưởng lực của chàng vừa ra, chợt nghe ba tiếng thê thảm rú lên. Ba tên đạo sĩ áo xanh bị trúng ba chưởng văng xa ngã xuống, miệng học máu tươi chết không kịp ngáp.

Và cũng trong thời gian lẹ như chớp nhoáng đó. Tiểu Phong quát to tiếng, bảo:

– Ngũ hồ Du Khách hãy đón phi kiếm của ta, mau lên, nê!

Sẵn bụng giết chết kẻ thù nên Tiểu Phong xuống tay không chút nhân nhượng, xót thương. Chàng còn một quyết ý nữa là tiêu diệt một kẻ hung ác mượn danh Giáo chủ của Liên Giáo để làm tác tệ vô lâm là:

Ngũ Hồ Du Khách.

Tiếng «nè» ra khỏi miệng, thanh Độc Long Kiếm cũng đã thoát khỏi tay chàng. Mũi Độc Long Kiếm không khác mũi tên bay thẳng đến ngực Ngũ Hồ Du Khách. Thế kiếm ấy của Tiểu Phong không những mau lẹ tuyệt luân mà lại còn hiểm độc vô song là khác. Dù Ngũ Hồ Du Khách có cảnh giác đề phòng cẩn thận đến bao nhiêu đi nữa cũng không tài nào né tránh cho kịp! Nó là một món phi kiếm tuyệt học độc nhứt vô nhị, quá cổ lẫm kim trên thế giới. Chỉ thấy một chuỗi ánh sáng đen huyền uốn khúc giữa lòng một con rồng thiên múa vuốt bắn nhanh dường điện xẹt vào ngay giữa ngực Ngũ Hồ Du Khách.

Giật mình hoảng sợ, Ngũ Hồ Du Khách kêu khô thảm một tiếng trong bụng, xẹt người lách sang bên tả hông né tránh. Nhưng mà hấn có lạnh lẽo đém bực nào cũng chẳng tài gì tránh kịp. Đúng lúc hấn vừa nhếch lệ thân hình thì một tiếng rú thê thiết từ trong miệng hấn thét lên.

Tất cả một ngàn sáu trăm cao thủ có mặt tại trận đều khiếp sợ đến ngẩn ngơ. Bọn chúng ngược mắt nhìn bỗng thấy cánh tay mặt của Ngũ Hồ Du Khách bị lưỡi Độc Long Kiếm xả xuống một đường đứt lìa ra khỏi bả vai, đầm đìa những máu rơi trên mặt đất!

Sự việc xảy ra cực kỳ mau chóng, Tiểu Phong xoay mình lướt tới rút lấy thanh Độc Long kiếm trở về cầm tay.

Hàng ngàn cao thủ của Liên Giáo bị kích thích rúng động cả người. Tất cả sững sốt đương nhìn trân trân không khác những pho tượng gỗ.

Tiểu Phong cũng ngơ ngác đứng im!

Ngay lúc ấy. Thân hình Ngũ Hồ Du Khách xoay lộn hai vòng làm như mất cả quân bình, nghe «bịch» một tiếng, hấn té ngửa xuống đất.

Gương mặt xanh dòn của hấn bỗng biến sắc đen thui như mực xạ. Vì ai có biết đầu thanh Độc Long Kiếm là một vật của đời thượng cổ có tám chất cực độc, hề dính vào máu là sôi đằm cứng hòng!

Ngũ Hồ Du Khách mặc dầu là một tay thượng đẳng võ công nhưng vẫn không làm sao ngăn nổi độc khí xâm nhập vào trái tim. Đôi mắt trợn trảo của hấn từ từ khép híp rồi nhắm híp lại.

Bỗng nhiên Tiểu Phong sực nghĩ lại không khỏi hối hận trong lòng. Chàng đã dùng phi kiếm giết chết Ngũ Hồ Du Khách rồi thì làm sao biết rõ đặng do nguyên nhơn nào mà hấn tàn sát cả nhà tám mạng của chú ruột chàng là Lê Trung? Từ đây bí mật chôn theo xác chết của Ngũ Hồ Du Khách. Chàng biết đâu mà điều tra.

Thình lình ...

Chàng xoay mình lướt tới xách ngược thi thể Ngũ Hồ Du Khách lên. Nhưng lúc ấy hơi thở của hấn chỉ còn thoi thóp như sợi tơ.

Bị kéo xềnh dặng hai mắt của hấn lại mở ra.

Trợn xéch hai mắt lờm lờm lửa giận, Tiểu Phong quát to tiếng hỏi:

– Ngũ Hồ Du Khách. Tiểu Phong ta có đủ sức giết mi hay không hả?

Tiếng nạt của chàng bỗng dừng làm cho Ngũ Hồ Du Khách run rẩy. Mà hàng ngàn cao thủ của Liên Giáo cũng đều kinh hoảng giật mình! Đỗ Kỳ Đường chủ Quân Đường bắn vút người tới trước mặt Tiểu Phong, nạt to tiếng lạnh lạnh:

– Hãy buông người xuống!

Tiếng nạt của Đỗ Kỳ vừa ngưng thì hàng ngàn cao thủ Liên Giáo mắt rực hung quang ngó chăm bắm vào người Tiểu Phong, bao vây chàng chặt chẽ giữa vòng tròn!

Trước cuộc thế cực kỳ căng thẳng ấy, chàng như chẳng đếm xỉa vào đâu.

Nghiến chặt hai hàm răng kêu rắc rắc, chàng quát hỏi:

– Ngũ Hồ Du Khách! Tại sao mi giết cả nhà tám mạng của Lê Trung nói mau?

Trợn cặp mắt chứa đầy hung quang, hấn ngó trực thị vào mặt Tiểu Phong, miệng mở toác hoác mà không nói đặng một tiếng nào. Cuối cùng, hấn gục đầu éo xuống đứt hơi chết luôn.

Cũng đáng tiếc thương cho một trang kỳ tài kiệt sĩ của võ lâm, chỉ vì một hành động bất nhơn, tàn ác mà phải chết một cách tức tưởi dưới tay của kẻ quyết chí báo thù! Võ công của Ngũ Hồ Du Khách đã làm run sợ vô số anh hùng hào kiệt hai miền Nam Bắc nên mới đứng đầu mười sáu phái lớn lên ngôi chí tôn của Liên Giáo.

Chỉ vì một ý niệm sai lầm, giết chết một nhà tám mạng của Lê Trung nên không thoát khỏi cái luật quả báo nhân tiền và lưới trời, tuy thừa mà khó lọt. Kết cuộc Ngũ Hồ Du Khách phải chết dưới tay của Tiểu Phong? Hấn với Lê Trung có mối thâm cừ đại hận gì? Sự kiện ấy đã chôn vùi theo Ngũ Hồ Du Khách trong giấc mộng ngàn thu dưới ba tấc đất chằng? Lê hấn vậy? Sự kiện ấy ngoài Lê Trung và Ngũ Hồ Du Khách ra, chẳng còn một người thứ ba nào hiểu thấu! Giờ đây cả hai đã chết, sự bí mật cũng phải khóa chặt dưới hai nắm mồ! Cả hai chưa hề đem việc ấy kể lại với bất cứ một ai ngày còn

sống?

Vì một hành động sai lầm mà Ngũ Hồ Du Khách phải chết. Cái chết của hắn thật chưa đủ đền bù lại tám mạng người bị hắn tàn sát dưới tay.

Tuy Ngũ Hồ Du Khách bị Tiểu Phong giết chết, khắp các giang hồ đều rung động hãi kinh. Nhưng sau khi sự việc đã rõ ràng. Chẳng một ai mà không cho việc làm mờ ám của hắn là không hề hèn, nhục nhã chẳng xứng đáng cầm đầu võ lâm thiên hạ, giữ địa vị Giáo chủ Liên Giáo!

Tiểu Phong thấy Ngũ Hồ DU Khách tức giận đứt hơi mà chết, chàng buông dài một chuỗi cười gay gắt lạnh lùng. Chàng buông tay thả cái tử thi của Ngũ Hồ Du Khách rơi nằm trên mặt đất.

Đúng lúc ấy, chợt nghe một trận quát tháo vang rền điếc tai dội vỡ không trung. Cầm đầu đám cao thủ của Liên Giáo Đường chủ của Quân Đường là Đỗ Kỳ vung thanh trường kiếm trên bản vút thân hình tới chém sả vào người của Tiểu Phong.

Chàng vẫn chưa biết rõ cái chết của Ngũ Hồ Du Khách đã đưa đến cho chàng uất hận hết sức trọng đại. Chẳng những tất cả môn đồ của Liên Giáo không buông tha mạng sống cho chàng mà hầu hết mười sáu phái lớn của võ lâm cũng sẽ tiêu diệt chàng đang trừ hậu hoạn.

Liên Giáo là tổ chức của mười sáu môn phái lớn dệt thành. Trong cuộc tuyển chọn vị Giáo chủ của Liên Giáo, mười sáu vị Chương môn đều có trách nhiệm. Bởi vì lúc tuyển chọn xong vị giáo Chủ của Liên Giáo thì mười sáu vị Chương môn của mười sáu môn phái lớn đã làm tuyên thệ long trọng trước bàn thờ của mười sáu vị Tổ sư có đức sẵn hình tượng là bọn họ phải bảo vệ cho vị Giáo chủ không được chết lúc còn trong thời kỳ giữ chức.

– Bọn lão nạp chưa rõ Giáo chủ Ngũ Hồ Du Khách vì cớ nào bị giết?

Tiểu Phong đáp ngay:

– Hắn tàn sát một nhà tám mạng của Lê Trung!

– Léáy chi làm bằng cớ?

Sững sờ, chàng hỏi vặn lại:

– Không lẽ ta cần mang cả tám cái tử thi của một nhà Lê Trung đem theo mình đến tận nơi đây à?

Câu hỏi vặn ấy của Tiểu Phong khiến ba vị Trưởng lão trong số Trưởng lão của Liên Giáo cứng họng đến ngẩn người. Trong đó có một vị hòa thượng lùn nhỏ hơn lên tiếng nói:

– Thí chủ đã giết người ngay trong Tổng Đàn của Liên Giáo mà kẻ bị chết lại là vị Giáo chủ của Liên Giáo vậy chẳng những khinh khi miệt thị mười sáu môn phái, không cần đếm xỉa đến địa vị tôn quý của mười sáu vị Chương môn của mười sáu môn phái ấy vào đâu.

Tiểu Phong nói sang sang:

– Ta chẳng có ý nghĩ như vậy!

– Thí chủ đã giết Giáo chủ của Liên Giáo, cần phải chịu sự xét hỏi của mười sáu vị Chương môn. Nếu không tuân lệnh thì nửa bước cũng không thể rời bỏ nơi này!

Tiểu Phong lạnh lạnh nói tiếp:

– Phóng như ta cứ bỏ đi thì sao?

– Sợ đi không được!

– Vậy ta thử đi xem bọn các người làm chi đang ta?

Dứt tiếng, thanh Độc Long Kiếm trên tay chàng chĩa mũi nhọn tới trước, mặt đầy sát khí, hai mắt lườm lườm!

Một vị hòa thượng đứng bên góc trái cất tiếng ong ong:

– Nào đâu thí chủ cứ đi tới một bước thử xem!

Tiểu Phong quát to vọt người bắn tới như sao băng về phía Tổng Đàn.

Chàng lẹ tợ mũi tên bật khỏi cây cung bay người vun vút.

Song cũng đồng một thời gian chớp nhoáng ấy, Đường chủ Hình Đường hợp sức cùng Đường chủ Quân Đường chủ múa kiếm cản mũi. Cả hai đồng một lượt chém sả vào chàng mỗi người một nhát kiếm.

Trong một chớp mắt. Mấy ngàn cao thủ của Liên Giáo có mặt tại sân rộng đã ào ào xông tới như kiến cỏ. Dao kiếm trên tay múa tít rục trời, chương phong dậy gió, Tiểu Phong bị vây hãm vào giữa rừng vũ khí bít bùng! Sát khí bao trùm khắp bốn phía Tổng Đàn của Liên Giáo.

Tiếng rú thê thảm! Tiếng quát vang rền!

Hai thứ thanh âm ấy phát từ trong nội tâm đã làm cho không khí khủng bố lại càng thêm khủng bố hơn nữa, những tiếng vũ khí sắc bén va chạm vào nhau dệt thành một bản nhạc bi thương ai oán?

Những người bị giết chết ngã rạp xuống không một cao thủ nào của Liên Giáo chưa chết chịu dang xa. Tất cả ồ ạt tấn công vào Tiểu Phong như điên như ngậy không khác những bầy sói lâu ngày đói máu!

Thật ra các môn hạ của Liên Giáo không liều mạng như thế cũng chẳng đáng. Bởi vì người nắm hết quyền hành trong tay là Đường chủ của Quân Đường cứ lẩn xả vào thì bọn họ còn ai dám không tuân mạng lệnh! Giáo Chủ Liên Giáo chết rồi, mọi quyền hành động đều thuộc vào tay Đường chủ của Quân Đường nắm giữ. Hiện tại Ngũ Hồ Du Khách đã bị Tiểu Phong giết chết. Một khi mười sáu vị Chương môn hội đến thủ phạm, hẳn biết lấy ai mà đưa ra. Do đó dầu chết, dầu sống hẳn cũng phải huy động toàn lực bắt chàng giữ lại!

Ấy là một sự kiện rùng rợn đáng ghê! Nguyên nhân thúc đẩy tất cả người của Liên Giáo phải liều mạng chính là vì thế!

Thình lình. Tiểu Phong quát rền một tiếng dậy nát không trung. Thanh Độc Long Kiếm múa một thế quét ngang cuốn gió cuộn sôi vùn vùn. Chàng chém liên ba đường kiếm đầy bạt vòng vây giang lùi ra sau hơn mười bước. Bắn thân hình vút tới, chàng ra khỏi vòng vây!

Không phải Tiểu Phong không biết việc chàng chém chết Ngũ Hồ Du Khách sẽ tạo nên cho chàng một hậu quả vô cùng trọng đại, nếu chàng không sớm thoát khỏi nơi này, khó mà toàn mạng trong Tổng Đàn của Liên Giáo. Lời xưa thường nói:

«một con cọp mạnh khó địch một bầy chồn con», huống chi chàng chỉ lẻ loi có một thân hình mà Liên Giáo thì đông đúc đến mấy ngàn cao thủ. Không tìm cách thoát thân hậu quả không sao tưởng tượng.

Tiểu Phong vừa bắn mình bay vọt một cái, có đến cả chục vị Hòa thượng áo xanh đã nhảy bổ ra cản đường. Ông tay áo xùng xính vung xè, mỗi vị Hòa thượng đánh xa vào chàng một đòn nội gia chân lực. Trong số mười mấy vị Hòa thượng áo xanh ấy có ba vị là cao tăng của phái Thiếu Lâm được tuyển chọn. Cả ba vị hòa thượng ấy liên thủ dùng nội gia chân lực đánh vào Tiểu Phong đẩy tung thân hình chàng bật cao lên lại rơi mạnh trở xuống!

Biết rõ tình thế cực kỳ bất lợi cho mình, chàng quát to một tiếng:

– Chống lại ta là chết.

Miệng la như sấm dậy, tay vung thanh Độc Long Kiếm chém xuống. Không đầy một cái nháy mắt, chàng đã chém liên một dọc mười bốn nhát kiếm, còn tay trái cũng đánh bồi thêm sáu chương.

Tiểu Phong vận tập công lực toàn tâm nên chương lực kiếm thế của chàng cực kỳ oai mãnh. Những tiếng rú thê thảm thét lên. Lẽ dĩ nhiên có thêm mấy chục cao thủ của Liên Giáo chết la liệt dưới tay chàng.

Lẽ dĩ nhiên thêm một trần đồ sát diễn ra, thấy phơi thành gò máu chảy thành sông!

Sau lần tiêu diệt Kim Xà Giáo, đây là lần thứ hai Tiểu Phong giết người như cắt làm kinh khiếp vô lâm!

Tiếng thét thảm thê rú liên không dứt!

Người chết chồng chất thấy này kể đến thấy kia.

Thời gian trôi chảy không ngừng ...

Do đó. Hai cánh tay của Tiểu Phong cũng mỏi gần rời rã.

Thời gian ghê rợn mỗi khắc đi qua ...

Lẽ dĩ nhiên Tiểu Phong không phải là con người đúc bằng sắt thép. Trải qua một thời gian chiến đấu và chém giết, chân lực của chàng tiêu hao lần mòn. Thời gian càng kéo dài Tiểu Phong chắc chắn không tài nào chịu nổi!

Chương thứ nhứt, vì chàng chậm chạp, bị trúng ngay lồng ngực. Bịch một tiếng, thân hình chàng xiềng xiềng bị đẩy dội ra sau! Một búng máu tươi bắn ra choằm ngoàm ngoài miệng.

Chàng vừa bị đánh dội lui thì một chương thứ hai đánh trúng ngang lưng.

Thế là, chương thứ ba ...

Chương thứ tư ...

Mất cả sức lực, Tiểu Phong bị trúng cả bảy mươi chương. Cuối cùng chàng mất cả tri giác. «Bịch» một tiếng khô khan, chàng té ngã xuống đất!

Đúng lúc nguy kịch ấy. Chợt nghe nổi tiếng nạt lạnh lóát ngân vang:

– Ngừng tay!

Giọng nói oai nghiêm mà trong trẻo từ miệng một thiếu nữ thốt ra, tuy nhẹ nhàng nhưng rang rang có một sức mạnh khiếp hồn.

Những kẻ xáp vào định đánh chết Tiểu Phong bỗng dừng tự động giang lui xa xa!

Lẹ đường điên giăng chớp nhoáng. Hàng trăm cao thủ của Liên Giáo chưa kịp tỉnh người đứng vững thì một bóng trắng nổi như tuyết phủ từ bên ngoài xẹt nhanh vào giữa Tổng Đàn!

Tất cả mọi người của Liên Giáo đều trở mắt ngẩn ngơ!

Trong khoảnh khắc thời gian cực kỳ mau chóng ấy, hết thảy cao thủ Liên Giáo đang có mặt tại trận chẳng một ai là không kinh hồn thất sắc. Bóng người trắng nổi ấy xoay vút thân hình một vòng lại bay phốt đi mất hút. Thân hình của bóng trắng ấy mau lẹ không sao tưởng tượng được, thần tiên hay là ma quỷ, chứ người đâu lại biến hóa kỳ ảo, tinh vi đến mức độ thần tốc quá vậy!

Cả Tiểu Phong cũng mất đi ngả nào chẳng ai thấy rõ, sau khi cái bóng trắng ấy xoay tít thân hình. Thật là một sự kiện vượt hẳn ra ngoài ý liệu của mọi người trong Liên Giáo! Chẳng một ai có thể tin được rằng trong giây khắc ngơ ngác ấy mà bên ngoài chu vi của Liên Giáo lại có người bay xốt vào giữa mấy ngàn cao thủ bao kín Tổng Đàn mà ra tay cứu thoát được Tiểu Phong!

Thoạt nghe Đường chủ của Quân Đường là Đỗ Kỳ hét to một tiếng báo:

– Mau rượt theo người ấy!

Tiếng quát ấy đánh thức mọi người tỉnh hồn trở lại. Một trận ồn ào náo nhiệt nổi dậy om sòm. Hàng hà sa số cao thủ của Liên Giáo rùng rùng như thác nước đổ kéo nhau lũ lượt chạy xuống chân núi rượt theo.

Tổng Đàn của Liên Giáo bị phen gió thảm mưa sầu tan tác. Ngoài cái cảnh tượng điêu tàn chết chóc, còn lại những đồng tử thi sắp lớn đẫm máu tanh hôi!

Ai đã cứu mạng Tiểu Phong? Thiếu nữ mặc toàn y phục trắng đó là ai?

Người của Liên Giáo rào tìm khắp hết mọi nơi bên trong cũng như bên ngoài phạm vi của Tổng Đàn mà vẫn chẳng thấy bóng hình dấu tích của thiếu nữ mặc y phục trắng ấy cùng Tiểu Phong ở đâu.

Gió mang theo trong đêm tăm tối một hơi mát làm thấu lòng người phát nhẹ lên cây rừng, ngoài những tiếng lá rơi lộp độp chẳng còn nghe tiếng chi khác nữa.

Khoảng đất rộng lạng lẽ, vắng tanh. Màn đêm, tuy chôn kín ánh sáng tỏ rạng của ban ngày, nhưng vẫn không thể chôn giấu nổi sự tỉnh của người nhon thế, khác nào Tiểu Phong dùng thanh bảo kiếm giết chết Ngũ Hồ Du Khách cùng mấy trăm cao thủ Liên Giáo, người đời còn ai không hay ...

Đó là một đêm đầy khủng khiếp!

Giữa khu rừng xanh mịt mịt trong điện khủng khiếp ấy, một bóng người trắng nổi như tuyết phủ ăm Tiểu Phong trên tay nhắm cụm rừng hoang vu vắng lạnh ấy chạy bay một hồi. Đường thể bóng trắng ấy rất quen thuộc địa hình địa vật vùng này. Sau khi vào sâu giữa cụm rừng hoang vu vắng lạnh bèn chạy thẳng vào một động đá nhô đầu ra phía trước mặt.

Bóng người quần áo trắng ấy chính là Lý Băng Ngọc!

Phải chăng mấy ngày trước đây sau khi từ biệt Tiểu Phong, Lý Băng Ngọc không theo gót sư phụ nàng là Vạn Thế Tiên Cơ trở về chỗ ở? Quả đúng như thế.

Nàng vì nhớ thương, tư tưởng mãi trong đầu óc hình ảnh của chàng thanh niên ấy, không thể dứt bỏ cho đành nên nửa đường về núi, nàng lại từ giã sư phụ nàng bôn ba trở lại mong gặp mặt người yêu trong tâm nào.

Theo dấu chàng, Lý Băng Ngọc đi suốt ngày đêm cho kịp đến Tổng Đàn của Liên Giáo. Nàng chợt thấy Tiểu Phong đang lâm vào cảnh nguy khốn. Cả ngàn cao thủ của Liên Giáo sắp xuống tay tận diệt chàng nên không chút chậm trễ nàng xông vào trận chiến cứu thoát chàng ra.

Nếu không phải là Lý Băng Ngọc thì tánh mạng của Tiểu Phong chắc chắn là đã tan tành dưới chưởng lực của người Liên Giáo.

Nàng đặt nhẹ chàng nằm xuống đất. Hai mắt nàng chạm nhắm gương mặt trắng xác, không còn chút máu của Tiểu Phong mà hai bên khóe mắt của chàng vẫn ứa rịn máu bầm, trái tim của Lý Băng Ngọc se thắt lại, lòng nàng đau đớn vô cùng. Không cảm được nỗi thương tâm hai hàng châu lệ của nàng tuông rơi lã chã. Nàng không phân biệt được rõ ràng vì sao mà suối lệ của nàng trào dâng như trúc đổ nhưng nàng tìm thấy trong ấy bao gồm cả một mối tình yêu!

Nàng đã tức giận Tiểu Phong vì chàng đã sát hại rất nhiều mạng người!

Hiện tại Lý Băng Ngọc lại yêu quý chàng tha thiết vì chàng là một thanh niên có khí phách hơn đời, cái khí phách ấy nàng không thể tìm được ở những

người đàn ông khác.

Nước mắt là mạng sống thuần khiết của người con gái. Những dòng nước mắt ấy từng làm cho vô số con trai cảm động tâm tình. Lý Băng Ngọc âm thầm tự hỏi lấy mình:

“Ta đã yêu chàng chăng?”.

Nàng hỏi đi hỏi lại mấy lần. Chân lý đã bảo cho nàng rõ:

“Đúng vậy! Ta yêu chàng chân thật!”.

Một ý nghĩ xâm chiếm cả lòng nàng không hề nín nổi khát khao của tình người con gái đang tuổi dậy thì bảo nhỏ cho nàng nghe:

“Ta cần có người thanh niên này như một người vợ hiền cần có một người chồng xứng đáng!”.

Hiện tại ...

Bên trong sơn động vắng vẻ này chỉ có nàng và Tiểu Phong. Mặc dầu chàng đang mê man bất tỉnh, nhưng nàng vẫn cảm giác chàng đang ở sát một bên nàng. Chung quanh phẳng lặng, hơi thở ấm cúng của hai người chuyển nổi nhịp nhàng. Chỉ một điều ấy cũng đủ an ủi cõi lòng của nàng nhiều lắm. Nàng đưa bàn tay mịn màng mềm mại lên lau những giọt lệ đượm tràn. Nàng âm thầm nhìn chàng. Nàng chưa cứu tỉnh chàng ngay trong giây khắc. Bởi vì nàng không hy vọng Tiểu Phong tỉnh lại. Sau khi chàng hồi tỉnh, mối tình bông bột yêu đương của nàng liền bị dẹp bỏ lại ngay. Nàng không còn sống được thêm những khoảng khắc thời gian với mối tình mơ mộng êm đẹp bên người chàng.

Lý Băng Ngọc ước ao Tiểu Phong yêu đương mình. Nhưng nàng lại mong mỏi Tiểu Phong đừng biết mình yêu đương chàng. Tâm tình mâu thuẫn ấy có quan hệ đến một người con gái khác Bạch Cơ.

Nhìn vào Tiểu Phong một chập lâu, cuối cùng Lý Băng Ngọc không hề nín nổi ngọn lửa yêu đương bùng cháy trong lòng nàng chậm chậm cúi mặt xuống sát miệng chàng liếm sạch những giọt máu tươi rịn ướt hai bên vành môi. Nàng ôm siết cả thân hình chàng vào hai cánh tay nóng rần tình dục của mình để đặt lên môi, lên trán, lên cằm lên hai gò má chàng những tràng hôn say sưa đắm đuối.

Nàng hôn xong lại liếm khắp mặt chàng sạch hết những dấu máu khô, những mồ hôi đọng in như một người xót xa đau đớn vì chàng bị thương tích mà săn sóc với tất cả tình thương.

Trong đôi tròng con ngươi của nàng lóng lánh những dòng lệ nóng tràn trề.

Miệng nàng thở thê bên tai chàng một giọng nói êm êm âu yếm:

– Tiểu Phong, chàng hãy tin chắc rằng trong mấy thiếu nữ đã in sâu bóng hình chàng vào đáy lòng, em là kẻ yêu chàng đắm đuối, chân thành hơn hết.

Thật vậy! Lời Lý Băng Ngọc là lời chân thật thốt ra từ quả tim rạo rực men tình! Trong ba thiếu nữ Bạch Cơ, Bắc Yêu và Lý Băng Ngọc. Người yêu đương vô bờ bến chàng e rằng Lý Băng Ngọc phải liệt vào hàng đầu!

Nhưng, nàng chẳng dám lộ tình yêu ...

Thời gian kéo dài chẳng rõ là bao lâu bỗng nhiên Tiểu Phong từ từ tỉnh lại.

Khi mở hé hai rèm lông nheo, dưới cặp con ngươi của chàng chỉ thấp thoáng bóng hình một người mơ hồ không rõ. Bên ngoài sơn động ánh sáng của mặt trời đã đuổi tan bóng đêm tăm tối.

Tiểu Phong uống liều linh đơn của Lý Băng Ngọc, trải qua hai ngày trời để điều trị thương tích, người chàng lần lần khỏe lại.

Có điều trong thời gian hai ngày ấy. Lý Băng Ngọc đã tốn không ít tâm tình và mồ hôi với máu mới cứu sống được tánh mạng của chàng. Nếu đổi là người khác thì không thể có được sự may mắn ấy!

Nàng vì Tiểu Phong mà đổ lệ đôi phen. Nàng vì Tiểu Phong mà tổn hao tâm huyết. Hiện tại Tiểu Phong được nàng cứu sống. Chẳng hay món nợ ân tình ấy, Tiểu Phong đền bồi thế nào?

Mặc dù chàng đã hồi tỉnh, nhưng lý trí của chàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, đầu óc xây xẩm, mặt mày choáng váng, chàng nói lảm bảm:

– Ta chưa chết thật à? Ta còn sống sao?

Trông thấy tình cảnh ấy, Lý Băng Ngọc khóc rúc rích như mưa tuông. Nàng trả lời bằng một giọng ảm đạm âu sầu:

– Lê tướng công, chàng vẫn còn sống trên thế gian này đâu đã chết mà hỏi vẫn vợ?

Tiểu Phong nghe nói, đầu óc rối ren, chàng lại nói lảm nhảm:

– Đây không phải là giấc mộng chứ?

– Không Lê tướng công à, chàng vẫn sống thật đây mà!

– Nàng là ai vậy?

– Tôi ... tôi là Lý Băng Ngọc!

– Lý Băng Ngọc, là nàng? Thật à!

Nàng lặng lẽ gật đầu giọng rầu rĩ:

– Đúng vậy. Tôi! Lý Băng Ngọc! Lê tướng công chưa nhận dạng sao?

Thình lình ...

Hai hạt châu cảm kích từ đôi mắt của Tiểu Phong bỗng nhiên rơi xuống vành tai của chàng.

Giọt lệ nóng của trang nam nhi mang theo bao nỗi niềm xúc động. Lẽ tự nhiên không phải Lý Băng Ngọc liều mình vào sanh ra tử để cứu chàng thì Tiểu Phong làm sao còn sống bây giờ?

Lý Băng Ngọc nhìn thấy cặp mắt của Tiểu Phong dầm dề châu lệ thì bất giác ngạc nhiên, nói:

– Sao chàng khóc? Phải chăng tôi đã cứu chàng không đúng lúc?

Thở ra nào nê, Tiểu Phong nghẹn ngào nói:

– Ôi! Nàng cứu sống đời tôi xiết bao cảm động. Nếu không nhờ nàng ra tay thì hồn Tiểu Phong này đã sớm xuống huyệt tuyền, đâu còn có ngày hôm nay ngáp ngời trên thế gian?

Lý Băng Ngọc lặng lẽ nở nụ cười. Trong nụ cười của nàng chứa đựng vô cùng cảm khái. Im lặng một chập lâu, nàng mới buồn bã cất tiếng hỏi:

– Thương tích của chàng có đỡ chút nào không?

– Đỡ ... đỡ nhiều lắm!

Chậm chậm, Tiểu Phong chống tay ngồi dậy. Rảo mắt nhìn ra một cái, chàng rung động cả tâm thần.

Đôi mắt Lý Băng Ngọc ngập tràn u oán. Gương mặt nàng thâm đậm, thê lương! Ngấn lệ còn đầm ướt trên gò má ai thấy mà chẳng động lòng yêu mến cảm thương?

Ngẩn ngơ xong, chàng vội hỏi:

– Nàng sao mà khóc? Mà buồn?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hồi 54

Lau ngấn lệ đọng trên má, Lý Băng Ngọc rầu rĩ:

– Không! Tôi chỉ có ...

Tiểu Phong thấy trang hồng phấn xinh đẹp tuyệt trần ấy mặt u buồn thì dạ nát tan. Chàng không dè nổi, sóng tình làm quả tim rạn nứt vì yêu nên lại hỏi:

– Sao nàng khóc? Sao cô nương không nói?

– Chẳng qua vì một việc không được như ý muốn của mình đó thôi.

Tiểu Phong vội hỏi:

– Cô nương lấy làm hối hận vì đã cứu tôi?

– Không! Cái đó cũng chỉ có phần nào.

– Bởi vì tôi đã giết chết Ngũ Hồ Du Khách?

– Không!

– Thế thì tại sao?

Mím môi cười một nụ khô héo, nàng nói:

– Tâm sự chôn chặt tận đáy lòng, dầu cạy răng cũng không thể tỏ bày với người khác!

– À!

Chỉ «à» một tiếng rồi nín câm, Tiểu Phong không làm sao đoán thấu nỗi tâm sự của Lý Băng Ngọc. Chỉ vì khi chàng đã hiểu thấu thì tình yêu sẽ vò xé quả tim non tha thiết của nàng.

Ngoài sơn động lá rơi lác đác. Trong sơn động một trai lại côی cút, một gái lẻ loi. Hoàn cảnh ấy dễ khiến cho nội tâm của chàng và nàng nảy yêu đương.

Do đó ...

Ngon lửa ái tình vùi dập trong cõi lòng cháy bùng lên trong tâm tư của Tiểu Phong!

Chàng đắm nhìn trang giai nhân tuyệt sắc. Trước mắt hồi lâu, trái tim của chàng sôi nổi kịch liệt.

Nàng cũng say sưa ngây ngất như biểu lộ!

Hạng thiếu nữ bảo thủ điển hình ấy, cảm tình sánh với bất cứ một hạng thiếu nữ nào khác, cũng sâu xa mãnh liệt hơn nhiều. Chẳng qua cửa lòng của họ đóng kín một cách hết sức chặt chẽ, không để mấy ai đi sâu được vào trong.

Nàng đã chiếm đoạt được hình ảnh của một thanh niên nào rồi trước rung cảm của con tim thì người ấy phải là bạn đời duy nhất không thể để cho một người con gái thứ hai nào xen vào san sẻ tình yêu của thanh niên ấy nữa. Chẳng vậy thì nàng cam lòng chịu đau đớn suốt cả đời mình. Mà nàng lại cũng không chịu tranh giành tình yêu với bất cứ một thiếu nữ nào khác. Lý Băng Ngọc thuộc vào hạng thiếu nữ ấy. Nàng không thể để cho người bạn tâm tưởng của mình yêu đương một người con gái thứ hai, chẳng hạn là người nào. Trong mắt nàng không chịu nổi bột cát ấy lộn cợn thì nhất định nàng cũng không thể nào chịu nổi trong suốt đời chàng còn có một người đàn bà thứ hai đến sau nàng, san sẻ tình yêu của người đàn ông đã ngự trị lòng nàng.

Tiểu Phong thất kinh một hồi ngất ngừng ra miệng:

– Nàng nàng đánh tôi?

Lý Băng Ngọc cũng sức tỉnh mộng hãi hùng. Nàng vụt bật người ngồi dậy, quát hỏi:

– Tiểu Phong, tại sao ngươi dám hôn ta?

Chàng nhìn vào gương mặt lạnh lạnh như băng sương của Lý Băng Ngọc, bất giác ớn lạnh cả người. Chàng lính quỳnh nói không thành câu:

– Bởi vì ... Bởi vì ...

– Bởi vì ngươi khinh desp ta?

– Không ... không phải.

– Thế thì ngươi yêu ta à?

– Đúng vậy! Tôi yêu nàng!

Lý Băng Ngọc cười gay gắt, nói:

– Người yêu ta là để trả ơn?

– Không ...

– Thế thì ngươi đùa ta chớ chi?

Tiểu Phong cúi đầu ngó xuống, âm thầm nói:

– Tôi yêu nàng là tự nội tâm phát ra.

Lý Băng Ngọc lãnh lãnh nói tiếp:

– Ngươi đã đem tình yêu hiến nạp cho Bạch Cơ!

Tiểu Phong xúng vửng cả người gục đầu im lặng.

Trái tim se thắt, Lý Băng Ngọc làm thỉnh, cổ họng nghẹn ngào gần bật thành tiếng khóc rống:

– Ngươi làm sao đối với Bạch Cơ? Nàng là vợ ngươi! Ngươi không được phụ tình nàng!

Ngừng lại một chút Lý Băng Ngọc nghiêng chặt hai hàm răng ngà cốt giọng nói dứt khoát một câu:

– Tiểu Phong, ta chẳng yêu ngươi.

Câu nói tự dối lòng mình ấy như một lưỡi kiếm sắc bén đâm lủng quả tim nàng. Lý Băng Ngọc không hề nén nổi kích động, hai hàng lệ ngọc tuông xuống như mưa. Quay nhanh người nàng chạy vụt ra ngoài cửa sơn động.

Tiểu Phong không ngờ mình hành động lỗ mãng trong một lúc lửa lòng bùng cháy để đến nỗi thương tổn quả tim của một thiếu nữ thuần khiết tuyệt vời nên càng ân hận bao nhiêu tình thương lại càng sâu sắc bấy nhiêu. Lý Băng Ngọc đột nhiên bỏ chạy, khiến Tiểu Phong không can đảm nào chịu nổi sự cắn rứt của lương tâm, chàng gấp rút kêu to:

– Lý cô nương!

Nghe chàng gọi giật ngược, nàng vội ngừng bước đứng lại. Nhưng nàng không quay mặt vì sợ Tiểu Phong trông thấy ngần ngại do dự của mình. Nàng chỉ cất tiếng nhạt nhẽo hỏi:

– Lê tướng công hỏi điều gì?

Tiểu Phong cứ ấp úng ngập ngừng, mở miệng mà không nói được nên lời.

Lý Băng Ngọc lại hỏi dồn:

– Lê tướng công! Thương tích của chàng bớt nhiều rồi, không đáng lấy chi làm lo sợ cả. Thôi tôi đi nhé!

Tiểu Phong Lê lên:

– Khoan ... khoan đi đã ... không phải vì vết thương của tôi! Tôi thật tình, tôi không biết giải bày thế nào để nàng hiểu thấu nỗi lòng của tôi!

– Vì sao?

– Vì tôi quá yêu nàng! Trong lúc bồng bột, tôi lỡ làm hoen ố sự thuần khiết của nàng. Nàng hết sức cao quý, tôn nghiêm! Tiểu Phong này mà không được nàng nghĩ tình thì suốt đời tôi không lúc nào quên được câu chuyện xấu hổ hôm nay! Tôi đau khổ cho đến lúc trút hơi thở cuối cùng.

– Hiện tại, chàng đã hối hận!

– Thật đúng như vậy. Tôi không được có hành động can rở ấy. Tôi vẫn không biết là nàng chẳng hề yêu tôi.

Lý Băng Ngọc thở ra:

– Việc trót lỡ làm chẳng nhắc lại làm chi. Chỉ mong hai ta có quên câu chuyện này, xem là một cơn mộng ảo. Thôi chàng hãy về yêu đương người vợ đang mong chờ, đừng bước thêm vào con đường lối lầm đau khổ.

Dứt tiếng, nàng lại cất bước sạt sạt trên mặt đá của cụm rừng hoang ...

Chẳng qua Lý Băng Ngọc không thể nói câu nào khác hơn trước mắt Tiểu Phong. Bởi vì bản phận của nàng không cho phép nàng biểu lộ tình yêu đường đột với một thiếu niên. Nó là nhược điểm của hạng thiếu nữ bảo thủ điển hình như nàng:

âm thầm yêu để âm thầm chịu đau khổ ... Nhược điểm ấy đã khiến cho vô số thiếu nữ bị đánh mất cả hạnh phúc suốt đời!

Tiểu Phong đứng ngẩn ngơ sờ sững như si như ngây ... Chàng không chịu nổi sự thống khổ đang vò xé lòng mình. Chàng như một người có xác mất hồn.

Tiểu Phong làm sao biết đằng ý Lý Băng Ngọc chan hòa nước mắt ra đi.

Trái tim nàng đã rịn máu. Thật thế! Lý Băng Ngọc khóc ngoài mí mắt, khóc tận đáy lòng. Nàng xa rồi người nàng thầm yêu mang theo mình một vết thương lòng không đời kiếp nào lành được. Nguyên nhân vì sao, sợ e chính nàng cũng không tìm hiểu nổi. Nàng buông nhẹ những tiếng nói tí te gọi theo cơn gió lạnh:

– Lê tướng công! Em yêu chàng không bút mực nào tả hết, dầu cho biển cạn non mòn, tình chàng mãi mãi vẫn không phai lợt trong tim em ... Có điều

làm sao em tiếp nhận được tình yêu của chàng?

Với một nhân tố nhỏ ấy cũng đã tạo thành nguyên cớ để cho Lý Băng Ngọc không dám yêu Tiểu Phong. Mà Tiểu Phong thì cho là nàng chẳng yêu mình.

Trong những lá rừng bay rơi lộp độp, bóng hình của nàng mỗi lúc mỗi xa mờ ... rồi mất hút ...

Nhìn khắp bốn bề cảnh vật lạnh tanh, bất giác chàng sẽ thờ ra.

Son cốc im lặng! Lều rặng bay vào!

Thêm vào khung cảnh ấy một cụm rừng hoang vắng vẻ, phải chăng đây là một hiện thực tượng trưng cho cuộc đời tẻ ngắt của Tiểu Phong?

Bỗng nhiên chàng nghĩ đến lễ trình của con người sanh trên trần thế phải gặp lắm nỗi vất vả ê chề, đau thương chán ngán, đến tám chín phần mười là chuyện trái ngang. Đầu óc quay cuồng, lý trí bảo cho chàng biết:

“Tiểu Phong ôi!

Mi hãy quên việc bất hạnh ấy đi ... Những công việc của mi cần phải làm cho xong còn nhiều lắm.”.

Nghĩ như vậy xong, chàng nghe cõi lòng có phần cởi mở. Liền đó chàng bấn mình bay vút ra ngoài cụm rừng xanh!

Nhưng đúng lúc thân hình chàng vừa bay thẳng tới, chợt nghe phía sau lưng chàng có tiếng hét vang:

– Tiểu Phong! Đứng lại!

Tâm tình của chàng còn đang trầm trọng dị thường đột nhiên nghe có người quát to chàng không khỏi giật mình thất kinh, vội dừng hẳn lại. Chàng không ngờ trong cụm rừng xanh hoang vắng này lại vẫn có người. Chàng liền quay mặt lại nhìn xem. Thoạt thấy xa xa có bóng một người đang mở hết tốc lực khinh công chạy về phía chàng.

Đến gần, chàng nhận ra người ấy chính là chú ruột của chàng là Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín. Tiểu Phong sững sờ, buột miệng gọi to:

– Chú!

Ngoạn Huyết Nhon chạy thẳng đến trước mặt Tiểu Phong. Trông vào gương mặt của ông ta, bỗng nhiên chàng sợ hãi rợn hồ. Nhưng Ngoạn Huyết Nhon chẳng biểu lộ một vẻ chi khác lạ cả.

Tiểu Phong thối lui ra sau một bước, Ngoạn Huyết Nhon cất tiếng nói lạnh lạnh:

– Ta tìm mi trọn hai ngày trời không ngờ mi ở tại đây!

Trái tim hồi hộp chàng hỏi lại:

– Tìm tôi?

– Đúng vậy!

Ngừng hơi một chút, Ngoạn Huyết Nhon lại nói tiếp:

– Chính mi đã giết Ngũ Hồ Du Khách?

– Thừa chú, không sai!

Biến sắc hoảng kinh Ngoạn Huyết Nhon nói:

– Ngũ Hồ Du Khách tội chi đáng chết?

Tiểu Phong hỏi hã trả lời:

– Thừa chú! Chính Ngũ Hồ Du Khách đã hạ sát một nhà tám mạng của chú Lê Trung mà.

– Thế nào?

Ngoạn Huyết Nhon nghe Tiểu Phong nói giật mình hoảng sợ. Ông ta bất giác thối lui liền hai bước, run rẩy hỏi:

– Bị Ngũ Hồ Du Khách giết ...

– Thật vậy, không sai!

Tiểu Phong giết chết Ngũ Hồ Du Khách, hiện thời làm rung sợ toàn thể nhơn vật trong chốn giang hồ, chẳng một cao thủ nào nghe đến mà không bay hồn, táng đờm... Ai nấy biết Tiểu Phong là ma tính khát máu chớ chẳng người nào hiểu rõ nguyên nhân về cái chết của Ngũ Hồ Du Khách, giáo chủ của Liên Giáo!

Đến nay chính tai Ngoạn Huyết Nhon nghe nói đến, ông ta không khỏi hãi kinh. Bởi vì danh vọng của Ngũ Hồ Du Khách không thể nào đóng vai hung thủ tàn sát một nhà tám mạng của Lê Trung. Có điều Ngoạn Huyết Nhon là một người cực kỳ thông minh. Ông ta nhận ra lời chàng rất có lý. Vốn không oán thù riêng tư chi với Ngũ Hồ Du Khách nếu không vì một lý do chánh đáng, chắc chắn là chàng không giết chết hắn để gây công phần cùng mười sáu môn phái võ lâm hợp thành tổ chức tối cao Liên Giáo làm chi! Ngẫm nghĩ lẽ ấy Ngoạn Huyết Nhon bèn hỏi:

– Cháu nói thật?

– Thật vậy! Không thì cháu đâu giết hắn?

Hỏi gật đầu, Ngoạn Huyết Nhon hỏi:

– Cháu làm sao khôi phục võ công?

Tiểu Phong bèn đem quá trình khôi phục võ công của mình thuật lại cho Ngoạn Huyết Nhon nghe.

Ngoạn Huyết Nhon nghe hết đầu đuôi câu chuyện, lại nói tiếp:

– À! Đó là ý Trời, sức người không can nổi. Quả như thế mới là ma tính trong chốn giang hồ.

Tiểu Phong gay gắt hỏi lại:

– Nói như chú thì cháu không được trả thù cho một nhà tám mạng của chú Lê Trung chẳng?

– Thù thì lẽ đương nhiên phải trả ...

– Thế thì sao chú không vui mừng lại còn có ý trách cháu?

Thở dài một hơi, Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín nói:

– Cháu không nghĩ đến hậu quả sau cái chết của Ngũ Hồ Du Khách sao?

– Hậu quả ra sao?

Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín nói:

– Việc cháu làm gây rung động khắp chốn giang hồ hãi kinh. Không so sánh Ngũ Hồ Du Khách với kẻ thường đặng. Hắn có mười sáu môn phái làm hậu thuẫn. Hiện tại vì lý do Ngũ Hồ Du Khách bị giết đương khi còn tại nhiệm nên mười sáu Chương môn đều giận dữ ...

Tiểu Phong cướp lời:

– Tôi phải sợ bọn chúng mới được sao? Đạo lý nào cho phép kẻ có danh vọng thế lực có quyền giết người mà người khác không quyền trả thù?

Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín nói:

– Từ xưa đến nay, kẻ tự kiêu là bại vong, cháu hãy ghi nhớ câu ấy vào lòng.

Ngũ Hồ Du Khách giết một nhà tám mạng của Lê Trung thì cháu tìm hắn trả thù, người khác cũng tìm cháu trả thù cho hắn ...

– Không thể nói như vậy được.

– Có điều mười sáu Chương môn đều làm như vậy đó. Cháu làm cái việc trả thù vội vã ấy thật là bất trí. Chẳng những cháu không khác một thót cây đứng giữa bao con gió dữ mà công việc của cháu đâu có chánh đáng đi nữa cũng chưa một ai hay biết. Người ta cho biết cháu là đồ sát môn hạ của Liên Giáo đến mấy trăm mạng, giết chết Giáo chủ của Liên Giáo chớ nào biết được cháu trả thù một nhà tám mạng Lê Trung?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Hồi 55

Tiểu Phong nghe chú ruột là Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín bày tỏ lợi hại, chàng mới tỉnh ngộ sự thái trầm trọng của vấn đề. Nhìn Ngoạn Huyết Nhon, chàng lặng thinh không nói tiếng nào!

Ngoạn Huyết Nhon lại bảo:

– Hiện giờ mười sáu môn phái cao thủ cỡi ngựa đi do thám trước sau bốn lần cùng khắp mọi nơi gần xa để biết rõ hành tung của cháu. Mười sáu môn phái sẵn sàng chuẩn bị đăng hợp sức đối phó cùng cháu!

Tiểu Phong nói:

– Thưa chú, thật tình như vậy sao?

– Chắc chắn là như vậy, chẳng sai tí nào.

– Nhưng thưa chú, họ hành động như vậy là không chánh đáng, bởi vì họ bình vực một kẻ sát nhon tội ác đầy đây.

– Đúng như thế, nhưng người ngoài chẳng một ai thấu hiểu sự thật bên trong, mà cũng không ai tin đó là sự thật. Huống nữa nhiệm kỳ Giáo chủ Liên Giáo của Ngũ Hồ Du Khách đã sắp mãn, tại sao cháu không chờ đến lúc ấy sẽ công bố tội trạng của hần trước đông đảo mọi nhon vật võ lâm rồi giết hần có phải là hợp tình hợp lý, hợp với công đạo hơn không?

Tiểu Phong trả lời:

– Bây giờ bình tĩnh thì chú nói như vậy chớ giả như lúc ấy mà chú là cháu chắc chắn là chú cũng không thể nào kềm chế nổi lửa giận bốc cháy tận tâm đầu.

– Sự thật hần là thế đó!

Ngoạn Huyết Nhon «ừ» một tiếng nói tiếp:

– Việc này hần các phái giang hồ sẽ không chịu bỏ qua, sờ sờ trước mắt đây cao thủ các môn phái đang đi tìm kiếm hành tung của cháu để bao vây động thủ. Chú cũng chưa biết phải chỉ bảo cho cháu đối phó thế nào đây!

Nói xong, ông ta thở ra một hơi dài! Tiểu Phong nói:

– Việc ấy đến đâu hay đó. Cháu cũng không biết làm sao đây nữa!

Ngừng một chút chàng hỏi tiếp:

– Thưa chú. Bạch Cơ thế nào?

– Mạnh khỏe. Có điều đã ra khỏi Phi Thúy Cung rồi.

– Nàng đi đâu?

Ngoạn Huyết Nhon bảo:

– Việc đó tạm thời cháu chưa cần nghĩ đến, chẳng hỏi làm chi. Có phải cháu bảo là Chủ nhon Thần Hồ đã ra chốn giang hồ không?

– Có đúng như thế.

Ngoạn Huyết Nhon nhăn mày. Ngẫm nghĩ giây lát, lại nói:

– Ông ta giúp cháu đi mời giùm Siêu Phàm đại sư, Độc Mục Thần Ni, Xích Cước Đại Tiên, Thần Tri Từ đến hội họp tại Hận Thiên Phong phải không?

– Thưa chú phải.

– Thật hiểu không nổi tại sao bậc kỳ tài võ lâm, danh cao vọng trọng ấy lại chịu giúp cháu. Nếu người ấy mà ra mặt thì không chừng mười sáu phái võ lâm không làm khó dễ cháu cũng không biết chừng.

Tiểu Phong lạnh lùng nói:

– Tôi không làm phiền ông ta.

Ngoạn Huyết Nhon nói:

– Việc đó đừng nói tới nữa có phiền ông ta giúp hay không sau này sẽ hay đừng nói trước. Giờ có một việc chú hỏi cháu. Ngũ Hồ Du Khách đã chết, trong khi Liên Giáo không người cầm đầu, hiện thời đang có cuộc chọn lựa chức Giáo chủ trong vòng mười ngày, có ý nghĩ chi không?

Tiểu Phong xưng vững tâm thần. Chàng vội nói:

– Thưa chú thật thế sao? Hiện giờ còn năm ngày nữa.

– Đúng vậy, chỉ còn năm ngày nữa là mần kỳ chọn lựa vì sau khi Ngũ Hồ Du Khách chết thì mười sáu môn phái hợp lại bàn việc mở liền cuộc tuyển chọn vị Giáo chủ Liên Giáo để thay thế hẳn. Năm ngày qua là thời gian Liên Giáo gửi thông tri cho cao thủ khắp cả thiên hạ hay rõ rằng kéo nhau họp mặt tại Liên Giáo. Năm ngày kế tiếp đó là bắt đầu tuyển chọn. Nếu cháu có ý định chiếm ngôi vị Giáo chủ Liên Giáo thì cứ thử một phen xem sao?

Tiểu Phong gật đầu, nói:

– Thưa chú việc ấy đã hẳn. Cháu đã từng nhận lời trăng trối của Tinh Nhân Nhiếp Hồn là thế nào cũng phải đoạt chức Giáo chủ Liên Giáo.

– Đã đành là vậy rồi thì cháu phải giải quyết cho xong việc của mình trước đã. Nếu chẳng làm như vậy ai thấu rõ chân tình, cháu sẽ không đủ tư cách tham dự cuộc chọn lựa chức Giáo chủ Liên Giáo.

Tiểu Phong nói:

– Cuộc chọn lựa Giáo chủ còn cần phải có người thấu rõ chân tình nữa sao?

– Không sai. Trong cuộc chọn lựa ắt phải được Chương môn mười sáu phái thấu rõ chân tình mà đồng ý tín nhiệm. Chẳng khác nào cái chức Giáo chủ Liên Giáo không mong gì chiếm đoạt.

Tiểu Phong nhăn mặt tự bảo thầm:

“Thật là một vấn đề rất khó khăn cho ta, mười sáu phái giang hồ còn có ai tín nhiệm ta?”.

Quả đúng là một vấn đề khó khăn cho Lê Tiểu Phong. Đối với việc chiếm ngôi vị Giáo chủ Liên Giáo, chàng nhất định phải chiếm bằng được địa vị tối cao ấy. Có điều thử hỏi trong số mười sáu Chương môn của mười sáu môn phái lớn còn có người nào chịu tín nhiệm chàng đăng đứng lên giới thiệu chàng tham dự cuộc chọn lựa chức Giáo chủ Liên Giáo? Mà không có sự giới thiệu cũng ít lắm là một trong số mười sáu vị Chương môn ấy thì không đủ điều kiện tiên quyết phải có qui định của Liên Giáo. Nghĩ đến chỗ ấy, Tiểu Phong lo buồn dầu dầu trong lòng. Chàng không nghĩ được một biện pháp có thể đem đến kết quả mong muốn cho chàng!

Ngoạn Huyết Nhon nở một nụ cười chua chát, bảo:

– Cháu ơi! Hầu hết các nhon vật giang hồ đều cho cháu là một ma tinh.

Chú đặt hết tin tưởng là từ nay về sau cháu đừng giết thêm một người nào nữa để tự phá tan thành kiến ấy trong đầu óc mọi người.

– Vâng. Cháu cố gắng theo lời chú dạy.

Ngoạn Huyết Nhon lại nói:

– Giờ đây chú đích thân đi đến Địa Bảo để dò xét thiệt hư. Công việc của cháu xong xuôi, cháu cứ vào Địa Bảo gặp mặt chú!

Tiểu Phong tính toán một chập lâu, bèn hỏi tiếp:

– Thế càng hay! Cháu đến ngay Chung Nam phái lấy Hắc Kim Tỏa, chú đồng ý cho cháu đi chứ?

– Lêấy Hắc Kim Tỏa?

– Đúng vậy. Trần Phụng Linh bảo cháu lấy vật ấy.

– Nó là vật tuyệt hảo của phái Chung Nam lưu truyền làm môn trấn sơn.

Xưa nay chưa có vị Chương môn nào của phái ấy dám đem xuống núi, đừng nói là giao cho người khác. Cháu mượn vật ấy không dễ dàng đâu!

Tiểu Phong bèn hỏi:

– Hắc Kim Tỏa là vật chi? Nó có công áp mà quý báu đến thế lặn chú?

– Vật ấy hình dáng như cây bút lông. Ở đầu mũi bút ấy có gắn một viên ngọc bích kim cương kêu là «Vạn Niên Tỏa Thạch» rất lớn, màu đen như mực xạ.

Theo lời truyền lại thì vật ấy bén sắc tuyệt luân, trong đời có một. Công dụng của nó có thể xô đá phá non, không sức cứng rắn nào mà không xuyên thủng. Phái Chung Nam xem vật ấy như là một vật bảo vô giá!

Tiểu Phong nhăn mặt, nói:

– Lẽi còn thêm một việc khó khăn nữa đưa đến cho cháu!

Ngoạn Huyết Nhon nói:

– Vấn đề khó khăn thì còn nhiều lắm, không biết từ rày về sau cháu phải giải quyết thế nào?

Tiểu Phong khẳng khái đáp:

– Dầu khó khăn đến đâu. Cháu cũng sẽ giải quyết là được. Cháu không thể nào nhìn người đàn bà đau khổ ấy sống mòn mỏi, cò quạnh trong hang đất dưới Thập Hoa Thạch. Với lại cháu đã hứa là phải thực hiện.

Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín nhìn chàng hồi lâu rồi nói:

– Thôi chú cháu mình chia tay. Người nào lo việc người nấy. Chú khuyên cháu một lần nữa, chúng ta chỉ giết những người vay nợ máu còn những kẻ khác thì không nên đồ sát, sẽ gây hậu quả khôn lường.

Tiểu Phong nghiêm giọng:

– Cháu nghe lời chú.

Ngoạn Huyết Nhon nhìn chàng lần nữa. Cái nhìn của ông vô cùng triu mến nhưng trong đó có vẻ u buồn ảo não, ông nói:

– Cháu hãy giữ trọng mình. Lúc này cao thủ Liên Giáo đã tập trung đối phó với cháu. Phái Chung Nam cũng có chân trong Liên Giáo.

Nói xong ông ta liền quay lưng lao vút đi. Thoáng chốc bóng hình đã mất hút.

Tiểu Phong nhìn theo cho đến khi không còn thấy bóng hình ấy nữa. Chàng khẽ thở dài não nuột.

Tiểu Phong nhắm hướng phái Chung Nam trở thuật khinh công lao đi vun vút.

Ba ngày sau, Tiểu Phong xuất hiện tại một cánh rừng. Trước mắt chàng không xa là một dãy chùa chiền trùng nguy nga tráng lệ. Nơi ấy chính là Tổng đàn Chung Nam phái.

Tiểu Phong thần thờ giẫm bước từ từ. Vừa đến men dãy chùa chợt chàng thấy trước mặt, cách đấy mười trượng có một khoảng đất trống. Trên khoảng đất trống có một em bé đang say sưa luyện kiếm. Tiểu Phong bồi hồi trong dạ. Bao nhiêu hình ảnh tuổi thơ hiện về trong suy nghĩ của chàng. Bất giác Tiểu Phong quên tất cả mà say sưa nhìn em bé luyện kiếm.

Lúc ấy em bé trên khoảng đất trống chợt thi triển một chiêu kiếm kỳ lạ.

Chàng chợt bật cười tiến lại phía em. Tiểu Phong nói:

– Em bé, thể kiếm ấy không đúng cách!

Tiểu Phong vụt nói to mấy tiếng, em bé ấy cũng vụt thâu thể kiếm lại. Hai con mắt tròn vo của em đóng dính vào Tiểu Phong!

Em bé sợ hãi vô cùng vì em không ngờ đột nhiên có người xuất hiện ở chốn này bắt chợt em đang luyện tập kiếm pháp.

Tiểu Phong cười mấy tiếng vui vẻ tự nhiên, bảo:

– Em bé đừng sợ chỉ cả.

Hơi ngơ ngác, em bé ấy hỏi:

– Ngươi là ai?

Tiểu Phong cười bảo:

– Chờ lát nữa anh sẽ nói cho bé rõ. Này bé, anh nhắc lại cho em nhớ là thể kiếm vừa rồi không đúng cách, đây nè, anh dượt lại cho bé xem nhé!

Tiểu Phong rút thanh Độc Long Kiếm ra cầm tay.

Em bé ấy hỏi:

– Anh cũng biết múa kiếm sao?

Tiểu Phong gật đầu nhẹ nhàng vừa tươi cười, vừa nói nhỏ nhẹ:

– Biết hơn em bé nhiều. Anh dượt thử lại thể kiếm ấy cho em bé nhớ nghe!

Giương mặt em bé ấy lộ sắc vui mừng hơn hờ. Nó lờ hai con ngươi trong sáng như hai ngôi sao tỏ rạng nhìn theo Tiểu Phong không nháy.

Vùng thanh Độc Long Kiếm chứa lò không khác một chuỗi ánh sáng đen huyền chớp nhoáng giữa không gian. Tiểu Phong chém một thế trên «Nhon Chi Lộ» biến ảo thành thế «Lêông quyền trầm sa», «Nộ đào bức ngạn».

Chợt nghe em bé nói:

– Anh dượt lẹ quá em không rõ làm sao mà nhớ?

Tiểu Phong rút thanh Độc Long Kiếm trở về rồi chậm chậm múa từ đường kiếm cho em bé ấy xem.

Em bé ấy quả thông minh lanh lợi khác thường nó theo đúng từng đường kiếm của Tiểu Phong chỉ vẽ mà học thuộc lòng. Em ngừng tay không tập dượt nữa cất tiếng nồn nà trong trẻo hỏi:

– Anh à, tên họ anh là gì hãy nói cho em nghe đi?

– Anh họ Lê.

– À mà này anh Lê, anh có biết võ công đấy chứ?

Hai tiếng «anh Lê» được em bé ấy gọi làm cho Tiểu Phong cảm nghe vui sướng trong lòng vô cùng. Chàng liền cười hơn hờ bảo:

– Biết chứ sao lại không.

– Võ công của anh Lê có cao cường lắm chẳng?

Tiểu Phong cười ha hả, đáp:

– Khá khá vậy thôi!

Em bé ấy chép miệng nói:

– Em là Tiểu Thanh, không tin anh Lê chỉ biết khá khá thôi đâu, em muốn xem cho thấy tận mắt võ công của anh Lê à!

– Em bé tên Tiểu Thanh mà họ chi?

– Họ Đỗ, em gọi là Đỗ Tiểu Thanh đấy mà.

Tiểu Phong nói:

– Được rồi em Đỗ Tiểu Thanh hãy xem anh biểu diễn võ công khá khá của anh đây nè.

Tiểu Phong nói dứt tiếng, thân hình của chàng đột nhiên bay bổng lên cao bắn tới một cái, lượn quay một vòng.

Bỗng dung Đỗ Tiểu Thanh thấy mắt Tiểu Phong bèn giựt mình thất kinh kêu ầm lên một tiếng «á», từ khi ra đời đến nay nó từng thấy nhiều người biểu diễn võ công mà chưa hề nghe thấy ai có tài bay biến tài tình quá đổi như vậy. Tiểu Thanh nhảy ngược lên bụng nghì:

“Không chừng là qui hiện hình.”.

Trợn dọc hai con mắt kinh hãi nó kêu to lên:

– Anh Lê ơi anh ở đâu vậy?

– Ở sau em bé đây mà!

Tiểu Thanh thất kinh hồn vía quay đầu ngó lại nó thấy rõ ràng Tiểu Phong đang đứng tự nhiên, miệng tươi cười nhìn nó. Tuy sợ hãi mà lòng lại rất khâm phục nó hỏi:

– Anh Lê à, làm sao mà anh biết bay thế?

Tiểu Phong cười bảo:

– Đó là thuật pháp khinh công. Như Tiểu Thanh cố công tập luyện thì cũng làm được như vậy chứ khó khăn gì đâu.

Đỗ Tiểu Thanh nói:

– Anh Lê à! Anh chịu dạy cho em không?

Trên gương mặt nhỏ nhắn của em bé lộ vẻ nản nỉ khẩn cầu. Em ngó Tiểu Phong với đôi mắt van lơn.

Tiểu Phong hết sức cảm động trong lòng. Chàng này sanh một ý nghĩ nên hỏi:

– Em ở đâu?

Đưa tay chỉ thẳng vào ngôi chùa phía trước nó nói:

– Em ở chỗ đó.

– Em là môn đồ của phái Chung Nam?

Đỗ Tiểu Thanh gục gặc đầu!

Tiểu Phong nhăn mày tỏ vẻ đắn đo khó chịu. Giấy lát chàng nói:

– Tiếc một điều là anh Lê của em có việc phải đi ngay vì vậy không dạy được võ công cho Tiểu Thanh.

– Ủa mà anh Lê đi đâu?

– Đi đến một nơi rất xa, xa lắm.

– Tại sao anh không ở lại đây với chúng tôi dạy võ công cho em?

Tiểu Phong hỏi nó:

– Em học võ công để làm chi mà ham thích quá vậy?

Lỗ cặp mắt xinh xắn tròn vo, nó đáp:

– Học để mà đánh kẻ nào hư hèn hung ác.

Đầu óc Tiểu Phong quay cuồng bỗng nhiên nó hỏi:

– Anh Lê ạ. Anh họ Lê đó à?

Tiểu Phong ngăn người đáp:

– Đúng vậy, anh họ Lê?

– Anh là người tử tế hay kẻ hèn hạ.

Câu hỏi của Đỗ Tiểu Thanh làm cho Tiểu Phong choáng váng mặt mày một chập lâu chàng mới đáp:

– Tử tế, hèn hạ đều có!

– À mà vậy anh Lê, anh có biết một kẻ hết sức hèn hạ hung ác cũng họ Lê như anh vậy không?

Câu hỏi này lại càng làm cho Tiểu Phong ớn lạnh cả người, chàng gật đầu đáp:

– Có! Em bé định nói Lê Tiểu Phong phải không?

Đỗ Tiểu Thanh nghiêng đầu ngó qua nhìn Tiểu Phong hỏi:

– Ủa sao anh biết Tiểu Phong?

Tiểu Phong cười chưa chút hỏi lại:

– Vì có nào em Tiểu Thanh lại biết Tiểu Phong là một kẻ hèn hạ hung ác?

– Bởi vì ai ai cũng nói như thế nên em nghe.

– Mà ai nói cho em nghe để em có đủ sức tin lời người ta là thật?

– Chính chị của em bảo cho em biết hẳn là kẻ hung ác đó!

– Chị gái của em à?

Đỗ Tiểu Thanh gật đầu lia lịa nói:

– Đúng vậy chị ruột của em bảo cho em biết, à mà này anh Lê anh có biết chị của em không?

Tiểu Phong nín không được bật cười lên nói:

– Nào anh có biết chị em bao giờ.

– Này anh Lê, anh không biết đó chứ chị em mới nói rằng Tiểu Phong đánh chị của em trọng thương vì vậy em mới quyết tâm học võ công của anh đang báo thù cho chị em đó.

Tiểu Phong nghe nói rồi ren tâm trí, chàng ngẫm nghĩ mãi mà chẳng làm sao nhớ ra mà mình đã đánh một thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Hồi 56

Tiểu Phong nghĩ nát óc vẫn không nhớ ra mình đã có đánh một thiếu nữ nào! Mà thiếu nữ đó lại là môn đồ của Phái Chung Nam.

Đỗ Tiểu Thanh ngừng đầu đứng ngó không hiểu nổi về mặt bản khoán của Tiểu Phong nên hỏi tíu tít:

– Lê huynh, anh nghĩ ngợi giống gì thế? Sao trông anh bơ phờ vậy?

– À! Không có nghĩ ngợi chi đâu! Rồi liếc mắt ngắm nghía cô bé một hồi, chàng bèn hỏi:

– Tiểu Thanh, em có mến anh Lê không?

– Rất mến!

– Giá như anh Lê là người xấu xa hung ác?

Ngơ ngẩn chút xíu, Tiểu Thanh nói giọng hồn nhiên những nhẽo:

– Cũng vẫn mến thích như thường!

Đối với những lời nói chân thật bộc lộ tình cảm trong Tiểu Thanh, Tiểu Phong vô cùng cảm động.

Mạng sống của chàng trôi qua giờ khắc quý hóa này ý nghĩ ấy của chàng bỗng nảy sinh, không muốn cô bé Tiểu Thanh lại bị ba tiếng «Lê Tiểu Phong» ám ảnh trong đầu óc trong sạch hiền lành. Ngó vào mặt cô bé, chàng nói bằng một giọng êm ái và nhỏ nhẹ:

– Tiểu Thanh, em luyện kiếm pháp rành lắm đó. Thôi anh Lê đi nhé.

Đỗ Tiểu Thanh giựt mình mặt lộ vẻ thất vọng:

– Anh Lê, anh đi ngay bây giờ à?

Nhớ đến mục đích của mình đi đến đây chàng ngơ ngác không trả lời đành phải cất tiếng cười buồn bã, nói:

– Anh đi ngay về nhà liền bây giờ đây!

– Anh Lê, anh đi đến đây mà rồi lại quày quả trở về nhà ngay vậy?

Tiểu Phong ngượng nghịu trả lời lính quỳnh ngập ngừng:

– Để tìm một người.

– Ai?

– Người ấy em không cần biết, sau này có dịp rảnh rang anh Lê sẽ trở lại tìm em. Thôi em vào chùa đi.

Đôi trông con mắt dịu hiền của Tiểu Thanh hơi rướm ướt dường thế xa rồi Tiểu Phong cô bé hết sức đau lòng.

Tiểu Phong cũng ngùi ngùi xúc động. Chàng quay mình nhắm mé rừng xanh chạy thẳng. Chàng vào tới bia rừng bèn dừng gót đứng lại một hồi lâu phóng mắt đăm đăm nhìn vào những chùa chiền nguy nga đồ sộ của phái Chung Nam, chàng thấy đèn lửa đều tắt hết. Trước tình hình này, chàng tự nghĩ thầm trong trí không dễ chỉ lấy đăng «Hắc Kim Tỏa» theo ý định của chàng!

Không phải chàng sợ kết thù gieo oán với Chung Nam, cái làm cho chàng sợ hơn hết là sứt mẻ một phần cảm tình bè bạn xưa nay cùng phái đó. Trên đời, chàng yêu quý mỗi tình bè bạn hơn tất cả mọi sự việc khác, mọi tình cảm thiêng liêng khác. Chàng không muốn phá hoại một phần tình cảm bạn bè ấy dầu chàng có mất mạng đi nữa cũng cố giữ cho tròn thủy chung.

Nghĩ đến sự thể khó khăn ấy, Tiểu Phong thở dài một hơi bắn vút thân hình vào trong ngôi chùa chánh điện không khác một con chim én lượn cánh ven mây.

Bay xót thẳng đến ngôi chùa chánh điện chàng thấy không phải chỉ một ngôi mà cả thấy ba ngôi liền mặt với nhau. Một ngôi ở chính giữa còn hai ngôi ở hai bên, cả ba ngôi chùa đều kiến trúc như nhau.

Mới nhìn vào bên ngoài kẻ xa lạ mới vào đây lần thứ nhất khó nổi phân biệt.

Tiểu Phong thầm nghĩ bần khoản rồi rầm trong tâm trí chạy càn thấy thế này thì làm sao lấy đăng «Hắc Kim Tỏa»? Càng suy nghĩ chàng càng nóng nảy vô cùng.

Bất ngờ ...

Chàng dừng bước đứng yên, trước mặt chàng chợt hiện ra trong bóng tối vắng vẻ âm u một ngôi chùa, đèn đuốc vẫn còn cháy sáng. Tiểu Phong nảy sinh một tia hy vọng mỏng manh, biết chẳng trong phái Chung Nam lại chẳng có người biết rõ chỗ cất giấu «Hắc Kim Tỏa»?

Vọt lên hạ xuống nhanh nhẹn mấy lần chàng đã bay ra tới phía sau ngôi chùa ấy. Nhón gót phất nhẹ thân hình đến ngay phía ngoài cánh cửa sổ còn ánh đèn le lói tỏa ra! Chàng dán kín vành tai bên mặt vào thanh cửa sổ lắng nghe.

Bên trong im lặng không một tiếng nhỏ nhẹ! Tung chân vọt lên nóc ngôi chùa ấy, Tiểu Phong đỡ một miếng ngói ló mặt nhìn xuống. Trái tim đập mạnh chàng giựt mình. Trước mắt Tiểu Phong là một thân hình giai nhân tuyệt sắc. Có lẽ hóa công gọi vào người thiếu nữ ấy sự sâu lắng của cái đẹp.

Giai nhân lúc ấy như vừa tắm xong và đang thay xiêm y. Tiểu Phong trong một sự bất ngờ, ngẫu nhiên chàng trở thành kẻ nhìn trộm thiếu nữ đang tắm. ý nghĩ ấy khiến chàng ngượng ngịu, lính quỳnh tay chân. Tiểu Phong vội đưa mắt nhìn chỗ khác, rồi thoảng cái chàng phóng người xuống sân tòa đại điện.

Như nghe được tiếng động khả nghi, thiếu nữ liền lao người ra ngoài. Nàng chặn ngay đường đi của Tiểu Phong.

Bốn mắt nhìn nhau trong bóng tối mờ mịt.

– Ngươi là ai?

Thiếu nữ nạt lớn.

Tiểu Phong đáp ứng:

– Tại hạ vô tình ...

Thiếu nữ liếc nhanh cặp mắt huyền về mái ngói. Nàng chợt hiểu ra tất cả.

Máu nóng dồn lên nàng sấn bước tới gần chàng. Hai má nàng mác cỡ đỏ au!

Đôi tròng mắt xanh biếc của nàng ngó ngay mặt Tiểu Phong bỗng nhiên buộc miệng kêu lên một tiếng «á» hãi hùng. Nàng xù xì vung thối lui liền ba bước!

Cử chỉ đột nhiên ấy khiến Tiểu Phong thất kinh hồn vía. Chàng biết chắc điều mình nghĩ ngợi quả đúng không sai. Chẳng qua chàng không nhớ ra là mình đã gặp qua thiếu nữ này tại đâu.

Định tỉnh tỉnh thần hốt hoảng thiếu nữ ấy cười nhạt:

– Té ra là ngươi!

Ngơ ngác Tiểu Phong hỏi lại:

– Thì ra cô nương nhận biết tại hạ?

Thiếu nữ ấy bỗng cười gay gắt:

– Tên họ Lê Tiểu Phong vang dậy khắp cùng trong thiên hạ tại sao ta không nhận biết ra ngươi?

Tiểu Phong lại cảm thấy mình vẫn còn chưa nghĩ ra thiếu nữ ấy. Chàng vội vã nói:

- Tại hạ cũng có nhớ mải mại cô nương. Chỉ vì trong lúc đột ngột nên chưa kịp nhận ra là đã từng gặp cô nương tại đâu đó thôi!
- Ngươi thật chưa nhớ ra à?
- Thật đấy. Mong cô nương nhắc lại cho nghe!

Thiếu nữ ấy cười gần luôn mấy tiếng giọng nói của nàng oán hận ngập tràn.

- Tiểu Phong! Ngươi còn chưa nhớ là ngươi có lần vô cớ nặng tay đánh ta bò cạp bò lét thật sao?

Nghe nói Tiểu Phong giựt mình thất kinh. Chàng vụt nhớ đến thiếu nữ ấy liền. Lần nọ lúc ở phi Thúy Cung chạy ra ngoài, chàng có đánh một thiếu nữ mặc áo đen hai bạt tai choáng váng mày mắt, mười đầu tay chàng in vào hai gò má đối phương đỏ tía choáng váng suýt té bò lăn. Thiếu nữ áo đen ấy chính là nàng này chăng? Tiểu Phong ngờ đâu thiếu nữ áo đen hôm nọ mà cũng là thiếu nữ đang đứng sò sò trước mặt chàng hôm nay chỉ là một, bây giờ chàng mới nhận rõ ra. Hôn nữa nàng lại là môn đồ của phái Chung Nam! Oan gia gặp gỡ thật khó giải quyết mối hận ngày trước cộng thêm với cái nhục mới đây càng tạo thêm nhiều rắc rối ưu phiền cho chàng.

Tiểu Phong nghĩ rằng việc đi lấy «Hắc Kim Tỏa» của mình quả đúng như lời chú mình Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín bảo trước cho biết là không dễ. Nghĩ ngợi xong chàng nói câu bợ phờ nhạt nhẽo:

- Ờ ra là nàng.
- Ngươi nhớ kỹ ra rồi?
- Đúng thế. Tôi nhớ rõ.

Thiếu nữ ấy cười dài một tiếng, bỗng nhiên bật tới trước. Lẹ như điện xẹt nàng chụp bỏ vào mặt Tiểu Phong đánh hai chưởng rào rào.

Chàng quát to tiếng nạt vang lạnh lạnh:

- Cô nương quyết tình bắt buộc Tiểu Phong này phải giao thù đó chỉ?
- Không sai!

Tiếng vừa dứt lại tiến liền ba chưởng nữa cũng vừa đánh thẳng vào mặt chàng.

Cũng ngay lúc ấy ...

Những tiếng quát xé nát bầu không khí yên tĩnh của đêm khuya dậy lên. Từ bên trong các ngôi chùa chiền của phái Chung Nam có mấy bóng người bay bắn đến liền. Một người trong số ấy cất giọng lạnh lùng nạt bảo:

- Ngừng tay.

Tiếng quát rền ngân không khác tiếng sấm nổ trời đông. Oai mãnh cực kỳ.

Tiểu Phong cùng thiếu nữ ấy liền ngưng tay nhảy lùi về chỗ cũ.

Mắt nhìn vào mặt người ấy bất giác Tiểu Phong rung động cả tâm đầu.

Đó là một bà cụ già thân thể oai nghi hùng vĩ, mình gấu mặt rỗng, tay cầm cây quạt trượng, cùng với Đỗ Tiểu Thanh đang đứng ngay trước mặt.

Ngó thoáng qua vào mặt Tiểu Phong, bà cụ ấy dường như ngờ ngẩn ngẩn ngơ, liền đó bà ta bay sang phía Đỗ Tiểu Liên nhìn chăm bẳm vào gương mặt xinh đẹp yêu kiều của nàng thông thả hỏi:

- Tiểu Liên người này phải không?

Đỗ Tiểu Liên lễ phép nói:

- Thừa mẹ chính hấn đấy!

Tinh quang trong cặp mắt ngời ngời ánh sáng của bà cụ già ấy bắn ra rực rực bốn phía. Trong ấy chứa đựng sát cơ hàm hàm, không nói, không rằng bà ta hươu ngọn quạt trượng đập sả vào đầu Tiểu Phong.

Đỗ Tiểu Liên trừng to đôi mắt hận thù đóng đính vào mặt Tiểu Phong.

Bầu không khí cực kỳ căng thẳng, Tiểu Phong rảo mắt nhìn qua bất giác kinh tâm táng đờm. Lập tức chàng vận dụng công vào song chưởng đón chờ, chân nhảy tạt ra sau né tránh.

Chợt nghe tiếng bà ấy nạt to lạnh lạnh:

– Lén dòm con gái tắm, đáng trị tội nào?

Tiểu Phong vội vàng nói:

– Chẳng qua vô ý.

– Vô ý cái gì?

Trông trắng ở hai con mắt ngời ngời ánh sáng của bà ta trợn ngược trao tráo, nạt hỏi tiếp theo:

– Chẳng lẽ người không biết con gái của ta đang tắm hay sao?

– Thật tình tại hạ không biết!

Bà cụ già ấy rút cây quạt trượng trở về, chân đứng yên miệng hỏi dồn tới:

– Các hạ đến phái Chung Nam với ý định làm gì?

Tiểu Phong trả lời thành thật:

– Chẳng có ý định chi hơn là mượn của phái Chung Nam một vật!

– Một vật chi?

– «Hắc Kim Tỏa».

Bà cụ già ấy nghe đến ba tiếng «Hắc Kim Tỏa» bỗng thất kinh đến giựt nẩy mình, mắt ngời ngời những màu ánh sáng hải hùng, bà ta bảo:

– Mượn «Hắc Kim Tỏa»?

– Vâng!

Cười hắc hắc mấy tiếng giá lạnh như đồng, bà cụ già ấy bảo:

– Các hạ là bậc cao nhon ở phương nào? Dám mong cho biết danh hiệu?

Tiểu Phong có cảm giác việc mượn «Hắc Kim Tỏa» hết sức khó khăn nên mặt chàng ngó Đỗ Tiểu Thanh mà bụng thầm nghĩ:

“Ta biết làm cách nào hơn dầu ám ảnh không tốt tận sâu dưới lòng cô bé này.”.

Thấy rõ điều đó chàng cười gượng đáp:

– Cho phép tại hạ không thể nói ra.

Đỗ Tiểu Liên vừa nói tiếp liền:

– Mẹ ạ! Mẹ có biết hán là ai không?

Bà cụ già ấy lạnh lùng hỏi lại con gái:

– Là ai vậy?

Đỗ Tiểu Liên lẹ miệng trả lời:

– Tiểu Phong đẩy mẹ à!

– Thế à?

Bà cụ già ấy biến sắc. Lòng kinh hoàng đẩy bà ta tự thụt ra sau vài bước.

Liền ngay khi ấy ...

Bất ngờ Đỗ Tiểu Thanh vụt gọi lên:

– Lê huynh!

Những người đang có mặt tại chỗ nghe Đỗ Tiểu Thanh buột miệng kêu hai tiếng «Lê huynh» ai nấy đều kinh hãi mắt cả tự chủ, run rẩy cả người. Đỗ Tiểu Liên cũng như mẹ nàng lại càng ngơ ngác không hiểu gì là gì cả.

Tiểu Phong đầu óc rối ren không biết phải đáp bằng lời gì.

– Ủa kìa, Lê huynh! Anh chưa nhìn được ra em bé Tiểu Thanh của anh đây sao?

Kinh hãi Tiểu Phong hốt hoảng đáp:

– À, à phải rồi anh đã nhìn được em bé Đỗ Tiểu Thanh của anh đây mà!

– Anh Lê! Anh là Lê Tiểu Phong đó sao?

– Đúng vậy!

Tiểu Phong trả lời bằng một giọng buồn rầu.

– Anh chính là Lê Tiểu Phong!

Thình lình ...

Hai hàng nước mắt từ trong cặp mắt xanh biếc hồn nhiên vô tội của Tiểu Thanh tuông xuống ròng ròng dường như mấy tiếng trả lời của Tiểu Phong không khác những mũi dao nhọn đâm lũng tâm linh của em bé. Không sao chịu nổi vết thương rạn nứt tình cảm rạt rào đối với người anh mà mình hết sức mến thương, Đỗ Tiểu Thanh cảm lòng không chịu được. Tiểu Thanh lại hỏi nữa:

– Anh Lê à! Anh là một kẻ xấu xa hung ác?

– Không sai.

Đỗ Tiểu Thanh khóc òa lên nức nở. Em bé đau khổ vô cùng.

Đỗ Tiểu Liên ngơ ngẩn cất tiếng ngân nga trong trẻo hỏi:

– Tiểu Thanh em thế nào đó, tại sao vậy?

Em bé ngó chi giọng nói nghẹn ngào:

– Chị à, anh Lê là một kẻ xấu xa hung ác thật sao chị? Em không tin thế đâu. Anh tử tế tốt bụng với em lắm cơ mà!

Đỗ Tiểu Liên không đáp ngay câu hỏi của em, nàng nghi ngờ hỏi lại Đỗ Tiểu Thanh:

– Sao em gọi người ấy bằng Lê huynh?

– Anh ấy ồ ồ ...

Đỗ Tiểu Thanh không biết làm sao trả lời với chị mình nên âm ứ ngoài môi âm ức trong bụng.

Bà cụ già trấn định tâm thần rồi loạn đối với sự có mặt của Tiểu Phong và sự chàng mượn bảo vật trấn sơn «Hắc Kim Tỏa» nhưng bà ta lại bụng đầu bụng óc trước cử động đột ngột của cô con gái út của mình là Đỗ Tiểu Thanh, bà ta không khác chi một người lạc bước vào giữa bãi sa mù dày năm dện mờ mịt bao Lê chẳng biết ngã nào mà ra. Nhìn Tiểu Phong với cặp mắt lạnh buốt như đồng, bà cụ già ấy nói:

– Các hạ chính là một nhon vật lũng danh khắp cả giang hồ dưới ngoại hiệu Đệ Tam Ma đây mà, bản ni không biết vì lẽ ấy cho nên bản ni cam chịu thất lễ không ra tận ngoài xa đón tiếp đại giá các hạ đi đến nơi núi rừng hoang vắng này.

Câu nói của bà ta nghe như tôn kính mà sự thật là chế giễu rất có ý vị.

Tiểu Phong cười nhạt:

– Tại hạ là kẻ tội nhon của người thế bị thiên hạ gán cho hai tiếng hung thủ.

Lão tiền bối là bậc cao nhon đời nay đâu thềm đếm xia chỉ đến một ma tinh trong chốn giang hồ vào đầu mà phải nói những tiếng hạ mình quá đáng?

Lúc ấy ...

Đỗ Tiểu Thanh càng lúc càng khóc rống lên ồ ồ ...

Đỗ Tiểu Liên gay gắt nói:

– Ngươi là một tên hung đồ đại sát. Lúc nào chỉ muốn đánh người ta.

Nàng quay lại Tiểu Thanh:

– Bộ em biết người này sao? Hắn là một ma tinh của võ lâm đấy. Hắn đã từng đánh chị ngất xỉu và tính giết chị.

Tiểu Thanh không nói cứ khóc rống lên. Trong trí óc tuổi thơ của em không ngờ Tiểu Phong lại là một người như vậy.

Tiểu Phong nhìn Đỗ Tiểu Thanh mà lòng dạ ủ dột. Chàng xuống giọng nói:

– Tại hạ quả thật có sự hồ đồ với cô nương. Chuyện ấy đúng thật ra tại hạ chỉ hiểu lầm chứ hoàn toàn không có ác ý gì. Giờ tại hạ mong niệm tình tha thứ.

Vì nhìn Đỗ Tiểu Thanh thút thít khóc, Tiểu Phong dần không nổi. Mặc dù chàng có tánh kiêu ngạo trời sinh nhưng vì tình bạn chàng không muốn gây thêm sự hiềm khích vừa rồi. Tiểu Phong không chịu để mối tình bạn thiết tha ấy sứt mẻ.

Đỗ Tiểu Liên vẫn gay gắt hỏi:

– Nói mấy lời xin lỗi là đủ rồi à?

Tiểu Phong biến sắc. Chàng không nhịn nổi nên hỏi vặn trả lại:

– Chưa đủ thì phải thế nào nữa mới đủ?

– Trả lại cho ta bốn cái tát tai này lửa!

– Cái đó thì Tiểu Phong tôi xin chịu, không thể làm vừa lòng cô nương.

Cười lạnh lót mấy tiếng dường như oán hận vẫn chưa nguôi, nàng bảo:

– Đã đành làm vậy thì hôm nay thử xem Tiểu Phong ngươi có ra khỏi núi Chung Nam này hay không?

– Trước khi chưa lấy «Hắc Kim Tỏa» lẽ tất nhiên là Tiểu Phong tôi chưa chịu ra khỏi núi Chung Nam đó vậy ...

Lòng tự ái bị chạm, Tiểu Phong định hòa, bị Đỗ Tiểu Liên khiêu khích quyết chiến chàng sẵn sàng đáp ứng.

Giữa lúc tình hình căng thẳng trở lại sát khí bao trùm thì ngoài xa có vài mươi bóng người bay tới lệ làng. Đến cách năm trượng tất cả những người ấy đều dừng chân đứng lại, chợt nghe tiếng nói sang sảng:

– Đệ tử cúi đầu kính chào Chương môn nhân.

Mấy chục người này không hỏi cũng biết là môn đồ của phái Chung Nam.

Đỗ Tiểu Liên nghe bọn người ấy có mặt nàng hơi biến sắc.

Tiểu Phong cũng có ý sợ hãi tự nghĩ thầm trong bụng:

“Chùng như Đỗ Tiểu Liên là chương môn của phái Chung Nam sao mà?”.

Chàng còn đang nghĩ ngợi phân vân, chợt nghe giọng nói lạnh lạnh của bà lão ấy thốt ra:

– Các vị có điều chi đến đây?

Một người trong đám lễ phép trình bày:

– Đệ tử bất thành linh nghe có tiếng quát nạt vang lên không hiểu có chuyện chi xảy ra nên kéo đến đợi lệnh.

Sững người bà lão ấy nói:

– Chẳng có việc chi xảy ra cả. Bọn các ngươi hãy lui về chỗ cũ.

Câu trả lời của bà ta chẳng những khiến cho một mình Tiểu Phong thất kinh mà chính cả Đỗ Tiểu Liên cũng sờ sững ngẩn người. Nàng nhìn vào mặt mẹ mình mà không biết phải nói thế nào.

Mấy chục người của phái Chung Nam cung kính vâng lời kéo nhau ra hết ngoài chùa, bà lão ấy chờ bọn họ rút lui xong bèn dạy lại bảo Tiểu Phong:

– Nay Tiểu Phong, ngươi chớ nghĩ chuyện nằm mơ. «Hắc Kim Tỏa» của bốn phái chỉ có hai người được biết chỗ cất giấu. Ngoài ra chẳng còn có đến

người thứ ba hiểu thấu nó ra làm sao!

– Ai là người được biết chỗ cất giấu «Hắc Kim Tỏa»?

– Ta và con gái ta!

Tiểu Phong cười lật bảo:

– Tiểu Phong tôi có biện pháp làm cho bà đưa vật ấy tận tay.

– Bằng cách nào? Bằng võ công đấy à?

– Không sai! Bằng võ công của tôi.

Về mặt bà lão hơi tái nhợt:

– Người nói thật chứ?

– Nói thật đấy!

– Ta rất cần muốn biết thử võ công của ngươi cao diệu đến mức nào, đâu ngươi cứ làm xem?

Miệng nói mà chân thì chàng chậm chậm tiến thẳng về phía bà lão ấy. Tiểu Phong vẫn biết rõ «Hắc Kim Tỏa» là vật trấn sơn chi bảo của phái Chung Nam nên không ai dám đem ra cho kẻ khác mượn, huống chi chàng là người đã vô cớ đánh Đỗ Tiểu Liên có thương tích trước kia?

Tình thế trước mặt cho Tiểu Phong thấy chỉ còn có một cách là liều mạng dùng võ công bắt buộc mẹ con bà lão phải dư ra quên cả mối tình bè bạn thiêng liêng của Đỗ Tiểu Thanh, lửa giận bốc cháy trong đầu, đôi mắt chói ngời những tia tinh quang mặt chàng hăm hăm những về sát khí.

Nở một nụ cười lạnh nhạt trên vành môi bà lão ấy vùng quảy trượng trên tay bảo:

– Tiểu Phong mi quyết định đấu chiến thật sao?

– Đúng thế, chỉ trừ khi nào bà trao «Hắc Kim Tỏa» cho tôi thì mới không dùng đến võ công mà thôi!

Bà lão ấy nói bằng một giọng nhạt nhẽo:

– Ta cần thấy võ công của các hạ đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập quỷ ra sao mà quá đỗi tự phụ dưới mắt không người?

Theo liền với câu nói bà ta múa ngọn quây trượng vù vù quét thẳng vào mình Tiểu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Hồi 57

Lối xuất thủ của bà lão ấy kỳ dị và mau lẹ cực kỳ. Một luồng kinh lực mang theo oai thế dữ dội như sấm sét nổ rền trời chia thành nhiều mặt tấn công vào ba bộ phận trên đầu, giữa bụng, dưới chân của Tiểu Phong. Trượng pháp của bà ta tinh vi ảo diệu tuyệt luân.

Tiểu Phong vẩy cánh tay trái đánh liền một chưởng. Thân hình chàng nhảy lui ra sau lẹ làng!

Lối xuất thủ của chàng cũng chớp nhoáng không còn có tốc độ nào sánh bằng. Ngọn trượng của bà lão ấy vừa đánh ra thì chưởng lực của Tiểu Phong cũng đã công tới oai thế cường liệt dường thể lấp bễ dồi non.

Bị chưởng lực của chàng công dữ dội quá bà ta không kềm vững thân hình phải thối lui liền ba bốn bước dài.

Tiểu Phong nói:

– Võ công của lão tiên bối còn kém xa tôi nhiều. Hay hơn hết là bà nên giao «Hắc Kim Tỏa» cho tôi!

Bà lão ấy bảo:

– Thần công của các hạ thật đã mở rộng tầm mắt của già này. Quả đáng bội phục lắm!

Câu nói của bà lão ấy làm cho Tiểu Phong chẳng biết phải trả lời thế nào.

Chàng ngơ ngác hồi lâu mới nói:

– Rất đổi cảm ơn lão tiên bói!

– Nếu các hạ không xiêm nghi, lão thành thật mời người vào trong nói chuyện chẳng hay người nghĩ sao?

Lời ấy thật ngoài ý liệu của Tiểu Phong mà Đổ Tiểu Liên đứng gần bên cũng không khỏi ngơ ngẩn sững sờ.

Thật tình chàng không sao tin được là bà ta có thể mời mình vào nhà trong nói chuyện nên cứ lạng lẽ trân trân. Đổ Tiểu Liên buộc miệng hỏi liền:

– Sao ... Ủa, کیا mẹ! Thế nào?

Bà mỉm cười tươi tỉnh hỏi:

– Chẳng lẽ các hạ không nể mặt già này sao?

Tiểu Phong không sợ trời, không sợ đất chỉ sợ lời nói nhẹ mềm mại. Từ lúc đặt chân ra giang hồ đến nay chàng chưa hề gặp một người nào có cử chỉ êm ái như vậy đối với mình, ai ai cũng xem mình là ma tinh lờm lờm định sanh sự gấu ó cộc cằn cùng mình mà thôi. Do đó chàng cảm thấy vui vẻ khoan khoái trong lòng vô cùng nên chỉ thông thả nhận chịu:

– Chỉ sợ làm phiền lão tiên bói chăng?

– Không sao! Không sao cả! Việc này chính già đã có ý kiến phải nói chuyện với các hạ کیا mà. Xin mời các hạ vào nhà trong!

Tiểu Phong không biết bà lão này sẽ dùng thủ đoạn chi nên trong lòng đâm ra nghi ngờ lưỡng lự. Chàng liếc mắt vào Đổ Tiểu Liên thấy chàng dợm đứng một bên, mặt ngẩn ngơ lơ lảo!

Bà già lão mỉm cười chân bước trái sang vài bước có ý nhường lối cho chàng.

Nhiu mày ngẫm nghĩ sơ qua một chút, cuối cùng Tiểu Phong ngang nhiên cất bước đi vào.

Lấy mắt ngó Đổ Tiểu Liên ra dấu bà ta bảo:

– Tiểu Liên, con vào trong nhà đi!

Dường thể kẻ đang nằm mộng giật mình thức tỉnh, Đổ Tiểu Liên nói ngập ngừng không nên câu:

– Mẹ! Mẹ định ...

– Mẹ đã có chủ trương, con cứ nghe lời mẹ bảo!

Liền đó bà lão đưa đường cho Tiểu Phong đi theo ngã sau ngôi chùa vào trong nhà khách.

Sau khi chia ngôi chủ khách ngồi xong, bà ta mới chậm rãi hỏi:

– Lê thiếu hiệp à! Già có mấy câu chuyện muốn hỏi người.

Tiểu Phong dường như không nghe lọt vào tai và đang bị kỹ thuật trang hoàng tuyệt mỹ tuyệt lệ ở hai bên trong căn nhà này hấp dẫn đến mê hồn sững mắt. Cặp mắt sáng ngời đầy tinh quang của chàng lướt qua tất cả mọi vật kiến thiết của căn phòng khách!

Ngẩn người, bà lão lại lên tiếng ôn tồn hỏi nữa:

– کیا Lê thiếu hiệp! Người có nghe già hỏi không?

– À ... à ... lão tiên bói nói gì?

– Già có mấy việc định hỏi Lê thiếu hiệp ...

– Lão tiên bói cứ bày tỏ!

Bà lão ấy dợm miệng nói thì tầm sáo mông che ngoài phòng khách vụt bị cuốn lên, Đổ Tiểu Liên lê gót chạy vào sạt sạt ...

Tiểu Phong liếc mắt nhìn ra bất giác sững sờ bụng bảo dạ rằng té ra Đổ Tiểu Liên là một thiếu nữ mỹ lệ tuyệt trần đang tuổi dậy thì.

Đổ Tiểu Liên đặt bình trà rồi nhẹ gót đi ra. Nàng chẳng khác một nàng tiên thoáng hiện rồi thoáng mất khiến Tiểu Phong ngẩn ngơ.

Bà lão chỉ hơi mỉm cười rồi nói:

– Lê thiếu hiệp thấy con gái của lão như thế nào?

Tiểu Phong đỏ ửng mặt. Chàng có cảm giác bà lão này đọc được ý nghĩ trong đầu chàng. Tiểu Phong nói:

– Tiểu thư có cốt cách của bậc trâm anh thế phiệt. Trong thiên hạ thật khó ai bì.

Bà lão gật gù:

– Già cảm kích vô cùng.

Bà lão đột nhiên trầm giọng:

– Lão tên là Chung Nam Nhứt Tiểu Phụng Tàn Tiểu Lệ. Chắc thiếu hiệp có mối nghi vấn sao già lại đối xử với thiếu hiệp khác với những môn phái khác?

Tiểu Phong ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

– Quả thật vẫn bối đang có suy nghĩ như vậy. Chung Nam phái có chân trong Liên Hiệp Giáo mà Liên Hiệp Giáo mà khuấy động giang hồ đặng tiêu diệt văn bối vì tội giết đương kim Giáo chủ là Ngũ Hồ Du Khách.

– Chắc thiếu hiệp không nghĩ rằng ta có mối quan hệ với cha mẹ thiếu hiệp là Lê Bình và Tàn Thiện Anh.

Tiểu Phong nheo mày. Một dấu hỏi lớn hiện ra trong đầu chàng, chàng không ngờ bà lão tuổi cao này lại có mối quan hệ với cha mẹ chàng. Nếu so tuổi tác, chàng không thể nào ngờ được điều đó. Tiểu Phong ngược mắt ngắm nghía Chung Nam Nhứt Tiểu Phụng Tàn Tiểu Lệ, Tiểu Phong lên tiếng hỏi:

– Dám mong lão tiền bối cho văn bối được hỏi năm nay tuổi đã mấy mươi?

Bà lão áy tính lẩm nhẩm trong miệng rồi vừa cười vừa đáp:

– Đúng tuổi thì là năm mươi, còn xem mặt mày mà ước đoán thì là một bà cụ ngoài bảy mươi! Ôi! Ta có lắm chuyện buồn bã, khổ đau nên cái già nó đã tàn phá nhan sắc, dày vò thân thể, giẫm nát tinh thần! Thời gian đối với ta là những chuỗi ngày thừa của nhân thế.

Nói xong, bà ta tỏ vẻ xúc cảm thân phận, quyến luyến cái thời niên hoa chỉ còn là bóng mờ trong dĩ vãng.

Đối với Chung Nam Nhứt Tiểu Phụng Tàn Tiểu Lệ bây giờ trong lòng Tiểu Phong sôi trào lên một lần sóng tình cảm chân thành thân thiết. Chàng bàng hoàng, thẩn thía hỏi:

– Lão tiền bối đã hay biết tin cha mẹ tôi đã qua đời?

– Có, thiên hạ nói đến nhiều lần.

Bà ta gật đầu buồn bã, tiếp theo:

– Cha mẹ của Lê thiếu hiệp chết trong trường hợp thê thảm cực kỳ!

Tiểu Phong nghẹn ngào không nói được tiếng nào. Chàng cũng chẳng biết nên tra lời với bà ta lời chi, cứ lặng lẽ ngậm ngùi đứng yên một chỗ!

Tàn Tiểu Lệ lại nói:

– Đây Lê thiếu hiệp. Lâu nay già mãi lo rầu, bứt rứt không biết cha mẹ thiếu hiệp có con cháu chi để lại hương khói phụng thờ không. Ngờ đâu hôm nay được gặp thiếu hiệp tại đây, lòng già được an ủi vô cùng. Dưới tuổi vàng, vong hồn của anh Lê Bình và Tàn Thiện Anh chắc sẽ được an vui vì còn có người báo mối thù sâu dằng biển ấy.

– Lão tiền bối không lên án tôi là một ma tinh trên chốn giang hồ sao?

– Không! Con trai của Lê Bình và Tàn Thiện Anh không thể là ma tinh trên chốn giang hồ được. Dòng máu anh hùng khí huyết hào hiệp chỉ rèn đúc một kỳ hoa của võ lâm, làm sao lại tạo thành một ma tinh trên giang hồ kia chứ? Chẳng qua ta còn có mấy việc thắc mắc nghĩ mãi mà tự mình không tìm được lời giải thích rõ ràng.

– Việc chi?

– Việc thứ nhứt là vì có nào Lê thiếu hiệp lại giết chết đến hai trăm tám mươi cao thủ của Kim Xà Giáo?

Không giấu giếm điều chi với Tàn Tiểu Lệ, Tiểu Phong bèn đem tấn thảm kịch trên đỉnh Hận Thiên Phong ngày trước thuật rõ lại.

Tàn Tiểu Lệ vội hỏi:

- Ủa Trầm Phụng Linh vẫn chưa chết sao?
- Đúng vậy, người đàn bà vô phúc ấy vẫn còn sống.
- Nàng ta đã sai Lê thiếu hiệp đi lấy «Hắc Kim Tỏa» đó chỉ?
- Vâng! Điều ấy không sai!

Tần Tiểu Lệ thở than:

- Thật không ngờ Nam Quân và Tây Thần danh vọng lẫy lừng trong «Tứ Đại Kỳ Nhon» mà lại nghe theo lời xúi giục bắt ép Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương đến một cái chết cực kỳ thảm như thế. Thế mới biết nhon quả xoay vần, đạo Trời khó thoát, chung cuộc Tây Thần và Nam Quân cũng chết vì đền tội ác của bọn họ gây ra.

Tiểu Phong nói:

- Lão tiền bối có quen biết chi với Trầm Phụng Linh chăng?
- Quen biết mà cũng thân mật!

Bà ta ngừng lại giây lát rồi hỏi tiếp:

- Giáo chủ Liên Giáo Ngũ Hồ Du Khách sao lại bị giết?
- Hấn sát hại chú tôi!

Chàng mang tất cả đầu đuôi chuyện ấy thuật lại cho Tần Tiểu Lệ nghe.

Ngừng một chút lại nói tiếp:

- Lão tiền bối nghĩ rằng Ngũ Hồ Du Khách có đáng chết hay không?
- Đáng giết lắm! Đã làm Giáo chủ đứng đầu mười sáu bang phái mà lòng dạ thâm độc thật đáng chết, Ngũ Hồ Du Khách có bị giết chẳng qua việc ấy cũng do lão đã gây ra mối thâm thù!

Tiểu Phong nhìn bà lão hiền từ ấy mở miệng muốn nói, nhưng rồi lại thôi.

Tần Tiểu Lệ cười đau khổ rồi lại nói:

- Lê Thiếu hiệp, việc người xuất hiện giang hồ già nầy đều biết rõ tường tận hết, chuyện người con gái bao mặt ra làm sao, già nầy càng rành rẽ hơn nữa.

Tiểu Phong đỏ bừng mặt mảy. Chàng bẽn lẽn nói:

- Chúng tôi chẳng có gì với nhau ...
- Chẳng có gì với nhau à? Nàng ấy không phải là vợ của người chăng?
- Cái ... cái đó.
- Vẫn còn giấu giếm nữa làm chi? Nghe nói Mông Diện Thần Nữ là một thiếu nữ tốt người, tốt nết, chứ không phải là hạng ma tà như lời thiên hạ trước đây đã đồn đãi.

Tiểu Phong đem chuyện Mông Diện Thần Nữ sự thuật lại cho Tần Tiểu Lệ nghe.

Tần Tiểu Lệ gật đầu nói:

- Cuộc đời của nàng thật nhiều bạc mệnh! Từ đây về sau Lê thiếu hiệp nên yêu đương nàng lắm lắm!
- Lời lão tiền bối dạy vẫn bối không bao giờ quên.
- Về việc thiếu hiệp mượn «Hắc Kim Tỏa» thì đúng ngày, đúng tháng, đúng năm, ta sẽ tự sai người đem đến cho thiếu hiệp. Lê thiếu hiệp hãy an lòng, lời ta nói không bao giờ sai!
- Vẫn bối rất đổi cảm tạ tấm lòng quý hóa của lão tiền bối!

Tần Tiểu Lệ thở ra:

- Lê Thiếu hiệp, người có biết Chung Nam phái cũng là một phần tử của Liên Giáo không?

– Thưa lão tiền bối, tôi có biết.

– Ta có thể hiểu thấu nỗi khổ tâm của thiếu hiệp, còn mười lăm bang khác, sợ e không bỏ qua cho người!

– Thưa lão tiền bối điều ấy thì Tiểu Phong tôi chẳng chút bận lòng!

Nói đến đây chàng bỗng nhiên sực nhớ ra một việc nên vội vã hỏi:

– Thưa lão tiền bối có phải là Chưởng môn của Chung Nam phái không?

– Không phải!

Sững người, Tiểu Phong lo lắng nói:

– Thế thì «Hắc Kim Hòa» không phải do Chưởng môn nhơn cất giữ?

– Việc ấy thì Lê Thiếu Hiệp khỏi lo. Chưởng môn nhơn là chồng của ta ... Có điều cách mười mấy năm trước ông nhà ta đã qua đời ...

Cảm xúc ngậm ngùi, Tần Tiểu Lệ rướm hai hàng nước mắt!

Tiểu Phong bồi hồi trong bụng, cúi đầu tạ lỗi:

– Xin lão tiền bối khoan dung tha thứ. Tiểu Phong tôi thật vô tâm gọi lại mạch sẫu của lão tiền bối.

Tần Tiểu Lệ cười một giọng bi ai thiếu nảo:

– Ta yêu Đỗ Văn Thiên nồng nàn thắm thía không biết đến đâu là cùng!

Sau khi ông ta chết chẳng khác gì mang cả mạng sống của ta theo xuống suối vàng. Ta thất vọng. Không chịu nổi. Ta đau khổ ... Vì vậy ta già hóp trong chuỗi ngày tàn ...

Tiểu Phong nói:

– Thưa lão tiền bối. Chúng ta đừng nhắc đến chuyện thương tâm ấy nữa!

Tần Tiểu Lệ rầu rĩ:

– Thôi đừng nhắc đến là hơn!

Đay sang chuyện khác bà ta nói:

– Thân già chờ chết chẳng có việc chi cần nhờ vả đến Lê thiếu hiệp, chỉ còn một chuyện hỏi người.

– Lão tiền bối cứ dạy.

– Ngoại trừ Mông Diện Thần Nữ ra Lê thiếu hiệp còn có yêu một cô gái thứ hai nào không?

Tiểu Phong lắc đầu nói:

– Không! Tôi mới biết yêu một mối tình đầu đã chịu nhiều đau khổ!

Tần Tiểu Lệ nói:

– Già có một chuyện không thể không hỏi. Việc ấy liên hệ đến con gái của lão.

Tiểu Phong nghe nói đầu óc choáng váng. Chàng hoảng sợ liếc nhìn Tần Tiểu Lệ cặp mắt kinh ngạc. Xuyên qua câu chuyện của Tần Tiểu Lệ định mở lời, chàng đã đoán được ý muốn của bà ta thế nào rồi.

Tần Tiểu Lệ ngưng một chút lại nói tiếp:

– Người có dụng tâm rình xem con gái của ta đang lúc tắm không?

Tiểu Phong vội vàng cải chánh:

– Không! Thưa lão tiền bối, tôi chỉ vô tâm vô ý, dám mong bà đừng hiểu lầm tội nghiệp!

– Thế nghĩa là người chỉ bắt gặp bắt ngờ?

– Thừa đúng thế thật đấy!

– Con gái ta là gái chưa chồng. Tuy ngươi trông thấy nó lúc tắm bắt nạt, nhưng ngươi phải chịu trách nhiệm không đổ trút vào đâu được cả!

– Văn bói hết sức ăn nhận hoàn toàn chịu lỗi.

– Đây không phải là vấn đề chịu lỗi hay không chịu lỗi. Nó là một vấn đề rất quan hệ đến hạnh phúc trọn đời của một thiếu nữ hồn nhiên trong trắng. Bởi việc ấy mà lọt ra ngoài chốn giang hồ ...

Tiểu Phong lật đật cướp lời:

– Văn bói thề quyết một câu là không mở miệng nói đến ...

– Thì cũng hư đời trinh bạch của con gái ta rồi. Vì vậy khi việc ấy xảy ra mặc dầu ta biết ngươi đã có Mộng Diện Thần Nữ rồi ta cũng đành bóp bụng chịu phần thiệt thòi đem nó mà gả cho người chớ không còn cách nào khác nữa.

Ngươi đã thấy mất rồi không thể gả cho người nào khác. Điều ấy chắc chắn ngươi cũng đã rõ biết?

Tiểu Phong nói ngượng ngập:

– Tội văn bói có đường đột thật nhưng không dám tuân mạng của lão tiên bói!

Tần Tiểu Lệ không tức giận mà lại hết sức ôn hòa. Bà ta nói:

– Con gái ta chẳng vừa mắt ngươi sao?

– Không! Không phải như thế!

– Thế thì tại sao?

Tiểu Phong ríu rít:

– Chỉ vì văn bói không thể lấy hai người con gái tài sắc hơn đời để làm hại hạnh phúc ái tình của lệnh ái đâu sao cũng là người đến sau.

Ngẫm nghĩ một hồi Tần Tiểu Lệ bảo:

– Ta khen ngươi biết điều xử sự đó. Tuy vậy việc này ngươi cũng đừng vội khước từ mà ta cũng không bắt buộc ngươi phải nhận ngay bây giờ. Ta cho ngươi về hỏi kỹ lại Mộng Diện Thần Nữ. Nếu nàng bằng lòng người lấy con gái ta thì ngươi có chịu hay không?

Tiểu Phong vui vẻ trả lời liền:

– Văn bói xin chịu.

– Ngươi sợ sư tử Hà Đông lắm sao?

Tiểu Phong đỏ lừng mặt mày. Chàng gục đầu ngó xuống mắc cỡ nói nhỏ nhỏ trong miệng:

– Văn bói sợ hãi nàng ghen tương đánh nhau, lúc ấy văn bói không biết binh ai bỏ ai vì hai nàng đều có võ công cao cường. Còn văn bói thì lại thương đồng đều, rồi có nàng nào bị đánh trúng cũng chảy nước mắt khóc thầm trong bụng.

Sau một trận cười ôm bụng Tần Tiểu Lệ nghiêm giọng bảo Tiểu Phong:

– Còn một việc nữa ta cần nói rõ cho ngươi nghe, qua người chống mặt phản địa vị Chương môn hiện tại của Chung Nam được toàn thể môn đồ của bốn phái giao lại cho Đỗ Tiểu Liên. Nó là vị Chương môn hiện tại của Chung Nam phái. Quả sau này nó và ngươi thành vợ chồng lẽ dĩ nhiên ngươi cũng phải gia nhập phái Chung Nam!

Tiểu Phong ngăn người:

– Điều ấy thật khó cho văn bói tuân mạng.

– Vì có chi?

– Thân phụ của văn bói là có Chương môn phái «Nhon Môn». Văn bói phải chinh đốn phái Nhon Môn có đầy đủ danh vọng như xưa. Hơn nữa, văn bói cũng đã hứa lời của Tinh Nhân Nhiếp Hồn trắng trời là phải lấy cho được chức Giáo chủ Liên Giáo nữa.

– Thế thì ngươi không thể gia nhập phái Chung Nam à?

– Thừa vâng! Không thể nào gia nhập.

– Như thế thì việc sau, để sau này tính tới. Không ngại ngại là Môn chủ của Nhon Môn cũng tốt, Giáo chủ của Liên Giáo cũng tốt, chỉ nhận là một phần của phái Chung Nam là được rồi!

– Điều ấy thì vẫn bồi ưng thuận.

– A phải rồi, suýt tý nữa ta quên hỏi. Ngươi cần giành chức Giáo chủ Liên Giáo mà có ai đứng ra chịu giới thiệu cho ngươi không?

– Không một ai cả!

Tần Tiểu Lệ bật cười bảo:

– Chắc là không môn phái nào có chân trong Liên Giáo chịu giới thiệu ngươi, phái ta sẽ đứng lên liệu việc này cho ngươi!

– Thừa lão tiền bối chịu giới thiệu vẫn bồi?

– Đúng vậy đó! Chung Nam Phái không giới thiệu không có một bang phái nào bằng lòng làm cái công việc khó khăn ấy cho ngươi cả.

– Lão tiền bối giới thiệu vẫn bồi tranh chức Liên Giáo?

– Ta đi gạt ngươi sao?

Tiểu Phong không những vô cùng cảm kích, chàng vui mừng đến rợn người là khác. Chàng không biết có một thứ cảm tình chi chan chứa thân yêu sôi trào lên đầu. Bất giác hai hàng lệ nóng đầm rơi xuống hai gò má!

– Ngươi thế nào mà khóc đó?

Tiểu Phong nghẹn ngào đáp:

– Văn bối không biết tại sao mà cảm kích đầy lòng trước cử chỉ đầm ấm nhu hòa của lão tiền bối quá đỗi!

– Có chi mà cảm kích?

Ngưng một chút Tần Tiểu Lệ lại hỏi:

– Đêm nay ngươi nghỉ chân tại đây được không?

– Thừa lão tiền bối không ngại. Đêm nay văn bối phải đi ngay!

– Đã vậy thì ta gọi con Tiểu Liên viết tờ giới thiệu ngươi nhé!

Nước mắt vẫn còn ràn rụa lưng tròng, Tiểu Phong cảm động nói:

– Văn bối rất đỗi tạ ơn!

Tần Tiểu Lệ gọi:

– Liên đâu, ra mẹ dạy việc!

– Thừa mẹ, con ra liền!

Dứt tiếng, Đỗ Tiểu Liên đã sạt sạt nhanh bước đi ra!

Tiểu Phong thấy mặt Tiểu Liên, sức nhớ câu chuyện vừa rồi mẹ nàng quyết gả nàng cho mình, trái tim chàng bỗng nhiên rộn rục!

Đỗ Tiểu Liên dường thế không biết chi về việc ấy cả. Đến trước mặt mẹ, hỏi:

– Thừa mẹ, mẹ bảo gì con?

Ngó mặt con gái mím một nụ cười tươi tắn hiền lành bà ta đáp:

– Con nhỏ này khéo đóng trò hề với ta sao mà? Bộ con không biết mẹ gọi con ra dạy việc chi thật sao?

Nãy giờ giả bộ không biết câu chuyện hôn nhon của mẹ mình tính toán với Tiểu Phong, giờ đây nghe Tần Tiểu Lệ hỏi vặn lại, nàng mắc cỡ đỏ rần hai má.

Nàng đứng chết trân một chỗ e thẹn rất dễ yêu.

Tần Tiểu Lệ cười nói:

– Mắc cỡ cái gì chứ? Con gái đến tuổi là phải lấy chồng? Cứ tự nhiên đi.

Nè con viết một tờ giấy giới thiệu và đóng dấu cho Tiểu Phong ngay bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Hồi 58

Đỗ Tiểu Liên nói bằng một giọng êm đềm thành thót nũng nịu với Tần Tiểu Lệ:

– Không mẹ ạ. Con không thể giới thiệu đâu, kỳ cục quá.

Tần Tiểu Lệ cười sung sướng. Bà ta chậm chậm đứng dậy, bụng cười thâm, miệng nói:

– Lê thiếu hiệp à! Ta vào trong nghỉ khỏe một chút. Ở ngoài này người kêu nó viết thơ.

Dứt tiếng Tần Tiểu Lệ lách mặt vào trong buồng.

Tiểu Phong vụt đứng dậy gọi theo:

– Lão tiên bối!

Có điều nhanh như chớp nhoáng, bà ta đã biến dạng mất rồi.

Tiểu Phong nhăn nhó mặt mày nói lẩm bẩm trong miệng:

– Cái đó chẳng phải có ý làm khó cho ta đây?

Ngước mắt nhìn, đột nhiên trái tim chàng đập mạnh. Gương mặt nàng như đóa hoa anh đào dưới ánh nắng trời xuân trong xanh. Dung nhan nàng ai cũng phải mê mẩn. Tuy còn có chỗ chưa bì kịp Lý Băng Ngọc nhưng không kém chi Bạch Cơ. Để mặc khí chất và mỹ lệ ra ngoài vòng vẻ mặt khác Đỗ Tiểu Liên còn có chỗ hơn hẳn Bạch Cơ, Bắc Yêu cả Lý Băng Ngọc nữa.

Tiểu Phong còn không biết trang giai nhon tuyệt sắc đang đứng trước mặt chàng ta là Chương môn nhon của một phái lớn trong võ lâm

phái Chung Nam.

Ngoài sân gió thổi rì rào. Trong nhà không một tiếng động. Cảnh tượng ngỡ ngàng khó khăn khó tả.

Tiểu Phong không biết phải mở miệng nói làm sao? Nhưng bên trong bầu không khí âm thầm tĩnh mịch ấy lại có chứa đựng thêm những cái gì là yêu là mừng khác nữa. Lâu thật lâu, Tiểu Phong mới lên tiếng nói:

– Đỗ cô nương ...

Trong khi tâm hồn còn mơ màng nghĩ ngợi trước đợt sóng lòng tràn ngập trí óc ngây thơ của một thiếu nữ lứa tuổi yêu đương, Đỗ Tiểu Liên giật mình tỉnh lại.

Gương mặt đẹp của nàng hiện lên một vẻ thẹn yêu kiều. Nàng hỏi:

– Gì đó?

Tiểu Phong mở miệng để đó mà chẳng biết nói câu gì.

Đỗ Tiểu Liên cười khúc khích nói:

– Tiểu Phong có điều chi đó?

Chàng bảo thầm trong bụng:

“Tiểu Phong mình là một trang nam tử đường đường há lại rụt rè trước mặt một thiếu nữ sao?”.

Nghĩ như vậy nên chàng trở lại can đảm nói cười thong thả tự nhiên:

– Mẹ nói những gì chắc em đã nghe chứ?

Đỗ Tiểu Liên mắc cỡ cúi đầu lấp bắp trong nói:

– Nghe rõ mà làm sao chớ?

Tiểu Phong cười nói:

– Em nghĩ làm sao?

Đỗ Tiểu Liên nín thở một chập mới đáp:

– Tôi chán ngẫm!

– Em không bằng lòng?

– Ừ đó!

Tiểu Phong cười nho nhỏ nói:

– Giọng em sao mà run run? Thế nào vậy?

Tiểu Phong dễ gì mà không biết trái tim nàng bị kích động mãnh liệt. Sự kích động rất quan hệ đến chàng. Đó là biểu hiện của tình yêu.

Tiểu Phong cố ý chọc cho Đỗ Tiểu Liên mắc cỡ cho vui. Nhưng mắc cỡ quá đồ quạu. Nàng tròn to hai con mắt tròn vo lườm chàng mà nạt lớn tiếng:

– Tiểu Phong nguoi ...

– Nguoi làm sao?

Vừa tức vừa yêu, cả người Đỗ Tiểu Liên run lấy bầy như lên cơn sốt rét.

Nàng giận quá muốn tát chàng hai cái vào má cho biết thân!

Tiểu Phong lại càng cố ý chọc.

(thiếu một đoạn) hôn của nàng.

Giữa lúc sóng tình dường đã xiêu bên trong âu yếm cả trái tim, một tiếng nói trong trẻo nồn nà thỉnh thoảng:

– Chị!

Rồi tiếp theo một câu hỏi ngây thơ:

– Hai người làm giống gì vậy? Vật lộn với nhau hả? Có buông ra hết không?

Tiểu Phong cùng Đỗ Tiểu Liên còn đang đắm chìm trong lượng sóng ái tình chợt nghe có người đến, bỗng giật mình kinh hãi. Nàng vội vã đẩy nhẹ chàng xê ra, chân nàng thụt lui lại sau mấy bước tay vuốt lại mái tóc mây lửa xoa bên bờ vai, mắt ngó sừng sốt. Nàng thấy Đỗ Tiểu Thanh đứng gần đó, không biết cô bé đã vào phòng khách tự bao giờ!

Tiểu Phong và Đỗ Tiểu Liên ngó mặt nhau cùng mắc cỡ.

Hai con mắt lườm lửa giận, Đỗ Tiểu Thanh nhìn Tiểu Phong lớn tiếng:

– Có phải nguoi lại ăn hiếp chị ta nữa đó không? Lần này chị ta sẽ không nhịn thua nguoi đâu?

– À ... à ... không có đánh ... không có ăn hiếp mà!

– Rõ ràng ta trông thấy nguoi ôm chị ta cứng ngắt ... Vậy nguoi còn chối cãi giống gì nữa ...

– Em, em đừng nói oan cho người ta mà tội nghiệp. Người ta không có ăn hiếp chị đâu! Chị té người ta đỡ giùm đó!

Đỗ Tiểu Thanh không chịu, cãi giằng nảy lại:

– Không phải mà! Chi bình hấn đó. Em thấy không té! Hấn nứ tay chị mà vật ngã nhào!

Vừa lính quýnh vừa thẹn thùng, nàng cố ý đánh trống lảng nói ngập ngừng.

– Ờ ờ ... phải đó ... chị nói lộn. Hấn dạy võ công cho chị!

Dứt lời Đỗ Tiểu Liên nhìn lên về phía Tiểu Phong. Đôi mắt huyền của nàng chứa đựng bao nhiêu tình tứ đắm yêu.

Tiểu Phong vội vã nói:

– Chị của Thanh nói đúng đấy. Anh đang dạy cho chị ấy một thể võ công tuyệt kỹ bí truyền mà!

Đỗ Tiểu Thanh chớp chớp hai con ngươi tròn vo hỏi chị:

– À, này mà chị! Hấn có phải là một người xấu xa độc ác không?

– Ý em chớ nói vậy. Không phải đâu! Người tốt lắm chớ, tốt nhất đời lận!

Trước kia thì khác giờ đây thì khác. Người ấy đổi tánh rồi không còn xấu xa độc ác nữa!

– Thật vậy hả chị?

Nó bèn day sang ngó mặt Tiểu Phong hỏi:

– Anh Lê có đúng vậy không?

Tiểu Phong ngó em bé nở một nụ cười khổ sở. Chẳng phải gắng gượng gật đầu trả lời:

– Đúng vậy thật.

Đỗ Tiểu Thanh nhảy chồm tới ôm cứng vào cổ Tiểu Phong kêu ầm lên sung sướng:

– Anh Lê ơi! Em vui mừng được nghe là anh đã sửa đổi tánh tình trở thành một người hiền lành tử tế hơn hết trên đời. Thế thì mới xứng đáng là anh của em chớ.

Tiểu Phong ôm chặt thân hình bé bỏng của Đỗ Tiểu Thanh trong tay mình mà đỡ bổng lên khỏi đầu. Chẳng đặt một cái hôn thắm thiết lên gò má no tròn đỏ ửng của đứa em gái bé, miệng bảo:

– Lê huynh cũng rất vui mừng có được cô em bé ngoan ngoãn dễ thương như em

Đỗ Tiểu Liên nguyền Tiểu Phong chan chứa điểm tình rồi làm bộ rầy cung Đỗ Tiểu Thanh:

– Khuya rồi em Thanh của chị hãy vào buồng mà ngủ kẻo sáng mai lại thức dậy không nổi, nhõng nhẽo nhức xương.

Tiểu Phong buông em bé xuống đất, Đỗ Tiểu Thanh không mở miệng cãi lời chi lật đật chạy trở vào nhà trong.

Sau khi em gái đi ngủ, ngoài phòng khách chỉ còn lại cặp nhon tình mới chớm nở hoa lòng, Đỗ Tiểu Liên chớp một tiếng nũng nịu với người yêu:

– Lêu lêu mắc cỡ bị tát tai vào mặt mà cũng chưa biết xấu. Con trai chi mà lẹ thế. Vậy mà cũng làm tàng với em gái của người ta.

Tiểu Phong vừa cười vừa đáp:

– Một cái tát tai được đền bù trở lại cái hôn coi ai lỗ ai lời kia chớ? Phải chi em Thanh có biết anh rẻ nó mà ăn hiếp chị ruột nó bằng cái lối dạy võ công như thế thì nó sẽ chạy vào mép má cho sưng trăn!

Đỗ Tiểu Liên thẹn thùng đỏ tía hai má không kém đóa hoa phù dung dưới ánh tịch dương trông nàng càng xinh đẹp càng dễ yêu hơn nữa. Chẳng còn đang ngây ngất nhìn nàng mê mẩn tâm thần thì Đỗ Tiểu Liên đã lên giọng trong ngần êm ái như tiếng oanh ca:

– Nói nhây há! Người ta mắc cỡ rồi người ta có tát tai thì đừng ôm mặt hất hà ghen?

– Thế thì chuyện này tạm gác lại một dịp khác rồi rảnh hơn. Bây giờ hai đứa mình bắt đầu bàn chuyện đứng đắn nhé. Lệnh đường đã đem việc chung thân của nàng giao phó cho tôi. Ủ mà nói văn hoa chi cho giảm tình thâm thúy khi ở đây chỉ có hai đứa mình phải không? Anh nói rõ lại cho em nghe má em đã gả em cho anh. Chúng ta tuy chưa chánh thức làm lễ hợp cẩn giao bôi nhưng kẻ như là cặp vợ chồng chưa cưới. Phần anh thì đó là một hạnh phúc của trời dành, chi sợ phần em chưa được hoàn toàn đúng với tâm nguyện của một thiếu nữ đương độ xuân tình. Anh không tài đức, không năng lực để làm cho cuộc đời của em tươi vui sung sướng đủ cả mọi mặt, có phụ lòng mong mỏi của em chăng?

Đỗ Tiểu Liên thở ra một hơi nhẹ nhẽ giọng nói u buồn:

– Làm thân con gái như hạt mưa rào, đến đâu hay đó. Mỗi chi hồng đã có bà nguyệt xe sẵn, quyền định đoạt có mẹ cha chọn lọc. Chẳng qua lòng em vẫn còn oán hận chưa nguôi.

- Có phải là em vẫn còn nhớ mãi hai cái tát tai ngày nào trước Phi Thúy Cung?
- Ủa! Tuy trả lại một cái nhưng chưa hề phôi phai trong ký ức.
- Thế thì em cứ tát lại anh bao nhiêu cái cho đã nư tức giận, hãy tát đi! Má anh đây nè!

Tiểu Phong chui đầu vào trước ngực Đỗ Tiểu Liên xè má đưa lên.

Nàng hậm hực bảo chàng:

- Ai nỡ lòng nào? Bộ đánh người, ta không đau đớn sao. Nghĩ mà tức nhưng xuống tay thì lại không nỡ.
- Không chịu tát thì thôi, từ rày về sau không được nhắc đến vụ ấy nữa mà cũng không được ghi nhớ trong lòng à.

Tiểu Phong ùi nhẹ sống mũi vào vành môi anh đào của Đỗ Tiểu Liên vừa nói vừa cười âu yếm.

Nàng hé một nụ cười héo hon, một tay nâng nhẹ cằm chàng, một tay tát yêu vào gò má, miệng hỏi gay gắt:

- Bác Yêu đối đãi với người tử tế lắm phải không?
- Tử tế hết sức lận!
- Đã có mấy thiếu nữ yêu được và được người yêu lại?

Miệng hỏi gần từng tiếng mà tay thì néo mạnh gò má chàng. Tiểu Phong đau quá kêu lên một tiếng ý ỏi nhảy nhồm cả người. Đỗ Tiểu Liên mắt ngó lườm lườm tỏ vẻ ghen tức lắm.

Tiểu Phong sợng sùng đồ mặt. Chàng dịu giọng nói nho nhỏ:

- Đâu mà đến mấy người lận? Chỉ có em với Bạch Cơ thôi! Mới có hai nàng mà gần rách da mặt nữa là ...

Đỗ Tiểu Liên nghiêng răng hét to:

- Đừng chớ! Bộ mặt bánh trai như người mà chỉ có một Bạch Cơ yêu người à? Còn nữa phải kể hết ta nghe!

Nàng vừa định véo chàng một cái nữa nhưng rồi dừng tay lại, thở dài xuống giọng êm ái dịu dàng:

- Thế thường ót nào ót chẳng cay, nhưng với em thì không là loại thiếu nữ tầm thường ấy. Em có độ lượng rất rộng rãi, tâm tánh rất cao thượng. Đối với cái cảnh chồng chung em quyết không bao giờ ghen tương ganh ghét, lúc nào cũng cố giữ sao cho êm ái thuận hòa dưới mái gia đình êm ấm. Chẳng qua em mong mỗi tình anh chung thủy không phụ được duyên em. Sở dĩ ban nầy em không nhịn được là vì em oán hận nhứt là thứ trai mê gái chuyên rông có một việc tìm hoa hái nhụy, quên cả sự nghiệp thân danh và thứ gái dâm ô để khổ cho bạn má hồng làm cho bản chung giới nữ lưu biết tự trọng!

Giọng nói của Đỗ Tiểu Liên hết sức buồn bã thê lương.

Tiểu Phong cảm xúc vô cùng. Chàng vội vàng nói:

- Em Liên yêu dấu của anh à! Tiểu Phong này quyết không phải thiếu niên hư hỏng cũng quyết không phải hạng bạc tình lang. Em hãy tin anh mà đừng nghi ngờ chỉ lòng chung thủy của anh đối với Liên cả. Bạch Cơ cũng không hồ là bực nữ lang hào kiệt cân quốc anh hùng đâu. Nàng nhứt định sẽ yêu Liên cũng như anh dám quả quyết trước là Liên sẽ quý nàng, một khi cả hai gặp nhau, hiểu nhau, sống gần bên nhau. Chúng ta tuy ba mà một can trường một nghĩa khí một hoài bão một chí hướng. Chúng ta nắm tay nhau cùng tiến lên đường bảo vệ hạnh phúc gia đình cùng hoạt động chung cho tương lai sự nghiệp hành hiệp trên chốn giang hồ!

Đỗ Tiểu Liên gật đầu, nói:

- Việc này chúng ta không vội loan tin ra ngoài, anh đồng ý chứ?
- Hẳn là vậy rồi sao anh lại không đồng ý chứ?

Đỗ Tiểu Liên đi lại bàn viết lấy giấy mực ra. Nàng nói:

- Em sẽ viết một bức công hàm giới thiệu anh ngay bây giờ. Thời gian không phải rộng rãi chi đâu mà để thư thả!

Liền đó Đỗ Tiểu Liên ngồi nghiêm trang trước án thư cầm bút viết giới thiệu Tiểu Phong tham dự cuộc tuyển chọn giáo chủ Liên Giáo. Nguyên văn:

«Nhơn danh là một phần tử cốt cán có chân trong bản danh sách sánh lập hội viên của Liên Giáo! Chiếu theo khoảng thứ nhứt điều thứ năm quy định về thức công cử chức Giáo chủ Liên Giáo trong Hiến Ước đã được toàn thể mười sáu bang hội môn phái võ lâm công ý chấp nhận và ban hành.

Chiếu theo thể lệ ấn định trong Nội Quy của Liên Giáo về việc giới thiệu nhân vật vào việc tuyển chọn chức Giáo chủ Liên Giáo, Chương môn của giáo trân trọng đề cử và bảo chứng cho Tiểu Phong nếu sau khi được tuyển chọn vào địa vị làm chức Giáo chủ Liên Giáo Tiểu Phong ắt phải trung thành với mười sáu bang hội môn phái. Bốn Chương môn tình nguyện đem hết phái Chung Nam để làm bảo chứng điều này quyết không nuốt lời. Trách nhiệm hoàn toàn cho bốn môn gánh chịu!» Đọc kỹ lại xong, Đổ Tiểu Liên trao cho Tiểu Phong. Nàng nói:

– Giờ đây trời cũng sắp rạng đông, Anh có thể đi rồi đó!

Cuộc hành trình đi Chung Nam Sơn của Tiểu Phong đưa đến cho chàng một kết quả hết sức bất ngờ. Chàng đã mượn được «Hắc Kim Tò» mà lại còn có được một cô vợ làm Chương môn của phái võ lâm trong mười sáu bang hội môn phái lớn của Liên Giáo.

Nội trong đêm ấy chàng rời khỏi Chung Nam!

Tính kỹ ra thì còn đúng hai ngày nữa là tới cuộc tuyển chọn chức Giáo chủ Liên Giáo. Do đó chàng ở lại thành Khai Phong mất hai ngày trường. Sáng sớm ngày thứ ba chàng lập tức thẳng đường khởi hành đi Hoành Sơn. Dọc theo đường đi chàng thấy vô số cao thủ. Ai nấy kéo nhau từng đoàn từng tốp trong lòng hăng say hăm hở chiếm đoạt lên tận Tổng đường của Liên Giáo, cái chức vị cao quý nhất của Võ lâm đương thời «Giáo chủ Liên Giáo». Đó là mặt chủ quan. Còn khách quan thì cũng chẳng một người nào có thể tưởng tượng được Tiểu Phong một nhân vật khủng bố nhất đương thời hề nghe đến tên là tan hồn vỡ mật được mang một cái ngoại hiệu Đệ Tam Ma cũng đã có công hàm giới thiệu của phái Chung Nam để tham dự trực tiếp vào cuộc tuyển chọn vĩ đại này.

Trên con đường cô đạo không bận tâm đến những cao thủ cùng đeo đuổi một mục đích với mình nên cứ mở hết tốc lực khinh công chạy lướt trên mặt lộ nhanh đường bay biến. Trời đúng ngọ Tiểu Phong đã đặt chân vào đến Tổng đàn của Liên Giáo!

Chàng ngược mặt ngó lên thấy đủ mặt cao thủ bốn phương kéo nhau ùn ùn bước vào bệ giá như sóng vỗ nước tràn. Ở bên góc mặt bệ đá có người của Liên Giáo cất đặt sẵn sàng để đón chào tiếp rước. Mỗi cao thủ đặt chân lên bệ đá, đều bắt buộc phải trả lời những câu hỏi của đám người này. Nếu không đáp xuôi câu thì không được bước lên thêm đá.

Tiểu Phong đứng nép mình giữa đám người vừa đến, chợt thấy một cao thủ đại diện của Liên Giáo mình khoác áo dài xanh, lễ phép hỏi một thanh niên độ chừng hai mươi tuổi đang đứng ở trước mặt:

– Các hạ đến đây tham dự trực tiếp vào cuộc tranh tuyển chức vị Giáo chủ hay vẫn đóng vai khán giả tới tham dự xem?

Thanh niên ấy cười đáp:

– Tranh tuyển chức Giáo chủ!

– Bang phái nào giới thiệu?

– Phái Hoa Sơn!

– Yêu cầu cho xem công hàm giới thiệu.

Sau khi lấy tờ bảo chứng trong túi trao cho đại diện của Liên Giáo xem xét xong thanh niên ấy liền được một đại diện mặc áo xanh khác của Liên Giáo đưa vào trong Tổng đường.

Người bị chất vấn thứ hai là một trung niên chừng ba mươi tuổi. Người này cũng tham dự trực tiếp vào cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ do phái Hoa Sơn gởi công hàm bảo chứng. Thấy hợp thức thủ tục người đại diện của Liên Giáo có phận sự xét hỏi lại giao cho người đại diện tiếp rước và đưa hẳn vào trong Tổng đàn.

Người thứ ba là Tiểu Phong.

Đại diện mặc áo xanh của Liên Giáo ngó chàng chăm chỉ từ đầu tới chân rồi ngược mắt lên cất tiếng hỏi:

– Các hạ chính là ...

– Tham dự trực tiếp vào cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo!

Đã nhìn kỹ lưỡng Tiểu Phong bằng hai luồng nhơn quang nghi hoặc, bỗng nhiên hắn kêu một tiếng «á» kinh hãi, lão đảo thật lui liền ba bước, mặt mày tái mét không còn chút máu, đổ lười một chặp lâu mà vẫn chưa nói được.

Tiểu Phong cất tiếng lạnh lạnh bảo:

– Ta có làm chi đâu mà ngươi sùng sốt thất thần?

– Ngươi ... ngươi chính là Đệ Tam Ma?

– Đúng là ta thì sao?

– Người đánh chết Ngũ Hồ Du Khách. Mười sáu môn phái đang lùng kiếm ngươi khắp nơi. Có sao Thiên Đường có ngã mà ngươi không lên. Địa Ngục

không đường mà ngơoi lại xuống ...

Ngay khi ấy một đại diện áo xanh khác của Liên Giáo đã nhận rõ mặt Tiểu Phong liền co giò chạy xông vào trong Tổng đàn.

Tiểu Phong vẫn đứng y nguyên tại chỗ đồng dặc nói:

- Ta có công hàm giới thiệu để bảo chứng hợp lệ cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo, kẻ nào có quyền cản ngăn?
- Công hàm giới thiệu phải do một trong mười sáu bang phái của tổ chức Liên Giáo bảo chứng mới có giá trị tuyệt đối!
- Không sai. Chương môn của Chung Nam phái.
- Chung Nam phái à? Bộ các hạ nằm chiêm bao sao chứ?

Tiểu Phong biến sắc giận dữ! Chàng rút trong túi áo lấy tờ công hàm giới thiệu liệng đến trước mặt tên đại diện áo xanh của Liên Giáo ấy:

- Ngươi xem kỹ đi!

Tên đại diện áo xanh ấy đọc đi đọc lại mấy lượt về mặt hấn cũng biến đổi liên liên mấy lần. Đó là một việc quả thật không sao có thể nghĩ đến đặng.

Chương môn phái Chung Nam lại đứng ra bảo chứng cho Tiểu Phong tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo là nghĩa làm sao? Một ý nghĩ nảy ra trong đầu óc, hấn nói gion giòn với chàng:

- Tờ công hàm này là thật hay để ta hỏi kỹ lại vị Chương môn phái Chung Nam rồi mới dám chắc!

Tiểu Phong ngăn người hỏi lại hấn:

- Nàng ở đâu? Hiện có mặt tại đây sao?
- Đúng vậy đông đủ mười sáu vị Chương môn của mười sáu bang phái lớn hợp thành Liên Giáo hiện đều có mặt tại đây. Người sợ bị lật bộ mặt giả mạo ra à?

Hấn nói chưa dứt lời đã thấy một vị đạo sĩ bay vụt tới. Hấn chính là Huyền Tư Tử Đường chủ tòa Hình Đường của Liên Giáo. Đến trước mặt Tiểu Phong lễ phép cúi đầu vòng tay, nói:

- Kính chào các hạ. Mười sáu Chương môn có lệnh mời các hạ vào Tổng đường.

Tiểu Phong tính thầm trong trí:

“Đã đến thì không hiền, vì đã hiền, thì không đến, ta mạnh dạn vào tận chốn này há lại sợ bọn mười sáu Chương môn các ngươi sao chứ?”.

Vội quyết tâm ấy chàng chẳng chút do dự tiến bước đi lên bệ đá.

Chàng mới qua khỏi bậc thứ nhất chợt nghe sau lưng có tiếng gọi to:

- Lê đệ!

Trong lòng cả sợ, Tiểu Phong vội quay đầu ngoáy lại.

Dòm qua chàng sừng sốt tưởng chừng hai con mắt của mình quá mạnh không trông thấy rõ. Người vừa kêu chàng đó chính là Bắc Yêu đã lâu chưa được gặp lại.

- Em!

- Chị!

Không khác cặp tình nhân vắng mặt thế gian bỗng nhiên gặp nhau trong một bầu trời xa lạ. Bốn mắt nhìn nhau mà không nói được lời nào. Có điều trong tim cả hai lại vô cùng kích động. Một hồi lâu, Tiểu Phong cất tiếng cười đau khổ, nói:

- Chị! Thật là trải qua một khoảng thời gian quá lâu hai chị em ta xa vắng chẳng thấy mặt nhau!

Bắc Yêu rút về hai luồng nhồn quang u oán. Trong cặp con mắt mờ biết của nàng biểu lộ một tình cảm đau buồn, chua chát lẫn lộn hờn giận và yêu đương nếu lúc ấy không có vô số những con người đang đóng đinh trần trối vào mặt hai người, chắc là họ đã ôm chầm lấy nhau mới thỏa tình nhớ nhung mong đợi. Bắc Yêu thở ra một hơi rầu rĩ, nãy nê:

- Em nói rất đúng. Chị em ta đâu ngờ còn có ngày gặp gỡ lại nhau trên cõi trần này. Em đã gây nên bao việc rúng động, hải kinh trong khắp giới võ lâm!
- Chị biết rõ tất cả mọi việc rồi sao?

Nàng gật đầu:

– Chị gặp Bạch Cơ! Nàng kể hết cho chị nghe!

– Chị giận em lắm phải không?

Bác Yêu vừa lắc đầu nhẹ vừa cười chua chát:

– Không! Chẳng qua giữa chúng ta có một khoảng ngăn cách rất dài. Hôm nay sở dĩ chị đến tận chốn này là để tìm một người!

– Ai?

– Đến lúc ấy rồi em sẽ biết!

Tiểu Phong nhìn thấy dung nhan Bác Yêu có phần biến đổi, gương mặt nàng có phần u uất, đau thương. Chàng sức nhớ lại một đoạn ân tình giữa mình và nàng ngày nào chưa kết nghĩa chị em khăng khít. Bác Yêu có một khoảng đời quá khứ rất thần bí. Giai đoạn quá khứ ấy nàng hứa sẽ kể rõ cho chàng nghe sau khi chàng lấy được Cây Đèn Ma. Tiểu Phong cười, nói buồn tênh:

– Thôi chị à! Chúng ta đi nhé?

– Em vào trong ấy trước đi. Giữa chúng ta còn có nhiều chuyện cần nói, sau rồi sẽ hay.

Chàng gật đầu, chậm chậm bước lên bệ đá, thẳng tiến theo bậc thang.

Nhưng mà trái tim chàng se thắt. Bỗng nhiên chàng có một ý nghĩ âm thầm:

“Người với người trong lúc biệt ly mỗi cảm tình có phai nhạt chẳng? Nếu giữ mãi bền lâu thì sao người con gái trót đã yêu chàng tha thiết nồng nàn giờ đây thái độ khác với ngày nào gần gũi.”

Chàng băn khoăn không giải thích được nỗi thắc mắc trong lòng.

Nhưng mà một sự kiện kinh hãi làm cho Tiểu Phong rung động tâm thần sắp xảy ra tại Tổng đường Liên Giáo trên đỉnh Hoàng Sơn!

Bác Yêu thành linh xuất hiện bất ngờ tại đây hẳn phải do một nguyên nhân quan trọng. Nguyên nhân ấy từ đâu người ngoài cuộc không tài nào hiểu thấu!

Mây gió trong Tổng đường Liên Giáo đã bao dày trên đỉnh Hoàng Sơn.

Mười sáu Trưởng giáo của mười sáu bang phái võ lâm trên chốn giang hồ đã biết rõ Tiểu Phong đã đến. Vì vậy họ bố trí thiên hạ địa võng cùng khắp trong Tổng đàn Liên Giáo từ lâu. Bọn họ chỉ chờ Tiểu Phong vào đó là vây bắt!

Tiểu Phong vào đến sân rộng của Liên Giáo mắt trông thấy vô số bóng người đông như kiến cỏ. Chàng không khỏi kinh thán. Những kẻ đứng sẵn trong sân rộng có độ năm sáu mươi người đông đủ tăng nhân đạo sĩ thường tục.

Càng sợ hãi hơn nữa là trong số đó có Đỗ Tiểu Liên, Chương môn của phái Chung Nam. Sau lưng nàng có ba lão già hộ vệ. Không nói cũng dư biết đó là ba cao thủ thượng đẳng của phái Chung Nam.

Quét nhanh hai luồng nhãn quang vượt qua khắp nơi một vòng bất giác Tiểu Phong biến sắc. Ngọn lửa sát cơ bức cháy phừng phừng trong đôi mắt tinh quang của chàng. Tiểu Phong trông thấy Lãnh Diện Vong Hồn, Giáo chủ Địa Bảo do Thiên Hạ Chi Độc cùng với đồ đệ của hắn là Trang Văn Thổ và Nam Tinh ba đứa bảo hộ đang ở giữa.

Tiểu Phong không dè nén nổi ngọn sóng thù trào sôi sục sục. Chàng nhón gót bắn vút tới trước mặt Lêõnh Diện Vong Hồn.

Nhưng thân hình chàng vừa bật tới thì nhanh tợ điện xẹt một bóng người chặn trước lối đi. Tiểu Phong giựt mình hoảng kinh tức thời quay vút thân hình trở về chỗ cũ. Chàng thấy rõ một lão hòa thượng, tuổi trên bảy mươi, tay lần xâu chuỗi bồ đề đang đứng trước mặt.

Những nhân vật hiện có mặt tại sân rộng của Liên Giáo toàn là những bậc tinh anh nhất trong võ lâm thiên hạ cùng với cao thủ đệ nhứt hảo hạng của mười sáu môn phái giang hồ. Tiểu Phong đánh chết Ngũ Hồ Du Khách để gây cho toàn thể một cơn phản nộ vô cùng.

Không khí căng thẳng sát khí đằng đằng.

Vị lão hòa thượng ấy chính là Pháp Hải Thiền Sư, Chương môn của phái Thiếu Lâm. Cặp mắt của lão tự trừng lên ánh sáng như điện chớp bắn ngay vào mặt Tiểu Phong. Tiếng nói rang rang như tiếng đại hồng chung tự miệng Pháp Hải Thiền Sư ngân vang:

– Thí chủ là Tiểu Phong?

Lê Tiểu Phong bình tĩnh đáp:

– Đúng là tại hạ!

Câu trả lời của chàng làm cho tất cả cao thủ của mười sáu môn phái đều biến sắc. Ai nấy đều bộc lộ sát khí chỉ trừ một mình Đồ Tiểu Liên.

Pháp Hải Thiên Sư cười gay gắt nói:

– Thí chủ đã xuống tay đánh chết Ngũ Hồ Du Khách?

– Không sai!

Mặt hầm hầm sát khí lão hòa thượng dẫn giọng nói tiếp:

– Thí chủ đánh chết Ngũ Hồ Du Khách tức là không xem mười sáu môn phái không người tài giỏi, nhưng vẫn có người định lãnh giáo thí chủ mấy chiêu tuyệt học!

Tiểu Phong buông cao một trận cười ngạo nghễ trả lời liền theo:

– Xin đại sư phụ cho biết môn phái nào?

– Bần tăng là Chương môn của phái Thiếu Lâm!

Trong lòng kinh hãi chàng nói nhún từng tiếng một:

– Đã là Chương môn phái Thiếu Lâm vậy tại hạ xin hỏi đại sư phụ điều này.

Ngũ Hồ Du Khách sát một nhà tám mạng của chú Lê Trung, bôn phận làm cháu tại hạ không quyền trả thù hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Hồi 59

Câu hỏi bất ngờ của Tiểu Phong khiến Pháp Hải Thiên sư không trả lời nổi. Lão hòa thượng ấy chỉ nói buống một câu:

– Việc oán cừu, bọn chúng ta không dự đến. Bọn chúng ta chỉ có trách nhiệm bảo hộ Ngũ Hồ Du Khách không bị sát hại.

– Có điều Ngũ Hồ Du Khách đã chết mất rồi.

– Đúng vậy.

Pháp Hải Thiên Sư lạnh lạnh nói tiếp:

– Ngũ Hồ Du Khách tuy đã chết mà còn có mi đền mạng. Bọn ta đã có lời tuyên ngôn trung trực ấy với Ngũ Hồ Du Khách!

Mặt hầm hầm tức giận, Tiểu Phong nạt to:

– Mang danh nghĩa là Chương môn, bọn các ngươi già hàm cãi buống, không đặt chân lý công đạo làm mực thước, chỉ ý đồng, khoe mạnh với người!

Tiểu Phong này có sợ chẳng? Ta sợ lẽ phải, há sợ bọn các ngươi à?

Chàng cười lạnh lóe nghe lạnh cả xương sống. Chân tiến thẳng vào đám cao thủ của mười sáu môn phái miệng quát vang rền:

– Đâu đứa nào chết trước thì bước tới mau!

Giọng nói đầy sát cơ khiến ai nghe cũng mọc ốc đầy mình.

Đám lượng của chàng làm cho mười sáu Chương môn cùng cao thủ của mười sáu môn phái đều kinh khiếp.

Hai con mắt đỏ rực như hai cục lửa hồng, Tiểu Phong sau khi quét khắp mọi người có mặt ở sân rộng một vòng lại nạt bảo:

– Tại đây có đông đủ mười sáu vị Chương môn địa vị tôn quý, lẽ ra làm việc nào cũng nên xem xét theo công lý chứ đâu lại nhắm mắt làm càn. Nói thật Tiểu Phong này giết chết Ngũ Hồ Du Khách đã có lý do chánh đáng không phải vô cơ vô can. Nếu các người cứ ý đồng mà làm khó Tiểu Phong này thì có chết cũng quyết ăn thua đủ!

Võ công của Tiểu Phong, phạm đã có hai lỗi tai thì ai nấy cũng đều đã nghe qua. Dùng đòn chưởng đánh chết Nam Quân, Tây Thần đâu phải một chuyện dễ dàng. Lại dùng kiếm chém chết Ngũ Hồ Du Khách, còn có người nào mà chẳng hãi kinh! Bởi vậy nhứt thời không một người nào dám liều mạng ra tay đối phó với chàng trước. Bị mắng tưới vào mặt giận thì ai nấy cũng dám giận mà lên tiếng thì cũng chẳng ai dám hé môi. Bao nhiêu người lấy mắt nhìn nhau nín ên thín thút!

Ngay giữa lúc ấy ...

Đỗ Tiểu Liên lê bước sen sạt sạt đi khoan thai đến trước mặt Pháp Hải Thiền Sư cất giọng oanh thánh thót rõ ràng:

– Xin phép Chưởng môn!

Pháp Hải Thiền Sư hơi ngơ ngác hỏi:

– Đỗ Chưởng môn có lời chi bày tỏ?

Đỗ Tiểu Liên thông thả nói:

– Tiểu Phong dùng kiếm giết chết Ngũ Hồ Du Khách. Việc ấy có nguyên nhơn của nó. Ngũ Hồ Du Khách đã hạ độc thủ giết chết cả một nhà Lê Trung lớn nhỏ trai gái già trẻ những tám người! Tội ác đến thế là cùng! Làm giáo chủ của Liên Giáo là một kẻ hung phạm thử hỏi có tổn thương chung cho danh dự uy tín của Liên Giáo không? Xét đúng công đạo võ lâm thì cái chết của Ngũ Hồ Du Khách vẫn chưa đủ giải oan cho tám vong hồn của cả nhà Lê Trung nơi chín suối!

Trách nhiệm của mười sáu môn phái chúng ta là bảo hộ tánh mạng cho vị Giáo chủ của Liên Giáo chớ đâu phải là trả thù cho một kẻ sát nhân?

Câu nói của Đỗ Tiểu Liên công minh chánh đại còn ai có thể đổ tội vào người Tiểu Phong được? Chẳng qua việc này lại rất quan hệ đến danh dự của mười sáu Chưởng môn. Nếu buông tay thả Tiểu Phong thì lời tuyên ngôn đối với vị giáo chủ của Liên Giáo mới làm thế nào? Bị người trong giang hồ xem là bọn không có tín nghĩa để giữ tròn lời tuyên ngôn của chính bọn mình đọc ra tức là tự mình hạ thấp nhân cách của bọn mình xuống sát đất!

Pháp Hải thiền sư nhăn nhó trả lời:

– Việc này không thể bàn qua được, Ngũ Hồ Du Khách tuy tội đáng giết.

Nhưng mà không thể chết được khi giữ nhiệm vụ Giáo chủ! Đó là lời tuyên ngôn trung thực của mười sáu môn phái. Bọn chúng ta không thể thất tín tự nuốt lời mình.

Pháp Hải Thiền Sư vừa dứt lại có người nói tiếp:

– Đúng vậy. Bọn chúng ta không thể tự mình nuốt lời tuyên ngôn của mình ngay lúc đầu đối với Ngũ Hồ Du Khách. Nếu không giữ tròn chữ tín thì còn chi mặt mũi ngó ai!

Tiểu Phong day mặt nhìn xem thì đó là một đạo sĩ.

Đỗ Tiểu Liên lên tiếng lãnh lút hỏi lại:

– Không Thanh Tử Chưởng môn của phái Võ Đang quyết định phải tiêu diệt Tiểu Phong sao?

Không Thanh Tử chậm rãi bước tới trầm giọng nói:

– Phải trừ Tiểu Phong không thể để sống.

Hắn vừa ngừng tiếng lại có người nói tiếp:

– Đúng vậy.

Tiểu Phong nạt to:

– Tốt lắm. Nếu đa số các người thấy rõ phải trừ Tiểu Phong ta đây thì tốt lắm! Chẳng qua ta muốn thấy rõ đũa nào trong bọn các người có thể trừ được Tiểu Phong này!

Hầu hết mọi người đều có dụng tâm diệt trừ Tiểu Phong nhưng tất cả lại sợ võ công của Tiểu Phong. Bởi vậy sau khi chàng nói xong đứng ngoảnh mặt nhìn xem vẫn chẳng thấy một mặt nào dám xông vào. Đầu đó lại riu rít nín ên thín thút.

Liền ngay lúc ấy. Đỗ Tiểu Liên lấy mắt ngó Tiểu Phong bằng một cái nhìn u oán rồi cùng với bọn cao thủ hộ vệ chậm chậm thối lui.

Tiểu Phong gầm vang như sấm nổ:

– Các người toàn là những kẻ hèn nhát, miệt hèn gan sứa. Ta đã thách sao chẳng đũa nào dám ra tay?

Cắt một chuỗi cười nhạt Pháp Hải Thiền Sư vung thân hình mập ú của lão sấn tới trước mặt Tiểu Phong:

– Máo nạp lĩnh giáo thí chủ vài chiêu!

Chàng dòm chừng khoảng sân rộng thấy ai nấy đều sẵn sàng, hể thấy đến lúc là cùng ra tay một lượt. Tiểu Phong cười nhạt:

– Lại càng tốt.

Chàng chưa dứt câu, Pháp Hải Thiền Sư liền xuất kỳ bất ý vẩy mạnh ống tay áo lên. Một luồng chưởng lực nội gia cực kỳ cường mạnh đã đánh bổ vào mình Tiểu Phong. Pháp Hải Thiền Sư xuất thủ mau như chớp, mắt thường không kịp thấy.

Trái tim Đỗ Tiểu Liên hồi hộp vô cùng. Nàng biết rõ trừ một mình nàng ra, tất cả mọi người đang có mặt tại sân đều chờ lúc hè nhau ra tay trừ diệt chàng.

Thật đúng như điều ước đoán của nàng.

Chờ Pháp Hải Thiền Sư vừa đánh tới một chưởng nội gia là bọn chưởng môn của phái Võ Đương, Hoa Sơn, Không Động, Điểm Thương cùng nhảy vào một bước.

Tiểu Phong nhảy lui một bước nạt to:

– Chưởng môn hãy ngừng tay đã. Tại hạ có một lời cần hỏi kỹ!

Pháp Hải Thiền Sư sựng lại hỏi liền:

– Thí chủ định nói chỉ?

Tiểu Phong ung dung hỏi:

– Bọn các người định trừ Tiểu Phong ta là vì binh vực cái chết của Ngũ Hồ Du Khách?

– Đúng vậy!

– Xin hỏi là việc này có liên quan gì đến cuộc tuyển chọn Giáo chủ Liên Giáo không?

Pháp Hải Thiền Sư ngẩn người rồi đáp:

– Thí chủ có ý định tranh chức Giáo chủ Liên Giáo?

– Không sai!

– Chỉ sợ thí chủ không đủ tư cách.

– Sao ngươi biết?

– Không có người giới thiệu!

Pháp Hải Thiền Sư Vừa dứt, tiếng Đỗ Tiểu Liên nói tiếp liền theo:

– Tiểu Phong đã được bốn phái chánh thức giới thiệu tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo.

Lời của Đỗ Tiểu Liên thốt ra, tất cả mọi người đều kinh hãi. Vô số con người tập trung vào gương mặt xinh đẹp như tiên nga của Chưởng môn phái Chung Nam.

Chẳng một ai là không kinh sợ hãi nhiên.

Giấy lát ngấm ngấm Pháp Hải Thiền Sư nói lầm bầm:

– Chưởng môn giới thiệu Tiểu Phong à?

– Vâng! Tệ môn bảo chứng cho Tiểu Phong!

Mười lăm Chưởng môn khác đều biến sắc hãi hùng. Ai nấy ngó nhau kinh ngạc, không một ai nghĩ được là phái Chung Nam chánh thức giới thiệu Tiểu Phong tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo.

Tiểu Phong ngó Đỗ Tiểu Liên mỉm cười! Trong cái cười ấy chứa đựng cả yêu đương lẫn tình tứ. Họ giống hệt một cặp vợ chồng cùng đứng chung một chiến tuyến. Lòng cả hai được an ủi giữa lúc căng thẳng cực kỳ này.

Nụ cười tươi vui trên mặt Tiểu Phong tắt ngay khi đôi mắt chàng chợt nhìn thấy Lãnh Diện Vong Hồn, lửa sát cơ phùng cháy tận đầu.

Lãnh Diện Vong Hồn lạnh toát mồ hôi hột.

Bỗng nhiên Tiểu Phong cất tiếng cười vang như điên. Tiếng cười của chàng không khác tiếng rỗng thét cộp găm nghe đến bay hồn vỡ mật, tất cả những cặp mắt của vô số người tại sân rộng luôn cả đôi luồng nhãn tuyến của Đồ Tiểu Liên cũng dồn về phía Tiểu Phong âm thầm nghi hoặc. Ngưng tiếng cười rùng rợn chàng quát nói:

– Câu chuyện giữa Tiểu Phong này và bọn Chương môn các người hãy tạm gác lại đã. Chờ ta giải quyết vụ này rồi sẽ tính sau!

Ngừng một chút Tiểu Phong nạt to:

– Này Lãnh Diện Vong Hồn. Ta cần giải quyết mối thù của cha mẹ ta với mi trước!

Thân hình chàng sấn tới trước mặt hấn.

Đúng ngay lúc ấy. Không Thanh Từ Chương môn phái Võ Đương thoát lạnh trí trước mặt Tiểu Phong miệng nói leo lẻo:

– Trong Tổng đàn của Liên Giáo, bọn ta không để mi cừu báo với Lãnh Diện Vong Hồn!

Đôi mắt của Tiểu Phong tròn vo, chàng lớn tiếng hỏi:

– Không để ta báo cừu à? Bộ người muốn thay thế cho Lãnh Diện Vong Hồn làm quỷ dẫn đường chắc?

Sát cơ bao dày gương mặt hăm hăm của Tiểu Phong. Sát khí quá đối lạnh lùng khiến ai thấy cũng ớn sợ.

Không Thanh Từ cười mỉa mai:

– Bần đạo có dụng ý đó dã! Chỉ sợ mi không đủ sức.

– Tốt lắm! Hề muốn thì được vừa ý!

Một chương tống vào mặt hấn!

Tiểu Phong đang giận nên chương lực cường mãnh tuyệt luân.

Không Thanh Từ thấy chương phong của đối phương cuộn trào như muôn trùng lượn sóng ập đến, hấn nhảy tạt ra sau tránh khỏi.

Tiểu Phong đánh bồi một chương bên trái liền theo.

Nhưng cùng thời gian ấy một chuỗi ánh sáng xẹt tới. Thanh trường kiếm trên tay Không Thanh Từ đâm ngay vào mặt Tiểu Phong.

Tiểu Phong khen thầm:

“Thân pháp lạ thật!”.

Chàng lách liền ba bước tránh liền ba nhát kiếm của Không Thanh Từ tấn công.

Cũng liền lúc ấy, ba tên Trưởng lão của phái Võ Đương không hẹn nhau cùng nhảy vào một lượt.

Tiểu Phong quát to một tiếng, thân hình vượt tới, thi triển liền bảy thức của thế «kích».

Thân hình chàng còn mơ màng thì một cái, bóng thấy đó mất đó, chỉ thấy chương lực ào ào.

Không Thanh Từ bị bắt buộc thối lui liền miên mười bước mới khỏi bị đánh trúng.

Chợt nghe Tiểu Phong nạt lão:

– Không Thanh Từ! Mau về chỗ cũ.

Liền theo tiếng nạt, chỉ thấy Không Thanh Từ hai chân xiềng liềng, thân hình lão đạo bật lui trở về chỗ hấn đứng ban nãy đúng mười bước.

«Bịch» một tiếng khô khan, hấn té ngồi trên mặt đất, không tài nào dậy nổi!

Tất cả Chương môn, cao thủ có mặt tại trận chẳng một ai là không khiếp vía thất kinh.

Chợt thấy mặt mày Không Thanh Từ trắng xác như tờ giấy bạch, thanh trường kiếm trên tay hấn rút xuống đất cái keng, hai gò má hấn đầm ướt những

giọt mồ hôi to bằng những hạt đậu.

Một tên Trương lão hộ pháp chạy đến đỡ Không Thanh Từ nghèo đầu trên cánh tay, miệng hơ hải hời:

– Chưởng môn bị thương chỗ nào trong mình?

Không Thanh Từ lắc đầu, trả lời:

– Nếu Tiểu Phong không nương tay thì mạng sống của Không Thanh Từ này đã châu Địa phủ mất rồi còn đâu mà hỏi?

Không Thanh Từ tự miệng nói ra mấy lời lại càng làm cho ai nấy kinh hãi hơn nữa. Bởi vì tất cả những người có mặt đều là những nhân vật chọn lựa của võ lâm. Thế mà chẳng một ai thấy rõ Không Thanh Từ bị Tiểu Phong đánh trúng vào đâu mà thương tích trầm trọng đến nỗi nào. Hơn nữa Tiểu Phong còn nương tay không nỡ giết chết Chưởng môn của phái Võ Đang chính tự Không Thanh Từ thủ thật bằng lời nói cảm kích vô cùng.

Đương Không Thanh Từ nói với tên Trương lão, Hộ Pháp kia lại rống to ôm tòi:

– Tiểu Phong, bản đạo lãnh giáo mi mấy chiêu!

Mỗi đũa một bên hông đánh liền bốn chưởng.

Thình lình. Một giọng cười lạnh lớt xé vỡ không trung vang đến.

– Đồ dạn mặt mày dày sao mà không biết xấu hổ.

Giọng nói ấy làm cho ai nấy hoảng kinh. Hai tên Trương lão Hộ Pháp của phái Võ Đang ngóc đầu ngó lên bỗng thấy một thiếu nữ mặc áo đỏ đang đứng oai nghiêm trước mặt.

Thiếu nữ mặc áo đỏ ấy, chẳng phải người nào khác hơn là Bắc Yêu.

Sự có mặt đột ngột của Bắc Yêu làm cho nhiều người cũng kêu ầm lên một tiếng như mất vía. Những ai còn chưa biết mặt Bắc Yêu thì lại ra dấu hỏi nhau:

– Nàng ấy là ai vậy?

Bắc Yêu cười lạnh như tiền, tiến bước vào giữa sân rộng cất tiếng trong ngân lạnh lớt nói:

– Hai người cùng hợp sức ra tay một lượt chẳng sợ chôn vùi danh dự của phái Võ Đang xuống dưới chỗ bản thủ hay sao?

Một tên Trương lão hộ pháp bị Bắc Yêu hạ nhục giật tía hai tai, sần sộ hỏi:

– Con bé này là người nào?

Mặt hầm hầm biến sắc, Bắc Yêu quát bảo:

– Mi bắt đặng ba ngọn liễu điệp phi đao thì ta sẽ nói danh hiệu cho được biết?

Bắc Yêu vừa nói ra là mọi người đã rùn rùn kêu to lên:

– Úy trời! Bắc Yêu.

Bắc Yêu cười đòn như pháo nổ:

– Đúng lắm! Ta chính là Bắc Yêu! Bọn này, nếu đũa nào không sợ phi đao thì cứ dưng vào chéo áo Tiểu Phong xem chơi! Ta chấp hết thầy tụi bay đó.

Đại ma đầu số một trên chốn giang hồ bỗng nhiên xuất hiện gây khiếp sợ cho tất cả người có mặt trong Tổng đường của Liên Giáo.

Trông thấy Bắc Yêu ra mặt, Tiểu Phong cười khò sở trên vành môi.

Lúc ấy Đỗ Tiểu Liên bước nhanh tới bên mình Tiểu Phong, nghiêng tai hỏi nhỏ:

– Lê đại ca, nàng là người yêu của anh đó hả?

Đầu óc rối rắm, chàng ngó chăm chỉ vào mặt Đỗ Tiểu Liên cười nói:

– Phải cũng được. Mà không cũng được.

– Sao kỳ cục vậy?

– Để xong việc này anh nói cho mà nghe!

Tuy là Chương môn của phái Chung Nam nhưng Đỗ Tiểu Liên cũng không thoát khỏi thường tình của nhi nữ. Nàng cười một tiếng đau đớn, trở về chỗ cũ.

Bỗng nhiên Tiểu Phong nạt to:

– Lãnh Diện Vong Hồn nạp mạng cho ta.

Thân hình chàng bắn tới, tay tổng theo một chương.

Lãnh Diện Vong Hồn, ơ hồ không tưởng tượng được Tiểu Phong thân pháp thủ pháp cực kỳ mau lẹ bất ngờ như vậy.

Hắn còn đang hoảng hốt thì chương lực của chàng đẩy tới ngay ngực hắn với thể mạnh khôn lường.

Lúc ấy đứng sát một bên bảo vệ Lãnh Diện Vong Hồn là Thiên Hạ Chi Độc đã lướt tới đẩy liền một chương, miệng nói:

– Lão phu xin tiếp các hạ mấy chiêu!

Tiểu Phong hơi sững sờ một chút. Hai mắt chàng sáng ngời tinh quang.

Chàng vừa dợm ra tay lại chợt nghe Bắc Yêu gọi giục ngược mấy tiếng:

– Em! Ngừng tay đã!

Người nàng đến trước mặt chàng liền theo tiếng gọi, Tiểu Phong thụt lùi ra sau ba bước nhường cho Bắc Yêu.

Thình lình ...

Bắc Yêu buông dài một chuỗi cười lạnh lốt. Trong đôi tròng con mắt xanh biếc của nàng sáng rực tinh quang. Nàng ngó chăm chăm vào Trang Văn Thổ đệ tử của Thiên Hạ Chi Độc nạt hỏi gay gắt:

– Trang Văn Thổ mi nhìn được ta chưa?

Tiếng nạt của Bắc Yêu ngập tràn sát cơ khiến ai nghe lọt vào tai cũng xồn tóc gáy.

Tiểu Phong đoán chắc giữa Bắc Yêu và Trang Văn Thổ hẳn có một quan hệ chi với nhau!

Gương mặt Trang Văn Thổ tái mét. Vẻ kinh khủng biểu lộ rõ ràng. Cả người hắn không khác cái máy tự động thụt lùi một bước.

Hơn vài mươi cao thủ hai sân rộng đồng thời rất đổi ngạc nhiên.

Bắc Yêu rút nhanh năm ngón liễu điệp phi đao cầm sẵn vào tay cười lạnh lạnh hỏi:

– Trang Văn Thổ, ta kiếm mi ngót sáu năm trường ... Mi chắc không quên một đời hạnh phúc của ta bị mi phá nát ... Hiện giờ ta cần đòi mi mà lấy lại ...

Câu nói chưa ra hết mà năm ngón liễu điệp phi đao đã bắn tới một loạt.

Mười lăm Chương môn và cao thủ tại sân rộng của Liên Giáo đều quên mất việc đối phó Tiểu Phong mà ngơ ngác sững sờ theo câu chuyện của Bắc Yêu!

Giữa Bắc Yêu và Trang Văn Thổ đã có một quan hệ xa xưa cũ kỹ như thế nào?

Tiểu Phong sực nhớ lại có lần Bắc Yêu đã cho mình biết. «Tôi, không thể yêu người ... bởi vì ... tôi có một quá khứ bất hạnh ... Người không thể biết rõ mà tôi cũng không thể nói cho người biết rõ ... cho đến mãi mãi ...» Bỗng nhiên ...

Một tiếng quát vang lên, liền theo đó Thiên Hạ Chi Độc vẩy mạnh bàn tay đánh bật năm ngón liễu điệp phi đao của Bắc Yêu ra khỏi mình của Trang Văn Thổ ...

Tiểu Phong đứng ngoài không hiểu ẩn tình giữa Bắc Yêu và Trang Văn Thổ có gì không mà mới gặp, Bắc Yêu đã ra tay sát thủ. Nếu hôm nay không có Thiên Hạ Chi Độc có lẽ mạng của Trang Văn Thổ tàn rồi.

Bắc Yêu thấy Thiên Hạ Chi Độc đánh bật năm ngón liễu điệp phi đao, trong lòng có vẻ hoang mang. Nhưng nhìn lại Thiên Hạ Chi Độc, trong đôi con ngươi của nàng lóe những luồng tinh quang oán độc. Nàng chợt thét lên lạnh lạnh:

– Hôm nay ta sẽ lấy mạng hai thầy trò của ngươi.

Tiếng ngươi con động trên vành môi, Bắc Yêu đã xông đến, tay phải đẩy ra một chương với toàn bộ nội lực.

Chỉ trong nháy mắt một trận giao chiến khốc liệt đã diễn ra giữa Bắc Yêu và Thiên Hạ Chi Độc.

Trang Văn Thổ thấy sư phụ đánh với Bắc Yêu, trong đầu của y lóe ra bao ý nghĩ, vừa sợ hãi vừa phấn khởi. Trang Văn Thổ chọt búng người vào cuộc chiến để liên kết cùng Thiên Hạ Chi Độc tấn công một mình Bắc Yêu.

Nhưng y vừa chực thực hiện ý định chợt có một cơn gió thoảng thổi nhẹ đến.

Trước mặt y đã xuất hiện một thiếu nữ vận áo trắng, Dung nhan như bậc tiên thiên giáng trần.

Bóng trắng ấy chính là Lý Băng Ngọc.

Trang Văn Thổ hoảng hốt lùi lại. Mồ hôi của hắn rịn ra khắp người, vì chính lúc này nếu không có Thiên Hạ Chi Độc, mạng của hắn đã tiêu dưới năm ngón liễu diệt phi đao của Bắc Yêu.

Nàng quát bảo oai nghiêm không khác một lệnh truyền của vị tử thần với loài ác quỷ:

– Lũ người của Địa Bảo hung tàn khét tiếng giang hồ, hôm nay những đứa nào theo Lãnh Diện Vong Hồn tìm đến nơi đây toan tính gây nên bạo kiếp cho võ lâm thì đừng hòng thoát thân rời khỏi Tổng Đàn của Liên Giáo. Công đạo võ lâm phải triệt để thi hành nghiêm túc. Lưới trời tuy thưa mà kẻ tàn ác khó lọt, luật báo ứng nhân tiền sẽ cho ai nấy trông thấy đang làm gương!

Giọng nói của Lý băng Ngọc trong ngần như tiếng khánh của nàng rung chuyển như sấm sét. Đương trưa mà lời nàng khiến tất cả những nhân vật của Địa Bảo có mặt trong sân rộng của Tổng đàn Liên Giáo run phát rét!

Không ngờ cuộc thịnh diễn của võ lâm hôm nay xảy đến một cách hào hứng phi thường, tái diễn trong nội bộ của Liên Giáo mà kẻ đánh phèng la cổ võ lại chính là mười sáu Chương môn của mười sáu bang phái giang hồ.

Giữa những quát tháo vang rền lở đất long trời, Bắc Yêu và Thiên Hạ Độc ác đấu với nhau không can nổi.

Hai con người lỏng lách của Tiểu Phong lần từ trên thân thể Bắc Yêu sang qua gương mặt của Lý Băng Ngọc. Chẳng bỗng nhiên bỗng chốc trong dạ, trái tim rộn rã nổi cơn, tâm thần như mê, như tỉnh.

Gương mặt yêu kiều, diễm lệ tuyệt trần của Lý Băng Ngọc vẫn biểu lộ một vẻ u oán như xưa. Nàng như yêu đương rào rạt, như tình tứ mặn mà, như mơ buồn man mác, như oán hận sâu xa, như khổ đau thấm thía ...

Tiểu Phong chậm chậm cúi gục đầu ngó xuống. Chẳng nghĩ ngợi bắn khoăn:

“Nàng dường thế yêu ta mà cũng dường thế giận ta. Nàng tát vào mặt ta một cái nẩy lửa. Vì có nào nàng từ chối tình yêu đắm đuối nồng nàn của ta? Trời đất bao la mà dường thế chỉ có một nàng là đối với ta chẳng chút động tâm”.

Chàng phì hơi thở dài một tiếng náo nùng nhẹ nhẹ. Đau buồn, tê tái, chua xót cảm thương, chàng lặng lẽ âm thầm gần như muốn khóc to thành tiếng nghẹn ngào, nước nở. Lệ tình đầm ướt vành mi!

Sự thật Tiểu Phong nào có biết được mối tình sâu đậm vỡ nát con tim của nàng đối với chàng. Trên biển tình nổi sóng Lý Băng Ngọc là thiếu nữ yêu chàng thắm thiết chân thành, đậm đà nồng đượm hơn hết. Tiếng thở đã vừa ra khỏi miệng bên tai Tiểu Phong liền nghe giọng nói sùt sùi thồn thức Lý Băng Ngọc:

– Lê tướng công lo nghĩ điều gì, nhớ nhưng ai thế?

Ngước mắt nhìn lên thấy Lý Băng Ngọc điểm nụ cười tẻ tái trên môi. Nàng đứng trước mặt chàng. Nụ cười vẫn đau thương như cũ.

Tiểu Phong hỏi vặn lại nàng:

– Tại sao nàng hỏi tới câu đó?

– Chàng có tâm sự gì mà trông buồn bã quá!

– Không! Tôi chẳng có tâm sự gì ráo!

Nàng mỉm cười chua xót, nói:

– Đừng chối quanh. Trông vào gương mặt đắm chiêu mơ mộng, tôi đoán chắc là chàng đang tưởng nhớ đến một cô nào! Phải nhớ Bạch Cơ không?

Tiểu Phong rầu rĩ nói tiếp liền theo câu hỏi của Lý Băng Ngọc:

– Không đúng! Tôi đang nghĩ ngợi về nàng!

– Về tôi? Ừa nghĩ ngợi cái gì?

Lý Băng Ngọc cười tự nhiên, làm như nàng chẳng có gì để cho Tiểu Phong đáng nghĩ ngợi về chàng.

Lý Băng Ngọc cố che dấu mối tình thâm kín của mình đối với chàng. Sau cùng nàng lại hỏi:

– Anh không đang tưởng nhớ Bạch Cơ thì là nghĩ ngợi về Bắc Yêu ... Ồ hay là Đồ Tiểu Liên.

Tiểu Phong choáng váng óc, chàng buột miệng nói:

– Đồ Tiểu Liên?

– Đúng! Người vợ của chàng, Chương môn phái Chung Nam, có chân trong tập đoàn Liên Giáo!

– Sao mà nàng biết rõ việc riêng của tôi hết vậy?

– Tôi có tài bói toán biết được mọi việc!

Lý Băng Ngọc cười. Giọng cười của nàng buồn bã thê lương ai nghe phải náo lòng, xót dạ đến rơi nước mắt!

Tiểu Phong cười nảo nùng tê tái rồi hỏi:

– Cái tài bói toán của nàng thật là hay, ờ, phải rồi nàng đã quen biết Bắc Yêu trước đó chỉ?

– Mới quen biết chừng vài giờ đồng hồ thôi!

– Câu chuyện giữa Trang Văn Thổ và Bắc Yêu nàng hiểu chớ?

Lý Băng Ngọc gạt đầu. Nàng hỏi lại Tiểu Phong:

– Chàng có tình với Bắc Yêu?

– Đó là việc riêng của tôi.

– Vâng! Tôi chỉ hỏi chàng cho biết, còn có hay không chẳng liên quan chi đến tôi!

Ngẫm nghĩ giây lát, chàng nói:

– Cũng có thể là có!

Cười đau buồn khổ sở, nàng nói:

– Năm tháng lạnh lùng, sớm chiều quanh quẩn một tấm chân tình, một bầu tâm sự một kiếp má hồng, than ối rồi đây sẽ ...

– Sẽ ra làm sao?

Lý Băng Ngọc cười gượng héo hon:

– Sẽ đậm mối hận tình mà chôn vùi dưới lớp đất vàng.

– Cái gì?

Tiểu Phong thất kinh hồn vía háp tấp hỏi to:

– Chôn vùi nắm xương dưới lớp đất vàng?

– Đúng như thế!

– Bắc Yêu sắp chết?

– Người sanh trên cõi tạm, ai mà chẳng chết?

Tiểu Phong hoảng sợ toát lạnh cả mồ hôi. Cứ theo ý tứ trong câu nói của Lý Băng Ngọc mà nghiệm thì dường như Bắc Yêu sắp làm một việc gì ngoài óc tưởng tượng của chàng. Chết? Chết bằng cách gì? Vùi xương dưới đất vàng?

Bao giờ sẽ vùi thân? Tiểu Phong bần khoản, bối rối, ngơ ngẩn thần thờ.

Lý Băng Ngọc cười giả lả mấy tiếng, nói:

– Cần chi phải nghỉ ngơi vào lòng cho lắm, này Lê tướng công ơi! Bắc Yêu thương chàng cũng giống như Bạch Cờ yêu chàng một thứ. Chàng chỉ biết một điểm ấy cũng đủ mãn nguyện một đời của nàng rồi.

Nàng lại cười rồi nói tiếp:

– Tôi cần giúp Bắc Yêu một tay để trừ diệt Thiên Hạ Chi Độc cho rồi!

Dứt câu, Lý Băng Ngọc bay vào trong trận ác chiến.

Tiểu Phong bị sự việc đưa đến quá đổi đột ngột nên run khiếp cả người. Bắc Yêu là một phụ nữ bất hạnh trên đời. Cái đó chàng có thể hiểu được. Nhưng nội dung của tình hình ấy ra làm sao, thật chàng không làm sao biết được rõ ràng.

Bên tai của Tiểu Phong, giọng nói âu sầu của Lý Băng Ngọc còn văng vẳng chưa bay. Nàng sẽ đem mối hận tình thương mà chôn vùi dưới lớp đất vàng.

Chàng nghiêng chặt hai hàm răng, tự bảo thầm:

“Chẳng cần biết đến thân thế của Bắc Yêu ra sao, ta đã yêu nàng, ta thề một câu sẽ lấy nàng làm vợ. Mãi mãi ta yêu nàng”.

Nhưng lời ước nguyện của Tiểu Phong có thành sự thật hay không?

Giọng nói lãnh lốt của Lý Băng Ngọc ngân vang:

– Hai vị hãy tạm ngừng tay.

Tiểu Phong ngược mắt nhìn lên. Chàng thấy sau tiếng nói lãnh lốt của Lý Băng Ngọc kêu lên thì hai người đang ác chiến trong trận liền ngừng tay thối lui ra sau mỗi người hai bước.

Lý Băng Ngọc thoảng nhanh thân hình như điện đã đứng ngay chính giữa chặn ngang cả hai. Nàng cất giọng trong trẻo oai nghiêm, nói:

– Bắc Yêu cô nương hãy nhường người này lại cho tôi.

Thiên Hạ Chi Độc trợn độc cặp mắt trắng ngời quát bảo giận dữ:

– Nàng muốn chết hả?

– Cái đó chưa hẳn đã!

Thiên Hạ Chi Độc cười lạnh lạnh rợn người:

– Tốt lắm! Nàng không sợ chết thì cứ xưng tên họ ra đi.

– Mi chưa xứng đáng!

– Thế thì nàng là môn hạ của ai?

Lý Băng Ngọc chưa mở miệng trả lời, bỗng nhiên có giọng của một người nói:

– Thiên Hạ Chi Độc chẳng lẽ mi chưa biết nàng là môn đệ của người nào sao?

Giọng nói phát ra quá đổi bất ngờ khiến cho Thiên Hạ Chi Độc hốt hoảng quay đầu ngó lại. Hắn thấy rõ ràng một người mặc áo đen chẳng biết đến lúc nào mà đứng sờ sờ một bên, không hề hay biết. Thiên Hạ Chi Độc nạt hỏi:

– Mi biết hả?

– Hẳn là ta biết rồi. Còn người mở trao tráo gần lọt trông mà hòn núi Thái Sơn ở trước mặt cũng không trông thấy. Đồ đui mà còn làm tàng! Nè ta làm ơn nói cho mi biết nhé! Vị cô nương này là đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ, nghe chưa?

– Thế nào? Đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ sao?

– Đúng như vậy!

Thiên Hạ Chi Độc nghe người mặc áo đen giới thiệu Lý Băng Ngọc xong bất giác cả kinh vững vững thụt lùi liền ba bước dài. Mặt mày hắn xanh lét!

Điều ấy chẳng riêng chỉ một mình Thiên Hạ Chi Độc hoảng kinh mà tất cả những Chương môn có mặt tại trận thấy đều hãi sợ. Ai nấy đều nghĩ thầm trong trí:

“Phải rồi nàng ấy là đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ hèn chi võ công cao siêu tuyệt đỉnh”.

Lý Băng Ngọc mỉm cười day sang phía người mặc áo đen cất tiếng trong trẻo nói:

– Lão tiên bối vẫn mạnh giỏi!

– Mạnh giỏi! Nàng cũng mạnh giỏi?

Người vừa đến không phải là ai khác, chính là nhon vật thần bí oai danh chấn động khắp cả thiên hạ võ lâm dưới cái biệt hiệu Thần Hồ Chủ nhon!

Quét hai luồng nhân quang sáng ngời như hai ngôi sao chói rạng dưới bầu trời lác đác sao thưa, Thần Hồ Chủ nhân thông thả nói:

– Ân oán của giang hồ, hôm nay cũng phán đoán cho rồi.

Câu nói khoan thai của Thần Hồ Chủ nhon vừa dứt chợt nghe giọng nói lạnh lốt của Lý Băng Ngọc quát vang:

– Thiên Hạ Chi Độc, xem chương!

Tiếng quát làm rộn rục con tim mọi người. Theo liền tiếng quát ấy, bóng trắng vung múa khắp nơi, một bóng người xẹt thẳng như sao băng vào mình Thiên Hạ Chi Độc!

Trong một thời gian chớp nhoáng ấy, liền tiếp năm chương đánh tới.

Tiểu Phong hoang mang chạy đến trước mặt Thần Hồ Chủ nhon cung kính chào mừng:

– Văn bối kính chúc tiên bối mạnh giỏi!

– Cám ơn! Cám ơn! Thôi đừng bày chuyện lễ phép phiền phức. Hỏi thăm qua loa đủ rồi!

Cử chỉ tôn kính của Tiểu Phong đối với Thần Hồ Chủ nhon làm cho tất cả bao nhiêu cao thủ thượng đẳng có mặt tại sân trong Tổng đàn của Liên Giáo đều sững sốt không hiểu. Bởi vì Tiểu Phong là người cực kỳ ngông cuồng, cao ngạo, dưới mắt chẳng xem ai ra gì thế sao lại tỏ ra kính nể, lễ phép với người mặc áo đen này đến thế? Đó mới là một việc ngoài hỷ ý liệu của mọi người.

Hàng mấy ngàn người có mặt, toàn là nhon vật chọn lựa của võ lâm, kể cả mười sáu Chương môn của mười sáu môn phái giang hồ, chẳng người nào biết mặt người ấy là ai. Nhưng người của mỗi môn phái có mặt đều được Thần Hồ Chủ nhon cứu mạng.

Liền ngay khi ấy ...

Bác Yêu chạy đến gần bên Tiểu Phong kêu nói:

– Em!

Tiểu Phong nghe kêu quay mặt ngó lại. Chàng trông thấy gương mặt xinh đẹp của Bác yêu hiện ra vẻ đau đớn cực kỳ. Chàng hỏi:

– Việc gì thế?

Bác Yêu hé răng rồi lại mỉm môi không nói. Một chớp sau nàng mới thốt nên lời:

– Chúng ta dường như thay đổi hết. Lòng người ... Tất cả đều thay đổi.

Nàng nói lẩm bẩm trong miệng một mình, dường như nói với Tiểu Phong.

Cười xót xa đau đớn mấy tiếng nàng lại nói tiếp:

– Ta cần phải trả mối thù năm năm ...

– Thù gì?

Bác Yêu lặng thinh không đáp. Chỉ thấy nàng chậm chậm đi lại phía Trang Văn Thổ nạt vang như sấm:

– Trang Văn Thổ, nạp mạng cho ta.

Thân hình bắn vút tới công liền ba chương ào ào dậy gió.

Bác Yêu vừa mới thò tay, bỗng nghe Nam Tinh cười lạnh lạnh một tiếng, đánh bổ vào ngực nàng một loạt chương.

Bỗng nhiên Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung hét to một câu xé tai:

– Nam Tinh! Ta bảo trước cho mi giữ hồn. Nếu mi còn xen vào công việc của kẻ khác thì ta lấy mạng, mi đừng trách ta.

Tiếng hét ấy tràn đầy một thứ sát cơ hết sức khủng bố, tất cả những ai có mặt tại chỗ đều sững gáy, nổi da gà. Quả nhiên Nam Tinh bị tiếng hét ấy cướp hồn, vội vã rút tay dừng lại.

Chợt nghe Thần Hồ Chủ nhân Từ Thạch Trung sát khí hằm hằm dần giọng nhấn mạnh từ tiếng một:

– Nam Tinh, mi đừng lên mặt hung hăng toan giờ trò khiếp nhược đánh lên Bắc Yêu như lần trước đã phóng trộm ám khí đáng hại người sau lưng! Ta mà tiêu diệt mi chỉ nhọc sức đưa thẳng bàn tay lên là kết liễu mạng sống mi ngay.

Những người có mặt tại sân rộng Tổng đàn của Liên Giáo đều cho lời nói từ miệng người mặc áo đen ấy thốt ra là lớn. Nói, khoe khoang, không khỏi ba hoa khoeác lác. Danh hiệu Nam Tinh bị liệt vào sổ ma đầu thứ hai trên chốn giang hồ.

Lòng nham hiểm, ác độc của hắn chẳng những ai nghe cũng đều chết khiếp mà võ công của hắn cao cường, trên chốn giang hồ cũng chưa dễ mấy ai bì kịp như là độc môn ám khí của hắn. Thế thì người mặc áo đen này là ai mà dám bảo rằng chỉ nhọc sức giờ tay là giết mạng hắn dễ dàng? Trên đời quyết không thể có nhon vật nào làm được việc ấy. Mặc dầu tất cả ai nấy đều cho người mặc áo đen ấy là huênh hoang lỗ miệng. Nhưng sự thật thì đúng như lời Thần Hồ Chủ nhân Từ Thạch Trung vừa nói ông ta rất có thể giờ tay. Giá chân là tiêu diệt mạng sống của Nam Tinh chẳng chút nhọc công.

Nam Tinh cười nhạt một cách mỉa mai:

– Chính ta muốn được xem mi làm thử đã! Kẻ bắt tài thì hay khoeác lác nên chỉ mới có câu thùng trống kêu to. Nhưng ta cảnh cáo trước họ mi đề phòng là ta không nương tay mà mấy con ung của ta nuôi lại cũng rất ghét những đứa nào dám xúc phạm đến ta, chúng nó có xé xác mi cũng ráng mà chịu, đừng kêu la khóc lóc vô ích nhé!

Câu nói của Nam Tinh vừa khoe khoang võ công cao cường của mình, vừa hăm he người mặc áo đen ấy về sự ác độc của mấy con chim ung hắn tập rèn nuôi dưỡng.

Thần Hồ Chủ nhân Từ Thạch trung biến sắc. Ông ta quát bảo:

– Mi nói thật à?

– Không sai! Lời ta nói đâu chắc đó, không phải như mi.

– Tốt lắm! Tốt lắm mi đã muốn thì ta sẵn sàng cho mi được toại nguyện!

Thần Hồ Chủ nhân Từ Thạch Trung vừa dứt lời chợt nghe Nam Tinh hú vang lên mây xanh ba tiếng lanh lảnh!

Bảy con chim ung dữ từ bên trong rừng rậm bay ồ ra.

Tiểu Phong trông thấy bảy con chim ung bắt ngờ bay đến trong lòng hoảng hốt thất kinh.

Thần Hồ Chủ nhân Từ Thạch Trung rảo mắt nhìn bảy chim ung ấy, cất tiếng cười giòn:

– Mi tưởng có mấy con chim nhỏ nhút này trợ sức mà dọa ta à? Nói trước cho mi biết là ta chỉ vung nhẹ bàn tay, mạng sống của bảy con vật đó nát thành xương vụn!

Nam Tinh cười ha hả một cách tự đắc:

– Nếu mi làm được như lời mi thì Nam Tinh ta đây tình nguyện tự chặt bỏ đi cánh tay trái. Từ rày về sau mãi mãi không lộ mặt ra ngoài chốn giang hồ!

– Mi nói thật chứ?

– Người quân tử như ta không nói hai lời. Chi sợ đứa tiểu nhon nhi mi nói nặng mà làm không nặng, phải làm bản bàn tay đập nát thân mi đó thôi!

Thần Hồ Chủ nhân Từ Thạch Trung cười một tiếng khoan thai thờ thả. Cặp mắt sáng ngời của ông ta quét qua một loạt bảy con chim ung khổng lồ đang đảo giữa không trung. Bàn tay một của ông ta chậm chậm đưa lên.

Mấy ngàn con người tại sân rộng Tổng đàn của Liên Giáo đều ngó theo không nháy. Ai nấy đều quyết xem cho rõ người mặc áo đen ấy có võ công tuyệt học như thế nào mà dám làm chuyện kinh người trước mặt Nam Tinh, chủ nhân của bảy chim ác độc mà khôn lanh không kém chi người có luyện võ công này.

Ngón tay trở trên bàn tay mặt của Thần Hồ Chủ nhân Từ Thạch Trung chìa thẳng lên. Thành linh nghe ông ta quát to một tiếng, ngón tay trở co lại. Một con chim ung theo ngón tay rút xuống kêu «quác» một tiếng thảm thiết. Minh nó nằm trên mặt đất, hai cánh bị tét nát, máu tươi trong miệng ọc xối ra như mưa.

Thần chỉ kinh người ấy thật chưa hề có ai nghe thấy. Mọi người đều thất sắc sợ hãi, kêu lên một tiếng thất kinh, bụng nghĩ thầm:

“Người này là ai mà lại luyện được môn ngưng khí thương nhon là một tuyệt học tối cao của võ lâm bí truyền ...”.

Còn đang nghĩ ngợi thì tiếng kêu «quác» thứ hai lại kêu lên thảm thiết hơn.

Một con chim ưng khác rớt xuống đất, mình mẩy nát thành mảnh, mình máu đầm đìa đỏ lóng. .... Liên theo là con thứ ba ... con thứ tư ... chết càng thảm thiết hơn nữa.

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung chỉ dùng một môn tuyệt học «Ngưng Khí Thương Nhon» ấy mà mấy ngàn cao thủ thượng đẳng võ lâm có mặt tại chỗ đều hốt hoảng rụng rời. Người nào trông thấy cũng lạnh toát mồ hôi hột đầm mình.

Ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung mặt mày trắng xóa, hai gò má ướt đầm mồ hôi hột to bằng những hạt đậu.

Tiểu Phong biết rõ nội lực của ông ta bị tổn thương chẳng ít. Liên đó chàng sấn bước đến trước lên tiếng hỏi:

– Lão tiên bối không sao trong người chứ?

– Không sao cả!

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung thò tay vào túi áo lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng ...

Liên khi ấy, chợt nghe kêu rú lên một tiếng thảm thiết, Nam Tinh miệng máu tươi như mưa xối, hai chân xiềng niềng thối lui ra đằng sau, cả người lao đảo rồi té ngựa ra trên mặt đất.

Tiếng kêu rú thảm thiết ấy khiến tất cả những người có mặt tại chỗ còn đang bản thần nghĩ ngợi đều run rẩy kinh hoàng. Nam Tinh vì xót xa thương tiếc bầy chim ưng yêu quý hơn cả tánh mạng của hắn nên mới đau đớn cực độ trong lòng, chẳng còn muốn sống. Đã vậy hắn lại đứng gần Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung đang thi triển môn «Ngưng Khí Thương Nhon» tiêu diệt bầy chim ưng nên cũng bị ảnh hưởng đến chân khí trong người, không còn đủ sức chịu đựng!

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung cười nhạt một tiếng, nói giọng rang rang như chuông ngân:

– Bầy chim ưng hung ác này đã theo lệnh tên chủ hiểm độc của chúng nó giết hại vô số mạng người trong giang hồ cần phải tiêu diệt toàn bộ không nên để sống.

Miệng nói dần từng tiếng, chân ông ta chậm chậm tiến bước đến chỗ Nam Tinh té nằm dưới đất. Người của mười sáu môn phái chẳng một ai là không mọc ốc cùng mình.

Lãnh Diện Vong Hồn cất tiếng cười thò thè lạnh lùng. Hắn bắn mình vọt tới một cách bất ngờ vừa chặn đường Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung vừa quát to tiếng hỏi:

– Mi định làm giống gì đó hả?

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung bỗng nhiên trông thấy Lãnh Diện Vong Hồn lướt tới cản đường, ông ta vừa toan mở miệng thì chợt nghe Tiểu Phong nạt rền một tiếng, bảo ngay:

– Lãnh Diện Vong Hồn, nấp mạng cho ta ...

Tiếng nói chưa dứt, hai chưởng đánh ra ào ào nổi gió.

Ngay khi Tiểu Phong vung tay tấn công Lãnh Diện Vong Hồn thì Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung đã thi thổ thân pháp thần tốc tuyệt luân thoáng nhanh một cái, đến sát bên người Nam Tinh. Tay mặt vung tới tống ra một chưởng tay trái tống ra liền theo ...

Chưởng lực nháng lên như chớp giật. Một tiếng «ư» nghẹn thở thốt ra từ miệng Nam Tinh.

Tiếng «ư» nghẹn thở ấy làm rúng sợ tất cả mọi người có mặt tại chỗ. Ai nấy rảo mắt nhìn lên chợt thấy cánh tay trái của Nam Tinh máu me đầm đìa rớt văng xuống đất!

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung cười lạnh lạnh nói:

– Cái đó là do miệng mi đã tự nguyện, chẳng trách chi ta.

Thủ đoạn của Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung làm cho vô số cao thủ ở sân rộng Tổng đàn của Liên Giáo khiếp sợ rợn hồn, tự bảo thầm trong bụng:

“Thủ đoạn thật là tàn nhẫn!”.

Thình lình Tiểu Phong quát vang tiếng bảo:

– Lãnh Diện Vong Hồn hãy tiếp thêm ta mấy chưởng!

Tiếng quát vang của Tiểu Phong làm phát rét tất cả mọi người có mặt tại chỗ. Ai nấy ngược mắt nhìn xem thấy Lãnh Diện Vong Hồn bị Tiểu Phong đánh toi bời không còn sức chống đỡ. Cứ xem tình hình ấy cũng thấy rõ Lãnh Diện Vong Hồn giỏi lắm là chịu đựng trong vòng mười chiêu cũng phải bỏ mạng dưới tay của Tiểu Phong ...

Bỗng nhiên ... Một tiếng quát vang tiếp liền theo một tiếng rú thảm thiết. Mọi người có mặt tại sân rộng đều giựt mình quay mắt nhìn về phía có tiếng ấy phát ra ... Tiếng quát vang từ cửa miêng xinh đẹp như đóa hoa anh đào Lý Băng Ngọc nạt lên giận dữ. Tất cả những ánh mắt đều chới ngời vì chẳng một ai là không trợn dọc hai con ngươi hãi hùng kinh ngạc.

Tiếng quát vang lạnh lót của thiếu nữ áo trắng Lý Băng Ngọc vừa ngưng thì tiếp liền tiếng kêu rú thảm thiết thét lên chất chứa. Chỉ thấy thân hình của Thiên Hạ Chi Độc không khác mũi tên bị bắn khỏi cây cung cứng, bay động đầu vào một gốc cây cổ thụ to lớn.

Giựt mình cả sợ, không hẹn nhau mà ngàn người như một đều kêu lên một tiếng thất kinh. Vì cũng trong thời gian chớp nhoáng ấy, cái đầu cứng rắn không khác trái dừa khô của Thiên Hạ Chi Độc bị đập thẳng vào gốc cây đại thụ bẽ sọ, văng óc chết tươi, máu tuôn đỏ đất!

Vô công của thiếu nữ áo trắng Lý Băng Ngọc lại làm cho người của mười sáu môn phái hỗn vía không còn, bụng bảo đảm

“Thật không hổ là đệ tử của Vạn Thế Tiên Cơ ... Vô công quả kinh thế, khiếp tục ...”.

Ai nấy còn đang nghĩ ngợi lại nghe giọng nói giận dữ của Bắc Yêu nạt vang như sấm nổ:

– Trang Văn Thỏ, hãy đón phi đao của ta ...

Trong sát na ấy, mười hai ngọn liễu điệp phi đao bay chớp sáng ngời vào người Trang Văn Thỏ, mặt mày còn đang sững sờ kinh hãi.

Phi đao của Bắc Yêu là môn tuyệt học rung động khắp chốn giang hồ. Mười hai ngọn liễu điệp phi đao từ tay nàng phóng ra mau như chớp nhoáng.

Mười sáu môn phái, trừ Lãnh Diện Vong Hồn ra, chẳng một ai là không sợ hãi rợn hồn. Nhìn vào tình hình trước mắt mà phỏng đoán thì Thánh Địa của Liên Giáo không thể nào tránh khỏi một cuộc tàn sát đẫm máu tanh hôi, ô ứ!

Có điều giữa lúc mọi người còn đang nghĩ ngợi lo âu thì Trang Văn Thỏ đã chết một cách thảm thê dưới ngọn Liễu điệp phi đao của Bắc Yêu.

Bắc Yêu từng người một cái. Bao nỗi uất hận chứa trong lòng từ bao lâu nay bỗng nhiên được cởi mở, nàng ngược mặt thở ra một hơi khoan khoái.

Nhưng rồi nàng bỗng biến sắc âu sầu, thân hình kiều diễm nõn nà của nàng lão đảo một vòng. Đôi tròng con mắt mơ buồn xanh biếc của nàng rung hai hàng châu lệ ...

Tình hình ấy lại khiến cho những người có mặt tại chỗ ngẩn ngơ, không sao hiểu thấu.

Bắc Yêu đã quyết tâm giết chết Trang Văn Thỏ, thế sao nàng lại rơi lệ khóc thương?

Chẳng qua tất cả những người có mặt tại chỗ không tài nào biết rõ nỗi đau thương tràn ngập trong lòng Bắc Yêu! Bởi vì nàng đã tự tay hạ sát chồng nàng!

Bắc Yêu đã từng yêu đương đắm đuối như đại như ngây người đàn ông ấy! Nàng cũng đã mất hết tất cả những cái gì yêu quý nhất của đời nàng ...

Biển tình xuân mộng, biển giận âm u, bao nhiêu nỗi lòng ai oán sầu vương mặc dầu đã kết cuộc, nhưng vết thương tình vẫn rạn nứt quả tim, khiến người đàn bà bất hạnh ấy không sao xóa nhòa trong trí nhớ.

Nàng khóc ...

Nàng khóc vì đau đớn lòng.

Trang Văn Thỏ chỉ là một hình bóng mờ đối với mối tình thâm thúy của nàng, nhưng cái hình bóng mờ ấy vẫn khắc ghi vào tâm khảm, huớng nửa nàng lạt mất hết mọi thứ yêu quý của đời nàng cho hắn.

Bắc Yêu có chồng mà chẳng một ai biết rõ, kể cả Tiểu Phong. Nhầm lúc này đang sống những ngày quạnh hiu mà tánh mạng của nàng, nàng cũng không màng đến thì Tiểu Phong, một thiếu niên khôi ngô mỹ lệ thành linh được nàng mở cửa tình yêu.

Từ đó Bắc Yêu say mê Tiểu Phong, khao khát được cùng chàng sống mãi bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Hồi 60

Hai người vừa xuất chương ấy chẳng phải ai xa lạ mà chính là Pháp Hải Thiên Sư – Chương môn nhân chùa Thiếu Lâm và người thứ nhì là Không Thanh

Từ – Chương môn nhân phái Võ Đương. Hai vị Chương môn nhân cùng xuất thủ một lượt nên chương phong như sóng dậy biển khơi, âm ỉ quật thẳng vào Tiểu Phong.

Giữa lúc tâm thần Tiểu Phong còn đang xáo động, chàng không ngờ hai vị Chương môn nhân cùng một lúc ra tay đối phó với chàng. Nếu Tiểu Phong không bị Bạch Cơ cho uống «Tán Công Phấn» thì «Vạn Năng Thần Công» hộ vệ chàng cũng chẳng sợ gì, nhưng đàng này hoàn toàn ngược lại, hiện nay chàng không còn có khả năng thần kỳ ấy nữa. Kinh phong như vũ bão ập đến, chàng rung động tâm thần, vừa lúc Tiểu Phong nghiêng rặng ken kết, vận dụng tất cả chân nguyên đồ thẳng vào chương hình của Pháp Hải Thiền Sư và Không Thanh Từ.

Đánh thẳng tất cả người chết hoặc trọng thương, mạng của Tiểu Phong e khó tồn vì chàng không chết nhưng không thể nào thoát khỏi Tổng đàn Liên Giáo.

Chưa đầy một nháy mắt, hai luồng kinh lực sắp chạm nhau chợt một bóng đen với thân pháp vô cùng mau lẹ. Bóng đen ấy xẹt vào cuộc chiến. «Bùm».

Bằng một nội lực chưa từng thấy trên chốn giang hồ, bóng đen đã đánh bật hai luồng chương lực của hai vị Chương môn và của Tiểu Phong. Bóng đen đứng sừng sững giữa hai người. Người ấy chính là Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung.

Pháp Hải Thiền Sư và Không Thanh Từ từ lúc lẫn lộn trên chốn giang hồ chỉ biết ngoài Vạn Thế Tiên Cơ thật chưa có nhân vật nào có một nội lực kinh hồn như vậy. Cả hai thất kinh hồn vía, lấy mắt nhìn nhau! Rồi cả hai lỗ bốn con mắt rực rực bốn tia ánh sáng hải hùng ngó thẳng vào gương mặt nghiêm trọng của Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung. Pháp Hải Thiền Sư vòng tay xá ông ta hỏi:

– Xin thí chủ cho bản tăng được nghe huy hiệu của mình.

Thần Hồ chủ nhon Từ Thạch Trung cười thần nhiên đáp:

– Ta đã quên mất tên họ mình lâu rồi. Chẳng qua nếu bọn các ngươi mà nghĩ rằng ta không đủ tư cách dễ trực tiếp can thiệp vào vụ này thì cũng không sao. Ta sẽ gọi vài ba người khác đến đây ngay để nói chuyện với bọn các ngươi vì chắc bọn các ngươi không lạ gì những người ấy!

Nói xong, ông ta ngước mắt ngó lên vòm trời trong vắt chu miệng huyết một tiếng sáo gió lạnh lớt ngân vang ...

Tiếng sáo miệng sắc bén như guom, mừng rỡ đâm thủng màng tai những người có mặt tại sân rộng! Ở xa ngoài mười dặm vẫn còn nghe rõ mồn một! Lập tức sau tiếng sáo của Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung vọng dài trong bầu không gian xa thẳm, vô số bóng người phát mình bay xuống rơi vào giữa đám đông.

Hàng ngàn cặp con mắt đều tập trung nhân quang vào mấy người vừa bay đến tới. Vừa trông thấy mặt, ai nấy đều lộ sắc hải hùng. Những người ấy chính là Kỳ Trận Thần Quân, Độc Mục Thần Ni, Siêu Phàm Đại Sư, Xích Cước Đại Tiên, Thần Tri Từ, Đông Quý cùng với Thiên Bất Luân cả bảy người.

Sự hiện thân đột ngột của bảy người này đều làm cho tất cả những ai có mặt tại sân rộng Tổng đàn của Liên Giáo đều giật mình thất kinh. Trừ Lãnh Diện Vong Hồn đang chết đứng như một cái thây ma, Chương môn của mười lăm môn phái còn một ai là chẳng nhận ra bảy người vừa mới đến đây.

Sau khi mặt mày biến sắc kinh sợ, Pháp Hải Thiền Sư hơi hải bước tới trước mặt Siêu Phàm Đại Sư cúi đầu chấp tay làm lễ ra mắt.

Siêu Phàm Đại Sư là nhân vật có địa vị tối cao của phái Thiếu Lâm. Tuổi hạc của đại sư đã quá một trăm, đôi hàng lông mày bạc trắng như tuyết. Nghe Pháp Hải Thiền Sư đến chào mừng. Siêu phàm Đại Sư hơi nhướng cặp con người, vung ống tay áo một cái, bảo:

– Lão nạp đầu dám nhận đại lễ của Chương môn nhân.

Theo qui lệ chung của các môn phái võ lâm, bao giờ người giữ chức Chương môn cũng được trọng lễ tuyệt đối nên đầu là bậc trưởng thượng của môn phái ấy cũng phải có thái độ nhún nhường phần nào.

Cùng một thời gian ấy, Kỳ Trận Thần Quân cũng đến trước mặt Không Thanh Từ lên giọng bốn cột:

– Tên lỗ mũi trâu, ngươi nhận ra ta là ai rồi chứ?

Không Thanh Từ và Kỳ Trận Thần Quân giao thiệp với nhau rất thân mật nên nghe ông ta hỏi, hần đáp liền:

– Ông bạn già của bản đạo cũng đến đây nữa sao? Xin lỗi ông bạn già tha thứ cho cái tội của bản đạo chậm trễ việc đón tiếp!

Tuy chơi thân với nhau, nhưng Không Thanh Từ rất tôn trọng Kỳ Trận Thần Quân là người có danh vọng cao quý trên võ lâm, thành thử lúc nào cũng không dám ăn nói sỗ sàng.

– Chẳng lẽ ta không được phép đến đây à? Ta không được dự xem những cuộc múa rối ồn ào của người sao?

Còn mấy người kia như Độc Mục Thần Ni, Thiên Bất Luân, Thần Tri Từ, Xích Cước Đại Tiên, Đông Quý là những nhân vật bề trên không xa lạ chi với mọi người có mặt tại chỗ. Ai nấy vui vẻ hỏi han chào đón ân cần, quang cảnh bỗng đổi bầu không khí căng thẳng dầy sát khí thành một nơi sum vầy thắm thiết ...

Kỳ Trận Thần Quân nói:

– Các Chương môn ở đây đầu sao địa vị cũng không thấp, hành động phải chính trực, công bình mới xứng đáng là những người cầm đầu các phái võ lâm.

Việc của Tiểu Phong và Lãnh Diện Vong Hồn là chuyện có liên quan đến oán thù của hai người ấy không dính dấp chi đến ai, tốt hơn là bọn người cứ đóng vai khách quan để mặc cho cả hai tự giải quyết với nhau đừng có xen vào.

Ông ta nhìn ngược lên thấy Lãnh Diện Vong Hồn mặt mày tái ngắt. Hắn đứng riêng ra một nơi xa xa mà mình nẩy run bần bật không khác con thằn lằn đứt đuôi.

Mười sáu môn phái giang hồ, trong tổ chức tối cao Liên Giáo đều hợp chung là một, không một ai có thể đụng chạm hay thất lễ với một vị Chương môn nào có mặt trong Liên Giáo cả. Nếu gặp phải trường hợp cả mọi người đều có trách nhiệm phải bảo vệ tánh mạng và danh dự cho vị Chương môn bị xúc phạm ấy đến cùng, chớ không được vì một lý do nào khác thôi thúc. Ngay buổi đầu tiên thành lập Liên Giáo ấy đã được ghi vào quy chế hiến chương. Do đó khi còn ở trong Liên Giáo là Chương môn của một phái Trưởng giáo Địa Bảo – Lãnh Diện Vong Hồn chẳng sợ ai giết hại được mình, trừ khi nào hắn ra ngoài Tổng đàn của Liên Giáo thì mới đáng lo!

Không Thanh Tử ngó Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung bụng bảo dạ rằng:

“Người này là ai? Có nào hắn sai khiến được cả bảy bậc kỳ tài cái thế của võ lâm như vậy?”

Hắn kẻ tai hòi nhỏ Kỳ Trận Thần Quân:

– Ông bạn già à! Người mặc áo đen là ai đó vậy?

Ngó Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung một cái Kỳ Trận Thần Quân day qua tươi cười nói với Không Thanh Tử:

– Thiệt người không biết vị ấy là ai sao?

– Thật tình tôi không biết nên mới hỏi chớ!

– Danh vọng của người này đem so sánh cùng Vạn Thế Tiên Cơ chưa chắc ai trên, ai dưới. Ta quả quyết không sai là các môn phái giang hồ đều có chịu ơn của người này, chớ chẳng môn phái nào là không.

– Nói trắng ra người này là ai vậy?

Kỳ Trận Thần Quân quét hai luồng nhãn quang ngời ngời ánh sáng suốt qua ai nấy có mặt tại sân rộng Tổng đàn của Liên Giáo một vòng rồi cất tiếng rang rang, hỏi to:

– Bọn các người chắc biết người này chớ?

Hàng ngàn cặp mắt đổ dồn vào gương mặt kỳ dị của Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung. Ông ta nở một nụ cười nhún nhó khổ sở ngăn cản Kỳ Trận Quân:

– Ông bạn già của tôi ơi! Đi nghỉ đi cho khỏe, nói đến ta làm chi!

Kỳ Trận Thần Quân cười dài:

– Nói đến thì có sao đâu?

Không Thanh Tử nói:

– Phải đó! Nói đến cũng chẳng sao kia mà!

Kỳ Trận Thần Quân nghiêm sắc mặt, cung kính nói lời lễ phép giới thiệu:

– Vị cao nhon này là Thần Hồ Chủ nhon.

– Ai vậy? Thần Hồ Chủ nhon?

Tất cả những người có mặt tại chỗ đều kêu lên một tiếng hãi kinh. Trong lòng ai nấy cũng bị bốn tiếng «Thần Hồ Chủ nhon» làm cho khiếp sợ, Thần Hồ Chủ nhon là người đức cao, vọng trọng, trong chốn giang hồ chẳng một ai là không kính nể. Trong tâm các phái giang hồ, ông ta là nhon vật ngang hàng với Vạn Thế Tiên Cơ. Bởi vì các môn phái giang hồ đều được Thần Hồ Chủ nhon cứu sống.

Đương lúc mọi người còn đang sợ hãi ... chợt nghe Tiểu Phong quát to. Thân hình chàng bỗng nhiên bắn vút lên cao, miệng nạt bảo:

– Lãnh Diện Vong Hồn, mi có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tay ta hôm nay!

Tất cả những người có mặt tại sân rộng Tổng đàn Liên Giáo đều ngược mắt nhìn. Ai nấy không khỏi sửng sốt khi trông thấy mọi người hơi lơ đãng một

chút, hần ta đã se sẽ nhón gót chạy trốn như bay.

Vừa bước rượt theo, Tiểu Phong cũng vừa đánh bồi tới một chương.

Đã quyết liều mạng sống chết vì biết mình bị lâm vào nguy cơ khó mong thoát khỏi bàn tay của đối phương hôm nay nên hần chờ cho chương lực của Tiểu Phong đánh tới. Không né, không tránh, hần vận dụng toàn lực vào tay chân đón bằng một chương lệ đường điện xẹt.

«Bốp» một tiếng vang âm ỉ. .... Cả người Lãnh Diện Vong Hồn bị đẩy lui ra sau liền mười bước. Hần xiềng niềng mấy cái mới đứng lại đặng.

Liền khi ấy chợt nghe Siêu Phàm Đại Sư nạt bảo:

– Lê thí chủ xin hãy ngừng tay.

Trong tiếng nạt bảo ấy bao hàm oai lực lớn lao.

Tiểu Phong vừa định đánh tiếp chương thứ nhì vội rút tay lại hỏi bằng giọng cứng cỏi:

– Đại sư phụ cũng giúp đỡ Lãnh Diện Vong Hồn nữa à?

Siêu Phàm Đại Sư nhướn cao hai hàng lông mày mỉm cười, nói:

– Ân oán trên chốn giang hồ tự nhiên phải có công lý xét phán. Thí chủ không cần quá nóng nảy!

Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung luôn miệng tiếp liền:

– Lời của đại hòa thượng nói rất đúng lý. Phàm việc nào cũng có lẽ phải của nó và người xét đoán công bình, Tiểu Phong nguoi đây không lẽ chẳng hiểu điều đó. Thế thì việc này người cũng nên để đại sư phụ xét đoán minh chánh trước công đạo của võ lâm.

Tiểu Phong gật đầu. Chàng chậm chậm thối lui, chân bước đến trước mặt Xích Cước Đại Tiên và Thiên Bát Luân lễ phép chào nói:

– Tiểu đệ cúi đầu kính chúc hai vị sư bá thân thể khang an.

Thở ra một tiếng, Xích Cước Đại Tiên và Thiên Bát Luân đồng thanh bảo:

– Chẳng cần chi bày lời khách sáo. Chúng ta hôm nay mà được gặp lại nguoi thật cũng là một việc vượt ngoài ý liệu của chúng ta!

Lúc ấy. Mười lăm Chương môn của mười lăm phái giang hồ không hẹn và cùng kéo đến trước mặt Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung cúi đầu vái sâu một cái, cất tiếng cung kính chào thưa:

– Thay mặt toàn thể bốn phái, Chương môn chúng tôi kính cẩn chúc mừng Thần Hồ Chủ nhon kim an!

Cử chỉ đột ngột của mười lăm Chương môn ấy làm cho Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung sững sờ. Ông ta nói giọng buồn buồn:

– Cảm ơn! Từ Thạch Trung này là kẻ có tội ở nhân gian đâu dám nhận lời quá đáng ấy!

Nói xong, hai mắt tràn đầy ngấn lệ. Gương mặt kỳ vĩ của ông ta lộ vẻ khích động dị thường.

Siêu Phàm Đại Sư nói tiếng rang rang:

– Được rồi! Lòng biết ơn đối với Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung thế cũng tạm gọi là đủ. Giờ đây nên giải quyết sự tình gấp rút trước đã, việc khác rồi sẽ bàn sau.

Mười lăm Chương môn của mười lăm phái võ lâm gật đầu nhẹ nhẹ rồi chậm chậm lui ra.

Siêu Phàm Đại Sư hướng về phía Tiểu Phong:

– Lê thí chủ. Bất cứ việc gì làm đều phải thận trọng. Còn như tàn khốc giết người chỉ đâm chồi mọc gốc thêm cho điều thống khổ. Lão nạp mong sao thí chủ hãy thể hiện cái đức hạo sanh của Trời Đất đem lòng bác ái bỏ khắp mọi người thì tiến trình mới thật là quang huy sáng lạn.

Tiểu Phong im lặng ghi nhớ những lời của Siêu Phàm Đại Sư vào lòng, gật đầu nói:

– Tiểu Phong tôi tuy bị nguoi cho là kẻ hung thủ sát nhon nhưng tự mình xét lại công việc của mình làm lạc thấy rõ chẳng chi là quá đáng!

– Được như vậy là quý hóa vô cùng! Từ rày về sau cũng nên cẩn thận đừng giết người bừa bãi!

– Tiểu Phong tôi xin ghi nhớ vào lòng những lời dạy vàng ngọc của đại sư phụ!

Siêu Phàm Đại Sư mỉm cười bảo:

– Lại càng tốt lắm! Lần đi này của lão nạp thật chẳng phí thời giờ. Công đức này có thể nói là viên mãn!

Dứt câu ông ta chậm chậm bước sang một bên.

Thần Hồ chủ nhon nói:

– Ngày hôm nay, các cao thủ của Liên Giáo tập trung ở đây đông như mây bủa chẳng biết lúc nào mới mở hội tuyển chọn Giáo chủ?

Siêu Phàm Đại Sư nói:

– Đúng ba khắc giờ Ngọ.

Thần Hồ Chủ nhon ngược mặt ngó xem sắc trời:

– Ba khắc giờ ngo đã điểm tại sao chưa thấy ai cả?

– Ai nấy đều được tiếp đãi ân cần phía sau núi!

– Lôi đài lập ở phía sau núi à?

– Đúng vậy!

– Thế thì có thể mở lôi đài được rồi, còn chờ chi nữa?

Mười lăm vị Chương môn đồng thanh nói «phải». Liền đó do Pháp Hải Thiền Sư dẫn đầu mọi người cùng đi theo ra phía sau núi.

Đột nhiên Tiểu Phong lên tiếng nói:

– Yêu cầu Chương môn chậm bước!

Pháp Hải Thiền Sư quay đầu ngó lại hỏi:

– Phải chăng thí chủ định nói về chuyện tranh tuyển Giáo chủ Liên Giáo?

– Đúng vậy, không sai!

– Lê thí chủ đã được Đổ Chương môn bảo chứng, Liên Giáo không quyền ngăn trở, chỉ vì thí chủ ...

Nói đến đó Pháp Hải Thiền Sư ngừng miệng.

Tiểu Phong hỏi gặng lại:

– Chỉ vì sao?

– Chỉ vì thí chủ tranh tuyển mà được làm Giáo chủ, nhưng có thể không được mọi người mến yêu kính phục chăng?

Lời nói ấy, làm cho Tiểu Phong sững sờ!

Pháp Hải Thiền Sư vội vã bước đến trước mặt bọn Thần Hồ Chủ nhon, cúi người cung kính vòng tay, nói:

– Các vị cao nhon từ xa đến đây, Liên Giáo được hân hạnh đón tiếp trong cuộc đại hội này, dám mong các vị giữ giám định lôi đài, chẳng hay thế nào?

Xích Xước Đại Tiên mau mắn nói trước:

– À ... Đó là việc cầu mong mà chẳng may khi được Thần Hồ Chủ nhon.

Chẳng một vị nào mà không vui vẻ nhận lời yêu cầu của Pháp Hải Thiền Sư.

Tiểu Phong mắt nhìn về phía Lãnh Diện Vong Hồn, sát quang âm ảnh hiện đầy trên mặt, chàng hậm hực ngó hẩn lờm lờm!

Siêu Phàm Đại Sư hướng về Lãnh Diện Vong Hồn nói:

– Ngươi đã sát hại cha mẹ Lê thí chủ, lẽ tất nhiên không thể bảo Tiểu Phong đừng báo thù!

Ông ta ngừng lại giây lát rồi nói thêm:

– Ta cần hỏi ngươi một việc!

– Xin cứ nói cho nghe.

– Ngươi là một phần tử của Liên Giáo phải không?

– Đúng vậy!

– Người đã là người của Liên Giáo, lẽ ra ngươi phải phục vụ cho xã hội nhon quần. Nhưng ngươi lại không cứu người, giúp đời đúng với tôn chỉ cao đẹp của người trong Liên Giáo mà ngược lại, sanh ra tâm tánh tàn sát. Chỉ một điểm ấy cũng đủ không thể tha thứ. Chẳng qua, dầu sao ngươi cũng là một phần tử của Liên Giáo nên đối với việc sống chết của ngươi, chắc chắn là mười lăm Chương môn còn lại đây, không thể không lo lắng cho ngươi đáng.

Siêu Phàm Đại Sư bèn day sang hỏi Tiểu Phong:

– Lê thí chủ, ta hỏi ngươi một việc.

– Xin đại sư phụ cho biết việc chi?

– Ngươi đánh chết hơn bốn năm mươi cao thủ của Địa Bảo phải không?

– Thưa vâng.

– Ngươi đã tàn sát quá nhiều.

– Tôi báo thù cho cha mẹ tôi!

Siêu Phàm Đại Sư thở ra:

– Ân oán trong chốn giang hồ có lắm bí ẩn quanh co phải trái, ngay thẳng gian ngoa, người ngoại cuộc không sao xét xử được. Chẳng qua Tiểu Phong ngươi cũng nên biết rõ một điều là cái chết của Lãnh Diện Vong Hồn, mười lăm Chương môn của mười lăm phái giang hồ đều chung chịu trách nhiệm.

Tiểu Phong nói:

– Điều ấy tôi không bận lòng. Nếu mười lăm Chương môn cương quyết bảo vệ sanh mạng cho Lãnh Diện Vong Hồn thì Tiểu Phong tôi cũng cương quyết lấy mạng Lãnh Diện Vong Hồn để trả thù cho cha mẹ.

– Theo ý của ta nói đây không phải ngăn cản Lê thí chủ báo thù cho cha mẹ mà cũng không phải nói là mười lăm Chương môn cứ nhắm mắt bịt vực Lãnh Diện Vong Hồn. Không cho công lý soi rọi vào việc làm đầy tội ác của Lãnh Diện Vong Hồn là hung thủ sát nhon, Lãnh Diện Bảo chủ phải đền mạng. Chẳng qua Lãnh Diện Bảo chủ đã gia nhập vào Liên Giáo, phải mở cuộc đại hội nghị thẩm phán bất thường do chín vị Trưởng lão chấp pháp của Liên Giáo khai trừ Địa Bảo ra khỏi tổ chức. Khi ấy, mười lăm môn phái còn lại trong Liên Giáo sẽ không còn trách nhiệm đối với Lãnh Diện Bảo chủ nữa. Người tự tiện kết liễu mối thù của người với Lãnh Diện Vong Hồn!

Tiểu Phong cãi lại:

– Nói như thế có khác nào không cho Tiểu Phong này báo thù trong khi kẻ thù đang ở trước mặt?

– Phải như vậy! Người trả thù là một việc, mà ngươi giết người trong Tổng đàn của Liên Giáo lại là việc khác. Người đến chỗ khác thì mặc tình người, còn người ở trong Tổng đàn của Liên Giáo thì mười lăm Chương môn phải ngăn cản không cho người giết người.

Mặt mày biến sắc tức giận, Tiểu Phong nói:

– Điều ấy Tiểu Phong tôi thật không thể tuân theo!

Siêu Phàm Đại sư nói:

– Thế thì Lê thí chủ nhất định giết chết Lãnh Diện Bảo chủ ngay trong Tổng đàn của Liên Giáo à?

– Đúng vậy!

– Điểm ấy, mười lăm Chương môn nhất định sẽ không đồng ý bỏ qua!

Đó là sự thật mà Siêu Phàm đại sư nói rõ ra cho Tiểu Phong nghe, Lãnh Diện Vong Hồn tuy phạm tội giết người nhưng việc ấy rất quan hệ đến danh dự của mười lăm môn phái võ lâm tổ chức thành Liên Giáo. Lê tự nhiên mười lăm Chương môn không thể khoanh tay đứng xem Tiểu Phong sát hại người của môn phái mình ngay giữa Tổng đàn Liên Giáo.

Thần Hồ chủ nhon thấy rõ tình hình gay cán ấy nên ông ta nhẩn mày suy nghĩ rồi cất tiếng nói:

– Này Tiểu Phong, người quân tử báo cừu không phải chỉ một ngày một buổi đâu, để đến mười lăm năm sau cũng chưa phải là muộn. Kẻ trí ắt phải giữ điều lễ với người, không nên cố chấp. Tốt hơn hết người cứ để cho Lãnh Diện Vong Hồn ra khỏi nơi đây!

Tiểu Phong cũng biết rõ giết người trong Liên Giáo thật là một việc không nên làm. Do đó chàng dần lòng xuống tự bảo thầm:

“Ta há sợ Lãnh Diện Vong Hồn chấp cánh bay lên trời hay sao! Trước sau gì ta cũng giết được hán kia mà!”.

Nghĩ vậy chàng liền nói:

– Thôi cũng được. Này Lãnh Diện Vong Hồn, ta sẽ vào tận Địa Bảo tìm mi để kết thúc cho xong món nợ máu! Hãy đi đi!

Lãnh Diện Vong Hồn cười nhạt một tiếng, vung mình bay vút xuống núi.

Hán vừa chạy ra khỏi sân rộng của Tổng Đàn Liên Giáo thì bỗng nhiên thiếu nữ áo trắng Lý Băng Ngọc lướt tới sát bên Tiểu Phong khẽ tai nói nhỏ:

– Lê tướng công à! Tôi cần đi ngay nhé!

Sững người một cái Tiểu Phong buột miệng hỏi:

– Nàng cũng cần đi ngay sao?

– Đúng thế! Tôi cần theo sát bên Lãnh Diện Vong Hồn để coi chừng hán.

Phỏng như hán không trở về Địa Bảo mà bỏ trốn luôn đi nơi khác, Lê tướng công biết hán ở đâu mà tìm? Tốt hơn hết là phải đề phòng trước!

Câu nói của nàng làm cho Tiểu Phong vô cùng cảm động. Vì trong một câu nói ấy cũng đã biểu lộ bao nhiêu tình yêu tha thiết của nàng với chàng! Yêu chàng đến nỗi nàng quên cả hiểm nguy, khó nhọc tình nguyện theo sát một bên kẻ thù lợi hại của chàng để không cho hán có cơ hội thoát thân. Nàng lo lắng cho chàng được yên ổn trong lòng. Mỗi tình cảm ấy khác nào tình cảm người vợ hiền đối với chồng, tình của người mẹ lành đối với con, hơn cả mối tình của bè bạn, của trai gái, của chị em trong con cô lẽ ngặt nghèo. Tiểu Phong nghẹn ngào không nói được thành lời. Chàng nhìn theo bóng hình nàng, âm thầm ... cảm kích ...

Lý Băng Ngọc nói với lại với chàng một câu:

– Ráng tìm cách yên ủi người đàn bà bất hạnh Bắc Yêu nhé! Tội nghiệp cho người ta ...

Nói người mà chưa xót lòng mình, nàng không mở miệng thêm được lời chi khác nữa. Phát lộ thân hình kiều diễm, Lý Băng Ngọc bay thẳng xuống chân núi đuôi riết theo Lãnh Diện Vong Hồn.

Có lẽ nào nàng không nghĩ đến thân phận hồng nhan của mình cũng bất hạnh như ai! Nàng yêu chân thành tha thiết một chàng, nhưng nàng âm thầm đau khổ một mình.

Nhìn theo bóng hình thiếu nữ áo trắng Lý Băng Ngọc mất hẳn trong làn mây khói, Tiểu Phong cảm thấy lòng mình trống trải như mất đi một cái chi yêu quý nhất trong đời. Đến nước này mà chàng vẫn chưa biết rõ nàng có yêu mình chân thật hay không!

Ngay khi ấy ... Siêu Phàm đại sư cất tiếng nói sang sảng:

– Câu chuyện của Lê thí chủ với Lãnh Diện Vong Hồn tạm thời kể như đã dứt khoát được một mối. Nhưng còn việc Lê thí chủ đâm chết Ngũ Hồ Du Khách bằng một nhát kiếm ngay trước Tổng đàn Liên Giáo vẫn còn lòng vòng chưa giải quyết. Bản tăng xin hỏi mười lăm vị Chương môn có thái độ như thế nào?

Không Thanh Tử nói:

– Tiểu Phong dùng kiếm đâm chết Ngũ Hồ Du Khách, tuy rằng báo thù cho cả nhà Lê Trung tám người, nhưng Ngũ Hồ Du Khách được mười sáu môn phái bảo chứng không để bị giết chết khi còn giữ nhiệm vụ Giáo chủ Liên Giáo lẽ tất nhiên mười sáu môn phái không thể để thất tín mà nuốt lời!

Siêu Phàm Đại Sư nói:

– Thế có nghĩa là mười sáu môn phái phải trả món nợ ấy cho người chết!

– Đúng thế!

Siêu Phàm Đại Sư nói:

– Lão nạp là đệ tử của Phật, lẽ tất nhiên không ưa bọn người tàn ác sát nhơn. Vì vậy xin đứng làm kẻ khách quan ngoại cuộc. Việc ấy lão nạp nhận xét là Lê thí chủ không đến nỗi làm lạc mà gây nên tội ác!

Câu nói của Siêu Phàm Đại Sư chẳng những làm cho tất cả mọi người có mặt tại chỗ sững sờ mà chính Tiểu Phong cũng không khỏi ngạc nhiên.

Siêu Phàm Đại Sư chậm rãi bảo:

– Các vị chẳng nên thất kinh vì câu nói lão nạp. Nó là một tâm lý rất thông thường của loài người có máu nóng. Bởi vì bất cứ ai, khi thấy kẻ thù của mình, trong lòng đều bốc sôi lửa giận tinh thần kích động cực kỳ. Chỉ trừ có bậc chân tu đã diệt thất tình dục dục mới dần nổi cơn là người thường suy nghĩ nên điều phải trái. Điều này lão nạp tin chắc các vị đều thấu hiểu!

Câu giải thích này lại rất đúng, tất cả những người có mặt nhứt thời đều lặng yên, chẳng một ai trả lời suông sẻ để cãi lại Siêu Phàm Đại Sư.

Thấy không khí tại chỗ đã lắng dịu, Siêu Phàm Đại Sư lại nói:

– Nói rõ hơn nữa thì Ngũ Hồ Du Khách đã là một hung thủ giết người không gớm tay mà còn khoác bộ mặt đạo đức giả để dối lừa đời thì nội một điểm ấy cũng đủ không xứng đáng cảm đầu Liên Giáo với chức Giáo chủ tôn quý kia rồi.

Các vị cho như vậy là đúng lý không?

Tất cả mọi người có mặt tại chỗ đều gật đầu.

– Tốt lắm. Lão nạp giải quyết xong cả hai vụ công đức được duyên mãi.

Chẳng qua lão nạp còn có mấy câu để khuyên tặng Lê thí chủ!

Tiểu Phong cung kính thưa:

– Tiểu Phong tôi xin rửa tai nghe lời chỉ dạy của đại sư phụ!

Siêu Phàm Đại Sư nói:

– Đức Phật ta rất từ bi cứu độ muôn loài khỏi vòng khổ ải. Kẻ giết người lại là thí chủ, một trang thanh niên anh kiệt rất hữu ích cho đời. Tiền đồ chưa biết đến đâu mà đo lường. Chỉ có điều là thí chủ nên yêu thương mạng sống của kẻ khác cũng như chính mạng sống của mình. Được như thế thì người đời mới kính trọng nể vì. Còn những kẻ hiếu sát, chỉ biết oán rửa oán chửi chửi dù có trả được thù vẫn bị hậu thế cho mình là kẻ cuồng sát và khi chết cũng chẳng nhắm mắt được.

Lời của lão nạp chỉ bấy nhiêu đó thôi mong thí chủ lưu tâm.

Tiểu Phong vòng quyền thi lễ:

– Văn bô xin ghi nhận lời chỉ bảo của đại sư.

Siêu Phàm Đại Sư gật đầu mỉm cười. Ông quay mình hướng về sau núi lướt đi như một làn gió thoảng, người lại theo chân vị Chương môn của phái Thiếu Lâm ấy ra thẳng phía sau núi.

Đỗ Tiểu Liên đi mấy bước, bỗng dừng đứng lại. Nàng day ngược thân hình nồn nã tha thướt trong chiếc áo dài gọn gàng, buong bã chạy qua trở lại phía Tiểu Phong còn đứng y nguyên chỗ cũ ...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Hồi 61

Liếc mắt xanh biếc ngó Tiểu Phong, nàng gọi:

– Lê tướng công!

Tiểu Phong sững sốt hỏi:

– Em Liên! Việc chi vậy hà em?

Dường như đang mang nặng một bầu tâm sự chứa chan, nàng thở ra một tiếng, nói bằng giọng ai oán u buồn:

– Thật như lời cô nương mặc áo trắng đã nói, Bắc Yêu là một người đàn bà bất hạnh cần nên tìm đủ mọi cách an ủi nàng, tôi nghĩ rằng tôi đây với chị Bạch Cơ cũng chẳng phải là hai người đàn bà muốn chiếm riêng mình đầy đủ hạnh phúc. Chàng đừng ngại gì!

Trong câu nói của Đỗ Tiểu Liên chứa đựng một ý nghĩa vừa thương cảnh ngộ người vừa buồn thân phận mình đã sanh ra kiếp má hồng, đồ ai thoát cái vòng sầu tư!

Lẽ tự nhiên mấy lời than thở của Đỗ Tiểu Liên lọt vào tai Tiểu Phong. Chàng gạt đầu nhẹ nhẹ, nói:

– Em có tấm lòng hiền lương đáng quý mới thoát được những tiếng nói chân thật của con tim! Anh hy vọng em và Bạch Cơ sẽ không đến nỗi mang mỗi hận tình như Bắc Yêu. Mà cũng hy vọng em và Bạch Cơ sẽ là hai nguồn an ủi vô biên của Bắc Yêu trong những chuỗi ngày khổ sở mất hết lạc thú trên đời của nàng!

Đỗ Tiểu Liên cười gượng gạo nói:

– Tại sao em chọn anh làm chồng thì mọi điều may rủi vui buồn em phải nhận lãnh! Anh hãy vững lòng. Em sẽ là một người vợ hiền sẵn sàng hy sinh tất cả, miễn anh được trọn vui với hạnh phúc gia đình.

Tiểu Phong hiểu mỗi tình thâm kín của Đỗ Tiểu Liên nên chàng cười, nói:

– Anh sẽ chia sẻ những nỗi đau buồn của em!

Bốn mắt nhìn nhau, hai quả tim đồng rung cảm chung một nhịp điệu.

Chàng và nàng vui vẻ tươi cười. Nụ cười yêu đương. Liền đó Đỗ Tiểu Liên nhún chân bay tới, nhắm thẳng phía sau núi bắt theo cho kịp đoàn Chương môn mười lăm môn phái do Pháp Hải Thiên Sư cầm đầu đưa đón Thần Hồ chủ nhân đến chỗ cất lời đài!

Hai luồng nhân quang của Tiểu Phong chiếu vào người của Bắc Yêu đang còn âu sầu đứng đó. Chàng lặng lẽ kêu lên:

– Chị Bắc Yêu!

Nàng không nói năng, không nhúc nhích, đứng ngây người như pho tượng đá vọng phu.

Tiểu Phong sững sờ! Không có ý nghĩ mà hai mắt chàng đã nhìn thấy tử thi của Trang Văn Thỏ ngã gục trên vũng máu đã khô. Một niềm cảm xúc hiện lên trong đầu, chàng thấy lòng mình man mác những nỗi buồn vô hạn. Chàng lại cất tiếng gọi nàng:

– Chị Bắc Yêu!

Nhưng mà Bắc Yêu, người đàn bà thương tâm cực độ ấy đang đắm chìm trong ký ức đau khổ đã biến thành một con người gỗ, tinh thần ra ngoài thể xác tìm cõi mộng xa xăm ...

Tiểu Phong xót ruột không sao nhịn nổi. Hiện tình trước mắt, chàng vỗ mạnh vào bả vai của Bắc Yêu, nàng giật mình thức tỉnh giấc mộng tình xưa. Nhìn thấy chàng đứng ở bên hông bất giác nàng bụm mặt khóc ròng ...

Bởi vì nàng đã tự tay giết chồng mình! Cũng bởi vì Tiểu Phong thấm thiết yêu nàng!

Tâm tình của con người thường thường hay mâu thuẫn. Tuy là chồng nàng đối với nàng rất đối tệ bạc, nhưng mối tình cũ của buổi ban đầu nàng không làm sao phai hết được. Nàng yêu đắm đuối Tiểu Phong, nhưng không làm sao lấy chàng làm chồng. Bởi vì nàng đã có chồng. Nàng cũng không còn là một thiếu nữ trong trắng hồn nhiên ... Nàng tự biết mình không thể mà cũng không xứng đáng là vợ của chàng. Giờ đây đối diện với người yêu tâm tương, thể nào lòng Bắc Yêu vừa bận vừa thương đau buồn đổ lệ.

Tiểu Phong ân cần hỏi nàng:

– Kia chị! Chị làm sao thế? Trang Văn Thỏ là người gì của chị?

Bắc Yêu lại càng khóc nức nở. Nàng dùng tiếng khóc cho câu trả lời. Tiếng khóc của nàng thể thâm không bao giờ dứt. Giọng khóc của nàng dẹt thành mây sầu giăng núi Bắc.

Thình lình. Bắc Yêu ngừng ngang tiếng khóc! Gương mặt ngẩn lệ, nàng nhìn chăm chú vào Tiểu Phong nghẹn ngào hỏi chàng:

– Em có biết hắn là ai chẳng?

– Chị không nói em làm sao biết được?

– Hắn là chồng của chị!

– Chị nói sao? Chồng của chị à?

Tiểu Phong choáng váng. Chàng thấy một màn đen tăm tối che kín bốn bề.

Toàn thân chàng như mất thăng bằng. Chàng xây xẩm cơ hồ ngã chúi!

Sự kiện ấy xác thực làm cho Tiểu Phong thất kinh hồn vía. Chàng không hề có ý nghĩ là Bắc Yêu đã có chồng. Hơn nữa nàng lại có thể giết chồng mình là Trang Văn Thỏ.

Bác Yêu cười đau khổ, nàng hỏi lại:

– Em không sao ngờ được chị ...

Vừa nói chưa dứt nàng cảm thấy đầu óc choáng váng. Lòng nàng đâm ra sợ hãi bụng bảo dạ rằng:

“Thôi! Không xong rồi ...”.

Thân hình kiều diễm của nàng xoay luôn hai vòng! Sự kiện ấy xảy đến một cách quá đột ngột khiến Bác Yêu thất kinh hồn vía. Hai mắt nàng càng lúc càng mờ mịt. Bác Yêu là một người cực kỳ thông minh. Chẳng khó khăn chi mà nàng chẳng hiểu được sự kiện ấy do đâu mà xảy đến cho nàng.

Tiểu Phong đột nhiên thấy gương mặt thâm đậm của Bác Yêu bỗng đổi màu đen xám. Rối tit trong lòng, chàng gọi to:

– Chị! Chị làm sao vậy hả?

Bác Yêu ráng mở rộng hai mi mắt. Nàng ngó chàng nói:

– Chị có lẽ đã bị trúng độc!

Tiếng độc vừa thốt khỏi miệng, nàng thấy trời đất đảo lộn trong trí khôn.

«Bịch» một tiếng, thân hình kiều diễm của nàng bật lui ra sau ngã ngửa trên mặt đất.

Tiểu Phong hoảng kinh mất vía. Quả thật không sai! Gương mặt xám đen chứng tỏ nàng đã bị trúng nhằm chất độc! Chắc là ngay khi Bác Yêu giao thù ác liệt với Thiên Hạ Chi Độc, nàng đã trúng nhằm chất độc vô hình của hắn. Lẽ dĩ nhiên là ngoài dịp ấy ra, nàng không còn gặp một nguyên nhân nào khác hơn có thể nghi ngờ là bị trúng độc!

Biết làm sao được Thiên Hạ Chi Độc bị người đời xếp hẳn vào kẻ chuyên môn dùng chất độc tuyệt đối trên chốn giang hồ! Hắn giết người trong chỗ vô hình nên mặc dầu Bác Yêu đã trúng nhằm chất độc mà chính nàng không hề hay biết chi cả. Điều ấy chẳng những bất cứ một người nào cũng không ngờ được mà bản thân của Bác Yêu vẫn không sao có thể tưởng tượng.

Chợt thấy Bác Yêu quay cuồng, bật ngã xuống đất tay chân chàng quỳnh quít rụng rời không còn làm được chi khác hơn là trợn tráo cặp mắt hải hùng ngó Bác Yêu.

Lâu, một lúc khá lâu thân hồn mới tỉnh táo, chàng kêu hốt hoảng mấy tiếng:

– Chị! Chị Bác Yêu! Chị ...

Chàng phóng chân vọt thẳng tới toan ôm chặt mình nàng đỡ dậy để cứu tỉnh.

Bác Yêu mở to cặp mắt lảo liên hai tròng ngó Tiểu Phong. Hai con ngươi của nàng mờ mịt, chỉ gắng gượng lấy hết tinh thần nhìn chàng thoáng qua rồi nhắm híp trở lại. Cuối cùng, trên vành môi của nàng hé nở một nụ cười. Nàng cười cực kỳ thê lương khổ sở. Nụ cười của Bác Yêu giống như nụ cười sau cùng để rồi không bao giờ còn cười với chàng nữa. Nụ cười ấy có vẻ đẹp mê hồn đặc biệt mà cũng cảm động tình người đặc biệt.

Lòng đau như dao cắt, Tiểu Phong kêu to lên:

– Chị! Chị!

Tiếng kêu nghẹn ngào mà lại đau thương hết sức.

Bác Yêu còn lại một chút lý trí nên cố lấy hơi để nói:

– Chị ... Chị thật không dè Thiên Hạ Chi Độc lại hạ độc thù. Chất độc nhiễm vào tim ... Em ơi! Chị không thể sống ...

Hai tiếng «em ... em ...» thốt ra hai vành thái mi chớp chớp, hai hàng châu lệ từ hai mí mắt nàng lăn chầm chầm rơi. Nàng như còn mang nặng bên lòng một niềm vui sự đau thương mà thời gian qua ngắn ngủi không làm sao giải bày cạn kể. Trước giờ vĩnh biệt nàng phải mang theo xuống tuyến đài.

Thình lình Tiểu Phong ẵm Bác Yêu vào lòng nhắm phía sau núi bay nhanh như gió thoảng! Chàng biết chắc Bác Yêu lại trúng độc. Chàng không nhìn xem thân chết cướp nàng về chốn âm cung. Nếu không tìm cách cứu nàng thì biển tình ngập tràn sóng hận, đất vàng vùi năm xương khô. Một kiếp hồng nhan đành cam mạng bạc.

Nghĩ đến đó, Tiểu Phong sức nhớ đến Thần Hồ Chủ non, Bác Yêu mặc dầu trúng nhằm chất độc của Thiên Hạ Chi Độc, nhưng may mà có sẵn Thần Hồ Chủ non tại đây, chắc chắn là giải được độc ấy cứu sống mạng nàng. Do đó, Tiểu Phong mới gấp rút ẵm luôn Bác Yêu chạy ra sau núi.

Nơi ấy là sườn núi phía sau của Tổng đàn Liên Giáo. Một vùng đất rộng bằng thành một cái sân dùng làm nơi xây cất lồi đài để tranh chọn chức Giáo chủ Liên Giáo.

Ngước mắt nhìn xem thấy đông đủ các cao thủ khắp bốn phương trời ước đến vài trăm nhân vật đủ tăng, ni, tục, đạo. Không khác một kẻ điên cuồng,

Tiểu Phong chạy sấn vào giữa rừng người ấy ...

Pháp Hải Thiền Sư, Chủ môn phái Thiếu Lâm đang đứng oai nghi chễm chệ trên loi đài. Đưa mắt ngó xuống đám cao thủ dự tranh chức Giáo chủ, ông ta cất tiếng sang sảng như chuông đồng trịnh trọng tuyên bố:

– Các vị từ xa bằng muôn ngàn dặm lăm loi đến đây không ngoài mục đích chánh yếu là tranh ngôi vị Giáo chủ Liên Giáo. Lão nạp xin thay mặt mười sáu bang phái có lời bày tỏ cùng các vị về câu chuyện này!

Pháp Hải Thiền Sư vừa ngưng lời phía dưới loi đài những tràng pháo tay nổ vang như sấm dậy. Ông ta vẩy tay ra dấu. Những tràng pháo tay ngưng vỗ.

– Từ lúc thành lập tổ chức Liên Giáo đến nay đã có một lịch sử ba mươi năm. Tôn chỉ là để đón ngừa phân chia rạn nứt của các hệ phái võ lâm. Lấy hòa bình làm mục tiêu phiêu dật tránh xung đột bằng bạo lực. Lại mời chín vị Trưởng lão có đầy đủ tư cách đạo đức hợp thành chấp pháp, tức là tòa án tối cao! Hồi hai mươi năm trước lúc tranh chọn chức Giáo chủ, Ngũ Hồ Du Khách đoạt được.

Được vinh dự cầm đầu toàn thể võ lâm thiên hạ, lẽ ra vị Giáo chủ của Liên Giáo phải là người xứng đáng làm gương cho toàn thể giáo đồ. Nhưng ác hại thay Ngũ Hồ Du Khách lên lút tàn sát những nhon vật trong chốn giang hồ nên phải chết dưới tay của Tiểu Phong. Hôm nay cuộc tranh chọn chức Giáo chủ nhiệm kỳ thứ hai, nếu các vị được danh dự bước lên địa vị tôn quý ấy, trước nhứt nên lấy lòng bác ái hiệp nghĩa, anh hùng mà phục vụ cho các môn phái, quyết không được tàn sát bừa bãi hay là ám sát bí mật. Lão nạp lấy danh nghĩa là Chủ môn phái Thiếu Lâm, tuy trách nhiệm không thể chênh mảng với bốn phái Liên Giáo nói chung. Vì lẽ quan tâm đến Liên Giáo mà lão nạp đứng lên thưa cùng các vị một điều quan trọng trước khi mở một cuộc tranh tuyển các vị nên quan niệm chức Giáo chủ Liên Giáo không phải là một địa vị tôn vinh cao quý mà chính là một người bệch dịch để đem hết mình ra phục vụ cho mười sáu môn phái. Có nghĩ như vậy các vị mới phục vụ được cho toàn thể người trong chốn giang hồ.

Pháp Hải Thiền Sư dứt lời một trận pháo tay nổ dậy cả sân trường.

Cùng ngay giữa lúc những tiếng vỗ tay vang vãn chát chúa ấy thì một bóng người lẹ như điện chớp bay phớt vào giữa rừng người.

Tất cả mọi người có mặt tại sân đang chú ý nghe lời tuyên bố của Pháp Hải Thiền Sư đang đứng oai nghiêm trên loi đài. Ở hàng chiếu giữa nơi bậc cao hơn hết là bọn Thần Hồ Chủ nhon còn mười lăm vị Chủ môn thì ngồi ở hàng chiếu phía trong.

Thần Hồ chủ nhon chăm chú nhìn vào phía loi đài. Thình lình ông ta chợt trông thấy một bóng người lẹ dường như chớp nhoáng bay xẹt, vào trong bất giác trong lòng cả kinh.

Tiểu Phong hấp tấp kêu to lên một tiếng nói:

– Lão tiên bối ơi! Không xong rồi!

Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung rào mắt ngó xuống phía dưới loi đài, bỗng dưng ông ta vung người đứng lên gọn gàng. Một nhon vật giàu kinh nghiệm như Thần Hồ Chủ nhon có lẽ nào lại không biết chỉ về sự trùng độc của Bắc Yêu cả hay sao ông ta lỗ cạp mắt sợ hãi ngó chăm chú vào đám rừng người đông nghẹt mà lên tiếng hỏi Tiểu Phong:

– Có nàng trúng độc phải không?

– Vâng!

– Trúng chất cực độc nặng lắm mau tìm một nơi nào đó để nàng nằm xuống, ta xem thử may ra còn cứu kịp!

Tiểu Phong là một người không có chủ ý tinh tế, trong lúc bối rối chàng như kẻ mất hồn! Thần Hồ Chủ nhon nói, chàng run rẩy cả người mà không biết phải làm thế nào nên cứ đứng chết trân!

Thần Hồ Chủ nhon quét nhanh hai luồng nhãn quang cùng khắp mọi nơi.

Bỗng nhiên ông ta bắt gặp đôi mắt sáng ngời những tia tinh quang của Đổ Tiểu Liên Chủ môn phái Chung Nam chiếu về một phía ấy ông ta bắn vút thân hình đến trước mặt nàng.

Cùng một thời gian chớp nhoáng, mười bốn vị Chủ môn kia cùng giựt mình kinh hãi.

Kỳ Trận Thần Quân cùng Xích Cước Đại Tiên mấy người trong đám kỳ nhon cũng đều tập trung nhãn giới vào người Tiểu Phong. Sự có mặt đột ngột của chàng làm cho tất cả mọi người hoảng hốt.

Pháp Hải Thiền Sư đang đứng trên loi đài cũng đã thấy rõ tình hình ấy. Tuy ông ta chưa biết rõ việc gì đã xảy đến, nhưng lại thấy rất rõ gương mặt của Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung biến sắc hãi hùng!

Liếc mắt nhìn xuống dưới đài, một ý nghĩ nảy ra trong óc, Pháp Hải Thiền Sư lên tiếng sang sảng:

– Cuộc tỷ võ chiếu theo quy tắc, xin mời các vị cứ lên đài!

Nói dứt câu ông ta day mình bay rơi xuống chỗ ngồi trên hàng đầu chiếc chiếu dành cho mười lăm vị Chủ môn.

Đỗ Tiểu Liên đứng lên cất tiếng oanh trong trẻo hỏi:

– Các hạ trông thấy điều chi xảy đến?

Vì ở địa vị Chưởng môn phái Chung Nam nàng không thể gọi Thần Hồ Chủ nhơn là tiền bối cho nên mới dùng hai tiếng các hạ thay thế.

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung nghiêm trọng đáp:

– Xin hỏi Chưởng môn trong Liên giáo có phòng ngủ của khách hay là phòng dưỡng bệnh hay không?

– Để làm gì?

– Bắc Yêu đã trúng nhảm chất cực độc rất nặng!

– Trúng chất độc?

– Vâng! Trúng độc của Thiên Hạ Chi Độc. Chất cực độc vô hình của hắn đã nhiễm vào tim của Bắc Yêu. Nếu đừng để mất thời giờ quá lâu không chừng còn cứu được!

Đỗ Tiểu Liên giật mình thất kinh. Nàng ngó về phía Đường chủ Hình Đường ngồi ở phía sau lưng gấp rút bảo:

– Đường chủ Hình Đường à! Cảm phiền người chịu khó đưa mấy vị khách ấy vào phòng điều trị thương tích của Liên Giáo.

Lập tức Huyền Linh Từ – Đường chủ Hình Đường cung kính đứng dậy vâng lời đưa Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung cùng với Tiểu Phong còn ẵm Bắc Yêu trên tay vào phòng điều trị thương tích của Liên Giáo.

Phòng điều trị thương tích ở phía sau Tổng đàn Liên Giáo xây bằng đá Đại Lý thành một căn nhà rộng rãi, sạch sẽ, mát mẻ vừa đẹp về mặt kiến trúc vừa đẹp về mặt trang hoàng. Những thiết bị trong phòng lại càng thêm mỹ lệ. Phòng điều trị thương tích là nơi để cho những nhơn vật cao cấp của Liên Giáo từ Đường chủ trở lên đến Giáo chủ mỗi khi hoặc rủi ro hay bị tấn công mà trọng thương thì mới được đưa vào đây nghỉ ngơi chuyên trị. Giường nệm lót toàn bằng nệm trắng tinh như tuyết có mùng màn nệm gối chăn mền tổng cộng cả thảy là hai mươi cái.

Vào đến đây, Tiểu Phong đặt nhẹ Bắc Yêu lên trên một cái giường mới tinh có lẽ là chiếc giường đặc biệt dành riêng cho vị Giáo chủ Liên Giáo bởi vì nó rộng rãi hơn hết mà cũng đầy đủ tiện nghi hơn hết. Chẳng rồi rít hỏi Thần Hồ chủ nhơn:

– Thưa lão tiền bối ráng cứu nàng gấp gấp!

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung nhìn Bắc Yêu. Ông ta nhăn mày có vẻ trầm ngâm suy nghĩ rồi gật đầu đáp:

– Ta lấy hết sức mình, nhưng cứu nổi hay không còn tùy cận phần số mạng của nàng nữa!

Nói xong, nóng tay trở của Thần Hồ Chủ nhơn chĩa thẳng tới cứng như một mũi chĩa điểm liền ba lên ba yếu huyệt:

Mạng môn, Tương đài và Khí hải của Bắc Yêu lạnh dờng điện chớp.

Sau khi được Thần Hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung điểm huyệt, toàn thân Bắc Yêu mềm nhũn.

Tiểu Phong đứng sát một bên, hỏi vội:

– Thưa lão tiền bối! Có hy vọng cứu sống nàng chăng?

Thần Hồ Chủ nhơn lắc đầu:

– Chưa dám chắc là có cứu được hay không. Hy vọng rất mỏng manh!

Trái tim hồi hộp, mình toát mồ hôi, chàng nói:

– Thưa lão tiền bối! Bằng đủ mọi cách xin cứu mạng nàng.

Câu nói chưa dứt mà cô họng đã nghẹn ngào. Chàng đau buốt cả lòng, hai hàng nước mắt tuôn rơi xuống má ...

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung không nói tiếng nào, ông ta dầu dầu nét mặt. Tập trung tinh thần vào hai luồng nhãn tuyến, ông ta ngó chăm chỉ vào người Bắc Yêu một chập rồi mới nói:

– Ta tin rằng ta có thể cứu được!

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung thò tay vào túi lấy ra một gói thuốc bột màu đỏ bay mùi thơm diêu, miệng bảo:

– Tiểu Phong! Bắc Yêu bị trúng độc khá lâu nên chất độc đã chạy vào tim nên nguy hiểm. Mạng sống của cô nàng có cứu được hay không được do gói

thuốc bột này. Giờ đây ngác tréo của nàng đã cứng nên nàng không thể hé mở hai hàm răng. Làm sao đổ thuốc vào miệng nàng?

Đó là một việc khó khăn thứ nhất!

Tiểu Phong nhìn đôi hàng kiếm mi rầu rĩ lo âu.

Thần Hồ chủ nhon Từ Thạch Trung đã hiểu rõ sự sống chết của Bắc Yêu rất có ảnh hưởng đối với cuộc đời chàng. Bởi vì Tiểu Phong yêu nàng một cách nồng nàn tha thiết. Nếu Bắc Yêu mà chết đi, tâm thần của chàng bị giao động kịch liệt có thể mất trí trở nên điên cuồng.

Thần Hồ chủ nhân Từ Thạch Trung xưa nay cứu sống vô số người có thể nói là chết đi được sống lại. Ông ta là một bậc thánh y trong đời nên chưa hề biết bó tay trước một chứng bệnh khó khăn, nguy hiểm nào cả. Người bị thương tích trầm trọng đến đâu, hay bị nhiễm độc lợi hại đến cách nào mà gặp được ông ta, trăm phần chắc được cứu sống cả trăm. Thế mà lần này, lần thứ nhất trong đời của mình, Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung đành phải bó tay trước cái chết sờ sờ trước mắt ông ta. Bởi vì Bắc Yêu không phải trúng một thứ thuốc độc thường của Thiên Hạ Chi Độc, mà lại bị hấn dùng một thứ thuốc độc của hấn đặc biệt bảo chế suốt đời chỉ có một chút đó thôi. Hấn quý thứ thuốc độc ấy không khác mạng sống của hấn. Trừ ra khi nào hấn thấy chắc chắn mười phần sẽ chết dưới tay kẻ thù mới đem ra dùng để mạng đổi mạng. Thần Hồ chủ nhon Từ Thạch Trung vẫn có sẵn trong mình thứ thuốc giải độc đặc biệt ấy của Thiên Hạ Chi Độc.

Ông ta đã đoán trước phải có một lần, hấn sử dụng thứ thuốc độc kia.

Có điều Thần hồ chủ nhon Từ Thạch Trung lại không học đến chữ ngờ. Ông ta thật không ngờ Thiên Hạ Chi Độc dùng độc thủ ấy với Bắc Yêu! Do đó ông ta bất ý không thấy Thiên Hạ Chi Độc bung thuốc độc ấy ra để giải cứu liền ngay lúc đó. Bây giờ thì chậm mất rồi, công dụng thần hiệu của gói thuốc đặc biệt của ông ta không chắc là còn giành nổi mạng sống của Bắc Yêu với tử thần không?

Thần Hồ chủ nhon hết sức lấy làm ân hận. Nhưng biết đâu đó cũng là do mạng số của nàng?

Thần Hồ chủ nhon Từ Thạch Trung chợt nhớ ra một điều chi quan hệ ông ta cần rằng bảo Tiểu Phong:

– Này Tiểu Phong chỉ còn có biện pháp cuối cùng này, ngươi nhớ kỹ làm y lời ta dặn nhé! Ngay giữa lúc ta vung tay chớp nhoáng vỗ mạnh vào nơi kinh mạch trong người của Bắc Yêu, nàng vừa hơi tỉnh lại, vừa mở to hai con mắt, thì ngươi phải nhanh tay vả vào má cô nàng một bốp tay nẩy lửa.

– Bốp tay nẩy lửa?

– Phải rồi! Nẩy lửa càng nặng tay càng tốt!

Tiểu Phong cảm thấy chua xót khó khăn vô cùng! Lòng bàn tay của chàng rịn ướt mồ hôi. Chàng ngoắc thẳng vào mặt Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung trần trụi. Chàng gật đầu nhẹ nhẹ. Bàn tay mặt giờ lên chậm chậm. Hai con ngươi đắm lệ của chàng đóng đinh vào gương mặt xám đen đã biến thành bầm tím của nàng.

Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung đột nhiên trầm giọng hét to lên một tiếng quát chúa. Sóng tay bên mặt của ông tát ngược vào hai huyệt Mạng môn và Phán hồn của Bắc Yêu hai cái chớp nhoáng.

Bắc Yêu kêu lên một tiếng «ừ» nhẹ nhẹ.

Ngay lúc ấy bàn tay mặt của Tiểu Phong vung tới như điện giật xáng ngay một vả vào giữa gò má nàng. «Bốp» một tiếng!

Hai con mắt của Bắc Yêu mở to trao tráo. Nàng kêu to một tiếng hãi hùng.

Thừa lúc nàng há miệng kêu đó, Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung đã nhanh như cắt bung gói thuốc bột màu đỏ ở bàn tay mặt của ông ta vào đúng giữa hai hàm răng trong như ngọc của Bắc Yêu. Miệng ông ta nạt to tiếng bảo:

– Nuốt liền vào khỏi cỏ! Mau lên!

Bắc Yêu còn đang ngơ ngác chẳng biết vì có lẽ nào mà Tiểu Phong lại đang tay tát mình một bạt tai nẩy lửa như vậy, trong lòng càng đau đớn xót xa. Nàng nhắm híp hai mi mắt. Hai giọt nước mắt rơi xuống vành tai.

Tiểu Phong cũng âm thầm nhỏ lệ. Chàng chậm chậm cúi gục đầu ngoác xuống.

Tâm tình Thần Hồ chủ nhân tuy hết sức kích động, nhưng ông ta vẫn không nhẫn nại nổi, phải nghiêng chặt hai hàm răng ken két, vận công vào hai bàn tay búng liên mấy phát lên ba mươi sáu đại huyệt trong toàn thân của Bắc Yêu.

Mạng vận Bắc Yêu giữa cái chết và cái sống đều do ba mươi sáu cái búng tay lên ba mươi sáu yếu huyệt ấy. Sau khi thi thố kỹ thuật, Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung mới dám chắc chắn là cứu sống được mạng nàng hay không. Đó là phương pháp quyết định sau cùng.

Một thời thần chậm chạp trôi qua ...

Rồi lại hai thời thần trôi qua ...

Sau thời thần ấy, Bắc Yêu mới từ từ trở mình hơi tỉnh lại. Gương của nàng trông có vẻ tươi tắn hơn.

Ngoài phương diện chữa độc cho Bắc Yêu mà Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung không tiếc tiêu hao công lực của cả một đời mình để mong đem lại cái sống mãnh mẽ trong tay từ thần, tuy Bắc Yêu được hồi sanh, nhưng ông ta lại kiệt sức. Gương mặt của Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung tái nhợt như tờ giấy bạc. Mồ hôi toát đầm cả mình. Tinh thần mệt mỏi. Hai mắt lơ mờ.

Bắc Yêu chăm chỉ nhìn vào gương mặt Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung một hồi lâu không nháy, dường thể nàng cố moi móc những chuyện thuộc về dĩ vãng trong ký ức của mình. Quá khứ ấy lơ mờ không khác một đám sa mù dày mịn. Nàng chẳng còn nhớ được những gì cả, chỉ biết mình trúng độc ngã chúi xuống đất rồi mê man luôn. Lúc ấy có Tiểu Phong đứng sát một bên. Ngoài ra nàng cố nhớ những việc đã xảy đến cho mình mà không sao nhớ được, Bắc Yêu cứ ngó mãi vào gương mặt tái mét của Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung đang điều trị thương tích cho mình rất lâu. Sau cùng nàng day lòng nhân tuyến mơ màng ngó qua gương mặt âu sầu của Tiểu Phong.

Trong thời gian ngưng ngác ấy Bắc Yêu dường tượng như là man mác nhớ ra chàng thiếu niên khôi ngô tuấn mỹ ấy có một mối duyên tình gắn bó. Mà mối duyên tình ấy giống như có đầu từ kiếp trước kiếp này nàng chưa hề gặp chàng bao giờ. Nàng hé một nụ cười duyên dáng trên vành môi. Nụ cười ấy lại thể thâm cực kỳ không khác một nụ cười già biệt ngàn thu sau lần gặp mặt cuối cùng!

Bắc Yêu lại từ từ nhắm híp hai mí mắt của mình vận dụng tất cả chân khí toàn thân, để hiệp chung với công lực của Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung đang chữa trị. Nàng đem hết cố gắng cho chân khí vận chuyển tuần hoàn đủ ba mươi sáu vòng chân thiện cho các dòng quyết quán.

Sau đó nàng nghe trong mình khỏe khoắn trở lại, tinh thần sáng suốt, thương tích giảm nhẹ mười phần. Cất tiếng nhỏ nhẹ bằng một giọng êm ái dịu dàng nàng nói:

– Muôn vàn cảm tạ ân đức của lão tiên bối đã điều trị thương tích nguy cấp cho vãn bối!

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung đáp lại nàng bằng một nụ cười khổ sở rồi từ từ buông tay ngồi xếp bằng xuống mặt đất ở một bên mé giường của nàng lặng lẽ vận khí nghỉ ngơi.

Thấy tình hình lạc quan ấy, Tiểu Phong khác nào còi được khỏi lòng một khối đá suốt mấy thời thần qua đã đè nặng con tim chàng gần đứt hơi nghẹt thở.

Chàng mừng rỡ gọi lên:

– Chị! Chị nghe trong người đã khỏe khoắn rồi chứ? Còn sao nữa không?

Bắc Yêu cười cách ủ rũ đau buồn:

– Khỏe khoắn lắm rồi! Không sao nữa cả! Thật chị không tin ...

– Không tin thế nào vậy, chị?

– Không tin là chị vẫn ... vẫn còn sống lại được ở kiếp phù du này. Em à!

Em ... cái gì mà đầu óc chị vẫn cứ mơ mơ, màng màng. Chị dường tượng không còn nhớ được em .... Em lảng vảng trước mắt chị không khác bóng người trong mộng ảo trong dĩ vãng, chứ không phải bóng của một người bằng da, bằng thịt, chị đã từng gần gũi, mến thương từ bao lâu.

Giọng nói của Bắc Yêu hết sức ai oán u buồn nã lòng người nghe xúc cảm vô tận.

Tiểu Phong nghẹn ngào trong ngăn lệ. Chàng vội vàng nói:

– Không đâu chị ạ! Em luôn ở sát bên chị. Không lúc nào em xa rời khỏi chị.

Em vẫn là người trong thực tại, chị vẫn còn sống trên cõi trần gian. Chúng ta là hai thể xác chứ không phải hai bóng hình. Chị ơi! Em không cách biệt chị đâu, dẫu đến ngày chị không còn là người trên dương thế.

Câu nói thâm thiết chí tình ấy như một tia sáng hy vọng chói rạng lên trong cuộc đời đầy đầy bất hạnh của nàng. Cười vui tươi an ủi, nàng nói:

– Em vẫn yêu chị sao?

– Trái tim của em đã in chặt bóng hình chị, mãi không thể nào phai, không một trở lực nào, không một cánh gió nào không một nguyên nhơn nào có thể làm cho mối tình của chúng ta tan vỡ.

– Em không nhớ là chị đã có chồng, mà cũng đã có con nữa sao?

Nói đến đó, Bắc Yêu gục đầu xuống gối, ôm mặt khóc nức nở tỳ tỳ, tiếng khóc của nàng vô cùng bi ai thảm thiết.

Thình lình nàng khóc mùi mẫn đón đau giống như tiếng đổ quuyền khóc rữ trong đám cỏ hoang giữa buổi chiều thu khắc khoải. Bởi vì câu nói việc cũ! Trời ơi! Quá khứ! Quá khứ là một con ác mộng gớm ghê. Nàng cơ hồ chợt tỉnh lại mà nhớ ra!

Tiểu Phong quá đổi kích động, chàng nói:

– Chị! Chị ơi! Chẳng cần gì tất cả, em đã biết chị thành một người đàn bà bất hạnh trên đời. Em vẫn tha thiết chân thành yêu chị. Tình yêu chẳng bao giờ bị chỉ phối một khi người ta chân chính yêu nhau. Em chỉ yêu chị là đủ. Em thề cùng trời yêu mãi mối tình ấy đến bạc đầu!

Bác Yêu ngó đắm đuối vào gương mặt của Tiểu Phong một hồi lâu, miệng nàng nói lảm bảm:

– Lời nói ấy phải chăng do từ cõi lòng mà ra?

– Tấm lòng của em chỉ có Trời mới thấu hiểu!

Những hạt lệ nối liền theo nhau rơi xuống như những giọt sương mai. Vẻ mặt của nàng rất cảm động lòng người. Nàng nói bằng giọng u buồn não nuột như nhắc những mối tình vào tim Tiểu Phong:

– Kiếp này tuy chưa được diễm phúc cùng em sống tới bạc đầu, nhưng chỉ nghe mấy lời em nói cũng đủ yên số kiếp lỡ làng của chị lắm rồi.

– Ôi! Kiếp sau mong ngày hoa nở, gặp chàng kịp lúc nhụy chưa phai!

Chỉ một câu thơ lảm bảm thốt ra từ nàng cũng đủ chứa đựng biết bao ý tứ ai oán, người nghe bồi hồi cảm động khôn tả.

Thình lình. Từ ngoài lời đài vọng đến một tiếng thét. Tiếp theo liền là một trận pháo tay vang dội, Bác Yêu ngẩn người sững sờ, buột miệng hỏi liền:

– Cái gì vậy?

Tiểu Phong đáp ngay:

– Đó là cao thủ các nơi đang tranh tuyển chức giáo chủ Liên Giáo!

– Ủa ...

Nàng kêu lên một tiếng «ua» rồi lại nói:

– Em không đi dự tranh à?

– Đi chứ ... Chẳng qua ...

– Em đừng nên vì chị mà bỏ dở cuộc đi dự tranh nhé! Em cứ đi đi ... Chị đã khỏe rồi. Em phải đạt thành nguyện vọng mà từ bao lâu rồi hằng ấp ủ trong lòng.

Tiểu Phong gật đầu. Chàng không nói thêm tiếng nào, quay lưng đi ra khỏi phòng điều trị thương tích.

Bỗng nhiên Bác Yêu kêu giật ngược lại bảo:

– Em à! Hãy trở lại chị bảo!

Tiểu Phong chạy vào đứng sát bên giường Bác Yêu, êm ái hỏi:

– Chị còn muốn nói thêm điều gì nữa?

– À ... này em ... em bằng lòng hôn chị một miếng nhẹ nhàng trên môi chứ?

Trước khi em đi tranh đấu lời đài, chị khát khao được em ban tặng cho chị một chiếc hôn nồng nàn thấm thiết.

Tiểu Phong vô cùng kích động. Chàng cúi mặt xuống sát mặt Bác Yêu đặt lên vành môi tươi thắm của nàng một cái hôn rất kêu ...

Hai gò má nàng ửng hồng. Đôi vành môi hạnh đào của nàng mấp máy:

– Trời Phật ơi! Mong rằng chiếc hôn êm ái này không phải là chiếc hôn cuối cùng ...

Hôn xong Tiểu Phong đứng yên lặng một hồi lâu, nhìn đắm đuối vào người Bác Yêu rồi mới nói:

– Chị à ... thôi em đi nhé ... Em sẽ trở về đây với chị ngay!

– Ủ! Em đi, chị chờ. Chúc em sớm thành công.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Hồi 62

Nhìn đăm đăm theo bóng hình phía sau lưng Tiểu Phong khuất sau sườn núi, Bắc Yêu lại cất tiếng khóc thảm thiết bi ai.

Lúc ấy, Thần Hồ chủ nhon Từ Thạch Trung đã vận nội công điều tức xong bèn mở mắt đứng dậy. Tinh thần ông ta hoàn toàn khôi phục như cũ. Ông ta thở dài một hơi nhẹ nhõm nói:

– Bắc Yêu cô nương à! Bây giờ cô nghe trong mình có khỏe khoắn lắm không?

– Đa tạ tấm lòng tốt của lão tiên bói.

Nàng nhích mép cười một nụ cười khổ sở héo hon rồi nói tiếp:

– Lão tiên bói ôi! Dưới chôn suối vàng hồn tôi có thiêng vẫn không bao giờ dám quên ân đức của lão tiên bói!

Về mặt của Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung hơi biến sắc. Một chập sau ông ta cất tiếng rầu rĩ hỏi:

– Cô nương có biết ...

– Vâng tôi biết rõ giới lắm tôi cũng chỉ còn sống thêm được vài ngày nữa là cùng. Trong khi vận khí, tôi đã phát giác hơi độc xâm vào. Thấy tích mạch của tôi quá lâu không tài nào xô đuổi ra ngoài cho tan hết được. Nếu như không nhờ gói thuốc thần kỳ của lão tiên bói có hiệu lực tuyệt thế vô song thì giờ đây hồn phách của Bắc Yêu này đã tiêu điều ngoại cảnh, đâu còn sống được thêm khắc giây nào nữa. Ấu đó cũng là định mạng hóa công đã an bài sẵn trước cho tôi.

Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung âm thầm cúi đầu ngó xuống:

– Thiên Hạ Chi Độc thật chẳng hổ với cái danh hiệu của hấn ... Chết độc mà cô nương bị trúng đó, phải chi tôi hay liền thì mới cứu kịp. Còn để lâu quá, nó đã thâm nhập vào tâm phế rồi thì cũng đành chịu bó tay. Huống nữa, tôi cũng chỉ cứu được căn, chứ không cải được số!

Bắc Yêu nở nụ cười cười đau khổ, nói:

– Đời của tôi, sống còn đáng ghê sợ hơn là chết. Lão tiên bói có biết là tôi thích chết lắm không?

– Biết rõ lắm Bối vì cô nương rất yêu Tiểu Phong mà không thể nào đem tất cả mối tình trọn vẹn của mình giao phó cho chàng. Nỗi khổ tâm ấy cô nương thành thật tỏ bày trong hai câu thơ đầy thâm ý thiết tha! Kiếp sau mong giữa mùa hoa nở, nhụy thiếp chưa phai sớm gặp chàng!

– Đúng vậy thật! Tôi yêu Tiểu Phong, nhưng tôi lấy gì để hiến nạp cho chàng cho xứng đáng mối tình tha thiết của tôi khi mà cuộc đời của tôi đã hoen ố, tấm băng trinh của tôi đã không còn? Ôi mối tình đầu của người con gái một khi đã lỡ làng! Sự trong trắng của thiếu nữ đương xuân một khi đã nhor nhuốc? Lão tiên bói ôi! Tôi còn có gì đâu ngoài cái xác thịt bản thù gói ghém trong! Tôi chỉ còn lại một chút tình yêu đền đáp lòng chàng được chăng? Không, tôi không để chàng đau khổ vì tôi. Thôi thì:

«Kiếp này duyên đã không thành, dạ đài kiếp khác sẽ nguyên lại sinh!» Bắc Yêu xót xa đau đớn quá. Nàng lại khóc tức tưởi.

Thần Hồ chủ nhon Từ Thạch Trung cũng thông cảm nỗi lòng tan nát ấy nên âm thầm rơi lệ:

– Tôi cũng đã biết trước là không tài nào cứu được mạng sống của cô nương, nhưng mà tôi vẫn đem hết khả năng để giành lại từng hơi thở với tử thần ...

– Thừa lão tiên bói! Tôi còn sống thêm độ bao lâu nữa?

– Độ chừng sáu ngày!

– Sáu ngày ... Sao mà lâu quá! Tôi ao ước được chết ngay bây giờ. Lão tiên bói ôi! Trước khi nhắm mắt, tôi muốn nói với người một vài mẩu chuyện!

– Cô nương hãy nói đi!

– Lão tiên bói biết chăng tôi là một người đàn bà có chồng!

– Biết!

– Và tôi cũng đã có con!

– Có nghe cô nương nói qua việc ấy!

– Tôi không muốn đem cái quá khứ bất hạnh ấy nói lại cho Tiểu Phong biết!

Bởi vì tôi quá yêu chàng. Tôi không nỡ để cho chàng biết rõ khoảng đời dĩ vãng ô uế của tôi. Tôi mong mỗi được chàng ghi sâu vào đầu óc một hình ảnh đẹp để của tôi! Trước khi chết, tôi cần đem hết bầu tâm sự thổ lộ cùng lão tiền bối. Nếu không tôi chết vẫn không làm sao nhắm mắt. Trên con đường đi xuống suối vàng tôi không an lòng.

– Vì có nào cô nương không định bụng nói để cho Tiểu Phong biết là mình sắp già từ vĩnh viễn cuộc đời?

– Bởi vì tôi quá yêu chàng. Tôi không thể nhìn về mặt trần đầy đau đớn khổ sở của chàng để tâm cuối cùng. Chàng không biết rõ tại sao tôi nài nỉ chàng phải hôn tôi. Nhưng đó là cái hôn sau cùng.

– Đúng vậy. Đó là cái hôn sau cùng. Nhưng rồi làm sao Tiểu Phong phai nhòa được hình ảnh của cô nương trong đầu?

– Tôi hiểu như vậy lắm.

Nàng buông một tiếng cười nảo nuyệt, lại nói:

– Lão tiền bối à! Sau khi tôi kể qua cho tiền bối nghe xong câu chuyện, van xin người chớ khá thuật lại cho Tiểu Phong nghe.

– Vâng! Tôi hiểu.

Như cố tìm lại dĩ vãng trong ký ức, Bắc Yêu nói bằng một giọng u buồn chua xót:

– Sanh mạng của tôi có lần tôi quý báu nung niu hơn tất cả ngọc ngà hoa gấm trên thế gian này. Qua thời xuân sắc, tôi cũng vì kiêu ngạo cái thời xuân xanh ấy mà hết sức trân trọng giữ gìn nó cố tránh với cái già, cái chết từ gang tấc.

Tôi yêu đời. Tôi ham sống! Dầu cuộc sống của tôi có ê chề có khắc khe sầu khổ!

Nhưng giờ đây tôi đã nhận ra cái đẹp của sanh mạng mừng rỡ như là cánh hoa thơm tho tươi tốt trong một khoảng khắc thời gian ngắn ngủi dưới ánh thái dương. Chỉ vài ba ngày nữa thôi, tôi lạnh lùng đi xuống suối vàng có khác nào cánh hoa xuân ử sầu tàn úa! Đời người là một tấn bi kịch. Tôi là một người đã đóng qua màn kịch hết sức gớm ghê và vô cùng bất hạnh trong tấn bi kịch ấy.

Màn kịch vừa hạ tức là lúc sanh mạng tôi chôn vùi dưới nắm đất vàng của nhân thế! Tôi đem mối tình đầu hiến nạp cho người đàn ông mà tôi yêu dấu chân thành là Trang Văn Thỏ! Cùng với mối tình ấy, tôi cũng hiến dâng cho hắn hoa tình của con gái. Hiến dâng cho hắn tất cả tâm hồn trong sạch và nguyên vẹn cả và xác thịt trần trường chẳng tiếc với hắn một cái gì thuộc phần của tôi! Tôi yêu Trang Văn Thỏ một cách điên cuồng không từ chối với hắn một việc nào. Tôi dám vì hắn mà hy sinh mạng sống của tôi vì hắn mà giết người chẳng nữa. Mối tình đầu thật là êm như mơ xinh như mộng. Trong tấn bi kịch ngắn ngủi của kiếp non sanh tôi đã kiêu ngạo được làm tất cả cho đẹp dạ người yêu, có điều mối tình đầu của sanh mạng tôi quá tạm bợ quá ngắn ngủi khác nào một đóa hoa phù dung vừa chớm nở đã tàn phai! Lấy nhau chưa đầy hai năm, tôi đã có với Trang Văn Thỏ một đứa hài nhi ngoan ngoãn rất dễ thương. Trang Văn Thỏ lại càng yêu tôi nồng nàn hơn nữa. Chúng tôi bắt đầu yêu nhau lâu lắm rồi mới cưới nhau, mới sanh con đầu lòng. Tình duyên ấy khăng khít biết bao! Vừa ăn đây tháng cho con xong, Trang Văn Thỏ bỏ mẹ con tôi ở lại nhà, mang gói ra đi! Hắn bảo là cần học võ công. Bèn theo làm đệ đệ Thiên Hạ Chi Độc. Lúc ấy cũng thời kỳ mà Thiên Hạ Chi Độc đang cần luyện một thứ thuốc độc ghê gớm nhưрт trần gian. Phép luyện thuốc độc của tên gian đạo này cần phải có một đứa con trai và một đứa con gái vừa đúng tháng rất đẹp để khỏe mạnh mới thành công. Một ý nghĩ cực kỳ hung ác nảy sanh trong đầu óc Thiên Hạ Chi Độc. Bảo để thử lòng Trang Văn Thỏ có thành thật muốn làm đệ tử của mình không. Thiên Hạ Chi Độc sai hắn bắt đứa con trai của tôi đến trao cho lão ta luyện thuốc. Đó là nếm ruột của tôi, do khí huyết chung của tôi và của Trang Văn Thỏ đào tạo nên vóc nên hình cho nó.

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung nghe nàng nói xong, mắt đượm buồn.

Ông quay nhìn lên trần phòng khẽ thở dài một tiếng. Bao dĩ vãng cuộc đời ông lại quay về. Đời của người quả là những chuỗi dài bi kịch kéo lê theo mằng đời của họ. Thần Hồ Chủ non từ Thạch Trung lại nhìn Bắc Yêu:

– Đời của lão chẳng tốt đẹp gì hơn cô nương. Tâm sự của cô nương lão phu đã hiểu, giờ thì cô nương hãy ráng vui sống những ngày còn lại. Âu đó cũng là số mạng của từng người.

– Tiền bối an tâm. Ai cũng chỉ một lần chết.

Thần Hồ Chủ non nhìn gương mặt ảo não của Bắc Yêu, không đành lòng được. Ông quay mình bước thẳng ra ngoài phòng, đi thẳng về phía lối đi.

Vừa đến nơi ông bắt gặp tia nhìn của Thần Tri Từ.

Thần Tri Từ chỉ cần nhìn lướt sơ qua khuôn mặt của Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung đã biết ngay có chuyện không lành cho Bắc Yêu. Thần Tri Từ khẽ liếc mắt nhìn Tiểu Phong.

Tiểu Phong lúc ấy đã bước đến chặn Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung:

– Bệnh tình của Bắc Yêu thế nào mong tiền bối cho văn bối biết.

Thần Tri Từ vội xen vào:

– Dưới tay Chủ non Thần Hồ, thì đâu ngại bất cứ một thứ chất độc nào.

Chắc chắn mạng của Bắc Yêu đã được Từ huynh đây cứu sống. Tiểu Phong người đã biết là bịnh tình của nàng thuyên giảm nhiều rồi, chẳng còn chỉ đáng phải lo sợ nữa.

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung đã biết rõ dụng ý của Thần Tri Tử trong câu nói chặn đầu trước vì sợ mình vô ý nói toạc móng heo cái chết sắp đến với Bắc Yêu nên ông ta cười tươi ngoài miệng mà khác nào kim đâm vào trong tim

Tiểu Phong vội vàng cúi đầu lễ phép thưa cùng Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung:

– Vãn bối thành thật cảm ơn lão tiền bối, đồng thời thay mặt Bắc Yêu cảm tạ thâm ân cứu mạng của nàng!

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung vẫn cười không đáp.

Một trận vỗ tay nổ vang như sấm dậy làm cho cả hai giật mình tỉnh lại.

Sắc mặt của Tiểu Phong hơi tái xanh, chàng nói:

– Chàng thiếu niên áo gấm này đã đánh bại cả thầy đến ba mươi một cao thủ thượng thừa từ khắp các người và gồm đủ tầng ni, tục đạo, chứng nhận võ công tuyệt thế cao cường.

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung kêu «à» một tiếng nhẹ nhàng, ông ta rảo hai luồng nhãn quang nhìn khắp lối đài chỉ thấy có chàng thiếu niên áo gấm ấy đứng oai nghiêm trên đài. Miệng nở nụ cười vui tươi đặc ý.

Một vị Trưởng lão của Liên Giáo đứng bên góc lối đài cất tiếng sang sảng:

– Vị tiểu hiệp Mưu Diên Thương này đã đánh ngã ba mươi một người rơi xuống lối đài. Xin hỏi còn ai lên đài nữa không? Nếu không thì chức Giáo chủ Liên Giáo sẽ thuộc về tiểu hiệp Mưu Diên Thương này vậy!

Câu tuyên bố của vị Trưởng lão Liên Giáo vừa dứt thì Tiểu Phong xoay tròn thân hình một vòng, đã đứng chễm chệ trên lối đài. Chàng tung chân tay bay nhanh như điện chớp. Dưới lối đài vang dội những tràng pháo tay hoan nghênh nhiệt liệt.

Xích Cước Đại Tiên cả cười, miệng bảo:

– Lối đài sẽ được chứng kiến một cuộc vui hào hứng chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm.

Mười lăm vị Chương môn của mười lăm bang phái giang hồ ngồi ở chiếc chiếu kê bên, người nào cũng lộ vẻ sùng sốt.

Vị thiếu niên áo gấm này mặc dầu võ công tuyệt thế nhưng đâu phải là địch thủ của Tiểu Phong. Đó là ý nghĩ chung của mười lăm vị Chương môn. Cuộc tỷ thí không chừng sẽ diễn ra một thảm kịch đẫm máu vì lẽ Tiểu Phong khét tiếng là hung phạm giết người không gớm tay dưới danh hiệu đệ tam ma.

Tiểu Phong đặt chân trên lối đài xong, vị Trưởng lão của Liên Giáo ấy bèn vòng tay xá một cái, luôn miệng hỏi liên:

– Vị các hạ này được Chương môn của bang phái nào bảo chứng?

– Chương môn của phái Chung Nam.

Vị trưởng lão ấy day sang ngó Đỗ Tiểu Liên một cách chăm chú dường như để hỏi kiến. Nàng mỉm cười gạt đầu tỏ ý nhìn nhận.

– Thế thì các hạ đã hiểu quy tắc rồi chứ?

– Hiểu rõ!

– Vậy thì hai đảng có thể động thủ tranh tài!

Dứt lời, vị Trưởng lão ấy thối lui sang một bên góc lối đài.

Vị thiếu niên áo gấm ấy vòng tay chào Tiểu Phong miệng cười chum chim hỏi:

– Tạ hạ là Mưu Diên Thương xin các hạ cho biết quý tánh cao danh!

Tiểu Phong cũng vòng tay đáp lễ lại, tươi cười trả lời:

– Tại hạ là Tiểu Phong, dám mong huynh đài nương tay cho!

Ba tiếng Tiểu Phong thốt ra làm cho Mưu Diên Thương hơi thất kinh bụng bảo dạ rằng:

“Không ngờ người này là kẻ vang danh khắp chốn giang hồ, ngoại hiệu Đệ Tam Ma.”

Nghĩ vậy chàng ta vội vã nói:

- Té ra đây là Lê huynh đài mà tiểu đệ được nghe danh tiếng từ lâu. Hôm nay may mắn gặp mặt, âu cũng là hạnh ngộ ba sinh!
- Danh nhỏ của tiểu đệ bị người đời quên rủa khắp mọi nơi, lẽ tất nhiên là huynh đài phải nghe, tưởng không chi đáng lấy làm lạ.

Nói xong, chàng cười ha hả.

Cả hai bỗng nhiên nảy sinh một mối cảm mến anh hùng đối với nhau.

Tiểu Phong biết rõ chiêu thức của chàng thiếu niên này rất nguy dị, có nhiều thể biến hóa ảo diệu khó lường. Tự chàng không chắc chỉ đã thắng nổi dễ dàng nên cẩn thận đề phòng, không ơ hồ khinh địch. Chàng ngưng ngay tiếng cười, lễ phép nói:

- Xin mời huynh đài động thủ!

Chàng thiếu niên mặc áo gấm Mưu Diên Thương ấy vòng tay nói:

- Kính nhường không bằng phụng mạng. Huynh đài đã bảo, tiểu đệ xin vâng.

Tiếng nói vừa ra khỏi miệng thì song chưởng đánh thẳng tới ngực Tiểu Phong ào ào nổi gió.

Mưu Diên Thương xuất thủ, thể chưởng mau lẹ khác nào điện náo chớp giật.

Tiểu Phong có phần khiếp hãi, trong bụng nghĩ thầm:

“Nhanh thật ...”.

Lách mình một cái chàng bay xẹt khỏi vòng tấn công của đối phương. Thân hình của Tiểu Phong vừa bắn lui thì thể chưởng cũng biến liền theo. Với hai bàn tay rộng như cánh chim đại bàng, cả người chàng ta cũng chụp tới, cùng một thời gian chớp nhoáng ấy công liền theo ba chưởng mãnh liệt vô song.

Lối xuất thủ Mưu Diên Thương lấy sự tấn công mau lẹ làm chủ yếu cùng lối biến chiêu nguy dị làm đầu. Trong một khắc thời gian nhanh chóng ấy, chàng đã đẩy dồn Tiểu Phong vào thế bị động, rồi rút cả tay chân.

Tình hình ấy làm cho tất cả những cao thủ dưới lời đài đều phải xôn xao, náo động sợ hãi khôn cùng. Ai nấy đều nghĩ chắc Mưu Diên Thương sẽ bị Tiểu Phong giết chết nội vài ba chiêu, không ngờ biến chuyển lại đảo ngược dự đoán. Tiểu Phong đã không giết nổi thiếu niên áo gấm, trái lại còn bị chàng ta thắng lợi ngay ở mấy thể chưởng đầu tiên. Thế này thì cuộc giao đấu sẽ diễn ra cực kỳ hung ác mà hậu quả khốc liệt vô cùng, không khéo cả hai đối thủ cùng chết trên lời đài.

Nhưng ngay lúc ấy chợt nghe Tiểu Phong quát to một tiếng thân hình chàng bay vút tới phản công liên tiếp ba chưởng vu vu. Đánh trả lại đối phương ba chưởng ấy là Tiểu Phong thi thố ba chiêu tuyệt học «muộn» «tiếp» «kích» của môn «Vạn Năng Thần Công».

Trận quyết đấu ác liệt giữa Tiểu Phong và Mưu Diên Thương quả đúng như lời Xích Độc Cước Đại Tiên đã nói trước là xưa nay chưa từng có trên giang hồ.

Hai bậc thiếu niên kỳ tài cùng đem hết võ công tuyệt đối của mình ra để tranh tuyền ngôi bá chủ Liên Giáo. Không ai chịu nhân nhượng ai. Chỉ khi anh hùng cá nhân đưa họ vào một trường huyết chiến mà giữa cái chết với cái sống chỉ còn cách nhau trong sợi tóc đường tơ.

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung theo dõi cuộc giao đấu không nháy mắt, bất giác thở ra một hơi, miệng nói:

- Đúng là một thế hệ mới đương lên, lớp sau thay lớp trước. Bọn chúng mình đã già rồi, không còn theo kịp đám trẻ công lực dồi dào!

Kỳ Trận Thần Quân cũng không nín nổi, lên tiếng hưởng ứng ngay:

- Chẳng những không bì kịp mà cuộc quyết đấu này bọn mình cũng mới được chứng kiến lần đầu. Thật trong đời hiếm thấy.

Câu nói của ông ta chưa ngưng thì trên lời đài bỗng vang «ầm» một tiếng.

Mọi người ngược mắt ngó lên thì sau mười lăm chiêu trao đổi, Tiểu Phong đã hoàn toàn chiếm ưu thế, từ bị động nắm vai chủ động.

Thiếu niên áo gấm Mưu Diên Thương tuy có một võ học kinh người, nhưng liên tiếp trải qua một loạt tranh đấu không ngừng với những ba mươi mốt cao thủ thượng thừa nên khí lực tiêu hao lẽ tất nhiên là không chịu nổi lâu dài cùng một địch thủ quá lợi hại như Tiểu Phong.

Thình lình ...

Tiểu Phong lại quát to một tiếng rung rinh cả lời đài:

- Đã công nhận cuộc tuyển chọn chức Giáo chủ Liên Giáo cốt yếu là lựa bậc hiền đức tài năng làm gốc. Thế thì tại sao lại bắt buộc phải có một Chương môn trong mười sáu Chương môn của mười sáu môn phái hợp thành Liên Giáo bảo chứng để làm chi? Nếu đưa ra điều kiện ấy thì còn thiết lập lời đài

báo cáo khắp cùng thiên hạ ba cuộc tranh tuyển này há chẳng phải bày chuyện vô ích lắm sao? Nó đã thuộc vào công việc nội bộ của Liên Giáo thì người của Liên Giáo cứ âm thầm cử đặt với nhau có hơn không?

Câu hỏi cứng rắn của chàng ta làm cho Pháp Hải Thiền Sư nhứt thời đờ lười chẳng biết phải trả lời làm sao cho trôi chảy.

Mọi người có mặt tại chỗ nhận lời chất vấn của chàng thiếu niên ấy là đúng lý!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyền Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Hồi 63

Thiếu niên mặc áo xám ấy lại nói:

– Nếu phải có được mười sáu vị Chương môn bảo chứng mới có đủ tư cách tranh chọn chức Giáo chủ Liên Giáo chẳng hóa ra vô số cao thủ kỳ tài trong thiên hạ mà không được một vị Chương môn nào giới thiệu cho thì người ấy thiếu tư cách hay sao? Liên Giáo bày ra cuộc tranh chọn mà bắt buộc điều kiện ấy thì không xứng đáng với bốn chữ chọn bậc hiền năng!

Tiểu Phong buột miệng nói:

– Lời giải bày ấy thật là cao kiến.

Thiếu niên áo xám ấy liếc mắt nhìn Tiểu Phong mỉm cười hỏi:

– Các hạ cũng có cảm tưởng như vậy à?

– Không sai. Chẳng những huynh đài cao kiến mà lời giải bày cũng rất hợp lý.

Thiếu niên áo xám ngó Tiểu Phong vui vẻ gật đầu. Chàng lại day sang phía chiếu có các vị Chương môn ngồi cất tiếng nói sang sảng:

– Dám xin hỏi lại các vị Chương môn có mặt tại đây một lần nữa để được biết chữ «hiền» nêu ra trong câu «chọn bậc hiền năng» mà các vị đề xướng nhơn cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo hôm nay phải giải thích thế nào mới đúng?

Pháp Hải Thiền Sư ngưng ngẩn, tự nghĩ thầm trong bụng:

“Vị thiếu niên này phẩm mạo phi thường, lời nói thẳng thắn thật đáng là bậc kỳ tài.”

Trong đầu óc sẵn có ý nghĩ ấy nên luôn miệng trả lời:

– Người hiền gồm đủ cả tài lẫn đức, người không có đức không thể gọi là hiền. Song kẻ có tài lẫn đức cũng vẫn còn chưa làm đủ, người hiền ấy phải có một tâm địa thiện lương.

– Đúng lắm. Chẳng qua, tôi nhận xét công việc làm trước mắt hôm nay của các vị mà bàn cho sát nghĩa thì cuộc tuyển chọn này chỉ chú trọng đến một khía cạnh năng lực không quan tâm đến hai yếu tố nòng cốt là đức và thiện. Có năng lực mà kém đạo đức và hiền lương thì vị Giáo chủ Liên Giáo sẽ trở thành một nhà lãnh tụ độc tài khát máu lợi dụng lực lượng lớn lao của mười sáu môn phái làm hậu thuẫn để ám hại những cao thủ cứng cỏi chống báng lại mình để tạo nên một thế lực cho vô lâm, để biến Liên Giáo làm cái lò sát sanh mà không còn có một lực lượng hùng hậu nào dám đả phá. Trường hợp này mười sáu bang phái vô lâm chỉ đóng vai tuồng bị động làm tay sai đắc lực cho vị Giáo chủ chẳng có chánh nghĩa xứng đáng nào cho người trong giới vô lâm tin tưởng tôn phở.

Thiếu niên ngưng giọng một chút, đưa mắt liếc nhìn về phía chiếu dành riêng cho các Chương môn mười sáu bang phái võ công hợp thành tổ chức Liên Giáo cười nhạt nói thêm:

– Một bằng cớ rất cụ thể vừa đưa đến hậu quả tàn khốc cho Liên Giáo mới rằng ràng ra đây về điểm tuyển chọn Liên Giáo chủ mà chú trọng đến tài năng đặt nặng đem võ công bá đạo ra quật ngã những đối thủ trên lời đài, Ngũ Hồ Du Khách ngang nhiên bước lên địa vị tối cao Giáo chủ của Liên Giáo lãnh đạo vô lâm thiên hạ. Không nghĩ chỉ đến tiền đồ chung của vô lâm, Ngũ Hồ Du Khách tự tung tự tác trên chốn giang hồ, đặt các môn phái vào khuôn khổ bị động, bắt nhơn vật vô lâm làm công cụ điều khiển. Lợi dụng quyền oai vô thượng địa vị chí tôn ấy, suốt cả một nhiệm kỳ làm Giáo chủ Liên Giáo vừa qua Ngũ Hồ Du Khách đã ám hại bao nhiêu cao thủ không chịu khuất phục tay nhắm mắt tuân nghe theo lệnh chỉ huy của hắn, gieo rắc bao nhiêu tội ác tày trời cho những người vô tội.

Ngũ Hồ Du Khách lớp thì cho cá nhân mình, lớp thì tiếp tay cho bè đảng đồng mưu, lớp thì nhận của đút lót. Người ấy không đáng mặt gánh lấy trọng trách lãnh đạo vô lâm thiên hạ. Một bằng cớ hùng biện hiển nhiên còn rằng rằng nóng hổi là Ngũ Hồ Du Khách đó! Cuộc tuyển chọn vị Giáo chủ Liên Giáo khóa này cũng sẽ diễn lại tấn thảm kịch cũ vì biết đâu lại chẳng chọn nhầm một Ngũ Hồ Du Khách thứ hai?

Lời giải bày minh chánh của thiếu niên áo xám cũng là lời cảnh cáo sáng suốt cho mười sáu Chương môn!

Tiểu Phong nhận thấy thiếu niên áo xám ấy còn ăn mặc hào hoa phong nhã tuyệt vời, cử chỉ ngôn ngữ trang nhã lỗi lạc khác hẳn người thường nên trong lòng đâm ra mến yêu kính phục hết sức.

Thiếu niên áo xám ấy ngừng một chút lại nói tiếp:

– Tôi cũng cần nói thêm sáng tỏ vấn đề này ở mọi khía cạnh úp mở khác, theo ước pháp của Liên Giáo mặc dầu có quy định tuyển chọn Giáo chủ Liên Giáo cần phải được mười sáu Chương môn bảo chứng mới được tư cách dự tranh.

Những quy ước sau khi Ngũ Hồ Du Khách được tuyển chọn mười sáu Chương môn có lập hội nghị tối mật đã ghi vào một khoảng khắc. Trong đó có câu «Mười sáu Chương môn có quyền sửa đổi điều lệ tuyển chọn Giáo chủ công cử người hiền trong thiên hạ». Có nhiều người hiền đức mà mười sáu vị không một Chương môn nào được biết để bảo chứng lên giới thiệu. Người ấy có đủ tư cách như được mười sáu Chương môn bảo chứng. Thế mà Liên Giáo lại gạt người khoảng ấy trong bản phụ ra không nhắc nhở đến chỉ theo đúng lẽ lối giáo điều cứng rắn là áp dụng triệt để khoản nói về luật tuyển chọn quy định trong ước pháp mà thôi.

Như thế chỉ là thủ đoạn đối phó với Tiểu Phong. Vì Liên Giáo tin chắc không vị Chương môn nào chịu bảo chứng cho Tiểu Phong tranh Giáo chủ Liên Giáo thì dầu có ý định dự tuyển, Tiểu Phong bị ghép vào lễ không đủ tư cách ấy đặt loại trừ hẳn ngoài vòng. Chẳng qua mưu kế ấy lại hỏng mất. Trong nội bộ Liên Giáo không được đoàn kết nhứt trí, tuy chưa có sự rạn nứt hẳn mà cũng đã có mầm chia rẽ, một lẽ vì tội ác của Ngũ Hồ Du Khách làm cho có người bất bình, một lẽ khác nữa vì hành động lợi dụng của một trong số Chương môn là Lãnh Diện Vong Hồ gây tổn thương cho mười lăm môn phái khác. Người ta rõ hai điều đen tối ấy của Liên Giáo mà dám mạnh dạn lật ngược lại dự mưu của Liên Giáo lại là một thiếu nữ có trong Liên Giáo nên không ai có quyền phủ quyết. Người lại là Đỗ Tiểu Liên Chương môn phái Chung Nam. Đỗ Chương môn đứng ra bảo chứng cho Tiểu Phong. Lê huynh đã đủ điều kiện dự tranh chức Giáo chủ, thế là kế hoạch của Liên Giáo bị phá vỡ vào giờ chót trong sự bất ngờ của mọi người!

Thật là rõ ràng. Thiếu niên áo xám ấy đã nghiên cứu thấu đáo hiểu ước, phụ ước, nội quy của Liên Giáo mà cũng nói trúng vào tim đen như đi guốc trong bụng của mười sáu môn phái, trừ Đỗ Tiểu Liên, ai nấy cũng đều dùng thủ đoạn để loại bỏ Tiểu Phong ra ngoài cuộc tranh tuyển Giáo chủ Liên Giáo, hơn nữa lại còn âm mưu dùng toàn lực của Liên Giáo tức là mười sáu phái để tiêu diệt chàng ngay trong Tổng đàn để trả thù một cách mù quáng cho Ngũ Hồ Du Khách!

Hằng ngàn cao thủ bốn phương tụ họp dưới lời đài đều ngờ ngẩn vì không một ai ngờ Liên Giáo dùng thủ đoạn mờ ám như thế để chặn đường tiến thủ của Tiểu Phong.

Thấy mấy nàng cặp con mắt đều đổ dồn vào mình, thiếu niên áo xám ấy lại nói tiếp:

– Mặc dầu tại hạ thì ngàn dặm xa xôi đến đây cũng có hùng tâm tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo, nhưng ngặt một nỗi, Liên Giáo áp dụng quy tắc mà tại hạ không đủ tư cách nên không dự cũng không sao. Vậy xin cáo từ các vị!

Nói dứt câu, thiếu niên áo xám ấy mỉm cười mĩa mai, chực nhảy xuống lôi đài.

Đột nhiên Thần Hồ chủ non Từ Thạch Trung kêu nói:

– Xin mời các hạ dừng bước, khoan đi.

Ông ta xoay mình nhaoáng tới đã đứng nhẹ trên giữa lôi đài, miệng cười nói:

– Lời giải bày cao xa đúng đắn của các hạ khiến cho ngàn người như một đều tán thành bội phục. Mười lăm vị Chương môn có mặt tại đây sẵn sàng nhìn nhận đề các hạ dự tranh chức Giáo chủ Liên Giáo. Lão phu đứng tên công khai giới thiệu các hạ. Có điều cần lên tiếng trước là ngoài cuộc thi võ công còn phải trải qua một cuộc khảo thí đức độ nữa! Sửa đổi điều lệ ấy bắt đầu từ cuộc tranh tuyển khóa này đúng với đề nghị của các hạ, hợp với nguyện vọng chung của toàn thể võ lâm được một vị Giáo chủ tài đức vẹn toàn cho Liên Giáo!

– Được lắm! Hay lắm! Có điều tiền bối tự xét đủ uy tín đứng ra chủ trương không đã?

– Đủ uy tín để bảo đảm cho việc làm lão phu mới dám mạnh dạn công bố ra đây trước đông đủ mọi người. Mười sáu vị Chương môn kể cả Lãnh Diện Vong Hồn, Chương môn của phái Địa Bảo đã hoàn toàn đồng ý công cử chúng tôi là:

Thần Hồ Chủ non, Kỳ Trận Thần Quân, Xích Cước Đại Tiên, Siêu Phàm Đại Sư, Thần Tri Từ và Đông Quý làm giám khảo đoàn mà cũng là chủ tịch nên có toàn quyền tối hậu quyết định. Các hạ khỏi thắc mắc điều đó.

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung tỏ vẻ đắn đo suy nghĩ rồi mới nói tiếp:

– Chẳng qua lão phu thành thật hỏi các hạ một điều là các hạ tự tin võ công mình thắng được Tiểu Phong không? Lão phu sở dĩ hỏi câu này là để biết trước đặt sắp đặt về cuộc khảo thí đạo đức của các hạ sau đó cho được chu đáo. Vì võ công có thắng mới tranh đua về đạo đức. Mà đạo đức lại là một điểm rất tế nhị khó khăn gặp mấy lần cuộc khảo thí về võ công!

Thiếu niên áo xám ấy thành thật trả lời một giọng ôn tồn khiêm nhượng:

– Chúng ta chưa chánh thức giao thủ, vẫn không hề dự đoán trước.

– Thế thì càng tốt! Hai người hãy giao thủ trong mười chiêu liền xét được ai thắng ai.

Thiếu niên áo xám cười nói:

– Chỉ trong vòng mười chiêu mà người có thể biết được thắng bại giữa hai chúng tôi à?

Thần Hồ Chủ nhón nhoeo một nụ cười thoáng qua trên vành môi, đáp:

– Lão phu mặc dầu chỉ là một tiểu tốt trong chốn giang hồ rộng lớn, nhưng vẫn tự tin rằng nội trong mười chiêu rất có thể nhận rõ hai đối thủ ai thắng ai bại một cách xác đáng không lầm.

– Hay lắm!

Giọng nói rần rỏi của thiếu niên áo xám, ngừng lại một chút, xẵng xóm nói tiếp:

– Lê huynh đài, ta không ngại cứ giao thủ chân tình với nhau trong mười chiêu để xem thử vị tiền bối này phán giữa hai chúng ta ai thắng ai bại ra sao?

Tiểu Phong cười đáp, rất vui vẻ:

– Thế thì mời huynh đài xuất thủ trước, tiểu đệ sẵn sàng tiếp tuyệt chiêu của huynh đài!

Thiếu niên áo xám ấy không chút khách khí chi cả. Tay mặt chậm chậm giờ thẳng tới. Một tiếng «rẹt» như xé lụa rít vang trong không khí. Một chưởng đánh tới liền.

Tiểu Phong vốn biết rõ thiếu niên áo xám này không phải là hạng cao thủ bình thường mà là một thiên tài trác tuyệt hiếm có trong võ lâm đương thời nên không dám khinh thường. Thấy chưởng thế hùng mạnh thần kỳ bên trong còn chứa đựng một tiềm lực hùng hậu vô biên thành thử chàng không dùng nội lực kinh chống trả lại mà nhanh nhẹn lướt nhẹ thân hình thối lui ra sau tránh né. Đồng thời chàng sẽ bàn tay trái rẽ thành năm ngón sắc bén không kém năm cái móc nhọn chụp ngược trả lại ngay mặt đối phương.

Một người dùng chưởng, một người dùng trào, cả hai đều thi thố kỳ chiêu tuyệt học độ sức với nhau, chẳng hề nhân nhượng.

Thiếu niên áo xám ấy thấy chưởng lực của mình đánh tới mà Tiểu Phong không đánh trả lại, lại dùng trào kinh phản công nên đề phòng cẩn thận.

Ngay lúc năm ngón tay trái của chàng chụp tới, hần xoay nhẹ thân hình một cách cực kỳ mau lẹ không sao ngờ trước được. Bàn tay mặt của thiếu niên áo xám ấy vừa co vào một cái rồi bỗng đưa tới chớp nhoáng liền theo. Hai động tác cùng một thời gian quá nhanh biến thành như có một động tác chỉ thấy bàn tay của hần giống hệt một cái bóng nhấp nháy theo hình cây cung dương thẳng vừa đẹp đẽ, vừa ảo diệu cực kỳ, đánh tới một chưởng.

Thủ pháp của thiếu niên áo xám ấy quá đổi mau lẹ mà chưởng pháp cũng mỹ diệu tuyệt luân khiến Tiểu Phong không khỏi ngạc nhiên, sững sờ trong lòng.

Vô số cao thủ đến tham dự cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo hiện đang có mặt dưới lòi đài trông thấy run sợ đến mồ hôi lạnh giùm cho Tiểu Phong.

Với lối hợp công liên thủ bằng hai bàn tay của thiếu niên áo xám ấy mọi người đều tin chắc võ công của chàng cao cường đến mức nào cũng khó thoát khỏi bị trọng thương. Ai nấy không kềm nổi khích động, cùng buột miệng kêu ầm lên:

– Ôi chà, nguy hiểm quá! Thân pháp mau lẹ quá.

Ngay khi hàng mấy trăm cao thủ bên dưới lòi đài không hẹn nhau mà kêu ầm lên như vậy, trên lòi đài Tiểu Phong cũng đã thét vang một tiếng lấy oai, bàn tay mặt chàng vung nhanh tới không khác một luồng điện chớp sử dụng cấp kỳ một chiêu «Mộng trung ảo ảnh», bóng mờ trong mộng. Đó là một chiêu của thức «kích» tuyệt học mà chàng được Trầm Phụng Linh chân truyền khi xuống dưới hang đất được Thần Vạn Năng giao cho sứ mạng thiêng liêng để bảo vệ sinh mạng của Cây Đèn Ma, sau khi đánh chiêu ấy ra chỉ thấy mờ mờ khắp chỗ đường thể cả trăm bàn tay thấp thoáng không khác những cái bóng lớn vờn dập chồn.

Sự thật thì chưởng liền miên tuôn ra không ngớt thần diệu tuyệt luân, biến hóa vô cùng không thấy đầu mà đỡ, không biết đầu mà tránh.

Tiểu Phong đã biết trước lần này gặp phải một đối phương cực kỳ lợi hại nên luôn luôn đề ý phòng bị cẩn thận. Đã biết đối phương sử dụng thân pháp, thủ pháp thần tốc cuốn vờn mình nên lại càng giữ gìn kỹ lưỡng không để sơ hở kẻ tọc đường tọc. Do đó, vừa thấy thiếu niên áo xám ra tay tấn công chàng không dám khinh thường nẩy mảy nào cả, lập tức thi thố cấp kỳ một chiêu tinh vi, ảo diệu tuyệt học của võ lâm.

Chàng thiếu niên áo xám này định đo lường võ công của Tiểu Phong cao siêu huyền diệu đến mức độ thượng thừa nào hay là không biết chiêu ấy lợi hại ra sao, nên bàn tay mặt của hần đổi cái thế quét ngang qua chàng cái đấm thẳng tới chia ngay vào huyệt Trương đài của Tiểu Phong.

Thấy hần liều lĩnh như vậy, chàng bảo thầm trong bụng:

“Bộ tự sát sao mà ...” Ý thì nghĩ tới đó mà tay chàng thì biến sơ chưởng bình nhấp nháy đổi chiêu «Mộng trung ảo ảnh» ra chiêu «Đột thám vu sơn», thám do non vu.

Chương hình biến hóa mạnh mẽ khiến gương mặt của thiếu niên áo xám ấy cũng biến sắc kinh hãi không vừa, hắn kêu thảm:

“Nguy rồi!” hai tiếng tuyệt vọng!

Lập tức xuôi tay ...

Nhưng Tiểu Phong chưa kịp có một thái độ nào trước hành động bất ngờ của hắn thì chương lực của chàng đã sẵn tới trọng huyết Kỳ môn của đối phương.

Nhưng bàn tay mặt của thiếu niên áo xám vừa buông xuống thì cũng vừa biến hóa thành một thứ chiêu thức ảo diệu tuyệt luân. Nên ngay giữa thời gian cực kỳ mau lẹ mà cũng cực kỳ hiểm nguy ấy đã đánh tới mãnh liệt.

«Bách» một tiếng chất chứa vang lên của hai sức chương chạm mạnh vào nhau!

Cả hai người cùng bật khỏi miệng một tiếng «ư» nghệt thở, thân hình cũng xiềng niềng bị dội lui ra sau suýt ngã. Bởi vì chương trái của Tiểu Phong cùng với chương mặt của thiếu niên áo xám ấy đụng ngay cùng lúc đánh tới.

Chợt nghe nắm tay trái đau điếng thì cánh tay mặt của chàng cũng đã tê dại hết cựa quậy chỉ nữa được.

Thiếu niên áo xám cũng đồng một cảm giác với Tiểu Phong, cánh tay mặt của hắn không khác bị gãy lìa, đau đớn đến nỗi chảy nước mắt.

Dưới lời đài nhao lên những tiếng chắc lưỡi hít hà om vang dậy!

Cuộc giao thủ giữa Tiểu Phong và thiếu niên áo xám không những chỉ làm cho mấy trăm cao thủ thượng hảo hạng ở dưới lời đài phập phồng lo sợ từng chập, từng hồi, cơ hồ con tim ngưng đập vì tinh thần đều tập trung vào chiêu thức thần kỳ bí ảo của hai địch thủ trên lời đài làm náo cán họ căng thẳng đến cực độ.

Đến nỗi bảy vị ân hiệp oai danh vang dậy ngàn phương như Thần Hồ Chủ nhon, Siêu Phàm Đại Sư, Độc Mục Thần Ni, Kỳ Trận Thần Quân, Xích Cước Đại Tiên, Thiên Bất Luân, Đông Quỷ hợp thành ban giám sát cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo khoa này cũng ngẩn ngời sờ sờ!

Tiểu Phong bảo thầm trong bụng:

“Quả nhiên hắn đáng mặt là một trang kỳ tài tuyệt thế. Tuổi trẻ, chí lớn, võ công lại thâm hậu vô biên. Chịu nổi một chiêu tuyệt học «Mộng trung ảo ảnh» của ta biến thành chiêu «Đột thám vu sơn» tưởng chừng ngoài hắn ra, không có một người thứ hai nào khác hơn hắn mà không bị trọng thương táng mạng.”

Thiếu niên áo xám cũng than thở âm thầm một mình trong miệng:

“Giang hồ đồn đãi võ công của Tiểu Phong là siêu phàm nhập thánh cái thế, tuyệt luân, mình nghe mà không tin mấy ngờ đâu người thiên hạ thường có thói quen vừa thêm chân thổi phồng sự thật, chớ không lẽ ở thế gian lại có một ma tinh công lực áp đảo cả nhon vật của hai phái hắc bạch giang hồ, chiếm ngôi bá chủ một cách tuyệt đối dễ dàng hay sao? Thế mà lại đúng với sự thật cả trăm phần trăm. Qua mấy chiêu so tài, độ sức mình phải thành thực mà chịu võ công của Tiểu Phong là tuyệt thế siêu kỳ, chưa từng thấy có cũng chưa từng nghe nói!”

Cả hai cùng một ý nghĩ bội phục lẫn nhau nên lại càng sanh ra lăm lòng thương tài, tiếc mạng lẫn nhau. Các quan niệm đánh nhau ác liệt một mất một còn để quyết định sự hơn thua trong một trận đấu rút ngắn trong vòng mười chiêu bỗng biến thành một ý thức nhân nhượng lẫn nhau, cố tránh làm thương tổn đến mạng sống cho nhau nẩy ra trong đầu óc hai người. Vô hình trung họ không xem nhau như là một địch thủ ghê gớm nhứt cần phải tiêu diệt đặng chiếm địa vị tôn vinh cao quý nhứt của võ lâm là chức Giáo chủ Liên Giáo lãnh đạo quần hùng khắp trong thiên hạ.

Cả hai còn đang suy nghĩ thì Thần Hồ Chủ nhon bật cười ha hả. Ông ta nói:

– Võ học đệ nhất vũ lâm vô cùng tuyệt diệu. Lão phu lận lợi giảng hồ cũng từng thấy trong võ lâm hàng trăm năm nay với thân pháp, thủ pháp kỳ quái ảo diệu vô song. Tuy vậy lão phu đã tình nguyện đóng vai giám khảo công bình của cuộc tỷ giáo này cũng phải biết rõ. Phần người công bốn chiêu, thủ ba chiêu. Phần bị thiếu hiệp họ Mưu công ba chiêu thủ bốn chiêu nghĩa là cả hai mới thì thố bảy chiêu còn ba chiêu nữa mới đủ con số một chục chiêu giao kết.

Tiểu Phong và Mưu Diên Thương, tức thiếu niên áo xám ấy đều có ý thầm phục Thần Hồ Chủ nhon vô cùng.

Cuộc giao đấu giữa hai người vừa đến giai đoạn tạm nghỉ xả hơi này cũng đã gần như quyết định vì cả hai đều thi triển những chiêu thức triệt để tối cao.

Chưa nói là hàng trăm, hàng ngàn người theo dõi say mê cuộc tỷ thí đến nín hơi, quên nháy mắt, không biết chương pháp gì, thân pháp nào thủ pháp ra sao nữa. Bởi lẽ lối xuất thủ của Mưu Diên Thương và Tiểu Phong quá đổi mau, mắt thường khó nổi trông thấy kịp. Thế mà Thần Hồ chủ nhon xen qua đã phân xét ra được ngay mỗi người công mấy chiêu thủ mấy chiêu không khác chính mình là người trong cuộc, bảo sao cả hai đối phương không sờ sờ kính phục.

Nghe Thần Hồ chủ nhon phân tách xong, thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương nhếch môi cười nụ, nói với Tiểu Phong:

– Lê huynh đài à. Không cần phải đấu thêm ba chiêu nữa làm chi cho mất thời giờ. Trận này tiểu đệ xin thành thật chịu thua Lê huynh đài rồi vậy.

Tiểu Phong ngẩng người ngờ ngác mãi hồi lâu mà chàng vẫn chưa hiểu vì có nào thiếu niên áo xám tự xưng tên họ là Mưu Diên Thương ấy lại chịu thua mình một cách dễ dàng như vậy, trong khi cuộc diện trận giao đấu chưa nghiêng hẳn đòn cân thăng bại về ai.

Do đó chàng ngó hẩn mà nói nghiêm nghị nhưng ôn hòa:

– Thua rồi à? Mỗi người chúng ta chưa ai công đến năm chiêu. Như vậy cuộc tỷ thí chưa thể gọi là kết liễu làm sao thua kia chứ? Còn ba chiêu nữa phải đấu tiếp mới có thể tuyên bố dứt khoát đặng!

Thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương ấy thân nhiên nói:

– Xét theo thật tế nhị thì tại hạ thua Lê huynh là đúng không còn chối cãi vào đâu đặng. Tại hạ xuất thủ trước đã tấn công năm chiêu, chỉ vì Lê huynh phản công ráo riết nên rút thể thâu hết hai chiêu thành ra chỉ còn có ba chiêu. Trong khi ấy Lê huynh thật sự mới tấn công tại hạ có hai ba chiêu mà lại chiếm được lợi thể bốn chiêu phòng thủ. Tấn công trước mà không nắm được tiên cơ làm chủ động để đạt đến thắng lợi cuối cùng, tại hạ rơi vào thế bị động. Tuy trên bình diện cuộc đấu thì hai bên ngang nhau chưa ai thắng ai rõ rệt, trên thực lực giao phong thì tại hạ kém hẳn Lê huynh một lai. Vì vậy tại hạ tự nhận mình thua. Mà có đánh tiếp thêm ba chiêu nữa hay ba trăm chiêu nữa tại hạ vẫn biết không thể nào thắng nổi Lê huynh. Đây là một trận thử sức đo tài nhau chứ không phải tranh danh đoạt lợi, nhứt là không phải là một cuộc báo oán trả thù mà chúng ta đấu chiến liều mạng đến giờ kết thúc bằng một cái ngã gục của người này hay người kia mới thôi. Chúng ta là những nhon vật chân chánh của võ lâm, điều kiện cốt yếu tối thiểu là phải thành thật nhận nhược điểm của mình, hiểu ưu điểm của người thắng lợi không thâu thập trên gian xảo âm độc mà gặt hái trên thiệt lực chân tài. Tại hạ nhận cái bại của mình chính là phát huy cái tinh thần thượng võ ấy.

Tiểu Phong nghe những lời cao đàm hùng biện của thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương lại càng kính nể mến phục bội phần. Chàng bảo thầm trong bụng:

“Người này quả thật khác đời, không phải hạng bình thường. Y quả thật có khí cốt hơn người.”

Ý nghĩ ấy lướt qua trong đầu chàng. Tiểu Phong đồng dục nói:

– Tại hạ vô cùng khâm phục nhận xét của huynh đài nhưng xét cho cùng, tại hạ nhận chịu mình kém cỏi hơn bởi huynh đài đã trải qua những trận giao tranh trước chân khí tất bị suy giảm nhiều nên tại hạ mới có cơ hội cảm chừng với huynh đài.

Hai đối thủ kỳ tài tự nhận thua cùng một lúc, cả lời đài chột im phăng phắc.

Cao thủ võ lâm đến đây vì cái chức Giáo chủ Liên Hiệp Giáo nhưng cả hai người trên lời đài mỗi người đều đặt tay vào cái chức vị ấy, giờ thì họ buông tay ra thử hỏi ai mà không tiếc rẻ cho họ.

Cục trường đang im lìm chột Thần Hồ Chủ nhon đứng dậy, ông đồng dục cất tiếng nói:

– Lão phu đã được các vị Chương môn mười sáu phái mời làm giám chủ khảo mà gặp tình hình này thật cũng khó xử. Cả hai công phu đều bằng nhau, khí khái lại ngang nhau.

Mắt ông chột hướng về phía hai cây dương liễu:

– Lão phu có một cách.

Bầu không khí vắng lặng tuyệt đối, chỉ nghe nói sang sảng của một người Thần Hồ Chủ nhon:

– Hai người hãy xem cho kỹ phải bên trong những cành lá sum sê buông dài tha thướt như mái tóc mây óng ả của hai tuyệt thế giai nhon, có những con chim nhỏ bay chuyên lúc nhúc trên cây dương liễu ấy không?

Mọi người đều lặng lẽ quay đầu về hướng ấy.

Tiểu Phong và thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương gật đầu.

Thần Hồ chủ nhon nói tiếp:

– Giờ đây chia nhau mỗi người một cây. Ai đứng bên nào chịu trách nhiệm về cây bên ấy. Điều kiện bắt buộc là mỗi người phải đánh chết hai con chim nhỏ, chỉ hai con mà thôi, trong số những con chim bên cây của mình. Nếu có một người làm không đúng theo điều kiện quy định nghĩa là chỉ đánh chết có một con hay nhiều hơn hai con hoặc không chết con nào thì kể như đã thua. Dùng biện pháp này sẽ tránh được một cuộc giao đấu ác liệt đưa đến hậu quả khốc liệt mà hai người đều không muốn thương hại đến tánh mạng của nhau lại được thêm một cuộc biểu diễn võ học tuyệt luân chưa thấy cho tất cả hàng ngàn cao thủ có mặt hôm nay tại đây tán thưởng. Vì ai chậm hơn một nháy là bấy chim bên cây dương liễu của mình bị chương lực của đối phương ở cây bên kia làm cho giựt mình kinh hoàng bay tán loạn mất hết! Đó là một cuộc tỷ thí giữa hai người về thủ pháp, mà người nào mau lẹ hơn sẽ thắng. Dùng song chương cùng một lúc mà giết chết hai con chim nhỏ đang bay nhảy lao nhao giữa những cành lá sum xuê.

Đó là một cuộc tỷ thí giữa hai người về chương pháp mà người nào thần kỳ hơn sẽ thắng. Trong khi thi triển thủ pháp, chương pháp tất nhiên phải dùng thân pháp. Thế là người nào thân pháp nhẹ nhàng ảo diệu hơn sẽ thắng. Biện pháp này hết sức công bình mà sự hơn kém giữa hai người không phải chỉ do một mình lão phu phán xét mà cả hàng ngàn cao thủ có mặt đều thấy rõ để tuyên bố chung một lời. Chắc hai người đều hoàn toàn đồng ý không ai phản đối chứ?

Thần Hồ Chủ nhon nói xong, mọi người đều thở phào hơi nhẹ nhàng dường thể trút hết được một cái gì nặng nề đè quả tim tự nấy giờ.

Tiểu Phong và thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương đều hớn hở nhận chịu biện pháp của Thần Hồ Chủ nhon đưa ra.

Tiểu Phong nhaoáng nhanh thân hình lẹ làng đến trước lôi đài hai bước, chậm chậm vung bàn tay đánh tới một chưởng.

Chàng không dùng song chưởng như ai nấy dự đoán, một chưởng mà giết liền hai con chim trong một bầy lao nhao trong cành lá xum xuê, thật là một việc ngoài tưởng tượng.

Chỉ thấy một luồng kinh bay vù tới.

Chợt nghe trong bầy chim sẽ nhảy nhót trên cành dương liễu mọc bên trái có tiếng «chết chết» kêu lên thảm. Hai con chim sẽ rớt xuống đất chết rồi!

Một chiêu tuyệt diệu ấy của Tiểu Phong khiến cả ngàn cao thủ có mặt đều rúng động tâm thần. Bởi một chưởng giết chết liền một lúc hai con mà chẳng làm rụng đến một chiếc lá nào của cây dương liễu thì thật là ảo diệu, thần kỳ chẳng biết sao mà tả! Tất cả những cao thủ võ lâm có mặt tại chỗ đều vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Xem rõ thì thiếu niên áo xám khó lòng thi triển võ thuật nào tuyệt diệu hơn để thắng nổi Tiểu Phong. Cái chức Giáo chủ lọt về tay chàng chắc trăm phần trăm.

Với một nụ cười hết sức tươi vui thành thật Miêu Diên Thương cất tiếng ngợi khen:

— Lê huynh đài quả thật có một thần công kinh người, tiểu đệ hết sức bái phục!

Tiểu Phong khiêm nhường nói:

— Đó là huynh đài quá khen!

Thần Hồ Chủ nhon bình tĩnh tuyên bố:

— Cuộc thi tài chưa kết thúc thì chưa thể định đoạt thắng bại thuộc về ai.

Nhon danh là Chánh giám khảo cuộc thi tuyển Giáo chủ Liên Giáo, lão phu tuyên bố cuộc biểu diễn tiếp tục.

Mọi người đều chờ đợi thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương sẽ trở tài thế nào để tranh ngôi bá chủ võ lâm với Tiểu Phong.

Nói rõ thêm là mặc dầu Tiểu Phong ra tay trước khi thi thử tuyệt kỹ võ công đánh chết hai con chim sẽ trên cây dương liễu. Nhưng chàng xuất thủ nhanh chóng quá, chỉ phớt sơ một chút là giết chết hai con chim nhỏ liền. Chưởng lực của chàng không làm rung chuyển lá cành của cây dương liễu nên ngoài hai con chim bị giết chết rớt xuống đất, bao nhiêu con chim sẽ khác chẳng hề hay biết chỉ cả lại cứ nhôn nhao bay nhảy như thường cơ hồ như không nghe thấy chi khác lạ.

Giả tỷ lần này thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương lại cũng biểu diễn theo phương thức của Tiểu Phong thì hẳn vẫn có thể tiến hành một cách rất tự nhiên.

Bầy chim sẽ ở cây dương liễu mé tay trái của hắn đang say sưa đùa giỡn chiu chít trên cành.

Sau lời tuyên bố của Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung, Mưu Diên Thương khoan thai bước tới. Tất cả những luồng nhãn tuyến đều đổ dồn vào hắn.

Mưu Diên Thương vung bàn tay trái tới lẹ như chớp một luồng chưởng lực bay thẳng tới chỗ bầy chim sẽ đang lao nhao ở một nhánh bên cây dương liễu mé tay trái ngang hàng với cây dương liễu mé bên tả, mặt mà vừa rồi Tiểu Phong đã giết chết hai con chim non dưới chưởng lực của chàng.

Mọi người trở mắt nhìn theo chỉ thấy bầy chim sẽ ở đó chỉ hơi giật mình ngờ ngạc vẫn cứ y nguyên. Những con chim sẽ lại lú lo nhảy nhót, dường thể chẳng việc chi xảy đến để làm kinh động đến mình.

Có điều ai nấy hết sức ngạc nhiên, không thấy hai con chim sẽ bị giết dưới luồng chưởng phong của thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương rơi xuống. Mà thay vào đó là hai chiếc lá dương liễu vàng ủa sắp lìa cành!

Hai chiếc lá này bay vào giữa khoảng không rồi từ từ cuộn tròn về phía lôi đài, rơi xuống trước mặt mọi người có mặt trong cuộc tham dự đại hội tuyển chọn chức giáo chủ Liên Giáo khóa nhì.

Trong khi ai nấy đều ngờ ngạc không biết thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương làm như thế là có ý nghĩa chi, võ công tuyệt kỹ của hắn đến mức ấy thật chẳng kém thua Tiểu Phong chút nào. Có điều nó lại không nằm trong điều lệ ấn định của cuộc tỷ thí nên cũng chẳng biết có võ tay nhiệt liệt hoan nghinh hay không thì ...

Bỗng nhiên Mưu Diên Thương lớn tiếng cười to:

— Cuộc tranh chọn chức Giáo chủ của Liên Giáo kết thúc. Địa vị ấy đáng giao phó cho Tiểu Phong là người có điều kiện hơn hết, Mưu Diên Thương này tự nhận kém thua xin rút lui ngay!

Thiếu niên áo xám vừa nói xong chợt phóng xuống lôi đài thì Tiểu Phong đã trản người tới chặn bước đi của thiếu niên áo xám:

– Xin huynh đài hãy dừng chân.

– Lê huynh còn điều chi chỉ giáo?

Tiểu Phong quay lại ban giám chủ khảo nói:

– Văn bối đã chiếm được ngôi vị Giáo chủ Liên Hiệp Giáo rồi chưa xin các vị tiền bối cho biết?

Thần Hồ Chủ nhon đứng dậy:

– Nếu không còn cao thủ nào tranh đoạt nữa coi như người đã chiếm được ngôi vị chí tôn ấy.

Ông đảo mắt về phía quần hùng, hỏi:

– Còn ai lên lôi đài nữa không?

Cục trường im phăng phắc không một tiếng thở mạnh. Một thời khắc sau Thần Hồ Chủ nhon tuyên bố:

– Tiểu Phong sẽ đảm nhận ngôi vị Giáo chủ Liên Hiệp Giáo đời thứ hai.

Cả cục trường đồng thanh hoan hô như sấm dậy.

Đợi cho quần hào lắng đọng, Tiểu Phong vòng tay nói:

– Hôm nay tại hạ đã chiếm được ngôi vị Giáo chủ chí tôn, xét đạo đức của mình, tại hạ cảm thấy khả năng không làm sao đảm nhiệm được trọng trách lãnh đạo. Bởi lý do chánh đáng ấy nên Tiểu Phong tôi bằng lòng nhường chức Giáo chủ Liên Giáo lại cho vị huynh đài này. Vì hạnh phúc chung của giới giang hồ, tiền đồ xán lạn của võ lâm, tương chư vị cũng công nhận lời nói chân thật của Tiểu Phong tôi hơn!

Tiểu Phong nói luôn một hơi cảm thấy trong lòng hết sức tươi vui hơn hờ dường thể cỏi bỏ được tất cả những cái gì nặng nề!

Hằng trăm, hằng ngàn cao thủ lôi đài bây giờ mới biết rõ cái nguyên do vì sao mà chàng lại chịu kém thua, cương quyết nhường lại cái chức vị giáo chủ Liên Giáo cho thiếu niên mặc áo xám Mưu Diên Thương! Sau một hồi lâu ngẩn người sững sốt, hết thấy những cao thủ có mặt tại chỗ lại nổi lên những trận pháo tay vang dậy. Mưu Diên Thương vội vã lên tiếng nói to:

– Lê huynh không thể lấy công làm tư được. Lê huynh đã chánh thức được tranh tuyển chức Giáo chủ của Liên Giáo, không thể Lê huynh tự ý muốn nhường lại cho ai là nhường. Hơn thế nữa, tiểu đệ vẫn không đủ tài năng để đảm nhận trách vụ lớn lao đó.

Tiểu Phong cười, nói:

– Mưu huynh chẳng nên khiêm nhượng quá đổi. Chức vị Giáo chủ Liên Giáo khóa này, trừ Mưu huynh ra, không còn một người nào xứng đáng nhận lãnh hơn.

Và lại khi tại hạ dự tranh chức Giáo chủ Liên Giáo không phải là quyết tâm hoài bão của mình mà chính là nhận chịu lời trăng trối của người khác. Tại hạ đã tranh tuyển được rồi, giờ đây nhường lại cho người hiền năng, tài đức. Đó là một hành động rất thành khẩn và cũng rất hợp lẽ tương người ở dưới xuôi vàng cũng đã hiểu và tha thứ cho tại hạ.

Nói xong, chàng day mắt lại nhìn về phía mười lăm vị Chương môn, cất giọng sang sảng nói to:

– Các vị Chương môn tôn quý hôm nay có mặt, các vị xin vui lòng nghe lời của Tiểu Phong tôi phân giải. Mặc dù Tiểu Phong tôi được chức Giáo chủ Liên Giáo nhưng tự xét không đảm nhiệm nổi công tác nặng nề khó khăn của mười sáu bang phái võ lâm uy thác. Chức vụ vĩ đại này Tiểu Phong tôi nhất định nhường lại cho vị huynh đài này. Chức Giáo chủ Liên Giáo không thuộc về vị huynh đài này thì không còn một ai khác hơn đứng nhận lãnh, vì xét về mặt đức độ, thiện năng vị huynh đài đã vượt hẳn người mà về mặt võ công cũng chẳng có người nào thắng được vị huynh đài này. Tiểu Phong tôi dám quả quyết bảo đảm cho điều ấy. Chắc hẳn mười lăm vị Chương môn cũng nhận rõ thực tế hiển nhiên đó xuyên qua cuộc giao đấu giữa vị huynh đài này và tại hạ rồi. Mà bao nhiêu cao thủ có mặt ở đây chắc hẳn cũng chẳng có một ai phủ nhận!

Hành động quá bất ngờ ấy làm cho Mưu Diên Thương đứng ngẩn ngơ sờ sờ trên lôi đài. Hắn thật tình không hiểu nổi thái độ khác thường của Tiểu Phong. Nhứt thời hắn không biết xử trí làm sao nên trong lòng rối ren cực kỳ!

Mà bao nhiêu cao thủ ở dưới lôi đài, cũng chẳng một người nào dám nhảy lên lôi đài tỷ thí bởi vì chính mắt bọn họ đã thấy võ công của thiếu niên áo xám tự xưng Mưu Diên Thương ấy chẳng kém thua Tiểu Phong là bao. Dầu trong bọn họ có kẻ còn mang nặng tham vọng về chức Giáo chủ Liên Giáo đi nữa, thì tự xét tài năng của mình không sao địch nổi đối phương.

Tiểu Phong đã thành thật đem cái địa vị tôn quý chàng đã chiếm đoạt đó để nhường lại cho thiếu niên này rồi thì kể như cuộc tỷ thí lôi đài đã kết thúc. Tiểu Phong nhảy xuống lôi đài xong, Thần Hồ chủ nhon liền nở nụ cười hàm tiếu cất tiếng sang sảng như chuông, nói:

– Tiểu Phong mặc dầu không lãnh chức Giáo chủ Liên Giáo. Địa vị tôn quý thứ nhứt trong võ lâm thiên hạ, lãnh đạo quần hùng, nhưng cử động hào hùng, hiệp nghĩa của Tiểu Phong sẽ được lưu để ngàn thu ghi truyền muôn thuở. Từ khi bước chân ra chốn giang hồ, Tiểu Phong đã vì những mối huyết hải thâm thù mà mang tiếng «Giang Hồ Đệ Tam Ma» khiến ai nghe đến danh hiệu cũng phải tan hồn vỡ mật. Sau khi xuống hang đất Thập Hoa Thạch lấy Cây Đèn Ma vì hành động nghĩa hiệp mà giẫm máu các nhân vật võ lâm lại càng mang thêm một cái danh hiệu Vô Cực Thiên Tôn thứ hai, một ma tính cùng hung cực ác nữa. Do đó chẳng những thiên hạ gớm ghiếc oán thù mà hầu hết những cao nhân, ẩn hiệp vì lòng công phần lại còn cương quyết tiêu diệt Tiểu Phong để đưa võ lâm thiên hạ thoát khỏi một họa kiếp vô tiền khoáng hậu trong lịch sử cổ kim. Những hành động tàn sát máu chảy thành sông, xương chất thành đồng của Tiểu Phong, bắt đầu từ hôm nay, trong con mắt của nhon vật giang hồ đã rửa sạch tất cả những dỉ văng xấu xa ô uế ấy rồi, mà lại trở nên tốt lành, đẹp đẽ, gây vào lòng người thiên hạ những thiện nồng nàn. Dầu trăm ngàn người ra miệng bình vực cho hành động đẫm máu của Tiểu Phong có hùng hồn thế nào cũng không thể bảo đảm cho Tiểu Phong bằng một nghĩa cử cao quý tự Tiểu Phong thực hành ở ngày hôm nay.

Lão phu thay mặt cho các bạn đồng đạo võ lâm có lời chân thành khen ngợi Tiểu Phong.

Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung vừa dứt tiếng, những tràng pháo tay đua nhau nổ vang ở hàng chiếu gồm sáu cao nhon tuyệt đỉnh võ lâm là Siêu Phàm đại sư, Xích Cước Đại tiên, Kỳ Trận Thần Quân, Độc Mục Thần Ni, Thiên Bát Luân và Thần Tri Tử và Đông Quý. Tất cả đều không hẹn nhau mà cùng vỗ tay hoan hô Tiểu Phong long trời lở đất.

Tiểu Phong cảm thấy sung sướng vô cùng. Chẳng ngờ mình lại có được vinh dự của ngày hôm nay mà trước đây chẳng chỉ tưởng mình sẽ chết một cách thê thảm không đất chôn xương như Vô Cực Thiên Tôn. Tiểu Phong chờ cho những tràng pháo tay vỗ hoan hô vừa lắng hết thì hớn hờ tươi cười lên tiếng nói:

– Tiểu Phong tôi tự xét mình không đủ tài đức để đảm nhiệm chức vụ nên thành tâm thiện ý nhường lại cho Muru huynh chức Giáo chủ Liên Giáo. Được chư vị đồng đạo ủng hộ tán thành, Tiểu Phong tôi vô cùng xúc động. Sau này tôi hứa sẽ mang tất cả tài năng và trí tuệ giúp đời, giúp người.

Chàng quay về bốn phương tám hướng vòng tay thi lễ rồi bước xuống lôi đài.

Mọi người nhìn theo bước chân của Tiểu Phong mà trong lòng không khỏi xúc động bồi hồi.

Thiếu niên vận đồ xám lại càng khâm phục Tiểu Phong hơn. Mắt y thoáng chốc đã rơm rớm những giọt lệ nhìn theo chàng.

Tiểu Phong tiến về phía dãy ghế dành cho mười sáu vị Chương môn. Tiểu Phong đến cạnh Đỗ Tiểu Liên chàng nói:

– Em Liên ...

Đỗ Tiểu Liên chớp đôi mắt đen huyền nhìn Tiểu Phong. Nàng chỉ muốn ngã ngay vào lòng chàng, nhưng vì chung quanh còn những vị Chương môn khác nên chỉ nói:

– Anh Phong, Em quá xúc động vì hành động của anh.

Tiểu Phong mỉm cười:

– Anh đến lôi đài tranh chức Giáo chủ Liên Giáo vì lời hứa với ân nhân là Tinh Nhân Nhiếp Hồn, chứ tuyệt nhiên trong tâm anh không màng đến chức vụ đó.

– Lời hứa ấy đã xong rồi. Giờ anh đi đâu?

Đôi mắt đẹp của nàng thoáng chốc đã ngấn lệ.

Tiểu Phong bồi hồi nhìn Đỗ Tiểu Liên rồi nói:

– Anh còn nhiều việc phải làm. Bây giờ anh vào đường đường thăm chị Bắc Yêu. Sau đó sẽ tìm Lãnh Diện Vong Hồn rồi đến Hận Thiên Phong. Đúng ngày rằm anh sẽ có mặt tại Hận Thiên Phong để hoàn thành lời hứa sau cùng của mình.

– Em sẽ cùng đi với anh.

Tiểu Phong chần chừ:

– Em còn mang trọng trách là Chương môn phái Chung Nam, e bất tiện khi theo anh. Với lại đây là công việc của riêng anh, thôi thì chúng ta tạm xa nhau thời gian nữa. Khi nào hoàn thành xong, anh sẽ đến Chung Nam phái tìm em.

Đỗ Tiểu Liên khẽ thở dài:

– Chỉ mong được như thế. Thôi thì chúng ta hãy tạm xa nhau một thời gian ngắn nữa vì ai nấy còn có công việc riêng của mình. Em chỉ nhắc cho anh nhớ kỹ là công việc của anh xong hãy gấp rút đến núi Chung Nam vì em rất nóng lòng mong đợi! Hẳn anh cũng thường nghe người ta nói:

«Một ngày không thấy, đặng đặng ba thu» (nhứt nhật bất kiến như tam thu hề). Chúc anh gặp nhiều may mắn nhé!

Tiểu Phong đắm đuối trông vào đôi mắt mơ huyền uớm lệ của Đỗ Tiểu Liên mà nói câu an ủi:

– Em hãy trọn tin vào anh, đừng chút nghi ngờ chi nữa nhé! Anh đếm từng ngày để sớm lên núi Chung Nam đăng sum họp cùng em. Thay mặt anh, Liên nhớ thưa với má rằng anh chúc má sống lâu và nói với em Tiểu Thanh rằng anh lúc nào cũng thương mến Tiểu Thanh!

Thoạt nhiên chàng sực nhớ đến một điều, vội vã cời thanh Độc Long Kiếm đang đeo trên vai xuống. Tiểu Phong nói:

– Thanh bảo kiếm này anh trao cho em cất giữ kẻo như vật đính ước cuộc hôn nhân của chúng ta. Đây là tấm chân tình của anh, mong em không phụ ước!

Đỗ Tiểu Liên cũng rút một cây trâm vàng trên mái tóc trao cho Tiểu Phong mà nói:

– Cây trâm này tuy là vật nhỏ nhưng biểu thị lòng thành ý thiết của em, anh khá cất vào mình làm món quà kỷ niệm trong cuộc hẹn ước của hai ta!

Sau khi Tiểu Phong và Đỗ Tiểu Liên trao đổi cho nhau hai vật đính ước tình duyên thì hai người chia tay từ giả. Tiểu Phong theo Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung đi về phía «Liệu Dưỡng Viện» còn Đỗ Tiểu Liên trở về Tổng Đàn Liên giáo lo sắp đặt đại lễ đăng vị của Giáo chủ Mưu Diên Thương với mười lăm Chương môn khác.

Không nói đến việc Đỗ Tiểu Liên trở vào Tổng đàn Liên Giáo. Chúng ta hãy nói đến việc Tiểu Phong cùng Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung vào «Liệu Dưỡng Viện».

Khi cả hai vào khỏi cánh cửa gian phòng thì thấy Bắc Yêu hé nở nụ cười trên môi tươi thắm. Nàng đứng bên trong cửa dường như có ý đợi chờ. Mặc dầu gắng gượng vui cười hơn hờ nhưng Bắc Yêu không dấu được những nét âu sầu buồn bã trong đôi mắt long lanh. Nàng cúi đầu lễ phép chào đón Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung cùng các vị lão tiền bối xong, bèn cất tiếng oanh thoả thê nói lên:

– Kính chào quý vị.

Thiên Bát Luân xưa nay vẫn xem nàng không khác chi một nữ ma đầu, bỗng dưng lúc này cũng sanh lòng thương xót, mọi người đều biết rõ Bắc Yêu sắp chết nên chưa xót ngậm ngùi cho một hồng nhan mạng bạc. Với tấm lòng thành, ai cũng muốn an ủi nàng trong giờ phút cuối cùng.

Tiểu Phong chạy đến sát một bên Bắc Yêu thân mật tỏ lời:

– Chị ơi! Tường đầu kiếp này không còn gặp mặt nhau ở chốn thế gian.

Nào ngờ chị mau bình phục như vậy, thật em vui mừng hết sức? Sao chị không nằm trên giường mà tĩnh dưỡng, ra trước cửa làm chi gió mát không tốt đa! Tuy là hết nhưng chưa thật mạnh đừng nên ...

Bắc Yêu nghe Tiểu Phong nói, nàng đoán biết chàng chưa hiểu từ thần đang rình rập một bên nàng chờ rước lần đi, nên trái tim nàng se thắt, hai hàng châu lệ muốn trào tuôn. Nàng ngắt ngang lời, hỏi lại:

– Bộ em không bằng lòng thấy chị ra cửa đón đợi em sao?

Tiểu Phong sửng người ngờ ngác. Chàng buron bả hỏi liền:

– Hà chị, chị nói cái gì vậy? Bộ chị vẫn chưa tin em ...

Nửa chừng câu, chàng vụt ngừng miệng không nói được nữa. Hai má chàng đỏ rần!

Kỳ Trận Thần Quân cười hả hả một hồi rồi hỏi dồn Tiểu Phong:

– Không tin lòng người thương yêu nồng nàn đắm đuối phải chăng?

Tiểu Phong hồ thẹn không làm sao mở miệng nói được, đứng tro tro như tượng đá, Mọi người có mặt tại chỗ thấy bộ mặt tro trên của chàng, ai nấy đều ôm bụng cười xòa.

Liền sau đó Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung nghiêm nghị bảo:

– Chàng ta mắc cỡ nín thinh, các vị chớ nên chế diễu mãi!

Ngừng một chút, ông ta bèn day sang nói với Bắc Yêu:

– Cô nương nên nghỉ khỏe, nói chuyện nhiều không tốt, bọn chúng tôi cần đi lên Hận Thiên Phong ngay. Cô nương có ở đây dưỡng bệnh cho mau hồi phục sức khỏe. Độ vài ba ngày trở lại thì bọn chúng tôi sẽ trở về tới đây, xin cô nương cố thật hết hay chưa. Mọi việc trên đời đều do định mạng sắp đặt sẵn, chẳng có chi là phải rầu cả!

Bắc Yêu chưa xót trong lòng vô cùng. Nàng bảo thầm:

“Bọn các ông trở lại đây thăm tôi thì không còn thấy tôi nữa, mà là một nắm mộ đất.”.

Nàng nẩy lần muốn òa lên tiếng khóc, nhưng cổ dần sáng lệ tuôn trào cất giọng u buồn nói lại:

– Thăm tôi à?

Từ Thạch Trung hiểu rõ ẩn ý trong câu nói của Bắc Yêu nên ông cố lấy hết bình tĩnh mà trả lời gọn ghẽ:

– Phải! Trở về lại đây để xem cô nương ...

Tiểu Phong vẫn chưa biết hai người nói những câu như vậy với ý gì chỉ thấy hai tròng mắt long lanh của Bắc Yêu đượm tràn lệ thảm, vì tưởng đâu Bắc Yêu sợ mình một khi ra đi sẽ không trở về chốn này nữa nên an ủi, vỗ về:

– Chị à! Chị cứ an tâm ở lại đây mà dưỡng bệnh. Em đi vài ngày là trở về thăm chị. Dầu công việc chị gấp rút thế mấy, em cũng không để chị mỗi lòng trông đợi em đâu! Khi trở về, em cũng cố mời Từ lão tiên bói cùng đi với emặng lo thuốc thang cho chị hoàn toàn bình phục công lực như cũ. Đó là ước vọng của em!

Bắc Yêu gật đầu. Động tác gật đầu ấy như chứa đựng một ý thức mơ hồ, không hiểu rõ tự mình định nghĩ gì, làm gì, nói gì, vì đầu óc nàng đang quay cuồng với bao ám ảnh tối tăm trước mắt. Nàng chỉ hiểu rõ chắc chắn một điều là lúc nàng thờ hồi cuối cùng, người yêu tâm tưởng thứ hai của mạng sống nàng là Tiểu Phong sẽ không có mặt ở một bên để chính mắt chàng được nhìn thấy nàng nhắm mắt sang thế giới bên kia ... Trong lòng đã nghĩ ngợi như vậy nên nàng không cảm được hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Người không hiểu rõ nguyên nhân thâm kín trong đáy tim quần quai của nàng, nhìn thấy tình trạng của nàng không khỏi ngẩn ngơ. Người hiểu rõ nguyên nhân thâm kín của nàng là Thần Hồ chủ non Từ Thạch Trung chậm chậm cúi đầu ngó xuống.

Tình cảnh trước mắt khiến cho người trông thấy phải cảm xúc tâm tình xót xa đau đớn bởi vì một đôi trai tài gái sắc đắm đuối yêu đương mà vì ngang trái bẽ bàng không thành duyên nợ. Cho đến cái giờ khắc hai người sắp từ biệt sanh ly mà người con gái không dám hở môi nói thiệt những nỗi lòng chưa chất của mình.

Tiểu Phong ngơ ngẩn giây lâu trước thái độ u buồn ai oán thâm lặng của Bắc Yêu rồi chàng cất tiếng hỏi:

– Chị, tại sao mà chị khóc? Có gì làm cho chị khổ sở lắm chăng?

Bắc Yêu đưa ống tay áo lên gạt qua ngấn lệ đượm ướt bờ mi, chậm chậm trả lời:

– Chẳng có gì cả! Chị mơ màng như nhớ lại những kỷ niệm xa xưa trong ký ức dường như nghĩ đến ... và do đó chị cảm thấy chua xót trong lòng một cái chi đã qua, một cái chi sắp đến.

Kỳ Trận Thần Quân không nỡ thấy cảnh trạng bi thương, thăm đạm ấy kéo dài mãi ra nên dùng lời răn ròi phá tan bầu không khí nặng nề. Ông ta nói:

– Này Bắc Yêu cô nương, dĩ vãng cứ để trôi qua như áng mây sớm, tương lai cứ để tới như dòng nước nhiều. Lão phu chỉ cầu chúc cô nương sớm được bình phục và đừng quên cho lão phu uống một chung mừng đa nghe!

Người nói thì quả thật vô tâm, còn người nghe thì ghi lòng nên Bắc Yêu bụng bảo dạ rằng:

“Vâng! Rượu mừng sẽ sẵn sàng chờ đợi ông dưới chốn suối vàng. Cứ theo tôi xuống đó tha hồ mà uống”.

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch trung thấy Bắc Yêu nghe mấy lời của Kỳ Trận Thần Quân thì vẻ mặt lại càng bi thương bi thiết ông ta tự nghĩ thầm trong trí:

“Nếu không chấm dứt tấn thảm kịch này thì hồng cả mọi việc mà mình đã sắp đặt trước với Bắc Yêu là cố dẫu Tiểu Phong về cái chết của nàng. Bắc Yêu càng lòng không đậu sẽ xô hết cả cho chàng nghe, hậu quả chưa biết sẽ đến thế nào với Tiểu Phong. Thà để nàng chết trong khi vắng mặt chàng, sau rồi còn có an ủi khuyên lơn. Nếu để chàng chứng kiến giờ lâm chung của người yêu chắc chắn sẽ làm liều tự sát thì vụn tình chung, sợ e trở tay không kịp.”.

Với ý nghĩ ấy Thần Hồ chủ non Từ Thạch Trung vội day sang ngó thẳng vào mặt Bắc Yêu mà nói một câu bao hàm ý nghĩa kín đáo cho nàng hiểu:

– Này Bắc Yêu cô nương, trăm tiếng ngàn lời cũng không qua sự thật. Nãy giờ nói cũng đủ rồi. Vậy lão phu khuyên cô nương cố ráng ở lại đây mà tĩnh tâm dưỡng bệnh cho mau lành, bọn chúng ta cần phải đi ngay để rồi có sớm trở về thăm cô nương nữa nhé!

Bắc Yêu nơ một nụ cười khô héo trên vành môi, trả lời nho nhỏ:

– Cám ơn lão tiên bói! Muôn việc về sau nhờ lão tiên bói thu xếp gọn ghẽ giúp cho!

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung cảm kích trong lòng, cố giữ vẻ bình tĩnh đáp:

– Được rồi! Lão phu không bao giờ thất hứa!

Ông ta liền day lại bảo Tiểu Phong:

– Này! Lê thiếu hiệp! Chúng ta hãy đến Hận Thiên Phong trước, còn Lê thiếu hiệp thì sau khi báo xong mấy mối thù nhà sẽ lập tức đến ngay!

Lập tức Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung cùng với sáu vị cao nhon Thần Tri Tử, Xích Cước Đại Tiên, Độc Mục Thần Ni, Thiên Bát Luân, Kỳ Trận Thần Quân bèn già từ Tiểu Phong cùng với Bắc Yêu bắn mình ra khỏi «Liệu Dưỡng Viện». Chỉ trong chớp mắt bóng dáng bảy vị cao nhon đã biến mất vào cõi xa xăm...

Tiểu Phong liếc mắt nhìn vào gương mặt âu sầu như đóa cúc chiều thu của Bắc Yêu mà nói:

– Chị à, em cũng phải đi ngay. Rồi cũng sẽ trở về đây ngay với chị. Sau khi trở về với chị, em nguyện không xa rời chị nữa, biển có cạn, tình ta không bao giờ phai!

– Luôn luôn sống mãi bên nhau?

Bắc Yêu lăm bắm lặp lại câu nói của Tiểu Phong.

– Phải rồi! Luôn luôn sống mãi bên nhau. Em sẽ làm cho chị được tươi vui để bù lại những chuỗi ngày bất hạnh đã qua trong cuộc đời tràn đầy máu lệ của chị.

Câu nói chí tình của Tiểu Phong từ miệng thốt ra lúc này làm cho Bắc Yêu run rẩy bần bật. Nàng giận mình không được ngã người vào lòng chàng để thổn thức cho vui bớt bao nỗi sầu thương. Để khóc tức tưởi bên tay đặt thố lộ tất cả những ước mơ trước khi nhắm mắt. Do đó Bắc Yêu cắn răng mím môi đè nén người con khách động rào rạt trong lòng, nàng đáp:

– Thế thì em hãy đi đi. Cứ yên tâm mà đi, đừng bận bịu lo lắng chi cả. Chị ở đây dưỡng bệnh chờ đợi em về!

Nàng nói bằng giọng nghẹn ngào, hờn hển vì đó cũng là lời nói cuối của nàng đối với chàng.

Tiểu Phong gật đầu. Chàng ngó Bắc Yêu chốc lát, định mở miệng nói những lời chi mà rồi lại thôi. Cuối cùng chàng thở ra một tiếng quay lưng chạy ra khỏi «Liệu Dưỡng Viện» không khác một cái bóng mờ trong hư ảo.

Cho hay vĩnh huyệt là ngày đưa nhau!

Bắc Yêu ngờ ngác trông theo. Nhưng giọt lệ từ biệt trong buổi phân ly không sao ngừng được, Bắc Yêu cất tiếng gọi to:

– Em! Tiểu Phong! Em...

Đang mở hết tốc lực khinh công nhưng tâm hồn Tiểu Phong còn cứ lảng vảng bóng hình Bắc Yêu trước mắt. Chàng nghe tiếng nàng gọi vội vã quay chân trở lại, gấp rút hỏi liền:

– Chị, chị ... chị kêu?

Chàng vừa thấy hai mắt của Bắc Yêu lệ tuôn xối xả thì nghẹn ngang giữa cổ không nói thành lời. Hối hả chạy vào trong «Liệu Dưỡng Viện», Tiểu Phong lặng thinh giây lát thì mới hỏi Bắc Yêu:

– Việc chi, hà chị?

Bắc Yêu nói lấp gáp trong miệng:

– Đây là hồi vĩnh biệt của chúng ta. Hãy nhìn vào tận mặt nhau một lần cuối cùng để mãi mãi không còn thấy nhau được nữa!

Tiểu Phong sùng sốt tâm thần. Chàng vỗ về nàng:

– Sao chị lại nói chi những lời bất thường như vậy? Em hứa là em đi rồi em trở về ngay với chị để rồi không bao giờ xa chị nữa, chúng ta mãi mãi sống sát bên nhau kia mà! Chị không tin em à? Bộ em gạt chị đó chứ?

Bắc Yêu nghẹn ngào nói trong ngắn lệ:

– Không. Nào đâu chị không tin em? Có điều, em à! Chị có một chút việc định cậy nhờ em!

Tiểu Phong ngờ ngác nhìn vào mặt Bắc Yêu, nhỏ nhẹ cất tiếng hỏi:

– Việc gì thì chị cứ bảo, em lúc nào chẳng sẵn sàng đối với chị!

Bắc Yêu thần thờ nói bằng một giọng hết sức ai oán thảm thê:

– Lúc em trở về nơi đây, thế nào cũng bế về mấy bó hoa phù dung trắng tặng chị, em có nhận lời không?

– Hoa phù dung trắng?

Tiểu Phong kinh hãi lặp lại lăm thẳm.

Chương 64: Hồi 64

Bác Yêu âm thầm nói theo:

– Phải rồi! Mấy đóa hoa phù dung trắng.

Tiểu Phong run run mập máy hai vành môi:

– Để làm gì?

Bác Yêu mím chặt hai hàm răng cố đè nén những thôn thức trong lòng.

Nàng đáp:

– Để tặng chị. Đây đóa hoa phù dung trắng ấy sẽ là kỷ niệm đầu tiên tượng trưng cho mối tình đẹp đẽ của chúng ta. Mối tình ấy bắt đầu sau khi chị nhận đón mấy đóa hoa phù dung trắng từ tay em đem về đây!

Tiểu Phong thở ra một hơi nhẹ nhàng, chàng nói:

– Vâng em sẽ làm theo ý muốn của chị. Nhưng nếu trong trường hợp không có hoa phù dung trắng thì chị muốn thứ hoa nào?

Bác Yêu đắm chiêu về một hướng xa xăm ra về nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

– Thứ hoa nào cũng được. Em muốn thứ hoa nào thích với lòng thì cứ hái về tặng chị trong khi không có thứ hoa phù dung trắng mà chị ưa thích hơn hết!

Tiểu Phong vẫn chưa hiểu được thâm ý của Bác Yêu vì sao nàng chọn thứ hoa phù dung trắng, vì nàng so sánh đời hồng nhan bạc mạng của mình không khác chi thứ hoa sớm nở tối tàn ấy. Sắc tuy đẹp hương tuy thơm mà cuộc đời lại ngắn ngủi. Đời nàng trải qua bao chuỗi ngày bất hạnh hôm nay gặp được người yêu tâm tưởng thì hơi thở cuối cùng cũng đã thoi thóp chực đưa hồn về thế giới âm u.

Tiểu Phong cứ tưởng lời nàng chẳng có ngụ ý gì trong câu nói bóng bẩy về thứ hoa mà nàng chọn nên trả lời ngay:

– Mùa này đang mùa trăm hoa đua nở ngàn sắc khoe tươi, em sẽ chọn đủ một trăm thứ hoa tươi tốt hái về tặng chị. Bởi vì trăm thứ hoa ấy kết hợp lại mới đủ tượng trưng cho sự mỹ lệ dung nhan và sự thuần khiết tâm hồn của chị. Riêng một thứ hoa dầu thơm tho, dầu xinh đẹp thế nào cũng không đủ tiêu biểu cho con người của chị.

Bác Yêu hết sức cảm kích trong lòng. Nàng nói lắm bầm một mình:

– Có điều hoa cũng sẽ chóng tàn.

Tiểu Phong đáp lại một cách thờ ơ:

– Vâng. Đó là lẽ dĩ nhiên. Phàm là hoa thì có nở, có tàn, không thứ hoa nào mà giữ bền được hương sắc.

Bác Yêu không cãi. Nàng chỉ hỏi chàng:

– Hoa là tượng trưng cho ái tình phải không em?

Tiểu Phong vội vã cãi chính:

– Không đâu chị ạ. Hoa là hoa, ái tình là ái tình ...

Bác Yêu chậm chậm lắc đầu bảo:

– Nhưng hoa tàn, tình đứt, kiếp hoa mỏng manh, tình người phơi phai.

Huống nữa ...

Tiểu Phong giựt mình hỏi tiếp:

– Huống chi làm sao? Chị định nói gì mà em không hiểu?

Bắc Yêu nở nụ cười khô héo trên vành môi đượm nét u buồn. Nàng lắc đầu không nói, hai hàng châu lệ tuôn xuống như mưa sa.

Tiểu Phong biết có điều chi khác lạ đã xảy đến làm cho Bắc Yêu rối loạn tâm tình. Nhưng chàng vẫn chưa rõ thấu nguyên nhân chính ấy là thế nào!

Bắc Yêu ngưng nụ cười khô héo, nàng chậm chậm tiếp lời:

– Thôi chuyện ấy chúng ta không bàn đến nữa làm chi. Giờ đây thì em hãy đi cho sớm để rồi có trở về cho sớm kéo chị khỏi nỗi mong chờ!

Chàng và nàng khắng khít bên nhau thật không muốn xa rời nữa khác, nhưng mà tình thế bắt buộc, kết cuộc cả hai rồi cũng đành phải chia tay. Kề ở nát lòng, người đi đứt ruột. Lần này già biệt là lần vĩnh biệt ngàn thu.

Bắc Yêu lại có phần đau khổ hơn Tiểu Phong vì chàng còn mong có ngày hội hợp.

Tiểu Phong, sau khi xuống núi Hoàng Sơn, sẵn đường đi luôn về hướng Địa Bảo. Việc đi đến Địa Bảo lần này rất quan hệ đến việc báo thù cho cha mẹ chàng, một mối thù sâu rộng như biển máu mà chàng mãi mang nặng trong lòng đến nay vẫn chưa trả xong.

Dùng thân pháp khinh công tuyệt kỹ, chẳng bao lâu Tiểu Phong đã đến ngoài cửa Địa Bảo. Đang còn định thần xem xét động tĩnh bốn phía chung quanh trước khi vào, chợt đâu chàng nghe có tiếng quát tháo chát chúa từ bên trong Địa Bảo vọng vọng dội ra. Nghe tiếng quát tháo ấy trong lòng chàng hết sức rạo rực rộn ràng con tim đập mạnh. Chàng ngược mắt ngó lên thấy bảy lớp cửa đi vào Địa Bảo kiên cố như bảy cửa ải quan trọng yếu được phòng thủ. Sâu nghiêm dường thế bên trong Tổng đường đang phát sanh một cuộc tàn sát ghê gớm, chưa từng có. Trông thấy cảnh trạng ấy, Tiểu Phong hết to nhắm ngay ải Nhứt Quân bắn vút thân hình chạy vào như bay.

Thân chàng vừa kịp đập lên cửa ải thì bóng người thấp thoáng. Đã có mấy cao thủ của Địa Bảo nhảy ra sắp thành hàng ngang chặn đường!

Tiểu Phong biết chắc bọn mấy người của chàng như Ngoạn Huyết Nhon cùng với Bạch Cơ vẫn đủ sức tấn công lên núi, không đến nỗi bị nguy hiểm tánh mạng. Vì vậy chẳng chút chậm trễ, ngay lúc mấy cao thủ của Địa Bảo nhảy ra chặn đường, chàng vung tay đánh liền hai chưởng nổi gió ào ào.

Tổng liền song chưởng đánh rạp bọn này, Tiểu Phong chẳng khác một lần điện chớp bắn mình bay vào cửa ải thứ hai. Nhưng trước mắt chàng trông thấy vô số tử thi nằm sắp lớp cùng đường, cảnh tượng thê thảm không nỡ ngó!

Thân hình Tiểu Phong chỉ tung liền mấy lượt nhảy xuống bay lên thì chàng đã vượt qua hết sáu tầng cửa ải không chạm phải một sức cản ngăn nào chặn đường chàng lại nổi.

Quả thật, nơi đại viện của Tổng đường Địa Bảo bên trong cửa Thổ Quân bóng người chào rào, nhộn nhạo! Hơn vài trăm cao thủ hạng nhứt của Địa Bảo đang bao vây chặt cứng như nêm mà tấn công ráo riết vào Ngoạn Huyết Nhon và Bạch Cơ cùng ba mươi sáu vị Thiên Cương tinh với hai mươi ba thanh niên cao thủ do Lý Yên cầm đầu! Cuộc giao chiến đang tiếp diễn vào giai đoạn hiểm nguy khốc liệt nhứt.

Ngoạn Huyết Nhon đang đánh với Âm Sát Nữ không phân thắng bại!

Quát to một tiếng dậy đất rền trời, Tiểu Phong không khác một con hổ dữ nhảy bổ vào cuộc quyết chiến. Chàng đánh bổ tới một chưởng vào ngay mặt Âm Sát Nữ.

Sự xuất hiện quá đột ngột của Tiểu Phong vào giữa chiến trường khiến tất cả bao nhiêu những người có mặt tại chỗ đều giật mình kinh hãi, ai nấy đều rùn rùn ngưng đánh thối lui ra sau một bước. Âm Sát Nữ cùng với Ngoạn Huyết Nhon cũng đồng thời nhảy tạt ra xa ba bước!

Sau khi Lý Yên và hai mươi ba môn hạ dưới quyền chỉ huy của hắn thấy mặt Tiểu Phong thì hồi hã bước đến trước mặt chàng, lễ phép chào thưa:

– Bọn đệ tử cúi đầu ra mắt Lệnh chủ.

Bạch Cơ trông thấy chàng cũng vui mừng, kinh hãi trong lòng, bèn rí rít kêu to:

– Ca ca ...

Tiểu Phong mỉm môi tươi cười, gật đầu lia lịa.

Sau khi ra mắt Ngoạn Huyết Nhon, gương mặt chàng bỗng nhiên biến sắc.

Cặp mắt sáng quắc như hai luồng điện nháng, chàng nhìn khắp mấy trăm cao thủ của Địa Bảo cười gay gắt, lạnh lùng!

Âm Sát Nữ trầm giọng bảo:

– Té ra là mày ...

Tiểu Phong ngạo nghễ không thèm đếm xỉa tới, quay mặt sang hỏi Ngoạn Huyết Nhon:

– Thưa chú, Lãnh Diện Vong Hồn đâu?

Ngoạn Huyết Nhân sững người đáp:

– Lãnh Diện Vong Hồn à? Hắn đến Liên Giáo từ mấy hôm nay. Chẳng lẽ cháu không gặp bọn hắn ở đó sao?

Tiểu Phong bảo thầm trong bụng:

“Đúng! Lãnh Diện Vong Hồn khi thoát thân ra khỏi Liên Giáo thì không trở về Địa Bảo ... Lý Băng Ngọc liệu việc như thần lời nàng nói thật là chẳng sai!”.

Với ý nghĩ ấy trong lòng, chàng lại hỏi tiếp:

– Thế thì, người này?

– Nàng ta là hung thủ đã âm mưu sát thủ cha cháu!

Mặt hầm hầm lửa giận, chàng bảo:

– Vậy à? Khốn kiếp!

– Chính thật là nàng ta, không sai ...

Chậm rãi, Ngoạn Huyết Nhơn đem hết tình hình lúc xảy ra cuộc mưu hại thấu rõ đầu dây mối nhợ, không sót một chi tiết nhỏ nhen nào cho Tiểu Phong nghe!

Tiểu Phong cười gằn lên mấy tiếng, nghiêng răng trạo trạo, miệng nói khít rím:

– Âm Sát Nữ! Ta phải giết mi!

Giọng nói của chàng chứa đầy sát cơ khiến người nghe vào tai không khỏi rợn hồn, mọc ốc. Chàng cất bước sấn thẳng đến trước mặt Âm Sát Nữ như thần chết đi bắt hồn người. Bỗng nhiên chàng dừng bước đứng lại. Dường như có điều chi khó xử trong lòng, chàng liếc nhìn vào mặt Bạch Cơ âm thầm u oán.

Bạch Cơ hiểu ý. Nàng cương quyết nói:

– Lê ca ca, anh cứ hạ thủ đặng trả thù cho cha mẹ. Vì tình sư đồ giữa em và mẹ ta đã cắt đứt, không còn dính dáng chút nào!

Tiểu Phong gật đầu trả lời:

– Hay lắm! Thế thì anh khỏi thắc mắc trong lòng.

Đứt lời, chàng bắn vọt thân hình tràn tới, đánh thẳng vào mặt Âm Sát Nữ một chưởng vừa mau vừa mạnh khôn lường.

Thế chưởng của chàng vừa vung ra, chỉ thấy Âm Sát Nữ rún nhẹ thân hình uyển chuyển tránh lui ra sau. Cây đòn tỳ bà trên tay mẹ ta vung tới một chiêu «Cầm âm bát diện» cực kỳ xảo diệu. Âm Sát Nữ xuất thủ lẹ làng không còn động tác nào lẹ làng sánh kịp.

Tiểu Phong rùn mình thấp xuống ...

Thừa lúc thân hình chàng rùn thấp đó, Âm Sát Nữ liền dùng thế đá văng lửa xẹt tay trái vung tới đánh bồi vào mặt Tiểu Phong một chưởng.

Một chiêu, một chưởng của Âm Sát Nữ đó thật là tinh vi, ảo diệu, có thể sánh với áo trời không vá, chẳng một chỗ hở nhỏ nhen nào.

Nhưng cái rùn mình thấp xuống của Tiểu Phong cũng là một món đòn dụ địch hết sức khôn khéo, không sao có thể tính toán trước đặng.

Vừa lúc Âm Sát Nữ đánh tới một chưởng bằng bàn tay trái, thỉnh lình chàng phóng người lên nhanh không kịp thấy. Chàng quát to một tiếng, tay mặt, tay trái hai chưởng chia làm bốn thứ biến hóa không đồng đều cùng đánh tới một lượt.

Một tiếng quát quát chứa tiếp theo một tiếng rú thảm thiết.

Chỉ thấy thân thể của Âm Sát Nữ đương khi bị hai chưởng của Tiểu Phong đánh tới ấy, vang lên một tiếng «bịch», bay tạt ra ngoài, máu tươi trong miệng mẹ ta bắn tóe như mưa rơi.

Tiểu Phong không đợi cho người Âm Sát Nữ rơi xuống đất, chàng bắn vọt theo nắm cứng lại. Tay tả đánh liền một chưởng vào ngay sọ dừa mẹ ta. «Rắc ...

rắc!» Liền hai tiếng vang lên, đầu của Âm Sát Nữ nát bét, óc máu văng bay tua tủa. Mẹ ta chết không toàn thân! Đáng thương một kiếp hồng nhan, chi vì yêu không nhằm đường mà chết không đúng chỗ!

Một chưởng giết chết Âm Sát Nữ xong, Tiểu Phong lui vào gần bên Ngoạn Huyết Nhơn đứng nhìn tử thi đầm máu của mẹ ta hừng hực sát khí. Thủ

đoạn của chàng khiến tất cả mọi người của Địa Bảo kinh khiếp vô cùng. Ai nấy đều sùng sốt như những thầy ma tại chỗ.

Tiểu Phong cười nhạt một tiếng, cất giọng rang rang nói to:

– Đây môn nhân của Địa Bảo, Tiểu Phong tôi ngày hôm nay vì báo thù cho cha mẹ mà đến đây, tuy các người đối với Tiểu Phong tôi cũng có liên quan trong đó vì các người đã tiếp tay cho đứa đã giết hại cha mẹ tôi, chống trả lại với tôi, nhưng kẻ hung phạm chánh yếu chính là Lãnh Diện Vong Hồn và Âm Sát Nữ.

Giờ đây, Âm Sát Nữ đền mạng xong nợ máu, còn Lãnh Diện Vong Hồn sớm muộn rồi cũng phải nhận chịu một cái chết xứng đáng với tội ác của hắn gây ra.

Biển hận của lòng Tiểu Phong tôi đã vơi đi một phần nào nên không có ý định bắt buộc các người cùng nhận lãnh một cái chết như thể dưới bàn tay của Tiểu Phong tôi. Tốt hơn các người nên rời xa khỏi nơi đây ngay bây giờ để Tiểu Phong tôi phá sào huyệt Địa Bảo trừ hại cho giang hồ vĩnh viễn về sau.

Lời nói của Tiểu Phong thốt ra chẳng một ai trong bọn rục rịch bước đi.

Gương mặt hầm hầm tức giận, chàng quát to:

– Phải chăng bọn các ngươi đã bán mạng cho Lãnh Diện Vong Hồn, cương quyết chết thay cho hắn?

– Không sai!

Một câu trả lời ăn rập vang lên. Từ trong đám đông bỗng thấy một lão già ngoài bảy mươi tuổi, đầu râu bạc phều cùng với hai mươi ba cao thủ lướt ra. Bầu không khí tại chỗ, ngay lúc lão già và hai mươi ba cao thủ của Địa Bảo ấy lướt ra, liền bao trùm một thứ sát cơ đầy đặc.

Tiểu Phong liếc mắt xem khắp cả một vòng, bèn cất tiếng lạnh lạnh nạt lớn:

– Bọn các ngươi đi tìm cái chết hả?

– Cái gió thì chưa chắc đã hắt như vậy.

Liền ngay lúc ấy ấy, chợt thấy Lý Yên tung chân vọt tới lệ làng. Hắn đến trước mặt Tiểu Phong cung kính vòng tay, thưa:

– Bẩm cùng Lệnh chủ, trận này dám mong Lệnh chủ để cho anh em chúng tôi được phép thay thế vì không để Lệnh chủ nhọc sức đôi phó.

Tiểu Phong vừa toan trả lời thì lão già đầu râu bạc phều trong hàng ngũ của Địa Bảo quát to giận dữ:

– Ranh con! Mi được bao nhiêu tài sức mà lớn lối làm tàng?

Lý Yên cười nhạt nói:

– Được bao nhiêu tài sức, lão cứ thí nghiệm tức khắc sẽ rõ!

Lý Yên vừa nói vừa lướt tới, hai mươi ba môn hạ của hắn, không hẹn nhau mà cùng gặp nhau một lượt theo sát bên lưng. Người nào người nấy mắt ngó lờm, chực sẵn có lệnh là tấn công.

Môn hạ của Địa Bảo tính chung không dưới con số ba, bốn trăm cao thủ.

Toàn thể đám đông ấy bao vây hai mươi ba cao thủ của Lý Yên chặt cứng như nêm. Tinh thể cực kỳ căng thẳng.

Lúc ấy. Một loạt những tiếng quát tháo ầm ĩ vang dội núi rừng, xé vỡ không gian. Lão già đầu tóc bạc phều ấy, hét to một tiếng, đánh thẳng vào ngực Lý Yên một chưởng.

Lý Yên cười vang, bảo lớn:

– Hay lắm!

Hắn vùng thanh trường kiếm sáng ngời lệ đường đá vắng lửa xẹt chém trả một chiêu kinh phong phác thảo.

Vừa lúc lão già râu tóc bạc phều ấy cung tay đánh ra một chưởng thì cũng vừa thấy ba mươi cao thủ của Địa Bảo công kích Lý Yên ráo riết. Và cũng vừa lúc ba mươi cao thủ của Địa Bảo công kích Lý Yên thì cũng vừa khi ấy, hai mươi ba cao thủ của Lý Yên cùng xuất thủ chống trả kịch liệt.

Giữa thời gian ấy, hai bên diễn thành một trường hỗn chiến.

Tiểu Phong quay mắt trở về, nhìn sang phía Bạch Cơ, bất giác sùng sờ ngơ ngác. Chàng ngó thấy gương mặt của nàng đượm tràn ngấn lệ đầm đìa trông vào thi thể của Âm Sát Nữ nằm sóng sượt dưới đất, trên vũng máu đào, dập dẫu phọt óc, thảm thiết cực kỳ. Tiểu Phong hiểu rõ tâm tình của Bạch Cơ, bụng bảo dạ rằng:

“Bạch Cờ tuy không được sự may mắn trong đời, nhưng đầu sao đi nữa, nàng cũng chịu ơn nuôi dưỡng của Âm Sát Nữ ... Giờ đây mẹ ta bị giết chết dưới tay mình, nàng làm sao chẳng thấy xót xa, đau đớn?”.

Bởi có ý tưởng ấy trong lòng, Tiểu Phong vội vã chạy đến sát bên mình Bạch Cờ gọi bảo:

– Bạch muội muội!

Đôi trông mắt long lanh xanh biếc của Bạch Cờ day lại nhìn vào gương mặt của Tiểu Phong. Nàng cất tiếng u buồn nói:

– Anh chẳng nên bận lòng lo nghĩ về em. Người em chẳng có sao cả!

– Em hãy tha thứ cho anh đã giết chết sự phụ em!

– Không! Anh chẳng có lỗi làm chi cả. Tội ác của bà ta chết vẫn còn chưa đủ đền bù. À mà thôi, chúng ta đừng bàn đến chuyện ấy nữa. Này ca ca, sau khi xa cách nhau đã lâu anh vẫn mạnh đấy chứ?

Tiểu Phong gật đầu trả lời:

– Vẫn mạnh, chỉ có điều là em cho anh uống «Tán Công Phấn», bảo anh khổ sở quá!

Bạch Cờ mặt ửng mảy châu. Nàng buồn bã nói:

– Ca ca à! Anh tha thứ cho em nhé! Chẳng qua cũng vì tình yêu.

– Anh tin tưởng vào lòng em.

Nói đến đó, bỗng nhiên chàng ngậm miệng nín thinh, bởi vì chàng chợt nhớ đến một người đàn bà khác:

«Bác Yêu».

Bạch Cờ cũng vụt nhớ đến một chuyện. Nàng chậm rãi nói.

– Này ca ca. Em có một chuyện cần nói với anh.

– Chuyện gì thế, hà em?

– Em ...

Nàng ngập ngừng, ngập ngừng nói chẳng ra lời.

– Em ... Em ... làm sao?

– Em có ... có tin mừng rồi!

Tiểu Phong buột miệng kêu lên một tiếng kinh sợ lẫn vui sướng. Cái tin mừng ấy đến với chàng một cách quá đột ngột làm chàng run rẩy chân tay, ngờ ngẩn hồi lâu không sao nói được.

Bạch Cờ thấy thế cũng sững sốt hỏi:

– Ca ca. Anh không bằng lòng sao?

Như người nằm chiêm bao bị thức tỉnh, chàng nói to bằng một giọng hoảng hốt:

– Bạch muội muội. Có thật vậy không?

– Thật vậy mà! Em đâu có gạt anh.

Tiểu Phong sung sướng đẩy lòng, gần như điên cuồng tíu tít. Chàng ôm chầm lấy Bạch Cờ vào lòng bảo:

– Bạch muội, chúng ta có con rồi ...

Bạch Cờ bẽn lẽn đáp:

– Con của chúng ta còn trong bào thai!

Tiểu Phong «à» một tiếng, buông rơi Bạch Cờ ra khỏi vòng tay. Cái tin mừng ấy thật đã làm cho quá đột ngột sung sướng, dường thể có điều thương tiếc, lo sợ trong lòng, chàng hồi hã nói:

- Bạch muội muội, em đang có tin mừng sao lại còn động thủ? Chẳng may ...
- Ca ca, anh cứ vững bụng em hết sức cẩn thận ... Thật sự em không ngờ là em có con ...
- Có con không thích sao?
- Chẳng qua đứa con chẳng phải tự lòng em ao ước ...
- Sao thế?
- Bởi vì em bị anh làm nhục ...
- Cái đó quan hệ gì? Ngược lại nó là máu thịt của chúng ta!

Bạch Cơ cảm thấy tương lai tràn đầy hạnh phúc. Nàng tươi cười, nói:

- Đó là hẳn vậy rồi. Từ rày về sau chúng ta ở mãi mãi bên nhau. Em sẽ phá hủy Phi Thúc Cung về sống trọn đời trong Nhon Môn. Xưa nay đạo làm vợ là phải theo chồng.
- Em nói chắc như vậy?
- Chắc!

Tiểu Phong hơi nghiêm sắc mặt, chậm chậm nói:

- Bạch muội muội, anh cũng có một việc cần nói với em.
- Việc chi?

Tiểu Phong ngập ngừng mở miệng rồi lại thôi, không nói ra về suy nghĩ một hồi lâu chàng mới cất tiếng bảo:

- Việc ấy anh chẳng biết phải nói sao.
- Phải chăng việc ấy có liên quan đến phụ nữ?
- À đúng rồi!
- Việc thế nào thì anh cứ thẳng thắn nói, em không ghen tương bắt từ đâu mà sợ!
- Em hẳn đã biết anh có chị Bắc Yêu rồi đó chi?
- Chị ấy là một phụ nữ lòng dạ rất tốt, em thương chị hết lòng, chẳng sao cả.
- Em từ té lăm. Anh rất đổi cảm ơn. Nhưng mà anh còn một phụ nữ khác nữa là em Đỗ Tiểu Liên!
- Nàng là ai?
- Chương môn phái Chung Nam.

Tiểu Phong bèn đem hết mối tình tiết nói lại cho Bạch Cơ nghe. Chàng lại nói tiếp:

- Bạch muội muội à, anh không nỡ làm buồn lòng em, mà Đỗ Tiểu Liên cũng vì lẽ đó dặn anh nên hỏi ý kiến em trước.

Bạch Cơ vui vẻ tươi cười, nàng nói:

- Em cũng mến thương Đỗ Tiểu Liên chẳng biết Đỗ Tiểu Liên có mến thương em hay không? Em không ghen nàng, chẳng biết nàng có ghen em không?
- Anh dám cam đoan em Đỗ Tiểu Liên cũng là một phụ nữ lòng dạ rất tốt.
- Ô vậy thì tốt phước vô cùng! Công việc báo thù cho cha của anh xong rồi, em, Bắc Yêu, Đỗ Tiểu Liên cả ba chúng ta chánh thức làm lễ kết hôn tập thể với anh nhé!

Tấm lòng khoan hòa ôn nhã hiếm có của Bạch Cơ khiến Tiểu Phong cảm động vô cùng. Chàng siết chặt Bạch Cơ vào hai vòng tay, nghẹn ngào trong sung sướng mà chẳng biết phải nói làm sao đối với nàng.

Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín chạy đến sát bên Tiểu Phong, cất tiếng hỏi:

- Này hiền đệ, việc Liên Giáo ra làm sao, cháu nói rõ chú nghe?

Tiểu Phong lại đem hết tình hình đã trải qua, kể rõ từ đầu đến cuối cho chú chàng nghe.

Ngoạn Huyết Nhon gật đầu bảo:

– Cháu làm được như vậy thật là quý hóa vô cùng. Xử sự quang minh lỗi lạc thế đó mới đúng là hiệp nghĩa võ lâm. Bởi lẽ phái Nhon Môn hưng vượng hay diệt vong đều do cháu gánh vác hoàn toàn trách nhiệm.

Lời nói chánh đáng của Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín chưa dứt thì một tiếng rú thảm thiết thét lên xé vỡ không gian vọng lọt vào tai. Ai nấy quay mắt ngó lại thì thấy lão già râu tóc bạc phều của Địa Bảo đã phơi thây dưới lưỡi kiếm của Lý Yên.

Lão già ấy giữ chức Đường chủ Cháp Pháp của Địa Bảo. Địa vị rất cao và quyền thế cũng rất lớn. Lão ta bị Lý Yên giết chết làm sôi sục máu hận thù của ba bốn trăm cao thủ của Địa Bảo. Sát tánh trong người bọn chúng khác nào ngọn lửa đã cháy sẵn được chế thêm dầu càng cháy phừng lên! Bọn chúng đồng hô to:

– Từ đầu!

Bỗng một giọng lạnh lạnh vang lên:

– Ngừng tay!

Giọng của người ấy lại trong trẻo giống như tiếng con hoàng oanh ra khỏi hang đá nghe hết sức êm ái, hiền lành. Nhưng trọng giọng nói có âm vang thánh thót êm tai ấy lại chứa đựng một oai quyền thiêng liêng mãnh liệt không khác một Thánh lĩnh ban truyền. Quả nhiên hơn bốn trăm cao thủ của Địa Bảo riu riu vâng theo, cùng ngừng tay thối lui ra sau tất cả!

Một bóng người trắng nõn như tuyết phớt rơi xuống giữa trận đấu. Vô số những cặp con mắt kêu chăm chú trong vào thân hình người mặc áo trắng ấy.

Tiểu Phong quét nhanh hai luồng nhãn tuyến về phía người vừa mới tới ấy, thốt nhiên kêu lên một tiếng thất kinh:

– Lý cô nương!

Đúng rồi. Người mặc áo trắng vừa mới đến chính là Lý Băng Ngọc.

Không đáp lại tiếng nói của Tiểu Phong kêu mình, Lý Băng Ngọc rảo cặp con mắt long lanh như sóng nước chiều thu khắp cùng một vòng. Nàng nói to tiếng lạnh löt:

– Máy người như không cần đến mạng sống của Lãnh Diện Vong Hồn thì cứ xuất thủ thử xem.

Tất cả mọi người có mặt tại trận đều xem qua một cái đã thấy trong tay Lý Băng Ngọc còn xách ngang cần cổ một người đang hôn mê chưa tỉnh.

Người ấy chính là Lãnh Diện Vong Hồn! Cả ba bốn trăm cao thủ của Địa Bảo nín im thín thít chẳng người nào dám rục rịch tay.

Lý Băng Ngọc chạy đến sát bên Tiểu Phong bảo chàng:

– Lê tướng công à, Lãnh Diện Vong Hồn không ra ngoài ý liệu của tôi. Hắn không trở về Địa Bảo định tìm một nơi kín đáo ở xa góc bể chân trời để mong thoát thân liên sau khi ra khỏi Tổng đàn Liên Giáo. Hắn dùng đủ mọi mảnh khóc tình ranh để đánh lạc hướng kiếm tìm của Lê tướng công sau khi kết thúc cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo. Tôi theo dõi sát lưng hắn mới bắt sống kịp thời đem về đây. Này, Lê tướng công hãy giữ lấy hắn ...

Tiếng «hắn» vừa lọt khỏi vành môi, Lý Băng Ngọc vung nhẹ cánh tay liệng nguyên hình Lãnh Diện Vong Hồn cho chàng.

Tiểu Phong đắm đuối nhìn vào gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Lý Băng Ngọc mà lòng cảm kích vô cùng. Nếu không nhờ nàng hết sức để ý thì kẻ thâm thù nguy hiểm của chàng đã như cá kình ra bể cả, cộp dừ trốn vào rừng chàng phải vất vả chẳng biết đến bao nhiêu thời gian mới tìm gặp. Không khéo hắn trốn chui, trốn nhủi vào núi thẳm, mệnh mông trời bể biết đâu mà tìm. Mối thù của cha mẹ chàng đến ngày nào mới trả đặng? Chàng lại day sang ngó khắp bọn môn hạ của Địa Bảo một vòng lên tiếng nói rang rang:

– Hỡi các người Địa Bảo! Tiểu Phong ta với Lãnh Diện Vong Hồn có một mối oán cừu không đội trời chung! Hắn sát hại cha mẹ ta một cách cực kỳ thảm thiết. Mà chính bản thân ta đây cũng suýt nữa đã chết dưới tay của hắn bằng một thủ đoạn cực kỳ tàn khốc dã man! Có lẽ nào ta không trả thù lại hắn? Bọn các người không lẽ lại giúp lẽ lại giúp kẻ dữ làm điều ác hay sao?

Dẫn bót con phần nộ, ghen ngào lên cổ, Tiểu Phong ngừng một chút rồi lại nói tiếp:

– Bọn các người không ai mà chẳng có cha mẹ, phỏng như cha mẹ bọn các người mà bị kẻ khác giết chết, thử hỏi bọn các người có trả thù hay không, chẳng lẽ bọn người bảo Tiểu Phong ta đây phải bỏ qua cho Lãnh Diện Vong Hồn đặt chôn chặt mối thù của cha mẹ mãi mãi dưới suối vàng. Hơn nữa Lãnh Diện Vong Hồn lại là một đứa gian trá, bạo tàn, đốt nhà, giết người, không một việc hung ác nào mà hắn chẳng dám làm! Một kẻ như vậy có đáng làm một vị Giáo chủ để sai khiến bọn các người đầu phục vụ hay không?

Bao nhiêu những môn nhân của Địa Bảo có mặt tại trận không một ai lên tiếng trả lời.

Đào mắt nhìn xem khắp bốn phía chung quanh để dò xét thái độ của bọn môn hạ Địa Bảo đồng tình hay phản đối, Tiểu Phong lại tiếp tục:

– Sau khi ta giết Lãnh Diện Vong Hồn, môn phái Địa Bảo sẽ được cử vị Bảo chủ mới, cùng với phái Nhon Môn, Thiên Cốc sẽ tuyển cử chung một vị Giáo chủ.

Nếu bọn các ngươi cứ mê muội không nghe lời chết bán mạng thay cho Lãnh Diện Vong Hồn thì buộc lòng Tiểu Phong ta đành giết bọn ngươi để theo hấn xuống châu Diêm chúa!

Lần này Tiểu Phong nói chậm rãi rõ ràng chánh nghĩa nghiêm từ, người nghe hết sức cảm xúc lý lẽ của chàng đưa ra lại vừa mềm mại vừa cứng cỏi. Nói xong, chàng búng ngón tay giải huyết cho Lãnh Diện Vong Hồn.

Đang mê man, chợt tỉnh dậy Lãnh Diện Vong Hồn rảo mắt nhìn xem, mặt hấn tái nhợt chẳng còn chút máu!

Gương mặt khô ngô tuần tú của Tiểu Phong hiện đầy một thứ sát cơ khủng bố rùng rợn chưa từng thấy. Chàng cười dài một trận lạnh lẽo nghiêm giọng nói to tiếng cho tất cả mọi người cùng nghe:

– Lãnh Diện Vong Hồn! Mi còn nhớ rõ ta chớ?

Nở một nụ cười thâm khổ trên vành môi tái ngắt, Lãnh Diện Vong Hồn trả lời:

– Lãnh Diện Vong Hồn ta chẳng may lọt vào tay ngươi, cần giết cứ giết tự ngươi xử trí.

Tiểu Phong cười gay gắt mấy tiếng bảo rằng:

– Tốt lắm!

Chàng day mặt sang nói với Lý Yên:

– Phó Lệnh chủ, giữ lấy Lãnh Diện Vong Hồn, trao kiếm cho ta!

Tất cả mọi người có mặt tại trận đều đổ dồn hai con ngươi vào người Tiểu Phong. Ai nấy đều nờ nức chờ xem chàng xử trí Lãnh Diện Vong Hồn bằng cách nào.

Sau khi Lý Yên giữ chặt thân hình Lãnh Diện Vong Hồn đứng thẳng lên đất, hấn trao thanh trường kiếm trong tay cho Tiểu Phong.

Vung lưỡi kiếm chóa lòa một đường, Tiểu Phong đâm thẳng vào ngực Lãnh Diện Vong Hồn một mũi. Chàng nghiêng răng hỏi hấn:

– Lãnh Diện Vong Hồn, chắc mi chưa quên cái trò trở hoa trên lòng ngực của ta chớ?

Lãnh Diện Vong Hồn đáp:

– Nhớ rõ lắm! Chưa quên!

Tiểu Phong bình tĩnh nói:

– Ta cũng xử trí với mi chẳng khác hơn! Ta chỉ cần nói rõ cho mi nhớ lại là ta đã từng nói với mi là có ngày ta cũng cho lòng ngực của mi trở hoa. Ngày ấy chính là ngày hôm nay!

Tiếng nay vừa thốt, thanh kiếm trên tay của Tiểu Phong cũng vừa vung tới một cách hết sức lẹ dàng, đẹp đẽ. Lưỡi kiếm chói lòa những tia sáng rợn hồn.

Lãnh Diện Vong Hồn rú lên một tiếng thê thảm. Lòng ngực của hấn dưới ánh kiếm của Tiểu Phong tét sâu một lỗ đúng ba tấc. Máu tươi bật bắn ra mường tượng như một đóa hoa hồng nở rộ.

Đó là thủ đoạn lấy răng trả răng. Tuy hiểm ác tàn nhẫn thật, nhưng trước kia Lãnh Diện Vong Hồn đã diễn cái trò này với lưỡi chĩa ba của hấn.

Gương mặt của Tiểu Phong vẫn còn bao đầy sát khí. Chàng nói lạnh lùng nói:

– Cái mùi vị này mi thấy dễ chịu không? Trước đây ta cũng đã ném qua!

Lãnh Diện Vong Hồn đáp:

– Vâng! Ta vẫn thấy dễ chịu!

Tiểu Phong bảo.

– Tốt lắm!

Liên theo tiếng nói, Tiểu Phong vung kiếm múa liên mấy phát. Trong chớp nhoáng, lòng ngực của Lãnh Diện Vong Hồn khoét sâu nhiều lỗ, máu bắn ra

như những tia nước đỏ lôm.

Lãnh Diện Vong Hồn còn thoi thóp thở!

Tiểu Phong rút kiếm trở về, miệng bảo:

– Đây chỉ mới trả mỗi hận của mi đối với ta bằng trò vui lồng ngực trở hoa.

Mối thù của cha mẹ ta sẽ thanh toán nốt với mi!

Dứt tiếng, chàng lại vẩy mạnh thanh trường kiếm đâm thẳng vào trái tim ngay ngực của Lãnh Diện Vong Hồn, Lý Yên xuôi tay.

Tiểu Phong rút lưỡi kiếm trở về. Một lần máu như một mũi tên theo tay chàng bắn vọt ra tua tủa!

Tình trạng thê thảm cực kỳ mất không nở ngó. Nhưng cuộc đời bạo tàn đầy tội ác của một tên hiếu hùng kết cuộc phải lãnh một cái chết thể ấy mới xứng đáng.

Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín nhú đôi lông mày lại, gọi chàng:

– Tiểu Phong, thể cũng đủ hả lòng, thôi ngừng tay đi cháu.

Tiểu Phong vâng lời. Chàng rút kiếm lại, chùi sạch máu trả lại cho Lý Yên. Sau cùng chàng nhắm kín hai mắt miệng nói thỏn thức lắm thẳm:

– Cha ơi! Mẹ ơi! Ân nhon ơi! Con đã tự tay cầm gươm báu, báo được thù nhà, trả lại được nghĩa sâu. Cha mẹ và ân nhân ở dưới suối vàng an lòng nhắm mắt!

Kể xong chàng khóc ngắt như mưa, ai trông thấy cũng phải cảm động.

Quét hai luồng nhãn tuyến ngó khắp môn nhon của Địa Bảo có mặt tại chỗ, Tiểu Phong nói sang sảng:

– Lãnh Diện Vong Hồn đã bị ta giết chết. Bây giờ bọn các người cần báo mạng để trả ơn cho Lãnh Diện Vong Hồn hay chọn lựa một Bảo chủ mới cho Địa Bảo thì hãy nói cho ta rõ. Hai điều cứ chọn lấy một điều!

Lê đương nhiên trước tình thế ấy, người của Địa Bảo không vì duyên cớ chánh đáng nào chịu bỏ mạng sống để sống chết theo Lãnh Diện Vong Hồn.

Huống nữa, Tiểu Phong lại còn bằng lòng tuyển cử một Bảo chủ mới để gìn giữ phái Địa Bảo cho bọn chúng nữa.

Thấy hàng mấy trăm cao thủ của Địa Bảo chẳng một người nào mở miệng trả lời câu hỏi của mình, Tiểu Phong thấy tình thế có thể êm xuôi chẳng nên gây thêm rắc rối làm chi, bèn lấy mắt ra dấu cho bọn Lý Yên:

– Thôi chúng ta đi!

Tiểu Phong cùng hai mươi bốn môn hạ của chàng do Lý Yên cầm đầu, Lý Băng Ngọc, Ngoạn Huyết Nhon, Bạch Cơ cùng với ba mươi sáu Thiên Cương Tinh kéo nhau ra khỏi Tổng đường của Địa Bảo chẳng gặp một sự cản trở nào.

Trên đường đi Tiểu Phong thân mật tỏ lời cảm ơn Lý Băng Ngọc:

– Lý cô nương, thật tôi hết sức cảm ơn sự giúp đỡ một tay của nàng. Nếu không thì sự báo thù của Tiểu Phong sẽ còn gặp nhiều lận đận, lao đao chưa biết thế nào để đo lường trước đặng. Linh hồn của cha mẹ tôi được ngậm cười nơi chín suối thật là nhờ Lý cô nương một phần rất lớn.

Lý Băng Ngọc cười đau khổ trả lời:

– Trừ kẻ ác để an lòng dân, ấy là việc làm chánh nghĩa của người trong giới giang hồ. Thật sự chẳng có chi cảm ơn cả!

Ngoạn Huyết Nhon và Bạch Cơ đều có quen biết với Lý Băng Ngọc, cả hai người đều có cảm tình chan chứa. Liên ngay khi ấy Bạch Cơ vui vẻ tươi cười cất tiếng nhỏ nhẹ nói với Lý Băng Ngọc:

– Lý cô nương là người từng cứu sống tánh mạng cho Lê ca đây, on ấy Lê ca ca hẳn ghi tạc vào lòng.

Nàng dạy lại bảo Tiểu Phong:

– Lê ca ca, ân cứu mạng của Lý cô nương anh quên rồi sao?

Tiểu Phong vẫn cười mỉm chi mà không nói thêm tiếng nào. Lòng chàng vẫn còn ôm hận vì Lý Băng Ngọc thường tỏ ra lạnh nhạt không có chút tình yêu nồng nhiệt nào đối với chàng. Hàm ý trong câu nói của Bạch Cơ là nhắc chàng, người đã vì chàng mà đã nhiều lần vào sanh ra tử. Tiểu Phong cũng hiểu rõ tầm lòng quý hóa ấy của Bạch Cơ. Vì vậy Tiểu Phong thẹn thùng nói với Bạch Cơ:

– Lê nào anh dám quên. Anh rất lấy làm cảm kích cái ân cứu mạng của Lý cô nương!

Nói xong, Tiểu Phong liếc mắt rào xem một vòng. Như nhớ ra điều chi, chàng quay sang bảo Lý Yên:

– Phó Lệnh chủ hãy lại gần đây, ta có chút việc cần giao.

Lý Yên luôn luôn giữ đúng kỷ luật. Hắn chạy đến sát Tiểu Phong, lễ phép cúi đầu hỏi chàng:

– Lệnh chủ có điều chi sai khiến?

Tiểu Phong kéo Lý Yên kề vào bên tai nói nhỏ:

– Phó Lệnh chủ, người sẵn sàng tha thứ hay không bằng lòng tha thứ cho Bạch Cơ?

Lý Yên sững sờ ngăn người sợ quá. Nhưng rồi hắn buông dài một chuỗi cười ha hả, xuống thấp giọng đáp lại câu nói của Tiểu Phong:

– Thưa Lệnh chủ, Lệnh chủ cứ hãy yên tâm. Việc nào mà Lệnh chủ đã quyết định thì hẳn có đủ lý do chánh đáng. Bọn chúng tôi là kẻ chết đi sống lại nếu không được Lệnh chủ cứu thoát cảnh hiểm nguy. Thế nên bọn chúng tôi hoàn toàn vâng theo lời Lệnh chủ dạy, không thù hiềm, oán hận mà sẵn sàng tha thứ mọi lỗi lầm đã qua. Nhưng mà tôi còn có một nguồn tin tức đáng mừng để báo cáo với Lệnh chủ.

– Nguồn tin chi?

– Bạch Cơ phu nhân của lệnh chủ hứa đem ba mươi sáu người chị em trong Thiên Cương Tinh gả cho hai mươi ba người anh em của tôi!

Quả thật là một tin tức đáng vui mừng, Tiểu Phong bật cười hớn hở nói liền:

– Hay biết mấy! Thế nhưng nguồn tin ấy có xác thực hay không?

– Nếu như Lệnh chủ còn chưa mấy tin thì cứ hỏi kỹ lại Bạch Cơ phu nhân của Lệnh chủ sẽ rõ!

Tiểu Phong cho là một mối duyên lành của trời dành sẵn đợi phối hợp những trai tài gái sắc chung một mái nhà hiệp đạo võ lâm.

Bạch Cơ đem ba mươi sáu người chị em hợp thành Tam Thập Lục Vị Thiên Cương Tinh mặt hoa mày liễu mà gả cho đám môn hạ của mình. Đó là một hành động vô cùng đẹp đẽ. Chẳng những nàng đã xóa hết bao nhiêu mối hận thù sâu sắc trong lòng đám môn hạ của mình mà lại còn kết chặt bọn họ vào một sợi dây đoàn kết vô cùng chặt chẽ. Từ đây chàng khỏi áy náy cho mình mà Bạch Cơ cũng được nhẹ nhàng tâm trí.

Nghĩ rằng mọi sự đã kết thúc một cách mỹ mãn vui vậy, Tiểu Phong bảo thăm trong bụng:

“Công việc của mình như vậy kê như cũng đã tạm yên còn công việc của Trầm Phụng Linh đã giao ta cần phải hoàn thành nốt.”.

Ý nghĩ ấy thoáng qua, Tiểu Phong nhắm tính còn đúng mười ngày nữa là đến ngày rằm, nên chàng vội quay lại nói với mọi người:

– Tôi còn có một việc sau cùng tại Hận Thiên Phong nên phải cáo từ các vị ngay. Mong có ngày sẽ hội ngộ.

Chàng quay sang Bạch Cơ:

– Em Cơ. Anh còn nhiều chuyện muốn nói với em nhưng lúc này không tiện.

Bạch Cơ vội chặn lời Tiểu Phong:

– Em đã biết chuyện gì rồi. Em chỉ mong ca ca bảo trọng lấy thân.

Cả hai cùng ngậm ngùi để thời gian trôi qua. Cuối cùng Tiểu Phong cũng dứt khoát quay lưng bắn mình lao đi.

Bạch Cơ thần thờ nhìn theo bóng hình chàng mất hút. Trên khóe mắt của nàng những giọt lệ rơi xuống lã chã.

Mặt trời đã khuất hẳn dưới chân núi chỉ còn một ánh tà đo đỏ. Tiểu Phong đứng trên đỉnh Hận Thiên Phong, mắt chàng nhìn chăm xuống chân núi, với tâm trạng mong mỏi chờ đợi. Thình thoảng Tiểu Phong lại thờ dài. Chàng không biết những bậc kỳ nhân chàng đã mời kỳ hội đêm nay có đến đây không. Thời gian chậm chậm trôi khiến tâm Tiểu Phong thêm nặng trĩu.

Mặt trời vừa sụp tắt để nhường cho màn đêm thì từ dưới chân núi phóng vụt lên năm bóng người. Người đi đầu là Thần Hồ Chủ nhon, Thiên Bát Luân, Kỳ Trận Thần Quân, Xích Cước Đại Tiên. Xa xa năm người đó là một bóng người thứ sáu. Dáng uyển chuyển như tiên sa đây là Lý Băng Ngọc.

Khi cả sáu người vừa đến đỉnh núi, họ cùng đứng sững lại vì gặp Tiểu Phong đứng sững sững. Dù sao chẳng nữa, Tiểu Phong cũng từng là Vô Cực Thiên Tôn đời thứ hai.

Thần Hồ Chủ nhon đồng dặc nói:

– Tiểu Phong, chúng ta đã đến đây. Người cần gì cứ việc trình bày.

Tiểu Phong cung kính vái chào các vị tiền bối. Chàng quay sang Lý Băng Ngọc:

– Lý cô nương cũng cùng đi với các vị đây?

Lý Băng Ngọc gật đầu:

– Tôi được sự ủy thác của sư phụ phải đến đây.

– Thế thì may quá.

Tiểu Phong bèn quay lại các vị tiền bối. Chàng đồng dục nói:

– Chắc các vị đã nghe câu chuyện tình thâm của đôi trai tài gái sắc Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phụng. Cả hai cùng tuần tiết tại Hận Thiên Phong?

Thần Hồ Chủ nhon gật đầu:

– Bọn ta đã nghe thiên hạ truyền tụng cho nhau về chuyện tình ấy.

Tiểu Phong lấy hơi nói tiếp:

– Câu chuyện đó đã trải qua hai mươi năm, nhưng hôm nay tất cả những oan khúc sẽ được giải tỏa. Tiểu bối mời các vị lên đây chỉ nhằm mục đích đó.

Sau đó Tiểu Phong mang tất cả những chuyện mình kỳ ngộ với Trầm Phụng Linh dưới hang sâu Thập Hoa Thạch. Đồng thời chàng cũng kể luôn tội ác của Tây Thần và Nam Quân khi hai người này đã bức ép đôi uyên ương ấy phải tự tử nhảy xuống vực thẳm. Chàng không bỏ sót một chi tiết nào vì đã biết rõ sau cuộc chàng nhường chức Giáo chủ Liên Giáo lại cho Miêu Diên Thương, mọi người đều có cảm tình nồng nhiệt đối với chàng, chớ không còn thành kiến oán thù như khi chàng lấy được Cây Đèn Ma mà tàn sát vô số nhon võ lâm không kém chi Vô Cực Thiên Tôn trước kia nữa.

Khi nghe xong tự sự, Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung liền cất tiếng nói:

– Bọn ta sở dĩ đến Hận Thiên Phong hôm nay với một mục đích duy nhất là giải cứu Đinh Thích Phụng thoát ngoài khổ cảnh. Việc của bọn ta làm là đáng hoàng minh chánh hợp với đạo nghĩa của võ lâm. Đem Đinh Thích Phụng trả lại cho cuộc sống tươi vui tràn đầy hạnh phúc của ái tình mà chẳng may trước đây bị lũ gian ác ần núp dưới lớp cao đẹp của hiệp nghĩa giang hồ mà nỡ làm nát tan, rồi rã Trầm Phụng Linh, một tuyệt thế giai nhân vì thế mà suốt mấy chục năm trời sống trong đau khổ, sống như kẻ có xác không linh hồn, sống âm thầm trong tăm tối, sống một cách gần như tuyệt vọng, gởi hết tin tưởng vào một vị Thần Vạn Năng, sống trong hận thù, ai oán. Trầm Phụng Linh đã vì mối tình yêu đương bất diệt với Đinh Thích Phụng mà uống phí nửa đời hoa niên trong lòng sâu của hang đất mà ai là người tri giác nghe đến cũng phải ngậm ngùi đỏ lệ thương tâm, dầu khó khăn nguy hiểm thế nào, bọn ta cũng cương quyết đem Đinh Thích Phụng mà tái hợp cho Trầm Phụng Linh để cả hai được sống hết những chuỗi ngày đầm ấm dưới mái nhà hạnh phúc ái tình. Vậy Tiểu Phong hãy dọn đường đưa bọn ta đi đến chỗ Đinh Thích Phụng bị nguy khốn!

Tiểu Phong sốt sắng theo lời Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung vừa bảo.

Chàng chậm rãi đi trước, tám bậc kỳ nhân cao thủ võ lâm lục tục đi kế theo sang thành một hàng dài. Đến một chỗ miệng hang đất dưới Thập Hoa Thạch, Tiểu Phong kêu:

– Chính ở dưới này đây, xin mời chư vị hãy nối gót theo tôi!

Dứt tiếng chàng nhún chân nhảy xuống miệng hang.

Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung liền nhảy xuống theo, kế đó là Xích Cước đại tiên, sau cùng là Lý Băng Ngọc lần lượt đều nhảy xuống hết. Người nào võ công cũng thuộc vào hạng cao đẳng thượng thừa bậc nhất nên động tác hết sức nhanh nhẹn lẹ làng.

Xuống đến đáy hang, Tiểu Phong lại cứ noi theo con đường cũ lúc xuống dưới đó lần thứ nhất mà dẫn đầu cho ai nấy đi theo. Con đường hầm ăm sâu vào lòng đất vẫn y nguyên, như hồi chàng đi xuống lần thứ nhất, chẳng có gì thay đổi khác lạ cả.

Trong khoảng khắc thời gian không đầy một hơi thở, Tiểu Phong đã đưa mọi người đi vào trong tòa nhà thần bí.

Trong tòa nhà cảnh vật vẫn như xưa, hình đá ông cao lớn tượng trưng cho vị Thần Vạn Năng vẫn ngồi oai nghiêm chễm chệ ở giữa bàn thờ trong sáu dãy vách ... Lư trầm đỏ rực, ngọn lửa vẫn tán mát khắp cả tòa nhà một màu ánh sáng xanh dờn leo lét. Mọi vật đều hiện vẻ thần bí rợn người!

Tiểu Phong quét hai luồng nhãn quang rạng ngời lên tượng đá ông, bỗng nhiên chàng ớn lạnh cả người, ru lên mọc ốc. Chợt nghe có tiếng người đâu đây ý lên một tiếng lanh lảnh không khác tiếng quý dưới âm ty.

Dưới ánh lư trầm, một bóng người mờ mờ trong chiếc áo dài bằng the đen mỏng dính, đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, thân hình không nhúc nhích dường thể chẳng hay chẳng biết chi đến có người kéo nhau vào trong tòa nhà thần bí này. Người ấy chẳng ai khác hơn Trầm Phụng Linh!

Tất cả chín người có mặt tại chỗ đều nhìn vào nhau sừng sốt.

Thình lình. Trầm Phụng Linh đưa cao hai bàn tay lên khỏi trán, miệng đọc lầm rầm một câu có ca có kệ.

– Lạy Thần Vạn Năng! Cầu Thần Vạn Năng! Cho con cơ hội lần này, khiến xui ai nấy đến đây, những người lòng thẳng dạ ngay, cứu chàng thoát khỏi cảnh đầy hiểm nguy vạn năng! Lạy Thần Vạn Năng cho con được có linh hồn cùng với sức sống cho con được cả sanh mạng. Lạy Thần Vạn Năng. Cầu Thần Vạn Năng!

Trầm Phụng Linh sau khi hướng vào tượng đá trên bàn thờ đặt sâu trong đáy vách lạy liền mấy lạy. Xong nàng từ từ đứng thẳng lên hướng vào mấy người đang có mặt đông đủ tại tòa nhà thần bí ấy vái xong một vái chào mừng rồi mới chậm rãi nói:

– Xin quý vị tha lỗi cho Trầm Phụng Linh này vì chưa khẩn vái xong nên không thể chào mừng đón rước ngay lúc quý vị vừa mới vào để phải nhọc lòng chờ đợi. Quý vị thương xót cảnh ngộ thân thể Trầm Phụng Linh này mà chẳng nề đường xá xa xôi vất vả dãi gót đến tận chốn này, on đức ấy đến chết Trầm Phụng Linh tôi cũng không dám quên.

Kỳ Trận Thần Quân khẳng khái lên một tiếng nói trước:

– Thật người ở thế gian chẳng một ai có thể ngờ là nàng không chết!

Trầm Phụng Linh cúi người ai oán đáp:

– Sống thế này nào khác chi là chết.

Nói xong nàng buông dài một tiếng cười thê thảm.

Kỳ Trận Thần Quân lại nói:

– Vì sao?

Trầm Phụng Linh nói bằng một giọng ai oán sầu bi:

– Đã ngoài mười năm, tôi mất hẳn linh hồn. Nếu chẳng nhờ một ý nghĩ tựa vào thần lực của Thần Vạn Năng thì thử hỏi tôi làm sao chịu đựng nổi một thời kỳ dài đằng đẳng những hai mươi năm trường sống xa người dương thế, sống dưới hang đất âm u, sống lẻ loi một mình, sống trong cảnh hãi hùng ghê sợ với tiếng cười rùng rợn trong tuyệt vọng nào nề?

Cả chín kỳ nhon cao thủ võ lâm đang đứng trong tòa nhà thần bí đồng thời quay mắt nhìn lên chỗ tượng đá ong cao lớn đặt trên bàn thờ ở đáy sâu mặt vách.

Ai nấy cũng đều nghe lạnh buốt trong lòng!

Kỳ Trận Thần Quân hỏi tiếp:

– Đinh Thích Phương không chết chứ?

Trầm Phụng Linh hơi rùng mình, mắt long lanh ngấn lệ miệng u oán trả lời:

– Vâng, chàng không chết! Chàng bị nhốt chặt vào trong cái hang đất này giống như một tên tù cầm cố khổ sai chẳng ra vào chiặng quanh năm suốt tháng ở mãi một nơi. Trời ơi! Tôi nghe tiếng cười thê lệ của chàng. Nhưng mà tiếng cười của chàng càng lúc lại càng mòn mỏi yếu ớt.

Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung gật đầu liền ông ta trầm giọng xuống bảo:

– Nàng vì yêu chàng không nỡ xa lìa chàng mà đành cam lòng ở dưới cái hang đất tối tăm chẳng hề thấy bóng mặt trời những mấy chục năm trường sao?

Trầm Phụng Linh liền theo câu hỏi chẳng chút do dự:

– Thưa đúng thật như vậy. Tôi yêu chàng, tôi sống những chuỗi ngày đau khổ bên chàng trong cái hang đất này có đến hai chục mùa xuân trên thế gian.

Tôi vì chàng mà sống!

Câu nói chưa dứt mà Trầm Phụng Linh đã gục đầu, suối lệ tuôn trào. Cảnh tình ai thấy cũng phải động lòng xót thương!

Mọi người có mặt tại chỗ không một người nào là chẳng rơi châu lệ.

Thấy tình người mà nhớ đến tình mình, Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung cắn chặt hai hàm răng để đè nén đau thương sầu thảm đang sôi động trong tim, chấp lâu ông ta mới lên tiếng run run hỏi kỳ Trầm Phụng Linh:

– Chúng tôi đến đây lẽ tự nhiên là tìm cách giải cứu cho Đinh Thích Phương.

Chẳng qua tôi cần biết chắc trước khi hành động.

Trầm Phụng Linh mừng rỡ vô cùng, nàng nín hắt tiếng khóc nỉ non, ngược mắt lên ngó Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung ngắt lời hỏi tiếp:

– Điều chi, tiền bối cứ dạy cho biết rõ?

– Nàng đoán định chắc chắn là Đinh Thích Phương vẫn còn sống thật đấy chứ? Tiếng cười thâm mà nàng đã nghe lọt vào tai có phải là giọng cười của chàng không?

Trầm Phụng Linh cả quyết trả lời:

– Chàng vẫn còn sống thật! Tiếng cười ấy chính là của chàng!

Như còn có điều chi nghi ngờ, Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung hỏi gặng lại lần nữa:

– Nàng định ninh là Đinh Thích Phương vẫn còn sống thật sao? Máy ngày gần đây nàng vẫn nghe tiếng cười ấy chứ?

Trầm Phụng Linh nhìn Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung bằng đôi mắt kinh dị. Nàng đáp lại câu hỏi của ông ta bằng một giọng thiết tha, khẩn yếu:

– Dám mong chư vị tiền bối cứu giùm chàng. Tôi quả quyết chàng vẫn còn sống cả mười phần không sai. Máy ngày gần đây chàng vẫn còn cười. Tiếng cười của chàng vẫn tráng lệ! Đó là một thực tế khách quan chứ không phải tôi bị ám ảnh bởi một ảo vọng hay là nghe lầm tiếng động của một âm thanh gì mà cho là tiếng cười của chàng, cũng không phải là ...

Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung không để cho Trầm Phụng Linh nói hết câu, ông ta khoát tay bảo ngừng, miệng nói:

– Vậy thì tốt lắm! Miễn Đinh Thích Phương không chết là có cách giải cứu cho chàng thoát khỏi chốn này.

Ngưng lại một chút, Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung liền day sang các vị kỳ nhon đang đứng kế bên mà cất tiếng nói đồng dục:

– Thừa các bạn chí thân, các bạn vì sốt sắng giúp đỡ cho Trầm Phụng Linh được tái hợp với Đinh Thích Phương mà đến đây. Cái nghĩa cử ấy thật quý hóa vô cùng. Đạo nghĩa võ lâm không cho phép chúng ta làm ngơ trước một việc làm nào xét ra có ích cho đời, giúp đỡ được người. Vậy thì chúng ta không ngại bắt tay vào việc. Theo ý tôi thì trước hết bọn chúng ta cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng xem cho biết bên trong cái hang đất này bày ra thứ trận thế gì. Có biết được trận thế mới nghĩ cách phá trận và cứu người bị vây khốn trong trận thế ấy. Chẳng hay các bạn nghĩ sao?

– Có ý kiến gì khác hơn không?

Kỳ Trận Thần Quân, Độc Mục Thần Ni, Thiên Bát Luân, Xích Cước Đại Tiên, Thần Tri Tử, Siêu Phàm Đại Sư đều là những nhon vật am hiểu trận pháp giỏi nhất trong võ lâm đương thời. Nghe Thần Hồ chủ nhon Từ Thạch Trung bày tỏ ý kiến ai nấy đều gật đầu tán thành.

Thần Tri Tử lên tiếng, nói:

– Ý kiến của Từ huynh rất xác đáng không cần phải nghĩ ngợi chi nữa cả, cứ tiến hành ngay cho khỏi mất thời giờ.

Độc Mục Thần Ni đề nghị:

– Chúng ta điều tra địa hình, địa thế mới biết chắc được trận thế ra làm sao?

Thế rồi cả sáu người phân công nhau mỗi người đi một ngã xem xét mọi nơi trong hang đất.

Chỉ có Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung, Tiểu Phong và Lý Băng Ngọc tuy cũng có biết ít nhiều trận thế nhưng không phải là những nhon vật chuyên chú về môn đó nên ở lại trong tòa nhà thần bí mà chờ xem kết quả.

Mấy người kia là Kỳ Trận Thần Quân, Thần Tri Tử, Siêu Phàm Đại Sư, Độc Mục Thần Ni, Xích Cước Đại Tiên, Thiên Bát Luân chia tay đi dòm chung quanh hang đất, chẳng ai đá động đến ai tiếng nào vì ai nấy cũng đều chuyên tâm, chú ý vào công cuộc nghiên cứu, tìm tòi.

Tiểu Phong ở lại trong tòa nhà bí mật, nóng nảy trong lòng hơn ai hết vì chàng đối với Trầm Phụng Linh rất đối mền thương. Nàng đã cho chàng những võ công tuyệt học mới, trả mỗi thù nhà, đâm chết Ngũ Hồ Du Khách, giết chết Âm Sát Nữ, bầm thây Lãnh Diện Vong Hồn, đoạt chức Giáo chủ Liên Giáo. Đã vậy nàng cũng đã cứu sống chàng nhiều phen. Chàng mong mỗi nàng sớm được sum họp với người đang yêu là Đinh Thích Phương để cõng đòi một thiếu nữ cực kỳ bất hạnh được vui vẻ! Rảo hai luồng nhãn tuyến nhìn về bên góc tòa nhà thần bí, Tiểu Phong sững sờ chàng nhìn thấy Trầm Phụng Linh đượm tràn nước mắt. Cảm thấy đau lòng xót xa, chàng cất tiếng nói với nàng:

– Trầm tiên bối hãy yên tâm, đừng nên âu sầu bi lụy. Thế nào các vị ấy cũng cứu thoát được người mà tiền bối tha thiết nhớ thương.

Trầm Phụng Linh gật đầu nhẹ nhẹ. Nàng trả lời cho Tiểu Phong bằng một giọng u buồn:

– Ta cũng chỉ cầu mong được sự may mắn đó. Nếu chẳng cứu được chàng, chắc chắn là ta hết còn chịu đựng thêm nữa rồi! Ôm ấp một tia hy vọng mỏng manh cuối cùng hơn hai mươi năm trời để chờ đợi cái ngày hôm nay. Chẳng may mà hy vọng rã tan như khói mây trước mắt thì ta sẽ chết mà thôi.

Tiếng nói trầm trọng trong tim, lời than ti lệ thương tình. Không khí thần bí trong hang sâu dưới mặt đất bị không khí bi thương của Trầm Phụng Linh làm cho tan mát, chỉ thấy buồn tênh.

Đây nói về ba nhon vật kỳ tài trong võ lâm đương thời về trận thế là Kỳ Trận Thần Quân, Xích Cước Đại Tiên và Thần Tri Tử sau khi đi tuần tra xem xét, một vòng dưới hang đất thì cả ba đều nhẩn mày, nhủ mặt. Chưa một ai tìm thấy được một dấu vết chứng tỏ có trận thế bày ra vây hãm Đỉnh Thích Phương.

Kỳ Trận Thần Quân day sang nói với Xích Cước Đại Tiên:

– Này lão già hủ chìm lão có tìm thấy trong cái đường hầm đất này có thể trận chi bí mật không?

Xích Cước Đại Tiên lắc đầu đáp:

– Xem chẳng thấy chi ráo. Cái cũng thật kỳ. Lão mới nhận là ta có ba sợi chó phải đã say cúp bình thiết đầu mà bảo là đã ba xi ba tú xem chẳng ra con cóc khô gì?

Một mặt khác Siêu Phàm Đại Sư cùng với Độc Mục Thần Ni ở một góc đường hầm phía bên kia cũng có đem hết tâm tư ra kiểm tìm mà vẫn chẳng thấy kết quả khả quan.

Cả năm bậc kỳ nhon toàn là những bậc chuyên môn nổi tiếng về trận pháp cổ kim trong hàng cao thủ thượng thừa tuyệt đỉnh của võ lâm thiên hạ đương thời sau một phen tuần tra xem xét mỹ cũng khắp đó đây mà không thấy bên trong nhà thần bí ở dưới con đường hầm đất có dấu tích nào tỏ là có trận thế chi nên không hẹn nhau mà ca thảy đều hợp chung lại một chỗ.

Trong khi ấy Độc Mục Thần Ni mắt nhắm chiều vào mặt vách đá, bỗng kêu to lên:

– Các vị hãy lại đây xem cho rõ những đường rãnh ...

Ai nấy đều vội vã chạy đến chỗ Độc Mục Thần Ni đang đưa một tay lên chỉ thì thấy trên mặt tấm vách đá sâu vào trong tòa thạch thất có những đường rãnh nhỏ tí giống như hồ văn, nếu không hết sức để ý thì không thấy, Kỳ Trận Thần Quân liền nói:

– Đúng rồi, đây là những đường vá trên tấm vách đá mà chúng ta lơ đãng ngay lúc đầu chẳng trông thấy. Nếu Độc Mục Thần Ni mà không để ý khám phá ra, có lẽ chúng ta đã bỏ mất cơ hội may mắn. Theo ý lão phu, đây là mối dây quan hệ nhứt. Chúng ta nằm ở đầu mối mà phăng lần, không chừng đưa đến kết quả mỹ mãn cũng nên.

Thần Tri Tử nói lời Kỳ Trận Thần Quân bảo tiếp:

– Mặt đá đã có đường rãnh, rõ ràng là lộ ra sự ngoắt ngoéo quanh co bao trùm lên sự kiện bí mật trong gian nhà bịt bùng này, chớ chẳng sai chạy đi đâu.

Lẽ tự nhiên là phải có nguyên do do đâu mà mặt vách đá này có những đường rãnh ly kỳ, mỹ diện như vậy, tức là chúng ta sẽ tìm ra được sự thật của tiếng cười quái gỡ kia!

Siêu Phàm Đại sư nét mặt vẫn dàu dàu. Ông ta buông tiếng thở ra, chậm rãi nói bằng một giọng chán nản:

– Song lẽ, khó khăn lắm! Mặc dầu chúng ta đều thấy rõ trên mặt tấm vách đá có đường rãnh như sợi chỉ vá, nhưng từ đâu mà ra, ai là người đã làm được công trình ấy? Đó mới thật là một vấn đề cực kỳ khó khăn, không làm sao giải thích được xác đáng!

Kỳ Trận Thần Quân cặp mắt láo liên, gương mặt hớn hờ tươi vui bỗng nhiên u sầu, buồn bã ông ta lắc đầu bảo:

– Bên trong gian nhà dưới đường hầm đất này mặc dầu có lắm nẻo ngoắt ngoéo quanh co, nhưng không phải là trận thế thì ai có tài nào giải phá đặng?

Xem kỹ lại thì chúng ta thật không đủ năng lực, đầu ý chí và quyết tâm có thừa!

Độc Mục Thần Ni liếc mắt nhìn về phía Trầm Phụng Linh tỏ vẻ xót thương, ái ngại. Bà ta chậm chậm day sang phía kỳ Trận Thần Quân mà hỏi:

– Thế là theo ý đạo hữu, bọn chúng ta đây chẳng có cách nào giải cứu được Đỉnh Thích Phương hay sao?

Xích Cước Đại Tiên xem chừng không nở để Trầm Phụng Linh hoàn toàn tuyệt vọng. Lão gắng gượng nói như để an ủi người trong cuộc hơn là đáp ứng tình hình thực tế trước mắt:

– Vẫn còn có cách, chớ lẽ nào lại không? Còn nước còn tát, cố đem hết sức người mới hiểu lòng trời.

Kỳ Trận Thần Quân nói:

– Trong đường hầm đất này, chúng ta đã hai lần, ba lượt tuần tra, xem xét tỉ mỉ vẫn không thấy có dấu vết nào để chứng tỏ là trận thế cả!

Thiên Bất Luân nóng nảy hỏi gặng lại lần nữa:

– Chắc chắn là không có thật sao?

Kỳ Trận Thần Quân đáp:

– Không phải chúng tôi đến đây để mà huênh hoang khoe tài. Sự thật trên thế gian này dám chắc là không một trận thế nào mà chúng tôi xem qua lại chẳng biết. Chính tôi đã dùng hết sức vẫn không hề trông thấy một dấu tích nào của một thế trận khả nghi. Căn cứ theo sự nhận xét ấy, tôi cho rằng dưới đường hầm đất này vốn không có trận thế!

Thình lình Thần Tri Tử bỗng nhiên lên tiếng nói:

– Tôi xét thấy con đường hầm đất này chẳng phải là một con đường tầm thường như hết thấy những con đường khác. Nó đào theo một đồ báng kỳ diệu thế nào đây!

Kỳ Trận Thần Quân mỉm cười, nói:

– Tôi chờ nghe lời giải thích cao minh của đạo hữu. Không phải là một con đường tầm thường thì nó được đào theo đồ báng kỳ diệu hay sao?

Thần Tri Tử rất bình tĩnh ông ta vừa ngẫm nghĩ trong đầu và thẳng thắn nói ra bằng lời:

– Sự tình chẳng khó khăn mà không thấy rõ. Pho tượng bằng đá ong cao lớn ngồi chễm chệ trên bàn thờ ở phía trong vách cái lư trầm thần bí tỏa khói xanh, cả gian nhà đường hoàng, tráng lệ do đâu mà có? Từ đâu đem đến? Không lẽ tất cả mọi cái dưới này đều do Trầm Phụng Linh tạo hay sao? Nàng cũng chỉ là một người bị rơi lạc vào đây, dùng nơi này làm chỗ ở lấy mọi vật sẵn có dưới này làm của mình! Thế thì chẳng phải kiến thiết con đường hầm đất theo một đồ báng kỳ diệu hay sao?

Kỳ Trận Thần Quân đáp:

– Hẳn vậy rồi. Tất cả những điều đạo hữu vừa nói là những vật ở đây chẳng phải do Trầm Phụng Linh tạo ra!

Thần Tri Tử tiếp tục nói:

– Đã đành là như vậy rồi thì đó là một vấn đề mà chúng ta càng suy luận.

Thử nghĩ kiếp sống của con người được sống lâu ở cõi tạm này? Người xưa có câu:

«Đời người như kiếp phù du, Sớm còn tối mất công phu lỡ làng!» Đã hiểu rõ một cách thâm thúy cuộc sống tạm bợ của con người trên thế gian như vậy rồi thì còn ai ra công kiến tạo gian nhà đá này vĩnh viễn như thế làm chi? Pho tượng kèch xù này đáng làm gì?

Tất cả mọi người có mặt tại chỗ đều im lặng để ý vào cuộc nói chuyện đầy hứng thú, đầy luận lý giữa Thần Tri Tử và Kỳ Trận Thần Quân, chẳng ai nói xen vào một tiếng nào.

Kỳ Trận Thần Quân đáp:

– Lời đạo hữu giải thích quả không sai. Việc này rất dễ hiểu, chưa chắc đã có ai hiểu nổi. Nó không phải là một công trình thiên nhiên thì phải do một bàn tay nhon tạo. Mà người tạo ra công trình vĩ đại này có mục đích chi?

Thần Tri Tử vẫn nói giọng đều đều:

– Người dựng nên gian nhà đá này đúc pho tượng đá này quyết không phải là kẻ tầm thường, dụng ý cũng rất phi thường. Người ấy chẳng những là một bậc hùng tài, đại tài hơn đời mà là một tuyệt đại kỳ nhon, một trang hào kiệt xuất chúng, trí tuệ vô biên!

Đến đây mọi người đều gật đầu, tỏ ý rất biểu đồng tình với lời kiến giải cao minh của Thần Tri Tử.

Thấy ai nãy lặng thinh, Thần Tri Tử lại nói tiếp:

– Người ấy đào con đường hầm ẩn sâu vào dưới động đất cách biệt với thế nhon, kiến hóa tòa nhà đá này, hẳn phải có một nguyên nhân, chớ chẳng thế nào không có. Điều ấy lão phu chắc chắn như vậy.

Nói xong, ông ta day sang ngó Trầm Phụng Linh, rồi hỏi:

– Trầm cô nương à! Lão phu hỏi cho biết điều này mong cô nương nhớ kỹ lại trong ký ức rồi trả lời thật quả quyết đừng sai nhé! Khi cô nương vào trong gian nhà đá này lúc ban sơ, mọi vật ở đây có đúng y như hiện giờ không?

Trầm Phụng Linh ngẫm nghĩ sơ qua rồi trả lời vắn tắt:

– Không đúng!

Thần Tri Tử gật đầu lại hỏi:

– Thế thì tình hình lúc ấy ra sao, cô nương khá thuật lạ rõ ràng cho lão phu nghe qua mới mong tìm được sự thật.

Trầm Phụng Linh chậm chậm kể lại. Kể xong, Trầm Phụng Linh trông thấy sắc mặt mọi người có vẻ lo âu trầm trọng thì hồi hộp trong tâm nên buộc

miệng hỏi liền:

– Các vị ...

Kỳ Trận Thần Quân vội vã cắt đứt ngang câu, thay mặt ai nấy tiếp lời nàng mà nói theo luôn:

– Bọn chúng tôi xem không ra dưới đường hầm đất này có thứ trận thế nào!

Hiện chưa biết phải làm sao đây?

Gương mặt tươi như phấn gò của Trầm Phụng Linh chợt tái mét. Nàng rầu rĩ nói:

– Thế này là hết cả hy vọng giải cứu cho chàng được rồi!

Độc Mục Thần Ni hết sức thông cảm nỗi khổ tâm của người mang nặng một mối tình sống qua những chuỗi ngày bất hạnh để mong mỗi một cơ hội cuối cùng này đáng giải cứu người yêu. Bà ta đưa một con mắt trầm tư sâu sắc nhìn đắm chiều vào mặt Trầm Phụng Linh miệng nói:

– Cũng không phải đúng là như vậy. Hy vọng giải cứu Đình Thích Phương chưa hẳn không cách nào khác. Chẳng qua chúng tôi nhận thấy con đường hầm đất này đây, bốn mặt toàn là vách đá cao giáp liền mĩ nhau chẳng có một ngả nào ra, vậy còn làm sao bày bố trận thế được? Đình Thích Phương chẳng phải lại mắc kẹt vào giữa một trận nào cả, mà có lẽ là chàng ta lọt vào giữa một cái hang đá bí mật thì đúng hơn.

Trầm Phụng Linh hỏi hã đáp:

– Không ... không phải vậy đâu ...

Ngừng một phút để trấn định tinh thần đang bị kích động mạnh mẽ nàng nói tiếp bằng một giọng quả quyết:

– Tôi biết chắc là có. Dưới con đường hầm đất này nhứt định là phải có một trận thế nào hết sức thần kỳ huyền bí. Nếu chẳng vậy thì sao chính tai tôi thường được nghe tiếng cười ròn rợn của chàng.

Về mặt của Trầm Phụng Linh hiện đầy những nét đau buồn khổ sở. Nàng chua xót nghẹn ngào!

Kỳ Trận Thần Quân gật đầu bảo:

– Nếu nàng nói một cách cương quyết như vậy thì thật là ...

Thiên Bát Luân vừa mở miệng toan hỏi thì đã nghe Tiểu Phong cất tiếng hỏi ngay:

– Thưa lão tiên bối quả đúng như lời Trầm Phụng Linh tiên bối nói, chớ không phải là chuyện mơ hồ tở mờ đâu. Lúc đầu khi vào trong gian nhà thần bí này, chính tai tôi cũng được nghe qua giọng cười ấy!

Việc quái gở ấy một lần nữa xuyên qua lời chứng nhận xác thật của Tiểu Phong làm cho những mối hoài nghi của những người có mặt tái chỗ đều tiêu tan như mây khói. Vì từ thuở nào đến giờ Tiểu Phong chẳng hề nói sai bao giờ. Dầu là việc cực kỳ hệ trọng có liên quan đến tính mạng chàng đi nữa hay đối với kẻ thù trong trường hợp tối nguy chàng cũng thẳng thắn nói hết tất cả sự thật không chịu dối gạt một ai.

Thần Tri Tử nhú đôi lông mày ra chiều nghĩ ngợi rồi lên tiếng nói:

– Tiểu Phong nói là chúng tôi đều tin tưởng. Chẳng qua lão phu cần hỏi rõ lại lần nữa là người có nghe một cách rõ ràng vào tai hay chỉ nghe mang máng một âm thanh giống như là tiếng cười thôi. Đó là điều tối quan trọng mà lão phu cần biết để phân biệt.

Tiểu Phong nghiêm sắc mặt lại đồng đặc trả lời:

– Lão tiên bối hãy trọn tin vào lời nói của vãn bối. Chính vãn bối đã nghe rõ tiếng cười ấy. Nếu nghe mang máng thì vãn bối đã chẳng nói một cách quả quyết như thế đâu!

Kỳ Trận Thần Quân hỏi.

– Lê thiếu hiệp nghe ở mé nào đâu?

– Ngay ở mé trong phòng ngủ của Trầm tiên bối!

Sư Phạm Đạt Sư hỏi gần lại bằng một giọng ngạc nhiên:

– Ngay trong phòng à?

Trầm Phụng Linh không đợi Tiểu Phong nói. Nàng tiếp lời nói liền:

– Tôi mời các vị vào trong phòng tôi một lượt!

Nói dứt năng đưa hết năm vị kỳ nhon chuyên môn về trận thể theo năng.

Trầm Phụng Linh mở toang cánh cửa phòng. Sáu người cùng đi vào trong, lấy tay chỉ vào một vách đá, miệng nàng nói:

– Tiếng cười từ mé này vọng đến!

Siêu Phàm Đại Sư sấn bước tới trước gõ tay vào vách đá cộc cộc bảo to:

– Không thể động! Không thể động!

Thần Tri Tử hỏi:

– Sao lại không thể động?

Siêu Phàm Đại Sư thân nhiên trả lời:

– Vách đá này rộng độ vài mươi trượng, không sức nào đánh tiếng lọt vào trong phòng. Nói cho cùng mà nghe, đầu cho người ở mé bên kia có công lực cao cường đến mức nào đi nữa, cũng vẫn không thể dùng lối cách bích truyền âm đưa tiếng cười mình đến nơi đây!

Trầm Phụng Linh nói:

– Nhưng lại là một sự thật đúng cả muôn ngàn lần không sai. Sống ở trong phòng này hằng mấy chục năm liền, chính lỗi tai tôi đã từng nghe tiếng cười ấy chẳng biết đến bao nhiêu lần. Không lý nào tôi có thể nghe sai động!

– Muôn ngàn lần không sai?

Siêu Phàm Đại Sư vừa nhấn mạnh lại câu nói sắt đá của Trầm Phụng Linh vừa như tự hỏi lấy mình.

Giây lát sau bậc nhon tu ấy rảo cặp mắt từ bị ngắm nghía vách đá vài lần dường thể có ý xem xét một điều gì nghi ngại trong lòng. Thờ ra một hơi nhẹ, ông ta nói:

– Bần tăng đã từng nói rõ là muôn ngàn lần không thể nào đưa tiếng cười vượt qua vách đá vọng đến tận vào trong phòng này động. Đó là một sự kiện vượt ngoài sức vận dụng chân khí của con người. Nếu là một sự kiện xảy ra đúng trăm phần trăm thì nó lại là một sự kiện phản ứng tác dụng. Tiếng cười ấy phải từ một mé nào khác vọng đến chạm vào vách đá này. Nghe vậy nàng lâm cho là tiếng cười ấy đã từ bên trong vách đá này mà thôi.

Những người có mặt tại chỗ, sau một phen thẩm tra xem xét kỹ lưỡng, lại xem thấy chẳng có mây may kết quả nào cả nên cuối cùng lại trở lui vào trong phòng. Ở đó bọn họ kéo róc nhau vào gian nhà thần bí dưới đường đất.

Trầm Phụng Linh thất vọng nói:

– Xem chừng như các vị không còn cách nào giải cứu được chàng?

Kỳ Trận Thần Quân nói:

– Cũng không phải hẳn là như thế nữa! Chúng tôi chỉ chưa tìm ra mối dây quan hệ đề nghị cách giải cứu Đình Thích Phương.

Những người có mặt tại chỗ chẳng một ai là không cảm thấy lòng dạ chua xót bồn khoăn nặng nề xúc động. Bởi vì Trầm Phụng Linh đã quá yêu đương tha thiết mối tình chung thủy với Đình Thích Phương mà bỏ phí cả một lứa tuổi hoa niên sống cuộc đời lẻ loi, cô độc cách biệt thể nhon. Mấy chục năm trôi nặng nề trôi qua dưới con đường hầm đá chỉ nhen nhúm trong lòng một tia hy vọng mỏng manh. Giờ đây, bọn họ thật không nỡ nào mở miệng nói được một câu là chẳng còn cách gì giải cứu động Đình Thích Phương với nàng, đầu bọn họ khoanh tay chán nản chếp miệng thờ dài!

Ngay lúc ấy ...

Độc Mục Thân Ni, sau một lần nữa cố công đi tuần tra xem xét khắp trong gian nhà đá thần bí một vòng, bỗng nhiên nói:

– Phải chăng đây là ...

Bà ta chỉ mới thốt ra khỏi miệng được năm tiếng ấy rồi lại nín thinh, chẳng biết phải nói thêm những lời chi nữa cho hết câu.

Trong khi ấy thì tất cả những cặp con ngươi của bao nhiêu người đang đứng chòm nhúm trong nhà đá ấy đều tập trung vào mặt Độc Mục Thân Ni.

Không nhin được lâu, Kỳ Trận Thần Quân vụt lên tiếng hỏi:

– Phải chăng đây là cái gì vậy?

Độc Mục Thân Ni bảo:

– Các người xem kỹ thử nào ... Đường như tấm vách đá này có đường vá!

Siêu Phàm Đại Sư và Kỳ Trận Thần Quân cùng lỗ mắt hồi dòn tới một lượt:

– Đường vá hả?

Những người đang có mặt tại chỗ chẳng rù nhau cùng «à» lên một tiếng, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, tung chân chạy thẳng tới chỗ vách đá bao bọc chung quanh bốn mặt giao nhà mà mò mẫm kiếm tìm.

Quả nhiên lúc này, do sự khám phá của Độc Mục Thần Ni bọn họ mới chú ý thấy rõ. Trên mặt tấm vách đá trong sáng như gương thủy tinh ấy, cứ cách mỗi khoảng từ ba thước đến năm thước thì lại có một đường rãnh như lằn chỉ vá. Lằn rãnh này mỏng trông không khác một sợi tóc tinh vi tuyệt mỹ như vân gấm dệt, nên sợ ý mà không chăm chú tìm tòi thì với cặp mắt thường chẳng tài nào tìm nổi.

Độc Mục Thần Ni vì còn có một con người bên con mắt phía tay mặt nên mục quang đều tập trung vào đó. Bởi vậy, tuy có một mắt mà Độc Mục Thần Ni lại có một luồng nhãn quang sáng tỏ hơn tất cả những người khác có đầy đủ hai con người!

Lằn rãnh ấy nhỏ nhút đến nỗi các người có mặt tại chỗ toàn là những bậc hảo thủ, kỳ nhon đệ nhất siêu đẳng võ lâm đương thời mà đến sát một bên mới nhìn thấy. Nếu bọn họ chỉ là cao thủ bậc thường thì chắc chắn một câu, quyết chẳng tài nào nhận thấy.

Sau khi xem xét xong xuôi, Kỳ Trận Thần Quân tỏ vẻ hơi lạc quan phần nào.

Ông ta đồng dục lên tiếng nói trước:

– Trừ pho tượng bằng đá ong và cái lư trầm to tướng này. Tất cả mọi thứ ở đây đều yên vị chứ?

Trầm Phụng Linh mang máng nhớ lại trong trí, nói lại:

– Trong gian nhà đá này có nhiều cửa nhỏ. Ngay liền sau khi tôi và anh Đinh Thích Phương của tôi lạc vào trong nha này rồi, vì tánh háo kỳ của tuổi trẻ thúc đẩy nên cả hai đứa chúng tôi cùng rù nhau đi vào trong các cửa nhỏ ấy xem xét một vòng cốt biết hết tất cả mọi nơi, mọi chỗ, không bỏ sót một khía cạnh nào ...

Nói đến đây gương mặt hồng hào của Trầm Phụng Linh bỗng nhiên biến sắc tái mét. Nỗi kinh hãi khủng khiếp hiện lên như nàng đang trải qua một sự kiện chi hết sức hoang mang rợn óc. Nàng ừ hơi không nói được thêm tiếng nào nữa, mà cứ đứng sững sờ chết trân.

Thấy thần thái của Trầm Phụng Linh ai ai cũng phải lấy làm kinh ngạc, ngó dáo dác bốn bề, dường thể sắp xảy đến một tai biến chi cực kỳ rùng rợn. Bọn họ tuy là những bậc kỳ nhon nhưng vẫn không tránh khỏi sắc diện nhút là cặp con mắt lộ lộ những tia sáng khiếp hãi của Trầm Phụng Linh ám ảnh thần hồn.

Thần Tri Tử hỏi nàng:

– Sau đó rồi sao. Trầm cô nương cứ lần lượt kể rõ cho lão phu nhận định.

Trầm Phụng Linh qua cơn kích động, bèn trấn định tinh thần, chậm rãi trả lời:

– Lúc hai đứa chúng tôi đưa nhau đi xem xét những cánh cửa trong gian nhà đá này thì lại không đi chung. Để thâu ngắn thì giờ, anh Đinh Thích Phương đề nghị chia hai ngã đường. Tôi liền tán thành ý kiến thích hợp của anh. Thế rồi chúng tôi, mỗi đứa đi rẽ ra một ngã. Đây cũng mới là lần đầu tiên hai đứa chúng tôi tách rời nhau ra. Sự thật là từ khi yêu nhau, quyết xây dựng hạnh phúc ái tình, luôn luôn lúc nào chúng tôi cũng ở sát bên nhau, không hề xa nhau, không xa nhau nửa bước. Đến nỗi khi hai đứa chúng tôi bị bắt buộc phải chết, tôi và anh Đinh Thích Phương của tôi ôm nhau lăn mình từ trên đỉnh Hận Thiên Phong.

Trầm Phụng Linh cúi mặt ngó xuống, hai hạt lệ trong vắt như sương rơi xuống trên hai gò má nàng. Có lẽ vì mối tình thâm thiết, nàng không cảm được giọt lệ thương. Qua giây lát nghẹn ngào Trầm Phụng Linh kể tiếp:

– Ai ngờ lúc tôi vào cánh cửa nhỏ ấy trở ra chẳng thấy bóng hình anh Đinh Thích Phương nữa cả! Tôi vừa toan cất tiếng kêu gọi thì bỗng nghe vang dậy đầy tai một trận rầm rầm trong tiếng kêu kỳ dị. Tôi đang còn giựt mình không hiểu đó là những tiếng gì thì tất cả những cánh cửa sắt trong gian nhà này đều đóng kín lại hết một loạt trông chẳng thấy dấu vết chi cả.

Thần Tri Tử hỏi:

– Thế Đinh Thích Phương bị nhốt chặt vào trong đó?

Trầm Phụng Linh, hai mắt long lanh, giọng ngâm ngùi:

– Thừa vâng. Chẳng bị khép kín vào trong tấm vách đá.

Thần Tri Tử nhăn mày nghĩ ngợi rồi chậm chạp nói:

– Như vậy là nhầm rồi, chẳng còn nghi ngờ chi cả. Trong đường hầm đất này chẳng những chỉ có dàn bày trận thế mà gài khéo những máy móc bí mật

ngoài sức dự liệu con người. Nếu Trầm cô nương lúc ấy không được mục kích hiện tượng thì không làm sao tượng tượng được ở trên vách đá này có những cánh cửa nhỏ, Đinh Thích Phương bị nhốt vào bên trong những máy móc ấy!

Kỳ Trần Thần Quân nói:

– Sự kiện trước mắt của chúng ta đây là phải nghĩ ra biện pháp nào để mở được mấy cánh cửa đá trên tám vách đá. Sau đó chúng ta mới tìm xem máy móc trong ấy ra sao?

Trần Tri Từ nói:

– Đúng như vậy. Có tìm cho thấy mấy chục cánh cửa đá trên mặt vách đá rồi mới nghĩ đến cách mở. Máy móc nằm trong các cửa đá, chớ chẳng ở đâu khác hơn.

Bồing nhiên Siêu Phàm Đại Sư vụt nói to:

– Tìm thấy nó rồi!

Một câu nói bất ngờ, như thể ấy từ miệng của Siêu Phàm Đại Sư thốt ra làm cho tinh thần của mọi người có mặt trong gian nhà đá đều phấn chấn khác thường. Cùng một lúc chẳng hẹn nhau, ai nấy cũng cất tiếng hỏi mau:

– Tìm thấy có rồi cái gì vậy?

Siêu Phàm Đại Sư không vội trả lời với bọn họ. Ông ta mới bước đi thẳng thốn tới trước pho tượng thần bằng đá cao lớn đặt trên bàn thờ phía sau trong vách đá như để xem xét rõ ràng hơn một hiện tượng chi kỳ dị. Đôi mắt của Siêu Phàm Đại Sư tỏ ra những tia sáng vui mừng.

Tất cả bao nhiêu người đang có mặt tại chỗ cùng tỏ vẻ nghi hoặc chẳng hiểu ông ta định làm gì mà có thái độ lạ lùng như vậy. Ai nấy đều lấy làm thắc mắc trong lòng. Họ tự hỏi:

“Siêu Phàm Đại Sư đã phát giác cái gì kinh hồn khiếp đảm lắm sao?”.

Nói tiếp về Siêu Phàm Đại Sư bước đi sấn sả tới trước pho tượng đá ông thì bỗng nhiên dừng chân đứng hẳn lại. Hai luồng nhãn tuyến từ trong cặp mắt sáng ngời của ông ta đóng chặt vào thân hình pho tượng ...

Chẳng một người nào theo dõi hành động của ông ta mà chẳng ngạc nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Huyết Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Hồi 65 (hết)

Trần Tri Từ dường như đã thấu rõ hành động quái gở của Siêu Phàm Đại Sư, bản mình vọt tới nhanh nhẹn chẳng kém một lần điện chớp, ông ta đứng ngay ngắn so vai với Siêu Phàm Đại Sư, miệng nói rồn rảng:

– Không sai! Chính đầu dây mối nhợ là ở đây rồi!

Siêu Phàm Đại Sư dần giọng xuống, nói lần từng tiếng:

– Tôi tìm cách dời cho pho tượng bằng đá ông này, tất nhiên cánh cửa đá sẽ mở liền!

Dứt tiếng, hai tay của ông ta ấn sát vào mình pho tượng, chợt nghe giọng nói lạnh lót của Trầm Phụng Linh lên trong trẻo:

– Ủy đừng! Đừng rục rịch đến pho Tượng Thần Vạn Năng!

Câu nói của Trầm Phụng Linh khiến mọi người đang có mặt tại chỗ, chăm chú theo dõi từ hành động của Siêu Phàm Đại Sư đều ngẩn ngơ, sững sốt. Ai nấy đều quay mặt nhìn nàng.

Siêu Phàm Đại Sư cũng không khỏi chợt dạ, phập phồng. Ông ta vội vã rút tay trở về, cất tiếng hỏi:

– Vì có nào? Tại sao Trầm cô nương lại ngăn cản bản tăng?

Trầm Phụng Linh lộ vẻ hoảng hốt. Gương mặt của nàng xám ngắt, tiếng nói hỗn hển dập dồn:

– Các vị chớ nên đụng đến thân hình của Thần Vạn Năng! Hơn vài mươi năm nay tôi được sống còn để mà hy vọng cũng chỉ nhờ vào lòng tin tưởng tuyệt

đôi vào Thần Vạn Năng! Nếu chẳng có Thần Vạn Năng để tôi gởi gắm tâm nguyện hành kính thiết tha thì Trầm Phụng Linh này đã chết rũ từ lâu rồi! Bởi có ấy tôi quyết chẳng để cho bất cứ một người nào được phép xâm phạm đến thần.

Siêu Phàm Đại Sư nhú đôi hàng lông mi từ bi bác ái tỏ vẻ nghĩ ngợi bấn khoăn. Ông ta hết sức thương cảm nỗi lòng cô đơn của người thiếu phụ chung tình bất hạnh Vì quá yêu Đinh Thích Phương một cách say mê đắm đuối mà nàng đâm ra mê tín dị đoan. Mất hết ý nghĩ ở cuộc sống thực tế trên đời, nàng đặt hết niềm hy vọng vào một pho tượng đá vô tri, tẻ cho nó một oai lực thiêng liêng của một vị Thần Vạn Năng để nương tựa vào lẽ vô vi mà sống.

Người đời quá đồi tàn ác đã giết chết mầm sống ái tình của nàng, gây cho nàng một vết thương lòng mà thời gian không tài nào hàn gắn lại được. Hơn vài mươi năm qua, nàng và Đinh Thích Phương không chết mà còn đau khổ hơn những kẻ đau khổ nhứt trên trần gian. Chỉ cách nhau có một tấm vách đá mà không khác xa nhau hằng vạn dặm trùng dương.

Tiếng cười của chàng xoi xĩa vào ruột gan của nàng còn đau đớn hơn muôn ngàn mũi kiếm nhọn. Mỗi lần nghe giọng cười của Đinh Thích Phương vọng lọt vào tai, nàng không còn đủ can đảm để mà chịu đựng.

Siêu Phàm Đại Sư thông cảm nỗi tâm tình quá đỗi thống khổ của Trầm Phụng Linh nên ông ta rất lấy làm khó khăn trong hành động của mình. Không đòi thử thách thờ của pho tượng đá ông, thì không làm sao tìm ra những cánh cửa nhỏ có gài mấy móc trên tấm vách đá nặng nề mà nghĩ ra biện pháp giải cứu Đinh Thích Phương bị nhốt cứng ở mé bên kia!

Còn đòi pho tượng đá ông là chạm đến lòng tin tưởng tuyệt đối của Trầm Phụng Linh về oai quyền thiêng liêng của Thần Vạn Năng. Muôn một chẳng may mà không giải cứu được Đinh Thích Phương tức là phá tan niềm hy vọng cuối cùng trong tâm tình của Trầm Phụng Linh cũng tức là giết chết mầm sống của nàng.

Siêu Phàm Đại sư đắn đo suy nghĩ một chập lâu ông ta bèn quyết định trong lòng phải dứt khoát hành động, nên chậm chậm ngó vào mặt Trầm Phụng Linh mà nói bằng một giọng nhu hòa êm ái:

– Trầm thí chủ ơi! Lời nói của thí chủ vừa rồi thật là sai, tuy Thần Vạn Năng đã cho thí chủ một sự sống lây lất hơn vài mươi năm trời nay, nhưng thí chủ nên biết rằng hạnh phúc trọn đời của thí chủ chỉ quan hệ có một cơ hội duy nhứt cuối cùng này đây. Huống nữa, Thần Vạn Năng có chẳng đi nữa cũng chỉ là một hình tượng ngẫu nhiên trong cõi lòng và trước con mắt của thí chủ mà thôi, chớ nào đâu có phải là một đấng thiêng liêng có đủ oai quyền thực tế.

Trầm Phụng Linh lỗ cặp mắt sắc bén như gương ngó thẳng vào mặt Siêu Phàm Đại Sư mà ông óng cái lại:

– Không! Không phải như thế! Người đời đã giết chết tâm hồn cả thể phách của tôi. Đời tôi đã kể như không còn trên dương thế này nữa, ngay khi tôi và Đinh Thích Phương bị bắt buộc phải ôm nhảy xuống Hận Thiên Phong. Từ ấy đến nay hơn vài mươi năm qua, lúc nào cũng mong gặp càng sớm càng hay. Mỗi tình của chúng tôi bất diệt!

Siêu Phàm Đại Sư nghiêm sắc mặt lại, nói thẳng thắn một câu:

– Trầm thí chủ phải quyết định lấy một hành động, chớ không thể do dự, hàng hai. Một là giải cứu Đinh Thích Phương, hai là giữ nguyên lòng tin tưởng pho tượng đá ông, mà thí chủ đã quyết tâm giải cứu Đinh Thích Phương thì phải để bản tạng dời chỗ pho tượng đá, Trầm thí chủ nghĩ thế nào?

Trầm Phụng Linh rất lấy làm khó nghĩ nên còn do dự chưa biết phải trả lời câu hỏi của Siêu Phàm Đại Sư thì ... nhanh như điện chớp, Siêu Phàm Đại Sư đã vung chưởng đánh thẳng vào pho tượng đá ông ...

Tất cả mọi người có mặt trong gian nhà đá đều bật ngật sững sờ vì chẳng một ai ngờ Siêu Phàm Đại Sư lại có một hành động cương quyết lạ lùng như vậy.

Trầm Phụng Linh cũng không ngờ Siêu Phàm Đại Sư không chờ câu trả lời dứt khoát của mình mà cứ việc chạm đến Thần Vạn Năng bất chấp ý kiến của mình. Nàng có muốn can ngăn thì cũng đã chậm trễ!

Đây nói tiếp sau khi Siêu Phàm Đại Sư đánh tới một chưởng mạnh như Thiên lôi đá vào pho tượng đá ông cao lớn đang ngồi chễm chệ oai nghi trên bàn thờ thì pho tượng ấy rục rịch gĩa lui ra đằng sau, chớ chẳng hề hấn tí nào. Liên tiếp theo cử động của pho tượng đá trong gian nhà thần bí ấy hiện ra năm cánh cửa đá.

Thình lình trông thấy năm cánh cửa đá lộ ra mọi người đang có mặt đều hớn hờ vui mừng, tinh thần hết sức lạc quan, phấn chấn.

Trầm Phụng Linh thét to lên một tiếng chói lói. Tiếng thét ấy gồm cả sợ hãi lẫn vui mừng.

Siêu Phàm Đại Sư chân chậm thối lui trở về chỗ đứng cũ như ban nãy. Ông ta vẫn giữ vẻ mặt bình thản tự nhiên, từ từ cất tiếng hỏi Trầm Phụng Linh:

– Trầm thí chủ đã thấy gì chưa? Nhưng dầu sao hành vi của bản tạng cũng là vội vàng quá đáng, mong rằng Trầm thí chủ rộng lòng khoan thứ. Vì bản tạng đoán chắc không thể nào Trầm Thí chủ nói tiếng bằng lòng để bản tạng chạm đến oai linh của Thần Vạn Năng, nên bản tạng bắt buộc phải đặt Trầm thí chủ trước một việc đã rồi.

Nói dứt câu, Siêu Phàm Đại Sư hướng thẳng về phía Trầm Phụng Linh đối với hành vi của Siêu Phàm Đại Sư ra làm sao. Ông ta cướp lời nói luôn:

– Này Trầm Phụng Linh, nàng có nhớ chắc hay là lâu ngày đã quên trong trí óc là Đinh Thích Phương, lúc ban đầu đã bước lọt vào trong cánh cửa nào của năm cánh cửa kia? Điều này hết sức quan trọng, tự nhiên bắt buộc nàng phải trả lời cho xác đáng. Nếu nhớ kỹ thì nói rõ, còn quên hẳn thì đừng nói

mở ớ. Một sự lầm lạc sẽ đưa đến hậu quả tai hại chẳng biết sao mà lường trước được! Nàng hãy moi lại ký ức nhớ kỹ rồi hãy bình tĩnh trả lời.

Trầm Phụng Linh ra về đoán đo ngắm nghĩ giây lát rồi mới lấy tay chỉ thẳng vào cánh cửa chính giữa, hồi hộp trả lời:

– Câu chuyện cũ kỹ xa xưa tuy đã trải qua một khoản thời gian dài đằng đẳng có hơn vài mươi năm nhưng làm sao mà tôi quên được những kỷ niệm vui, buồn, mừng, sợ luôn luôn ám ảnh trong đầu óc từng khắc, từng giây, vừa trông thấy năm cánh cửa đá hiện ra là tôi nhớ lại tức thì việc hồi hai mươi năm về trước, chẳng khác nào việc đang xảy ra trước mắt giờ đây. Tuy vậy, nghe lời dẫn dò của lão tiên bối tôi cũng phải hết sức cẩn thận quay lại quanh cảnh lúc ấy qua một lần trong não để vững vàng, chắc chắn không còn sợ rủi ro sai lạc. Tôi quả quyết cả trăm lần là chàng bước vào cánh cửa chính giữa. Chân còn nửa trong nửa ngoài, chàng vẫn quay mặt lại ngó tôi nửa miệng cười tươi tắn.

Kỳ Trận Thần Quân, Thần Tri Tử, Siêu phàm Đại Sư, Độc Mục Thần Ni, cùng với Xích Cước Đại Tiên, cả thấy năm người không hẹn nhau mà cùng phóng chân nhắm thẳng cánh cửa đá chạy tuốt vào một nước.

Cánh cửa đá ấy chừng năm thước, cao độ bảy thước, sau khi cả năm người chạy vào trong đó rồi, cảm giác lạnh lẽo dị thường, không khác vào một nơi băng giá.

Năm người đi trong khoảng khắc thời gian thì con đường chợt cùng lối. Một tấm vách đá chặn nghẹt lối đi. Cả năm người cùng dừng chân đứng lại.

Kỳ Trận Thần Quân lên tiếng nói:

– Trong con đường hầm dưới lòng đất này chẳng có trận thế chi cả, mà đứng ra có cơ quan sắp sẵn!

– Đúng thật vậy đó!

Siêu Phàm Đại Sư đáp lại một câu như vậy rồi lấy tay vỗ nhẹ lên mặt vách đá mấy lần, miệng nói tiếp:

– Mặt này trống rỗng, bề rộng độ chừng năm thước. Cái máy gài trên đây sợ e khó nổi tìm ra.

Năm người lùng khắp trong con đường chẹt gần nửa buổi trời mà chẳng tìm được cái máy mở cửa đi vào bên kia.

Ai nấy đều tỏ ra hết sức thất vọng, cùng thối lui ra khỏi con đường chẹt.

Xích Cước Đại Tiên nói:

– Con đường thứ hai này cũng giống hệt như con đường chính giữa.

Kỳ Trận Thần Quân bèn đem hết tình hình kể lại cho Trầm Phụng Linh và Thần Hồ chủ nhơn nghe.

Thình lình Tiểu Phong vụt nhớ đến một việc. Đó là «Hắc Kim Tỏa» mà chàng đã vâng lời Trầm Phụng Linh lên tận phái Chung Nam để mượn. Mẹ của Tiểu Liên bằng lòng nhưng đến nay vẫn chưa thấy sai người đem đến. Chàng vội vã nói:

– Giá như phái Chung Nam phái người thân tín đem «Hắc Kim Tỏa» tới đây cho mượn thì chẳng còn vấn đề gì phải bàn tính nữa. Lạ một điều là nếu phái Chung Nam đã bằng lòng sai người đem «Hắc Kim Tỏa» đến cho mượn sao lúc này vẫn chẳng thấy tông tích chi cả?

Kỳ Trận Thần Quân trả lời:

– Quả thế không sai! Cái cánh cửa này rất đổi bí mật kỳ. Trên thế gian này ngoài «Hắc Kim Tỏa» thiết tưởng chẳng còn có biện pháp nào khám được.

Độc Mục Thần Ni bảo:

– Vậy chỉ còn có cách là chúng ta ráng ở đây mà đợi.

Đợi! Đợi! Đợi suốt một ngày trọn mà chẳng thấy người phái Chung Nam mang «Hắc Kim Tỏa» đến Hận Thiên Phong.

Tiểu Phong nóng nảy vô cùng đứng ngồi không yên cứ ra vào trông ngóng mãi mòn.

Lúc ban sơ, chính mẹ của Đỗ Tiểu Liên đã hứa chắc với chàng một lời như đinh đóng là thế nào đúng ngày mừng năm tháng năm cũng sai người tâm phúc đem Hắc Kim Tỏa lên Hận Thiên Phong cho chàng mượn kia mà! Thế sao đã quá hai ngày rồi mà vẫn chẳng thấy tăm hơi chi cả?

Ngày thứ ba ...

Trên đỉnh Hận Thiên Phong bỗng nhiên thấp thoáng có bóng một người. Chỉ phút lên rồi xuống độ đôi ba lần, bóng người ấy đặt chân trên chót đỉnh núi.

Tiểu Phong ngược mắt nhìn theo bóng reo to tiếng hỏi:

– Đỗ muội muội, em có đem «Hắc Kim Tỏa» theo mình không?

Người vừa đến Hận Thiên Phong đúng là Đỗ Tiểu Liên. Nàng nhìn vào mặt Tiểu Phong. Đôi mắt đỏ au, miệng cắt tiếng nói:

– Ca ca, em có một chuyện cần nói cho anh nghe.

– Chuyện chi thì hãy để đó nói sau. Anh hỏi em có đem «Hắc Kim Tỏa» theo đó hay không trả lời cho nghe trước đã!

Đỗ Tiểu Liên đáp.

– Em có đem đây.

– Vậy đưa cho anh mau!

Đỗ Tiểu Liên bối rối vô cùng dường như có chuyện chi cực kỳ gấp rút đang toan mở miệng nói ngay.

Nhưng Tiểu Phong càng gấp rút hơn. Chẳng không đợi cho nàng mở môi, cứ thúc giục một bên còn hơn là đòi nợ.

Đỗ Tiểu Liên chẳng biết làm sao đành phải lấy «Hắc Kim Tỏa» ra trao cho Tiểu Phong.

Sau khi đón lấy «Hắc Kim Tỏa» một vật chi bảo của võ lâm, hình dáng giống hệt như một cán bút. Tiểu Phong bắt kể cả Đỗ Tiểu Liên, tung mình nhảy xuống miệng hang Thạch Hoa Thạch theo đường hầm đất chạy nhanh vào trong gia nhà đá.

Bọn Kỳ Trận Thần Quân thấy «Hắc Kim Tỏa» đã đến bèn giao phó trách nhiệm đặc biệt cho Tiểu Phong dùng «Hắc Kim Tỏa» khoan vào mặt đá. Tiểu Phong chuẩn bị công việc để tiến hành.

«Hắc Kim Tỏa» là thần vật có từ mấy ngàn năm xưa là tuyệt bửu trấn sơn của phái võ Chung Nam. Oai lực khoan đá, phá non của «Hắc Kim Tỏa» sắc bén có một, không hai trên đời.

Tiểu Phong cầm cứng đầu «Hắc Kim Tỏa» như cầm cán bút vận dụng toàn thân công lực vào bàn tay mặt, dùng sức đập mạnh vào mặt vách đá.

«Rắc» một tiếng lửa nhoáng tứ giăng, miệng đá văng tung tóe. Dưới sức một cái đập dữ dội ấy tám vách đá lung trổng đến năm thước thông suốt từ bên này sang tận mé bên kia. Một cái hang rất lớn hiện ra trước mắt.

Tiểu Phong lại đập liên thêm mấy cái nữa, chỗ trống ở vách đá đó đã thành một cánh cửa đủ đi lọt một người. Tiểu Phong ngừng tay lên lại trở mắt nhìn lên.

Tất cả những người có mặt ở đó đều sùng sốt ngẩn ngơ!

Bên trong lỗ cửa ấy là một cái hang chứa đầy cả châu báu, hay nói đúng hơn là cả một nhà châu báu, vàng ngọc lấp lánh chói ngời. Trên vách gắn vô số những hạt minh châu to rặng còn hơn cả ban ngày!

Những người có mặt tại chỗ ngó vào bên trong cái nhà châu báu ấy mà ngơ ngẩn cả người, trừng mắt nhìn sang chẳng nói được nửa tiếng.

Từng lặn lội trên chốn giang hồ bọn họ là những người từng thấy không biết bao nhiêu là châu báu mà cũng chẳng thèm bận tâm đến châu báu vì bọn họ toàn là cao sĩ kỳ nhon.

Thế mà lần này, ai nấy cũng phải ngạc nhiên, ngơ ngác!

Ngay lúc ấy ...

Một bóng người gấp rút nhăm thẳng về phía cái nhà châu báu ấy tung chân nhảy vào. Bóng người ấy chẳng phải ai khác hơn là Trầm Phụng Linh. Thân hình nàng nhảy tới khiến tất cả những người có mặt tại chỗ đều sùng sò.

Thình lình ...

Tiếng gọi «Đình ca ca» ngân lên lãnh lút. Tiếng gọi ấy thốt ra từ miệng Trầm Phụng Linh. Ai nghe tiếng gọi ấy cũng phải mọc óc cùng mình vì nó hải hùng, rùng rợn thế nào, giống như tiếng ma kể, quỷ gọi. Bọn Kỳ Trận Thần Quân cùng kéo nhau chạy vào trong gian nhà châu báu đó đề phòng biến cố nguy hiểm có thể xảy ra đến cho Trầm Phụng Linh.

Nhưng khi vào tới trong vừa ngược mắt ngó lên, bỗng dung ai nấy đều giựt mình đánh thót một cái khiếp hải đến nỗi da gà.

– Tại sao mà anh lại chẳng biết sống với em cho trọn đời ... Nhưng mà. Trời xanh ... Cay nghiệt.. bắt hai đứa chúng ta chịu chẳng biết bao nhiêu nỗi xót xa khổ sở ngọt ... vài mươi năm trời! Chúng ta say sưa, đắm đuối, tha thiết, chân thành yêu nhau. Mỗi tình của chúng ta thật là sắt son, vàng đá, chưa chắc trên cõi đời đã có mấy ai thủy chung tròn vẹn được bằng hai đứa chúng ta. Còn một chút hơi thở cuối cùng là chúng ta vẫn không quên nhắc nhở đến nhau trong tâm tư trí tưởng.

– Nhưng mà Trầm muội em ơi! Trong biển tình sâu thẳm ái ân chúng ta đã hưởng được những gì?

Nói đến đây Đình Thích Phương tuôn dài một chuỗi cười thê lương thảm đạm. Chẳng lại lấy hơi nói tiếp:

– Tim này thắt chặt vào nhau. Non mòn, biển cạn tình đầu không phai ...

Trầm Phụng Linh vội vã đáp ngay:

– Có nhớ! Đình ca ca! Lúc nào em lơ là có thể quên những kỷ niệm cũ mỗi tình khăng khít cột chặt hai đứa chúng ta?

Nàng khóc òa lên dường không thể đè nén nổi cảm xúc trào dâng.

Hơi thở của Đình Thích Phương chẳng khác nào một cây đèn leo lét trước cơn giông nhưng gặp lại người yêu như được chế thêm dầu. Ngọn lửa ấy bùng lên trong sự tuyệt vọng.

Đình Thích Phương thều thào nói:

– Trầm Phụng Linh hãy tha thứ cho anh đã để khổ đau cho em hơn hai mươi năm trời dưới hang đất. Tha thứ cho anh đã làm em hỏng cả cuộc đời. Tha thứ cho anh đã làm em uống phí bao nhiêu niên hoa sống cô đơn lạnh lẽo, đợi chờ ...

Nhưng mà Trầm muội em ơi! Anh chân thành, tha thiết yêu em, anh không quên mỗi tình chung thủy của em ở kiếp này, trên chặn đường đi xuống cõi huỳnh tuyến, hồn anh luôn luôn vẫn nhớ nhưng em ... Trầm muội em ... em ... em ...

Tiếng «em» sau cùng thoát khỏi vành môi, đầu Đình Thích Phương ngoẹo xuống khỏi tay Trầm Phụng Linh. Chàng tắt thở.

Tội nghiệp thay cho một đôi tình non yêu đương nhau đắm thắm nồng nàn đến thế mà kết cuộc xa lìa nhau dường thế thống thiết ai bi.

Chỉ còn có một chút an ủi cuối cùng là khi nhắm mắt lìa đời Đình Thích Phương được có Trầm Phụng Linh vật mình kêu khóc ní non:

– Đình ca ca ... Đình ca ca ... Sao anh nỡ đối xử với em tệ bạc thế này. Anh đành bỏ em mà tìm đường đi trước xuống cõi âm ty! Anh không đợi em theo với cho có bạn tâm tình! Kiếp này em đã thuộc về anh. Sống ở bên anh làm vợ làm chồng ... Chết nguyện theo anh làm ma làm quỷ!

Câu nói vừa dứt bất thình lình Trầm Phụng Linh đưa cao nắm tay giáng xuống thiên linh cái của nàng một chưởng!

Tất cả những người có mặt tại chỗ cùng thét to một tiếng hãi hùng!

Chẳng một ai ngờ Trầm Phụng Linh lại quyết tửu tình chết theo Đình Thích Phương qua lẹ đến thế! Thần Hồ chủ non Từ Thạch Trung hơi đề ý đề phòng nên vừa khi nàng đưa bàn tay mặt lên ông ta lập tức nhảy sấn tới chụp liền, nhưng đã chậm mất một chút ...

Một tiếng rú thê thiết ngân lên, thái dương huyết ở bên mặt của Trầm Phụng Linh rướm máu ...

Nàng ngã xuống bên mình Đình Thích Phương, miệng vẫn còn nói lảm bảm:

– Đình ca ca ... Em đâu nỡ đành nhẫn tâm bỏ ... anh đi một mình cô đơn lạnh lẽo. xuống chốn huỳnh tuyến như thế. Em quyết theo sát bên anh cho có bạn vui.

Dưới suối vàng hai đứa chúng ta sẽ làm đôi vợ chồng ... thương yêu vui buồn đã có bên nhau.

Nàng đã chết ... Nàng vì yêu chàng trai đã tha thiết nàng mà chết cho vẹn tình, vẹn nghĩa. Lúc chết, gương mặt thắm tươi của nàng chẳng lộ vẻ gì là đau khổ cả. Chỉ có con mắt của nàng long lanh hai hàng lệ ngọc. Môi nàng nở một nụ cười tươi vui. Nàng đã nguyện ý chết theo người yêu.

Nàng đâu còn tiếc rẻ sự sống!

Từ nay dưới chốn suối vàng.

Vui buồn có thiếp, có chàng bên nhau!

Cuộc đời cắt hết thâm sầu. Cả hai cùng chết hết ... Sống họ chẳng được cái gì lúc chết biển tình đắm hận. Trầm Phụng Linh vì Đình Thích Phương chịu thống khổ suốt hai mươi năm dài. Sau khi nàng gặp chàng lần sau rốt, nàng quyết lấy cái chết để tuần tiết với chàng cho trọn chữ ân tình. Nếu không chết, nàng sống sao nổi những chuỗi ngày tàn tạ?

Thần Hồ Chủ non Từ Thạch Trung lẹ rơi tấm tã, nói láp giáp mộ mình:

– Bọn ta được chứng kiến giai đoạn kết thúc của một sự kiện bất hạnh trong bể tình đầy oan trái. Một người con gái vì người yêu mà chết. Sự việc xảy ra trước mắt bọn ta không bao giờ quên được! Cũng không thể bỏ qua cái màn bi kịch quá đỗi xúc cảm lòng trên đây. Đình Thích Phương và Trầm Phụng Linh yêu nhau chẳng phụ tình nhau.

Những người có mặt tại chỗ đều vì cặp tình non ấy mà đều rơi lệ chan hòa.

Ai nấy đều chăm chú nhìn vào hai tử thi ôm sát vào nhau còn nằm im trên mặt đất. Lòng mọi người dường thế kính cẩn đưa tiễn vong hồn Trầm Phụng Linh và Đình Thích Phương một lần cuối cùng.

Đương lúc Tiểu Phong còn chìm trong nỗi bi ai, thống khổ trước mối tuyệt tình của cặp oan hồn Đinh Thích Phương và Trầm Phụng Linh thì thoạt nghe có tiếng người kêu lọt vào tai:

– Ca ca ...

Chàng quay mặt lại nhìn, thấy người vừa lên tiếng kêu mình chính là Đỗ Tiểu Liên. Không khỏi ngạc nhiên, chàng vội vã hỏi:

– Đỗ muội, chuyện chi đó em?

Đỗ Tiểu Liên ngập ngừng nói:

– Em cần báo cho anh biết một chuyện, Bắc Yêu cô nương đã chết rồi ...

Tiểu Phong sững sờ hỏi lại:

– Em nói cái gì? Ai ... chết?

Tuy tiếng hỏi vậy mà chàng thấy trước mắt tối om, cả người choáng váng, miệng lắp bắp hỏi tiếp:

– Nàng chết rồi sao? Chết rồi? ... Không ... phải!

Đỗ Tiểu Liên vẫn thật thà đáp:

– Thật mà! Em không bao giờ gạt anh! Nàng chết thật rồi! Lúc nàng hấp hối, có em ngồi một bên coi chừng!

– Chính mắt em thấy nàng chết?

Tiểu Phong vẫn nghi ngờ. Chàng nói như phân bua:

– À! Không, chính Thần Hồ Chủ nhon Từ lão tiền bối nói với anh là Bắc Yêu sống ... Nàng không chết đâu. Sống ... Tiểu Phong nói oang oang như người điên cuồng loạn trí.

Lúc ấy, trờ ra một mình Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung là bình tĩnh tự nhiên, còn mấy vị kia ai cũng lấy làm ngờ vực về cái chết của Bắc Yêu do Đỗ Tiểu Liên đưa đến, Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung thông thả nói:

– Tiểu Phong, ta dối gạt người đấy ... Nàng năn nỉ ta đừng nói thật cho người biết là thương thế của nàng không cứu chữa kịp. Ta hứa nàng nên giữ lời gạt người đó!

Tiểu Phong cứ cãi suốt lại:

– Không, nàng không chết.

Chàng khóc, khóc rống lên ồ ồ. Sự tình đưa đến quá đổi bất ngờ, chàng nghe như sét đánh ngang mi, mất cả lý trí. Chàng cứ giậm chân kêu khóc:

– Nàng không chết! Nàng hẹn tôi lại với nàng. Nàng đợi tôi!

Đỗ Tiểu Liên khóc âm ức nói nghẹn ngào:

– Nàng không đủ sức đợi anh trở về. Sau ngày anh cất bước đi được ba hôm là nàng chết! Lúc từ giã vĩnh viễn cuộc đời nàng có để một phong thư nhờ trao lại tận tay anh.

Tiểu Phong nói rồi rút:

– Thư đâu, đưa anh xem!

Chàng chớp phong thư trong tay Đỗ Tiểu Liên. Cầm phong thư mà hai bàn tay run rẩy, chàng mở xem thấy viết:

«Em cưng của chị, Lúc em nhận được thư là chị đã ra người thiên cổ. Em đừng vì chị mà quá yếu mềm thương xót. Bởi vì ngoài cái chết ra, chị không còn một lối giải thoát nào khác hơn.

Tuổi xuân, mạng sống, hoa trinh của chị đều đã giao phó hết cho Trang Văn Thỏ. Nhưng mà đời chị cực kỳ bất hạnh đã gặp phải chuyện thảm bạo như trăn gian. Từ ấy chị vẫn chôn kín tâm sự vào đáy lòng, không nói cho em nghe. Bởi vì chị trót yêu em thắm thiết mặn mà.

Này em, tình yêu lần thứ hai trong đời sống của chị, chị đã gởi trọn cho em.

Nhờ có em mà chị sống được cho đến ngày nay. Chị yêu em điên cuồng mê mẩn. Có điều tự chị biết rõ chị không xứng đáng với tình yêu của em vì chị đã mất hết trinh tiết của người con gái trong sạch của chị có một lần yêu.

Ái tình và trinh tiết của chị, chị đã hiến nạp cho chồng chị là Trang Văn Thỏ.

Chị đâu còn chỗ nào để yêu em chân chính nữa? Chị có chết mới có thể giải thoát tâm linh chị.

Này em cung của chị, không được sánh đôi vợ chồng, chúng ta giữ nghĩa chị em. Lúc chết chị vẫn gọi tên em, chị vẫn nhớ nụ cười đầy cương nghị và cái hôn thâm thúy của em. Chị vẫn giữ những kỷ niệm ấy cho đến lúc nhắm mắt, tắt hơi, trân trọng xem là vật báu nhứt của đời chị.

Chúng ta gặp nhau thật là bất ngờ, có điểm trong sự bất ngờ ấy, chúng ta lại âm thầm xa cách nhau mãi mãi. Đó là một việc không may cho chị và chị luôn luôn van vái trong giờ hấp hối được có em ở sát một bên.

Nhưng mà lại cũng là việc rất may cho chị vì chị sẽ đau khổ không đành nhắm mắt khi nhìn thấy gương mặt ủ sầu tràn đầy nước mắt của em. Chị vẫn ao ước nhớ mãi trong trí nụ cười khả ái của em!

Mạng sống của con người ngắn ngủi như bông phù dung.

Chẳng qua trong mạng sống càng ngắn ngủi hơn của chị ở cõi tạm này lại có cả sự bất hạnh và cả niềm hạnh phúc.

Chị bị Trang Văn Thỏ phũ phàng mà được em yêu quý. Đó là một điểm an ủi rồi!

Thôi, vĩnh biệt! Em hãy nhớ trăm hoa mà chị từng trắng trời lại thì hái rải lên mồ chị, nghe em.

Và sau cùng, chị vẫn nói y một câu:

Kiếp sau mong mỗi ngày hoa nở Nhụy thiếp chưa phai được gặp chàng.

Kiếp này hai ta vĩnh biệt từ đây ...» Những giọt nước mắt của Tiểu Phong rơi lã tả trên lá thơ. Đoạn sau chàng không còn biết nàng viết những gì.

Chợt hết bức thơ đầy cả những lời tình ái của Bắc Yêu gói lại từ tay Tiểu Phong rớt xuống đất. Chàng không với tay lượm bức thơ ấy lên mà chỉ làm lùi cất bước đi ra khỏi cánh cửa đá, miệng lầm bầm:

– Chết rồi ... Chị ơi! Em sẽ hái trăm thứ hoa mà chị ưa thích rắc lên nấm mồ của chị ... cho đến một ngày cùng cuộc đời em ...

Theo chân Tiểu Phong, hết thấy những người có mặt tại chỗ cũng ra khỏi hang đất ...

Nhưng mà còn có pho tượng đá ong thì cứ ngồi bệ vệ trên bàn trong gian nhà thần bí, lơ lửng có tỏa ánh sáng xanh dờn, mọi vật y nguyên tại chỗ cũ.

Rất nhiều người vẫn chưa biết bên trong gian nhà dưới đường hầm đất đỏ rồi đây sẽ diễn ra một cuộc đồ sát vô lâm cũng như đã kết thúc một tấn thảm kịch tràn đầy huyết lệ của đôi trai gái đắm đuối yêu nhau còn để lại một thiên hận sử trong chốn tình trường, hai bộ xương người với hàng hà sa số bảo châu, bửu ngọc.

Thần Hồ Chủ nhon Từ Thạch Trung vận dụng công lực bít lại con đường đi xuống hang đất ấy bằng khối đá Thập Hoa Thạch, vì sợ còn có kẻ tìm đường lối xuống con đường thần bí ấy nữa.

Khi mọi người lên đỉnh Hận Thiên Phong, Lý Băng Ngọc nói với Tiểu Phong:

– Lê tướng công, tôi xin giã từ tại đây nhé.

Tiểu Phong mắt chưa ráo lệ, nghe Lý Băng Ngọc nói thì sùng sốt nhìn nàng.

Rất lâu chàng mới nói được:

– Xin Lý cô nương trân trọng mình vàng!

Lý Băng Ngọc quyến luyến trả lời – Tôi xin vâng lời Lê tướng công cũng trân trọng. Lúc sắp chia tay, tôi cũng có chút chuyện nói với Lê tướng công. Chàng bảo thiếp không yêu chàng, mà sự thật là thiếp đối với chàng vô cùng thâm đượm ... tưởng sâu sắc chẳng khác mỗi tình nào.

Tiểu Phong giựt mình hoảng hốt.

Lý Băng Ngọc cười chua chát nói:

– Tôi là kẻ đến sau, chẳng chịu chia tình cho người đến trước, nhưng mạng sống của tôi cùng với Bắc Yêu cô nương đã gói gắm vào chàng, suốt đời vẫn không quên.

Tiểu Phong vừa toan lên tiếng thì Lý Băng Ngọc đã như một con chim én bay vút xuống đỉnh Hận Thiên Phong.

